

மெஞ்ஞான மேதை
பீர் முகம்மது சாகிப்

ஒலியல்லாஹ்

அவர்களின்

திருப்பாடல் தொகுப்பு

(விளக்க உரைகளுடன்)

-- புதிய பதிப்பு --

813

வெளியீட்டாளர் :

ஹாஜி O. S. ஷாஹுல் ஹமீது

சிங்கப்பூர்-0814.

யொருளடக்கம்

- 1 ஞானப்பால் 1
- 2 ஞானப்பூட்டு 1
- 3 { ஞானப் புகழ்ச்சி } 2
- 4 { ஞான முச்சுடர் பதிகம் }
(மூலமும் உரையும்)
- 5 { மகான் பீர் முகம்மது சாகிப் ஒலியுல்லாஹ் } 4
அவர்களின் சரித்திரம்
- 6 ஞான மணிமாலை — 3
(மூலமும் உரையும்)
- 7 ஞான ரத்தினக் குறவஞ்சி — 4
(மூலமும் உரையும்)
- 8 ஞான ஆநந்தக் களிப்பு — 4
(மூலமும் உரையும்)
- 9 மஃரிபத்து மாலை — 3
(மூலமும் உரையும்)
- 10 மெய்ஞ்ஞான ரத்தினாலங்காரக் கீர்த்தனம் - 1
- 11 பீஸ்மில் குறம் — 1

காதிரிய்யா ஜெத்ஜான சாய்
சைலேஸ்ஸம்.

பதிப்புரை

அளவற்ற அருளாளனும் நிகரற்ற அன்புடையோனுமாகிய அல்லாஹ்வின் நிருநாமந்தால் துணங்குகிறேன்.

எல்லாப் புகழும் ஏக நாயனும் அல்லாஹ்வுக்கே! ஸலவாத்தும் ஸலாமும் சற்குண நபி நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மீதும் அவர்களின் குடும்பத்தார் மற்றும் தோழர்கள் துயர்ந்தோர் அனைவர்மீதும் உண்டாவதாக!

என் இனிய இஸ்லாமிய சகோதரர்களே! மெய்ஞ்ஞான மாமேதை-தென்காசியில் பிறந்து தெற்கெல்லைத் திருநகராய் தக்கலையில் உறைந்து வாழும் மகான்-தமிழகத்தின் ரூமியெனத் தக்கேகர் புகழும் தவத்துறைவேந்தர் ஹஸ்ரத் ஷெய்கு பீர் முகம்மது சாகிப் வலியுல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள் திருவாய் மலர்தருளிய பாடல் நூல்களின் உரையுடன் கூடிய இத்தொகுப்பை மீண்டும் பதிப்பித்து வெளியிடும் பாக்கியமளித்த வல்ல இறைவனுக்கே வழுத்துகின்ற புகழெல்லாம் உரியது.

மாமேதை மகான் பீரப்பா (ரலி) அவர்களின் மீது அலாதியான பற்றும் பெருமதிப்பும் அவர்களின் ஞானப் பாடல்களில் ஈடுபாடும் எனக்குண்டு! இந்நிலையில்,

1944ம் ஆண்டு ஒருநாள் எனது மச்சான் அல்ஹாஜ் K. N. சுலைமான் சாகிப் அவர்களிடம் இத்தொகுப்பின் மூலப் பிரதிகள் அடங்கிய பைண்ட் செய்யப்பட்ட புத்தகம் ஒன்றிருக்கக் கண்டு பேராநந்தம் அடைந்தேன். எனது அவாவை-ஆனந்தத்தை அறிந்த ஹாஜி K. N. சுலைமான் சாகிப் (அவர்கள்) அவர்கள் அப்புத்தகத் தொகுப்பை எனக்கு இலவசமாகவே தந்து விட்டார்கள்.

அன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் அதை எடுத்துப் படிப்பதை நான் வழமையாகக் கொண்டிருந்தேன். அதில் எனக்கு ஒரு அலாதியான ஆத்ம திருப்தி கிடைத்தது. அந்த இன்பம் வார்த்தையால் சொல்லி முடியாதது.

அந்தத் தொகுப்பு மிகப்பழமையானது என்பதுடன் எங்கும் கிடைக்காத அரியதாக இருப்பதறிந்து யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்னுமாப்போல் இதை மற்றவர்களும் படித்துப் பயன் பெற வேண்டும் என்றும் நோக்குடனும் இது காலமெல்லாம் நின்று நிலைக்க நாமும் துணை நின்ற தாகட்டும் என்ற கருத்துடனும் இப்புத்தகத்தை மீண்டும் பதிப்பித்து வெளியிட முன் வந்தேன். மாறாக, வியாபார நோக்கத்தில் நான் இதை வெளியிடவில்லை. அத்தகைய எண்ணமும் அவசியமும் எனக்கில்லை என்பதைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எனவே,

இதைப் படித்து பலன்பெறும் அன்பர்களும் பெரியோர்களும் இப்புதிய பதிப்பின் மூலத் தொகுப்பை வெளியிட்ட நன்மக்களுக்காக துஆ செய்வதுடன் எனக்காகவும் எனக்கு இத்தொகுப்பின் மூலத்தை தந்துதவிய எனது மச்சான் ~~ஹாஜி~~ ஹாஜி K N சலைமான் சாகிப் அவர்களுக்காகவும் பிரார்த்திக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்நூலைப் படித்துப் பலன்பெறும் சகோதரர்களுக்கு வல்ல இறைவனின் வான் கருணையும் காமில் வலி ஆரிபு பில்லாஹ் பீர் முகம்மது சாகிபு ஒலியுல்லாஹ் அவர்களின் நல்லாசியும் என்றும் வாய்க்குமாக! ஆமீன்.

நன்றி வஸ்ஸலாம்.

Apt Bloek-96

MARGARET DRIVE
SINGAPORE-0314.

இன்னணம்

ஹாஜி O. S. ஷாகுல் ஹமீது!

பிஸ்மில்லா ஹிர்ஹமா விரிர்ஹீம்

இஃது

தர்கலை

மெய்ஞ்ஞான சொருபமாகிய காமிலெலி ஆரிபு பில்லாஹ்
பீர் முகம்மது சாஹிபு ஒலியுல்லா அவர்கள்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய

நூலியல்

ஹாயிம்.

பிஸ்மில்லாஹி.

ஞானப்பால்

காப்பு.

நேரிசை வெண்பா.

முப்பொருளு மொன்றாய் முடிந்திருக்கும் வேதாந்தச்
சொற்பொருளான மாலையைக் குட்டவே -- விற்புருவ
மையமே காப்பா மறைநாலு மேகாப்பாம்
பையனெளி யேனுரைத்த பால்,

நூல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பாலது வெள்ளை யெங்கும் பரந்தநம் மிறகுல்பாதம்
நாலது மவுத்துக் கப்பால் நடுவில்நின் றிலங்குஞ் சோதி
காலது முச்சி னூடாய்க் கலந்ததைக் காண நம்மிற்
கோலது அலிபாம் பீடங் குதறத்தைப் பொருந்து வோர்க. (1)

அலிபென்ன வரதி யென்ன வதினுடைக் கலிமா வென்ன
மெலிவென்ன அலிபி னாலே விண்ணதி லாட்ட மென்னத்
தெளிவென்னக் களிதா னென்னத் திருக்கொலு வான தென்ன
முழுதென்ன முக்கா வென்ன முறைமறை யோர்கள் சொல்லும். (2)

வெண்பா.

சொல்லெங்கே நம்மிறகுல் தோற்றுந் தலமெங்கே
வில்லெங்கே நாணின் விசையெங்கே -- வெல்லரிய
அம்பெங்கே வன்னியுரு வானதெங்கே வேதமுடி
யும்பொனிலை யெங்கே யுரை. (3)

பிறப்பெங்கே வானிற் புகுதலெங்கே தானொடுங்கி
இறப்பெங்கே நின்றநிலை யெங்கே -- வரப்பிரமந்
தந்ததெங்கே யாராயத் தாய்ப்பால் குடித்ததெங்கே
விந்தைமறை யோரேவின் வீர். (4)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

இல்லல்லா நாலி லொன்றை யிருத்தியே யெட்டின் மீதே
சொல்லெலா மிரண்டுங் கூட்டிச் சுருதியோர் வழியி னின்ற
கல்லெலா முருகச் சாடுங் கனிந்தவோர் கனியை யுண்டால்
வெல்லலா மனத்தை யெல்லாம் விண்ணொளி காணலாமே. (5)

விண்ணொளி காண வேண்டின் மெய்யிறை யருளி னாலே
கண்ணொளி யுருகச் சேர்த்துக் கருத்தொளி நடுவில் நோக்கிப்
பொண்ணொளி மேவும் வாலைப் பெருள்ரச மருந்தி மேலாந்
தண்ணொளி கண்டு ஞானத் தானவ னாக லாமே. (6)

கலித்துறை.

இருட்டுமிருட்டு மிருட்டினிற் கூடி யிருட்டதனில்
இருட்டுப் பிறந்த வகையேது சொல்லல் விருட்டதுசென்
றிருட்டு பவள மரகதம் வெள்ளை யிலங்குமொளி
இருட்டினிற் காண வெளிதோன்றி நின்றங் கிலங்கியதே. (7)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

ஆதிபேர டனாதி யாகி யதிவதற் சொருப மாகிச்
சோதியாய் மதியு மாகிச் சொல்லொழிப் பொருளு மாகி
நீதியாய்ச் சாதி யெல்லா நிறைந்ததோர் ஹக்கு மாகி
ஓதிய கலிமாந் தன்னி லுதிப்புநம் மிறகு லாமே. (8)

வெண்பா

தண்ணாடி யாவணியுந் தானாடி நின்றவொரு
விண்ணாடி யைக்காண மேவுதே — கண்ணாடிக்
கண்டு தொழுதாற் கலிதீரு மல்லாமல்
விண்டிடுவ தாலென்ன மெய். (9)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நாலினை யிரண்டொன் ருக்கி நடுவினிற் கலிமா நாட்டி
மேலினிற் முறைகண் மூன்றில் விதமதாய் விண்ணி லோடுங்
காலினிற் மறைய நாலுங் கதிரவ னொளிமேற் சென்ற
பாலினை யுண்டு ஞானப் பதியினிற் சேர லாமே. (10)

வெண்பா.

கலிமா கிடைக்கிற்காட் சிக்கென் குறையா
சலியாத வன்றேகந் தங்கம் — அலிபாலே
காண்பார் பொருளைக் கதிர்மதியின் மையவட்டத்
தேன் பாலே யுண்பார் தினம். (11)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தினமுமே யொன்றாய் நின்ற திருவொளி காண வேதான்
மனமதும் வரக்கு மொன்றாய் மறைபொருள் வெளிய தாகித்
தனமது அறுஷின் மேலே தண்ணொளி கண்ட பேர்க்குச்
சென்னமு மரணம் நீங்கித் திருப்பதஞ் சேர லாமே. (12)

எச்சில் தான் சொல்லக் கேளு மிருட்டினிற் றந்தை தாயும்
உச்சித மாகக் கூடி யோடியே குருவி னாலே
மெச்சதோர் சிவப்பைக் கட்டி வினைந்ததோர் திங்கள் பத்திற்
பச்சமா மெச்சில் தன்னிற் பாண்டமுஞ் சமைந்த வாறே. (13)

அஞ்சமேல் மூன்றுமாகி யதனுடன் நாலு மாகி
மிஞ்சியே நாலு மொன்றாய் விண்ணதில் நிறைந்த சோதி
கொஞ்சியே யொன்றாய்க் கூடிக் குலாவினே சரசஞ் செய்தாற்
பஞ்சங்க ளில்லை தேனும் பாலும் யருந்த லாமே. (14)

பாலினை யருந்த வேண்டிப் பவளக்கா லூடே சென்று
தாலினை யடக்கிக் கொண்டு நடுவதில் விஞ்சை யூன்றிக்
காலினைப் பிடித்துத் தூங்கக் கதிர்மதி யெட்டொன் ருனல்
ஆலங்க ளனைத்து மொன்றா யாளலாம் பிறப்பே யில்லை. (15)

பிறப்புட னிறப்பு மில்லை பிசகது தானு மில்லை
நிறப்புக் முனைத்து மொன்றாய் நின்றது நிறைந்த சோதி
சிறப்புள வழத மூட்டித் திருப்பதஞ் சேர்க்கும் ஞானத்
துறப்புக் ளறிந்த பேர்க்குத் துறவுகோல் குருவதாமே. (16)

கலித்துறை

ஐயாறு மாறு மதிலாறு மொன்றி லடங்கியபின்
மெய்யாறும் வந்து வெளிப்பட்ட தேயுயர் விண்ணுலகிற்
கையாறும் வரங்கிக் கருவங் ககத்திற் கலந்திருக்கப்
பொய்யாறு தள்ளிப் பொருளாறு வந்ததிற் புத்தியிதே. (17)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

புத்திதான் பெரியோர் சொன்ன பொருளைத் காதில் வாங்கி
முத்தியா மிதனிற் கூட்டி மூண்டெழும் காலி னூடே
சித்தியாய் நாலும் வாங்கிச் சேர்த்தெல்லா மொன்ற தாகப்
பத்தியாய்ப் பணிந்த பேர்க்குப் பரவெளி காணலாமே. (18)

சித்தியா மெழுத்துத் தன்னிற் றீயென்ற வெழுத்தை யோட்டி
முத்தியா முக்கே ணுள்ளே முறைபுட னாலும் வாங்கிப்

பத்தியாய் விழிகளிரண்டும் பரமதி லொடுங்கி னுக்கால்
வெற்றியா மிறகுல் வந்து விளம்புவா ரமுதந் தானே. (19)

வெண்பா.

ஒங்குங் கொடிமாத்தி னுச்சிக் கலிமாணால்
வாங்கிக் கொடிக்கட்டி வைத்திடுங்கள் — தூங்கியெழு
ஞானக் கொடிபறக்கும் நன்மைமிதத் திட்டகொடி
தானத்தி லுற்றவர்க்குத் தான். (20)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

உறுதியா யாரைக் கொன்ற லுன்னுடைத் தேகம் பொன்னாந்
திகிர்திரா னில்லா வண்ணஞ் செல்லுவாய் மெள்ள நாலுந்
மிருதிதா னீயே யெட்டாக் தலமதை யறிந்தா யானால்
தகுதிதா னிதுவே மெய்யில் விளங்குமே தீபந் தானே. (21)

தானென்ற தீபந் தானுந் தனித்தது வானில் நிற்கும்
நானென்ற தந்தை தாயும் நாடிய சமையந் தன்னில்
ஊனென்ற குருதா னேடி யுறைந்நவோர் சிவப்பி னூடாய்க்
கானென்ற பூத மைந்தின் காரணஞ் சமைத்த வாரே. (22)

காரண பூதந் தானுங் கலைந்துவே ருகா வண்ணம்
பூரண குருமெய்ஞ் ஞானப் புதுமையை யறிய வேண்டும்
ஆரண ஷுறகி னுலு மடங்கிடா வாதி தன்னை
தேரெனப் பணிவேசர்க் கெல்லாம் நித்தங்கண் காண லாமே (23)

காணலாங் காட்சி மெத்தக் கருவுற்ற வெழுத்தை யுள்ளிப்
பூணலா மிறைவன் பாதம் பொருந்தலாம் பிறப்பே யில்லை
ஆணைரைப் பெண்ணு மொண்ணு தடங்கிய குருவின் பாதந்
தோணலாம் ஆல் மெங்குஞ் சொல்லுண்மை யறிந்த பேர்க்கே (24)

அறிந்தது நிசமுண் டானு லவனியை யாள லாகுஞ்
செறிந்தவோர் மனமும் நேராய்ச் சித்தினை யறிய வேண்டும்
பிரிந்துவே ருகா வண்ணம் பெலத்திடுங் கனியை யுண்டால்
திருந்துமே அறுஷில் வாழுஞ் சலத்தினை யருந்தலாமே (25)

சலத்திலோ கீழோ மேலோ சார்ந்திடு நடுவோ முன்னே
நிலத்திலோ பின்னே வுள்ளோ நீங்கிடும் புறமோ வாக்கோ
குலத்திலோ வானே பெண்ணே கூறிட விரண்டோ வொன்றோ
நிலைத்ததெவ் விடமோ வுன்றன் நேர்மையை யறிந்தலேன் (26)

கலிச்சந்தவிருத்தம்.

அஞ்செழுத்து மஞ்சுக மானவோர் சபையிற்
பிஞ்செழுத்தை யோட்டியதிற் பேரெழுத்தினூடாய்
நெஞ்செழுத்தைத் தானெழுப்பி நிலைநிறுத்திப் பார்க்கில்
அஞ்செழுத்து மோரெழுத்து மாரெழுத்து மாமே. (27)

ஆறெழுத்தி லேபிறந்த வருளெழுத்தை நீயும்
ஈரெழுத்தி லேயுணர்ந்து மிருதயத்தி னூடாய்
நேரெழுத்தி வேமடித்து நின்றதனில் நோக்கப்
பேரெழுத்தி வீசன்வந்து யேசுவது மெய்யே. (28)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பேசுவா னுதி நம்மிந் பிதற்றுமா மவனைச் சேர
விசுவா ரீமா னுள்ளே வெறியென்ற காலன் நீங்கி
நாசி வாய் காது கண்ணு நடுவில்விண் ணிடையிற் சேர்ந்தால்
ஊரிவா வென்று வட்டத் தூட்கருச் சமைந்த தன்றே. (29)

வட்டமோ வொளிலோ தேனே மறையதி லுத்தித் தவானே
இட்டமோ ஈமான் ருனே விரவுமேல் வெளியுள் ளானே
திட்டமோ ஆதம் தானே திருக்குரு தந்தை தானே
ஒட்டனே வோடில் வானே வுரைக்கயா னறிந்தி லேனே (30)

அறிந்தது மோருவன் ருனே யவனுட னம்மைக் கூட்டி
மறிந்தெழு மஹி பத்தின் னழிதனை யுணரும் போது
திருந்தவே பாணும் பெண்ணுஞ் சேர்ந்தவ ரொன்ற தாக
வருந்தவே யென்னை யின்று வளர்த்தவர்கள் மகிழ்ந்தவாரே. (31)

மகிழ்ந்தது மவனே நாமோ வளர்த்திடு மாதத்தானே
புகழ்ந்தது வேறு மேலோன் பொருந்தின காலத் தன் வில்
உகந்தது மவனே தன்வி லொணியதில் வளைந்த தாலே
தொகைத்தது மவனே யன்றிச் சொல்லவே நிலை தானே. (32)

வெண்பா.

வேலையிது வானால் விளையாட்டுக் கென்னகுறை
சோலைவானம் புவனஞ் சூட்சமக் குறே — சீலமுடன்
என்பீர்மு ஹம்ம திருபாத மேதுணையாந்
தன்பீர் கதியெனக்குத் தான்.

ஞானப்பால் முற்றப்பெற்றது

ஹாயீம்.

பிஸ்மில்லாஹி.

ஞானப்பூட்டு

கவிநிலைத்துறை.

அந்த நானையி லஹ்மதைத் துதிக்குமுன் னிறையோன்
விந்தை யாகிய லாமலி பானதை விருப்பிச்
சிந்தை யுற்றெழு மஹ்மதைப் படைத்தனன் செல்வம்
வந்தவா றதைக்கண் டேஞானப் பூட்டினில் வகுப்பாய். (1)

வேறு.

காரிகுள் விலகிய ஹப்பிற குல்திருத்தோளர்
சிப்பெறு மழுபக்க ருமறுது மானலி செல்வர்
நேரொளி வாகும்ஹ சனுசைனை நினைவினில் நினைத்துச்
சிப்புக் குழியித்தீன் சிந்தையில் வைத்துள்ளே புகழ்வாய். (2)

அறுசீர்க்கழிநெடியலடியாசிரியவிருத்தம்.

அந்த நானை தித்த வேக வாதி சோதி நீதியே
உன்ற னேடி ரந்து கேட்பே னுண்மை ஞான வல்லபம்
சிந்தை யுட்டெ ளிந்த ஞானச் சிறும லுக்கச் செல்வன்யான்
வந்து ஞானப் பூட்டின் வலிமை தவென் வல்லவா. (3)

சந்தவிருத்தம்.

அருளுப்படி பொருள் தந்தெனை யானும்பிறை யோனே
அறுளுப்படி யுனைத்தேடியே யழுதேன் சில காலம்
அருள் தந்தெனை யானும்படி யாடுங்குழி கண்டேன்
பொருள் தந்தெனை யானும்பிறை போதக்தரு வாயே. (4)

எழுசீர்க்கழிநெடியலடியாசிரியவிருத்தம்.

பூயினில் வாசம் பொருந்திய தலங்கள்
புகழொடு துதித்தெழும் பூட்டில்
நாயினின் மேலே யுதித்திடும் குழியை
நவீன்றிட வுலகினி லிறையோன்
மாயினி லுதித்த குழியின் குகையில்
மருவிய குழியைம்பத் தஞ்சில்
தானிய பிருதிக்குழியெனக் கிறையோன்
றலமது வறிந்திட வுரைத்தான். (5)

அறுசீர்க்கழிநெடியலடியாசிரியவிருத்தம்
ஏகமர மதிப்பால் நின்றேயெழுந்திடும் வரசி தன்னைப்
பேசுமரங் குழியில் நின்று சொருந்திய பிருதி யப்பு
ஆகமே யமுத வாசந் குழியைம்பத் தஞ்சுங்காண
ஏகநா யகனு ரைத்தா னெழுத்தினை யருளாற் சொல்வேன் (6)

வேற்றெலிவெண்ணுறை

வழியான பிரிவஞ்ச வடிவஞ்ச வகையஞ்ச வாயுவானதில்
தெளிவான சுற்றஞ்ச கழியஞ்ச தேயுவானதில் றிறமதாய்

வெளியாக நிச்சுருடு மொலிவே யெனக்கன்று

வெகுஞான வெளிகண்டபின்

தெளிவான குழியைம்பத் தஞ்சீனிற் பூரணந்

திரமாயெடுத்துரை செய்தார் (7)

அறுசீர்க்கழிநெடியலடியாசிரியவிருத்தம்

கூசிய வாயு தன்னைக் குழி நூற்றி யைம்பத் தஞ்சும்

பேசிடும் ஞானங் கல்வி பிசித்திடும் வேத சாத்ரம்

நேசியாம் நன்னூல் நிகண்டக ராதி ஞானம்

வாசிமே லுறைந்து வாங்கும் உருமிறை யறிவு தானே (8)

முலமரங் குழியில் நின்ற ருனைகழி யறிய வேண்டிச்

சாலமாம் யோகம் ஞானஞ் சார்னைக் கியானம் பாரில்

ஏலவே அன்பில் நின்று மெழுந்திடும் லாமை நோக்கி

ஆலமே படைத்த துய்யோ ளரும்பொரு ளெனக்கீந் தானே (9)

ஆசிரியவிருத்தம்

ஈந்தவுய தேசங்கண் டறைமெழி யுரைத்தபின்

எழுந்திடுங் குழிய தனிலே

ஈந்தலிபு லாமுடனே மீழ்மிக நூனுடனே

யிரைந்துவரு மக்குழியிலே

ஈந்தமஹ் முதரொளி யிலங்குமக் குழியில்நின்

றவாமலி பிரண்டு மிடையே

ஈந்தவிறை மீமென்ன வேயிருதயத்தடைத்து

மிருவாசந் பூட்டுரை செய்தான் (10)

கட்டளைக்கலித்துரை

பூட்டொன்று வாசந் புகழ்தரு வாயிறை பூரணத்தில்

நாட்டு மனைக்கம்ப மாடிப்பின் னேநடு வீதிதன்னைக்

கூட்டுங் குழியஞ்சு பூட்டொன்று பூட்டக் குறிதருவாய்
ஏட்டி லடங்காப் பொருளே யெனதிரு கண்மணியே (11)

காரண மான குழியஞ்சு காபொரு லாமுடனே
பூரண வாசற் குழியொரு மீயிற் புகழ்தருவாய்
பூரநற் றேள ருபதேசந் தந்தருள் புண்ணியத்தால்
காரண மாகிய பூட்டுரைப் பாயிறை கண்மணியே (12)

சீராய்க் குழியிற்சென் றேறிடும் வாசியைச் சிந்தைதன்மையில்
நேரான தாக நிறுத்திவைத் தாயிறை நிச்சயமாய்
வாருண வசியமுதக் குழியொரு வாவுகொண்டே
காரான வக்குழி பூட்டிவிட் டேனிறை கண்மணியே (13)

அஞ்சான வாச லமுதக் குழிகள் டடைத்துவிட்டேன்
என்சா ணுடலுக்கு னேகிய வாசியை யென்னிறையே
அஞ்சாமல் நிறுநருள் பூரண மேயெற் கருன்புரிவாய்
என்சாணுக் குந்நின் றருள்வா யெனதிரு கண்மணியே (14)

அஞ்சான பஞ்சமா பூதங்க ளஞ்சு மணியணியே
என்சா ணுடலுக்குள் தூண்க்கி விட்டது மென்னிறையோன்
நஞ்சா யிருந்த வினையை யகற்றவும் நாடிவந்தேன்
அஞ்சான பூரணங் கண்டடைத் திட்டனை கண்மணியே (15)

விந்தைய தான குழியைம்பத் தஞ்சும் விளக்கொளிபோல்
என்றன் மனதி லெழுந்திடு வாசிகண் டேயருளால்
சொந்தம தான வடிமையென் றேனெனைச் சூழ்ந்திருக்கும்
என்றன் பனக்கண் திறந்தருள் வாயென்றன் கண்மணியே (16)

முந்த வமுதக் குழியச் சரத்துக்கு முன்னின்றெழுத்
தெந்தமக் கீந்தரு ளெய்மிறை யேயின் றெழுத்தறித்தறிந்தால்
முந்த அறுஷு ருறுசு சுவனமும் மூன்றெழுத்தும்
உன்றன்முன் னின்றிறை வாய்ச்சமை வசகுமெங் கண்மணியே (17)

அக்குழி வாச மறிந்தே னிறையா லனுதினமும்
ஒக்கு மெனமலர்ந் தேனவாச மானதி லோதிடுவோர்
சிக்கு மெனச்சில பேரறி வார்மனச் சிந்தையுளே
ஹக்களே நீயெனக் கீந்தருள் வாயென்றன் கண்மணியே (18)

அஞ்சாமல் நின்றன மைப்பூத மஞ்சு மறையினிற்றே
ஒஞ்சாம லோடிய வாசியைக் கண்டுள முட்கலந்து
மிஞ்சாமல் நின்றவோர் மெய்வழி கண்டபின் மேலவன்றன்
என்சாணுக் குவீலுன் றெனைக்காத் தருளுமென் கண்மணியே. (19)

விருத்தம்.

தருணமிது கண்டு கருணையருள் கொண்டு
தயைகூர்ந்து விரைவாகவே
அருணாவிழி கண்டு மருள்மனதி லுண்டு
மருளிறெனின்த பொருளே
சரணமதுகண்டு சமையமிது வென்று
சற்சூவெனக் கருணுவாய்
கருணைமள மாகவெனைக் காக்குமிறை யேயுனைக்
கண்டுமனந்தேறி யிருந்தேன். (20)

பிறிவது மெழுந்தேயரு ளொளிவது திரண்டுவரு
பேசமொளி வானகுழியில்
அறிவது மெழுந்தேயுரை தெளிவது முறைந்துதிறை
வருட்சமலமீதி லொளிவாய்க்
குறியுடனெழுந்துவருங் குவையுடனடைத்தகுழி
குணமது வறிந்துவாயே
அறிவது மெழுந்தமுத மடியனுக்கீந்தருளெ
ஸ்தியிறையே னேமனதில். (21)

பிரிவான குழிமுன்று பேரஞ்சு முரஞ்சும்
பேசமொழி யானகுழியில்
வரியான றாஹஞ்சு வழியஞ்சு ருபஞ்சு
வகையான திற்றெளிந்து
தெளிவான மூமின்கன் திருமறை கண்டோதுவார்
திருஞானம் பெற்றோர்களே
அறிவான குழியோக மலிபுலா மீமென்று
மறிந்தேரீகன் சொல்லிவிடுவாய் (22)

அருளொளிவே யுன்றன் திருளொளிவே தந்து
திருவருளெ ழுந்தபதியில்
இருளதை யறுத்து மன்ப்பொருள் புரிந்து
மருள்பூரண மானவிறையே

கருவதுமுதித்த மொழியுரு வெழுந்தவகை
காரணம தானகுழியில்
பருவலய தானவயல்தேடிவரு வேன்மனது
கூடியெனையாளென்னிறையே.

(23)

அண்டபகி ரண்டமுத லாகாச மெய்ப்முல
மணிநடு பேருகுறியுங்
கண்டவழி யோகமும் ஞானமுங் கல்வியும்
கருவிலுரு வரனவழியும்
ஒன்றான பிரிதிவிக்க குழிவாச மானது
மூச்சிமலர் பச்சியெனவே
நன்றான பிரிதிவிக்க குழிவந்து நின்றுறன்னை
நாட்டம்வைத்தருளுமிறையே.

(24)

நீநின்னிட மொளிதான் நினைிடமருளே
கோனிண்ணிடமறியவே
வானிண்ணிட மிறையே தானிண்ணிட மலர்க்
ளேநின்னிட மறியவே
யானிண்ணிடம் பிரிதே விண்ணிடம் வாசி
தானிண்ணிடம் மறியவே
தேனிண்ணிடம் வரயு தானிண்ணிட மறியக்
கோனென்றனக் கருளுவாயே.

(25)

திட்டமுடன் வரயுதனி லெட்டுநான் கொன்றையுந்
திறனாக வென்றருளுவாய்
வட்டமுடன் முவேமு முன்றுசுழியானதும்
வழிகண்டு மேரடிவருவாய்
திட்டமுட னுன்மனமு மென்மனமு மொன்றாய்த்
திறனா கதின்றருளுவாய்
கட்டரண்மை செய்யாம லெட்டுநான் கொன்றையுந்
காட்டியருள் பூட்டியருளே.

(26)

சுழிகண் டெழுந்தகுழி யொளிகண்டு மனந்தேறு
முன்மையருள் பெற்றவிறையே
தெளிவாக வுணக்காண வழிகண்டு தேடுறேன்
றிருவருளுதித்த வெளியே

களிமதஞ் செய்குவாய் கீழ்மேலுந் தெரியாமல்
கம்பீர மானவகையே
தெளிவான குழி நூற்றி யையப்பத்தி யைந்துந்
திட்டமாய்ச் செப்புமிறையே

(27)

கலிவென்பா

உன்னை யறியாம லுன்மன் துங் காணாமல்
பின்னை மகிழ்வார் பெரியோனே—வன்மைதால்
தன்னைப் புகழ்வார் தலைவனென்றும் பேரறியார்
முன்னே யுதித்த முனைசுழியால்—மன்னாவனே
உன்னைப் புகழ்ந்தேத்தி யுருக்கமுடன் நேடாமல்
பின்னைப் புகழ்ந்தேத்தும் பேர்கண்டாய்—என்னையே
இவ்வுலகி லேபடைத்தா யேகா வுணைப்புகழ் வேன்
தவ்வைபிதா னில்லாத தானவனே—முன்னம்
அறுஷுங் குறுசு மமைக்குமுன்னே நீபடைத்த
பிரியமுடன் மாராயத் தந்தருள்வாய்—உன்னைத்
துதித்தேன் சிலகாலந் துன்மாயை நீக்கி
இருக்க உதவித்தா யென்னிறையே—பதுக்கமுடன்
உண்மைப் புறுக்காண யோதினோ மென்றுசொல்லி
நன்மையுள்ள வல்லபத்தை நாடார்கள்—செய்மை
உருக்கமுட னுன்னை யுகந்தறியா முடர்
சிறுக்கு நரகமதி சேர்வார்—மறுக்கமாய்
உருக்கமுடன் நேடி யுகந்துநின்று கேட்போர்
பெருக்குஞ் சுழிமுனையைப் பேசுவார்—நெறியுடனே
பேசுக்குழி நூற்றியையப்பத் தஞ்சும் நொடி தவறார்
வாசமெனச் சொல்வார் வகையறிந்தே—ஆசையால்
பெண்மாத ரோடுதான் பேசியிருக் கும்போது
கண்ண லமுதக் குழியொன்று—பின்னாலே
ஆசையுட ளப்பா வமுதக் குழிகடந்தே
ஆஷிக் கெணங்குழியுண் டானதுவே—பச்சராய்
பரிவாக நின்று மொளினிறங்கும்—அறிவாக
உருவாக நின்று மொளினிறங்கும்—அறிவாக
வாசி யெழுந்து வல்லமக்கச் சுற்றிவந்தே
ஓசை மிடதுபுற முட்டிபுத்து—பேசுமென
ஓசைக் குழியி லொளினிறங்கிச் சுற்றிவந்தே

ஓசைக் குழிகள் டதிலிருக்கும்—வாசமாய்
 ஓசையாய் நின்றே யுணவான விக்குழியும்
 பாசமற நின்றிலங்கும் பார்வையால்—நேசமுடன்
 மூளாக் குழியில் முடுகியுட் சென்றுநின்றும்
 ஏழால் குழிகண்டே னென்னிறையே—தாளாமல்
 அக்குழிக் கோர்மலக் கணியணியாய் நின்றிருவாய்
 தர்க்கமிலாக் கெற்பமதிற் றுள்வளர்த்தா—ரெக்குமென
 ஏகா வுணைப்புகழ்வே னிவ்வுலகி லேபடைத்த
 வாகான பூட்டருள்வாய் வல்லவனே—நோகாமல்
 தந்தா யெனக்குத் தலைமுறைகள் கேளாமல்
 என்ற னிடத்தி லிருப்பவனே—சொந்தமுடன்
 முந்த யொளிவு முதலோன் முஹியித்தீனும்
 என்ற னிடத்திருக்கு மென்னிறையே—சந்தமருள்
 இந்தக் குழியிறையோன் லாமுயிம் தால்றேயும்
 வந்தமத் ஷக்ஹம் சேமுமேழ்மலக்கால்—உன்றனல்
 வெள்ளிதிங்கன் செவ்வாய் வேந்தன் புதனாகும்
 வள்ளல்முன் னுதித்தெழுந்த நான்மலக்கு—முடருகையிற்
 போந்தநாள் சிந்தைசனி ஞாயிறுவி யாழனென்றுந்
 தான்றுதித்துச் சொன்னநாள் தான். (28)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்

வினைத்திடுங் குழியே மூலே விபரம் நூற் றைம்பத் தஞ்சம்
 உளைத்திடு முள்ளம் நோக்கி யுண்ணையான் றேடும் போதில்
 அனைந்தவக் குழியை நோக்கி யழுதுன்னைத் தேடி வாடி
 வளைந்திடும் வாவை நோக்கி வந்துயா னுன்னைக் கண்டேன் (29)

கண்டபின் னிறையே யென்றன் கவலைக் கெல்லாந் தீர்ந்தேன்
 விண்டனன் ஞான யோகம் வெளிப்பொருள் நோக்கிக் கண்டேன்
 தொண்டனைக் காக்கும் வல்லத் துறவுகோல் ஞானப் பூட்டும்
 என்றனக் கீந்தி ரத்சித் திரங்கென தரசர் கோவே (30)

ஆதியே யமுத வாச மறிந்திட வுறைத்த போது
 சோதியாம் பன்னீர் வாசஞ் சுழிமுனை தன்னிற் காணும்
 நீதியா யாஷிக் கென்றும் நின்றெழுங் குழியின் வாசம்
 ஒதிடு மிறையே சினி யுந்துமல் வாசந் தானே (31)

அந்தநற் பிரிதி வியப்பு முறுங்குழி வாசஞ் சொல்வோம்
 சிந்தையி லெழுந்த வாசி சிறத்திடும் பாலுந் தேனும்
 விந்தையாய் வாயுந் தேயும் விரும்பிய குழியில் நின்றே
 எந்தமக் கெழுந்த வாச மெருக்கலம் பூவாய் பிச்சி, (32)

ஆதிமுன் னிருந்த வாச மணுகிய குழியின் வாசம்
 சோதியா மம்பர் வாசஞ் சுழிமுனை தன்னை நோக்கி
 வேதியர்க் கதிபரான விரும்பிய மஹமு தாலும்
 ஒதியே யுரைத்த வாச முறுங்குழி யேழுங் கண்டேன். (33)

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

வரியாக நின்று குறியான வழியே பரியோ டடங்கி வருவாய்
 நெறியாக வுன்னை யறிவாக வெண்ணிச் சரியாக நின்று புகழ்வேன்
 அறிவாக வுன்றன் மனமீதி லுள்ள வறிவைப் புகட்ட வருவாய்
 விரிவாசி மீதிற் பரியேறி வந்து சிறியேனைக் காக்குமிறையே. (34)

வேறு.

பிணையுன்னிடந் துணையேபிறை பிணையாகி வருவோர்கள்
 அணையென்றுமே ஞானக்குழி யறிவுக்கினி யேநான்
 இணையொன்றி லடங்காத விறையோனே யெனைக்காத்துப்
 பிணையேன் பிழைபொறுத்துப் பெலன்றருவா யிறையோனே. (35)

வேறு.

எந்தாயிறை யோனேயுந்தித் தலமா னதைவிவ்வாய்
 எந்தங்குகை யுள்ளேயிருந் தெழுந்த துதியறிய
 முந்தவொளி வானமஹ முதரா னவெழுந்தாம்
 அந்தத்தொனி யாயிரைய அலிபா னதுலாமாம். (36)

அல்லம்பக லாக வகமகிழ்ந்தே னுனைத்துத்தீத்தேன்
 சொல்லுமறை யோர்ஞானச் சுருதி யறியாமல்
 வெல்லுமிபு லீசைக்கண்டு வெருட்டார் மனப்பொருட்டால்
 நல்குமிறை யோனேயுனை நாடிப் புகழ்ந்தேனே. (37)

புகழ்ந்தேனிறை போய்ஞானப் பூட்டா லுனைத்துத்தீத்தேன்
 நிகழ்ந்தசில பேர்களுனை நினையாம லேபுகழ்ந்தோர்
 இகழ்ந்தே யுணர்வழிந்தே யிறையேநின் பதிகாணர்
 புகழ்ந்தேயறி ஞானக்குழி பூட்ட வருள்தந்தாய். (38)

கீர்த்தனை.

இராகம் - உசேனி, தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி.

இருபொழுது மொருநினைவா யிருக்குதேயென் யாது
ஏழையடி யேன்முகம்பார்த்திரங்கிடுமிப் போது.

அநுபல்லவி.

கருமுகின்புல கவிநயிற்றகுல் மரபில்வரும்
ஹக்கனருன்சேருமப்துல் காதிறு முஹியித்தினே. (இருபொ)

சரணங்கள்.

சரியையொடு கிரியைவழி தானறிந்து கேரத்
தாண்டுபளி ரண்டுபரி தன்னிடமே சரத்
துரியதுரி யாதீத யோகமதிற் கூடச்
கூடெராளிவு மெய்ஞ்ஞான கருவறிந்துள் ளாடப்
பருவமுட னொருநாளும் செயலறிந் தெந்நாளும்
பசுபதியுங் கடந்து துசுமவினை யுந்தீரவேதான் (இருபொ)

கண்ணிரொளி வதுபோல கண்டுமனம் பூணக்
கமலமுக வடிவழகுக் குறுதிநினை வுண
விண்ணிலொளிதோணவொரு கூடெராளிவைக்காண
விருப்பமுடன் வேதாந்தச் சுருதியடி காண
நுண்மையதா யுள்ளறையின் நிண்ண பதுதெரிய
நுருதாவின் செயலறியப் பருதாது முஹியித்தினே. (இருபொ)

மண்டலமுன் றுந்தவிர்ந்து மாய்கைதவிர்ந் தோட
வான்பொருளைக் கண்டிஹைஞ்சி வல்லபத்தை நாட
அண்டர்பயில் முயன்றவழி யகமதிற்கை கூட
ஆலமதெய் லாய்நிறைந்த வருளறிந்துள் ளாட
வண்டனுசாத தாமரைமி னின்ற விடமறிய
மைக்கடலுக் குள்ளறையின் ஹக்கன் றிருவுரைப்பேன். (இரு)

ஞானப்பூட்டு

முற்றப்பெற்றது.

பிஸ்மில்லாஹி

மெய்ஞ்ஞான ரத்தினுலங்காரக்
கீர்த்தனம்.

காயற்பட்டணமடுத்த குருவித்துறை
பட்டாணி முகம்மது லெப்பையவர்கள்
குமார்
முகம்மது ஹம்சா லெப்பை
அவர்களியற்றியது.

சென்னை

காரைக்காலத்திலுள்ள காரைக்காலம்
கி. பி. 1884 ஆகிய

சென்னை நகரில்
சென்னை நகரில்
சென்னை நகரில்
சென்னை நகரில்

பெரியகல்லை,

இஃது

முச்சுடரின் துதி

இரட்டை யாகிரிய விருத்தம்.

அஹமதுஹது னாஹிதா யஹுஹுது நடுவுமல்
லாறது லாதமாகி
யருட்பால் பொருட்பால் காரைப்பா லாநாதர்
டலிபுலா கீழுமாகி
நகையுந்தி யிருதயத் தோடுமுண் டககமல
நாட்டம் பொருத்தமமையல்
நற்ககன் புயியில்தாய் தந்தைநா மென்றபெயர்
யாஹும் மெனுந் திக்குறுமாகிச்
சுகமான கலிமாவி லுயிரெழுத் தானமுச்
சுடர்முன்று ஹறுபு மாகிச்
சொல்லுமக மெத்துநின் றெளிமுயிரு தத்துவத்
துட்பொரு ளினைப் பணிகுவாம்
அகமதனை யோட்புயருள் மறைமாரி சொரியுமெம்
மகுமதரு முன்னிற்கவே
அபுருப மானகுண மென்னுமு ராளுகன்
மணியே முகியித்தீளே.

முக்கடர்ப் பிரகாச மச்சுமா ளிகையா
 சனத்திலுறு மோன பொருளை
 அச்சுட ரெலுங்கட லடங்கிடா வான்பொருளை
 அஹதுநிலை யான பொருளை
 மெய்ச்கடர்ப் பொருளையோர் தச்சுமா ளிகைக்குளே
 விளங்கவந் துற்பொருளை
 பச்சைமுத் தெரடுவெள்ளை யானநற் பொருளைமா
 பகலிவ தர்னபொருளை
 உச்சியின்கீழ்நின் ற்லங்குபொரு ளைச்சொலு
 முலகெலா நிறைந்த பொருளை
 இச்சைகொண் டென்னுயிர்க் குயிராகி வற்றபொரு
 ளிறையொரு வண்ப்பணிசு வரம்
 அச்சமதை யோட்டியருள் மழைமாரி சொரியுமெல்
 வகுமதரு முன்னிற்கவே
 அபுருப மனகுண மென்னுமு ராளுகண்
 மனியே முகியித் தீனே.

முற்றிற்று.

பிஸ்மில்லாஹி.

மெய்ஞ்ஞான ரத்தினாலங்காரக்
 கீர்த்தனம்.

காப்பு - வெண்பா.

தானாய்த் தனியவனாய்த் தன்மயமாய்த் தற்செருபாய்த்
 தானாய்த் தனிநிலைவாய்த் தானானாய் - தானேநீ
 சல்லல்லா வானநபி சாதாத் தவரொளியிற்
 குல்லும் படைத்தனையே கூர்ந்து.

இரட்டை யாசிரிய விருத்தம்.

உஜுதுடன் சொல்லும் கிதபக்கா வானதேசீ
 முஹலாபத்து லீக்ஹ வாதி
 யுடையோன் கியமுஹு பிதபுகி யுலப்பான
 வஹதாநிய் யத்த தனுடன்
 திசமாம் ஹயாத்தேசு மிஹும் இருதத்து
 நேத்திருத றத்து ஸம்கு
 திகழ்த்துபல றுன்கலாம் ஹையினு ஆலிமுன்
 முரீ துன்கா திநுன்ஸ மீவுன்
 ஓசிபா பஸீறன் முத்தக்கல்லி முன்னிவைக
 ளொன்று யெழுந்த பொருளே
 யுலகிலுள தப்துமார் செய்பிழையு மென்பிழையு
 மொக்கவே நீபொ றுத்தே
 தஜநிகரு மெய்ஞ்ஞான ரத்திரள வலங்கார
 கீர்த்தனத் தொடர்பா டவே
 சொல்லுதவி நல்லுதவி செய்தருளு வாய்வேத
 சுத்தனே காப்பு நீயே

ஹக்குத்த ஆலாவின் வன்னிப்பு

1-வது பதம் - இராசம் - ஆனந்தபைரவி - ருபகதாளம்.

பல்லவி.

அகூது பில்லாகி மினஷ்ஷைத்தா னிற்றஜீம் வபிநஸ்தகீன்
 பிஸ்மில்லா கிற்றகுமா னிற்றகீம்

அதுபல்லவி.

ஷுக்கநிமிர் ஞானக் கடர் விசிந்தோனே
சூட்சும அல்லாகு லத்தீபுன்மஜி தானேனே
தருதி சுபஹா னல்மலிக்குல் ருத்தூசென் பேரேனே
தன் ஊவ னஹயுல் கையுமானவேனமுன்னே

அக.

சுரணங்கள்.

1. ஹன்னுமும் மன்னுயா கதயான் - ஹக்குல் முயினேனும்
காதிருல் முக்கதிரு யாபுஹான்
கன்னுசைநீக்கும் கனியுல் அலீமெனும் - அலீஸால் ஜப்பாரெ
கருணை தங்கிய கபூறுற்ற கீமெனும் [னும்
என்னும கெறப்பில் ஆல மீனெனும்
இலங்கும் ஜல்லஜலாலுரு நீயெனும்
முன்னு லொருறுக்கத் தாகிய கோகனெனும்
முயீனு முஹையினும் முஹிம்மு மீத்தெனும். அக.
2. அல்லாமுல் குபுபான நாதனே அஹதுஹதுவா ஹிதாய்
அகன்ற சத்தாரூல் குபுபெனும் வேதனே
எல்லாம் கபூறும் ஷுக்கூறு மானேனே - எக்கெங்கும் சுபஹா
இறந்த தங்கியல் அகுலாவா னேனே [னெனும்
அல்லாகு அக்குப ரென்றும் பெரியோனே
ஆரும்புகழ் மஸிக்கும் மக்ஸ தானேனே
எல்லாம் ஜலீமுன் மதீனுன சிறந்தோனே
யேகனே காலிக்குற் ருஸிக்கு மானேனே. அக.
3. ஹையுள் ஆலிமுன் முக்குன் காதிருன் - ஸமீஷுன் பஸீறுன்
கனத்ததோர் முத்தக்கல்லி முன்னெனும்
மெய்யுள்வந்திடும் கபூறுற்றகீமெனும் - மலிக்குன் னஸீரெனும்
செய்யும் அற்றகு மானுத் தையானெனும்
சேரும் தப்புல் அஹுஷில் அலீமெனும்
4. ஆஷுக்கு மகுஷுக்கு மானேனே - அவ்வல் ஆகீர்வல்பாத்தி
அருமை அல்லாமுல் குபுபெனும் பெரியோனே [னும்
தோஷிகள் பிழைபொறுக்கும் ராஜனே தொண்டன் ஹர்சா
துணையொடு மஸவஹயி லாவ்வோனே [வைக்காத்துத்

பாஷுகள் பலவாக நிறைந்தோனே
பந்தா குல்அலீ மாகிய நீதனே
கோஜமு மெமதைக் குருவாய் வகுத்தோனோ
ருன்னென்ற சொல்லிக் கொண்டல்லாம் படைத்தோனே.

இன்ஸானுண்டான வியல்பு.

2-வது பதா-தூரகம்-காபி-ஆதிதகளம்.

பல்லவி

பிஸ்மில்லா கிற்றகு மானிற்ற கீமெனும்
பெரியவன் திருநாம மே திருவோம் ஆதி
பெரியவன் திருநாம மே திருவோம்.

அநுபல்லவி

அஸ்மா அல்ஹத்தா யனைத்தையும் படைத்தே
அடிமுடி நடுமுதல் நிறைந்தோனே
இஸ்மே அல்லாகு எங்கும் வகலபமாய்
இலங்கும் பொருள் றப்பில் ஆலமீனே

பிஸ்மி

சுரணங்கள்

அறிவீர்க எரிசான் படையுண்ட கோலம்
ஆனதே ரெழுநான் கட்சாத்தால்
நெறியாய்க் அவிபுஜன் நடுவாக நீட்டிய
நேசமுடன் பேதையால் புருவம் வைத்தான். பிஸ்
காணுந்தே நெற்றியாய்க் கனத்தஜிம் தலையாய்த்
தோனும் தேய் தீஹாண்டும் தோட்புயமாய்ப்
பூணு தால் காணும் புகழ்வலா திடதுகால
பொருத்தினுள் நேலையுய் விலைக்குடையாய். பிஸ்
ஒதிடுப் சின்ஷீ முன்நெஞ்சு மாஃபாய்
உணரும் ஸாதுலாத் னலதிடது காதாய்
நீதியுடல் தேலையுய் கால்ஜாநி ரணடுமாய்
நினைத்துக்கொள் ளுக்கொய்னுக் கொடுங்கையென்ஹா. பிஸ்
கண்டிடும் பேய்நம்மன் கைனிர் லாகிக்
கனத்த காபுடது கைவிர்லாகி
விண்டிடும் கானதே முதுகந் தண்டாகி
வீறுடன் லாய்ரண்டு முழுங்கலாய். பிஸ்

பிஸ்

5. உண்மைதி மூளை யுயிர்ப்பக்கம் நூனாய்
உந்தியே வாவுகல்பு உவந்ததேறயாய்
செம்மைலாமலிபு சேரும்கல் பழிவில்லைச்
செப்பினார் ஏறா ஹென்று செம்மெந்தகல். பிஸ்
6. எழுதான்கட் சரத்தைக் கொண்டிருத்தினான் ஜடத்தை
யிணக்கிக் கலிமாலாவல் கால்பூட்டிப்
பழுதிடல்லா மூலம் இலாகா இல்லாவுடல்
பகாந்தேன் அட்சாய் ஆல்லாமுடிமறிவீர். பிஸ்
7. சொல்லுங் கலிமா இலாகஇல் லல்லாவுடன்
சூட்ச ஹறுபிருபத் தொன்பதுமாய்
நல்லான் முகம்மதுற்ற குலுல்லா தனிசேர்த்து
நாட்டினான் ஹம்சாவிதிற் காட்டினதே ஆதி. பிஸ்

3-வது பதம்-இராகம்-ஸஹாஸ-ரூபகதாளம்.

பல்லவி

பீண்டமட் டிப்பம் பொங்குப் புகழ் தெனகலீமா
ஏந்தமட்டிலு மிறையை மனமே நீதுதி பூண்ட

அநுபல்லவி

ஆண்டவனருள் தோன்று முகம்மதர்
அஹதத்தினி லுஹதாகியே லஹதத்தெனும் துவைப்பூ

சரணங்கள்

1. பாரும்நாகுத்து மலக்கூத்து ஜபறாத்துப்
பகரும் லாகூத்து ஹாஹுத்து பாகூத்திலும்
பாசமஜெம் கூத்தில் நேசந்தரு மென்மனமே
பங்கமிலை யங்கமொரு தங்கம் அங்குமிங்கும்.
2. ஆதிக்கு முன்னனாதியாய் நின்றவனை
அஞ் செழித்திலும் பிஞ்செழு தானவனை
யாஜிபுல்லுஜு தாகிய நாதனை
வகையும் கினும் தனிலும் ஜெகம்புகழ் ஆரிபிலும்
3. ஷம்செனும் வடிவமான பிரகாசநேலி
றமசெனும் பொருட் சூட்சமாய் நின்றேரே
நாத்துக்குள்ளுருத் தோத்திர மேனேரே
சற்குருவே மெய்க்குருவே தற்குருவே ஹக்கனருள்

- ஆதம் சிரசில்நின் றைம்பத்தோர் தலைமுறையின்
அப்துல்லா என்ற அண்ணல் முகம்மதரே
தாசன் ஹம்சாலப்பை தோஷ மகற்றிடுவீர்
தருவேயுயர் குருவேதிரு மருவேநபி மருமுதரே. (பூண்)

4-வது - பதம் - இராகம் - நாதநாமக்கிரியை - ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சேர்க்கு நாளைச் சென்னப் பதியி லெங்கனைச்
கிசய்யி தரும தென்றன் பிரேயாறகுலே. (சேர்க்)

அநுபல்லவி.

மார்க்க முறைசேர் மதிநைன் னகரில்வாழ்
மண்டலஞ் சென்றறுஷிஷமொழி விண்டோரே
பிண்டம தென்றமல் ஹர்தாய் நிறைந்தோரே. (சேர்க்)

சரணங்கள்.

1. ஆதியொளி யிர்பிரிந் தனேகரூப மாயெழுந்தீர்
அனிகியிலுந் நீரொளித் துறைந்தீர்
குதிரகு லாய்ப்பிறந்தீர் துணைசேர் நாகியார்களுடன்
தூண்டரபணி விளக்கொளி யாயிருந்தீர்
ஆதமா நூதல மைந்த நீதரே
வேதமேமுழுங்கு மக்க ராஜரே
பாதமே தருவிரெனக் காதரவு நீர்தானையா
பட்சமோ டிச்சைதந் தச்சமில் லாநபி
யுச்சித மாமகு மூதுமு கம்மதே (சேர்க்)
2. இஃமுல் எக்கீ னானதுடன் ஐனூல் எக்கீன் ருனையறிந்து
ஹக்குல் எக்கீனென்றதி லேதெளிந்து
கமாலுல் எக்கீன்றனிற் சேர்ந்து காட்சிகளை யானருந்தக்
காட்டும் யாஹபீபே யருள்புரிந்து
குல்லும் தருவே நும்மொளியாலே
யெல்லுயிர்க்கும் றப்பாவைன் நூதரே நந்
கல்லுமா னுட்பும் பேசும் காத்திமுல்லன்பி யாவனாரே
கற்பக தருவே சொற்பிர காசரே
நற்புகழ்யாமகு மூதுமு கம்மதே (சேர்க்)

3. அன்றுருக்கத் தேரலிபாய் ஆனதிரு வெண்மணியே
யென்றைக்குமைக் காண்பேனோ வெண்கண்ணில்
இன்றுமனந் தேடிவாடி யிருந்தேனிளி யென்செய்வென்
எங்கன்யா ஹம்பே யுமையெண்ணிக்
கண்டுசுக்கரை தேனிலுமினிதாய்
நன்றுசெய்யும் யாறகுலென்மீதே
தொண்டனும் ஹம்சாக்குமது வென்றிதரு வீரென்னனும்
வந்தர சூனெமன் னந்திவி னேதரே
சந்தர ராஜரே செம்மல்மு கம்மதே. (சேர்க்)

5-வது - பதம் - இராகம் - அபுரூபகம் - ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

சாதாத் சாதாத் சாதாத் செய்யிதஸ் (சாதாத்)

அருபல்லவி.

சாஜாதாத் திறையருள் வேதா குறைஷியர்
நாதா நபிகளின் மூதாசெய்யிதஸ். (சாதாத்)

சரணங்கள்.

1. அளிபொடு லாமொடு ஹேயொடு மீமொடு
அழகொளிர் தாலொடு மேவிய நாதரே
கலியொடு மாவொடு கருணை துலங்கிய
ஹாமி தகுமதுமுகம்மதே தசய்யிதஸ் (சாதாத்)
2. வீனொடு நுரெடு நாரெடு ஹேயொடு
மீமொடு தேயோடும் கனன் ஹிம்மத் தானதே
சந்தாமேவிய ஐந்தரு வாகிய
சிங்கமே மணிமுடி தங்கிய செய்யிதஸ். (சாதாத்)
3. மீமொடு ஹேயொடு மாவொடு தாலொடு
கூடிய மரனுடர் கோல முகம்மத்
மண்ணொடு நீரொடு நாற்றெடு தீயொடு
விண்ணொடு கூடிய அண்ணலே செய்யிதஸ் (சாதாத்)
4. ஹாவொடு ஹீயொடு கூவொடு கும்மொடு
தம்மொடு நம்மொடு கமல மிலங்கிய
ஹம்சொடு நம்சொடு ஷம்சு துலங்கிய
ஹாமிமு கம்மதே ஹம்சாக் கருள்புரியும். (சாதாத்)

6-வது-பதம்-இராகம்-3ஷமச-அடதாளசாப்பு.

பல்லவி

ஹாலெவன் ரூதிய வளப்புச்ச குள்ளே
குள்ளு தாத்தாளிவே யருந் தெளிவே
அருள் விழியே நெளிவாய்
குன்னென் றே குன்னென் ரோர்
சத்தம் மன்னவ நேசையமே. (ஹூ)

அருபல்லவி

அறியும் நாகுத்து மலக்கத்து ஜபறுத்து
அடுத்தலா கூத்திலும் உயர்ஹா ஹூத்திலும்
பாசூக் ஜெய்கூத்திலும் தமகூத்திலும்
நெறியுடன் நெறியுடன் நெறிவுடன்
தின்றிலங்கிடு மெய்ப்பொருளே. (ஹூ)

சரணங்கள்

1. எழுதமுன் னெழுத் தான பழம்பொருள்
எங்கும் நினைந்தவனே மறைந்தவனே
உறைந்தளனே சிறந்திட்ட
பழுதில்லாப் பழுதில்லாப் பழுதில்லா
றப்பில் ஆலயினுனே (ஹூ)
2. கல்பெனுங் கடல்தன்கி லீலங்கிய
காரணமதியே அருள் நிதியே வரும் கெதியே துதியே
கல்பிலே கல்பிலே கல்பில் நின்றுளிர்
குட்சம தானேனே (ஹூ)
3. ஷம்ஷா தாத்தொளி வானதி லாடிடுங்
சாந்தசட்சுடரே அருட்சுடரே யென்மெய்ச்சுடரே
றம்ஸெனும் றம்ஸெனும் றம்ஸெனுப் பொரு
ளொன்றுகி தின்றேனே (ஹூ)
4. வைவ மீதிளிற் பையலுனைத்தேடி
வாடினென் விதியோஎன்றன் மதியோ இதுசதியோ வருளாய்
மெய்யனே மெய்யனே மெய்யனே ரெங்கும்
ஆய்யநா யகனே (ஹூ)
5. தாசனா மீத்தஹம்சா லெப்பைக்கொரு
தம்பப்நீ வரவே யருள் தாவே துய ரறவே யுதவிசெய்

வாசனே வாசனே வாசனே மக
ராசனே தேசனே.

(ஹூ)

7-வது-பதம்-இராகம்-ஆனந்தபரவி-ஆதிதானம்.

பல்லவி

யாமுர்ஷிதத் தாலிபீன்

எங்கு மிலங்கும்வல் வாஸிலீன்

யா ஹூஜ்ஜத்தஃ - ஆஷிக்கீன்-யாஷெய்கே

யா சபுவத்தல் ஆபீதீன்

(யாமுர்)

அநுபல்லவி

யரீ புர்ஹானல் ஹகீக்கத் யாக் காஷி பல மஹரிபா

அவ்வல் ஆயிர் லாகிர் பாத்தின

அருமத் ஹாமித் அன்பர்க் கிரீட

யாதெளலத்தின் பேரரே யா ஷெய்கே

யா முஸ்தபா பேரரே

(யாமுர்)

சரணங்கள்

1. சத்தம் குஞ்சு கிண்கிண் ஜெண்ஜெண் மன்மன்
மகுபூல் ஆலயீன் யா அயீறல் ஆரிபீன் யா ஷெய்கே
நித்தம் கம்கம் கம்மம் குர்கும் பம்பம் தப்தும்
ஷர்சொளி றூதல் குதுசியின் திருவாசரே-யாஷெய்கே
யாக் குத்வத்தல் லுகபர யாமல்ஜ அல் குறபா
யா ஹன்னான் மன்னான் தையா னகுள்
ஆசை வலம்புரி யோசையின் சிற்றே
யா கிபுலத்தில் ஆரிபீன் யாஷெய்கே (யாமுர்)
2. யா ஆலியல் ஹமியா நாமுசல் லுமயி
யாவாசி அல் கறயி-யா ஷெய்கே
யா முக்ஜீலல் மதரியா முஹஸினல் பஷரி
எங்கள் யா அப்துல் காதிரி யா குத்பே
யா பாரிஜல் குறபி யா ஹாதியல் மெளலானா
யாஹபீப் யா ஷரீப் யாசு
கிய்யு யர் ஸித்தீக்கு யா மஹூ-லக்
யா குத்வத்தல் முஹய்ய தீன் யா செளதே (யாமுர்)
3. யா சுல்தானல் மாசினீன் யா காமுஸல் வாகிலீஸ்
யா மக்ஸூதஸ் ஸாலிகீன்-யாஷெய்கே
யா ஸாலிஹல் அஹ்வால் யா ஸாதிக்கல் அக்வால்
யா ஸைபல் லாகில் மஸ்லூல் யாகுத்பே

யா ஸாகிபல் குதறத்தி யெளியேன் ஹம்ஸாக் குமதருள் முத்தி
யா ஹூம் யாஹிம் யாஜூ வென்றதற்கப்பால்
செப்பிய மெய்ப்பொருள் தாரும்
யா சுல்தான் முயித்தீன் - யா ஷெய்கே. (யாமுர்)

8-வது - பதம் - இராகம் - செஞ்சுருட்டி - அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

பஞ்ச பூதங்க ளஞ்சதின் பங்கைப்

பாங்குடன் சொல்லக் கேட்பீரே

(பஞ்ச)

அநுபல்லவி.

நெஞ்சில் வாழ்ந்திடும் நேசமாயதில்

மோசமே யறிவீர்களே

(பஞ்ச)

சரணங்கள்.

1. வஞ்ச னிபுலீசின் வாது குதுகன்
வாயிற் பேசிடு மாந்தரே
செஞ்ச நமனுயிர் பிடிக்கமுன் னுன்னுள்
அஞ்சி லொகிறை நீ ரறிருவீர் (பஞ்ச)
2. தரம்புடன் தசை தொலி யெலும்பொடு
நாவினும் ரோம மண்ணென்றறி
வருமேழையோடு நுமிழ் நீர் வேர்வையும்
சிறுநீர் விந்தொடு ஜலமதாம் (பஞ்ச)
3. சோமப லஹூடன் செமித்த ஓறக்கமும்
பசியுந் தர்க்கமும் நெறிப்பறி
துளும்பலுடனே கொட்டாவி னடுக்கமும்
சொறியும் அசைவொடு காற்றதாம் (பஞ்ச)
4. ஆசை பகிலொடு கோபங் கிருபையும்
பயமும் ஆகாய மிவையெல்லாம்
தாசனாமிந்த ஹம்சா சொன்னசொற்
றாணி மாந்தர்கா ளறிவீரே. (பஞ்ச)

9-வது - பதம் - இராகம் - ரூபதாளம்.

பல்லவி.

அஞ்சந்திந் துங்கலீமா வந்தென் சிரசினி லன்புற

வுந்தம் பதமே தந்தெனை யாள்வாய் - இணைம்

வனேவரக் காணோனினி நானேமயலானேன்சதி

மாசை யருள்றேனெ யெளியேனே நானென் செய்துவேன்

அநுபல்லவி

முந்தத்திரு அறமதானத்தில் வந்தற்றிநிம்! அலிபானது
பித்தத்தானொளி வாகியே தெளிவாய் - எங்கும்
மணியாய் மரகதமாய்மயி வடிவால்கிந் தீலாயதின்
ஒளியாயுறும் தெளிவாய்ப்பின் வெளியாய்வரும் குருநக்கபி
யீமானோர் நறையேர்ஹு. யீமானோர்
மணிமுடி ராஜர் மகராஜர் மணவாசர்
மறைசேர் விசுவாசர் மயில்வேஷர் - உடர்
ஹாஷீம்குல காசீமநி (அந்தத்)

சரணங்கள்.

1. ஒளிவான வுஜுலிதே விழிபா மெங்கும் நிரப்பியதின்
தெளிவேயுல கெங்கும்பீர காசம் - வரும்
ஆகம்முறை தாதம்மறை வேதத்திறை போதஜ்ஜம்
பூதம்பல கீதங்கமழ் காதம்நபி பாதந்தா
வருவீர நிதமருள் கருவீரே - அருள்
தங்கும்பிருள் மங்குபநறை பொங்கும் சாகி
பிங்குவர வெங்குங்கருவாய்ச் சங்கைசேர்
மங்கும் குளடயிடும் நந்தி (அந்தத்)
2. மண்விண்ணொடு தண்ணீரும்காற் குற்றத்தி - யாசரசம்
மங்கெங்கிடா வாழ்வைந்ததி னுலகி - அதில்
உருவாகவே கருவாகவே மருவாகவே கருவாகவே
அருவாயுல் கெங்கும்மொரு பொதுளாகவே வருமாநபி
குதானோர் அருள்மகு மூதானோர் - எங்கள்
கத்தன்னருள் தித்தம்பரி தித்தம்பரி சுத்தம்நபி
வித்தம்முயர் சித்தந்நளில் முத்தத்தரும்
மெத்தப் பலனார் நந்தி (அந்தத்)
3. முத்தோடுறை பச்சைப்பவ ளமதாய்வரு
முச்சுடரின மெச்சுடரா மெங்கும்பீர காசம் - அதைக்
கண்டே யமுதுண்டே மணம்விண் டோர்முனம்
சென்றேறியே யென்றேயறி யானந்தத் தொண்டே
மெனைக்காத் தருள்புரி தேசநபி
மக்கப் பதியானோர் இறையருள் சொர்க்கப் பதியானோர் நிதம்
நாடும்பயல் வாடுத்துய ரோடுப்படி தேடும்நத
உடும்பயல் ஹமஸர்க்கருள். (அந்தத்)

10-வது பதப-இராகம்-தேசி-தோடி-ரூபகதாளம்

பல்லவி

ஈமானொளி தாராய் ஈமானொளி தாராய்

அநுபல்லவி

ஜாமிதல் இஸ்ம சகலதத் சுவமாய்ச்
சார்ந்தமுச் சுடரே (ஈமான்)

சரணங்கள்

1. காமில்மு கமலெனும்நபி
காட்சியை நேராய்க்
கருதுவாக் கமலத்திந்
கண்டிட நூராய் (ஈமான்)
2. முந்தவமக் கூடிலுனதில்
முங்கிநின்று
பிந் - வுமே நயியாய்வந்தி
பிரிததே ஸீதானே (ஈமான்)
3. பூரணத்தி னடிமுடியாய்ப்
பொங்குதின் றேனே
காரணத்தின் காரணனே
கண்ணே கண்மணியே (ஈமான்)
4. பார்க்குமிடம் படைப்புமுதற்
பந்தெனார் தோனே
காக்கும் ஸப்பே கருவியார்க்கும்
ஹக்கே மெய்ப்போருதே (ஈமான்)
5. எவ்வுயிர்க்கும் விளக்கொளியாய்
எரிந்த மெச்சுடரே
அவ்வுயிளில் யானொருவ
னாதித தருள்வாய் (ஈமான்)
6. வேதமெல்லா ரோரெழுத்தாய்
விளக்கிநின்று றேனே இந்த
வேதியன ஹம்ஸர்க் குன்னருள்
வேந்தனே தாராய் (ஈமான்)

11-வது-பதம் இராகம்-நீலாம்புரி-திரிசிரகதிதாளம்.

பல்லவி

குன்னென்றசொற் குணமறிந்து
ஹூதென்றதை யோது

(குன்)

அநுபல்லவி

மன்றைய நபுசகு பகத் அறபறப்பகு
அன் அனா மஹனாவையும்
அறிந்துளத்திற் றேடு.

(குன்)

சுரணங்கள்

1. கதிரொளி வீசியிலங்கும் காபகௌ ஸைனிளனேற்ற
கதிராடிப் பாடிவரும் சற்கருவைத் தேடு (குன்)
2. ஆயிரத்தெட் டிதழ்விரியும் அமரர்புகழ் ஐன்கலீகா
காயிலாநற் கனியாங் கருவெழுத்தைத் தேடு (குன்)
3. முச்சுடரு மேரலிபாய் முங்கிநின்ற தாத்ததனில்
அச்சுடரி லொன்றாய்வரும் அறவிநபி யைத்தேடு (குன்)
4. ஆலமறு வாருமிதால் அஜிஸாயின்ஸா னாவர்
வாலகரு நம்பிரகூல் வருவார்திதாதேடு (குன்)
5. கொண்டகோலம் இன்ஸானென்பார் குருவறிந்தேன்காமி
தொண்டன் ஹம்சா லெப்பை யென்போன்
மொடுத்தே னிதைப்பாரும்.

12-வது-பதம்-இராகம்-ஆனந்தபரவி-சரப்புதாளம்.

பல்லவி

தன்னை யறிவது பறுலடி பானே தன்
தலைவனை யறிவது சுன்னத்தா மடி தேனே.

(தன்)

அநுபல்லவி

பின்னை யறிவதில் நா முன்னே யறிவ தென்னா
தாசிகே அபுல் காசிம் நந்நபி
தங்கள் மறைப்படி எங்கு யோதினர்.

(தன்னை)

சுரணங்கள்.

1. மன்றைய நபுசகு என்னடிமானே - இதின்
மஹனா வறியார்க் கென்னசொல்வே னடிதேனே
பின்னேவரும் பகத் அறப ரப்பகு என்றும்
பேசினார் பெரியோன் முகம்மதே
பெருமை யுடனிகை யறிய வெவர்க்குமே. (தன்னை)
2. கண்ணி னிடையி லென்னடி மானே - அங்கே
காண்பதற் கொன்றுமில்லை காட்சிகளடி தேனே - கண்
தன்னைமுன் னறிந்தல்லவோ தனதுபொரு ளறிவது
கடிய ரிவைகளை யடியார் கொடியவர்
நொடியி லெமன்கையிற் பிடிரி மாவர்கள். (தன்னை)
3. முன்னே முனைமுனை யடிமானே - நின்று
முனைத்து மானேகஜென்மம் வெளியானேடி தேனே
அன்னா ளகற்குமுன் னனேககால மெங்கிருந்தோம்
அந்த ரகசிய மறிந்த லெய்கிடம்
அடுத்தே யவர்மொழி தொடுத்தே நடந்துகொள்(தன்னை)
4. அற்ப ஐலத்தி லென்னை யமைத்தோன் - எனக்
கன்று றிஸ்குக்குங் கொடுத்த தாதா வுடன் வளர்த்தோன்
கெற்பக் குவளறையிற் கிடத்தி யமு தூட்டினவன்
அப்பனா யுல காளும் றப்பவன்
அஹதுதிலை சமதான பெரியவன் (தன்னை)
5. இன்பந் தருமதி னாநகர் வரமும் - எங்க
ளிறகூல் நானபி நாயகம் மெடுத்தோதினார் நானும்
அன்புகொண் டதன்படி யறைந்தோன் றின்வர்க்கெல்லாம்
வம்பனாமிந்த ஹம்சாவென்போன்சொல்
நபுஸீ ரகு ளென்பி ராந்தாரும் (தன்னை)

13-வது - பதம் - இராகம் - ஸரஸாங்கி - ஆதிதாளம்

பல்லவி.

ஹூவதற் கப்பால் என்னடி - குருவறியாப்
பாவிசுட் கென்ன கெதியடி

(ஹூவே)

அநுபல்லவி

பாமாய் மணியதாய் மௌனமுச்சுடரதாய்
மறைந்த கண்கல மகுபியா னிறைந்தவான் பொருளெனும் (ஹூ)

சரணங்கள்.

1. அலிபாரியமுந்த தென்னடி - அதற்கு முன்னே
ஆதியிருநு மென்னடி.
கலிமாவில் பனு வென்னடி பகரவுமென்ன
கலிமாவில் ஹயாத் தென்னடி - அழகொலிதருமொரு
வலியோ ளருந்தரும் வடிவுதாத் திஸ்மதே
வந்த மெளனமணி மந்திர மோசை
நந்தி றூகுக்கு தூசேதும் தானவர்
தான் தான் தனிநினை பெனமன யினவனைச் சொனதெள
தினியகண் மணியுன தருள்வரச்
சங்கை தங்குமக ராஜ ராஜர்நி
திங்க ளானவடி வெங்கள் கம்மதுவாம். (மாவாய்)
2. தீனில் மஹன வென்னடி - தீனென்றதென்ன
தீனி னடப்பு மென்னடி
தெளஹிதின் மஹன வென்னடி - தனித்த ஈமானிஸ்லாம்
தனக்கும் வகையு மென்னடி - திடமுடனருந்தரும்
தானேன் றிருத்தாதர் தயவார் மறைமொழியைத்
தீனே ரானவெரல் லோரு மேயறியத்
தீர்க்க மோடுரைத் தார்க்கும்பல னைத்தரத் (தான்)
3. ஈமான் தலைதா வென்னடி - இதின் கன்செஷியென்ன
ஈமான் வாய்தானு மென்னடி
ஈமான் கைகால்தா தென்னடி - இதில் கல்புமென்ன
ஈமான் வயிறு மென்னடி - இறையருன் தருமொரு
கோமர் னந்நபிக்கிறை குறு ஆன் ஷரிபிற் சொன்னான்
குருவாய் நன்னையுந் திருவா யால்மொழிந்தார்
ஊறனாக ளிமாம் பாரில் கித்தாபுகளில் (தான்)
4. கலிமாக் கெத்தனை பறுவடிஷ்ஷுறத் தெத்தனை
கலிமாப் பிறந்த தெங்கடி
கலிமாச் சொன்ன தாரடி - அது நமக்குக்
கனத்த பறுலான தென்னடி - சுருவி லுருவாய்வரும்
அலிமா துலரிதனை யறைந்தா ரதன்படிபே
ஆரி பிங்கனொளி மாரிகளுமே சொன்னான்
பாரிஹல்ஸா சொன்னேன் படைத்தநம்மிறைசொன்னான்

14-வது-பதம்-இராகம்-சங்கராபரணம்-சாப்புநானம்.

பல்லவி

எழுந்தோடு முக்கோணச் சூட்சுமங்கே யிருந்து
ஏறி மிறங்குது சொலிவர்.

அனுபல்லவி

கொழுந்துவிட்டெரிசின்ற குகைக்குள் குன்னென்றோர் சத்தம்
பிறந்தவகை தானென்ன பீர யெனக்குக் கொல்லும்

அன்பரிம்பரும்ப ரென்பரும்
நம்பி யடிதொழும் என்பிரா னிறை
வந்த வதிரய மித்த வுலகினில்
அந்த முடன்சொல் வென்தன்நாவு போதா (தெழு)

சரணங்கள்

1. அஹம் தென்னுரைத்த சொல்லைத் தாய்ப்பிரிந்து
ஐயைர் திருபத்தைந் தான தென்னகான்
கல்பென் துரைப்ப தென்ன கமலபொற் பாதமென் ள
கலிமா நிசையு மென்னகான்
கல்யில் தின்னெவிரும் மெய்ஞ்ஞானச்
சூட்சும பொருளென்ன
கய்தானன் னளரூவென் றுரைத்த
தெதுகான் சொல்லும்.
2. ஆலம் அறு வாவென்ன ஆலமிதா லஜிலகம்
ஆலம் இன்ஸானு மென்ன கான்
முலப் பதியுமென்ன முடிவற்ற பொருளென்ன
முஃஜி சாத்தான தென்ன கான்.
மேலத்தெருவில் வசலக்குருவின்
வடிவதுமெனை
செய்யுள் வந்திலங்கும் ஐம்புலன்கள்
செய்குண மென்னகான். (எழுத்)
3. ஐம்பத்தோ ரடசகம் அடங்கியொன் றுனதென் ள
அழியாப் பொருளு மென்ன கான்.
இன்பந் தநங்கலிமா அஷுஹி அள்லாஇ லாகாவில்
எத்தைக் கண்டு ஷாட்சிசொன் றீர்கான்.

அம்பா புகழுமெங்க ளருமது

நயிக் கடிமை

வம்பன் ஹம்சா ரொல்லிதற் கெண்ணல்

ஜவாபு சொல்லும்

(எழுந்)

15-வது-பதம்-இராகம்-இந்துஸ்தானி-காபி-சாப்புதாளம்.

பல்லவி

மேளன மொன ஞான தியானம் செய்மன மே
முஸ்தபா நயியின்மேல்-முர்த்தகா நயியின்மேல்
முஸ்தபா நயியின்மேல் மோன்,

அநுபல்லவி

தேனொழுகும் தீன்கலிமாந் தீபமுச்சுட ராய்வந்தோர்.
மாணோடுரை பேசும் யாறகுல்-மறைநயி நாயகமேல்
நறநயி நாயகமேல்-இறைநயி நாயகமேல். (மோன)

சரணங்கள்

1. அஃயான் தாபிதா வுடனே-அஃயான் காரிஜா வறிந்து
ஆதிதாதைத் தேடுநீ மனமே-அல்லாரு மகீயு மறிந்து
அல்லாரு நாலி றுள்ளறிந்து-அல்லாரு ஷாஹீ தியறிந்து
2. ஹைபுல்கையுமாகநின்றேன்-கஃஹார்ஜப்பாராய் நிறைந்தோ
மெய்யுள் வந்துறைந்தோன்று திறகுலம்க்கமகு முதலின்மேல்
சொர்க்கமகு முதலின்மேல் ஹக்கன்மகு முகரின்மேல் (மோ)
3. குல்ல யம்மின்ஹுவ பிஷவுன்ருதாயின வேதத்தின்படியே
அல்லும் பகலும் ஹம்சா சொன்னேன், அரசர்நயிநாயகமேல்
முறுசல்நயி நாயகமேல், குறைஷநயி நாயகமேல். (மோன)

16-வது-பதம்-இராகம்-சுருட்டி-ஏகதாளம்.

பல்லவி

சுழிமுனை யறிந்தே சுகம்பெற நாடு

கல்தான் தஸ்தகீர் கௌதால் லகுல்த்தை தேடு-ஏ (ஏ)

அநுபல்லவி

வழிபா டறிந்தகொண் டேபடியேறு
வாசியுடன் கலிமா நினைப்புடன் கூற
தெளிவான முச்சுடர் தன்னிலே சேரு
திங்கள் முகம்மது நயிவறு வர்கள் பாரு. (சுழி)

சரணங்கள்

1. ஆலமெல் ஸரம்படைத் தாள்கின்ற றருமான்
அவனன்றி வேறொரு கெதியுண்டு மோகான்
முலமாயெங்கும் முனைத்த சித்தவன்தான்
முச்சினோ ணைங்கிநின் ருடிய பொருள்தான் (சுழி)
2. நாளைக் கிருப்பது நாமறியோமே
நாயன்சொற் கட்டளை போனடப் போமே
முனையுருகுமப்போ தாந்துணை யாமே
முறுசல்க் காசர்வந்தால் ஜெயம்பெற லாமே. (சுழி)
3. அடிமுடியில்லா அஹதெனும் பொருள்தான்
அறிந்தவர் திறந்திறந் திறந்திறந் திறந்தான்
படியீதி லிதையெடுத்தோதும் ஹமஸாதான்
பகர்த்தேன் அறிவாளர் களறிந்திடில் நலந்தான்

17-வது-பதம்-இராகம்-சுருட்டி-ஏக தாளம்.

பல்லவி

அஞ்செழுத் தானதிற் மிஞ்செழுத் தென்னடி

அநுபல்லவி

நெஞ்சி விருந்த பஞ்சபூசு-அதிற்
கொஞ்சிங் குயில்மொழி யோர்நீதம்
வஞ்சமகற்றியெனக் கின்யொக் தருத்தரும்
வள்ளல் நந்நயியெனும் நாயகந் தான்சொன்ன. (அஞ்)

சரணங்கள்

1. அஃஹம் தெனுப்புதய லான தறிந்தவர்
ஆவென் றதின்வபாருனையு மறிவார் களி
மாவென் றதின்வபாருனையு மறிவார்
கூ.வா யிலங்கிடும் ரகாஜா முகம்மது
கோமானந் நயியெனும் நாயகந்தாம் சொன்ன. (அஞ்)

2. இஸ்மூல் லகுலமை யறியாதாள் ஜாகிலாய்
இறையை மவனறி யானென் றேதினார்-ஆதி
மறையையு மவனன்றி யானென் றேதினார்
நறையே காமும் பூங்காவனமக் கெனினில்வாழ்
கந்திநந் நபியெனும் நாயகந்நாம் சொன்ன (அஞ்)

3. ஜம்பத்தோ ரட்சரம் நகர்ப் பிடித்திடார்க்
கின்ப மொருபொழுது மிர்லையாம்-அவர்
துன்ப வினைகளுக்கே ரெல்லையாம்
அன்போ டரைந்தே மடிமை ஹம்சாவே யார்க்கும்
ஆலநந்நபியெனும் நாயகத்தின் சொற்போல். (அஞ்)

18-வது-பதம்-இராகம்-சங்கராபாணம்-ரூபகதாளம்.

பல்லவி

அஹதானவனி வேத மதன் படியன்னமே அஞ்சமாறு மறிந்திட
மகுமுத ரெனும்ன்னர் சொன்னு ரெடி முன்னயே. (அஹ)

அநுபல்லவி

ஜெகமீதினி னுள்ள முஸ்லிம்கள்
ஜென்னப் பதிசேர் அண்ணல் முகம்மதே. (அஹ)

சரணங்கள்

1. ஈமாஹிதனிலே சொன்னார்கேளும் ஆறுகாரியமே
யிறையோன் சொன்ன கட்டளை
ஆமத்துபில் லாகி யுடனதைப் பாராமே
முயின் தனமுள்ள முசிலீம்கள்
முஸ்தபா நபிசொற்போல் நித்தியமும் நடப்பார்கள் (அ)

2. கலிமாத் தொருகை நோன்புடன் ஸக்காத ஹஜ்ஜுமாய்க்
காட்டினார் குறு ஆனிலே
சலியாம லதன்படி நடக்கவே யச்சமாய்
வலியோஹி றாதர் வன்னர் முகம்மதே
வாசமுடன் மறைப் பாகைகொண்டோதினார். (அஹ)

3. இறையோன் றனக்கோன் கொண்டவர்க்கையாமே
யிதைக்கேட்டு நன்றூ யே
முறையான கலிமாவை முக்கடனோதுமே
குறையா மதிபோல்வரை நந்நபி
கூறினார் யாவர்க்கும் பாரிலஹம் சரோன்னேள் (அஹ)

19-வது - பதம் - இராகம் - பிமசக - ஹிந்துஸ்தானி - செளதாதாளம்

பல்லவி.

கலியுடன் மாவான தென்ன காமிலென் லெய்க்கே
ஹா ஹி ஹலி கும்.

அநுபல்லவி

கலிமாவே கதியே காட்டும் அருள் துதியே
காட்சி தரும்தம் கூத்து நிதியே (கலி)

சரணங்கள்.

1. ஈக்ற மாதாபிதா எடுத்துரைத்த மந்திரமோ
இறையருள் தருங்குரு மந்திரமோ
இல்லல்லா வென்ற மந்திரமோ
கூலாஇ லாக வதுவோ ஹ ஹி ஹலி கும் (கலி)

2. பன்னிரன் டெழுத்திற் பதிந்த முளறெழுத்தோ
பகருங் கலிமாவி லுயிரெழுத்தோ
உன்னும் யாகுவென்னுந் தீக்குரு
வுறுதி அஹம்மதமியோ ஹா ஹி ஹலி கும் (கலி)

3. ஆசையோ நினைவோ அழகு வெண் மணியோ
ஆடுங் கருவோ குடோ வுயிரோ
ஓசை தரும்நல் லொளியோ
வுடையோன் அவிபு நிலையோ ஹா ஹி ஹலி கும் (கலி)

4. உடலோ ஹயாத்தோ வுவப்போ வுதிரமோ
வுணர்வோ குளிர்மையோ எங்குருவே
அனமெஹம் சர்க்குறைப்பீர்
அருளஞானக் கண்திறப்பீர் ஹா ஹி ஹலி கும் (கலி)

20-வது - பதம் - இராகம் - லாவணி ஏக தாளம்.

பல்லவி.

வாவாவாடி கூவுக்கப்பாலே தேடி - அருள்
முப்பாலை நாடி யொன்றை குப்பாகப்பாடி. (வா)

அனுபல்லவி.

பூவிலுறை வாசம்போற் பொருந்தியெங்கும் நின்றதையே
பாடியென்பேர லானவர்கள் பார்ப்பாரே பட்சமுடன்
ஆவியொடுங்குமுன்னே அஞ்சிலொன்றை நாடி - மனங்
கெஞ்சி நித்தம்வாடி - யிறை தஞ்சமெனப்பாடி. (வா)

சரணங்கள்.

1. முத்துவழி யறியாமல் முறுஷிதினீ கோலங்களென்றே
புத்தியுடன் சொல்லுகிறும் போதமுண்டேர பேதைநெஞ்சே
குத்து நுக்கத் திட்டகுரு வட்டமென்ன பேசடி - யதை
விட்டுமிங்கே வாடி யொன்றைத் திட்டமுடன் பாடி. (வா)
2. பார்க்கப் பலவிதமாய்ப் பஞ்சவர்ண மஞ்சதுவாய்
மார்க்கந்தனில் விரிவாய் மறைந்ததுவா மென்மனமே
அர்க்குந் தெரிந்த அவ்வக்கலி மாவைத்தேடிக்
கருவெழுத்தை நாடி யுருவெழுத்தைப்பாடி. (வா)
3. பாட்டைப் படித்ததனின் பலனறி யாயோ மனமே
காட்டினேன் ஹம்சாவுங் கண்டறிவா யென்மனமே
நாட்டினு ரொன்றி னலமறியார்காபிர்
ஐம்புல னறியார் காபிர் வந்த வழியறியார் காபிர். (வா)

21-வது - பதம் - இராகம் - முஹூரி - ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

ஹாலுவதற் கப்பாற் குருவே நீர் சொல்லும்
குணங்குடி யிதுதானே - விணில்
மாவென்றும், மணியென்றும் நுக்கத்தென்றும். ஐனென்றும்
பருட்டா தெனினிடந் தானே. (ஹலி)

அனுபல்லவி

மாவென்றும் ஐனென்றும் மதிப்புடன் சொல்வார்
மனுடர்கன்சிலர் தானேசொல்ல
நாவிலுமடங்கான் நா தசதிலுறையான்
நம்பிக்கொள் ளிதைத்தானே. (ஹலி)

சரணங்கள்

1. கூறும்வலம்புரிச் சங்கத்தினேசையாம்
நூறுமு கம்மதியா யதை
வேறுகண்டவர்கள் நானினில்விழுந்து
வெந்திடுவார் நரகாம். (ஹலி)
2. தெளசின்மேலிருந்த தலைவனையறியாத்
தடியர்கள் கெடுத்தானே முன்னர்
கபுகடனறுஷேறும் ஹாமீ முகம்மதர்
காட்டினார் ரிதைத்தானே. (ஹலி)
3. உணவதைவெறுத்து முயிர்நிலையறிந்து
முணர்ந்துகொள் திடந்தானே காசு
பணமெனவெண்ணி ஹக்கனைத்துதியாக்
கல்பது மருள்தானே.

ஈமான் இசுலாத்தைப் பற்றியது

22-வது இ-ம்-நாதநாமக்கிரியை-ஏகதாளம்

பல்லவி

அறிந்துகொள்ளுங்கள் முஸ்லிம்களே (அறிந்)

அனுபல்லவி

அறையிறேனயீமர் னிஸ்லாமைந்து
மறையினிறையவன் தானேதினன்
மன்னர்முகம்மது நபியுஞ்சொன்னார். (அறிந்)

சரணங்கள்

1. அறிவீர் ஆமந்து பில்லாகியாம்
அல்லாவொருவனென் றறிகிறநு
நெறியாய்வமலாயிக் கத்தியென்றால்
நேசமலக்குக லுண்டென்பதும்

குறியாய்வகுத்தி யென்பதே
குறியின் வேதங்க ளுண்மையென்றும்
தெரிந்துகொடுப்பினி லறிந்தவர்கள்
தீரோராவரென் றிறகுல்சொன்னார்.

அறிந்

2. இன்னங்கேளும் வறுஸ்ஸிசியாம்
ஏகன் றுதர்க ளுண்மையென்றும்
சொன்னேன்வலயமில் ஆகிரியாம்
குழும்கியாமநாட் கடைசியென்றும்,
பின்னேவர நன்மை தின்மையிரண்டும்
பெரியோமரமென்றும் அறிவீரின்னம்
முன்னேன்றிபாத்துகள் நாற்பதுடன்
முடிசியறியுங்காள் முஸ்ஸிம்களே.

அறிந்

3. காக்கும் இஸ்லாத்தின் முதலாவது
கலிமாஷஹாதத்த அஷ்ஹு தென்றால்
தீர்க்கமுடனேயான் கண்டுசாட்சி
திடமாய்ச்சொல்லுவே னென்றேதல்
சேர்க்கும் அந்தை இலாப்பொருளே
ஜெகத்தில் வணங்கவே தருமானவன்
பார்க்கும் இல்லல்லா அல்லாவென்றும்
பகர்ந்தேனிலைகளை யறிவீர்களே.

அறிந்

4. கேளும்பின்னமோர் அஷ்ஹுதுவாய்
கண்டுசாட்சியான் சொன்னேனென்றும்
நானும் அன்னமு கம்மதுற்றகு
லுல்லாகியின்பொருளைப் பாரும்
வாமுப்நம்மிறை துதர்நபி
வரிசைமுகம்மதென் றறிந்துளத்தில்
நானும் நாயகனைத் தொழுதோர்கட்கு
நயிவின்ஷபா அத்தெற்றறிவீர்களே.

அறிந்

5. வருமேவயிகபமுஸ்ஸலாத்தி
வணங்குந்தொழுக்கையைத் தொழுதிடவும்
தருமேவயித்தா இன்ஸக்கார்த்தி
தருமமெனும் ஸக்காத் தெடுத்தளித்தல்

சுருமாநபிசொமி றமலானியாம்
சொன்னார்முப்பதுநாள் நோன்பென்றும்
கருவரம்ஹஜ்ஜென்ப கைந்தாவதாய்
காட்டினேன்ஹம்ஸா பாட்டிலேதான்

அறிந்

ஷஹுஹின் பேணுதலைப் பற்றியது

23-வது - பதம் - இராகம் - சங்கராபரணம் - சூபகதாளம்

பல்லவி

ஷஹுஹைதப் பேணும் ஜனனப்
பதிசேர லாகாணுறகுல்

அருபல்லவி

மாணங்கள் வந்திடுமதிமோசமாகிடும்
மாநிலத்துள்ளேயே — அந்தத்
தருணங்களுமக்கொன்றும் செய்யவுங்கூடாது
தளியோனைத் தொழுதுகொள்வீர்.

றகுல்-ஷ

சரணங்கள்

1. என்சாணுடக்பிஃ திருக்கும்பெழுதே
இறைலோனைத் தொழுதுகொள்வீர்—கெட்ட
கஞ்சாவுடன் கள்ளாக்குமஸ்தெவையும்
ஹருமென்று தள்ளிடுவீர்.

றகுல்-ஷ

2. ஆனியொடுங்குமுன் அஞ்சிவொன்றானதை
யறிந்துவணங்கிக் கொள்வீர்—மஞ்சட்
காவிவஸ்திரங்கட்டிக் காடெல்லாந்திரிந்தாலும்
ஹக்கனைத் தொழுதுகொள்வீர்.

றகுல்-ஷ

3. தொழுகையைவிட்டிடுந் துட்டர் தங்களுக்குச்செய்
துன்ப மதுதனைக்கேள்—பாவி
அழுக்கைநரகத்தில் மெழுகுபோலுருகுவார்
ஆனியாயமென்ன சொல்வேன்.

றகுல்-ஷ

4. கன்ளுச்சாராயங் கலந்து குடிக்கும்
கசடீகள் தங்களுக்கு—அவர்கள்
முள்ளெல்லாம்வெந்து முழுதுமேசாய்பலாய்
மோசத்தி லாவாரே.

றகுல்-ஷ

5. பஞ்சபூதங்கள் அஞ்சிக்குணங்களைப்
பாரி லறியார்க்கு - நானைத்
துஞ்சவதைத்து நமனுயிர்வாங்குவான்
தோஷியரே கேளும் றகுல்-ஷ
6. பாவிக்காயிரம் புத்திசொன்னாலும்
படைத்தோனை வணங்கார்கள்-எமன்
நீறானைசெய்யும் பொழுதல்லோ நினைப்பார்கள்
நீசர்கட்கென்ன சொல்வேன். றகுல்-ஷ
7. சொல்லச்சொல்லக்களை வாராதுகாண்
கன்னத்தஜமா அத்துக்கல்லாது- மற்ற
வெல்லாமெழுபத்திரண்டு கூட்டமிப்படி
யாவார்கள் கால்குறி. றகுல்-ஷ
8. முத்திலுதித்திடு முஸ்தபா நந்நபி
முறையான மார்க்கநதன்னைச்-சொன்னேன்
பத்தியொடுமுகம்மது ஹம்ஸாலெப்பை
புத்தியென்றறிந்து கொள்வீர். றகுல்-ஷ

24-வது பதம்-இராகம்-ஸஹானு-ஆதிதாளம்.

பல்லவி

கந்தங்காதங்கமழ்விசும் பரிபூரணகாசிமே
கா-ஹா-யா-ஐன் சாதெனும்நபியே
கருணைபுரிந்தருள் ஹாமீசீம.

அநுபல்லவி

முந்ததூக்கத்திருளாம் அலிபாயவரும்
முத்தொடுபச்சை பவளமதாய்ப்
விந்தமயில்வடிவாக எக்கீன்மரம்
பொங்கிய முழுமணி மகுமுதாம். கந்தம்

சரணங்கள்

1. முச்சுடர்வட்டமே சங்கரமாகியே
முலக்கொலுச்சிங் காசனத்தில்
அச்சுடர்வட்டத் திருந்தவனைத்தொழ
யாறறிவாரிந்தப் பாருலகில்

உச்சியின் கீழே யுலாவி வருமொரு
வூசி முனைத்திரு வாசலிலே
வச்ச பொருளை வகைதெரிந்தோதிட
வருவீர் குணங்குடி யருள் நாதா கந்தம்

2. வட்ட வடிவிலில் வளைந்ததும் வெள்ளை
வடிவு துலங்கும் விரிவாக
மட்டிலடங்கா வெள்ளிவு மக்காமன்
மகுமு தாகிய கண்ணாடி
விட்ட நிறம் கறு மாவது தீலம்
விவங்கிய வேதப் பொருளாதி
திட்ட யிதந்த அருப கருப
தியான மதைத்தின மறவாதே கந்தம்

3. குத்து நுக்கத்தொடு குருவருள் சுக்கன்
குமரியின் வட்டக் குருவடியைச்
சித்தத்தினி லேற்றித் தனையே நித்தம்
சேவித் தாலுமுட் பொரு ளறியான்
கத்திக் கத்திக் கமல யீதிடைநடுக்
கண்டேன் முறுஷிதன் கோலமென்றே
முத்திப் பொருளறி யார்கன வினுமவர்
முள் விங்களை ஹம்சா சொன்னேன் கந்தம்

25-வது பதம்-இராகம்-கமாஸ்-ரூபகதாளம்.

பல்லவி

அஞ்சினி லொன்றை யருள்வாய்
அஹதான வா அஹதானவா சமதானவா வுன் அ

அநுபல்லவி

அஞ்சினி லொன்றருள் நெஞ்சில்தியா னஞ்செய
அருமைத்தவ மொருமைப்பொருள்
குருமெய்த்திடும் பிரகாசநல்

சரணங்கள்

1. அவ்வலில் அஹதாய் தின்றேனே அகும்பு முகம்மதாய்
இவ்வுலகெல்லாம் நிறைந்தோனே

கௌவு நற்கலிமா வாளுனே கருவாக வுயிரங்கும்
துவ்வு மைம்பொறிக ளானேனே

பொவஞ்சுமுல கெல்லாம் படைத்தவா
பார்வை கேள்விபேச் சேமுசி பத்துடன்
செவ்வை அல்ஹத்து வில்லாகி யென்றவா
செறியுத் திருமறைநான் கினிரையும்பொருளிறையுன்னருள்

2. தந்தையுந் தாயு மாளுனே தன்னந் தனிப்பொருளதாய்
முந்தவு மிருளாய் நின்றேனே
சிந்தையுந் சிறந்த வாசனே கரரோர் நரரோரும்புகழ்
உத்தியி ஓதித்த ராஜனே

வந்த அம்மாரு லெளவாமா முல்கிமா
வளருமுத் மாவும் ருலியா மறுவியா
விந்தை காமிலா தன்னில் நிரப்பமாய்
வருவா யருள் புரிவாய் திதம் குருவாரிற குட்சொலிகவி அ

3. ஜென்னத்திற் சிறப்புயீந் தோனே ஷஹாதத்துக் கலிமாவில்
அன்னுக்குள் அறிவாம் நின்றேனே
என்னுக்கு ளிளங்கும் நேசனே எங்கு நிறைந்த வஸ்துவாய்க்
குன்னுக்கு ஐனு மாளுனே

தன்னுக்குட்டன தாகளூரைந்திடுந்
தற்பா மெய்ய்பர நற்பற னாவா
கண்ணுக் குள்மணியாகிய முன்னவா
ககனோர்புக முகமேமகிழ் தகுமாநபி மகுமுதர்சொல் அ

4. ஆயிமின் கருவாய் நிறைந்தோனே அண்டபிண்ட முழுதெய்
கூனிலும் நிரப்பம தானேனே [கெங்குமே
பாவியென் பிழையைப் பொறுப்போனே படியினி ஓனைப்புகழ்
நாவின மடங்கா நாதனே

கூனீ யைம்புலனும் பொறியு மொன்றாய்க்
குருவறிந்திலாப் பாவியா னுளதாய்
நோவினை யடராமல் ஹம்ஸரவிக் குன்றன்
நேசங்கவி வாசம்மருள் ஈசனிந்தத் தாசன்கன அ

26-வது-பதம்-இராகம்-செஞ்சுருட்டி-ஏகதாளம்.

பல்லவி

அறிவீர் முகம்மது நபிக்குப் பதினைந்
தடையாளம் பாரில்

அறிவீர்

அநுபல்லவி

நெறியார் முகம்மதர்க் கடியுந் தோயாது
நிழலில் சாய்கை மில்லை

அறிவீர்

சரணங்கள்

1. பதிவாம் நபிமுடி அறுஷின்மேற்
பாதந் தகந்த ருவின்கீழ்
கெதியாக முன்கண்ட பாசுவையதுபோற்
பின்னுமே காணும் அறிவீர்
2. மகுமுதர் நபியை மண்பூச செவையும்
மணர்ந்திடா நாதராம்
தகுமானநல் மேகங் குடைகவிழ்த்திடுந்
தாஹாநன் னபிக்கே அறிவீர்
3. பெரியோ நபிதிருப் பாதம் ரண்டையும்
புயிழிற் கண்டோ ரில்லை
சரியாக மேற்சிர மேனூரண்டடையுங்
கண்டுவிண் டோரில்லை அறிவீர்
4. புவிமீதினில் மலஜலங்கள் மனுடர்
கண்டது மில்லைத்
துயிலசண்ட தன்னை யொருபொழுதிலுங்
களைந்தது மில்லை அறிவீர்
5. ஜெகமீதினில் நகரோமம் நபிக்கி
வளர்ந்தது மில்லை
அகமானதிற்போத மொருநாளும் நபி
மறைந்தது மில்லை அறிவீர்
6. காதவழிகள்தூரி யெண்டிசை
கமழும் ராஜராமிந்த
வேதியன் ஹம்ஸரக் கவந்திருப்
பாதநன் மலராம் அறிவீர்

27-வது-பதம்-இராகம்-தன்னியாசி-ஆதி தாளம்

பல்லவி

தூக்கந் தெளிந்திடுவாய்—உன்னித்திரை
நோக்ரமறிந்திடுவாய்

அநுபல்லவி

ஆர்க்குங் கருவமைத்துக் காக்கும் ஹக்கை துதித்துப்
பார்க்கவே மனநினைத்து அனுதினமும்

தூக்

சரணங்கள்

1. காணும் ஷரி அத்துடன் கனத்த தரிக்கதையும்
பூணும் ஹகீக்கத் மஹரிபா இதையறிந்து தூக்
2. பாரும் பறுல் வாஜிபு பகரும் கன்னத் முஸ்தஹப்
ஆருமறிந்து நடந்தே அனுதினமும் உண்கண்ணில்
3. அல்லும் பகலுமற்ற எல்லை யறிந்துசற்றே
தில்லைத்திறந்து நித்தமும் உன்னுக்குள் நீயே யுண்கண்ணில்
4. கத்தன் முஷாகிதாவும் கனத்த முருக்கபாவும்
நித்தங்கலி மாப்பெருளும் அறிந்துமுன்னுள் தூக்
5. ஊளைக் குறைத்து முன்றன் னுடனை வெளிய வைத்து
ஆணிக்கலி மாப்பிடித்தே யனுதினமு முண்கண்ணில்வருந்
6. நுதி யருள் கிடைக்கும் ஒதியுணர்ந்தவர்க்கு
வேதியன் ஹம்சா சொன்னசொல் இதையறிந்து தூக்

28-வது-பதம்-இராகம்-பியாக்கு-ஆதிதாளம்.

பல்லவி

பாருமென்றன் கோலந் தஞ்சம்
கன்கல் மகுபியசு பார் பார்

அநுபல்லவி

சேரும்சுஜுதிலே ஷெய்கே உஜுதிலே
நூறுமு கம்மதிய்யா பார் பார்

பாரும்

சரணங்கள்

1. ஆடும்சு வாசமே யோடும்பிரகாசமே
வேடிக்கை யாசனத்தில் பார் பார் பாரும்
2. ஐவேட ராடுறர் ஆனந்தம்பாடுகிறார்
மெய்வேட ரானவரைப் பார் பார் பாரும்
3. ஆருதரத்தில் பாராய் சரத்துளே
வேராதி மூலத்திலே பார் பார் பாரும்
4. எங்கு மிருப்பவன் என்னுக்குளானவன்
இங்கும் ஹம்ஸா சொன்னவன் பார் பார் பாரும்

29-வது பதம் - இராகம் முஹாரி - ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஐப்பத்தொ ரட்சரத்தினுள்ளே
அடங்கும் வட்டச்சூட்சமோ ரலிபுநானுக்குள்ளே

ஐம்

அநுபல்லவி

நம்பினோக்கின்பனான போதம் - தரும்
நவின்றமுச்சு ரில்வந்த தீபமைந்துபூதம்

ஐம்

சரணங்கள்.

1. லாஇலாக இல்லல்லா வென்றேது - நம்பி
லாமவுஜுலித இல்லல்லாவை நாட்டமுடன்றேடு
ஓய்வில்லாமல்உந்தியின் ரீழ்நாடு - நின்றே
யுதித்தெழுந்தசுழிமுனை யுவந்துநித்தநிகுடு ஐம்
2. எழுவாசலேமுவிடுறைந்து - சென்றே
இருக்குமப்புறத்திலே யிலங்குமேதெளிந்து
வாழு வசால்மூலமே யிருந்தவந்த
வடிவுசங்கினோசை கமலருபசாதா - வந்து ஐம்
3. குன்னெழுந்தஹுப்புதரத்து மாளேன் - எங்கும்
குதித்தெழுப்பும்பின்பயக் கூனென்றமொழியாளேன்
தன்னொளியிற்றூன்றரித்த தாளேன் - எங்கும்
தாளேதாளேதாளேறப்பில் ஆலமீனுமாளேன் ஐம்
4. அலிபவேறுக்கத்து மூன்றுமாகி - யந்த
அட்சரஞ்சுழித்து லாமலிபுமூலமேவி
மெலிவில்லாதா லுமீமு மாகி - யார்க்கு
மெய்யுள்வந்துறைந்த தம்மென்றட்சுரமுமாகி ஐம்
5. மூலமாயெப்படைப்பு மாளேன் - வந்த
முத்துபச்சைரத்தனமோடு முப்பொருள் தாளேன்
கோலமெவ்வுயிர்க்கு றப்புமாளே - னிந்தப்
பாலன் ஹம்ஸாலெப்பை பிழையும்பொறுப்போன். ஐம்

30-வது பதம் - இராகம் - சங்கராபரணம்.

பல்லவி

தன்னையறிவதில் முன்னேயறியதைத்
தயவாயென்முன் சொல்வாய் - உன்

தன்

அநுபல்லவி

அன்னையறிற்றினி லாதரித்தேயென்னை
யாறுதலைசொல்லித் தோற்றினேன் - அவன்
றன்னையறக்கவும் என்னைமதியோட
தானேதானேதானேயெங்கும் தானாகிநின்றவன்

தன்

சரணங்கள்.

1. ஆதியனாதியும் வேதமகிமையும்
ஆரறிவாரிந்தப் பாரிலே - வரும்
சோதியாரெங்கும் சுருபமதாகியே
சூட்சுசூட்சுமெங்கும் சூட்சுப்பொருளாகின்ற
2. அலிபொடுலாமும் அஹதுஹேமீசையும்
ஆனதோர்நாலில் அழகாக்கினேன் - எங்கும்
கலியுடன்மாவுங் கலதுயிர்சீவனாய்க்
கருவாய்க்கருவாயெங்குமுருவாயொன்றாய்தின்றவன்
3. ஓசையுடனோர் நுக்கத் தெழுநான்கட்சரமாய்
உருச்செய்தென்னெவெளி யாக்கினேன் - இந்தத்
தாசன்ஹம்ஸாக்குனதருள் தாராய்முகம்பாராயோ
தஞ்சம்தஞ்சமுன்றன் தஞ்சமெனாரட்சித்தருள்.

தன்

31-வது பதம் - இராகம் - கமாஸ் - ருபகதாளம்.

பல்லவி

மரர்க்கப்படியைநொகுத்துநொழுவாய் எங்கள்
மன்னர்யாறகுல் சொன்ன

மரர்க்

அநுபல்லவி

ஆரக்குமறைப்தார்நபி பார்க்கக்குறுஆன்ஷரீபில்
தீர்க்கமுடனறிந்து தினமுனமிறைவனை

மரர்க்

சரணங்கள்

1. அஞ்சொகுத்தும்ஸணங்கார் நெஞ்சினிலிருளாம்
அதபுடன்ஷநஹதை யெடுத்தவர்க்கருளாம்
பிஞ்செழுத்ததே அஹம் தானதின்பொருளாம்
பெரியவன் திருமுகம்ம தேயார்க் தருவாம்
2. நோவினைபடுபொழு தாரையுங்காணுமோ
நொடிக்குள்ளெமனுயிரைப் பிடிக்கவுந்தோணுமோ
தீவினைபலதுவந் தேயும்மைச்சுமுமே
திசையெல்லாமொருகுடை யாண்டாஜம் கண்ணம்மன்
3. ஆசைகொண்டவர் நம்மை யலைந்திடச்செய்சிறூர்
காசுபணமென்றே கவலைவினைத்திடுவார்
நீசுவெமன்வப் துயிர்மோசப்படுத்துவார்
தாசன்ஹம்ஸாவேசொன்னேன் தனியானைவணங்குவீர்.

மரர்க்

மரர்க்

மரர்க்

32-வது இராகம் - கமாஸ் - ஆதிதாளம்

வந்தவழி யறிவாய்யெல்லாம்
பெரய் பெரய் பெரய் பெரய்நீ

வந்த

அநுபல்லவி

ஐந்தருத்தாங்கிய மாமதினாதர்
அப்துல்லாபுத்திரர் ரகுமதர்சொல்
சிந்தையிலோதுந் தியானமொன்றாய்த்
செய் செய் செய் செய்நீ

வந்த

சரணங்கள்

1. குன்னெழிந்தருள் கூவுங்குயின்மொழி
கூறும்வலபுரி யட்சரமே

- கவுக்கப்பாலே தெளிந்தவர்க்கேயருள்
மெய்மெய் மெய்மெய்நீ வந்த
2. கற்பநிலையறிந் தெண்ணினவர்க்கென்ன
கஞ்சாவங்கள் ஒரு மரக்குங்காண்
சொற்பிரட்டால்வெகு ஜாலங்கம் செய்வோரைத்
தன் தன் தன் தன் நீ வந்த
3. புந்திடனொரு நந்திதீனை
நினைந்தனுதினமவ னடிதொழுவே
அந்தரமேற் யிறங்கிவந்தோர்சொன்ன
சொல் சொல் சொல் சொல் நீ வந்த
4. அண்டமுப் பிண்டமு மடிமுடிநடுவிலும்
ஆனதோரகும்மென் றட்சரமே
தொண்டனும்ஹம்ஸாவென் போனதைவிண்டனன்
பார் பார் பார் பார் நீ வந்த
- 33-வது பதம்-இராகம்-கமரஸ்-அடதான-சாப்பு
- பல்லவி
- தந்தம்ஜடலமதிற் றரித்தபதங்கதைத்
தரணிமாந்தர்கா ளறிவீரே தந்தம்
- அநுபல்லவி
- அந்தமுடனேதாய் பங்கைக்கேள்நம்முவி
அழகுதசைரோமம் உதிரந்தோல் தந்தம்
- சரணங்கள்
1. தந்தைபங்கதுநரம் பென்புசெளவு
தரித்தமுடையுமென் றேநீயறி தந்தம்
2. மலக்கின்பங்கைக்கேள் நெருப்புமன் தண்ணீர்
மகிமைகாற்றத்தீயா காசம் தந்தம்
3. அறிவுடநினைவு வுணர்வுபுத்தியும்
அறைந்தேன் றாஹானிபங் கென்றே தந்தம்

4. பார்வைகேகல்வியுய்பேச்சு முச்சுடன்
பகரும்நா ஹதின்பிங் கதாவே தந்தம்
5. காணுறா குடன்று ஹானிரண்டும்
கத்தன்பங் கசகும்ஹம் ஸாசொன்னேன் தந்தம்

34-வது பதம்-இராகம்-செஞ்சுருட்டி-அடதாளசாப்பு

பல்லவி
பாகுந் தொகையின் ஸிற்றைப்
பாங்குட னுரைக்கிறேன்.

அநுபல்லவி
ஆருங்கண் டதன்படியே
அமல்கள்செய் யவுங் கடனே
சேரும் கஜூ தானதிலே
செய்ப்பீனேன் மகரிடரே யாகுந்

சரணங்கள்

1. சுயஹதி னிறமும் வெள்ளிச்
சூட்சம் ஷீஅத் முகம்மத்
அபுவக மயூபக்கா லுகறு
ஆன செக்புத் தரீக்கத யாகுந்
2. அறிவாம் அஸர் நிறமும் பச்சை
அருள் ஹக்கீக்கத் துமறுகத்தாய்
செறிவா மகரிபு கறப்பகம்
செய்யிதின வுதுமா னென்றறி யாகுந்
3. நிகரில்லா இஷா வினஸிறம்
நீலம் சூடியத் தவியார்
சகயிர்களு மேறியச்
சாற்றிடனன் ஹம்ஸா வானேனே யாகுந்

35-வது-பதம்-இராகம்-முஹூரி-ரூபகதாளம்

பல்லவி

சொன்னு னிறையவன் சுஜுதுசெய்
தெனவணங்கார் காபிரென்று

அநுபல்லவி

முன்னவன் றன்னரு ளானமுகம்மது
முறுசல்களுக் கருள் சிரசாகிய குறைஷிறகுல் வேதத்திற்

சரணங்கள்

1. ஹாய் முகம்மதர் கந்த மவர்ப்பதம்
கண்டோரமுதுண்டோரென நன்றாகவே முன்னருன்மறை சொ
2. முத்துமு கம்மத்தின் சித்ததனையறிய
முப்பதுஜுசு மெப்பொழுதுந் தப்பாமலேஹுப்பாயேசாத
3. பூமியிற் கற்புடெ யாமினார் தாய்பெற்ற
புண்ணியரென் கண்மணியாம் வெண்மகுமுதின்மறையிற் சொ
4. தாசன் ஹாம்சா விண்டேன் நேசமுடனே யார்க்கும்
தரைமீ தீல்குறையொன்றிலா னிறைநந்நபிமறையின்படி

36-வது-பதம்-இராகம்-தேசிகதோடி-ஹிந்துஸ்தானி-கௌதாளம்

பல்லவி

தொழுகை மின்பே ரகுமதுவாம
தொழர்களேகேள்ர்

தொழு

அநுபல்லவி

எழுத்தோ ரலிபுடன் ஹேமீம் தால்
இலங்கும் அருமதான கோலம்

தொழு

சரணங்கள்

1. நிலையில் நின்றகவி பென்றறி
நீண்ட தரத்தின் வணக்கமதே

யுயாறுக்கூரு ஹேயென்றறி
புரைத்தேன் மிகம் வணங்க மென்றேன் தொழு

2. உகந்த சுஜுதுயீ மென்றறி
பூரவனத்தின் வணக்கமதே
தகுந்ததா லத்தறிய யாத்தாம்
தானேன் மலையின் வணக்கமென்றேன் தொழு
3. ஆதம் நபிதாம் தொழுதார்
அவ்வல் சுபு ஹானதிலே
வேதமி புருஹீம்நன்னபி
வெற்றி லுகத்திற் ரெழுதார் தொழு
4. கத்தன் யூனுசு நன்னபி
கருணை யசலலே தொழுதார்
நித்தம்ச சாநபி தொழுதார்
நிகரில்லா னைமக ரிபிலே தொழு
5. எங்கள் முசாநபி தொழுதார்
இறைவனை இஷாவ குத்தில்
சங்கைதீனவர்க்கெல்லாம்
சாற்றினே னேயறிவீர் தொழு
6. ஆதிநா யனைத் தொழுவே
யைந்தொகுத்தும் பறுலானதால்-இந்த
வேதியன ஹம்ஸா சொன்னதை
விருப்ப முடனே கேட்பீர் தொழு

37-வது-பதம்-இராகம்-நீலாம்புரி-அடதாளசாப்பு

பல்லவி

அன்னமே யெம்மு கம்மதத்தேடி
ஆசையானேனே யடி

அ

அநுபல்லவி

முன்னவனெளி தன்னிலே வரு ருஸ்தபாநபி-அவர்
இன்னமும் வாராதென்ன தாமிதம் ஏழைமீதிலே யடி

அ

சரணங்கள்

1. நாதமாமணி வேதராம்நபி யெனக்
காதாவுதந் தானும் தூதராம் போதராம நபி யடி. அ
2. அப்பி யாக்களில் முன்புதித்திடும் அருமதானவா-வந்தே
யன்பு செய்திடத் தம்பமென்னுநா னம்பினேன்கெதி யடி. அ
3. மக்கமாநகரொக்கவே புகழும் சொர்க்க ராஜரைக் காண
இக்கவியைப் படிக்கும் ஹம்ஸா லெப்பைக் கென்செய்வாயே. அ

38-வது பதம்-இராகம்-சங்கராபரணம் சாப்புதாளம்

பல்லவி

அன்னமே அஷுஹதுவடி வதிக் பொருளை
யறிந்தே யீமான் கோள். அ

அநுபல்லவி

முன்னே யருளி லிருந்து முச்சுடா தனிற்றெளிந்து
பின்னே ரிருவா யெழுந்தோர் பேசினார் ஷஹாதத்தினில். அ

சரணங்கள்

1. கலிமாத் தொழுதை நோன்புடன் ஸக்கரத்து ஹஜ்ஜும்
கண்ட திண்டதின்படி நடக்கவும்
ஒலிமா ருலமாக்கள் சொன்னதும் அறிந்துகல்பில்
உறுதிகொண் டமான் கொள்ளவும்
புலிமானுடும் பொட்டைகள் பேசுந்துரை ராஜரெங்கள்
அலிமா துலர்மொழிந்தார் ஆருமறிந்தேநடக்க
2. அங்கமே கலிமாவானதும் அதற்கு
ஐம்புனல் களும்பொறிகளானதும்
எங்களுக் குள்வந் துறைந்ததும் எழுநான்கொன்றில்
எங்குமே நிரப்ப மானதும்
திங்கள்வடி வானநபி தீன்பயிர் விளைத்தநபி
சங்கைமரு முதுநபி சாற்றினு சறிந்து கொள்வாய். அ

3. முழுக்குவிதிக்குமுன் முழுக்கையறுத்திடவும்
முச்சுடன்கலிமா வேதவும்
புழுக்கைக்குணமக்க றிடவும் - கல்பைக்கழுதி
யழுக்கைத்துடைத்துக் கொள்ளவும்
பழுக்கக்கலிமாவூதிப்பாயும் கலையைக்குறைத்துச்
சுழிமுனையறியநபிசொன்னார்ஹம் ஸாவுஞ்சொன்னேன்

39-வது பதம் இராகம் சங்கராபரணம் சாப்புதாளம்.

பல்லவி

சொல்லுந் கலிமா - பறுலறிந்து
அல்லும் பகலுமாய்ச் சொல்

அநுபல்லவி

அல்லாவெருவென அஞ்சிப்பயந்தேநெஞ்சில்
சல்லல்லாவானநபி சாதாத்திறகுல்பேரிற் சொல்

சரணங்கள்.

1. ஷம்சின்பிரகாசராய்ச் சர்வராய்ஆலப்ற
குல்மு கம்மதராய்
வம்ஷம் குறைஷியராய் - வருமுன்னபி
வாகன மயிலவேஷராய்
ஹம்சுறம்கடம்மத்துசத்து சுக்கனுக்கத்தாய்
குமுசுகடினமுஸ்த பாமுர்த்தலாநபிமேற் சொல்
2. கலிமாவின் பொருளாம் - காமிலைத்தேடிக்
கண்டுகொள் திறமாம்
அலியின் மாதுலராம் - அறைந்தார்முன்னே
ஆர்க்குந்தெரிந்திடலாம்
ஒலிமார்சுதுபுகளுக் குயர்ந்தோர்தஸ்தகீர்கொளதுல்
லகுலம்பேரரால நபிமகராஜரின்மேற் சொல்
3. எல்லைகண் டுடுவீர் - யாறகுல்சொன்ன
சொல்லை நம்பிடுவீர்

நல்லோரை நாடுவீர் - நபிகள்சிரோ
மணியைநீர் தேடுவீர்

எல்லோர்க்குபகாரார மிலங்குறமுதரைப்
புல்லன்ஹம்சம்நிதியம் புகழுமுகங்மதர்மேற் சொல்

40-வது பதம் - இராகம் - தோடி - ஆதிதாளம்.

பல்லவி

நந்தியானந்தத்தை நாடு - மருல்
நளினப்பொற்பாதந் தேடுமனதே நந்தி

அநுபல்லவி

சிந்தையிலெண்ணிப்பார் ஜென்மமிக்கூடு
செத்தவுடனுண்ணிப் புதைப்பதுபேய்ச்காடு நந்தி

சரணங்கள்.

1. கெட்டியுடன்வாஇலாக தனைப்பாரு
கேளும்இவல்லலா வென்றசொல்லிநீற்றேறு
கட்டிகட்காயிரஞ் சொன்னாலுய்வேறு
மார்க்கப்படிவாரை ரைநதொருத்தினிற்சேரு நந்தி

2. இனமானதாய்தந்தை பிள்ளையுடன்சொத்தும்
இருந்தாலுமென்னெடா வுனக்கதிவெத்தும்
ஜெனங்கெல்லாங்காச பணத்துக்காய்ச்சுற்றும்
செத்தவுடனொநாய் நரிக்கிரைமுற்றும் நந்தி

3. முத்திதரும்பேசாத மந்திரந்தேடு
முக்கடன்கலிமா நினைவுகொண்டுருப்போடு
வெற்றியுடையமுன்ற னிருதயக்கூடு - பார் - பார்
விணராமிதையநி யார்க்கெல்லாங்கேடு நந்தி

4. ஜம்புலன்களைநீ யடக்கியரசாளு
ஆதினைத்தொழு தேனுஆக்கேளு

இன்பமுடனெஹம்சா சொன்னதைப்பாரு - நித்தியம்
எடுத்ததன்படிநடந் தோர்க்கருள்சேரும் நந்தி

41-வது பதம் - இராகம் - செஞ்சுருட்டி - ருபகதாளம்

பல்லவி

பாவிநபுசேபாவிநபுசேபாவிநபுசே
பாதகம்செய்வாயோநீ பாவி

அநுபல்லவி

பாவினினைகம் யரதனிப்பார்மருஷநிலே
நோவினைதனக்கஞ்சி நிதமுமென்னபுசே பாவி

சரணங்கள்.

1. நூறுமுடிமதென்ற கோலமேநீயானதால்
யேறுபடுத்திநாறினிற் போடுவான்நபுசே பாவி
2. அண்ணவயிற்றி னிலுண்ண யவமத்திரணங்கொடுத்தோன்
சொன்னபடிமாரும்ற் சுறுஅதுசெய்நபுசே பாவி
3. வாசங்கமழும்வள்ள லிறகுல்மார்க்கப்படியே
நேசமுடன்ஹம்சா சொன்னேனிதமுந்தொழுதுகொள் பாவி

42-வது பதம் - இராகம் - முகாரி - ஆதிதாளம்

பல்லவி

குருவாமடி யனமே - குதாயின் மரு
லானோ ரடிதினமே.

அநுபல்லவி

குருவாமுகம்மதார்க்குந் குல்லுமவரொளிவாமது
மருவாகவந்தோர் தாமடிநம்மிறகுல் குருவா

சரணங்கள்.

1. நூறுமுடிமதென்ற நாமமுடிமதடி
நாறினிநம்மைக் காப்பிராடி - நம்மிறகுல் குருவா

2. வாலசொருபமதாய் வந்தோர்முகம்மதடி முலக்கடகும்டி நம்மிறகூல் குருவா
3. ஜாதிகுறைஷிகூலக் கங்கைமுகம்மதடி வேதியரபுபக்க குமறடிநம்மிறகூல் குருவா
4. ஹாஷிக் கிணையுதித்த யாசீன்முகம்மதடி நேசந்தருவார்ஹம் சவுக்கடிநம்மிறகூல் குருவா

43-வது பதம் - இராகம் முகாரி - ஆதிதாளம்

பல்லவி

காரணக்கடலானோம் கௌதுல்லுலாமடி
காஜா முகியித்தினெனது சற்கூடுவிமாமடி கார

அநுபல்லவி

கண்டகண்டவர்க்கமு துண்டிடச்செய்நாதிரெக்கன்
மண்டலங்கரபக்கெளசனி நின்றினையாடுஞ்சொந்த கார

சரணங்கள்.

1. தாத்துக்கன் திரண்டமுத்தாய் வந்தேராமடி - யநுள்
தோத்திரம்பல்லங்காட்டுந் தஸ்தகீரடி
தம்பமெனநம்பினவர்க் கன்புசெய்யுமின்பரெங்கள்
முன்புதித்தமுஸ்தபாதம் முத்திரைப்பேராய்வந்த கார
2. தாயைக்கொல்லவந்தஜின்னை கெற்பயீதிருந்தவர்கள்
பாயவேயதிரண்டு துண்டாகினதடி - பின்னும்
தாங்கள்முன்னிருந்தகெற்பந் தன்னிலேதான்போய்நுழைந்து
எங்கும்புகழ்கீர்த்திபெற்ற சங்கைமுகியித்தீனடி. கார
3. பீடிபிஷ்டண்டபிள்ளைசன்னியாசிகுடலி லிருந்தே - வெளியிற்
பீறிவரவழைத்த பெருங்காரணராமடி
கடலிற்கனித்தவங்கந் தனையுமறைத்தோரடி
அடிமைஹம்சாவுக்கே வந்தமிடுமையகற்றுவாரடி கார

42-வது பதம் - இராகம் - தோடி - ரூபகதாளம்.

பல்லவி

வான் தங்குமிரு ருஜிலே கை ராஜர் நந்தம்-இறைவனினுறை
மகிழ்ந்து பேசினர் புகழ்ந்தவ் விரவிலேரகசியம்
மகிழ்ந்து பேசினர் புகழ்ந்தவ் விரவிலே-துரைராஜா நந்தம்
மகிழ்ந்து பேசினர் புகழ்ந்தவ் விரவிலே

அநுபல்லவி

தேன்பொங்குந்திரு மதின மாநகர்
தேசமேலுயர் தீன்பயிர் விளைந்த
திங்களாம் வருந்-தங்களா மருள்
மங்களாகரச்-சங்கைமுகம்மதர்

சரணங்கள்

1. அமரர்நபி தங்களை யழைக்க
ஆண்டவனன் கட்டினாயின்படி
குமரர்நபி முன்வந்து ஜிபுரீல்
கோமான் சலாம்சொன்னு னெனச்சொல்லக்
சமரர்நபி சபாமற வாவெனுந்
தலத்திலிருந் தேவுக்கட்டளை
சத்திரன்பணி, யித்திரர்புகள்
சந்தரங்செறி, விந்தைமுகம்மதர் வான்
2. வல்லோனருன்மீக் காயீ லானவர்
வடிவாமயில் வேஷநபி தங்களை
நல்லான்புருக் கானதின் முதுகில்
நபியையெடுத்த தேந்தியை வைக்கவும்
சொல்லும்ஜிபுரீலவர் கையினுந்
குழுங்கருபா வாசலேஉ பூட்டினுந்
துங்கராமஜெப, சிங்காரமணி
யங்சமாமுடி தங்குமுகம்மதர் வான்
3. பூட்டினருட னேபுருக் கானது
புகழுமிறை வன்சமு கம்மெகக்

காட்டிபைத் துல்மு கத்திசுப் பள்ளியிற்
கத்தனைத்தொழு தார்களைல் லோருமே
மேட்டிலேயடங் காதநபிகளும்
எண்ணிவும்மாசி தான மலக்குடன்
வந்திட்டா யங்கு, சென்றிட்டா ருள்
தந்திட்டார் பெய்க, மகிழ்ந்திட்டார் முகம்மதர் வான்

4. ஆதியொருவனைத்தொழுத பின்னர்
அண்ணல்நபிக் குச்சிபு ரீல்சொன்னார்
கேதரேயேணிப் படியேறு மென
விண்டனர் நபிசென்றன ரறுஷிக்
போதமாய்ப்பலபல ரகசியங்கள் பேசிப்
பூவினில்லந்த புண்ணியர் ஹம்சா
னாதாரம் நவ நீதராயிறை
தூதராமகி, முதுமு கம்மதர் வான்

45-வது பதம்-இராகம்-ஆனந்தபைரவி-ஆதிதாளம்

பல்லவி

இந்தநேரமே வருவீரையா—பையல்மீதிற்
கிந்தை யிரங்கிக்கா ரையா—பையல்மீதிற்

அநுபல்லவி

கந்தமே செறிந்தமக்கா கந்தர மதீனம் வாரூங்
ககன்புவி ராஜர் மணவாசர் மறை
நேசர் விச வசர்
ஹாயீம் அகும்பெனு முமின்றி கம்மதுவே
அங்கமே, தங்கமே, பொங்குமே, குங்குமச்
சங்கமே, யெங்குமு, முங்கும லங்கிர் த
நநெகமழ்ந் துறைநபி குறைஷியி னவர்வரு
கறையகல் தரவரு ளிறையவன் றூதரே
ஹாஷீம் கிளையுதித்த காசீ முகம்மதரே

இந்த

சரணங்கள்.

1. ஆலம் அறு வாஹிருந்து ஆலமிதா லாகிவந்து
தாலம் தஜி சாமிநின்று கேலமின்சா ன்யுலகில்
வகுமறை வேதம் நிறைபோதும் நவநீதம்
காழ்காதம் வாலகுரவாய்ஞான வோமுழங்கும் பீரே
வம்பன்யான் தம்பமாய் நப்பின னின்பிற
அம்பெறு மிம்பரு மும்பரு மெய்தொழும்
வருபொரு பிறைபொழு தவையினும் வடிவுறும்
அருவ வருவ சுருபான அகமதுவே
ஆதி யனுப்புந்திரத் தூதேமு கம்மதுவே இந்த
2. முத்தொளி ஜெபறுத்தில்நி றுத்தமலக்கூத்துலாகுத்
வெற்றிசேர் ஹாகூதஜெய்கூத்தஜத்தெனுய்செய்தாவேதா
கதமருள் கெதியேயதி பதியே முடி
பதியே கதிர் மதியே
ஆசைக்கருக் குள்ளறைந்த - வோசைகிந்தில் வடியே
அந்தமே கந்தமி குந்த நன்விந்தமே
தொந்தமே சுந்தர சுந்தச வந்தர
அதிஜய நறைகமழ் கதிஜத்தை மணம்பிரி
அதின மதினநகர் அஹதுஹது வஹிது
ஆலம் கபூரூய்வரு கோல முகம்மதுவே இந்த
3. தேன்கமழ் பூப்பொழில்சூழும் நீங்கிலா மதினவாரும்
வேங்கையப் துல்லாவின் பால தீன்கனியா னேரேசொர்க்க
வண்டினம் பாடுமயி லாரும்
புகழ்தேடும் அமுதோடும்
வாசம் பொருந்துமக்காத் தேசமிருந்து வாரும்
ஆசிமே காசிமே தாசிமே யாசினே
நேசமே வீசமே ஹாஷீம் குலக்கொழுந்தே
அறுஷா குறுசுலவ்கு கலமொடே வையம்புகழ்
பிரிச குறைஷியுயர் முறுசலி அரசரே
தாசன் ஹம் சாக்கருள் தேசமுநேசமு கம்மதுவே இந்த

46-பதம் - இராகம் - நீலாம்புரி - ரூபகதாளம்

பல்லவி

பைய லாகினேன் மருமுதரே மகராஜமர மறை நேசரே
மகிப்படி வருவீரருள் தருவீர்குரு நடியே மை

அநுபல்லவி

வையம் புகழும் செய்தே வரிசை முஸ்தபாநடியே
பையலுமை நம்பிப்பதம் பாடினோனருள் புரிவீர் மை

சரணங்கள்.

1. எனாந்தகமய்ப்பொருளா யெழுந்தெதிருங்கதிரொளிவீசிய
சாகாதகால் வேகாத்தலை சார்ந்துன்பதமறியேன்
தாகம்மரு ஷுற்றிற் றீர்த்திடத் தங்களல்லால் வேரு நன்றிம்
மோகந்தவீர்த் தாகந்துதி யேகன் திருநடியே மை
2. இளமையை தானுலுநா னினிமேல்மறப் பேனோலுமைத்
தொழவுந்தெரி யாதானெற்குத் துணைசெய் தடள்வீரே
பிழையான்செய்தவெல்லாம் பொறுத்தினாயா மருஷறிலே
குழையாதெனைநிலை நிறுத்துங் குருவேஹாஷிம் நடியேமை
3. எல்லாந்தயிர்ந்திறையொன்றென வெடுத்தோதிடும்ஷெய்கான
கல்லாறகு மத்துச்செய்வா னறிந்தே னுலநடியே [வர்க்
சொல்லப்பொருளெஃதேவதுன் சூட்சந்தனைக் காணுருடல்
நில்லாதெனச் சொன்னீர்நானென் செய்வேன் சங்கைநடியே
4. மதினாநகர்க்கரசாய்வரு மதியேமணி யொளியே
கதிநாளுமே தருவீரிறைஹப்பே முஸ்தபாவே
துதிசெய்திடும் ஹம்சாலெப்பைக் கருள்செய்யுமுகம்மதே
நதியேயுயர் பதியேனல நேசந்தர வருவீர் மை

47-வது பதம் - இராகம் - ஹிந்துஸ்தானி - காபி - ரூபகதாளம்

பல்லவி

காதங்கமழ் றகுல்நீரே - எங்கள்
காத்திமுதல்வன்பியா வானாரே காதங்

அநுபல்லவி

நாதமிலங்கு நளின்பர்காசரே
நன்னுயோரிரவில் மிகுருஜேறிகநேசரே
நாதாநவநீதாவிறை தூதாமறைவேதாவுயர்
தறைதங்கிடு மருள்பொங்கிடும்
இருள்மங்கிடுந் துறையெங்களின் காதங்

சரணங்கள்.

- 1 நம்பினபேர்க்குமெய்ஞ் ஞானம் - இதை
நம்பாதபேர்க்கெல்லா மீனம்
துன்பமகற்றிடு மெம்மருமுதரே
துல்துல்விதங்கள் மாதுலராநாரே
தஞ்சம்பெறவஞ்சன் மிகக்கொஞ்சும்பயலின் சொல்சொல்
தாசீமுயர்யாசீனபுல் காசீமயிலார்சீர்நபி காதங்
2. ஆதப்துத லமைந்தோரே - எங்க
ளப்தல்லாபுத்திரர் நீரே
வேதங்களெல்லாந் தெளிந்தவென்
வெற்றிலரவும்ஹம் துக்கொடியோரே
வீசும்மருள்நேசம்விசு வாசந்தரத்தாசன்னிடம்
வருவீரருள்புரிவீரிருள் தடிவீருயர்குருவீர்நபி காதங்
3. கருவுக்குள்ளேநினை வானாரே - யெங்கள்
ஹாயீமுமம்மது நீரே - கரு
வறுவுக்குள்ளேவந்தறி வாகவும்நின்றுரே
ஆசைவலம்புரி யோசைநீரே - யும

தழகாகுயபததாளுநந் திணையாதெனையேகாத்தருள்
ஆர்க்குமருள்சேர்க்குந்துயர் தீர்க்கும்ஹமுசாக்குநபி காத

48-வது பதம் - இராகம் - அபுருபகம் - ஆதிதாளம்

பல்லவி

ராஜராஜமக ராஜதுறைராஜரே
தாஜுல்லன்பியாவெனும் கோஜுமுகம்மதென்னையகமே
தாசியாசின் அபுல்காசீமே யென்னையாள்விரேதித்தயம்

அநுபல்லவி

வாசரேயெங்கும்பீர காசவுல்லாசரே
தேசரேமுன்மயில் வேஷரேயமுழிய
வண்டினங்கண்டமு துண்டிடுமாமக்க
வென்றிவிடனாத முகம்மதுவேநிதம்
வானோர்தீனோர்புகழ்வோரே - எனை
யாள்விரே நித்தியம் ராஜ

சரணங்கள்.

1. ஆதியிந்தூதரே யருள்மறைவேதரேய
னாதியிலும்மறை வானவரேயும்
தங்கமேநறைநனி பொங்கிடுபோதரே
அண்ணலேயெம்முஸ்த பாநபியேநாள்
தேடிவாடிப்பதம் பாடினேன்வந்
தாள்விரே நித்தியம் ராஜ

2. சந்திரன்வந்தடி யேதொழுமண்ணலே
சர்வரேயாலம்ற சூல்நபியேயுயர்
கந்தரங்குடையிட சுந்தரமிலமிட
வந்தரேயருள் தந்திடுவீருமைக்
காணநானே மையலானே - எனை
யாள்விரே நித்தியம் ராஜ

3. அண்டமும்பிண்டமு மெண்டுகசநிறைந்தேரே
ஆசையிருளொளி வானவரேயிந்தத்

தொண்டன்ஹம்சாக்கரு ளின்றுசெய்விரே
துய்யிறகுல்முகம் மதுவேயான்
பாவிபாவலாபத் தாவினெனென்னைவந்
தாள்சுவீர் நித்தியம் ராஜ

49-வது பதம் - இராகம் - செஞ்சுருட்டி ஏசுதாளம்

பல்லவி

எப்போதேன்றன் றாக்கந்தான் தெளிவனோவென்
றெண்ணியெண்ணியிடைந்தேன் மனமஃதுடைந்தேன்

அநுபல்லவி

றப்பாயிலங்குப்பாசன் மொய்ப்பாய்த்துலங்குநேசன்
றன்னிலுறைபவன் யென்னுள்மறைபவன்
அன்னைபிதாவானவன் முன்றேனெனைநினைந்

சரணங்கள்

1. அவ்வலதாக நின்றதும் அதன்பின்னாகிர்
அருமதாகவந்த புதுமையும்
எவ்வுமவாகிதாய் நிறைந்ததும் - எங்கெங்குமுயிர்க்
குயிர் தானமாய சூழ்ச்சமும்
திவ்வியமுன் னுகத்தவிபாய்த்
திரண்டமுன்று மொன்றாகி
அவ்வலாகிறும் அஹதுவாகிதாய்
அகண்டமெய்ப்பொரு ளவனைமனநினைத் தெப்

2. தந்தைக்குமுன்னிருந்ததும் தாய்க்குள்ளேசித்தத்
தனித்துவெண்டரள மானதும்
பிறத்தருபமாய்ச் சமைந்ததும் பெரியோர்பக்கல்
பிறத்தையாதம் நாமேயானதும்
சிந்ததஜெம்கூத் தானவெண்மைச்
சிறக்குந்தம்கூத் ததனிலுண்மை
யந்தவழிகொளி சிந்துமொருதுளி
எந்தயிருவிழி வந்தவுனைநினைத் தெப்

3. படமிலா தநாகமே ழானதும் அதுவிரிந்து
படமெடுத்தைந்தலை யாடினதும்
உலகெல்லாமுயிராய் நின்றதும்-உள்ளொளிவதாகி
யுவந்தேஐது மீ முமானதும்
திடமுள்ஜலால் ஜமாலாய்த்
திரண்டாண்டு மென்றதாகின
தீர்க்கமேதர வாக்குங்கருவினிற்
காக்குபிறைவனை நோக்கிமனநினைந்

தெப்

4. ஹையுல்கையுமாகி நின்றதும் கமலரீதி
ஹாவுடன்ஹீஹுவாய்ப் பூக்ததும்
தையிபில்முச்சுடரி மானதும் தடைக்குட்டாளாய்த்
தனைநினைவதா யிருந்ததும்
கையில் நின்ற மெய்நினைவாய்க்
கருணைமுலத்துட் பொருளாய்க்
காட்டினாரதின் தோட்டர்யாவுநீ
சூட்டினேன்ஹர்சா நாட்டமுனைநினைந்

தெப்

50-வது பதம்-இராகம்-முகாரி-ஆதிதாளம்

பல்லவி

யாசித்த செய்யிதின அங்கங்கமமுமவுவானு
அருள்கொளதுமு கியித்தீன்-அடுமைதனக்
கருள்புரிவீர் முகியித்தீன்

அநுபல்லவி

யாசெய்யிதிஸளதி யாகொளதுகாதிரி
ஆதம்நாதம் கீதம்போதம்
இலங்குப் பருல்பேரே இலங்குப் பருல்பேரே

யா

சரணங்கள்

1. வாகுமிங்கங்குமுங்கள் சங்கைப்பதத்தைத்தங்கவெளககுத்
துங்கமலர்ப்பொற் பாதரே
பாரும்பவமுதுந் திருமென்றன்னைக்காரும்

பந்தம்வகரும் அந்தம்மொளிரும்
செய்கே யா முகியித்தீனை

யா

2 சத்தம்சூன்குள் குக்குள்ஸமதி-நாறுன்னுருன்மவுதுபுன்
தேஹஹவாவா அனூஸரே
சத்தம் ஜென் ஜென் ஜென் ஜென் ஜெனனையர்ன
சர்வரே கிரீட சங்கை தக்கிய நாதரே நீதரே
குகம் குக்கு தாத்தினில் வீசும்ஜெக்கத்தில் நேசம்
ஆன் லாகு ஹாஹூ அன் இன் என்னென்றேதியரீதரே

3. வாசிலா ஹாஹூ ஹூவென் நேசைமுழங்கும்
நாசிநடுவில் தனிளந்தருப் நல் ராஜரே
மாசிலாமணி மந்திரப் பாண்டி தெரிந்துள் ளாசை
யுடனே பகருங் கலிமாவுல் லாசரே
தினமும் அன்லா இலாக மன்றும் இல்லல்லாக வென்றே
நாடி யோடித் தேடி வாடி
நன்றி யென்று யொன்றாய் தப்பினேன்

யா

4 ஆரும் புகழ் பகுதா தண்ணல்பு சாலிகீந்
அருமைச் சதனுவே
காரும் கௌதுல் அகுலம் கண்ணின்மணியே
காஜா வொலியே கருணை குதுபு மாரே
தாரும் தாசன் ஹம்சபைவப்
பாருமென் கலிதீரும்
தாதா நிதா மூதா செய்யிதஸ் ஸாதாத்
தெனும்தஸ்த கீர்ப்துல் கர்திறே

யா

51-வது-பதம்-இராகம்-தன்னியா-ஆதிதாளம்

பல்லவி

அங்க முழுதுமே அவ்வல்க் கலிமாவென்
றறியாயே நெஞ்சமே

அநுபல்லவி

சங்கை லாஇலாக இல்லல்லாக வெளப்
பொங்கு முகம்மதுற்ற குலுல்லா கியுடன்

அ

சரணங்கள்

1. தங்கும் லாலதே காலாய்த் தரித்துப்பின்
தயங்கும் இலாஹ மூலமாய்
எங்கும் இல்லாவுடல் அல்லா இஸ்மேரூகம்
இலங்கிடுங் கலிமாவே
துங்க ராஜர் நபி துய்யகலி மானினில்
முங்கு மோட்சநிலைச் சூட்சமோர் ஹறுபினில் அ
2. பாரு முகம்மதியாய் வொளியினில் நின்றுறையவன்
படைத்தான் முழுதுந் தானே
ஆரூயிப்பொருள்தெரிந் தன்புடன் நவஞ்செய்த
அனுதினக் கடன் ருனே
சேரும் அஷ்ஹது அன்லா இலாவென்று
செப்புங் கலிமாமொழி மெய்ப்பொரு ளறிந்துகொள் அ
3. அஞ்சோ டாறினே யறிந்துளந் தெடந்தே நம்
ஆதியைத் தொழு வாயே
வஞ்ச னிபுலீசின் வலையதிற் சிக்கியே
வழிமோசம் போகாதே-பொல்லாப்
பஞ்சமா தகங்களான பவமுழுதும்
நெஞ்சி லோடும்படி யஞ்சி சுஜலதுசைய்வாய் அ
4. என்னை யொருநுக்கத்தி லொழுநாண்டச் சரத்தைக்கொண்
டிசைத்தவன் பெரி யோனே
தன்னையுருப்படுத்தித் தன்கோல மென் அக்குட்
டந்திடு மிறை யோனே
அன்னை பிதாவிலுநீ யன்பராய் வணங்குதற்குப்
பின்னே யொருவாரசொல்ல வேணுமோ வுன்றனுக்கு அ
5. கலியுறுங் மலிமாக்க கருவெழுத் தானது
கல்பினி லிருமாணல்-அங்கே
மெலிவுறு முழுக்கை மெய்யினி லகற்றிடு
மேன்மையை யறி வாயோ
கலிமாப் பொருளறியார் காபிரென்றிறை சொன்னான்
அலியின் மாதுலகு மறைந்தார் ஹம்சா சொன்னேன் அ

52-வது பதம் - இராகம் - உ.சேனி - சாப்புதாளம்

பல்லவி

ஏனோ வென்மீ திரக்கம் தையாததின்னம்
இறகூல் நந்நபி நாயகம்
என்னமோ யானறியேன்

அநுபல்லவி

வானோர் புகழு மக்கா வரிசைமுகம்மதுவே
தீனோர்க் கரசே யாறகூல் முகம்மதே ஏனோ

சரணங்கள்.

1. வல்லோ னறுஷிற் சென்றிர்
வாகாய் மொழிகள் விண்டிர்
அல்லாவிண் தூதரே யாறகூல்யா முகம்மதே ஏனோ
2. கானில் நதியழைத்தீர்
மானின் பயிர் வினைத்தீர்
தேனின் மொழியே யாறகூல் யாமு கம்மதே ஏனோ
3. கொஞ்சத் தசையை முன்னொரு
வஞ்சிப்பெண்ணையழைத்தீர்
தஞ்ச மெனக்கே யாறகூல் யாமுகம்மதே ஏனோ
4. சுந்தங் கமழுஞ் சுந்தாக் காத்திமுல் லன்பியா வானோரே
சந்திர னொளியே யாறகூல் யாமு கம்மதே ஏனோ
5. ஆதம் நூத லமைத்தீர் - அப்துல்லா புத்திர ரானிர்
வேதந் தெளிந்த யாறகூல் யாமு கம்மதே ஏனோ
6. தேசம்வைத் தானுமென்மேல் டெயினார் முகம்மதுவே
நாதன் ஹாம் சாக்கெ யாறகூல் யாமு கம்மதே ஏனோ

53-வது பதம் - இராகம் - முஹாரி - ஆதிதாளம்.

பல்லவி

ஆதிதிலை காட்டுமெங்க ளகமதுமு கம்மதுவே
சோதிமகு மூதேயுயர் சுந்தரவிற குல்நபியே

அநுபல்லவி

நீதிதருங்குறையிவழி நெயினர்மு கம்மதுவே
வேதியர்க ளடிபணியும் வேந்தேயிற சூல்நய்யே

சரணங்கள்.

1. அஞ்செழுத்தால் நவைவகுத்தான் அலிபுலாம் ஹேமீப்நாலிம்
நெஞ்சில்வந்த பஞ்சபூதம் நீரறிவிர் மானுடரே ஆ
2. ஒன்றும் நபுசதைக்கே னுன்னுடலில் இம்மாரு
நன்று மதன்கொப்புலாய் நமபிக்கொள்வீர் மானுடரே ஆ
3. ரண்டாம் நபுசதைக்கேள் ளெலவாமத் துன்னுடலில்
விண்டேனதன்கொப்புலான் விளங்கக்கொள்வீர் மானுடரே
4. மூன்றும் நபுசதைக்கேள் முல்கிமாவா முன்னுடலிற்
நேன்றுமதன் கொப்புலுக்குத் தொடுத்தறிவிர் மானுடரே
5. நாலாம் நபுசதைக்கேள் நயின்ற முதுமஇன்னு
பாலா மதன்கொப்புலாய் பார்த்தறிவிர் மானுடரே ஆ
6. ஐந்தாம் நபுசதைக் கேளு ளகாயந் தாமரைக்காய்
விந்தா மதன்கொப்புலிர் விளங்கக்கொள்வீர் மானுடரே ஆ
7. சொன்னதெல்லாய் விபரங்கண்டு சூட்சமதைத் தானறிந்து
முன்னவனை வணங்கிடுங்கான் முசலிமென்னுமானுடரே ஆ
8. ஹாஷிம் கிளையுதித்த அகமதரின் சொற்படிக்குத்
நாசனிந்த ஹம்சாசொள்ளேன் ரூரணியில் மானுடரே ஆ

54-வது பதம் - இராகம் - சாவேரி - ஆதிதாளம்

பல்லவி

பனமிரங்குவிர் யாறகூல் மகாராஜரே பன

அநுபல்லவி

தினமென் னிருகண் னுமைந் தேடுத யாமுகம்மதே
திங்க ளொளியோ யாறகூல் மகாராஜரே பன

சரணங்கள்

1. துணை மது டிறி லோர்ணை தாங்கும் யாமுகம்மதே
பிணையெணக்காரும் யாறகூல் மகாராஜரே பன
2. அருணன்வந் தடிதொழு மதிஜய முகம்மதே
சரணந் தந்தாளும் யாறகூல் மகாராஜரே பன
3. சரணம் வருமுன்கலி மாமகிழ்ச்சி யுடனாவின் அந்தத்
தருணந் தந்தாளும் யாறகூல் மகாராஜரே பன
4. ஆரூர்புகழுமக்கத் தாசமுகம்மதே
காருஹம்சாவை யாறகூல்மகாராஜரே பன

55-வது பதம் - இராகம் - ஹிந்துஸ்தானி - தோடி - ஆதிதாளம்

பல்லவி

சோபனமேதாரீர் பார்த்தென்முகம்சாகிபிறகூலே கோ

அநுபல்லவி

சோபனந்தாரீரே செம்மல்முகம்மதே
சந்தரமேதங்கிய ருஜா ஐந்தருவே மதின நேசா
கந்தரமேகுடையி டும் வர்சா சோபன

சரணங்கள்

1. சாதி ஹாஷி மானாரே சர்வரே சர்வரே ஆலப்றகூலே-யுயர்
சிங்கார மணிமுடி மோர ஜெக
மெங்குக்கு பிரசங்காரா புகழ்
தங்குமெங்குமலங் காரா கோடன
2. வானின்மதியழைத்தோரே கானினதியயழைத்தோரே
தீனோர்களுக்கெல்லாம் சிரசே
கோரணிபுவிக்கெல்லா மரசே
தேன்மொழியான நபிர்ஹைஷே சோபன

3. ஆதியானே றுதரே அப்துல்லாகுமாரே
வேதியன் றம்சா முகம்பாகும்
வெளியானமகுஷர் தனிலெனைக்காரும்
வினை நீக்கித் தாபங்கள் தீரும்

சோபன

- 56-வது பதம்-இராகம்-ஹித்துஸ்தானி-தோடி-ஆதிதாளம்

பல்லவி

ககனோர்புகழ்நாத காத்திமுல்லன்பியா

ககனோர்

அநுபல்லவி

அகமானதேஆதம் அறிந்தாலல்லோபோதம்
முகமானதில்நாதம் இலங்கும்நபியே

ககனோர்

சரணங்கள்

1. ஷரீ அத்திறகுல்சொல்லதால்-தரீக்கத்தற்குல் லாசெயல்
ஹகீக்கத்தவர்கள்ஹலாம் காட்டினூர்பாதைநாலாம்
மஹரிபாநபியின்சிறும் மாந்தர்களிலீரே

ககனோர்

2. எக்காலமும்போற்றிடும் ஏகறெப்பிவ்-ஆலயின்
மக்காபுரம்வந்த மங்கைஆயினார் தந்த
ஹக்கானவன்சொந்தக் கனிநந்நபியே

ககனோர்

3. குமரயாமுகம்மதே குதாயின்றிருத்-துாதரே
அபுர்புகழ்ந்தேத்தும் ஹாஷிம்கிளையிற்றேற்றும்
அப்துல்லாநிதம்போற்றும் அகமதுமுகம்மதே

ககனோர்

4. ஆர்க்குமுபகாரரே அண்ணல்யாமுகம்மதே-எனைக்
காருமுகம்பாகும்ஹம்சா லெப்பைதுயர்நீரும்
வாருமருள் தாருமெங்கள் வள்ளல்நந்நபியே

ககனோர்

- 57-வது பதம்-இராகம்-நாதநாமக்கிரிபை-சாப்புதாளம்.

பல்லவி

தினமைய லாகுதென்றன் கேனே சங்கை மானே
திங்கள் யாறகுலே

தின

அநுபல்லவி

களவினும் தினவே காயில்நந் நபியே
மனமதி லுமையினி நான்மறவேனே
மதினமு கம்மதே

தின

சரணங்கள்

1. கஜாத தூகப தாதியுளரசர்
வஜிகர நபிகள் நாயக முஸ்த பாவே
வரிசைமு கம்மதே
2. கொப்புவித் தெதிலுவெனைக் குடியாய்முன் னிருத்தி
பிப்புவிற் யிறககச்செய்த லிறையோ னருள் நூதே
யெங்கள் யாமு கம்மதே
3. ஆசைகொண்டு மையான் அஞ்சினேனபியே
தாசன் றம்சாக் குங்களின் தயைதந் தருள் நபியே
தாஹா முகம்மதே

- 58-வது பதம்-இராகம்-கமாஸ் ஆதிதாளம்

பல்லவி

சாகிபே வருவீ ரெளியேனும் சரணஞ் சரணம் நித்தியம்
சரணம் நபிமு கம்மதே

சாகிபே

சரணங்கள்

கருவேயென் குருவே காடில் நந்நபியே
காத்திமுல் அன்பியா ஹாமீமே
ஹக்கன் மக்கா சொர்க்கநறை கமமுமுல் லாச ரெ நபி
காருண்யக் கடலே

சாகிபே

சாணங்கள்

1. சுயஜய நபிகள் சிகாமணியே-யுயர்
செமல்மு கம்மென்கண் மணியே
சிங்கமே துங்கமே யெங்கும்புர சங்கமே
திங்கன்மு முங்கும் செய்யிது நபியே சாகிபே
2. மூலமென் நெழுத்தில் முக்கிய கலிமா
மோட்ச சுழி முனையிற்-காட்சியாய்வந்த
முத்துப் பச்சை ரத்தமொன்றா மிலங்கும் ஹபிபே யுயர்
முறுசல்க் கரசரே சாகிபே
3. மாசில்லா மணியே மவுனமுச் சுடரே
மகாராஜர் போற்றிடு மணி முடியே-எங்கள்
காசிம் தாசிம் வாசனைப்பொற் பாதமலர்
ஹம்சாக் கருளும் சாகிபே

59-வது பதம்-இராகம்-கமர்ஸ்-ரூபகதாளம்

பல்லவி

காதிநோன்னைக் காத்திரட் சித்தரூபம்-உயர்
கனமாகிய வனநகையில் முன்னமேசெய்யத் தினமாய்வரும்

அநுபல்லவி

ஆதியை யேதின மோதிப் பணிந்துயர்
ஆகந்தனி லேகன்றுதி யோகந்தனிர் நாகைவளர் காதி

சரணங்கள்

1. அங்கமே நறைபொங்கு மெங்குஞ்சிங்கமே
அலங்கர்ர சிங்கார வொய்யாரா நபிபேரா காதி
2. வாசரே தாகண் ஆசையிஞ்சித் தேடுதே-நித்தம்
வருவீரான் பிரிவீரடி தருவீரிருள் கடிவீரயர் காதி
3. இச்சையோ டென்பேற் பச்சர்வைத் தாள்குதுபே-நல
வேதுந் தெரி யாதும்பயல் நாதா ஹமீத்த யுயர் காதி
4. பாதமே கதி நாதன் ஹமீதொலியே எனைப்
பாரும்நிதம் காரும்துயர் தீரும்ஹம்சாக்கும் தருள் காதி

60-வது பதம்-இராகம்-தோடி-ஏகதாளம்

பல்லவி

மரணம்வருவதென் னேரமே-மவுனக் கலிமா வோது
சரணந் தந்தாரும் செய்யிதுசா தாத்திற குலைத்தேடு மா

அநுபல்லவி

குறையா மதினைமுன் கூரிருளி லேயழைத்தோர்
துரைராஜர் யாமுகம்மதே துனைதந்தருள் புரிவார்தேடு மா

சரணங்கள்

1. செந்தா மரைக்குள்வினைந் தோர் செம்மல்யா முகம்மத்
கந்தரமே குடையிடுங் காத்திமுல் லன்பியாவைத்தேடு மா
2. மலக்கல் மெளத்துவந்துநம் முயிரைப் பிடிக்கும்போது
கலக்கம் வராதபடி ஹக்கனிற குலைத்தேடு மா
3. என்றைக்கிருந் தாலுயிறை யோனிச் சமுக்ஞ் சேர்வதுதான்
தொண்டன் ஹம்சா சொல்கனிக் கின்றிற்பியைத் தேடிமாடு

61-வது-பதம்-இராகம்-தன்னியாசி-ஆதிதாளம்

பல்லவி

ஆத்துமத் தன்னிலொரு முச்ச யாதுதப்பி
யசதியுடன் போன லமுந்தே ஆத்

அநுபல்லவி

மாரற்றிப் பிடிக்கும் வகைமன தேயுனக்குச் சொல் டேன்
குத்திரமான ஷஹாதத்திற் நெளிந்துபார்ந் ஆத்

சரணங்கள்

1. அஞ்ச புலன்பொறி யாரூதரம்-முடன்
ஆனதொன் னூற்றூறு தத்துவம்
பிஞ்சி யழியுமுன்னே பீர்சொன்ன சொற்படி
செஞ்சில் தியானஞ்செய் வாய்நிதம்
வஞ்ச நமன்வந்து வதைத்துயிர் வாங்குமுன்
அஞ்சிப் பயந்தே ஆதிதனைத் தொழுமளமே ஆத்

2. மார்க்க முறையறியா மாந்தரோ-விடின்ன
தீர்க்க முடனறியச் சொல்லுகரூய்
முச்சகந்தனோநான் விடே னென்கிரு-எங்கள்
முஸ்தபர் நடிகைகலையு மறக்கிரூய்
பார்க்கப் பலகைகல்கவாய் படைத்தயிர்கலைக்
காக்கும் நெய்ப்பை நினோத்த ஹக்காய்த் துதிமனமே ஆத்
3. மவுத்தன ஹயாத்துக்குரான் டாயிரம்-வரு
டத்தினமுன்னே வகுத்தா னுளதால்
மவுத்தைத் தட்டவல்லப மார்க்குமே ஷில்லை
மவுத்தே யுண்மையென் றறிகுவாய்
கவுத்துவப் புவிதனில் ஹப்ஸா வுனக்குவெண்ட-
காட்சி தனையறிந்து முச்சிற் நெளிமனமே ஷித்

62-வது-பதம்-இராகம்-காய்ப்போதி ஆதிதாளம்

பல்லவி

எப்படி மறப்பேன்-எல் ஷெய்கநாண்

எப்படி மறப்பேன்

அநுபல்லவி

இப்படுக் கிணமெ லென்ன தாமதமோ-இப்படி
யேதேர குரு நாதாசரி-வாராதின்னம்

சரணங்கள்

1. நம்பும் பேர்களைத் துன்பஞ்செய் குவதேர-நம்பும்
நானேன் மறப் பேனோ விழி மானே யுமைத்தானெனி எப்

2. ஆவிபோய்விடின் ஆர்தான் தேவாரே-ஆவி
அஞ்சாமலே யென்சா னுடம்புஞ் சாகுமுன்னோசகநான்

3. தன்னுக்குட்டானாய்த் தயங்குவான் பொருளே
தாதா இறை தாதா மறை வேதா மகுமுதரவுமை எப்

4. தாகம் மகுஷிற் றீர்க்கும் நாதரே-தாகத்
தானேத்தா எழைக்கிது வேலையன் னானே எப்

2. தாசனிந்தஹம்சாக் கொஞ்செய் ளீரோ-தாசன்
தானுய்த்தனி யோனாபுலக கானேவகு வானேருமை

63-வது-பதம்-இராகம்-கல்யாணி-ஆதிதாளம்

பல்லவி

யாஷைகே குதுபே கெனதே யாசுல்தானுல் வாரியீன்

அநுபல்லவி

தேசம்புகரூம் ஜெயினான் றிருநகர்க் காசே
வெளியே முகிழித்தீன்

யாஷைகே

சரணங்கள்

1. கருவா ஹவரே வெண் னுடத்தே
கற்பக தருவே முகிழித்தீன்

யாஷைகே

2. முச்சுடரதில் முங்கி யெழுந்த சிகாழனி
முத்தீன் னுகிழித்தீன்

யாஷைகே

3. மகுப்பேரகசியக் கடலே
மன்னவன் மணியே முகிழித்தீன்

யாஷைகே

4. கண்கல் மகுப்பேர விவனுமடை யாளங் காட்டும்
கரஜா முகிழித்தீன்

யாஷைகே

5. சற்குரு வாரம் ஹம் சர்க்கிரு பதிழிலும் யா
சாசிப் முகிழித்தீன்

64-வது-பதம்-இராகம்-முகாசி-ராமகதாளம்.

பல்லவி

குறைஷியர்கள் குலக் கொழுந்தே தோவே ஹாஷீமே-புயர்
கோயானருள் ஈயானெளிச் சிமாத் நடியே.

அநுபல்லவி

நறைகமரூம் நானிலத்தேர் நடியாய்வந் தோரே-அருள்
நாதா நீதா வேதாமகு முதேநந் நடியே குறை

சரணங்கள்

1. ஒருமணியா டுலகில்வந்த வுண்மைற குலே-எங்கள்
கருவாய்க் குருவாய் உருவாய்வந்ததுரையேநந்பியே குறை
2. காதவழி கமழும் காத்தீம் றகுலே-என்னைக்
காரும் முகம் பாகுந் துயர் தீநம்நந்-நபியே குறை
3. வேஷமயி லாயெகின் மரயி திருந்தேரே-இந்தத்
தாசன் ஹம்சா லெப்பைக்குமது நேசம் நந்பியே குறை

65-வது பதம்-இராகம்-முறாசி-சாப்பதாளம்

பல்லவி

ஆதிபராபரனே ஆலமெல்லாம் நிறைந்தேனே-அவ்வல்
அஹதா யுஹதாய் வாஹிதாய் நிறைந்த நிராமயமே

அநுபல்லவி

அடிமுடி வில்லா அவ்வ லாகிரய் நின்றுளே-எழை
அடியேன் சொடியேன் படிமீதினிற்செய்
பிழைபொறுத்தான்பவனே. ஆதி

சரணங்கள்

1. முச்சுகிரானே முந்தமுச்சி லுறைந்தோனே-எங்கள்
முறுசல்க் கரசன் குறைஷி நபியை முன்னே யனமத்தோனே
2. எண்ணத்தி லடங்கானே யேசனே நெப்பிலி ஆலமீனே-பாவி
ஏழை முனை நானே யுருகா தவ் வேனை காத்தருள் வாய் ஆதி
3. ஓரெழுத் தானேனே-யுலகாரும் றகுமனே யுன்னை
யோதா வுணராப் பாதகர்க் கென்னி செய்வா யெய்மிறையே
4. ஆசைக் குன்னொளி யானே அச்சரத்தி லடங்கானே இந்தத்
தாச வீசன் றம்சாக் குளது நேசமென்னாண்டவனே ஆதி

மெய்ஞ்ஞான சத்தினாலங்காரக் கீர்த்தனம்

முற்றிற்று.

பிஸ்கில்லாஹி

கப்பற்சிந்து

பல்லவி

தொழுதையின் பேரகுமதுவாம்-இல் லல்லா
தொழுதுவந்தோர் முஹம்மதுவாம்

அநுபல்லவி

பழுதில்லாநிலை அலிபாய்-இல்லல்லா
பகரும் றுக்கூர் ஹையதுவாம்
முழுதும் சுஜுத்த மீமதுவாம்-இல்லல்லா
முடிவிசுத்தித் தால்தாலம்-இல்லல்லா

உகப்பான அலிபது மரங்களின் வணக்கம்
ஒதுதேற யதுமிருக ஜாதியின் வணக்கம்
சிறந்தான மீமுதா லூர்வண வணக்கம்
செப்பினார் தகல்தே பறவையின் வணக்கம்
மிருத்தபொரு ளாயிவையின் சிறறுகள நிற்து
மேலவன் னொருவனென வஞ்சிப் பயந்து
தகிக்கிலா தீமனை முன்னே நிறுத்தித்
தனியவனை யொன்றாக்கித் தக்பீர் கட்டுந்

தொழு

சரணங்கள்

1. அச்சரத்தி லடங்கானே-இல்லல்லா
ஆர்க்குங்கரு வானவனை
முக்கடகி லெகவ்வானே - இல்லல்லா
முடிவொன்றிலா முதலவனை-இல்லல்லா

ஆதிறப்பில் ஆலமீ னென்றே தொருவன்
அஹதுநிலை யாய்ச்சம தாகவு நிறைந்தோன்
அடிமுடிவிலாததோ ரதிசய நலத்தோன்
ஆவென்ற சொல்லா வனைத்தையு மனைத்தோன்

அருளார் குவல்லாகுல் லதீலாஇலாகா
 இல்லா குவற்றகு மானிற்ற கீமாம்
 அல்மலிக்ரம் குத்தூசு வென்றபெரி யோளும்
 ஆருப்புசு முஸ்ஸ லாமுமினானேன்
 அல்மு ஹையினுல் அஜீஸ்ஜப்பா ருனேன்
 அமுததரும் அம்முத்த கப்பீற மானேன்
 அல்காலிக் குல்பாரி வுலமுஸ்வ்வி ருனேன்
 அல்கப்பா ருசுஹ்ஹா ருல்வஹா பானேன்
 அற்றஸ்லாக் குல்பத்தாஹுல் அலீமானேன்
 அல்காபி லுல்பாஸி துல்காபி லானேன்
 அற்றபி குல்முஹிஸ்ஸுல் முதில் லென்போன்
 அஸ்ஸமீ குல்பாஸி ருஹ்ஹக்க மென்போன்
 அலஅத லுல்லதீ புக் கபி ரென்போன்
 அல்ஹலீ மென்பதொடு அல் அலீ மென்போன்
 அல்கபூரென்பதொடு அஷ்ஷுக்ருறு மானேன்
 அல் அலீ யானதொடு அல்கபீ ருனேன்
 அல்ஹபீலசானேன் அல்முஹீத் தானேன்
 அல்ஹலீ பானேன் சொல்லரிமமேலோன்
 அல்ஜலீ னுல்கரீ முற்றகீபானேன்
 அல்முஜீ புல்வாஸி குஹ்ஹதீ மானேன்
 அவ்வதா துல்மஜி துல்பாகிதென்போன்
 அஷ்ஷஹீ துல்ஹக்ரு அல்வகீலென்போன்
 அல்கவியுய்யம்மதீ னுவ்வலிய் யென்போன்
 அல்ஹலீ துல்முஹிஸில் முப்தியுவென்போன்
 அல்முஹீ துல்முஹி லய்முமீத் தானேன்
 அல்ஹையு அல்கையு முல்வாஜீ தானேன்
 அல்மாஜி துல்வாஹி துல்லஹதானேன்
 அஸ்ஸமதுல் கால்ஹல் முக்ததீருனேன்
 அல்முஹக்ரு அல்மு அஹு வென்போன்
 அல் அவ்வ லுல் ஆகீ லுல்பாத்தி னென்போன்
 அல்லாஹி ருனேன் அவ்வாலியானேன்
 அல்முத்த ஆலிய்யு வானேன் சிறந்த.
 அல்பற்ற தவ்வாபுல் முந்தகீ மானேன்
 அல்கபூ ருனேன் அற்றலுபானேன்
 அல்மாலிக் கென்போன் அருளரிய வல்லோன்

அல்முஹி துல்ஜலாலி வல்துக்குரு மென்போன்
 அல்முஹீ துல்ஜாலி குல்கனிப் யானேன்
 அல்முஹீ அல்முஹி அல்மாஸி கென்போன்
 அல்லாஹு அன்னுமி குன்னாஹு கென்போன்
 அல்ஹாதி அல்பாதி குல்பாகு யென்போன்
 அல்வாரி தானேன் அற்றலீ தானேன்
 அஷ்ஷுக்ரு ருனேன் அஸ்ஸபூருஸ் பெர் யோனைவணங்கும்

2. கலீபாவே யோர்மரமகம்-இல்லல் லா
 காய்கனிகள் பூவதுவாம்
 வலீயோனருள் தெளிவதுமகம்-இல்லல் லா
 வந்தஹேமீம் ஸிற்றதுவாம்- இல்லல் லா

ஒலிகுதுபு நபிசுட்குயர்ந் தோசு முகம்ம
 தொன்றான அருமதுன் ஹாமிதுன் மதுமு
 தொளிவான காஸிமுன் ஆசியுன் பாத்ஹீ
 வுலப்பான காத்திமுன் ஹாஹி ஹுன் மரஹின்
 மெலிவில்லா தாகினி ஸிருஜுன் றலீதுவா
 முஹீ ஹுன் பலீதுன் னதீறினெடுஹீ தின்
 முஹீ தின் குதுன் னபிய் யுன் தாஹா யாஸீ ன
 முஸ்மிலுன் முகத்தி ஹுன் ஷபீருன் கலீ லுன்
 வேதியர்கள் போற்றும் கலீ முன் ஹபீபுல்
 வெற்றிதரும் முஸ்தபன் முர்த்தலா வானேர்
 வீரரான முஜ்தபன் முக்தாறுன் னாசீர்
 வேதமா மன்ஸூறுன் காபிமுன் ஹாபிஸ்
 நீ திஷ்ஹீதுன் ஆதிலுன் ஹகீ முன் னூர்
 நெறீஹுஜ்ஜத் துன்புர் ஹானுன் அப்தஹீய் யுன்
 தினைவான முமினுஹி முதீகுன் முதக்கீறுன்
 நின்றதொரு வாகிலுன் அமீனுன் ஸாதி குன்
 அஹுலா முசத்தீகுன் னாதி குன் ஸாஹிப்
 அருமைதரு மாம்நல் மகிய்யுன் மதனிய்யுன்
 அலிமாதலர் அறபிய்யுன் ஹாஷி மிய்யுன்
 அங்கமெங்கும் கமமுந் திஹா மிய்யுன்
 பொருளாக வந்தெங்கும் பொங்குப் ஹி ஜாஸீய்யுன்
 போற்றினேன் நல்தரு ஹிய்யு குறைஷிய்யுன்
 புதினம் முலற்றியுன் உம்மியுன் அஸ்ஸுன்

புகழும் ஹாஸுன் நலுபுற்ற கீழும்
 சிங்கார சாய்வந் திடும்யதீமுன் களிய்யுன்
 சேர்ந்திடும் நற்புகழ் ஜவாதுன் பத்தாஹுன்
 ஜெகமெங்கு ஆலீமுன் தையிபுன் தாகிர்
 சிறந்ததோர் முதலீஹுன் கதீபுன் மஸீஹுன்
 செய்மிதுன் முன்கிய்யுன் இமாமினோடு பாறுன்
 ஷாபின்முத வஸ்ஸிதுன் லாபிசுன் முக்தஸிதுன்
 சங்கைமலி திய்யுன் ஹக்ருன்மு பீனுன்
 சந்வரவ் வல்லாகி னுல்லாகிர் பாத்தின்
 எங்கள் உருமத்துன் முகல்லிலுன் முஹற்றமுன்
 ஏகனின் ஆறுமின் னாஹீன் ஷக்கூனுன்
 இலங்கிய கீபுன் முஸீபுன் முல்லிகுன்
 இருந்திடும் தாளீன் ஹாமீம் ஹஸீபுன்
 இசைத்தேன்காண் அல்லா வசல்லா நபியை
 யென்னாநந் தீனோர்க் னேந்தியே வணங்கும்

தொழு

3. ஆகுமிதை யறிவலே-இல்லல்லா
 அறிந்து வால குருமேலே
 கூறுங்கவி மாவாலே-இல்லல்லா
 ஹுலிவுக்கப்பாற் றெளிவாலே-இல்லல்லா

பாரும் படைத்தோன ளிபாத்துக ளனைத்தும்
 பாரப்பெரிதான வுஜுதுடன் கிதமாம்
 புகரும் பகாபுகால பத்துவில் ஹவாதித்
 பலனும் கியர்முரு பிநபுளிகி யென்றும்
 பணிந்திடும் வஹ்தாநிய் யத்தலி துடனே
 பராம் ஹயாத் தோ டில்மும்இரு தத்தும்
 வீசுக்குத றற் ளமகுபஸ றுன்கலாமுன்
 நேசம் ஹையுன் ஆலீமுன் முரீதுடன்
 வாசமாம் காதிறுன் ஸமீசுன் பஸீறுன்
 வடிவான முத்தக்கல்லி முன்னிவை களுடனே
 அவ்வல் ஷரீ அத்தும் அதன்பின் தரீக்கத்தும்
 செவ்வை ஹகீக்கத்தும் சேர்மஹரி பத்தாம்
 எவ்வம்புகழ் நாகுத்து மலக்கூத்துபறாத்
 திலங்கும் லாகூத்து ஆகூத்துடன் யாகூத்
 திவ்விய ஜெம்கூத்தும் திறமாய்தம் கூத்தும்

திசையெங்கும் வந்தஅம் மாருலவ் வரமா
 திங்கனொளி வாமுல்ஹி மாமுத்ம இன்னு
 தீனுக் குயர்ந்ததல கமிலாக் தெரிந்து
 தீர்க்கமுடன் தையியு ஷஹாதத் துவந்து
 கம்ஜது தெளஹீது முஸ்தகீ லுடனே
 பறலுமுதல் வாஜிபு ஜாபிஜு
 வாஜிபு லுஜுதிதும் மும்கினி லுஜுதிதும்
 காத்து விபத் தொன்றான கலிமா வுடனே
 குருதரும் ஜல்லிகல்பி ளிற்றியொடு
 கூறினேன் ஹபியுடன் துகுளிவழி தேர்ந்து
 ஆலமஹ வாஹோடு ஆலம்மி தாலும்
 ஆலமஜி ஸாமுடன் ஆலமின் ஸானும்
 ஆலம்கபீ ருன்பல கோலங்கன் யாவும்
 அஞ்செழுத் தோடறிவுப் பிஞ்செழுத் ததுவும்
 ஆனமுக் கோணமெனும் சூட்சியப் பொருளும்
 அருள்தரும் சற்குருதம் மட்சரத் துடனே
 அழகுதரும் அற்றபீக்குல் அருலாவைப் போற்றி
 யொசருமைதரும் லாஅன் இல் லாகூவை மாற்றி
 யொதிலா மவுஜுதித இல்லல்லா வேற்றி
 யுடைறவன் குன்தாத் தானவெளி தன்னில்
 உள்ளமைக் குன்பயக் கூனென்ற சொல்லைக்
 கொண்டருளைக் கொளுத்தெனை நூனஃது வாக்க
 அஞ்சவீர் காபக்கெள சைனியின் கருவை
 அண்டதொரு கல்தானன் ளஸீரூவி னொளியைக்
 கந்தமெங்கும் வீசிடுங் காரணப் பொருளைக்
 குன்னுக்கு னான குதறத்தி னதுவைக்
 குத்திடுகத் திட்டருரு வட்டத்தின் வடிவைக்
 கொலமாம் ஹம்சுறம கூடம்மத்து ஷத்தைக்
 குதறத் மகாமன்மமி முதெனுத் தலத்தைக்
 கூறினேன் சாகரதகசல் வேகரத் தலையைக்
 கல்பென்ற ததுவைகல் பென்றிடும் மிதுவைக்
 காரணக் கடற்றந் கலிமாப் பொருளைத்
 சூதிவ லாமஹ்ரூ பலாமக் பூதத்
 துணைசேருப் லாமெளஜுதவ லாமஷு கூத
 இல்லல்லா கூகூ ஹாஹீ ஹாவல் ஹையு

அஹலிவுடன் லாஹலிவும் யாஹலி
 யாமன் கூட கூடில்முல் எக்கீனும்
 ஐனும் எக்கீனும்ஹக்குல் எக்கீனும்
 காமலுல் எக்கீனும் கல்பென்ற வரசனம்
 மீதிற் றெளிந்து ஷஹகுநெறி தவிரா
 வலம்புரிங் சங்கில்சற் குருகிணுப தேசம்
 சகலதையு மசட்டியே வருகின்ற வெருமை
 மெய்ஞ்ஞான ஹக்களை வணங்கிடவே நித்தம்
 வாயசல் ஹம் ஸசலெப்பை சொன்னபடி செய்வரும்
 வாசியென்ற கக்களை வசமே படுத்த
 வகைகேளும் பிரீடம் வாழ்த்தினேன் போற்றி தொழு
 முற்றிற்று

இதின் கீ முக்கடுவித் திருக்கும் கரதாளத்தை இந்த நேரமே
 வருவிரையா என்னும் 45-வது பதத்திற் சேர்த்துப் படித்துக் கொள்ள
 அவர்களை யாம் விரும்புகின்றனம்.

ஜான்ஜனுத்தஜனு சத்திமுத்தி சித்திஜெனு
 ஜனுத்த ஜனுத்த ஜெனு சத்திமுத்தி சித்திஜெனு
 ஜெனை ஜெனை தியான வேதாய்பர் தாதர்நீர்
 சர்தம கிரகி சாதாத் செய்மித் சர்வரே கிரீட
 மொளலான சுந்தர இந்த நேரமே வருவிரையா.

பத அட்டவணை

பக்கலக்கம்.

5	அகூதுபில்லாகி	1
7	பிகயில்லா கிற்றகுமான்	2
8	பூண்டமட் டின்பம்	3
9	சேர்க்குநானைச் சென்னப்	4
10	சாதாத் சாதாத் சாதாத்	5
11	ஹலிவென்றேதிய வலம்புரி	6
12	யா முர்ஷிதத் தாலிபீன்	7
13	பஞ்சபூதங்க ளஞ்சதின்	8
..	அந்தஞ்சிந் ஜங்கலிமா	9
15	சுமரஞெளி தாராய்	10
16	குன்னென்றசொற் குணமறிந்து	11
..	தன்னை யறிவது பறுலடி	12
17	ஹலிவதற்கப்பால் என்னெடி	13
19	எழுந்தோடு முக்கோணச்	14
20	மொள மொள ஞான	15
..	சுழிமுனை யறிந்தே ககம்	16
21	அஞ்செழுத்தானதிற்	17
22	அஹதானவன் வேத மதன்	18
23	கலியுடன்மா வானதென்ன	19
24	வாவாவாடி கூவுக்கப்பா	20
..	ஹலிவற்கப்பாற்	21
25	அறிந்துகொள்ளங்களை	22
27	ஷஹகதைப் பேணும்	23
28	சுந்தங்கா தங்கமழ்விசும்	24
29	அஞ்சினி லொன்றையருள்	25
31	அறிவீர்முகமதுநபிக்குப்	26
..	நூக்கந்தெளிந்திடுவாய்	27
32	பாருமெந்தன் கோலந்	28
33	ஐம்பத்தோ ரட்சாத்தி	29
34	தன்னையறிவதில் முன்னே	30
..	மார்க்கப்பட்டி யைந்தொருத்துந்	31
35	வந்தவழியறிவாய்	32
36	தந்தன் ஐடலமதிற்	33
37	பாருந் தொழுகையின்	34

38	சொன்னா னிறையவன்	35
..	தொழுகையின்போகமது	36
39	அன்னமே யெய்ருகமதை	37
40	அன்னமே அஷுஹதுவடி	38
41	செவ்வூநீ கலிமா	39
42	நந்தியானந்தத்தை	40
43	பாவிநபுசே பாவிநபுசே	41
..	குருவாமடி யனமே	42
44	காரணக்கடலானோர்	43
45	வான்தங்குமிகு றுஜிவே	44
46	இந்தநேரமே வருவிரையா	45
48	மையலாகினேன் மருமுதரே	46
49	காதங்கமழ் றகுல் நீரே	47
50	ராஜராஜமக ராஜதுரை	48
51	எப்போதென்றன் றூக்கந்தனை	49
52	யாசித்தி செய்யிதின	50
53	அங்கே முழுதுமே	51
55	ஏனாவென் மீதிரக்கம்	52
..	ஆதிநிலை காட்டுமெங்க	53
56	மனமிரங்குவீர்யாறகுல்	54
57	சோபனமே தாரீர்	55
58	ககனோர்புகழ்நாதா	56
59	தினமைய லாகுதென்றன்	57
..	சாகிபே வருள் ரொளியேன்	58
60	காதிநே யென்னைக்	59
61	மரணம் வருவதென்	60
..	ஆத்தமந்தன்னிலொரு	61
62	எப்படி மறவேன்	62
63	யாஷுகே குதுபே	63
..	குறைஷியர்கள் குலக்	64
64	ஆதிபராபரனே	65

அட்டவணை - முற்றிற்று

பிஸ்மில்லா ஹிர்ஹமா னிர்ஹீம்.

இஃது

பிஸ்மில்க்குறம்

தற்கலை மெய்ஞ்ஞான சொருபராகிய
பீ ரு மு ஹ ம் ம து சா கி ப வ ர் க ள்
திருவாய்மலர்ந்தருளியது

காயற்பட்டணம்

கண்ணகமது மகுதா முகம்மதுப்

புலவர்வர்களால்

தன்குறச் சீர்திருத்தி

திருநெல்வேலி ஜங்ஷன்

மு. கோ. மு. கோஸ் கனி அவர்களது

மாடரன் பிரிண்டர்ஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பீஸ்மில்லா ஹிர்ரஹ்மா னிர்ரஹீம்

இஃது

பிஸ்மில்குறும்

காப்பு-வெண்பா.

அவ்வ லகமத்தபுவி யாகாச மேலறவு செல்வி லிருத்தியபின்கீராக—எவ்வயிர்க்கும் நல்லறிவை யீந்தவனே நானாக பிசுமில்குறும் சொல்லிடவே காத்தருள்வாய் துணை

விருத்தம்

நினைவுடன்பொருளு நிறைந்திடும்வகையும் நீதியும் பிசுமிலினைடே அனந்தமுந்தெரிய அருமதருரைக்க ஆதிதன்கிருபையினுலே களஜயமாரும் மவுலாஹாமி சுழறினார் அஹதியத்திலே மனமதுமகிழ அறிவையுமறிந்து வழுத்தினார் சதக்கத் தல்லாவே.

கண்ணிகள்

- ஆதிபெரிசையானே றப்பில் ஆலமீனையாதி அகதுநிலைசமதாக ஆலநிறைந்தோனே 1
- அஹதியத்திலுஹதியத்தும் வாகித்ததுமாகி அருபவுருபத்துளே தாளவல்லவோதாத்து 2
- நாத்தல்லவோபாத்தினது லாகிறுசுபாத்து லாகிறுக்குள்பாத்தினுளன் ரகசியத்தின்பொருளே 3
- பாத்தல்லவோதோத்திரமாய் நேத்திரத்தின் கலிமோ ஆத்துமத்திற்கதுதானே ஐனென்றகலிமா 4
- ஐனென்றகலிமாவை அறிந்துளத்திற்பொதிந்து ஆகைநடுயிருபுறமும் தாபக்கபுசைனி 5
- காபக்கபுசைனியுட கருவையறியாமல் காலமெல்லசங்குத்தறியாய் போகுதே அல்லாகு 6

கருவுக்குள்ளே கருவான கருவையறியாமல் காலமெல்லாப் வீண்காலம் மரகுதே அல்லாகு	7
உருவுக்குள்ளேயுருவயில்லா வருவையறியாமல் உலகமெல்லாங்கருத்தறியாப் போகுதே அல்லாகு	8
கருவோடு நினைவுமொன்று யிருப்பதறியாமல் ஹப்பி துலங்கலக்கத்துக்குள் ளாகுதே அல்லாகு	9
ஐனுக்குள்ளே பொருளான அஹதினெளிதுலங்கி ஆலமெல்லா முன் வாசம் வீசுதே அல்லாகு	10
ஆதிமுஹம்மதுதந் தீக் குலமேதழைக்க ஆண்டவனேயுதவிசெய்வா யாமீனாமீனின்	11
ஆயினிலை தவிராத மூயின் குலத்தோரே ஆயினுள் பெற்றெடுத்த ஆலநபி பொருட்டால்	12
மூயின் குலங்க ளனை வோருமொலியாக முன்னவன் தான்கிருபையினுற் றன்மனமகிழ்ந்து	13
கத்தவனே பாற்கடலிற் கன் சில்மகுபிய்யா உத்தமகுருசையிதிற குலுவந்துசொன்னார்	14
எத்திசைக்கும் பொருள் விளங்கி யாவருய்வணங்கி இசுலாங்குலத்திலனை வோருமொலியாக	15
பேர்பெருகும்பிசுதுல்க்குறம் பெறஹலை வோர்க்கும் பீருமுகம்மதென்போஸ் பிரியமனமுற்று	16
ஆதியருள் தூதரையும் யார்களுக்குதுபொலியும் அனைவோரின் அடிபணிந்து அடிபேன்றமிழுரைத்தேன்	17
வேதஇசுலாத்தின் குல மானவரே விள்வேன் வெற்றியுள்ள பிசுமில்க்குற மெத்தக்கடலறிவு	18
அறிவான பொருள் தேடி அலைந்தலைந்து சாவார் அறிவிருக்கும் தலமறியா தரவினீனோபோவார்	19
குறையாத பொருளை ரெம்பக் கொள்ளையிட ஆசை கொள்ளையிடப் பொருளில்லைக் கொடுப்பாருமீடலை	20
கொள்ளையிடப் பொருள் தேடிக் குவலயத்திலலைந்து கொள்ளையிடையாமல் மனக்குறையாலேவாடி	21
விள்ளாமல் தயரமதி லிறந்து போகவேண்டாம் வேண்டும்புகொள்ளையிட விட்டானந்தவிட்டை	22
அந்தவிட்டிள் ரத்னமலை அனந்தங்கோடி குவியல் எந்தமட்டுங்கொள்ளையிட எவர்க்குமனப்பொருத்தம்	23

திருடமனமுள்ளவர்கள் திருக்கலிமாப்பார்த்து திருடமட்டுந்திருடிக்கொள்ளத் திருவாக்குங்கொடுத்தான்.	24
திருடவலுவில்லாரும் தெளிந்து ஒலியாதார் திருக்கலிமாத்தெளிவாதத் தீனவர்க்கேயுரைத்தான்	25
ஆராய்ந்து நினைவுடைய நிலையை அறிவீரே அறிவுக்குள்ளே அறிவான யறிவையறிவீரே	26
பராபரத்தனிலே பஞ்சவன்னமாசி வேரு தாராய்முனைத்தஇதழ் ளித்தையறிவீரே	27
நீனவரே பிசுமிலதின் செய்தியறிவீரேல் திருக்கலிமா அறுநான்கு ஜெயமுத்தையறிவீர்	28
எழுத்தெழுத்தின் பொருளுமென்ன எழுத்தினிறமென்ன எழுத்தெல்லாம் உடலுக்குள்ளே எங்கேயெங்கே நிற்கும்	29
எழுத்துச் செய்யுங்குணங்கென்ன எதற்குமுதெழுத்து எழுதாத அலிபெழுத்தி விடத்தை அறிவீரே	30
தெழுக்கைமுடி துள்ளன தாலிபுதம் கூத்துமென்ன துய்யவருப்புடல் ஹறுபு உறுக்காபோடேழும்	31
எழுவகைப்பொருளறியார் ஜாகிலாகுமென்ன இதையறிந்தால் சாகிதா முசாகிதாவுமென்ன	32
முசாகிதாமுருக்கபா முஐனாவுமென்ன முக்காமிலாமுலாசிலா முபாக்கியாவுமென்ன	33
எழுவகைப்பொருளறும் ற வித்தையெல்லாமுறாப்பேன் இறைநாமப்பிசுமிலதின் பெருமை சொல்லக்கேளும்	34
பிசுமிலுடன்கலிமாவும் அலீபுநிலைமுற்றும் வேதக்கடலாதியருள் விபாநிலைதன்னை	35
நீதமுடனறியார்கள் நெடுநாளும் பரவி நிசமாகபிசுமிலநிலை கலிமாமுடி தறிந்தால்	36
துசுமென்னும் இபுலீசின் தோஷமணுகாது துய்யவனிளருள் பெற்றே சுசுமாவாழ்வீர்	37
நிசமாகசுமானும் நிலைக்கும் பிசுகாது நித்தனருள் பெற்றுச்சொர்க்க நெடுநாளும் வாழ்வீர்.	38
உலகுதனிலேவருமவுத் தாகுமந்தநேரம் உண்மையுடனோ தியவர் உலகில்மவுத்தானால்	39
குலமிழந்து குவலபத்தில் பாவி களென்றுலும் குலமான சகீதுடைய கோத்திரத்திலாவார்	40

பிசுமில்லா கிற்றகுமா னிற்றகீமென்பேசி	41
இயப்புவது இறைநாமம் பத்தொன்பதுஎழுத்தாம்	
உயிர்வானவொருமுத்துக் கோரறிவுமுண்டு	42
நிச்சயமாயறிந்திருந்து நிலத்தில்மவுத்தானால்	
துட்சனமாப்கொடுநாகம் பத்தொன்பதுநாலும்	43
தூர்படவே நீக்கிவைக்கும் துய்யொனருளாலே	
அறிவானபத்தொன்பது விபரமறிவதென்றால்	44
அழகானஷரீ அத்துடன் அன்புநீகத்தும்	
அதுமேலே அகீகத்தென்று மஹரிபத்துமாகும்	45
ஆதியுடன்முஹப்பத்தென்ற முகுத்தியாத்துமாகும்	
ஏறுகின்றபாதைநிலை மியம்புமிதுவாகும்	46
ஏதமாகவணக்கநிலை யெட்டுமக்காமுண்டும்	
இலங்குகின்ற நாகுத்து மியம்புமல்க்குத்தும்	47
இதுமேலேஜபறாத்து லாகுத்துமாகும்	
துலங்குகின்றஜெம்குத்து பாகுத்துக்காட்சி	48
துலையாதஆகத்து நக்குத்துளட்டு	
அலங்காரமட்டுமக்காம் அறிவநன்றய்ச்சொன்ன	49
ஐந்துவகைதிக்கிர்முறை யறிவும்வகைகேளும்	
கலங்காததிக்குஜல்வி கல்பியுடன்றுகி	50
காட்சிபெற்றசிற்றியுடன் கபியுத்திக்கிர்ஐந்தும்	
ஐந்துமிதுவணக்கநிலை ஆரும்சொன்னபாதை	51
அழகுமக்காம்சொன்னதெட்டும் பத்தொன்பது அறிவாம்	
பத்தொன்பதை அறிந்தாலும் பிரிவறியவேண்டும்	52
பாதைமக்காமுடவணக்கம் பங்குவகைகேளும்	
பங்குவகைமதினுடைய பாங்கானயாதும்	53
பார்வைதனிற்றேணுவது பலன்பெறுநாட்கெடுவும்	
சிங்காரமாகவெல்லாஞ் சிறப்பாகவிரித்துச்	54
ஜெகமறியசெய்யிதிற குலியப் பிணரே	

வசனம்

இனிமேல் பங்கு நாம் விபரஞ் சொல்கின்றது முந்தன்பாதை ஷரீ அத்துக்கு முந்தின மக்காம் நாகுத்துக்கு முந்தின வணக்கம் திக் கிர்ஜலிலியென்றும் அதிள் விபரத்தையும் யதையும் பிரித்துச் சொல்லுகிற விபரத்துக்கும் மறைபொருளான (கவி) முந்தினவிபரம் இசுலாமான பேர்களுடைய அடையாளம் சொல்கின்றது.

விருத்தம்.

வித்தில்லா மாமரந்தான் ழுனைத்தவாரும்	
விருட்சத்தில் அறுநான்கு பணறிள்வாரும்	
கொத்தோடே பணர்தூரு கொண்டவாரும்	
குவலயத்தில் தீன்குலம் தானவாரும்	
எத்தனையோ கோடியிலே யிதழின்வாரும்	
எண்ணாமலே யெழுதுப் பொருளின்வாரும்	
பத்தோடே இரண்டுபண நிலைத்தவாரும்	
பழமொன்று திண்ணாமல் தின்றவாரும்	
உற்றபணர் பளிர்ண்டி வேறுவாரும்	
ஒத்தமலர் பூத்ததுவே நற்றுவாரும்	
சத்தமாம் நத்தினதை நத்துவாரும்	
சாவாமற் சாவுமுன் சாவுவாரும்	
எத்திசையு மில்லாத ஊரின்வாரும்	
எடுத்தாடும் பாதையின்மே லேறுவாரும்	
இத்தனையுங் குறையாம லறிந்தபேரை	
இசுலாந் தங்குலமென்று இயப்பலாடே.	

கண்ணிகள்.

முந்தினதுஷரீ அத்தின் மொழிவிபரமென்றால்	
முதற்கலிமாச் சொல்லி ஈமான்கொண்டி சுலாமாசி.	1
ஆறாண்டுபொருளறிந்து அதன்படியே நடந்து	
அல்லாஒருவன் அழியாதவளையென்று.	2
நின்னயமாய்வணக்கமென்று நினைவுகொண்டுநாடி	
நீதிநாகுத்தென்றமக்காம் இடதுமார்பைநோக்கி.	3
வாயாலேயோதுகில் திக்ஶுமேல்நினைவாய்	
வணக்கமுடனேதுவதும் வழமையுள்ளதெல்லாம்.	4
மாயுமுன்னேமாய்கிறது மகிழ்ச்சிகுறலோசை	
மறைகளெல்லாபுஒதுகிறது மார்க்கம்வழியாகும்.	5
நார்புகழும்நயிற்றகுல் நடந்தஷரீ அத்து	
நாகுத்துமக்காம் திக்கிர்ஜல்வி நமக்கடையாளம்.	6
அடையாளமுதல்வழமை யாகும்ஷரீ அத்து	
அதைச்சேர்ந்தஐந்துதிக்கிர் ஐந்துயாதுமுண்டும்.	7
இடதுமார்பைநோக்கி வலமாகத்தலைசுழற்றி	
யேத்தயிலே இருவிழியும் புருவத்திடைநோக்கி.	8

திடமாக இருநூறு யாதுமுடிவானால்	
திருக்கியேதாழ்வார யிடதுதிமிர் திலையிலேத்தி	9
மடக்கியிருபார்வைகுறை யாமலிடமார்பில்	
மகிழ்ந்தாணிப்பார்க்க அதில் மலருமொன்றுதோன்றும்	10
தொடுக்குந்திக்கிறிதுநாமம் பிருக்காத்தியாகும்	
தொனிபரகவுன்னியுன்னிப் புவிநோக்கிச்செய்தால்	11
ஒடுக்கமுறையிதுதானே ஒதுகிறதாகும்	
உன்னியுன்னியெழுப்புவது உயர்பாசானபாசமென்பார்	12
மடக்காமலிருந் துசெய்தால் மறுகூபியிதுதான்	
மறுதோழிலடித்துச்சிரம் முயர்த்துவதுதமீ	13
முடுக்காஈந்துவகை யாதறியச்சொன்ன	
முன்னெழுத்தையிடு த்துமுச்சில் முடிவெழுத்தையுயர்த்த	14
உண்ணியுன்னியொயாமல் ஒதும்யாதுஈந்து	
ஒதுவதுலாஇலாகா இல்லல்லாகுஒன்று	15
அல்லாகுஎன்பதொன்று ஆதமென்பதொன்று	
அப்புறமும்இல்லும் அருமதுமுகம்மதைந்தாம்	16
அருமதுமுகம்மதென்றால் ஐந்துமீஷீ அத்தாம்	
ஆறிரண்டுமாதத்தவஞ் செய்யமலர்காணும்	17
வகையானமலர்தெரியாதிருந்தாலுஞ்சரியே	
வளமரன யாதிலொன்றை வருந்தி லட்சமோதில்	18
ஒயாமலோதினவர் உய்மத்தவர் நிஜமாம்	
ஒழுங்காகஇந்தமுறை தெளித்துவழமானால்	19
மாயாமலமரயுமன துள்ளமதியோர்க்கு	
மகத்வமானதீர்க்கத்தின் மகிமைசொல்லக்கேளும்	20

வசனம்

இரண்டாவது பாதை தீர்க்கத்துக்கு இரண்டாவது மக்கம் மலக்கூத்துக்கு இரண்டாவது வணக்கம் திக்கீர் கலபியென்றும், அதின் விபரத்தையும் வணக்கத்தையும் யாதையும் பிரித்துச்சொல்கின்ற விபரத்துக்கு மறைபொருளான (கவி) இரண்டாவது ஆலிப்களுடைய அடையாளஞ் சொல்கின்றது

விருத்தம்

அறுநான்கு பணுள்ள மரததின்வாரும்
அந்தமரப் வைத்தவனே உண்டவாரும்

ஒருபத்து ரண்டுபணர் பிரிந்தவாரும்	
உள்ளிதழ் துகையறிந்து ஒதுவாரும்	
அறுபத்து நாலுகலை யோடும்வாரும்	
அட்டதிசை பொருந்தியே நிற்கும்வாரும்	
மாமாக அட்டதிசை யாடும்வாரும்	
வட்டத்தில் உருவைந்து பிரிந்தவாரும்	
இருவாலும் தலையொன்று இருக்கும்வாரும்	
இருகழியும் ஒருகழியா யிலங்கும்வாரும்	
உறுவில்லா துருவையுறு வறிந்தவாரும்	
ஒசையொன் றேயாம லோதுவாரும்	
வாருக வாசிவட்ட மிட்டவாரும்	
வான்புறியும் காணாமல் மறைந்தவாரும்	
ஆரூய்ந்து இப்பொருளைச் சொன்னபேரை	
ஆலிமென் றுவகத்தில் அறியலாமே	

கண்ண்கள்

திறமானதீர்க்கத்தின் விபரமென்னவென்றால்	
தீனாகலிமாவில் அறுநான்குளமுத்து	1
பரவுடலிற்றரிக்கும் நிலை பறுலுபனிர்ண்டும்	
பாங்குடையவிபரமுற்ற பரன்மறையின்பொருளும்	2
தன்னுக்குள்ளேதனையறியத் தாய்தகப்பன்பங்கும்	
தவமறியஇறையறயத் தலைமைதிலையறிய	3
மன்னாரானநபிபின் பங்கும் மலக்குகளின்பங்கும்	
மற்றுமுள்ளபொருளையெல்லாம் பிரித்துநன்றியறிந்து	4
கற்றவனேவணக்கமென்று கருத்துக்கொண்டுநாடி	
கபிதிக்கீர்வாயினுள்ளே காதுமட்டுக்கேட்க	5
அல்லும்பகலையாமல் வாயினுள்ளேதிக்கீர்	
அதற்கிரண்டாமானமக்காம் மலக்கூத்திருசாசி	6
இருநாசிரநடுநிலையி லிருபார்வையிருத்தி	
யேத்தகுதறத்துமல ரிருதயத்திலேற்றி	7
பார்த்தல்லவோவணங்கின்றது கபிதிக்கீருமும்	
பயமானதம்முநிலை பாதைவெளிகாண	8
ஐயங்கொண்டங்கேறுகின்ற ஏணிப்படியென்று	
ஏத்தமுள்ளதர்க்கத்தென்றே இதுவுமறிவீரே	9

- இதுதானேதர்க்கத்தின் வளமைநிலையாரும்
இவ்வணக்கம்செய்யுமுறை யாதுவகைஐந்தும் 10
இத ாகஇல்லும் அல்லும் அல்லாவென்பதொன்று
இன்னமிதே அல்லாஹுக்கல்லாராகும் 11
ஏதல்லும் ஒருயாதை இருதயத்தில்பிடித்து
எப்போதுமிதைத்தானே யெடுத்தாடும்விபரம் 12
விபரமென்னவாயினுள்ளே விள்ளாமலோதும்
விளம்புவதிலவநினைவை விட்டும்பிசகாமல் 13
இருபார்வையிருமுக்கு நுணியிலதைப்பொருத்தி
எதிராகநடுமார்பின் குழியில்விழும்விதமாய் 14
தளம்பாமலிருபார்வைத் தலமும்ரண்டும்பொருத்தத்
தலைமடக்கிப்பிசகாமற் றவநிலையைப்பொருத்தி 15
இருந்துவிழிப்பிசகாமற் பொருத்திப்பார்த்துவருகில்
இருபார்வை நிலைதனிலே யிலங்கிமலராமும் 16
இருநூற்றிருபதுமே வேறச்செய்யும்யாது
இப்படியேயிருமுன்று மாதமிதின்செடுவாம் 17
உருவானதோத்திரங்கள் தெரியாதபேர்கள்
ஒதினதைஒருநூறு யிரமுமதைஒது 18
குருவாமுகம்மதின்றங் குலத்திகலாமாம்
குதாஇறையேசொன்னபடி யுயர்ந்தகுலயாரும் 19
இதுதான் தர்க்கத்தென்றே யெடுத்துநன்றய்ச்சொன்னேன்
இதமாகஹக்கீகத்தினி யெடுத்துறைக்கக்கேழும் 20

வசனம்

முன்னுவதுபாதை ஹக்கீக்கத்துக்கு முன்னுவதுமக்காம் ஜப
றுத்துக்கு முன்னுவதுவணக்கம் திக்கீற்றுக்கியென்றும் அதின் விபரத்
தையும் வணக்கத்தையும் யாதையும் பிடித்துசொல்லுகின்ற விபரத்
துக்கு மறைப்பொருளானகவி

இனி ஆபித களுடைய அடையானந் தெரிவச் சொல்லுகின்றது.

விருத்தம்

குடியில்லாவிட்டில் குடிகொண்டவாரும்
கொடியிருளகல வெளியிலங்குளாரும்
அடியோடேகலையெல்லா மகன்றவாரும்
ஐந்தெழுத்தமுன்றெழுத்தா யமைந்தவாரும்

குடியானபேர்நிலைமை யற்றவாரும்
கொற்றவனும்குடியொன்று தனித்தவாரும்
வடிவொன்றுநிறமுன்று கனையின்வாரும்
வருந்தியொன்றையொன்றுதான் வளங்கும்வாரும்
முடியாதகலையோதத் தொடர்ந்தவாரும்
முனைதப்பித்தாழ்ந்தகுல மானவாரும்
அடியோடேசாய்ந்தமர மெழுந்தவாரும்
அத்தனையுங்கனியாகச் சொரிந்தவாரும்
படியாதவேதகலை பாடுவாரும்
பார்க்காமல்பார்த்ததொரு கூற்றின்வாரும்
அடியோடேயிப்பொருளைச் சொன்னபேரை
ஆபிதென்றே யுலகத்திலறியலாமே

கண்ணிகள்

- வாகுடனே அக்கீக்கத்தென் நெவருஞ்சொல்வாரியார்
வகைவிபரந்தெரியநன்றும் வகுத்துச்சொல்லக்கேளும் 1
துகையானஉடலுயிரு முழுது முள்ளதெல்லாம்
துய்யவன்றன்பாங்குஅல்லா தோழர்நிபங்காம் 2
தகையாதநாயன்பங்கு நமக்குப்பறுலாரும்
நாயன்றன்வணக்கமெல்லாம் நபிக்குச்சுன்னத்தாரும் 3
பகையாதநபியிறகுல் பங்குகன்னத்தாரும்
படைத்தவனைவணங்குமது பறுலுநிலையாரும் 4
வகையானகலிமாவில் வரிசைரண்டுளழுத்து
வல்லவனும்நபியுமொன்றும் வரைந்தவுயிரெழுத்தே 5
ஜெகத்திலுள்ளநன்மைதின்மை சேர்த்துகையெழுதும்
சிங்காரமலக்குகளும் செய்தியறியாமல் 6
சுகமாகஅவரவர்கள் செவியிலும்கேளாமல்
சொல்லாதேவாய்திறநது சுழன்றுவருமுச்சில் 7
எள்ளளவுப்பிசகாமல் இருதயத்தில்நினைவில்
எத்துவதுஇறைபறுலாம் இறக்கச்சுன்னத்திரகுல் 8
ஆந்துமத்தில் ஒருமுச்சங் கசதியுடன்போனால்
அந்தமுச்ச அச்சணமே யழிந்துமவுத்தாரும் 9
பாத்திரமாயொருமுச்ச யாதுதப்பிப்போனால்
படைத்தவன்சிருசையுட பரமதுகிட்டாதே 10

- பாத்திரமாமூச்சியது தப்பாமலிருந்தால்
பக்தியுடன் புக்தியுள்ள பாங்குதீக்கீறாகு 11
- முத்தொளிவுஜபுறாத்து மூன்றாமக்காமாகும்
முகத்துநடுப்புருவத்திடை மூறுக்கிவிழிநோக்கி 12
- ஒத்தநிலையாம் அலிபை யுவந்துமுச்சுடரை
ஒதுங்காமல் நினைவுக்குள்ளே யோர்மைநிலைநிசுத்தி 13
- எத்தேயகாலமுமே யுறக்கமில்லாநினைவு
இலங்குதுபார்முச்சுடரும் இறைநபியும் ஆதம் 14
- கத்தநினையறியும்ஹக்கீக் கத்துஜபுறாத்து
காட்சிதிக்கீர்றாகிபுட கணக்குஇதுதானே 15
- இதைச்சேர்ந்தயாதுவகை ஐந்துவிறமுண்டும்
ஏற்றிறக்கம்யாக்கீமு யாறகீமுமாகும் 16
- மாற்றுந்தவம் திறலகீமும் மகுபுமுமாகும்
மனமகிழ்ந்துஹக்கில் மவுஜுதோடேஐந்தே 17
- இதுயாதுஐந்திலொன்றை வெளியிலும்விள்ளாமல்
விடுமுச்சிவ்விசைவிசையா யேற்றிறக்கம்செய்ய 18
- இதமாகமுக்கேண மாயிருந்துகொண்டு
இருமுழங்கால்மீதிலவர் இருமுழங்கையிருத்தி 19
- விதமென்னவிந்ரபோலே வளைந்துதலைகுனிந்து
விழித்துஇருபார்வைநடு புருவத்திடை நிறுத்தி 20
- அதுநிலையில் அலிபான முச்சுடரைநினைந்து
ஆடிவரும்முச்சிலவர் யாதுநிலைதொடுத்து 21
- இதமாக இருநூற்றி ஐம்பதுயாதாகும்
இப்படியேமாதமொன்று ஏற்றிறக்கச்செய்தால் 22
- அதியமுள்ளமுச்சுடராய் அலிபுமப்போதோணும்
அந்தநிலைதெரியாம விருந்தாலும்சரியே 23
- இந்தவிதமாயிருந்து எடுத்தோதுய்யாதை
இருபத்தையாயிரந்தா னேதிமுடிவானால் 24
- முந்தமுகம்மதுதம் சுன்னத்துஜமாவாம்
முகம்மதர்ந்தங்குலமாகு மோசமில்லையென்றும் 25
- இதுதானே ஹக்கீத்தென்றேயெடுத்துநன்றாய்ச்சொன்னேன்
இதமாகமகரிபத்தை யினியுரைப்பதாவே 16

வசனம்

நான்காவதுபாதைமஹரிபத்துக்கு நாலாவதுமக்காம் லாகுத்
துக்கு நாலாவதுவணக்கம் திக்கீர்சிற்றியென்றும் அதன் விபரத்தை
யும், வணக்கத்தையும் யாதையும் பிரித்துச்சொல்லுகின்ற விபரத்துக்கு
மறைபொருளான கவி இனி காமிலானபேர்களுடைய அடையா
ளஞ்சொல்லுகின்றது.

விருத்தம்

ஆறுநூறுபீசமொன் ருனவாறும்
ஆறுகலைநூறு முன்னாடும் வாரும்
நேரெதிரேநின்றவர்கள் ஒளித்தவாறும்
நின்றவர்கள் புவிதோக்கிப் படுத்தவாறும்
பாசாமற்பார்த்தபூ மலர்ந்தவாறும்
பத்துநூ றெட்டுமலர் மலர்ந்தவாறும்
வீருள இதுழைந்து விரிந்தவாறும்
வெண்டாளக் கோட்டைகுடி கொண்டவாறும்
பூரணத்தை காணாமல் கண்டவாறும்
புதுமையென்றபேர்கூடப் புகன்றவாறும்
மாருதமதுவெறியைக் குடித்தவாறும்
மந்திரகலை யெந்திரத்தை மறந்தவாறும்
ஏருதகொலுமீதி லேறும்வாறும்
இருபேரும் ஒருகுதிரை யேறும்வாறும்
காரணமாயிருப்பொருளைச் சொன்னபேரைக்
காமிலென்றெதிர்கொண்டு காணலாமே

கண்ணிகள்

- எத்தமுன்னமஹரிபத்து எந்தவிதங்கேளும்
இலங்குதுபார்லாகுத்து இருபார்வைமுடி 1
- பார்த்தாலோவிசுகமுட்டிப் பாநாளநிலையில்
பயகாம்பர்நுபுவ்வத்திலே பதினாலிலொன்றும் 2
- தோற்றுதுபார்காட்சியெல்லாம் தொகைகளெல்லாமறிந்து
துலங்கும் இசுலாத்தினடுத் தெளிவொளியைவறிந்து 3
- கலங்காதநினைவுஅல்லா காட்சிநபியிறகுல்
ஹக்கும் அதுநபியும் அது கருத்துட்டிசகாமல் 4

- மலங்காமல்மறக்காமல் மறுபேச்சில்லாமல்
மாநிலத்தின் ஊனுறக்க மாணதொக்கமறந்து 5
- இலங்கும் நிலைகூத்து மகரிபத்துவெளியில்
ஏகமெல்லாமறக்கும் திக்கீர் சிற்றியிதுதானே 6
- இதுதானே மஹரிபத்து இதற்கு ஐந்துயாது
இருத்தியே கூ அல்லாகூ அல்லாவும் இன்னப் கூவும் ஹக்கும் 7
- அந்தகூவைமற்று வது அழுத்திக்குன் கூவுதும்
தின தின மும் குன்னென்பதை அணுப்பிசகாதிதுவும் 8
- இந்தயாது ஐந்திலொன்றை யிருதயத்திற் பிடித்து
இருபார்வை நுனிமுக்கு மார் குழியிற்றறித்து 9
- பந்துமலர் விருசுழற்றிப் பார்வையுள்ள இடத்திற்
பார்த்து விழிமுழிப்பதிலு மூடுவது இத மாய் 10
- இந்தவகை இருநூற்றி யிருபத்தைந்துயாது
இடையிசகா தொருமாதம் இந்தவமேசெய்தால் 11
- இந்துகதிரொளிபோலே யிலங்கிவட்டந்துலங்க
ஈரே முழுபுவ்வத்திலொன் றெதிராகத்தோன்றும் 12
- இந்தவகை தெரியாம விருந்தாலுஞ்சரியே
இந்தயாதை ஈரேமும் ஆயிரமிப்படியே 13
- சிந்தாமற்செயப்படுத்தும் பேர்கன்மதிமரப்பார்
ஜெகமறிய செய்யிதிர குலுறைத்ததாலே 14
- இந்தவகை மஹரிபத்தென் றிதையறியச்சொன்னேன்
இதற்கதிகம் முகப்பத்ததின் விதமுறியீரே 15

வசனம்

ஐந்தாவதுபாதை முஹப்பத்துக்கு ஐந்தாவது மக்காம் ஜெம்
கூத்துக்கு ஐந்தாவதுவணக்கம் திக்கீர்கயியுடைய முதலாவது வகை
யும் அதின்வணக்கமும் யாதையும் பிரித்துச்சொல்லுகின்ற விபரத்
துக்கு மறைபொருளான கவி

இனி குருமார்களுடைய அடையாளஞ் சொல்லுகின்றது.

விருத்தம்

நாட்டமிரண்டு மொன்றனவாரும்

நடுவிலொருகலைமனைத் கேடும்வாரும்

- ஒட்டமாயிடு வேடன் வந்தவாரும்
ஒருமானும் ஒருகிணற்றி லொளித்தவாரும்
தேட்டமாயோடினவர் திகைத்தவாரும்
திருமானைத் தீண்டாமற் பிடித்தவாரும்
ஆட்டமாயறுக்கமா லறுத்தவாரும்
ஆருகவைத்தொன்றைச் சமைத்தவாரும்
கூட்டமாய்க்கூடியபே ருண்டவாரும்
கூட்டமொன்றில்லாமற் றணித்தவாரும்
போட்டபங்காறுமொன் றுனவாரும்
பெண்மானைக் கலைசேர்ந்து புணர்ந்தவாரும்
காட்டினிடம்புலியைமான் றேடும்வாரும்
கானகத்துக்குப்புலியைமா னுண்டவாரும்
நாட்டிலே இப்புதுமை தன்னைச்சொன்னால்
நாமவரைக்குருவென்று நாடலாமே.

கண்ணிகள்

- அலங்காரப்பொருள்தெரியு மறிவுநிலைதெரியும்
ஆதியின் றன்முஹப்பத்தென்ற ஐந்தாமக்காம்விபரம் 1
- இலங்குதுபார் ஐனூல்எக்கீன் ஏகனிலைசுழட்டி
இடைமுடிஜெம் கூத்து ஹக்கும்என்னிலையில் 2
- வலமிடமும் நடுநிலையில் வைத்துப்பிசகாமல்
வருமுச்சை அடக்கியேயுள் ளிருத்திமனம்பார்க்க 3
- துலங்குதுபார்குதறத்தது ஆயிரத்தெண்மலராம்
கூத்தான்நசீரு வென்ற துய்ய நுகத்தொளிவு 4
- நிலையாகவே அலிபு நீண்டுநடுநிலையில்
நிற்கிதுபார் நூனின்வட்டம் நுகத்துக்கருநாதம் 5
- தலைமேலேகூவுமது தரித்தின்கீழ்மீமாம்
தவநிலையிற் பெரிதான முகுஜிதாத்துமாகும் 6
- கமலமென்றமீத்தலையிற் காணும்விண்ணாலகில்
காணும்ஐந்துநூகில் நடுக்குத் தூசிருதுபுதையம் 7
- இதுதானே மதிவிருத்த முச்சுடரைந்தெழுத்தும்
இன்னங்கலிமரவுயிரும் காவும் கூவும் கீயும் 8
- அதுதான் அல்லாருவென்று அழகானகூட்டில்
அங்கமுருத்தெரியிதுகண் ணாடிக்கலிமாவில் 9

- அதுதானேயவனெளியி லன்றுபிரிவான
அதுதாள் குத்தாசிமுன்னே நாமிருந்தருபம் 10
- அதுதானேபால்கொடுக்க ஆச்சரியமாகும்
அதுதானேயறிவுசொல்லும் அறுதியினுள்சொல்லும் 11
- அதையறிந்தால் ஆகிறத்தில் அதிதீதாறுண்டும்
அறியார்க்குத்தீதாரம் கணுவங்கிடையாது. 12
- இதைத்தான் குத்தாசியென்று இருதயமாய்ச்சொன்னேன்
இன்னம்வகைசொல்லுவதை யெல்லோருங்கேளும் 13
- எல்லோர்க்குமுபகார மாகச்சொல்லும்விசனம்
இதிலும்ஐந்துயாதுண்டதில் இதற்குமுன்றுயாது 14
- சொல்லாமல்ஹாஹியென்று சுழித்துஹாஹுவென்று
சுழித்தமுச்சையாக அல்லா வென்றுசொல்வதொன்று 15
- இந்தயாதைக்குவரைத்தே தம்மாகத்தொடுத்து
இருகடருமேத்தியுள்ளே நடுக்கடரைத்தோற்றி 16
- ஒத்துவரும்வாசியுடன் உள்ளெழுத்தைப்பூட்டி
உறுதி தினைவலையாமல் உள் திலையில்மாட்டி 17
- பத்திபுத்திபார்வைவளம் பலதுமொன்றும் த்தொடுத்து
பத்துப்பத்தாப்பத்துஉரு பத்துதிரமானால் 18
- மெத்தப்பெரிதானவகை மேலவன் ருளறிவான்
மேலானபாதையிது மேலதிகம்மெத்த 19
- ஆலமதிலுள்ளருலம் ஆர்குலமென்றாலும்
அச்சணமேதீன்குலத்தி லானவொலியாகும் 20
- நால்மறையிலிறையுரைத்த உட்பொருளமிதுதான்
நாயன்றன்னைவணங்கச்சொன்ன நடப்புமிதுவாகும் 24
- உத்தசெய்தியாகஇதை ஒளியாமற்சொன்னேன்
உலகவரேயிதைச்சேர்ந்த பாகுத்தைக்கேளீர் 25

வணக்கம்

ஐந்தாவதுபாதை முஹப்பத்தைச்சேர்ந்த ஆருவதுயக்காம் பா
கூத்துக்கு ஐந்தாவதுவணக்கம் திக்கீர்கய்யைச்சேர்ந்த இரண்டாவது
பிரிவையும் அதின்வணக்கத்தையும் யானதையும்பிரித்துச்செய்யலு
கின்ற விபரத்திற்கு மறைபொருளான கவி

இனி குருமர்களுடைய அடையாளஞ் சொல்லுகின்றது

விருத்தம்

- வீட்டிலே யொருவன் குடி யிருக்கும்வாரும்
வெளியிலிருபேர்காவ லிருக்கும்வாரும்
கூட்டியேமூவரையும் சேர்க்கும்வாரும்
கூடாமல்மூவரையும் பிரிக்கும்வாரும்
ஆட்டியேயிருவரையும் அமர்த்துவாரும்
ஆறிரண்டுபேரொருவ ரானவாரும்
ஏட்டிலேயெழுதாத கலையின்வாரும்
எழிரண்டுரேகையென் ருளவாரும்
நாட்டாமலுட்டுமொரு வாசல்வாரும்
நாக்குபத்துமுன்றுவீ டானவாரும்
வெட்டாதருளத்தில்தான் குடிக்கும்வாரும்
வீதியைந்துகோட்டையை மான்கும்வாரும்
கட்டாத கொலுமேடை காணுவாரும்
கண்ணிகொலுவிருந்து கதைபாடுவாரும்
பாட்டிலுள்ள பொருளறிந்து சொன்னைபேரையி
பாருலகில் குருவென்று பணியலாமே

கண்ணிகள்

- இதைச்சேர்ந்ததின் னம்ஒன்று யாகூத்துநிலைமை
இதுவுந்திக்கீர்கய்யாகும் முஹப்பத்து வெளியில் 1
- மதிபோலேஐனுக்கீர்கீ நினைநிறுத்தமுடி
மனதுக்குள்ளே நினைவுதன்னை மகிழ்ச்சிகொண்டுபார்க்க 2
- விதமாகப்பதினான்கு நுபுவ்வத்தப்பேரெறியும்
வெற்றியுள்ளகல்புக்கடல் புத்திசுமான்வட்டம் 3
- அதுதானேவெள்ளைவட்டம் ஒங்காரகமான்
ஆதமல்லோபச்சுவட்டம் அதிற் பவளம்நயியும் 4
- மதிபோலேமுக்கடரு மானநிறம்மூன்றில்
மக்காயின்மகுமுதா நடுநிலையின்நீலம் 5
- பதியெல்லாம்புகழமுரு முதுதிருவடிவிற
பளிங்கிலுந்தெளிவான பரம்பொருளினொளியே 6
- இதுதானே நூகுநிலை இயாதுநிலைவாகும்
இரவுபகலாகுமிது இருநாகிலாய்வு 7

நினைவுமது நினைவுதன்னை நினைவுகொண்டுபார்க்க
 நினைவுகுள்ளேநிலவுபோல நிற்குமேகண்ணாடி 8
 கண்ணாடிக்குள்ளொளிவு காணும் வன்ருபம்
 முன்னாலேநாமிருந்த மவுனமருத்தூசு 9
 அறியும்வகைபாசுத்து அதற்கிரண்டுயாது
 அலங்காமல்யாசுவென்று அழுத்திடையரேத்த 10
 குலுங்காமல்யாசுவடன் கோர்த்துஒருமீமைக்
 குலுக்கியாவென்றிருத்தஅந்த கும்மைநிலையேத்த 11
 சேர்மானமுன்றெழுத்தின் சேதிசொல்லக்கேளும்
 செப்பியதுமுன்றெழுத்து முப்பொருளுமிதுவாம் 12
 முப்பொருளுமிதுவானால் முறையாகச்சொல்லும்
 முகம்மதென்றுசொல்வது முடிவில்வருமீமாம் 13
 மீமுகம்மதுற்றகுலும் விளம்புகின்றதாயாம்
 முன்னுரைத்தகூவும்முன்னே னாகும்நம்மதந்தை 14
 நாமாகும்யாவென்பது நமதுபிகாஆதம்
 நாடுந்தவமுப்பொருளி நவிலெழுத்துமுன்றும் 15
 எழுத்துமுன்றும்துகையான இலக்கம்ஐப்பத்தைந்தும்
 அந்தலக்கமுலகவருக் கைம்பதைந்துபறுலாம் 16
 ஐப்பத்தைந்துஅறுஷேணியைப்பத்தைத்துபடியாம்
 அரியோன்மிகுருஜிவினை அறுசில்நபியானார் 17
 அந்தமிகுருஜிவளம் ஆலத்துள்ளோரறிந்து
 அப்படியேசெய்தவமும் அப்படியாமெனவே 18
 எந்தஇடம்உலகமக்கம் ஏணி அறுஷேதுவால்
 ஏறியதார்இறையாரங் கெதுவசனமினவே 19
 உந்தியடிஉலகமக்கம் உயர்ந்தநெஞ்சுகஃபா
 எழுந்தேறுள்வணிமுன்றில் எழுந்தறுஷு-சிரசாம் 20
 நல்லமதிசெயலான நாட்டம்நம்மநபியாம்
 நடுச்சுடர்நின்றருவது நமக்குஇறையதுவாம் 21
 நாமந்தநடுச்சுடரை நாடுக்கூடியறிந்தால்
 நபியிறைசெய்வசனமிகு ருசுநமக்கிதுவே 22
 இந்தமிகுருசுநா மிப்பச்செய்வதிதான்
 இதமாகச்சொன்னபடி யெடுத்துச்செய்வதென்று 23
 சிந்தாதமதியோர்க்குத் தெரியும்படியுரைத்தேன்
 செப்பாதஆகத்துச் செய்திசொல்லக்கேள் 24

வசனம்

ஆருவதுபாதை முகப்பத்தைச் சேர்ந்த இரண்டாவது பிரிவு ஏழா
 வதுமக்காம் ஆகத்துக்கு ஐந்தாவது வணக்கம் திக்கீர் கபியைச்
 சேர்ந்த முன்றுவது பிரிவையும் அதின் வணக்கத்தையும் யாதையும்
 பிரித்துச்சொல்கின்ற விபரத்துக்கு மறைபொருளான கவி.

இனி குருமார்களுடைய அடையாளஞ் சொல்லுகின்றது.

விருத்தம்

வித்திலேவெந்திருந்த பொறியின்வாறும்
 விதிவரும்வாசியுடன் குலத்தின்வாறும்
 ஒத்துவரும்ஐந்துமுனளே யிறுத்தும்வாறும்
 ஒன்றுவிட்டு நான்குமொன் ருளவாறும்
 பத்தெழுத்தும்ஒரெழுத்தாய்ப் பூண்டவாறும்
 பள்ளிகொண்டுமேலி ருக்கும் பாவைவாறும்
 பத்துநாள்ரேகையதி லிருக்கும் வாறும்
 பருவமுள்ளஉருவமதில் தரிக்கும்வாறும்
 பற்றநீயேபண்டாரம் ஆடுவாறும்
 பரத்தினருள்பாடிவரும் பதத்தின்வாறும்
 முத்துப்பச்சைரத்தமணி கோத்தவாறும்
 முன்னழகுப்பின்னழகும் பூண்டவாறும்
 இத்தனையும்கண்டதையும் காண்பாறும்
 இறந்தபேரெல்லோரும் பிறந்தவாறும்
 எத்திசையும்பொருள்விளங்கச் சொன்னபேரை
 யெல்லோருங்குருவென்று இயம்பலாமே.

கண்ணிகள்

இனிச்சேருப்திக்கீர்கயி முகுதியாய்த்துவெளியில்
 ஏழாம்மக்காமான ஆகத்துவிபரம். 1

தனியவனே அகமதுமாய் ஆதமுமாயான
 தந்தைவிந்துதாயுடலிற் ருணுவாயமைந்த. 2

கருவுக்குள்ளேதீக்கப்பட்ட நினைவொளியையறிந்து
 கருநிலையிலெழுந்தபுகை கழறுஞ்சுழர்முச்சில். 3

வருகிறதிற்சேர்ந்துஒன்றாய் மவுலுமைந்துஎழுத்தை
 வாசலெல்லாப்நன்றாக வருந்திக்கட்டிப்பார்க்க. 4

- தெரியிதுபார்கமலத்துள்ளே சேர்ந்தபத்துளமுத்து
திரமானகுதறத்துமே விருபத்தினிலமுத்தம். 5
- ஶறத்துமொன்றாய்ச்சமைந்திருக்குந் தனிசகொலுமேலே
சகலகலையும்பொருந்தி தாத்துசிபத்தொன்றாய். 6
- நிறத்திலொளிகடர்நீதி ஆசிக்முமசுக்கு
நிற்கிதுபார்கூவுமீழும் நினைவுங்கருவுமிதுதான். 7
- யாரும்றியாரேகமாலுல் எனக்கீன்காட்சி
அறிந்தவர்கள் ஆலந்தனை அசதியிலும்பாரார் 8
- தெரிந்துநன்றும்ப்பகுந்துசொன்னேன் தீனவர்களறிய
திக்கீர்கபிதிடத்தஆ கூத்திதாமே. 9
- இதற்கும்உயிரெழுந்தான் யாதுவகைமூன்றில்
இதைச்சேர்ந்தயாதிரண்டு எடுத்துரைக்கக்கேளும். 10
- எதற்கும்பெரிதானதவம் இறைநபியுமொன்றாய்
இருப்பதென்னகூவும்மீழும் இணைத்துகும்மென்பதுவு. 11
- கதித்ததொருஹாவும்மீழும் கடுகிப்பிடிக்ககும்மாம்
கசகாமற்பிடிக்குமந்தக் கருமஞ்சொல்லக்கேளும். 12
- இதுயாதிரண்டிலொன்றை இருதயத்திற்றெடுத்து
எவ்வளவுப்பிசகாமல் இதுமேலேநினைவாய். 13
- அதினுடையவளமறிந்து அதைக்கருத்தில்தரித்து
ஆடிவருமுச்சையுள்ளே யடுக்கியதைப்பிடித்து. 14
- ஒடுக்கியுள்ளேஉன்னுடலில் ஒன்பதுவழியும்
ஒழுங்காகக்குருவுரைத்த வுரைப்படியேபிடித்து. 15
- மடக்கியுடலொடுக்கி சுஜுதிட்டுமனம்பார்க்க
மற்றுமுள்ளபொருள் நிலையும் மற்றதெல்லாப்தெரியும். 16
- உற்றசெய்தியாயுரைத்தேன் ஆகூத்துஇதுதான்
உரைக்காததம் கூத்தை யுலகவரேகேளும். 17

வசனம்

ஆறவது, முக்தியாதத்தைச்சேர்ந்த எட்டாவது மக்காம் தம் கூத்
துக்கு ஐந்தாவது வணக்கந் திக்கீர்கபியைச் சேர்ந்த நான்காவது
பிரிவும் அதின் வணக்கமும் யாதும் பிரித்து சொல்லுகின்ற விபரத்
துக்கு மறைபொருளான கள்

இனிமேல் குருமார்களினடையாளஞ் சொல்லுகின்றது.

விருத்தம்

- ஆதியே அநாதியா யிருந்தவாறும்
அருபவேருவமா யெழுந்தவாறும்
தாதுபழம்மாதனையிற் பழுத்தவாறும்
தான்படர்ந்தகோவையுட கணியின்வாறும்
வாதமுண்டுதாதுபழம் வளர்ந்தவாறும்
வன்னிமரர்கனிதனிலே முளைத்தவாறும்
சோதிமரம்நாலுபண ரானவாறும்
சுருபமுருஐந்துமொன் ருளவாறும்
நீதமென்னும்இலைரண்டு இதழின்வாறும்
நிலைபாதம்நான்குவே ரொன்றானவாறும்
ஆதிமரமுன்றுநிற மானவாறும்
அந்தமரம்அட்டதிசை படர்ந்தவாறும்
வேதமென்னுர்கனிநடுவிற பழுத்தவாறும்
வெகுபேர்களுண்டுகுல மானவாறும்
இப்புதுமைஉலகத்திற் சொன்னபேரை
எல்லவருங்குறுவென்று பணியலாமே

கண்ணிகள்

- அறிந்த கொள்ளச்சொல்லுகின்றேன் முக்தியாத்துவெளியில்
ஐந்தாம்வணக்கம்திக்கீர் கபியின்முடிவாகும் 1
பொருந்துமெட்டாம்புகழும்மக்காம் தம்கூத்துவிபரம் 2
போதமுந்ததைநிலைபுகல் யாகும்நுத்தொன்று 3
அந்தக்கருநாதமணி சூடுநினைவொளிவு
அதுதானேயுதிரமெல்லாம் அணிந்துடலாய்திரண்டு 4
விந்தையுள்ளகருவுக்குள்ளே விளைந்தசூடுநினைவு
வேகமுடலெங்குமியிர் வெதுவெதத்தேதிற்கும் 5
அக்கமெல்லாம்நபியாகும் அவனினவேறுகு
அதுதானேகருநினைவு ஆசையுடனறிவு 6
கருநாதம்நுதல்நடுவே காபக்கபுசைனி
கண்ணாபார்வையொளி ஹக்கென்றறிவீரே 7
இன்னங்கருநாதமினிப் பேச்சுமுச்சுப்பார்வை
இரக்கமுடன்கோபங்கேள்வி எதுவுமதுவாகும்

- தன்னையறிந்தல்லவோ தனதுபொருளறிந்தால்
தானேதான் தானேதான் தம்பிரானுமாகும் 8
- கருநிலையிற் கருநிலைவைக் கருவதினாலறிந்தால்
கடிதானபாவமெல்லாங் காற்றிறபஞ்சாய்பறக்கும் 9
- அறம்பவைத்தங்கப்போலே அங்கமுடலாவி
அனியாயமடுத்தாலும் அழுக்கைக்கழுக்கப்போமே 10
- கருநிலையைறியாரே கழுப்புபித்தனைசெம்பு
காய்ச்சிநூறுபுடமிட்டாலும் கழுப்புபோகாதுவமை 11
- ஒருபத்துஒன்பதிந்த உயர்ந்தறிவுநிலையை
உலகமெல்லாமறியவென்று உவத்தரைத்ததாமே 12
- உவந்துரைத்தவிதத்துக்கெல்லா முற்றசெய்தியாக
உலகமெல்லாமொலியாக வுவந்துரைக்கும்விசைம் 13
- உரைத்தவிதம்இருபத்தெட்டு யாதுயிர்நிலையின்திகம்
ஒன்றதிகமென்றுரைத்த யாதுமிதுவாகும். 14
- ஊமையெழுத்தோரெழுத்து ஒருமுன்றுஐந்தாம்
ஒரெழுத்தேயெட்டெழுத்தா யொன்றனவுமை 15
- ஊமையதுஒன்றுமது ஒருமுன்றேயைந்து
ஒருமுன்றேயொன்பதாகி யொன்றனபொருளாம் 16
- மறையானபலகையு மற்றுமுள்ளமொழியும்
மாநிலத்திற்பாஷையெல்லா மடக்கியொருவெழுத்தாய் 17
- எங்குமதுதானாக நிறைந்திருக்கும்பொருளாம்
எங்குமதுபலபாஷை யெவர்மொழியும்சரியாம் 18
- முறையானவொருபொருளின் முப்பொருளுங்கூடி
முப்பொருளும்ஒன்பதாகி முடிந்தவுமையெழுத்தாம் 19
- இதுதானேயாதாகு மிதில்வணக்கம்சொல்வேன்
இதமாகவணக்கமைந்தி லேத்தமுள்ளதொன்று 20
- விதமதியவணக்கமது வெளியிலும்வராது
வேதமல்லா மடக்கியுள்ளே விட்டுப்பிரியாது 21
- அதியமுள்ளவணக்கத்தீர் கபியதுவுமேதால்
அணுவும்பிசகாமல்மன துட்கருதிற்பொருந்தல் 22
- அதையறிந்தபெரியோரை யடிபணிந்துதொழுது
அவர்போலேயதையறிந்து அறிவுக்குள்ளேதரித்து 23
- அதைத்தானே அங்கத்துக்கு ளாட்டியோட்டியேற்றி
அதைமாற்றிமன் கூசை மலிகூசாய்த்திருப்பி 24

- இருப்பதல்லோகபியின்திக்கீர் யாதுமுடிவாகும்
இந்தமுறையெந்தறிவு மென்றறிவதனும். 25
- தறிப்பதுதான்முசுத்தியாத்து பாதைமுடிவாகும்
தவஞ்செய்யும்விதத்தையினித் தானறியச்சொல்வேன். 26
- இதமாகச்சுகூதுவள மிதையறிந்துதனைமறந்து
இருக்கையிலோட்டிதழும் இடையிற்பதினும். 27
- இருபத்திறாலுமீழும் இதில்நடுமீமொன்றும்
இருபதுஐந்துமீழும் இலங்குமுள்ளேநிலையில் 28
- உருவமில்லாதொருமீழும் உள்நிலையின்பொருளாம்
ஒரெட்டுரேகையதி லோடிவளர்ந்திருக்கும். 29
- கருபத்தைவனைந்தவட்டம் சுககோட்டைஈமான்
சுழிகொண்டவட்டத்துமே லிருபத்தினுள் மீழும் 30
- அறிவாக அத்தனையு மழகாசுத்தெரியும்
ஆயிரத்தெட்டிதழா யிலங்குமலர்மேயே. 31
- கருநடுவாய்நிலைவுதனிற் கருத்தனையிருந்த
கலங்கியதுநடுநுக்கதிற் கலந்தேயதுபிரிந்து. 32
- தெரியுமந்தவிண்ணுலகிற்றெரியுமந்தப்படியே
தெரியுமதேதிருப்பார்வை திரமாகப்பொருத்த. 33
- ஒரோமுவிண்ணுமுயர் படிதிரந்தேயேற
உடையவன்றன்குறுசறுஷும் தறுகாவுத்தெரியும் 34
- அரிய திரைலகும்படி யந்திரக்கூட்டடியில்
ஐந்திதழின்மலரினடு அலிபுமப்போதெரியும். 35
- பெரியவனுப்பிருதிவையு முற்றதுகாமென்றே
பேதகமில்லாமல்மதி பெற்றிருப்பதென்றே. 36
- அறியவர்கள் உலகதனில் மிகுருஜென்றுரைப்பார்
அறியார்கள் ஆலம்வேறே அறுஷு கீவறையென்பார். 37
- சரியானமிகுராஜு வுலகவருக்கிதுதான்
சையிதுமுகம்மதுற்ற குலுரைத்ததாலே. 38
- தெரியவென்று தீனவர்க்குத் திறமானவகையைத்
தேடக்கிடையாதர்தன் திரையிமாமலையை. 39
- பிரியமுடனேசொன்னேன் பீர்முகம்மதென்போன்
பெரியோன்றன்பிசுமில்லும் பேசினதென்றறிவிர். 40
- இதைத்தானேவுலகினுள்ளே குருவெடுத்துரைத்தாக்
இதமானபிசுமில்முத லெந்தவிதங்கேளும். 41

வசனம்

பிசுமில்க்குறக் காவியத்தில் பிசுமிலெழுத்து (19) க்கு அறிவு (19) உண்டு. அதன் விபரமாகிறது பாதை (6) மக்காம் (8) வணக்கம் (5) ஆக (19) க்கு செய்பாகம் முசாகிதா (28) க்கு தள்ளுபிடி முஷாகிதா (14) போக முஷாகிதா (14) க்கு பலனில்லாமுஷாகிதா (6) போக பலனாகும் முஷாகிதா (8) க்கு யாது (208) க்கு முடிவான யாது (1) ஷாகிதா (3) இனி பிசுமிலின் விபரம்.

இனி பிசுமிலின் விபரம்.

கண்ணிகள்.

- விந்தைபெறும் பிசுமிலதின் எழுத்துமுதற்கடையும்
விளம்பியது ஒருபத்து ஒன்பதுமேசரிபாய். 1
- அந்தெழுத்துக்கோ ரெழுத்துக் கோரறிவுமாக
ஆலமெல்லாமறிய வென்று அழகாகச் சொன்னேன். 2
- எந்தவையெதற்கதி கம் பிசுமிலுடவளமை
யெல்லவருமிருதயத்தி லறியக்கடனெனவும். 3
- முந்தமுதல்கடைமுடிவு முறையாகவுரைப்பேன்
முமின்களனைவோரு முவந்தறியத்தானே. 4
- அறிவான அறிவுகளி லதினமுள்ள அறிவு
ஆதிதிருநாமமது தானாமது ஏதால். 5
- சரியான பிசுமில்முதல் நாமமிறையறிநாம்
சகலகலைமறையுமது பிசுமிலதின் பொருளாம். 6
- அருவுருவுச் சருபமில்லா னமைந்தவிதமெல்லாம்
அருஉருவும் சருபமுமா யமைந்து முடிந்ததுவாம். 7
- பெரியவச் சூனமைத்ததெல்லாம் பேருஞ்சொல்லத்தெரியேன்
பெரியவளே தவிரவொரு பிரிவுமே வேறெயில்லை. 8
- அறியவகையித்தனையென் றறியவகையிலை
அத்தனையும் வனுரைத்த அருள்மறையிலடக்கம். 9
- எத்தனையோ கோடிமறை யிறையுரைத்ததெல்லாம்
எடுத்தொடுக்கிக்குறு ஆனை யிறையறியக்கொடுத்தான். 10
- முத்தானகுறு ஆனுக் குயர்ந்தமறையிலை
முன்னுரைத்த வேதமெல்லா முடிவில்லையென்றே. 11
- அத்தனையும் குறு ஆனுக் குள்ள க்கினைத்து
அடங்காதகுறு ஆனை அனுப்போலேசுகி. 12

- கொத்தான ஆயத்தொரு ஐந்துக்குள்ளேயொடுக்கி
குல்குவல் லானென்று சொல்லிக் குவலயத்திலிறக்கி 13
- அந்தையுமேசுருக்கியொரு ஐந்தெழுத்தாற்பிடிந்து
அவஹத்தென்ற ஐந்தெழுத்தால் அனைத்துமதிமுடித்தான் 14
- சுத்தவன்றன் றிருவாக்கா லுரைத்தது அஹத்து
கடன்மையுட்குக்குள்ளே காணும் விதம் போலே 15
- மற்றவகையனைத்துமிறை மனது கொண்டுமுடித்து
மதிப்படங்காதொருநூற்றிப் பதினான்கு எழுத்தாய் 16
- அத்தையுமே அடக்கியே ஆல் ஹத்துதக் கையொடுக்கி
அவனாமம் பிசுமிலென்று அதிகமாகச் சொன்னான் 17
- எத்தனைக்கும் பெரியதவ யிறைநாமம் பிசுமில்
இதற்குள்ளேயடங்கும் பொரு ளெடுத்துரைப்பதரிதே 18
- அந்தபிசுமில்முத லான சிதமேதாம்
அனுப்போலே கொண்டபுள்ளி அலிபாகநீண்டே. 19
- அந்தப்புள்ளி அலிபு மமைந்ததொருபேயாம்
அந்தரத்திலானதின லதுநனைவுசிறும் 20
- இந்தசிறந்தெயீ மா இதுநாலுபிசுமாம்
இதுநாலுமவளும் விதுவிதம்வேறில்லை 21
- அந்தரத்திலான சிறு லமைந்தமீ முக்குள்ளே
அமைந்தவெளிதாரான பேருமகுமுதாம் 22
- பேருனதிறைநாமல் அல்லாசுவென்று
பிசுமாமெலட்டும் பிசுமில்லாகியாகும் 23
- இந்தவகையெட்டெழுதும் எண்கோணமாகி
எல்லாமுருப்படவே யான விதமேதால் 24
- வந்தவகைநூறுநாலா யதுநான்குபிரிவும்
வல்லமைகொண்டதுதானே அற்றகுமானாகும் 25
- வந்தவிந்தையானவகை யெந்தவகையென்றால்
வகைத்துமுடிவான வளமனைத்தும் நின்றகீமாம் 26
- இந்தபிசுமிலுக்குள் றுமிரெழுத்துமுன்று
எல்லா மறைகளுக்குமெத்த முள்ளதவமாமே 27
- அந்தெழுத்தையின்னதென்று அதினுடையவளமும்
ஆருஞ்சொல்லாச் சொன்னாலும் ஆருமறியாரே 28
- அந்தெழுத்த மூன்றிலொன்று அதுதானே தாத்து
அஹதியத்துமதுதானே யதிலுமனைப்போலே 29

வந்ததுதான் உலகுத்தென்று அமைந்ததுகிரபத்து	30
வதிவுமதைப்போலமைந்த வாழ்விதியத்தாமே	
வாழ்விதியாவான தென்ன வளைத்துமுடிந்ததுவாம்	31
வரமானதவநிலையின் வாழ்த்துக்குயர்மணியாம்	
இந்த வகையறியார்கள் முந்தவகையறியார்	32
அந்தவகையறியார்களந்தரத்திலாவார்	
இந்தவகையறிந்தவர்க ளெந்தனக்குங்குருவாம்	33
இவையறிந்தபேர்களெல்லாம் யாவுபறிந்தவராம்	
யாவுபறிந்தவர்களென்று இருதயத்திற்சிறந்து	34
இவையறியவேண்டுமென்று எவருமடிதொழுதால்	
அந்தவகையறிந்தவரை யடிபணிந்துதொழுதால்	35
அவர்மனதிரைக்கம்வந்தா லனுப்போலேவுரைப்பார்	
எந்தமட்டோ இறையருள்தா னெடுக்கமட்டும் போதும்	36
இதற்கதிகமானதவ மில்லையிவ் லையிலை	
வந்தவரேமமைறிந்து வருடமொன்றுதெரிந்து	37
வளமுளபொயிருந்தால் வரிசைவளமிருத்தி	
வளமாகஅநுநான்கு பிரிவுசொல்லித்திருத்தி	38
வரைந்தெழுத்துமுன்றுஞ்சொல்லி வகைபிரித்துக்கொடுத்து	
அந்தமுன்றில்கடையெழுத்தை யாதாரமாக்க்கி	39
அதற்குமுதலதற்கடியு மதற்கடியுமதுவாம்	
இதமாகரண்டுமது ஒன்றானபொருளை	40
இதற்கடியிலிநமாக இருதயத்தைமாற்றி	
முந்தச்சொன்னஎட்டெழுத்தில் முடிவெழுத்தென்றியப்பி	41
முன்னேசொன்ன முடிவெழுத்தை கடையெழுத்தாற் தொழுதி	
வந்தமுதல்வகையெழுத்தை வடிவானஎழுத்தாய்	42
வருமுன்றெழுத்தின்வள மொன்பதையுபறிந்து	
முந்தமுந்தமுதலான முதலெழுத்தையுன்னி	43
முன்றெழுத்தும்பிசகாமல் முடிந்துபின்னியுன்னி	
அந்தாத்திலம்ந்திரத்தை யுருபடுத்தும்விசத்தை	44
அடிபணிந்தார்க்கீந்தவித மருள்வோளேஆசான்	
இந்தவகையறியாத குருமாருக்குபிராம்	45
இஃ குல்முகம்மத ருரைத்திறஞ்சொன்னேன்	
அந்தவகையறியாரைப் பணிந்தவருங்குபிராய்	46
அகும்மதிறகுந்பியும் அருளியதாற்சொன்னேன்	

வந்தடிபணிந்துவகை கேட்குமவர்மனதை	
வருடமொன்றுபரிசோதித்து வளமுளபேரானால்.	47
சிந்தாமற்செயப்படுத்தும் பேர்க்குரைப்பதல்லால்	
சிந்தவீடுஞ்சிறியோர்க்குச் செகத்திலுரைசெய்தால்.	48
வந்திடுமேகொடும்பாவம் வன்னரகிலழிவான்	
வல்லோன்முகம்மதரும் வழுத்தியதாற்சொன்னேன்.	49
இந்தவிதமுற்றமொழி யுற்றவருக்குறைப்பேன்	
இதமாகஇசலாத்திற் காதாரஞ்சொல்வேன்.	50
ஆதாரமானவகை யாருஞ்சொன்னாரிய	
ஆலமெல்லாந்தீனிசலாம் மதிகமென்றுஅறிய.	51
ஆவத்துக்குள்தீன் குலமே யதிகமென்றுதெரிய	
அறிவானமறைநெறியை யாளுவதைக்கேளும்.	52
என்னவென்றந் காபிரிசலாமுர்ரண்டுவிசளம்	
எதுகாபிரிஎதுஇசலா மினியோதக்கேளும்.	53
நாமளிசுபேர்க்கிடையி லிபுலீசமென்ன	
நாயனுக்குப்பகையான கருமமதுரண்டு.	54
நானென்ற ஆண்மைஅநா நிய்யந்தினியென்று	
நான்வேறுநீவேரென்பது நாயனுக்குப்பகையாம்.	55
நின்னயமேஈமானும் நிலைத்தசொல்லே இசலாம்	
நினைவுவேறேஇறைவேறென்றால் நிச்சயமாய்க்குபிராம்.	56
ஆளதினாலறிந்திறைதா னினைவாகநினைத்து	
அனுதினமுமனுப்பிசகா ததுவணக்கமிதுவாம்.	57
ஐயமறஆதிபென்று ஆருமினையன்றி	
அவரவர்கள்நையறிந்து தான்வணங்கவென்றே.	58
நாயனிறைநாலிலத்தில் நால்மறையும்வகுத்தான்	
நல்லசுகுபொருநாற்றி முப்பதையும்விடுத்தான்.	59
செய்யுமுறைபலனானஞ் சிதருமற்கோத்து	
ஜெகத்திலிறையிருக்கும்வேதம் சுருபுமுழுதெல்லாம்	60
ஐயமென்றுமாற்றிதவு ருத்துமுதல்வேதம்	
அதைமாற்றிமறுதரமு மழகுசபூர்வேதம்.	61
வையகத்திலிறக்கியதை மாற்றிமறுதரமும்	
வரிசைபெறும்இஞ்சில்மறை வந்ததுமுன்னுமே.	62
இஞ்சிலசபூர்வவுருத்து ஏகன்மறைமுன்றும்	
இதற்குமுதலொருநாற்றி னப்பதுகஃபும்.	63

- மிச்சமுள்ளபலஞான மெய்வகையுமுண்டும்
மேலானதவநிலைகள் மெத்தவதிலுண்டும், 64
- லட்சாதிலட்சம்வகை ஞானமுள்ளதெவையும்
லக்கமடங்காதகுலம் வணக்கம்பலவகையும், 65
- உச்சிதமாயுடற்கூறு முலகிலுள்ளதவமும்
உள்ளதெல்லாமுன்றமுறை கஃபிலுள்ளபொருளாம், 66
- அத்தனை செய்தாலுமவ ரறியாதவரென்றும்
ஆதியருளனுப்பலனு மவர்கட்கிலையென்றும், 67
- அத்தனைக்குமிறைத்தா றவர்கட்கிலையென்றும்
அந்தமுன்றுவேதம்ஃ புள்ளதையுமாற்றி, 68
- அத்தனையிலுள்ளபொரு ளனைத்துமொன்றுயொடுக்கி
அனுவுக்குள்ளேகடல்மலையு மடைத்தவதிசயமாம், 69
- முத்துமுஹம்மதுற்ற சூல்நபிக்குவேண்டி
முன்னவன் தன்கிருபையினால் விண்ணுமண்ணுப் புகழ் 70
- வெற்றியுள்ளபுருக்கானால் மேலானமறையாய்
வசனத்துக்குள்ளடங்காத வெகு கோடிதவமாம், 71
- இத்தலத்திலிருக்கும்புருக் கான்மறைமேலாகும்
இம்மறைக்கும்முன்மறைக்கு மதியமென்னவென்றால், 72
- வெற்றியுள்ள அலுதும் மேலானபிசுமிலும்
வெகுபிழையுந்தீர்த்துவைக்கும் இஸ்திஃபாரோடு, 73
- அற்றகுபிர்க்குலங்களெல்லாந் தீன்குலத்திலாக்கும்
அடங்காதபொருளான அவ்வல்க்கலிமாவும், 74
- உத்தபொருளானசஹா தத்துக்கலிமாவும்
ஒழுங்கானதஸ்பீகு தவ்ஃதுக்கலிமாவாம், 75
- மெத்தப்பெரிதீமானி வேழிகலாமைந்தும்
மேலானவுலுவுமுழுக் கானபலவகையும், 76
- வெற்றியுள்ளபாங்குடைய காமத்திமாம்தொழுகை
வேதத்திற்குஉறுதியுள்ள பறுலுஹலால்ஹரம், 77
- இத்தனைக்கும்பெரிதானம் ஆயின்சலவாத்து
இசுலாத்திற்கடையாள முள்ளதுசலாமும், 78
- அற்றிருந்தபேர்க்கோதும் பாத்திஹாவுப்பலனும்
அடங்காததறஹாவு மதற்குமுஹாத்தும், 79
- இத்தனையுமெண்ணான்கு யின்னம்வெருவிதமும்
எப்போதும் தவிராம லொப்பாகப்பொருந்தி, 80

- ஒத்துவரும்பேரிசுலா முள்ளகுலமாரும்
மற்றவகையுற்றதவம், கத்தக்குபிரென்றே, 81
- ஏரிட்டபேரிசுலா முள்ளகுலமாரும்
எல்லாதவத்துக்கிது தானேஇமாமென்றும் 82
- முன்னவன்தானிறக்கும்நாலா மறையிலிது அதிகம்
முன்னுரைத்தமும்மறையி லில்லையிலையிலை, 83
- இன்னவகைகருமத்துள்ளோ ரித்தவமேநிறைய
இதைத்தவீர்ந்தாவிதற்குமுத லெழுந்தமறைக்கிணையாம் 84
- மன்னனிரைதிருமொழியை மறையாகச்சமைத்து
மாநிலத்திலமகுமுது நபிக்கிறையோன்சொன்னார், 85
- என்றுமழியாதஇறை தூதுநபியுரைத்தார்
இந்தத்தவமற்றஉல முந்தக்குபிரென்றும், 86
- அந்திபகலொருகோடி ஆண்டுதவஞ்செய்தும்
அனுப்பலனுமில்லையென்று அருமதிறகுலும், 87
- இந்துலகிலுள்ளவருக் கிருதயமாய்ச்சொன்னார்
எல்லவருமறியவென்று இன்பமதாய்ச்சொன்னேன், 88
- இருதயத்திலித்தனையு மறிந்தபெரியோர்கள்
இதமாகஇன்னம்வகை சொல்வார்தெளிவாக, 89
- தெளிவானதீன்சுலத்தி லுள்ளவரேகேளும்
தெவிட்டாமல்தொழுதுகொண்டு வணக்கஞ்செய்யவேணும், 90
- சொழுகையில்லாதெவராஹந் தோஷிப்பெருப்பாவி
தொட்டாலுமுழுக்கவேணும் துடக்கதிக்கக்கொடுமை, 91
- தொழுதுவந்தாற்றவணக்கமவர் தொடுத்துவந்தாரில்லை
தோகையர்கள்வாழ்ந்துமல டிருப்பதுபோலுவமை, 92
- தொழுகாமற்செய்யுமவர் வணக்கமுளதெல்லாம்
தோகையர்கள் ஆனளில்லா தீன்றெடுத்தபாலன், 93
- தொழுதுவந்தார்வணக்கமவர் செய்துவந்தாரில்லை
தோப்பில்லாக்களியருந்தித் தீர்ந்தபசியாகும், 94
- தொழுதுவந்தார்வணக்கமவர் தொடுக்காதாரின்னம்
தோப்புக்குள்ளேனிகளில்லாத் தூருமரம்போலே, 95
- அன்பில்லார்வணக்கமெல்லாம் ஆற்றிற்றலுமில்லா
அழுதுவணங்கார்தவமும் அந்தாநீராட்டம், 96
- உள்ளு பில்லாதுற்ற கள்ளர்செய்யும்வணக்கம்
வெள்ளெலும்பைநாய்க் கித்தத்திலையுமதிகம், 97

வழியான குருவில்லாத வணக்கமுழுதெல்லாம் வையகத்திற்புருடனில்லான் வாழ்ந்தககமொக்கும்.	98
தெரியாதகுருமாரின் நிறுமொழிகேட்பதுதான் தெரிவையர்கள் குசருவைச் சேந்திருந்ததுவமை.	99
சரியானகுருவில்லாத வணக்கமுழுதெல்லாம் சாவலில்லாக்கோழிமுட்டை யிட்டதுபோலுவமை	100
சொர்ப்பனத்தில்வந்தகுரு சொன்னவுபதேசம் சொர்ப்பனத்திற்கேர்ந்தபெண்ணு மதலையின்றதுவமை.	101
இப்படியேயறிந்ததல்லவோ தொழுதுசெய்வார்வணக்கம் இதமறியக்குருமாரை யெங்குந்தேடிப்பாரும்.	102
தெருவீதியெங்கும்மலைவார்கள் குருமாரர்கள் திருவருள் நிறைந்தபேரைத் தேடக்கிடையாதே.	103
அறியகுருபாகு மற்றஅசடரையுமறிய அறிவுபுத்தியுள்ளவர்க்கு அறிவுவரச்சொல்வேன்.	104
பெரியவர்கள்ஷறகுடைய பிசகாதவணக்கம் பிரியாவகை நிறுத்திவைப்பார் தீன்குலத்தின்வளமை.	105
குருவாமுகம்மதர்தங் கோலந்தவிராமல் குதாவருளையிருபதிக்கும் கோடிகேடடியாரும்.	106
பெரியவுபதேசம்பேசங் குருமார்களென்று பெரிதானகாரணங்கள் பேசுவாரனேகம்.	107
அரியவுபதேசஞ்செய்யு மருன்குருமார்தன்னில் அதிலும்சண்டுவிதமுமுண்டு மறியவகைசொல்வேன்.	108
பிரானபீர்பெரிய பீருஜாதாவுண்டும் பீருசாதாவேஷம்பூண்ட ஹரும்ஜாதாவுண்டும்.	109
ஹரும்ஜாதாதன் செயலை கருமத்தினாலறியக் காசினியிலுள்ளவர்க்குக் கருத்தில்வரச்சொல்வேன்.	110
காரணங்களொருகோடிக் கதைகளெல்லாமுறைப்பார் கைப்பிடித்துக்காட்சிசெய்வார் காணுமந்தப்படியே.	111
மெய்யாகஆதியிறை வேறில்லைநாமென்பார் எந்தெந்தக்கருமமவர் நல்லதில்லையென்பார்.	112
செய்யும்வகைநன்மைதீமை யவன்செய்தானென்பார் ஜெயமானதொழுக்கைஷற கேதுநமக்கென்பார்.	113
வையகத்தில் ஷரீ அத்ததின் வளமையெதுஎன்பார் வரமதிமஹரிபத்தி லாகிப்போனோமென்பார்.	114

ஐயமில்லையாசைபாச மவன்செயல்தானென்பால் ஆசைதீருமிடத்திலாதி யருள் நிலைதானென்பார்	115
செய்யுமிருபேரிணங்கி யாசைதீர்ந்ததென்றால் எப்போதுமிருபேர்க்கு மிறையருள்தானென்பார்	116
பையப்பையக்கொழுதியாசை கொடுத்து அச்சந்தீர்ந்து பத்தினியையறுதலியைப் பழக்கிஹரும்செய்வான்	117
எத்தனைசெய்தாலுமுழுக் கேதுநமக்கென்பான் இனிமேலும்ஆகிலத்தி லென்பிணைநீயென்பான்	118
சுத்தமுட்டாட்பாவிக்குபி ராம்ஹருமுசாதா சொன்னது பொய்யாகுமிரு பேருங்குபிராகும்	119
மெய்போலேவெருவிசளம் பேசுகின்றதவனே மேலானவிசளமெல்லாங் கேட்கவகைசொல்வேன்	120
ஐயமறவுலகுதனி லிருக்குமணுசுலத்தில் ஆர்நரகவாதிசொர்க்க வாநிநீரேசொல்லும்	121
மெய்யாகமவுத்துடைய ஹாலெந்தநாவி லியம்பும்கலிமாவருமோ வராதோசொல்லும்	122
வையகத்தில்நானிறந்தால் கேள்விமறுமொழிக்கு வகைசொல்வனோசொல்லேனா எந்தனக்குச்சொல்லும்	123
இவ்வுலகிற்பிறக்குமுன்னே இவ்வுயிர்கள்முற்றும் எந்தவிதம் ஆனோபெண்ணோ எடுத்துநன்றாய்ச்சொல்லும்	124
பிந்தபிமேயுறுவழிந்தா விந்தவுயிர்வலதம் பெண்ணுருவோ ஆணுருவோ பிரித்துநன்றாய்ச்சொல்லும்	125
இந்தவகைவிசளமாரு மெடுத்துரைக்கமாட்டார் இத்தனையுமின்னம்வெகு கருமயிறைபாங்காரம்	126
அத்துடலிலானும்பெண்ணு முறுச்சமையும்வாரும் ஆலத்திலேபிறந்தபின்பு அவர்கள்செயலாலே	127
வெற்றிநன்மைதீமைரண்டும் விதந்தரிக்கும்வாரும் வெகுசீமானெளியவனாய் விதந்தரிக்கும்வாரும்	128
அந்தச்சீமானெளியவனு யவனேழைசீமான் அரும்பானியருளாளி யவன்பானியாதல்	129
இந்தவகைவிபரமிறை யறிந்தரகசியமாம் எடுத்துரைக்காரிறைநாம மெப்படித்தானுரைப்பார்	130
எள்ளளவுசேலான கருமறியாதார் உள்ளதெல்லாமறிந் தின்க்கும் குருமார்கள்போலே	131

வள்ளலிறகுலுடைய வளமைபெருமார்க்கம் வையகத்தில் தீன் குலத்தின் வளமையென்றே சொல்வார்	132
எள்ளளவு மொருபலனு மில்லையதிலென்பார் எப்போது மிருதயத்தி லென்வணக்கமென்பார்	133
உள்ளுக்குள்ளே வணக்கஞ்செய்வே னென்றுரைப்பார்வெகுபேர் உள்வணக்கமென்றே துங் கள்ளர்களேகேளும்	134
உள்ளுக்குள்ளே நினைவாலே யுன்மனைவியோடே யொன்றுபடச்சேர்ந்ததனா லுனக்குப்பிள்ளையுண்டோ	135
அன்னியள்ளிக்கையாலே யசனமுண்டாப்போலே அனுதினமுநினைத்துப்பசி யடங்குவதுமுண்டோ	136
வெள்ளமைசெய்வதுபோல் நினைத்துமுடியாது வெகுதாரநடவால் நினைத்து முடியாது	137
கொள்கையுங்கொடுவகையுங் கொடுக்கல்வாங்கலில்லை உள்ளுக்குள்ளே நினைத்ததனா லொன்றுமுடியாது	138
கள்ளத்தனம்போக்கியருள் பெற்றுமதியுற்றுக் கருமமெல்லாஞ்சிறந்துகருத் துள்வணக்கஞ்செய்தால்	139
கத்தனிறகுல்ஷறகைச் சேர்ந்தவளமாகும் காட்சிதவிரஷறகு தன்வணக்கமெல்லாம்	140
கத்தநிறகுலுடைய கனமானஷறகு கருமமெல்லாமகற்றிக்கருத் துள்வணக்கமென்றால்	141
கத்தக்குபிர்க்குலம்இலாகி யுடவணக்கமாகும் கஜுதுசெய்யார்குன்னத்து ஜமாஅத்தக்குலவல்ல	142
புத்தியில்லார்ஷறகேது வணக்கமேதுஎன்பார் பொய்யாகுமவர்விசளம் பொருந்தாமலுதறி	143
அஸ்தஃபிறுல்லாகில் அலீமெனவேசொல்லி அனுதினமுந் ஆதம்பாத மறிந்துதொழவேணும்	144
எத்தனையோவெகுகோடி யாவர்செய்யுந்தவமும் இபுலீசுமுன்னாலே செய்ததவமாகும்	145
அத்தனையுமிபுலீசங் கறிந்துசெய்தானில்லை அவன் உணங்காவணக்கமல்லோ நாம் உணங்கவேணும்	146
கத்தக்குபிர்இபுலீசு கஜுதுசெய்யா திடந்தான் சொல்லவென்றாலோரிடமு மில்லையில்லை யில்லை	147
வல்லஇறைதனை யும்நபி தனையுமவனாடி வையமெல்லாம்வெகுகோடி காலம்சஜுதுதிட்டான்	148

நல்லநசிபில்லாதால் நாட்டமதுதவறி நமதுபிதாஆதத்துக்கு கஜுதுசெய்தானில்லை.	149
அல்லாவுக்கு உவந்ததென்ன அருமதுதம்மார்க்கம் அருமதுக்கு உவந்ததென்ன வனைவருந்தீனாக.	150
அல்லாமுகம்மதிரு பேர்மனத்துக்கொன்றும் அதியதவம்ஆதத்துட பதமறிந்துபணிய	151
அல்லாமுகம்மதிரு பேரைமனதுற்று ஆதத்துடபாதந்தன்னை யறிந்துதொழவேணும்.	152
வல்லமையாய் ஆதத்துட பதம் வணங்காதாலே வன்னரகுக்கெதியானான் வம்பனிபுலீசு.	153
நல்லபுகழ்ஆதத்துட பாதந்தனையறிந்து நாடிசஜுதிட்டகுலம் நபிகுலம்தீனாகும்.	154
ஆதமென்ன அவருடைய பாதமென்னவென்றால் அறியாதபேர்கொல்லா மறியச்சொல்வேன்கேளும்.	155
வேதமென்றும்ஆதமென்றும் விளம்புவதுமதுதான் வெகுபலதாய்ச்சமையுமுன்னே அஹதியத்தாயிருந்து.	156
அதுதானே உஹதத்தென்று அனைத்தையுமுள்ளொடுக்கி அப்புறமும்வாகீதியா வானதிலோஆதம்.	157
வாகீதியாவானதென்ன ஆதமுருவாச்சு வகைவகையாய்த்தலைமுறையாய் வந்ததந்தவிந்து.	158
அந்தவிந்துஆதமுத றணியணிவந்ததனால் அதுதானேஆதத்துட பாதமதுநிஜமாம்.	159
விந்தைபெறும்ஆதத்துட விந்துநிறம்வெள்ளை வெடித்தபுகையதுகாற்றும் வெளியில்வருமுச்சாம்.	160
முச்சாரும் தம்மாரகு முயிருஹயாத்தாரும் முடியாததம்மல்லவோ ஆதமென்றுபேரு.	161
ஆச்சரியம்முச்சுக்கொரு ஆதாரம் அலிபு அந்தலிபுமுச்சுமல்ல ஆதத்துடபாதம்.	162
அந்தலிபுநிலையறிந்து அதற்குசஜுதிட்டால் அதிகதவம்ஆதத்துட பாதமது நிஜமாம்.	163
அந்தலிபுநிலையறிந்து அறியதவஞ்செய்ய அதிகமுள்ளபெரியோரை யடிபணிந்தாற்சொல்வார்.	164
எந்தனைக்குத்தெரியிடுன்று எண்ணிமகிழ்ந்திருப்பார் எவ்வளவுநீதெரியாதா வரஞ்சொன்னாலொளிய.	165

- அந்தவகையணுப்போலே தெரியும்படியுரைப்பேன்
அறிவுள்ளபேரறிவதல்லால் ஆர்க்குந்தெரியாது. 166
- வந்தவழியந்தரத்தே யுந்தன் ளிழியுற்று
வாசல்வழியற்றுப்பாச மற்று நிலையுற்று. 167
- முந்திமுனையிரிதழு முடித்துஒன்றும்ப்பிடித்து
உந்திவருப்ரண்டாலே யொருமுன்றேதொடுத்து. 168
- உந்தன்மதியந்தரங்கம் அந்தநிலைபிடித்து
உறுதிகொண்டுஉவந்துசுஜு திட்டகுலம்தீளும். 169
- இந்தவகையறிந்துஇபு லீசுசெய்தானில்லை
இருதயத்திலிதையறிந்து எவரும்சுஜுதிடுளிர். 170
- அந்தஇபுலீசு வணங்காதஇடமிதுதான்
ஆலமெல்லாந்தீன் குலத்தோ ரறியநன்றய்ச்சொன்னேன். 171
- இந்தமட்டுமுறைத்ததல்ல இனிவுரைக்குஞ்செய்தி
இசுலாத்திலுள்ளஇனி முழுக்குவகைகளும். 172
- முந்தஇசுலாத்திற்குல மானவரேகளும்
முழுக்கறிந்துமுழுக்கும்வித முறையாகச்சொல்வேன். 173
- முழுக்குவிதியாகுமுன்னே முழுக்கறுக்கவேணும்
முழுக்குவிதியாகிடிலோ முழுக்கறுக்கமுடியா. 174
- அழுக்கறுக்கமுறையறியார் முழுக்குமவரறுக்கார்
அழுக்கல்லவோமுழுக்காகும் அறியவகைசொல்வேன். 175
- உட்கருத்திலமுதலான லுணுதலையுள்ளி
ஒன்பதுமேயொன்றான வொருபொருளேயாணி. 176
- அழுக்கற்றியாணிமதி ஆதியென்றேயுணி
அணுப்பிசுகாதொருமுன்றை யனுதினமும்பேணி. 177
- ஒளியாமலோசையுள்ள துயர்ந்தவமாரும்
ஒருமுழுக்குமணுகாதே யுறையறியார்க்கெல்லாம். 178
- வழுக்காய்ப்புரந்துலகில் வந்தநாள்கள்முதலாய்
வழுவாசிரமருங்கோடும் பாவமுழுக்காகும். 179
- அழுக்காகுமுழுக்கைமவுத் தாகுமுன்னேயறுக்கார்
ஆகிறிலுமிழுக்காகு முழுக்கதிகநாற்றம். 180
- தெளிவாகக்கமலத்தழக் கறிக்கும்வகையிதுதான்
தீனவர்களறியவின்னந் தெளிவாகச்சொல்வேன். 181
- வழியானதீன்குலத்தி லுள்ளவரேகளும்
வாடில்வரும்பொய்யுரையும் வலுமைஹரூப்பகீழ். 182

- பழிகோயம்பெருமைமற்றக் கொடுமையுமேயகற்றிப்
பட்சமனதோர்மையுற்றுப் பான்பொருளைவணங்க 183
- தெளிவாகக்கமலத்தழக் கறுக்கும்வகையிதுதான்
தீனவர்கள் கவிமாவென்பா ரதின் பொருளைக்கேளும் 184
- கவிமாவுரைத்தகுல முள்ள பெரியாரே
னமாவுமென்ன கருப்பொருளுமென்னகலியென்று 185
- கலியென்றபொருளுடைய கருமம்சொல்லக்கேளும்
கலியாகும் ஆசையது கருப்பொருளுமாகும் 186
- அலியாருக்காலநபி தானுரைத்தவிசளம்
ஆசையின்பேர்கலியாகும் கலியுமிறைபக்காம் 187
- சலியாதிறைகவிமா ஈராறுஎழுத்தும்
சாற்றுவதுலா இலாக இல்லல்லாகுஇதுவாம் 188
- அல்லாகுவென்றுசொன்ன அவ்வல்கலிமாவில்
ஆறிரண்டுஎழுத்துக்குமே லானதொருகூவாம் 189
- கூவாகும்ஆசையது கலியுமிதுவாகும்
குலமானகலிமாவி லின்னமொருபாதி 190
- பாதிமுக்கம்மதுற்ற லுகுல்லாகியாகும்
பாருலகில்நடக்கும்பரி மாவுமிதுதானே 191
- மாவும்முக்கம்மதென்ற முதலில்வரும்மீமாம்
மாவுமிதுகலியுமது கவிமாவுமிதுதான் 192
- கலியென்றகூவுடனே மாவென்றமீமதனைக்
கூசகாமலோரெழுத்தாய்க் குன்னென்றதைக்கோத்து 193
- இழையாதெழுந்துவரும் வாகியுடன்சேர்த்து
ஏற்றிறக்கஞ்செய்பவரே யெப்போதுமுமின் 194
- முமின்கள்செய்யுந்தவ மாங்கலிமாரண்டு
முந்தனுடவுடலுக்குள்ளே யெங்கேநிற்குதென்றால் 195
- இந்தவகைகூவுமீமும் இனைத்துஒருவெழுத்தா
யிருந்தயத்திலநிற்குமந்த இடத்தைச்சொல்லக்கேளும் 196
- இந்தவகைஆதியந்தம் அடிமுடிவுமுடையா
திருக்குமந்த ஆச்சரியம் எல்லவருமறியார் 197
- அந்தெழுத்தையெல்லவரும் அரியப்பெருங்கடனும்
அறிந்தவரையடிபணிந்தா லதிஜயத்தைச்சொல்வார் 198
- இந்தக்கலியுடன்மா யிருக்கும்நிலையறிந்து
இதைத்தானேகமல வகை ஒருப்படுத்தவேணும் 199

உருவாகரண்டெழுத்து முன் சிரசிலுண்டும்	
ஒருமிக்க வேரண்டெழுத்து முந்தியின்கீழுண்டும்	200
உந்தியின்கீழ்மலசத்துக் குயர்ந்தநிலையாகும்	
உருத்தரிக்குங்கருநிலைக்கு மொக்கவேகீழாகும்	201
உருவமில்லாக்கருவையுரு வாகச்செய்யுமந்தச்	
சுருபமில்லாச்சுடரொளிவு சோதியருள் நிற்கும்	202
நிற்கும்ந்தரண்டெழுத்தும் நிலையொன்றுவாட்வரண்டாம்	
நிலையாமல்நின்றும் அந்தரமற்றஇடத்தில்	203
அந்திடத்திறகுலென்ற அட்சரமுன்றெழுத்தும்	
அந்தவட்டம்சேரட்டையுள்ளே ஆடிரண்டும்நிற்கும்	204
அந்திரமாய்நின்றும் ஆசைகொண்டிரண்டும்	
அந்தகூவும்மீமுமது தானேகலிமாவாம்	205
கலியுடனேமாவுரண்டும் கமலத்துக்குள்ளேற்றிக்	
கசகாமல்கமலத்துள்ளே கருத்திலுருவானால்	206
வலியஸனாக்கொடும்பிழையு முழுக்குமப்போதீரும்	
வாய்முகமுமுடற்கமுவி யுலுச்செய்முழுக்கிறங்கும்	207
பலிதமுள்ளமுழுக்கிறக்கப் பரிசுத்தத்தண்ணீரில்	
பற்றியுலுச்செய்தவுடன் சுத்திபெற்றேராவீர்	208
உற்றவர்களைருநேரம் தொழுநூறுவருஷம்	
ஒயாததொழுநையுள்ள வுயர்ந்தபலனாகும்	209
அத்தலத்திலொருநேர மவருடையவணக்கம்	
ஆயிரவருஷத்திக்கீர் செய்தபலனாகும்	210
இத்தலத்திரண்டெழுத்து மாற்றியேபிடிக்க	
இதமறியாரெப்போது மெரிநரகிற்குழ்வார்	211
அத்தலத்தில் கலிமாவை அங்கத்துக்குள்ளறியார்	
ஆர்குலமுதீன்றியாச் அழனரகில்விழ்வார்	212
கத்தவன் தன்கலிகாரண்டும் கருத்துறவேயறிந்து	
காசினியில்வணங்காத கள்ளத்தனமெல்லாம்	213
எத்தேசகாலமவ ரெறிநரகிற்குழ்வார்	
எத்தவம்சுடலோடே கவிந்தவசையாகும்	214
உற்றசெய்தியாயுரைத்தே னுலகமெல்லாமறிய	
உலமாமுகம்மதவ ருரைத்தபடியாலே	215
உத்தபொருள்தென றுயர்த்தியாயுரைத்தேன்	
உயர்ந்தமன்கிருபையினு ளுளமதியில்தரிக்கேன்	216

எத்திசக்குங்குருவகளை ஏகன்மகுமுதர்	
எல்லவர்க்குங்குருவாகும் எனியனுக்குங்குருவாம்,	217
உற்றுமுதலுற்றதன மத்தனையுஞ்சிறந	
ஒட்டிவெளிப்படுத்துமூய ராதிபெரியோனே,	218
எத்தலமுமித்தலந்தா னின்றுலகமறிய	
அத்தலத்தையித்தலமென்றருநிலையாக,	219
புத்திமதிபொருமையுட னருமையுமில்லாதான்	
புல்லறிவானதின லெல்லோருமறிய,	220
உற்றசெய்தியாகஇதை யுலகவருக் குறைத்தேன்	
உலமாமுகம்மதரு முறைத்தபடியாலே,	221
கத்தபெரியோனேறப்பில் ஆலமீனேஹாதி	
கடல்மலையில் திகழிழை பொருத்தெனக்கிறங்கி,	222
உத்தவனையடியேனுக் கணுப்போலேயிறங்கி	
உன்சிருபையெந்தனுக் குதவியருளாக,	223
ஒன்றுபத்துநூறனந்த முதவிசெய்யவேண்டும்	
உவந்தமனதோர்மையுற வுதவிசெய்வாயாதி,	224
மண்டலம்புகமுமகு ழுதுபொருட்டாலே	
மகிழ்ச்சிதரவேண்டுமிரு பதிக்குமிறையமீன்,	225
முந்தமுந்தமுதலான கலிமாவின்பொருளை	
முமின்களனைவோரு முவந்தறியச்சொல்வேன்,	226

இனி கலிமாவுடைய விபரஞ்சொல்லுகின்றது.

விருத்தம்.

கலிமாவில் நான்கு குலமா யெழுந்து பேரைக்
காபிரியென்னுங் குயிர்க்குலத்தில் யிழந்தபேரைக்
கலிமாவு னுலுறவர யமைந்த பேரைக்
கலிமாவுரைத்ததையு மறியாப் பேரை
கலிமாவே கெதியென் றிறுக்கும் பேரைக்
கலிமாவை வகுத்துச்சொல்லு முலகத் தோரை
கலிமாவை யறிந்துகருத் தினி விருத்திக்
காரணத்தைச் சொல்பவரை குருவென்று கருதலாமே.

கண்ணிகள்.

எத்திசையிலுள்ளமனு வானவெகுபேர்கள்
இறையோனுக்கீமா ிறைகுலுக்கிசலாமாய்,

- உத்தகுலத்தீகை இருக்குப் பெரியோரே
உங்கள் குலகலி மாவை யுடலிலறிவீரே 2
- மெத்தப்பெரிதானதவம் அவ்வக் கலிமாவை
மேலியிக்குள்ளறியாத பேர்கள் மனங்கழும்பாம். 3
- கழும்பானகமலத்துள்ள அழுக்கையெல்லாம் நீக்கும்
காசினியில் தீன்குலமாங் கலிமாவைக்கேளும். 4
- கலிமா அறிந்தகுலம் உடந்தகுலமென்பார்
கானகத்துப்பட்டிகளும் காபிர்களஞ்சொல்வார். 5
- அலிமா மனார்க்கிறையோ னருளங்கலிமாவில்
அறுநான்கு அட்சரமும் அங்கத்துக்குள்ளறியார். 6
- அங்கத்துக்குட்கலிமாவை யறியாத குருவை
ஆதரித்த பேர்குபிராம் அழல்நரகில் வீழ்வார். 7
- அழியாத கலிமாவை அன்பாகவுரைப்பேன்
ஆர்குலமுந்தீகை ஆதியருளாலே. 8
- அருள்கலிமா லாஇலாக இல்லல்லாருவென்றும்
அதுமேல்முஹம்மதுற்ற குலுல்லாகியாகும். 9
- ஆனபுகழ்கலிமாவுக் கருநான்கு எழுத்து
அதீன்பொருளை ஆலமெல்லா மறியச்சொல் வேன்கேளும். 10
- தீனவரே லாஇலாக இல்லல்லாருவென்று
திருநாமமிசைச்சேர்ந்த ஈராறு எழுத்தும். 11
- எழுத்திலைந்துபிரிவுமுண்டு எழுத்து நிறங்கேளும்
இதற்குமுதல்லாவென்று இருக்கும் ரண்டெழுத்து. 12
- எழுத்திரண்டுமண்ணாகும் இருக்கும் வெள்ளையாக
இலாகவென்றால் மூன்றுந்தண்ணீ ரிலங்குஞ்செவப்பாக. 13
- இல்லாவென்றால் மூன்றும் பச்சை இதுதானேகாற்று
இதுமேலும் அல்லாவென்ற அட்சரமூன்றெழுத்தும். 14
- அட்சரமே அக்கினியாம் அதுநிறமேகறுப்பு
ஆகாயம் றாகுநிலை கூவும் நினைவாகும். 15
- கூவாலமோரெழுத்துக் குலமுயர்ந்ததங்கம்
குலமாகலிமாவில் எழுத்தீராறுதானே. 16
- ஆனபுகழ்க்கரிபத்தின் அர்த்தஞ்சொல்லக்கேளும்
அறிந்தவுடன் ஆலத்துள்ளோ ரன்றிகலாமாச்சே. 17
- கூவாகும் றாகுநிலை கூவும் நினைவாகும்
கூவதுவுமுச்சதுவும் கூவேகுத்தாக. 18

- கூவேகுத்தாகியது கூவுமது அல்லா
கூவுக்குள்ளோ குடிக்கொண்டு நாயிருப்பதாமே. 19
- இருக்குப் பொருள் கூவுடைய இடத்தை இனிச்சொல்வேன்
இதனடியில் லாவென்ற அட்சரமூன்றெழுத்தும். 20
- அல்லாவென்றால் என்ன அது அதீன்பொருளைக்கேளும்
ஆலமெல்லாம் நிறைந்த அழி யாதுபழுதில்லை. 21
- பழுதணு எதுய்பொருள் பரமனைத்தும்பாய்ந்து
பாங் தபெறும் கூவுடைய பேரும் துதானே. 22
- இந்த இறைநாமம் ரண்டு லாமொரு அலிபு
இருலாமும் நடுமுலத் திருபுறத்தில் நிற்கும். 23
- நிற்குமிருலாமும் அடி முலத்திருபுறமும்
நிஜமாக ஆதப் ஹவ்வா வாகுமிருலாமே. 24
- ஒக்கச்சொன்ன அலிபு நடு மூச்சுடா ண்டெழுத்தும்
ஒன்றுபட்டுவரும் விதத்தை யுவந்திங்ஙனஞ்சொல்வேன். 25
- இன்னங்கலிமாவில் லாமூன்றெழுத்தின்பொருள்தான்
இருதயங்கொண்டெங்குமுள்ள தொருபொருளென்றறிவீர் 26
- உறைந்ததொரு இல்லாவில் முதல் அலிபுப் லாமும்
உயிர் நிலைமிற்பதினாலு எழுத்துக்குமேலெழுத்தாம் 27
- எழுத்தாக லாம்வயிற்றி லிருக்கும் அலீபொன்று
எல்லாத்துக்கடியில் இருக்கும் அலீபொன்று. 28
- ஒன்றுபோலே ரண்டலிபும் லாம்வயிற்றில் நிற்கும்
ஊணிநடுப்பார்வைதுக்கத் தாகுப் ரண்டலிபும். 29
- நன்றியிலாமூன்றெழுத்தின் பொருள்தனைக்கேளும்
நமது பொருளெங்குமிரை யதற்குமிணையில்லை. 30
- இணையில்லாதெங்குமது இருதயத்திற்சிறந்து
இலாஹவென்ற அலிபு எழுந்தருள்பேச்சு. 31
- துணையாக அல்லாவென்ற அலிபு நடுறையும்
தொகுத்தல்லவோ ஆகுவென்று துலங்கிவருமுச்சு. 32
- ஆகுவென்று மூச்சுவரும் அலிபோடுறையும்
அகார உகாரமீலோ அட்சரத்தினுட்டம். 33
- அகாரமென்றால் ஐந்துமூன்றும் அதுதானே எட்டு
அட்ட அட்சரமான அநாதிமந்த்ரமதுதான். 34
- உகாரமென்றால் ரண்டுமகற் குயிர் நிலையுமாச்சு
உரையறியாரெட்டி ன்ருள் ரண்டறியாதேழை. 35

- அறியுங்கலிமாவில்முதல் லாவென் றெருலாமும்
அட்சரத்தின்பொருளைநன்றால் அவிழ்த்துரைக்கக்கேளும். 36
- அறியவகைபலதமவ னாகும்வறயில்லை
அடிமுடியுமில்லையது அருளப்பட்டதல்ல. 37
- உருவுக்குள்ளே தரிக்கப்பட்ட ஒளிவுகருநாதம்
உருவழியும் ஒளிகுறையாதுண்மையுண்மை. 38
- உண்மையுள்ளகலிமாவின் லுரைத்தேன்முதற்பாதி
ஒதுகிறேன்முஹம்மதுற்ற சூலுல்லாகிபொருளை. 39
- முகம்மதுற்றசூலுல்லாகி யென்றபொருள்கேளும்
முகம்மதென்றசூலுண்மைகொண்டு உண்மைகொண்டேனெனச்சொல் 40
- உண்மைசொள்வதெதுவானால் உருவம்முகம்மதுவாம்
உயிருமவனேவல்லவ னாகும்பொருளென்று. 41
- பொருளாகுங்கலிமாமுன் பிரித்துரைத்ததெல்லாம்
பொருளவனும் தாத்துவசை பிரிந்தவிதமாகும். 42
- அருளானதாத்தில் நின்று ஆனதேசிபாத்து
அருமதென்றஅட்சர முகம்மதுருவாச்ச 43
- முகம்மதென்ற அட்சரந்தான் முழங்கியுடலாகி
முன்னொளிகொண்டொருவட்ட முண்மையுண்மை. 44
- உண்மைமுகம்மதென்றே யுறைத்தநான்கெழுத்தும்
உடல்முழுதுமுருவாச்ச ஓங்குஞ்சிறந்தவீர. 45
- வண்மைபெறுப்துற்றென்று வறைந்தறையின்பொருள்தான்
வடிவானபொருள்துலங்கி வந்ததுவென்றறிவீர். 46
- தனிமையில்லாறேயைஇரு பிளப்பாகப்பிளந்து
தரித்ததுபார்உடலுக்குள்ளே இருமாங்காயாக. 47
- உண்மைமுகம்மதுற்ற சூலுமுன்றெழுத்தும்
ஒருபொருளிலுத்தரவா லுலகாட்டென்றும். 48
- வண்மைபெரும்முன்றெழுத்தும் அடிமுலக்கோட்டை
வாசலும்நாலுண்டதற்கு வளர்ந்தெரியுந்தீயும். 49
- நம்மிறசூலுல்லாவென்ற அட்சரமுன்றெழுத்தும்
நாடும்பொருளுடலுயிரும் நயியுயிறையென்று. 50
- பாடிச்சொன்னமுன்றெழுத்தால் சிரகடறுக்காச்சுப்
பாங்காககடைசிறன்னில் வருமேயொருஹேயும். 51
- வருமேலாகஇல்லை அல்லாருஹேயும்
வடிவுமுகம்மதுற்ற சூலுல்லாகிஹேயும். 52

- இருஹேயும்மீழும்முலத் திருக்குங் துடியாக
ஈராறுஉள்ளெழுத்தில் இல்லென்னும் அலிபு 53
- அலிபுநிலைகமலத்துள்ளே ஆடுமுயிராகும்
அதிநிலையிற்பதினான்கு அட்சரமீரேழே 54
- செம்பவளமுன்றங்குலம் சிறந்ததடிநிலையிற்
சிறந்தபச்சைநடுநிலையிற் பத்தங்குலமாமே 55
- பொங்குமவானினொளிகொடி புகழ்ந்துமுத்தினுட்டம்
பொற்பாசனத்திலுய ரங்குலமொன்றாமே 56
- பக்கமில்லாக்கலிமாவிற் நித்தநடுநிலையிற்
பாரமுள்ளரண்டெழுத்தும் பதித்துதலைமாறி 57
- சிங்கார அலிபோடு லாமுங்கீழேமீழும்
சிறந்ததொருகாயும் நூனு மிருக்கும் ஐந்துமேலே 58
- அங்கத்தின்சீழ்பேயோடு ஏயும்காபுவாவும்
அதின்சீழேநூனாகி அமைந்ததைந்துஎழுத்தும் 59
- எழுபத்துப்பத்துஒன்பதுதான் இருக்கும் பச்சைநிறத்தில்
இதற்குமுதலை அலிபு இலங்கும் ஒளிமேலாய் 60
- ஆனமுத்துப்பச்சையுமாய் அமைந்தெழுத்துமுறைத்தேன்
அருமதென்றநான்கெழுத்தும் அனியில்செவத்துருவில் 61
- எழுத்துப்பதினான்குடைய இடமுநன்றாய்ச்சொன்னேன்
இதுகலிமாமஹரிபத்தென் றெவருமறிவீரே 62
- முழுத்தமுள்ள அலிபு முதலெழுத்தைக்கேளும்
முன்னறிநூக்கத்துமுத்தாய்முனைத்த அலிபொன்று 63
- அந்தலிபு ஆதிபங்காம் அதிற் பிறந்தபவளம்
அருமதென்ற அலிபுதான் அதிற் பிறந்தபச்சை 64
- பச்சைநிறம் ஆதமல்லோ முச்சுடருமாச்சுப்
பார்வைஐபறாத்துமக்காம் நடுநிலையிறரேன்றும் 65
- தோன்றுமிதேசுல்தான் சீருவில்நிலையாம்
துலங்கும்வட்டம் மான் மருமுதாநிலையில் 66

- உருச்செவப்புஉடல்பச்சை றாருவெள்ளையொளிவாய்
வுந்நிலை அலிபதனை யறுதிகொண்டேநினைந்து 67
- உயர்த்தநிலையுயநிலைவிவ வணக்கமென்றேயுயந்து
உண்மையுள்ள நினைவுதன்னை யொதுங்காமல்நிறுத்தி 68
- இந்தநிலை அலிபுநிலை தொழுக்கைநிலையெழுத்து
இனிக்குளும்றுகுவின் தொழுக்கைநிலையெழுத்தை 69
- அஹதல்லவோஉஹதாதி அகுமதுஹாமீதாய்
அதுநாள் குறையெழுத்து மறியவிண்ணோர்வணக்கம் 70
- நாமுமந்தவணக்கமென்றே நாட்டங்கொண்டேநிறுத்த
நலமாமறுக்கவுடைய நடப்புமிதுவாமே 71
- அஹதல்லவோ அகுமது முஹம்மதுஹாமீதாய்
மகுமுதாமகிழ்ச்சியுள்ள நாஹமீமைநாடி 72
- நாட்டமுள்ளகதிர்மதியின் வணக்கமிணையாக
நாம்வணங்கும்வணக்கமென்று நாடிசஜிதாஜ்செய்ய 73
- ஆனவரே இருப்புடைய எழுத்தையினிக்கேளும்
அன்னைகுதாஅஹதுடனே அகுமதுமேஆதம் 74
- ஆதமுடனிதுநாலும்நாலெழுத்தாயினிக்கேளும்
அறுஷுடையவணக்கம்அனை வோருடையவணக்கம் 75
- இந்தவகைநாலெழுத்து எண்ணியேதான் தொழுக்க
இரவில் தொழுக்கசியத்தின் தொழுக்கையெழுத்தாகும் 76
- உலகுதன்னிலொருநாளிற் ரெழும்விபரங்கேளீர்
ஓசிரவிலேழுதரம் தொழுக்கஅருள்பெறுவார் 77
- நிலையானதொழுக்கையுட நிசமறியச்சொன்னேன்
நிச்சயமாயுறுபுடைய நேர்மைசொல்லக்கேளும் 78
- உறுபென்றுசொல்லுவது உலகிலிகலாமாம்
ஒழுங்கேடேநடப்பதுதான் உறுபென்றறிவீரே 79
- உறுக்காபுநிலையுடைய அருத்தஞ்சொல்லக்கேளும்
உள்ளபலகையுடைய வுட்பொருளையறிந்து 80

- அறிவதுதான்கலைநெறியை ஹருபுநிலையாகும்
அதிமுள்ளஉறுக்காபு அறிந்துகொள்ளச்சொல்வேன். 81
- சொல்லுகிறேன் உறுபான திண்குலத்திலிருந்து
ஈருதிநிலைமறையான ஹறுபுநிலையறிந்து. 82
- எள்ளளவும்பிச்சாமல் நேர்மைகொண்டுவருக
இதைத்தானேஉறுக்காபு நிலையென்றுரைசெய்த. 83
- நிலையாகமுரிதுடைய நிலைமைசொல்லக்கேளும்
நிலத்திலுள்ளபொருளையெல்லாம் நினைத்துமனமலைந்து. 84
- நிலைதவறிநினைவுகெட்டு நிச்சயமேகுலைந்து
நின்றுலையுட்போதுருகக் கண்டடிபணிந்து. 85
- என்றமுள்ளபெரியவரே யென்னினைவுஆடி
யெங்குமலையாமல்நிலை நிறுத்திவையுமென்ன. 86
- சங்கைபெறுங்குருபதத்தின் சாணமதுசெய்தால்
சந்தோஷமானபின்பு தன்பதத்திலிருத்தி. 87
- எந்தமட்டோபொருட்கமக்க வலுமையுள்ளானென்று
எழுநாள்சூயாதிலொன்றும் எட்டுமக்காமுண்டும். 88
- வழியாறுபாதையுண்டும் வணக்கமைந்திலொன்றும்
வருத்திவைப்பாரதுதானே முரிதுநிலையாகும். 89
- முரிதுநிலையிதுவாகு முன்னலைந்தநினைவை
மோசமென்றுமாற்றியொன்றை யுருதிகொண்டேபிடித்து. 90
- கருத்திற் பிச்சாமலந்தப் படிவணக்கஞ்செய்வார்
காட்சியொன்றுங்காணாமற் கருபனங்கலங்கி. 91
- இருளறை பிற்குருடர்சென்றே யிலங்குரக்னந்தேடி
எப்படியோதடுமாறு மப்படியேவுளறி. 92
- பொருளானபூரணத்தைக் காணாமலைந்து
புலப்பினதைம்புலம்பியல்லோ போகுமவர்காலம். 93
- மருளாமற்பலநினைவை மாற்றியொருநினைவாய்
மனதுதன்னைநிலை வுத்தி மாளாமல் மாண்டு 94

- இன்னதொருவணக்கநிலை யிணையுயில்லையென்று
இருதயங்கொண்டிருக்கும்விதந் தானேமுரிதாரும். 95
- நறையேழும்தாலிபுட நன்மைசொல்லக்கேளும்
நானிலத்திற்குருதேடி நானுமடிதொழுது. 96
- பெரியவரேயென்கு நுதான் சொன்னவுபதேசம்
பேரானஇறைநாமம் இன்னதென்றெடுத்து. 97
- அறியவகைதெரியும்படி பிரிவெடுத்துத்தாரும்
அந்தந்த அட்சரத்தின் நிலையெடுத்துத்தாரும். 98
- குருபதத்திற்பணிந்துஉப தேசமதுகேட்கில்
குருநாதன்றிறமாறும் கூறுவதைக்கேளும். 99
- அறியகுருமுன்னுரைத்த அட்சரத்தைக்கேட்டு
அணுவும்பிசகாமலதை அங்கத்திற்குட்காட்டி. 100
- பிரிவுசொல்லியதினுடய பொருளெடுத்துக்காட்டிப்
போதமுள்ளதெரிசனையின் பிரிவுகளுஞ்சொல்லி. 101
- ஒருபடிக்குஒருபடிதா னுயர்ந்தநிலையேற்றி
ஓர்மையுள்ளவணக்கமதில் நிலைநிறுத்திவைப்பார். 102
- நிலைநிறுத்தும்வணக்கமதி னென்றானவெழுத்தும்
நிலையானவெழுத்தனைத்தும் நிற்கின்றதலமும். 103
- கலகலெனத்தனியே பிரித்துமுதலுரைத்தேன்
கருத்துறவேயறிந்தவர்க்குக் காட்சிநிலையாகும். 104
- திருநிலையையறியாத திருடர்செய்யுங்கோலம்
திறமாகமுன்வணங்கும் யாதுநிலைமாற்றி. 105
- பின்னையொரு அட்சரத்தைப் பெரிதென்றுசொல்லிப்
பேய்தனத்திலிருத்திவைப்பார் பேய்மனுடர்கேளும். 106
- அன்றுறைத்தவுபதேச மல்லவென்றுபோனால்
அரும்பாடுபட்டதெல்லா மந்தரமாய்ப்போச்சே. 107
- இன்றுறைத்தவுபதேசம் இருதயமேகொண்டால்
இதற்குமுதலுபதேச மல்லவென்றதருத்தம். 108

- அல்லவென்றபொருளென்று அணுவும்நினைவானால்
அத்தனையுங்கொடும்பாவஞ் சுத்தக்குபிராகும் 109
- முத்தானயாதநிலை முன்வணக்கம்போனால்
முறையாகபின்வணக்க மோசமதுவாச்சு 110
- அத்தாட்சிசொல்லவென்ற லாகுதில்லைசடக்கை
அறிவுடையபேர்கட்கிந்த அத்தாட்சிபோதும் 111
- முறையாகமுன்வணங்கும் யாதையுய்விடாமல்
முறைமுறையாய்ப்படியேறி மூதறிவிற்கூடி 112
- என்னென்னஇதற்குமுன்னே யெடுத்துரைத்தேன்கனியில்
எவ்வகையுந்தானறிந்து எழுத்துநிலையறிந்து 113
- இலங்கும்பொருளெங்கேயென்று இருதயத்தில்தாடி
எப்போதுந்தேடுவது தாலிபென்றுசொன்னேன் 114
- தாலிபென்றுதேட்டங்கொண்டு தானலையும்விசளம்
தமஹுத்தென்றுரைக்குமந்தத் தவப்பொருளைக்கேளும் 115
- தவதில்வர்தேடியுற் றலங்கெல்லாமலைந்து
தனதுபொருளிதுவெளவே தானறிந்துமகிழ்ந்து 116
- நிலைத்தசொல்லமன திருத்தி நெடுவாசியேற்றி
நித்தனுடனுற்றிருப்பார் நிலத்திலறிவாளர் 117
- உற்றசெய்தியாகவிதை ஒளியாமலுரைத்தேன்
உண்மையுள்ளதம்சுத்து உலகவரேயிதுதான் 118
- இத்தலத்திலிசுலாத்தி லுள்ளவரேயெல்லாம்
இருபாதமெப்போது மென்சிரத்திலேற்றி 119
- குற்றமெல்லாம்வி சித்தினோர் குலங்கலொளியாகக்
குவலயத்தின் கொஞ்சத்தமிழாக 120

ஒருபத்து ஒன்மதிந்த வுயர்ந்ததறிவுநிலையும் வுழுங்கானகலிமாவும் ஓரெழுத்துநிலையும்	121
தொழுகைமுரி துடைய வெழுத்துவகைநிலையுந் தொடுகுறிபோலுலகமெல்லாந் தோற்றுப்படியாக	122
பாடிப்பாடியறிவையெல்லாம் பங்குபங்காய்ச்சொன்னேன் பையல்பீர்முகம்மதென்போன் பகர்பிகுமிக்கூற்றமே	123
மெய்யான அறிவுதனை மேதினிற் படிப்போள் மெத்தமனங்கொண்டுபுத்தி மேவி யினதக்கேட்போள்	124
வையகத்தில் மவுத்துவரும் பேரதறிவைக்கேட்டு வழுந்தயிலேமதிமறந்தே யிறந்தவருங் கூட	125
துய்யவன்றன்றுதறிந் சூல்பொருட்டினாலே சுன்னத்துச்சமர்த்துடனே சூழ்ந்தகுழுவாக	126
மெய்யாகச்சொர்க்ககதி மேன்மையுள்ளபதவி மெத்தவெற்றிபெற்றநயி யுற்றகொலுச்சார்பில்	127
ஐயமறசொர்க்ககதி யரககொலுவாக அல்லாகொடுத்தருள்வானே ஆயினான் ஆயின்	128

வென்பா-க-விருத்தம்-10

கண்ணிகள்-590-ஆக கூடிய கவிகள்-601

பிகுமிக்கூறம் முற்றிற்று.

ஹாமீம்.
பிஸ்மில்லாஹி.

ஞானப்புகழ்ச்சி.

வெண்பா.

ஆறாறுக் கப்பால் அணுவணுவாய் வந்துலகில்
வேறாறு மொப்பில்லா மேலேனே—வீறாறு
புகழ்ச்சிது ஆவடியேன் புகலுதற்கு நீமனதுள்
மகிழ்ச்சி தருவாயே மகிழ்ந்து.

(1)

அஞ்சு மறியாமல் ஐபேருங் காணாமல்
நெஞ்சுதனி லேயிருக்கும் நித்தனே—உன்செயல்கொண்
டோதும் புகழ்ச்சியைநா னுரைப்பதற்கு நீயெனக்குள்
போதந் தருவாயே புரிந்து.

(2)

அற்பஜல மக்கினியால் அழியாமற் காவல்செய்து
கெற்பமதில் வைத்துருவாய்க் கிளர்ந்ததற்பின்—மெய்ப்புடனே
தாரணயி லாக்கியென்னைத் தான்வளர்த்துக் காத்தவொரு
காரணனே நீயிதற்குக் காப்பு.

(3)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசீரிய வீகுத்தம்

முத்தொடு பவளம் பச்சை முதலொலி புவனுங் கூட்டிச்
சக்தியாய்ச் சிவனா யிந்தத் தாரணி தன்னி லாக்கிப்
பக்தியா யெனைவ ளர்த்த பரமனே யுனையான் பாட
இத்திசை யனைத்தும் போற்று மிறைவனே துணைச்செய் வாயே (4)

உதிரமோ டென்புந் தோலும் ரோமமும் தசைந ரம்பும்
திதிவரி தாகி நின்ற சீவனுஞ் சிவனுங் கூட்டி
மதுரமோ டிருவா யென்னை வகுத்தவா வுனையான் பாட
விதுரமோ டெவரும் போற்றும் வேந்தனே துணைசெய் வாடு

ஞானப் புகழ்ச்சி.

கவிஞர்தம்.

ஆலம்பதி னெண்ணாயிர முனகைம கிழந்தே
மூலமறு நான்கொன்றினில் மோகந்தரு முதல்வா
காலன்வரு நேரம்கலி மாவென்றன் நாவில்
பாலன் தலை மேல்நின்றுயர் பாடந்தரு வாயே. (6)

ஆருமின பேரென்றுனை யறியாமலே நெஞ்சுள்
சேரும்புகழ் தேடும்படி தெரியுமிறை யேநீ
ஒருமுப தேசமொரு நாளுமென துள்ளம்
பாரில்மற வாமலுயர் பாடந்தரு வாயே. (7)

கவித்துறை.

செய்காலும் வன்னியுந் தானுமொன் றுய்நம்மைச் செய்திடுநாள்
மெய்யாக வேதுங் கொடுவந்த தில்லை வினை துலைந்தால்
பொய்யாம லேதுங் கொடுபோவ தில்லையென் றெண்ணிகைறு
ஈயாத லுத்தரை யும்படைத் தாயெம் மிறையவனே. (8)

ஐயா வெழுந்திடு முன்னு ருதித்ததென் றுய்ந்துளத்தில்
மெய்யாக நோக்கி வணங்காத பாவிகள் வெந்நரகில்
பொய்யாம லேகுவ ரென்றே புவிக்குள் பசித்தவர்க்கொன்
றியாத லுத்தரை யும்படைத் தாயெம் மிறையவனே. (9)

கணங்காத தந்தைக்கு முன்பிறந் துந்திக் கமலமதில்
புணங்காம லந்தித்த தேதென்று நோக்கிப் புகழ்ந்துதொழ
இணங்கா நரகுக் கிரையாவ ரென்றுள்ளத் தெண்ணியுன்னை
வணங்காத லுத்தரை யும்படைத் தாயெம் மிறையவனே. (10)

வந்தக் கிருபை பெருகிமுத் தான முஹம்மதைநீ
வந்தக் கிருபைசெய் திங்களழைத் தாயிறை நீயெனவும்

ஞானப் புகழ்ச்சி.

வந்தக் குருவிடஞ் சேராம லுன்னை வணங்குவதற்கோ
இந்த வுலுத்தரை யும்படைத் தாயெம் மிறையவனே, (11)

பொல்லா தவணுண்மை சொல்லா தவனையும் புலன்கள் தம்மை
வெல்லா தவன்றவம் வேண்டா தவன்மெய் யடியவர்பின்
செல்லா தவன்சிந்தை செய்யா தவனின் றிருவடிக்கண்
பில்லாளை யேதுக்கும் நீபடைத் தாயெம் மிறையவனே, (12)

கல்லாப் பிழையுங் கருதாப் பிழையுங் கசிந்துநிலை
நில்லாப் பிழையும் நினையாப் பிழையும் நேர்ந் தஞ்சிலொன்றைச்
சொல்லாப் பிழையுந் துதியாப் பிழையுந் தொழாப்பிழையும்
எல்லாப் பிழையும்நீ தான்பொறுப் பாயெம் மிறையவனே. (13)

ஆண்பிள்ளைச் சிங்கம் முஹம்மது வாம்அவ ரன்றிமற்றேரூர்
வீண்பிள்ளை யாரும் வெறும்பிள்ளை யாம்வெற்றி மேற்பிள்ளையாம்
ஓம்பிள்ளை யென்றதுக் குள்ளேயு லாவுமுல் லாசப்பிள்ளை.
ஓதர்ந் துன்னை நோக்கிக் கமலத்துள் ளே தெரி சிப்பவர்க்கே. (14)

ஆண்பிள்ளை ஆல நபிபிள்ளை ஆதி யருள்பெருகும்
தேன்பிள்ளை யூறுஞ் சிவப்பிள்ளை யாதி தெரிசித்திடும்
வான்பிள்ளை முத்து மிகுராஜுப் பிள்ளை மனதுக்குள்ளே
கோன்பிள்ளை யார்க்குங் குருப்பிள்ளை யான முஹம்மதுவே

வெண்பா.

ஆதியும் னாதியாய் அஹ்மது மு ஹம்மதுவாய்ச்
சோதியா யேக சுபசொருபாய்—நீதியாய்
இப்புவி யில் வந்துயிர்க ளெல்லார்க்குந் தாபரமாய்
நிர்பவரை நெஞ்சே நினை.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசீரியவீருத்தம்.

அவ்வ லஹதாக நின்றமரம்

ஆகி றஹுமதாய்ப் பூத்துப்பூத்து
வவ்வந் கொடியாகப் படர்ந்து காய்த்துப்
பகுது அஹதாகக் காலியாமே

சொல்லத் தகுமல்ல இப்பொருளைச்
சுருட்டி மறைக்கிறேன் ஷறகுக்காக
எல்லை யறிந்துன்னை வணங்கவல்லார்
கிரங்கி யிருப்போனே துணைசெய்வாயே.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசீரியவீருத்தம்

மதுமஸ் தருந்தினவர் மனமொத் திசைந்துபல
மருள்பெற்று வந்த வர்கள்போல்
அதமத்தி லுற்றவர்க ளதைவிட்டு நற்பதவி
யறிவுற்று நம்பி வரவே

உருவற்ற தைக்கமல மதிலுற்ற வர்க்குமன
தருளுந் நெடுத்துறை செய்யக்
குருபுத் திரர்க்கரிய குணமுந் நெனக்கருளுங்
குறையற்று நின்ற பொருளே. (18)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசீரியவீருத்தம்.

பேச்சைச் சிறந்துள்ளான் றிருத்தாதனார்
பிரிய முறுந்தோழர் நால்வரையும்
ஆச்சாச் செனுமென்றன் மனதுள்வைத்து
அசனே டுசைனையன் பாலுகந்து
பூச்சைச் சிறந்ததோர் சொற்பனுவந்
புன்சொல் தொடுப்பேனே கேட்டுநல்லோர்

சீச்சி யெனத்துப்பிச் சினக்கவென்றும்
சிறியே னம்மாதியைப் புகழ்ச்சிசெய்தேன்
சூழ்ச்சி யறிந்தேர்க ளடியோன் சொன்ன
சொல்லிற் பிழைதீர்த்துக் கொள்வாரென்றே. (19)

சொரியு மிறையவன் கிருபைகளுந்
துதியும் பெறுஞ்சிறு மலுக்கர்பாலன்
தெரிய திருகண்ணு மிழந்தபீர்மு
ஹம்ம தெனப்பேராய்த் தெளிந்தோன் றுணும்
பெரியோன் றனைப்பாடிப் புகழ்ச்சிசெய்தேன்
பிழையுண் டெனவுந்தா னறிந்தவர்கள்
உரியோன் றனக்காகப் பிழைகள் தீர்த்தே
உலகிற் றிறமாக்கிக் கொள்வாரென்றே, (20)

வீருத்தம்

இறைவாநினே டடியேன்புகழ்ந் திரந்தேத்திட இதனைத்
தறைமீதினி லெவாராகிலுந் தர்க்கம் பறை யாமந்
குறைகாணிலும் பிழைதீர்த்திதைக் கொண்டாடுவர்க் கென்றும்
அறமேவிய கிருபைசொரிந் தருள்தாளென திறையே. (21)

முதல்வாநினே டடியேன்முடு கியநாளிரந் தேத்தி
மதமேபெறும் புகழ்ச்சிதனை மகிழ்ந்தேன்புனி மீதே
இதமோடிறை நின்னேடெவ ரிரந்தோரவ ரெனக்கும்
விதநாலில்லந் துறுநன்மைகள் தருவாயுயர் வேந்தே. (22)

லிவன்பா.

தென்காசி நாடு சிறுமலுக்க ரென்னுமவர்
தன்பால னிக்கதையைச் சாற்றினான்—வெங்காயம்

ஞானப்புகழ்ச்சி.

பாமிலெண்ப்படைத்தெனக்குப்
பழுதுவினைவராமற்பாதுகாத்துக்
காரநீனைவுதிருநாமயிறைஹிபெனது
கமலமதிற்கனவுகாட்டில்
வீறுமுபதேசமெனக்குரைத்ததினால்
உளமகிழ்ந்துயர்மெய்ஞ்ஞானப்
பீருமுஹம்மதெனுமரியபேருடைய
பைதலிறையப்புகலக்கேண்மோ.

கலித்துறை.

ஆதம்தமைப்படைத் தெம்மையாள் கின்ற அல் லாவினிடம்
மாதம் வணங்கப் பணிநெஞ்ச மேபர மாநந்தமாய்
நாத லெனியோ டொளீவா யிவங்கிடு நாயகனே
நீதந் தரும்பொரு ளென்றேசை நித்தம் நிறைநெஞ்சமே. (28)

ஆதம் பெறுமக்க ளெவ்வா ரிலுநம்மை யன்புகொண்டே
வேத நபியிற சூலுமத் தாக்கும் வெகுநன்றிக்குப்
பாதங்கள் மேலுஞ் சிரங்கீழு மாய்ப்பத்து நூராயிரமாண்
டோதித் தவஞ்செய்தா லும்போதா தாமன் றுகந்ததர்க்கே.(29)

நவ்வார் புகழும் நயினார் முஹம்மதை நம்பிநித்தம்
சொல்லா லுவந்து துதிமன மேதுனி யாவி லுள்ள
எல்லா முடம்புக் கிதமாம் விழிக்கிருட் டாமிறந்தால்
அல்லா னுணையொழிந் தல்லாம லின்றென் றறிநெஞ்சமே. (30)

ஞானப்புகழ்ச்சி.

சுக்கோ சிவனிருப்பன் சோணிதமோ வல்லவிஞ்சி
ஹக்கோவென் னுள்ளறிந்தக் கால். (23)

என்சீக்கழிநடிவடி யாசீரியவிருத்தம்.

ஆதி யொருவனை மறந்துவகில்
அனேகம் பிழைகள்செய் திறந்தாலங்கண்
நீதி பெறுமுயிர் தனையோவின்கேளார்
நெறிசே ருடலையோ கேட்பார்பின்னே
சோதி யருட்படி நரகிலிட்டிச்
சுடும்போ படுந்துய ரவனோநாமோ
ஓதி யுணர்ந்தோர்களடியேன்சொன்ன
வுண்மை யறித்துரை சாற்றுவிரே. (24)

வீருத்தம்.

சிறுமலுக்கர்சிகரமெய்த்தருள் செல்வனிருகண்ணற்றவன்
பிறகுநட்பொடு குருவெனக்கிடு பேர்பீர்முஹம்மதன்
ஷற்கில்மிக்குளநிலைமைகற்றுயர்சகலசற்குருபுத்திரன்
மறகவைத்தன மனதினூற்றுயர்வளநீனைத்துரைபாடுவான். (25)

வேறு

பாரிலுயிரனைத்துமிறைக்கடிமை
பயகாம்பரெங்கும்படைத்த
ஆதிக்காருவகில் திருத்தாதரல்வால்
இறைதொழினே சொல்லடிமைதானே
ஏதுமினிதிருவுமைதின்கெனத்
தெரியாதென்றிரங்கிநாளும்
பீரு முஹம்மதெனுமுரைபேருடைய
பைதலிறையப்புகல்வன்கேண்மோ. (27)

ஞா னப் பு க ழ் ச் சி.

வெண்பா.

ஆதார மாகவெங்கும் மாணவனே யானுமுன் றன்
பாதார விந்தம் பணியாமல்—ஏராத
வன்பிழைகள் செய்தடியேன் வந்தேமன் னன்றிருமுன்
என்பிழையை நீ பொறுப்பா யே. (31)

வீரூத்தம்.

வன்னமின்னபடி யென்றுகண்டொருவ
ராலுநின்வடி வறிந்திலார்
மின்னுமென்னுளிரு கண்ணிலுன்னொளி
விளங்கநின்றருளும் வேந்தனே
பின்னுமென்னுளிருந் துன்னுமுன்னுணருப்
பிறவிபேதகமி லானேயான்
முன்னுமுன்னைமறந் தென்னவன் பிழைசெய்
தாலும்பொறுவல்ல வாதியே (32)

வெண்பா.

அல்லா வொருவனென்று முஹ்மதவன் றூதரென்றும்
சொல்லா லுவந்து தொழுதிரந்தால்—நல்லாரு
மண்ணிலழி யாதே மறுமைக்கிறை தாரபலன்
எண்ணிமுடி யாதே யிவர்க்கு. (33)

அல்லா திருநோக் கரியபல வாழ்வுகளும்
வல்லான் பொருட்டாலே வந்தனாகும்—எல்லாம்
நலங்கா திலங்குமொரு நாயகனை நம்முட்
கலங்காம லேநினைத்தக் கால், (34)

வீரூத்தம்.

அந்தமேகமணு காத்தெழுந் துனடி.
யார்க்கிரங்குத வியன்பனே
வந்துயான்மனதுநொந்து னேடுபல
வரிசைகேட்டிரந்த போற்றுவேன்
எந்தவாக்கிலுமே மென்று வாவதனை
யிரங்கி நீகழல்செய் தேத்தியே
சிந்திடாதபொலி வுமெனக்குள்தற
ஐர்த்துந் தந்தருளென் செல்வனே. (35)

அன்னைகெற்பமதி லென்னை யற்பஜல
மாக வைத்துருவ தாக்கியே
என்னைமெய்ப்பொருயிர் தன்னை விட்டுணவ
தீந்து புனியினில்வ ருத்திநீ
முன்னைநட் பொடெனையே வளர்த்துதுவு
முதல்வாவெனது வறுமையால்
உன்னைநித்தலுமேயுன்னிக் கேட்பனதுக்
கூதவி தாவெங்க ளொருவனே. (36)

வேறு.

வஞ்சகமற்ற மறைப்பொருளே மனுவார்க்கு மருந்துணையே
நெஞ்சினகத்துள் இருந்துலகெங்கும் நிறைந்தொளி வானவனே
தஞ்சமதற்றடி யேன்மனம்நொந்து தயங்கிநின் னேடிரப்பேன்
பஞ்சமகற்றநின் வானவரோடு பகர்ந்திடென் பர்த்திபனே. (37)
ஆதியுன்கிணை அற்றவனே யழிவற்றுல காள்பவனே
நீதிவொடெத்திசையும் படைத்தஞ்சிக் நினைந்திடு முட்பொருளே
வேதியர்நட்பி லிருப்பவனே வெளியோடுய ருத்தமனே
சோதியேநினே டிரப்பேளதற்குத் துணைச்செய்யெ னுத் தமனே (38)

வேறு.

சுகமுறும் பேயோ டலிபுசென்றொரு சுழியெறிந்துயர்துளிகொடே
அகமுறும் கடலதில் வலம்புரி தனிலடைந்தெருதரளமாய்
அஹ்மதின்னிரு பதமெனன்புற மனமகிழ்ந்துள்ளே டிரந்தனன்
முலகமலர்ந்தெனை முடுகிவந்துயர் முறை மைந்தருள் முதல்வனே.
எனையுவுந்தருள் கமலமென்றதி னிசையநின்றிடு மிறைவனே
வினைகள்வந்தென திருதயந்தனில் வினவிவம்புசெய் யாமலே

புனைவிசந்தரன் நினைவிலுந்துயர் புருதவென்றுன தடிமையான்
உனையுவுவந்துளோ டி நத்தற்கு னுதவிதந்தரு ளொருவனே .

வேறு

இறைவாஉனக்கு நிகராரெவர்க்கு மினிதாயெழுந்த முதல்வா
மறையாதனைத்து மனமீதிலுற்ற வடிவேசலித்து னடியேன்
அறவேமெலிந்து முனையான்மறந்து மலைத்தேனுவந்து னருளால்
குறையாதசெல்வந்தருவாய்நீயென்றுங்குறையெதுமற்றபொருளே
மறைநாலமைத்து வருநான்மனித்தர் மனமீதெழுந்த பொருளே
முறையோடெவர்க்கு முயர்வாழ்வளித்தமுதல்வாபுவிக்குளடியேன்
சிறைமீதிடைந்து தெளியாதிசுழ்ந்து திரிந்தேனெனக்கு னருளால்
தறைமீதுசெல்வந் தவருதவாழ்வந் தருவாய்நிறைந்த பொருளே .

அடைக்கலம் :

கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தொழுதுபலமி டையிலடி யேளின்னோ டிரந்தேன்
துக்கமத கற்றியருள் துய்யபெரி யோனே
எழுதரிய வடிவுடைய சொருபமதுன் ளோனே
எங்களுடைச் சங்கடழ றிந்தபெரி யோனே
முழுதுமன துனைநினைவு தருநல்விறை யேயான்
முடுகிநின்னோ டிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
பழுதுபல வினைகளொரு நாளும்வா ராமல்
படைத்தோனே யானுள் ளடைக்கலம் தானேன் . (43)

ஆதமுத லானதுமுன் னுதமெழுந் தீனே
யண்டருல கெண்டிசையுந் தொண்ட்புகழ் வோனே
வேதமொரு நாலுமுரை பேசுமிறை யோனே
மிக்கமனி தர்க்குரிய நட்புடைய கோனே
போதமறி யாதசிறி யேனின்னோ டிரந்தேன்
புண்ணியனே நின்னுதவி நண்ணியருள் வாயே
தோதகம தானகவரென் னோடுபகையாமல்
துய்யோனே யானுள் அடைக்கலம் தானேன் (44)

ஆதமுத லாமுயிர மைத்தபெரி யோனே
அப்புவி யடங்கலும் வணங்கவுரி யோனே
நீதமடி யார்புகழி லாசைகொளுந் தீனே
நின்பேர்முத லாரும்றியாதபெரி யோனே

பேதமதி லாத்றவு தானுதவு கோனே
பெருத்தகிகு பைப்பொருளெ னக்களுளு வாயே
நாதமெழு புனியோரென் னோடுபகை யாமல்
நாயனே யானுள் ளடைக்கலம் தானேன் (45)

மாறாய மாளமஹ் முதையொளிக் கடலில்
வலம்புரியி லமைத்தொரு முத் தாகவளர்த் தோனே
ஆராய மிலங்குமுல கெங்குமுனை யல்லால்
ஆதிவே றில்லாத பெரியோனே யடியேன்
சிதேவி யானபலன் கேட்டுன்னோ டிரப்பேன்
சீமானே நீயதற்கு னுதவியருள் வாயே
முதேவி யாருமெனை முடுகாம லடியேன்
முதலோனே யுன்ற ளடைக்கலம் தானேன். (46)

அல்லாரு வில்லாஹி யாதியா ளவனே
ஆராரூ மணுகாத தீதாறுள் ளோனே
வல்லானே யெல்லாம் வணங்கவுரி யோனே
மாருத சோதிவடி வானபெரி யோனே
வில்லாஹி யென்றன்பி ரானேவல் லோனே
இறையோனே நீயெனக்கு னுதவியருள் வாயே
பொல்லாத சூமெனை வெல்லாம லடியேன்
புண்ணியனேயுன்ற ளடைக்கலம் தானேன். (47)

ஆதிமுத லாஷிகெழுந் தலைபுகழுங் கோனே
ஆழியதில் நீனவிபோ டாசைகொளு வோனே
சாதிபல பேதகம தாகவருந் தீனே
தாமரையு ளாடுமொளி தாக்குமிறை யோனே
வேதியர்க ளாரும்றி யாதபொருளேயான்
விரும்பீ நின்னோ டிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
நீதியறி யாதவரென் னோடுபகை யாமல்
நித்தனே யானுள் ளடைக்கலம் தானேன். (48)

நபியாத மக்களுனை நவில்வாவர்க் கரிய
நலவுகதி வரழ்வுலகில் நல்குயிறை யோனே
சபியாத மூல்லாஹிதம் மோடரிய றறவ்வா
தழுவுமதை விலகிமறு சுகமருளு மதுபோல்

புவியேசர்க் கெஞ்சுதினம் வெருவித்திடுக் கிடவே
புண்ணியனே யுன்னுதவி நண்ணீயருள் வாயே
விவிதர யெழுந்துவினை பகராம லடியேன்
வேந்தனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (49)

ஞானமதுள் ளோர்பலரும் நாடுமிறை நீயே
நாட்டமறிந் தேநலவு கூட்டுவது நீயே
வானவரெல் லாரும்புகழ்ந் தேத்துமிறை நீயே
வையக மடங்கலு நிறைந்தவனு நீயே
தீனவர்கள் நானில் நட மாடுமிறை யேனே
தேடியுன்னே டிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
ஈனார்சில ரென்னைமிக விடுசெய் யாமல்
ஏகனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (50)

முடியுல கெங்குமொளி முங்குமிறை நீயே
முண்டக மலர்ந்ததி லெழுந்தபொருள் நீயே
வாடியொரு சங்குமுத லெங்குமிறை நீயே
வந்துநிலை கொண்டனது தம்பமொடு நெஞ்சில்
நாடினது நாளுநழு வாமல்வந் திடவே
நாயனே நீயுதவி நல்கியருள் வாயே
தேடினதெப் பொழுதுமோர் தீங்கும்வா ராமல்
சீமானே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (51)

அஞ்சிலொரு பஞ்சமிய மைத்தவனு நீயே
அங்கமொரு பங்கிலொளி தங்குமிறை நீயே
நெஞ்சிலுறு வஞ்சகம் நிருத்தனவ னீயே
நின்பதமெ னன்புற நினைப்பவனு நீயே
உன்செயல் கொடுந்தியி லுதித்துவளர் கோவே
உண்மைகொ டெனக்குதவி நண்ணியருள் வாயே
தஞ்சமறி யாதவரென் னோடுபகை யாமல்
தானவனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (52)

அஞ்சமுயர் தஞ்சமொடு நெஞ்சறிவு நீயே
அகரமுத லுயிரெவையும் வணங்குமிறை நீயே
நஞ்சிலமு தஞ்சியுயிர் நப்புமிறை நீயே
நகரமதி லுருகவருப் நாயகனும் நீயே

என்செயல்கோட ங்கடரை மிஞ்சுமிறை நீயே
யிரங்கியுன்னே டிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
வஞ்சகரென் னோடுபல மாறுபே சாமல்
வல்லோனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (53)

புவிமிலுயி ரனைத்துப்புகழ்ந் திடுமிறைவ னீயே
பூதங்களைத் துறையவரு புண்ணியனு நீயே
செனியொடெழுந் துரைபலது கேட்பவனு நீயே
சிவனருணன் னெழுநகைக் குரியவனு நீயே
நபிகள்பல மிறைஞ்சவரு நாயகனு நீயே
நாட்டமறிந் தெனக்குதவி நல்கியருள்வாயே
ஹபிபையறி யாதவரென் னோடுபகை யாமல்
ஹக்கனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (54)

அந்தாரநி றைந்தெனது சிந்தையிலு நீயே
அன்புகொடெ வர்க்குமொரு தஞ்சமுறு நீயே
மந்திரமொ டந்தநிலை தந்தவனு நீயே
வந்துதவி தந்தெனைவ ளர்ப்பவனு நீயே
தந்திரமொ டெங்கன்பல முந்திறமு நீயே
தம்பமொடெ னக்குதவி தந்தருளு வாயே
சுந்தரபு னிக்குளொரு தீங்குவா ராமல்
துய்யோனே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (55)

தந்தையிலி தாரமிலி தானவனு நீயே
தன்மைகொட வர்க்குமொரு தாயமுநீயே
மைந்தரிலி யன்னைமிலி மன்னவனு நீயே
பண்ணிலடி யார்க்கிரணம் வழங்குவது நீயே
சிந்தைதனி லிடறுதனைத் தீர்த்தருள்வை நீயே
தேட்டமறிந் தெனக்குதவி செய்பவனு நீயே
அந்நமிலி நீயெனக்கோ ரிழிவுவா ராமல்
ஆதியே யானுன் னடைக்கலம தானேன். (56)

தன்னையன்றித் தனக்குநிகர் தாளிலியு நீயே
தன்மைகொடெ னக்குணவு தருபவனு நீயே
உன்னையறிந் துணருமவர்க் குறும்பொருளு நீயே
உந்தியிலெ முந்தெனது புந்தியிலு நீயே

பின்னையெனை வெறுக்குமவர் பேதலித் திடவே
பெரியோனே நீயெனக்கு னுதவியருள் வாயே
யென்னையடுத் தோர்க்கோ ரிழிவுவா ராமல்
ஏகனே யானுன் னடைக்கலம் தானேன்.

(57)

என்னைமனு வென்றுலகில் விண்டவனு நீயே
யென்னினைவ டங்கலும் நிந்தவனு நீயே
பின்னைமிடை தந்துதவி னிப்பவனு நீயே
பேசுமிடி நசுமத றுப்பவனு நீயே
மன்னையுனை யன்றியிறை மற்றொருவ ரற்ற
வல்லோனே யெனக்கு னுதவியருள் வாயே
உன்னையினை வற்றவரென் னோடுபகை யாமல்
உத்தமனே யானுன் னடைக்கலம் தானேன்.

(58)

அடியருடல் நின்றடிமை கொள்பவனு நீயே
அனுதினமு முனைநினைவு தருபவனு நீயே
கடியவர்கள் குடிகள்பொடி படவருள்வை நீயே
கலக்கமறுத் தெனக்குதவி செய்தருளு வாயே
படியிலடி யென்வினைப்பற் றறுப்பவனு நீயே
பாவங்கள் பலவிடறு தீர்ப்பவனு நீயே
கொடியவர்கள் முடுகிவினை செய்யாம லடியென்
கோமானே யுன்ற னடைக்கலம் தானேன்.

(59)

ஜின்னும்வெகு சீவனுறு தேவுகளு நீயே
செங்கமல மங்கொளிது லங்குவது நீயே
சொன்னமதி லுன்னிறமி லங்குவது நீயே
துல்லிபமோ டெங்குமொரு துய்யவனு நீயே
வன்னநிற மொன்றுமனு காதவடி வேயான்
வருந்திநின்றொ டிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
பின்னுமுன தடியவரென் னோடுபகை யாமல்
பெரியோனே யுன்ற னடைக்கலம் தானேன்.

(60)

மனித்தர்தவ மனைத்திலும்வந் திருப்பவனு நீயே
மனத்திலிருந் தனைத்துமறிந் துணர்பவனு நீயே
தனித்தவர்கள் நினைந்தபலன் தனக்குதவு நீயே
தவக்கலென்றன் மனக்கவலை தவிர்ப்பவனும் நீயே

அனைத்தமறிந் தெனக்கிரண மருளுயிறை நீயே
அடியுனிவ்னோ டிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
இனத்திலுள்ளோ ரனைத்துமோ ரிழிவுவா ராமல்
ஏகனே யானுன் னடைக்கலம் தானேன்.

(61)

மற்றுநிக றற்றுலகி லெத்திசையு நீயே
மாரக்கமதை யார்க்கும்பறு லாக்கினவ னீயே
பத்திகொடு முப்பதிலி ருப்பவனு நீயே
பக்கம்பதி னுலிலிரு முப்பொருளு நீயே
சற்றுங்கெதி யற்றவர்க்கு முற்றதுணை நீயே
தயங்கிநின்றோ டிரந்ததற்கு னுதவியருள்வாயே
முற்று நினை வற்றவரென் னோடுபகை யாமல்
முதலோனே யுன்ற னடைக்கலம் தானேன்.

(62)

எனைத்திரும் எனத்தினில் நினைப்பனு நீயே
யெனக்குளம எனத்திரம தத்தனையு நீயே
அனைத்திலும் மைப்புறவி ருப்பவனு நீயே
அமைத்ததைநி மைக்குமுன ழிப்பவனு நீயே
உனைத்திவநி னைத்துள்ளோ டிரப்பனிறை யோனே
உள்ளமறிந் தெனக்குதவி யுற்றருளு வாயே
சினத்தெனையி கழந்திட வுளக்கழக தல்ல
கீமானே யுன்ற னடைக்கலம் தானேன்.

(63)

அருணனுடு பல்வுமமை செய்தவனு நீயே
அளவுநிலை நிறைந்தவொரு பெரியவனு நீயே
வருணனுடல் பதறியுயிர் வரவருள்வை நீயே
மறதிமதி மயக்கமொரு வடிவிலியு நீயே
சரணனிலை யெவருமறி யாதபொரு ளேயான்
தயங்கிநின்றோ டிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
இரணப்பொலி வறகுமத் திகலாம லடியென்
இறையோனே யுன்ற னடைக்கலம் தானேன்.

(64)

உலக்லுயிர்க் கிரணமளித் துதவுதுணை நீயே
உவகைபல ளுணுறக்க மேதுயிலி நீயே
இலவ்ஹிலொரு வெழுத்துண்ட தற்கிரங்கு இறை நீயே
இருதயத்தி லெழுதியதி லிருப்பவனு நீயே

பன்னுமிந்தப் பதவிதந் தருளுமிறை யோனே
பாதவித்தங் கிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
விலகும்பல வினைகளெனை யணுகாம லடியேன்
மேலோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன் . (65)

அருபசொரு பத்தெவையு மாள்பவனு நீயே
அடியவர்க் குதவிபல னருள்பவனு நீயே
உருவவுல கெண்டிசையு முடைவனு நீயே
உருதிதிலை குறையாத பெரியவனு நீயே
இரவுபக லற்றிடத் தியங்குமிறை யோனே
யெளிமையறிந் தெனக்குதவி யீந்தருளு வாயே
மருவுமொரு பத்தியழிந் தகலாமலடி யேன்
வல்லோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன் . (65)

அன்னைமீலி யத்தனிலி யாருமீலி நீயே
அழிவுபல காலமனு காதவனு நீயே
முன்னைபுரு வற்றொளிமு முங்குமிறை நீயே
முக்கடரி லச்சமற நிற்பவனு நீயே
மன்னையொரு முத்தினில்வ குத்தபெரி யோனே
வருத்தமறிந் தெனக்குதவி செய்தருளு வாயே
உன்னையென்ம னத்தினிலு தித்ததக லராமல்
உடையோனே யானுள் னடைக்கலம தானேன் . (67)

அரியவர்கள் மனதில்வந் துறைபவனு நீயே
ஆரிகுள் திலினதென வுணர்பவனு நீயே
திரைபலதுண் டதிலொரொளி தெரிபவனு நீயே
ஐன்னிறம் பதனைத்திரித் தறிபவனு நீயே
உருவினதென் றெவருமுனை யறிவிலியே யடியேன்
உன்ஐடிரங்கி யிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
ஒருவர்வந்தெ னக்கிழிவு பகராம லடியேன்
உடையோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன் . (68)

துவக்கமுடி வற்றவொரு துய்யவனு நீயே
தூதுபல துக்கமொரு துணையிலியும் நீயே
உவர்க்கடல தற்குளொரொ ளிக்குளொளி நீயே
ஒடுக்கநல் லுயிர்ப்புடனி ருப்பவனு நீயே

எவர்க்குமு னிருக்குமோ ரொழுத்தறியு நீயே
யெனக்குறகு மத்துதவி செய்பவனு நீயே
தவக்கலி லிருப்பவர் தமக்குதவு கோவே
தவக்கமத சற்றுள் னடைக்கலம தானேன் . (69)

கானுமெழு காடுமுயர் கானகமு நீயே
காசினியும் வானுலகுங் கடல்மையு நீயே
தானமொரு சொர்க்கமெரி நரகமொடு நீயே
தக்கவுல குக்குநல் லுயிர்க்குமிறை நீயே
பானுவெயில் பகல்நிலவு அறுஷுகுறு செவையும்
படைத்தோனே யுன்ற னுதவியருள் வாயே
ஈனமொரு நாளாமனு காமலடி யேனும்
இறையோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன் . (70)

அலைகடலு மம்புனியு மழகுசெறி வானும்
அனிலமொடு கனலுடுவ மைத்தவனு நீயே
இலெளஹுகல மறுஷுகுறு செரிநரகு சொர்க்கம்
இரவிகதி ரெழுமதிய மைத்தவனு நீயே
மலைகளொடு நவமணியு மற்றமுள யாவும்
வகுத்தோனே நீயெனக் குதவியருள் வாயே
உலகில்வரும் வினைகடெனை யணுகாம லடியேன்
உடையோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன் . (71)

கெற்பமதி லற்பஜல யிற்றொழுகு நீரைக்
கீர்த்திகொடு சீர்த்துவம தாக்கினவனீயே
ஒப்பரவோ டிந்தவுல கிற்பிறக ழைத்தே
உண்மைகொடெ னெக்குதவி தருபவனு நீயே
செப்பமுட னெத்திசையு மேவசம தாகச்
சீமானே நீயெனக் குதவியருள்வாயே
எப்பொழுது மிக்கமிடை சற்றுமனு காமல்
ஏகனே யானுள் னடைக்கலம தானேன் . (72)

அல்லுமெழு பகலுமுரை சொல்லுமிறை நீயே
அம்பரமு மம்புனியு நம்புமிறை நீயே
வல்லபமொ டெங்குமொளி தங்குமிறை நீயே
வன்பிழைபொ றுத்துலகில் வந்துதவு நீயே

கல்புதனில் வாழும்ஹறு பேமுதனில் நீயே
கலக்கமறிந் தெனக்குதவி செய்தருளு வாயே
தொல்லுலகில் வல்வினைகள் தொடராம லடியேன்
துய்யோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (73)

அப்பிலுறு மற்பஜல மத்துளிகொ டென்னை
அன்னைபுத ரத்திலுரு வாக்கினவ னீயே
தப்பறவெ னைப்புளியில் வைத்தறிவ னித்துத்
தர்க்கமற மிக்கமிடை தீர்ப்பவனு நீயே
ஒப்புவமை யற்றவொரு பெரியோனே ஷடிய
னுற்றுள்ளோ டிரந்ததற்கு னுதவியருள் வாயே
எப்பொழுது மிக்கமிடை சற்றுமனு காமல்
இறையோனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (74)

புகழும்பல புகழ்ச்சியதற் குரியனனு நீயே
புளியில்வரு முயர்களதி லெனப்பரவு நீயே
குவளையுறு கமலமதி லுறைபவனு நீயே
குறைகளொரு பழுதுபல குற்றயிலி நீயே
இகளிபுள லனலுமதி லுயர்பவனு நீயே
யென்றினினை வின்படி தருபவனு நீயே
அகிழில்விழும் வினைகளெனை யனுசாரம லடியேன்
அல்லாவே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (75)

அல்லா வுனக்கருமை யுண்டோவெனக் கீதனை
அருள்வாய் நினைத்திடில னைத்துமிறை யோனே
வல்லா வெவர்க்குமறு வில்லாவா தியுனை
மகிழ்வார் மனங்களிலெ முந்தருளு வோனே
பொல்லா னுனைக்கருதி வந்தேவெவர்க்குமொரு
புண்ணியனே யுன்னுதவி நண்ணியருள் வாயே
கல்லாத கயவரெனை வெல்லாம லடியேன்
கத்தனே யுன்ற னடைக்கலம தானேன். (76)

அறுசீர்க்கழி னெடிலடியாகியியவிருத்தம்.

ஆரும்புகழு மிறையோனே யடியேன்மனதிற் பெருஞ்சலிப்பால்
ஓ துடிநடைக்கு னுனை த்தேடி யுவந்தேன்றினமுற் றுவந்ததினல்
ஏதும்பொ ருந்தியிருந்திலையோவிறைவாவெனக்குமெழுத்திதுவோ
பாரிலெனை முகம்பார்க்கிலையோயோபராக்கோவுனக்கென்பார்திபனே.

ஒளிசேரிறைவனெருவனென்று முடையோன்றா தரஹ்மதென்றும்
வளிசேருலகி லுனையடியேன் வணங்குமதுகண் டிணங்கயோ
வெளிசேருளது திருவுளமோ வேந்தாவெனக்கும் விதியிதுவோ
எளியெனெனது வன்பியையோ விரங்காதிருந்தா யிறையோனே. (78)

முன்னுமெனது தீவினையால் முதல்வாழுதல்வா வென்று நித்தம்
உன்னும்பொழுதெல் லாமுறையிட் டோயாதடியே னமுதசத்தம்
பன்னமுயர்க்கானேருதோ பரனே யெனக்கும் பயனிதுவோ
இன்னமடியே னளவுசற்று மிரங்காமனமோ விறையோனே. (79)

செல்லென்றுலக் லெனைப்படைத்த தீனையெனது தீவினையால்
அல்லும்பகலு முனைத்தேடி யடியேன்முறையிட் டமுதசத்தம்
வெல்லமுயர்க்கா தேருதோ வேந்தாவெனக்கும் விதியிதுவோ
இல்லென்றடியேன் புகழ்ந்ததுனக் கேற்றதிலையோ விறையோனே. (80)

விண்டாற்றெரியாத தீவினையால் வேந்தாவேந்தா வென்றுநித்தம்
தொண்டாற்றுதித்துன் னோடிந்த துயரமுனது திருக்கண்ணினுற்
கண்டாலுனக்கு மிரங்காதோ கருமவிதியோஹக் கானவனே
என்றல்லடியேன் புகழ்ந்ததுனக் கேற்றதிலையோ விறையோனே. (81)

கருடனினைவிட் டெனைப்படைத்த ஹக்கையெனது தீவினையால்
குருடன்வனத்திற் கோலிழந்த குறிபோல்முறையிட் டுனையடியேன்
வருடிப்புகழ்ந்துன் னோடிப்பேன் வடிவேயுனது வல்லப்பத்தால்
திருடனளவுற் றிரங்கியின்ன ன் செய்வாய்றகுமத்தென சீமானே. (82)

என்னாலறியப் பதம்வினைத்தா யானுமறியத் தேடுகின்றேன்
உன்னாலொன்றுங்குறைவிலையென்னுடையோனே நின்னாருட்கென்றே
பன்னாளுன்னைத் தொழுதேத்தும் பழையவடியா ருடன்கூட
என்னாயகனே நீபுறப்பட்டிருந்தாயானு யிருந்தேனே. (83)

முன்னாளெனக்கென்றெழுதிவைத்த முறையேயெனதினெழுத்தனை
என்னாலறியப் பேறுபெற்று விறைவாவுனையா னுணரேனோ
அந்நாளுன்னை ஷறிந்துதெழு மடியார்க்கென்று முதலறியேன்
என்னாயகனென் னளவுசற்று மிரங்காய்மிகவு மிரங்குகவே. (84)

அன்னைவயிற்றி லற்பஜல ஷழியாதெனைவைத் துருவாக்கிப்
பின்னையுலகிற் பிறப்பித்துப் பேணினவளர்த்த பெரியோனே
உன்னைமனதில் தீனைத்தடியேனுவந்தேன் தினமுற்றிரந்துகொண்டே
னென்னைரட்சித் தீடேத்தி யிரங்காயெவர்க்கு மிறையோனே. (85)

முன்னொந்நாலு ஹறுபாணை முதலீவானது திருவாணை
மன்னுமிஞ்ஞானப் பொருளாணை வரிசை அறுவடிஞ்ஞுறுசாணை
உன்னுரைநாலு மறையாணை யொளிசேசெறகுல் திருவாணை
என்னுயிர்காமத் துயரறிந்தே யிரங்காயெவர்க்கு மிறையோனே. (86)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

தனதுனைக்குப் பொருத்தினவர் தயக்கமற்றங்
கிருப்பதுகண் டடியேன் னண்ணில்
மனதுபொருந் திருப்பனென்றன் வறுமையறக்
கண்டுள்ளை வருந்தி யானும்
உனதுமுகத் திருத்தியெனக் குள்ளசலிப்
படங்கலுமுற் றுரைப்பே னீயும்
எனதுமுகத் திரக்கம்பார்த் தெளியன்வினை
யகற்றியரு ளிணையற சேனே. (87)

விருத்தம்.

அருண்டபூனினி விருந்ததாலெனை யமைத்தவாவுனை நினைத்திலேன்
திரண்டயோதெனோடிருங்கித்தேவனைத்தேடினைன் பரிதாபமாய்
யருண்டநெஞ்சினி விருண்டவன்குபிரகன் றுமைஞ்சுடர்காணநான்
உருண்டதாமரைமலர்ந்துகாணநல்லுதவிதாவெங்கெனாருவனே. (88)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

அந்தமு முடிவுந் தாழ்வு மனைத்தும்வந் தணுகி லானே
முந்திய நயியுல் லாதம் முதல்வனே யடியார் மெய்யில்
விந்தனுக் குயிராய் மேலை வெளிக்குணின் றுடும் வேந்தே
என்றாக் கிரண பேரக மிரக்கமுற் றருள்செய் வாயே. (89)

கரும்பென வினிக்கும் பாவம் கசக்கும்வேம் பெனவே தன்மை
இரும்பென விருக்கும் நெஞ்ச மேழையென் மனப்பொ ருமற்
றரும்பல விழிநீர் சிந்தத் தயங்கிநின் றடியே னின்னோ
உரும்பல னழுது கேட்பே னுதியே துணைச்செய் வாயே. (90)

கனைத்துவந் தெழுப்பும் பாலங் கடிதில்வந் தணுகாத் தன்மை
வினைத்தொழில் தனக்கா ளான வெளியனின் றீவி னையால்
அனைத்துமென் றுயர மாரு தழுதுநொந் தடியேன் மண்ணில்
உனைத்தொழு திரந்து கேட்பே னுள்ளவா துணைச்செய் வாயே. (91)

வினைவிவந் தழைக்கும் பாவம் விரையவந் தணுகாத் தன்மை
தனையுந் திடுமென் னெஞ்சில் தரித்தமுக் கோணில் வட்ட

மனைவில்வந் தசைவு காட்டும் வடிவுநின் னருளும் வேண்டி
உனைத்தொழு திரந்து கேட்பே னுள்ளவா துணைச்செய் வாயே. (92)

முயினைர் தங்க ளுக்கு முறுமினென் றவர்க்கு மண்ணிற்
ருமதி யாமல் நஹமத் தருளுமென் றம்பி ங்கனே
பூயியி லுனைத்தெஃ ழாத புல்லனன் புகழ்ந்துன் னோடு
ஆய்மென் றிரந்து கேட்பே னுதியே துணைச்செய் வாயே. (93)

ஆதியே கடவுளான யன்பனே யடியார்க் கென்று
நீதிசே ரொளியி னுக்கு நெஞ்சமு நினைவும் பொங்கச்
சோதியின் னுதவி தந்தென் றுக்கம தகற்று வாயென்
றேதிநின் னோடி ரப்பே னுள்ளவா துணைச்செய் வாயே. (94)

கலிவிருத்தம்

அந்தமு முடிவுமனு காதவனே நீயென்
சிந்தனை யறிந்துமென் றன் றிங்கு கள் பொறுப்பாய்
உன்றனை மிகவுநம்பி யுன்றிருமுன் வந்தேன்
என்றளிமை கண்டெனையீ டேற்றறகு மானே. (95)

அந்தமிலி யேயடியார்க் காதரவுள் ளோனே
என்றனைமண் னோர்வெறுத் தெனக்கிழிவு பேசும்
நிந்தனை யறிந்திருக்க நீயருள் செய் தென்முன்
வந்தெனையீ டேற்றியருள் வல்லபொ ரியோனே. (96)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியிவிருத்தம்.

ஆதி முதலோனே தம்பிரானே
அடியார் புகழ்ச்சியைக் கைக்கொள்வோனே
நீதி யுடையோனே நீயுரைத்த
நெறிசேர் மறைநான்கு முனைத்தேடியே
ஒதிய் புகதனுங் காண்கிலானே
யுள்ள மதிலுள்ளை யுவந்தார் நெஞ்சட்
சோதி விளக்காய்நின் றிலங்குவோனே
துய்யோ னேயானுன் னடைக்கலமே. (97)

தேசம் புனியின்மே லெனைப்படைத்த
சீமானேயுன்னை ஸுஜூதிடாமல்
நேச றுடனேதான் நினைத்திடாமல்
நெடியோ னேயுன்னை மறந்துலகில்

ஏசும் பெரும்பிறை பெருகச்செய்தே
 இறந்தா லெனைமண்ணி லடக்கும்போது
 ஓசை யுடனிரு பேரிறங்கி
 உன்னு யனரென் றெனைக்கேட்குநாள்
 கூசி யுடல்மெத்தப் பயப்படுவேன்
 கொடியே னவர்களோ டுரைக்கமாட்டேன் .
 பாச முடனென்னைப் படைத்தகோவே
 பதறு தவர்களோ டுமொஞ்சொல்லப்
 பேசு மிறையோனே கிருபைசெய்வாய்
 பெருங்கை யாளர்வந் தடித்திடாமல்
 ஆசை யுடனப் போதைக்கிப் போதுசொன்னேன்
 அல்லா வேயானுன் னடைக்கலமே.

(98)

கூட்டுங் கருமத்தைக் குறைப்பவனே
 குறையுங் கருமத்தைக் கூட்டுவோனே
 நாட்டு முயிர்க்காசை நல்விரணம்
 நல்கு மிறையேயன் பாலடியார்
 நாட்ட மறிவோனே நாளிலத்தில்
 நன்மை விளைத்திடு நல்லோர்கள்மேல்
 தேட்ட முளபெரும் பொருளேயெட்டுத்
 திக்கிற் றரியானே செகதலத்தில்
 கேட்டோ ரவரவர் நினைவின்படி
 கிருபை மிகச்செய்யும் பொருளேமண்ணில்
 ஈட்டு மொழிதினங் கேட்டடியே
 னிரப்பே னதைநீகூட் டுதவிசெய்வாய்
 ஏட்டி லடங்கானே யெல்லவர்க்கு
 மேக பெரியோனே யெங்கன்கோவே
 ஆட்டுங் குபிரென்னை யணுகாமலே
 அல்லா வேயுன்ற னடைக்கலமே.

(99)

சொல்லாற் புகழினாற் றெலைக்கொண்ணாத
 துய்ய பெரியோனே பழுதற்றோனே
 நல்லோர்க் கும்நல்ல பதியில்வாழ்வு
 நல்கு மிறையோனே நலந்தீங்குள்ளார்
 எல்லார்க்குங்கபூல் மாருமலே
 இரண வரணங்க ளீயுங்கோவே

பொல்லா னானுனை யறிந்துகேட்பேன்
 பொருளே யதைநீகூட் டுதவிசெய்வாய்
 ஒல்லாப் புனியின்மேல் பகைத் தோரென்னை
 யுவந்து பிரியமுற் றருளவெற்றி
 அல்லா நீயெனக் கருள்வாயென்று
 மடியே னமானமுன் னடைக்கலமே.

(100)

தருண வொளிபல வெளியிருளாய்ச்
 சமைத்த பெரியோனே தலைநாள்தில்
 இரண மெழுதின படிதப்பாம
 லெல்லா வுயிர்க்குநீ வகைவகையாய்க்
 கருணை யுடனல்கும் ஹக்கேயெந்தன்
 கமலப் பொருளேமண் புனியோர்க்கெல்லாம்
 வருண னுயிர்கொள்ளுந் துரங்கந்தன்னை
 வகுத்த பெரியோனே மாசற்றோனே
 அருண னொடுபதி யடங்கலையும
 அமைத்த பெரியோனே யடியேற்குன்றன்
 சரண நிலையன்றி வேறுமொரு
 தஞ்ச மிலையெனக் கின்பமாகப்
 புரண பலவாழ்வுங் கேட்டுணையான்
 புகழ்வே னதைநீகூட் டுதவிசெய்வாய்
 தரணி மணுவென்னைப் பகைசெய்யாமற்
 ருள வனையுன்ற னடைக்கலமே.

(101)

வேறு

பொல்லாக் குபிர்களும் வருங்குற்றமும்
 பொருந்தாப் பிணிதுன்பம் பலவாபத்தும்
 நிலலா வறுமையு மனச்சலிப்பும
 நினைப்பு மறப்பும்வந் தெய்திடாமல்
 எல்லா விளைகளு முசீபத்தும்வந்
 தென்னை யணுகாமல் காத்தருள்வாய்
 அல்லா வுனைப்புகழ்ந்துன் னோடிப்பேன்
 அடியேன் துஆப்பேறீ டேற்றுவாயே.

(102)

வேறு.

ஆத நபிக்கர சானதீனே
 அடியேன் பயந்துள்ளே டுரக்குகிறேன்
 கீத மொழி தாலுத் நபிக்கிரும்பைக்
 கீலாக் குவிதம்நீ சொடுத்தபேறும்

நாதர் சுலைமான் நபிக்களித்த
 நலவும் பெருவாழ்வும் ராஜதமும்
 எது மணுகாஜஸ் புதபிக்களித்த
 எல்லை யினிலுற்ற கெதியும் வாழ்வும்
 வேத நயமிரு குஜிலுன்னை
 வினங்கத் தெரிசித்தங் கிருந்தபேறும்
 நாதன் முகியித்தீன் திருவுளமும்
 நல்ல ஒலிமார்கள் பெறுங்கீர்த்தியும்
 நீத மூடெனைக் கருள்வாயுன்னை
 நினைப்பேசக்க் கெலாமரு ணிகரற்குேனே
 ஆதி யுனக்கிணையில் லாதகேகாவே
 அடியேன் துஆப்பேறீ டேற்றுவாயே. (103)

கலித்துறை.

கள்ள நிலைவு தருமிக் காயங் கலந்ததொன்றை
 எள்ளள வாயினுங் காண்கில னேயென்னை யாள்பவனே
 வள்ளல் நபியிற சூல்திரு வாணையுன் வல்வபத்தால்
 உள்ளொளி காட்டி யுணர்ந்திட வேண்டுமெ னுத்தமனே. (104)

குறைபடுங் காயந் தனக்கர சாய்நின்ற சொற்றவனே
 நிறைவிடந் தேடி மயங்குதை யோவென்று நிச்சயமாய்
 இறைவனு நீயெனக் கல்லாது வேறில்லை யென்னிதமரித்தல்
 மறையொளி காட்டியுணர்ந்திட வேண்டுமென் வல்லவனே (105)

பதினா லெழுத்தோ டுருவா யெழுந்திடும் பஞ்சறைக்குள்
 மதுவார வாசலறிந்தில னேயென்றுன் வல்வபத்தால்
 திருநாமத் தானேநின் தீதாறு கண்டு தெளிந்திடவே
 குருவாயும் பெட்டகம் திறக்கவும் வேண்டுமென் கெற்றவனே. (106)

சினத்தால் மனித ருனைத்தான் மறந்தெழு நீங்குகெய்து
 பினைத்தான் பயந்தங் குனைத்தேடி வன் பிழைபொறுப்பாய்
 மனத்தா லெழுங்குபிர் வாராமல் காத்துயர் வாழ்வுதந்தே
 உனைத்தான் வணங்க வுதவிசெய் வாயெங்க னுத்தமனே. (107)

அறத்தான் குபிரை வெறுத்தாலு மானிட ரஞ்சியுன்னை
 உறத்தான் வணங்கிப் புகழ்ந்தாலும் நெஞ்சினி லோரெழுத்தை
 குறித்தா லொழிந்து குணமில்லை யென்றுனைக் கூடுதற்கு
 வெறுத்தாரை யூடுவந் தாண்டுகொள் வாயெங்கள் மேலவனே, (108)

விருத்தம்.

அரியென் றுபனிசொ சியவ லையெழுந்து
 அலற வலம்புரி திரளவே
 மரியென் றெழுமொலி யவனு மகரமு
 மருவ வேயொரு தரளமாய்
 விரிவொ டெழுநபி சரண மதெனதுள்
 விரும்பி மகிழ்ந்துள்ளே டிரந்தனா
 னாரியென் றடியெனுக் குலக மதிலுள
 துதவி யுவந்தரு ளொருவனே. (109)

அவளிக் ககன்மலை கடலுங் கதிரொளி
 யனலு மனிலமோ டிருள்களும்
 சுவன தலமுநல் லுயிருந் திரளுமுள்
 சொரியும் பெரும்பனிக் கிறைவனே
 புவனி லடியனின் னளவி லிரந்தனன்
 பிழைகள் பொறுந்துள துதவியாற்
 றவன மறிந்துயர் தலிலிங் கெனக்கருள்
 சமைய புலனுறுந் தமியனே. (110)

கடலு மதிலடி படுநற் றடிகளுங்
 கடுகி விடுநெடு மிடியும்வந்
 தடருங் கொடுமைகண் டடியன் முடிகிதிண்
 றடைவ தெவிடமென் றலறுநாள்
 துடரு மடலெடுத் துடலில் நடமிடும்
 கூடரி லுடையவந் திடுமென்றே
 யிடறும் படிக்கண்டென் னிடைவை முடுகிவந்
 தெவிட மெளவரு ளொருவனே. (111)

புள்ளெழுடைமென்பா.

ஆதியந்த மற்றுநின்ற அல்லாவே யொங்கனையும்
 நீதியற்ற பாலியென்றே நீபடைத்தாய்
 எண்ணாத தென்னுணிக் கு மிப்சீசா வெங்ககம்மனம்
 புண்ணாக வெள்ளே பொருத்தினாய்
 செய்யும்பல மாய்கையினால் சேரவுனைத் தேடாம
 லுய்யும் வழிமறந்தக ருத்தமனே
 ஒதிமெத்த
 மண்ணாவாள்
 மெய்யினின்று

வீணன்பு லீசை வெருட்டிவிட வெங்கள்மனம்
பூணவில்லை யென்றே பொருத்திருந்தாய் ஊனுறக்க
மில்லானே யெங்களை நீ யேதுமற்ற பானியென்று வல்லானே
சொல்லாதே யெங்கள்மேல் தோஷமில்லை
என் விடத்தி லுன்னை யெழுந்தருளு விப்பனது மின் னுலகும்
தன்னையறிந் திப்லீசால் தட்டுவித்தாய்
பாருலகும் வானுலகும் பாராஅறு ஷாங் துறுசும் பீர்முஹம்ம
தாருலகு மொன்றாய்ச் சமைத்தநாள்
தென்றழைத்துப் பேசி. இருதயத்தி லுன்னொளிவைக் தன்றியது
கண்டுவரச் சொன்னாயென் காவலனே
சற்றுமறீ யாமலிந்தத் தாரணியி லாசைகொளும் முற்றுமுனை
பற்றலர்க ளோடிணங்கும் பாதகளுள்
எண்ணாத பானிகளை யேன்படைத்தா யுன்னினைவை மண்ணோர்
யொண்ணாதென் றுலிங்குதிப்பார்களோ
அவப்பதியி லாக்கிலுநீ யல்லவெங்கள் தம்மை
தவப்பதியி லாக்கிலுநீ தான். (112)

கலித்துறை.

தானாக நின்றுபுலீசான மாயன் றனைப்படைத்துப்
பேனாக நின்றங் கரித்திடு வாசகம் பேசுமதால்
மாறாக மக்களு மாந்தரு மற்றுள ஜின்களெல்லாம்
போனார் நரகில் விழுந்தார்கள் நீதரும் பொற்பதியே. (113)

பென்னுல கெட்டும் பொறியேழு முன்னைப் புகழவைத்த
மண்ணுலக கெங்குநீ தானல வோவதை மறந்தென்றன்
மின்னறி போக்கி விழலறி வாக்கியே வெண்ணரகிற்
புன்னெறி கொண்டெனைப் போகச்சொன் னாயுன் பெருமையென்றே

ஆனாலு நீபொ றடியார் பிழைசெய் தழற்பதியிற்
போனாலு மெங்களுக் காதாரம் யாவர் பொருத்திறையே
மான்ர முஹம்மதென் றேதா ரழல்கட்டு மாயுமுன்னே
தினான பேர்க்குள் னீமானை நீகொடு சிந்தைகொண்டே. (115)

நியே ஜலத்தை யழியாது காத்து நெருப்பறைக்குள்
நியே வளர்த்தங் குருவாக்கி வைத்தவன் நீளுலகில்

நியே பிறபித் திரணமிட் டாயின்னம் நேர்வழிக்கும்
நியே துணையெனக் கல்லாது வேறில்லை நிச்சயமே. (116)

நியே தனித்தங் கிருக்குநா ளெங்கள்நினைவையெல்லாம்
நியே தனித்தங் கினிமையுற் ருயிந்த நீளுலகை
நியே படைத்துயி ரெல்லார்க்கு மீந்து நிலைபெற்றதால்
நியே துணையெனக் கல்லாது வேறில்லை நிச்சயமே. (117)

நியே யுனைப்புசுழ்ந் துற்றவந் நாளுன்னை நீயுணர்ந்து
நியேயுனக்கு ஸுஜூதுசெய் தாய்பின் நினைந்துருவாய்
நியே புவிக்குள் றருலாக வந்தவன் நேர்வழிக்கும்,
நியே துணையெனக் கல்லாது வேறில்லை நிச்சயமே. (118)

எழுதீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

தொழுதுவந்து புகழ்வனெங்கள் துயரறிந்த துய்யவா
பழுதகண் னுன் னுதவிதேடிப் பாதவித்துன் னடியானு
னழுதுநொ ந்துன் னளவிரந்தே னதையறிந்து னருள்கொடே
முழுதுமுன் ற னுதவிதந்தென் மிடிமை தீர்த்தி டிறைவனே. (119)

எனையுவந்தென் னெளிமைகண்டென் னளவிரங்கு மிறைவனே
பனையிரந்து வயிரமுன்று படுகுதென்று பதறியான்
மனைப்புருந்து பகலிதென்று மருவிவாரும் வரிசைகேட்
டுனை நினையுவந்துன் னளவிரந்த வுதவிதந்தி டிறைவனே. (120)

ஹபிகைபநாடித் துடருமெங்கள் கல்பில்நின்ற ஹக்களே
புவிமில்நானின் னேடிர்ந்து புகழ்வனுன் னருள்கொடே
பகிலர்நாளும் பகைமடிந்து வரமொழிந்துன் னுதவியால்
சகிலனோடு தழுவநீதி தரநினைத்தி டிறைவனே. (121)

வேறு.

எனைப் படைத்தெனக் கிரணமளித்தென திடறுதவிப்பவனே
மனதுசலித்துனோ டமுதுபுகழ்ந்துய்ய வடிவையுவந்துடலில்
பனைநீரெடுத்துயர் பருவமதற்குள பதவியெனக்கருளென்
றுனைநானினைத்துனோடிர்ந்தன தற்குனுதவிசெய்யுத்தமனே. (122)

பகலிரவற்றுள பதியிலுதித்தனர் பகையற் றலிப்பவனே.
உகமிலெனக்குள தல்லுணையன் றிவே ரெருவரு மற்றபடியேன்
புகலிட வெட்கிநின் றிரந்தனதற்குநீ புதுமைகொ டிப்புவிடில்
இக்கொடெட்டுறு முதவிசெய்தீந்தரு ளெளிமையறிந்தவனே.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.
பகுத்தோ டனைத்தும் படைத்தோனே பஞ்சமா
பாதகம் செய்துள் னடியேன்
மிகுத்தே மிடைபட்டுணைத்தேடி வந்துவெடு
விள்வேனென் றுயரை நீகேள்
மவுத்தோடி வந்தெனை வதைத்திடு முன்னீயென்
மனப்பிடை தீர்த்துள் னருளால்
சவுத்தோ டெனக்குதவி தந்தருள வர்க்குமொரு
தஞ்சமென நின்ற பொருளே. (124)

உனத்தான மென்றதில் நிறைத்தாசை தந்தெனை
யுணர்த்தியர சாளு மிறையே
மனத்தாப மாயெனை நினைப்பாரு மில்லையுயர்
வல்லோனே நீயெயொளிந்
தெனக்காரு மில்லை மிறையே யறிந்திடென்
றெளியே னிரந்த னுலகில்
சினத்தாரெ ணோடரிய தெளிவுபெற நீயுதவி
செய்த ருளுவந்த பொருளே. (125)

மலைமேடு சிறிதெங்கள் மனமேடு பெரிதுன்னை
வணங்காத பெரும் பாவியென்
றலையுடு வினையாடும் பொருளேவந் துனதாசை
தருவாயென் றுனை நாடியே
கலையுடு வெகுநாளெனக் காசைபே சியருளென்
கவலைக னறிந்துள் னருளால்
சிலையோடி வருமுனுயிர் சிதறாமல் நல்லுதவி
செய்வாய் நிறைந்த பொருளே, (126)

ஆவென்றும் ஈயென்றும் ஊவென்றும் நின்றவனே
யாரென்று நிறைஞ்ச வடியேன்
பாவென்று நூலென்றும் பகராமல் வேதியர்கள்
பகர்வார்க்க ளேனோ வறியேன்
நானென்று நீயென்று நடுவே யிருந்தெனது
நாட்ட மதறிந்த வனுநீ
தாயென்றும் வாவென்றும் தவறாமல் நல்லுதவி
தருவாய் நிறைந்த பொருளே. (127)

வாயொன்று விழிரண்டு வளர் நாசி செவிரண்டு
மனமேதென் றறிவ னடியேன்
காயென்ற கனியெ ன்று கருநாமல் வேதியர்கள்
கவல்வார் களேனோ வறியேன்
நாய்கண்டு சீயென்ற நடுவே யிருந்தெனது
நாட்டம தறிந்த வனுநீ
தாயென்றும் வாவென்றுந் தவறாமல் நல்லுதவி
தருவாய் நிறைந்த பொருளே. (128)

வெண்பா.

ஆராகுங் காணாம லைப்புலத்துக் கின்பவினை
ஓராத மந்திரத்தி ணேசையறிந்—தாராயும்
சொல்லுறுதி மாருத துய்யவனே நீயெனக்குள்
நல்லுதவி தாராய் நயந்து, (139)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.
பொய்க்கெட் டாமல்நின் றடியவர்கள்
புகழும் புகழ்ச்சியைக் கைக்கொள்வோனே
மெய்க்கெட் டாருமை நான்கில்தோக்கி
விளிப்போ ரிதயத்தி லுறைகின்றேனே
மைக்கெட் டாவிழி திறந்ததுமேல்
வடிவைத் தெரிசிப்போர்க் குறும்பொருளே
றெய்க்கெட் டாத்தேனில் புகையெட்டாமல்
நினைத்தங் கெனக்கரு னிகரற்றேனே
வைக்கொட் டாமனம் பகைக்கொட்டாமல்
வருத்தும் பொருளேயுன் னடைக்கலமே. (130)

வேறு.

அல்லா நீயென்னைப் படைத்துலகில்
அன்னை யிலுமன்பா யுவந்தகோவே
ஓல்லா நீயெங்கள் மனதகத்துள்
உதிப்பு நினைவையு மறிகின்றேனே
பொல்லா னானுன்னை மறந்துலகில்
பேசத் துலையாத பிழைகள் செய்துள்
நல்லா தரவுகேட் டிரந்துநானும்
நாய்போ லொதுங்கிநின் வாயல்வந்தேன்

எல்லா மறிந்தோனே யெளிமையறிந்
 தேழைக் கிரங்குவா யிணையற்றோனே
 வல்லா னேயெங்கள் பிழைகள் போக்கி
 வறுமை முனிபத்து மனப் பீடையும்
 நிவ்லாதகற் றிநின் கிருபைசெய்வாய்
 நினைத்த துஆவையும் கழல்செய்தேற்றிச்
 சொல்லால் வரிசையும் றகுமத்துடன்
 தொலையாப் பெருவாழ்வுங் கனசெல்வமும்
 எல்லாப் பறக்கத்தும் சலாமத்துமிங்
 கிரணப் பொலிவுநல் லாபியத்தும்
 செல்லா நிகுமத்து மீடேற்றமும்
 சேரும் நலவுகண் டருள்வாயென்றுங்
 கல்லா ரெனைமண்ணிற் பகைசெய்யாமல்
 ஹக்க னேயானுள் னடைக்கலமே.

(131)

வெண்பா.

அல்லா வுனையொழிந்திங் காதர வாரடியா
 ரெல்லாருந் தானா யிருப்பவனே—பொல்லாளை
 நன்புகழ்ந் தேயென் னினைவையறிந் திவ்வுலகில்
 என்றம்பி ரானுவை யீ-

(132)

கலிநிலைத்துறை.

திரண்டு மேலவர் சிந்தையுள் திடமுறுந் தீனே
 மருண்டு பொன்மயின் மயக்கத்தா லுனைமறந்தடியேன்
 கரண்டு போயுனோ டிரந்தனன் வறுமைகள் கரைந்தே
 உருண்டு போகநல் லுதவிசெய் யென்றனுத் தமனே.

(133)

கண்ணில் லாமலுன் கற்பனை கடந்தன னடியேன்
 விண்ணி லாசையை வெறுத்துமன் னுசையில் வீழ்ந்தேன்
 பெண்ணி னாயகன் பிரளயத் துனதருள் புகட்டி
 யெண்ணோ னாப்பல வரிசைதந் தருளென திறையே

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியா சியவிருத்தம்.

மரமில் லாதநிழல் செடியில் லாதவனம்
 மனுவில் லாதகுடி வளரும்நாள்
 உரமில்லாதபயி ருழுவில் லாதவினை
 வுணவில் லாவெருது பசிகொடே

பரமில் லாமல் நடந் தசையி டாமலது
 பருகு தேர்மையறி யாமல்நாள்
 சிரமில் லாகஜ்ஜுதுசெய் துவந்து கேட்பென்
 றிங்க கற்றியருள் செல்வனே.

(135)

தலமில் லாதசெயல் தரவி டாதகந்
 தணியில் லாதகிண றுருகியே
 நவமில் லாதொருவ னதமில் லாதபுனல்
 நனைவில் லாமலதில் நிலைகொடே
 முகமில் லாதவிழி கனவில் லாமதில்
 முழுகி யேறுமெங்கள் முதல்வனே
 அகமில் லாமலுன்னோ டிரந்தே னுனதற்குள்
 னுதவி தந்தருளென் னன்பவனே.

(136)

விருத்தம்.

பொங்கும்புக றிறையோன்புவி யனைத்தும்பொருந் திடவே
 செங்கண்கருதுமதாற்சுடர் சிதறத்திரு வுனமால்
 அங்கொன் றொளி யுருவாய்ப்பல வடியார்க்குறுந் துணையாய்த்
 தங்கும்நபி யருளால்புகழ் தருவாயுரு விலியே.

(137)

நபியாறகு லெனும்பேருள நயினார் முறம் மதனார்
 புவிவானுல கறுஷானதல் புகழ்ராசிய முடையோர்
 ஹயிபென் றொளி யதில்முங்கிய கமலப்பதம் பணியப்
 பகிலனினோ டிரந்தேன்புகழ் தருவாய்வரு மிறையே

(138)

கட்டளைக் கலிப்பா.

என்னை மண்ணில்வைத் தாள்கின்ற மேலவா
 வெங்கள் பாவந் தொலைத்திடு வாயென்றே
 யுன்னை மெத்தவும் நம்பி யிருந்தனா
 னுள்ள வாந் யுவுந்திட வில்லையோ
 முன்னை யெத்தனை சொன்னாலும் போகட்டென்
 முதல்வா வென்றனிய யத்தை முருதுசெய்
 பின்னை யென்பதும் பேச்சல் விப்போந்
 பெருக நன்றி விளைத்தரு ளன்பனே.

(139)

அண்டர் வான மடங்கலு மாண்டிடு
 மாதி சோதிநீ யாருமென்றுன் னையே

தொண்டர் போதங்கொண் டாடுவ ருள் றன்பேர்
சொல்லி யாரும் சுஜுதிடக் காண்கிலேன்
வண்டர் தான்மண்ணி லென்றுடைக் காண்பரோ
வல்ல வாபகல் ராவற்ற நாட்டினிற்
கண்டு நானுனைத் தொண்டுசெய் தேத்தவே
கடுக வந்தருள் வாயுயர் ஹங்களே (140)

வன்ன மெத்தனை வடிவுக ளென்றுக் களை
மனிதர் வான ரறியாம லென்னுள்ளத்
துன்னு முன்னறிந் துலக மதிலெனக்
குதவி வாழ்வு தருமெங்க ளேகனே
அன்ன மெத்தனை தருகிலு மெங்களா
லாதி யேயமை யாதது வென்றறிந்
தின்ன முன்னுடன் கேட்ப னதையறிந்
திரக்க முற்றெனக் கீந்தரு ளேகனே. (141)

சன்ன மிருக்குங் குகையில்வைத் துருங்கிடச்
சமைந்த மூலியைந் திருக்கு ததிலொன்றென்
கண்ணில் நிற்குது காணாத நேரமென்
கருத்தில் நிற்குது கவலிடங் காண்கிலேன்
எண்ணு மனிதர் நினைவுக்கெட் டாமல்நீ
ஏழை பங்கி விருக்குமென் ளேகனே
திண்ண முற்றெனக் குதவிசெய் தென்பிழை
சேரப் போக்கித் துணைசெய்யென் னித்தனே. (142)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிறிபுவிருத்தம்
நாலாறு புத்திகொடென் னுவா லழைத்தருணன்
நானான்கி லுற்றென் னுடலில்
பாலாற திற்பெரிய தீதாறை நோக்கியென்
பரியால் தொடர்ந்துன் னடியேன்
காலாலெ முப்பிவிழி நீராற்சொரிந்து னொடு
கரமேந்திக் கேட்ப னதைநீ
கோலாக லக்கிருபை யாலிங்கெ னக்கருளென்
கோவே குணத்தில் வரவே. (143)

வாரா திருக்கில்மனம் வேரூய் நினைந்துனை
வணங்கார் மனப்பி டையால்

பாரா திருக்கிலது பழுதாமென் றுன்னேடு
பகர்வேன் பழம்பொ ருளைநீ
தாரா திருக்கிலது கூடா தெனக்குமுயர்
தலோக தந்துன் னருளாற்
சீரா யெனக்குதவி செய்வா யெவர்க்குமுயர்
தீனே நிறைந்த பொருவே. (144)

கொச்சகக்கலிப்பா.

முன்னே யெனைப்படைத்த முதல்வா முஹம்மதரை
இன்றேர மென்னுளத்தி லெழுந்தருளச் சொல்லாயோ
மன்னேநான் காணேனோ வருமோசை கேளேனோ
பொன்னேற நீயுதவி செய்வாயென் புண்ணியனே. (145)

இல்லென் றுணையடியே னேத்துதல்கண் டாலுனக்குங்
கப்புமுரு காதோவிண் கனருரை பேசாரோ
செல்லுமெங்கங் பிழைபொறுத்துன் றிருவுளத்தா விரங்கியொரு
சொல்லும் பிறவாதோ துயரறவே துய்யவனே. (146)

அந்தமில்லா னேயடியே னழுந்துயர்கண் டாலுனது
சிந்தையிள காதேவெஞ் செய்திகண்டா லுருகாதோ
என்றன் னளவுசற்று பிளங்காத் திருமனமோ
எந்துதவிதாராயோ வளக்கோவென் வல்லவனே. (147)

வாகா யெனைப்படைத்த வல்லோனே யென்னுளத்திற்
வேகாக் கனல்முட்டி மேலிருந்த நாண்முதலாய்
நோவுவருத் தாமலென்னை நொந்தகண்ணாற் பாராமற்
ருவிவளர்ப் போனே பலன்றருவாய் மகிழ்ந்திடவே. (148)

பெருக்கமுள்ள தடங்கலுக்கும் பெரியவனே நீயனைத்தும்
ஒருக்கநினைந் தாலுலகி லுனைவணங்கக் காரியமேன்
பருக்குங் கசடறுத்தென் பகையொழித்துன் பதவித்தந்தாய்
இரக்கமுள்ள நாயனுனக்கெல்லாப் புகழ்ச்சியுமே. (149)

அறுதிகழல் செய்யுமெங்க ளல்லாவே நீயுலகிற்
சுருதிதருஞ் செயலுடைய துணையருள்வாய் துய்யவனே
உறுதிசுறை யாமலுய ருத்தமனே யடியவர்கள்
இருதயத்தி லுதிப்பறிவா யுனக்கெல்லாப் புகழ்ச்சியுமே (150)

அண்டருல கெண்டிசையு மணுவணுவாய்த் தானிறைந்து
நின்றவனே நியுமெங்கள் நினைவையறிந் திப்புளியி
லன்றுதவு நன்றியெனக் கழியாதுன் பதவிதந்தாய்
என்றுமுள்ள நாயனுனக் கெல்லாப் புகழ்ச்சியுமே. (151)

வெண்பா.

ஆதார மாகவெங்கு மானவனே யானுமுன்றன்
பாதார விந்தம் பணியரமல்—ஏராத
வன்பிழைகள் செய்தடியேன் வந்தேன்மன் னன்றிருமுன்
என்பிழையை நீபொறுப்பா யே. (152)

எண்சீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

தந்தை யுடலில்நின் றெங்கள் தாயார்
சடத்துக் கரசனாய்த் தலைமைசெய்து
வந்து மோகத்தின் மகிழ்ச்சிகொண்டு
மதன ராசையிற் சிலைவளர்த்துத்
கந்தை யுடுத்துக்கல் பகத்தேநின்று
கருது மவர்கரு வருவாயெங்கள்
சிந்தை தனிலுறைந் தெளிமை கொண்டென்
தீங்கை யகற்றியுள் னுதவிசெய்வாய்
இந்த வுலகில்வி ணனுகாமலே
யேக னேயுன்ற னடைக்கலமே. (153)

கருதி யெவருங்கண் டுணராமலே
காய மதில்மாயப் பொருளாயெங்கும்
சொருகி யுயிர்களோ டிணங்கிமண்ணில்
கணங்கித் திரிகின்ற பொருளையார்க்கும்
உருகிக் கிடக்குநல் லுள்ளன்பினே
டொழித்தங் கிருக்கின்ற வுறும்பொருளே
வெருவிப் பயந்துள்ளே டிரந்துகேட்பேன்
விதன மறிந்தெனக் குதவிசெய்வாய்
மருவிப் பெரும்பிழை வாராமலே
வல்லோ னேயுன்ற னடைக்கலமே. (154)

அந்த மணுகாம லடங்கலையு
மானு மிறையே னே யடியாருன்றன்
சந்த மறியாம லுனைத்தேடியே
தரையில் சஜுதிட்டுத் தளர்வதேனே

இந்த நிலைகண்டென் னளரவிரங்கி
மிட றும் வறுமையு மீடுபாடும்
வந்திங் ககற்றியே கிருபைசெய்து
மலக்க மறிந்தெனக் குதவுந்தீனே
என்ற னிய்யத்தை முருதாக்குவா
யெனக்குன் தலைல்லா லிலையென்றே
உன்றன் கிருபையென் முகத்தைநோக்கி
யுவந்துன் னுதவிதந் தருள்செய்வாயே
தொந்தம் பலதும்வந் தனுகாமலே
துய்யோ னேயுன்ற னடைக்கலமே (155)

ஏழாம் வாசலின் கீழாய்ந்துவந்
தெதிர்த்த தலத்திற்கு மேலேதசை
முனை யெலும்புக்கும் நடுவேநெற்றி
முகமுக கிடையிலமுன் டகப்பார்வையில்
நாளாம் ரதினாறி லுலாவிநின்ற
நாய கனேநானுள் னோடுகேட்பேன்
கேளாச் செவிக்குயீ ளாநெருப்பாய்க்
கிருபை வினைத்தெனக் குதவிசெய்வாய்
பாழாங் குபிறென்னை யனுகாமலே
படைத்தோ னேயுன்ற னடைக்கலமே. (156)

தக்க ஷரீ அத்தும் தரீகத் ததும்
தழும்பொன் றனுகாத ஹகீகத்ததும்
மிக்க முறைப்பத்தும் மருரிபத்தும்
வேந்த னுனைக்காட்டித் தருமதனை
ஹக்கென் றறியாமல் திருமறையோர்
கவலு முரைகேட்டுள் றனைவணங்கத்
தொக்கு மதற்குள்ள பாத்திறாவுந்
துலங்கு ஷஹாதத்து மத்தறியாத்தும்
மிக்கோர் புகழ்நடி சலவாத்ததும்
விளங்கப் படித்து னைத் தொழுதுணர்ந்து
நிற்குஞ் சரணங்கண் டிறைஞ்சாமல்யா
னினைத்த படிதொழு திரந்துகேட்பேன்
சக்கொன் றனுகாமற் கிருபைசெய்து
தனியேற் குதவுவாய் தானவனே

பொய்க்கும் குபிறென்னை யணுகாமலே
புண்ணி யனையுன்ற னடைக்கலமே. (157)

வெண்பா.

ஆதார மாறு மறியாமல் யானுமுன்றன்
பாதார விந்தம் பணிகின்றேன்-ஏராதென்
றென்னை மிகழா திறையேநின் னோடிரப்பே
னுன்னுதவி நீதருவா யுற்று. (158)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.
அடைக்கல மெனப்புகழ்ந் திரப்பனிறை யோனையதை
யன்பொடு கபூல்செய் துலகில்
மிடைப்படுச் சடைப்புள வருத்தமு மகற்றியுயர்
வெற்றிநல வுற்ற கெதியும்
கிடைக்குமது தப்பிலையெ னப்பயல்நி னைத்துனொடு
கேட்பனதை நீகி ருபைசெய்
திடைப்படு மெனக்குமுட லுக்குள்ளு யிர்க்குமதை
யீந்தரு ளெவர்க்கு மிறையே. (159)

மனித்தரை வருத்துலகில் வைத்திராண மீந்தெமை
வளர்த்தெம்மை யானு மிறையே
சினத்தெனை வெருட்டிடுவ தோவலது யாங்கள் செய்யுந்
தீவினை யகற்று மதுவோ
இனிப்பெறுவ தெப்படியெ னத்தெரிவ துற்றுன்னோ
டிரப்பனிறை யோனே யதைநீ
பனித்துளிய திற்சிறு பதத்துளதெ னக்குமொரு
பத்தியரு ளூற்ற பொருளே. (160)

காவுகொடென் னாவிதரு வாயெனது காயமதில்
காணவரி தான பொருளே
தாவுபுல னைந்துயிர்கள் வானவர்கள் பூதமுநீ
தானுமென்னுள் ளாடு மதனால்
நாவிலுறும் நாமமொரு நானுமற வாமலுனை
நாடிநிள்ளே டோதி யிரப்பேன்
பாவியடி யென்பிறை பொறுத்துநல வீந்தருள்
பராபரம தான பொருளே. (161)

கலிநிலைத்துறை.

முந்த நாளென்னை முத்திலவைத் தெடுத்துயர் முதுகிற்
சிந்தி டாமனி யன்னைதன் னுதரத்திற் செலுத்தி
வெந்தி டாமல்வைத் தெனைப்படைத் துயிர்தரும் வேந்தே
அந்த மாய்தினோ டிரப்பனின் னுதவிதந் தருளே. (162)

சந்த மாயென்னோ டனைந்திடுந் தலைவனுக் குருகிப்
பந்த மாயொளி பரவிய பதுமத்தா லமுது
வந்து நானின்னோ டிரந்தனன் வறுமைக ளகல
எந்த வாக்கிலு முதவிதந் தருளெம் திறையே. (163)

அன்னை தேடின தையர்கண் டெடுத்தெனக் களிப்பப்
பின்னை யேனிப்போ பேசிவி னுணக்கெனப் பெரிதோ
என்னை நாடின ரிணைபிரிந் தெவருமெட்டாமல்
உன்னை நாடின னுதவிந் தருளெனுத் தமனே. (164)

கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அம்மைமாத ரடர்ந்த நாட்டினிலறிந்தென்னி யமைத்தவா
செம்மெநீதி மறந்துநான்வெரு தீங்குசெய்துனைத் தேடியே
உண்மையான தகன்றிடாம லுலவந்துன்னோடு மிரந்தனார்
எம்மைநாடி யெமக்கிரங்கியுள் னுதவியிந்தரு ளேகனே. (165)

அந்தநாளி லமைத்ததேவுக னைந்துமென்னுள்வந்த தாகையால்
இந்தநாளி லெழுந்தருளிய னேகியோடி மறைந்தநான்
சிந்தைமீதி லெழுந்ததிங்கொன் னோடிசைந்து திருந்தவே
உன்றனோடு மிரந்தனீயதந் குதவியீந்தரு ளொருவனே. (166)

வேறு.

ஈனரென்னோடுற வாய்வாநெஞ்ச மிரங்கவ குத்தவனே
போனதைமீன வருத்தியென்னொடு பொருத்திவி டென்றடியேன்
வானரமாளது போலுனைக்கெஞ்சி வருந்திநின் னோடி சப்பேன்
ஆனதெல்லாமறி வாயிறையேயெனக் காதர வீந்தருளே. (167)

மாதவமானதென் னோடுநின்னும் வழங்கவ குத்தவனே
பாதகனாறி யாமலுன்னேவலின் பத்திம றந்துலகிற்
பேதகமாக நடந்துபிழைசெய்த பேயனின் னோடிரப்பேன்
தாதகமேது மிலானுக்குநீதலில் தந்தரு ளுத்தமனே. (168)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தலைபூறித் தேன்வடியத் தருவனமக் கென்றுசிலர் தரையிற் றேடச்
சிலையிற் சிலர்தேடத் தீயிற்சில போதேடத் தெரியா வண்ணம்
கலைபூறித் தரும்பொருளாய்க்கருதுமவர்க் கெங்குமொருய்க்கலந்த
[கோலே]
அடையாதுன் னோடிப்பே னடியேனுக் குதவிதந்திங் கருள்செய்வாயே

ஆதாருங் காணம லறிந்தவர்க்குந் தெரியாம லனைத்துந் தானாய்ப்
பேரர்க்கு மரியாமற் போறிந்தும் பேசரி தாய்ப் பெலகா னுகி
ஓதாத மந்திரத்தி னுட்கலந்து முறுபொருளா யுலகாண்டெங்கும்
ஆதார மானவனே யடியேனுக் குதவிதந்திங் கருள்செய்வாயே (170)

வேறு

அத்தனை யருளே யெங்க ளாதியே யடியேற் கென்றும்
நித்தனே யொளியண் ணாக்கும் நெஞ்சமு நினைவும் பொங்கச்
சுத்தனின் னுதவி தந்தென் றுக்கம தகற்று வாயென்
றுற்றுன் னோ டிரப்பே னென்று முள்ளவா துணைச் செய்வாயே (171)

அகந்தெரிந் துணர்வோர்க் கென்று மருபமோ ருருப மாகி
முகந்திறந் தருளைக் காட்டு முத்தனே முடிவில் லானே
செகந்தனி லடியேன் செய்யுந் தீவினை யகற்று வாயென்
றுகந்துன்னோ டிரந்து கேட்ப னுள்ளவா துணைச்செய்வாயே. (172)

கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தருணமுத்தொளி யதனின் யதனின் மிக்கது சமயநட்புறுந் தனியனே
கெருணனெப்படிப் புனியில்மெய்ப்பொடு கிளருமடிப்படிப் போலவே
அருணனுக்கருள் கமலமிஸ்திரி யதைநினைத்துனோ டிரப்பளி
இரணநற்பொலி றஹமபத்துன்னரு ளெளியனுக்கரு ளிறைவனே.
பலபடைப்புடன் வரநினைத்துயர் பனியணைத்திடும் பரமனே
இலெளஹிலெப்படி கலமெடுத்தனையெழுதிவைத்ததென் றறிகிலேன்
விலகல்மிக்கது கவலைத்துளம் விரும்பிவந்துனோ டிரப்பனான்
உலலெப்படி யுனைநினைத்தன னுதவிதந்தரு ளொருவனே. (174)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தக்காரிருவி உனைத்துமன்றித் தனியேயின்பத் தரளமதில்
தொக்காயெழுந்து துயர்வினைத்துத் துனியாவெளிக்கு ளொளியாய் நீ
முக்கால்நகைத்தங் கொழுபுனி ழங்கிக்கமலத் துருவான
ஹக்காநபிதம் மாணையென்றன கவலைதவிர்ஹக் கானவனே. (175)

முத்தாலனைத்தும் படைப்பதற்கு முன்னங்கருப சொகுபமன்றிக்
கத்தாவுனக்கு நிகல்லாக் கருணைக்கமலத் திருவொளிக்ருள்

சித்தாற்சொரியும் பணித்துளியால் திரண்டேகஜூதிட்டுங்கிருபை
வத்தாநபிதம் மாணையென்றன் வறுமைதவிர்ப்பாய் வல்லவனே. (176)

கலித்துறை.

தனைத்தேறங் காயஞ் சுழலுமெண் ணாவினை தான்தொலைந்தால்
தினைப்போது மிங்கிருக் காதுகண் டாய்சிரந் தாள்பணிந்தே
நினைப்போரை மேவி நினையாரை நீங்கி நிரம்பிநின்றாய்
உனைப்போ லொருவருண் டோவிதை வாவெனக் குற்றவனே. (177)

உற்றரு மில்லை யுறவாரு மில்லையிங் குளையன்றி
மற்றரு மென்னை வளர்ப்பதுண் டோமறை தன்னைமிகக்
கற்றலும் பாவங் கசந்தாலுங் கேடுன்னைக் காண்பதற்கு
ஃத்தார வாழ்வு தருவா யெமக்கென்றும் மேலவனே. (178)

ஹலிமா முலைதளிற் பாலமு துண்ட அஹமதெனும்
புலிமான் றனக்குப் பிணையாக நின்றவர் தம்பொருட்டால்
நிலையா முடம்பை யினந்தே யுயிர்செல்லும் நேரத்திலுள்
கலிமாலை நெஞ்சட் கலங்காமல் தாவென்ஹக் கானவனே. (179)

ஹக்கா நபிதங் கலிமாக் கமலக் கருத்தினுள்ளே
சிக்காமல் மாயந் திருடிக்கொன் ளாமற் றிருவுளத்தால்
எக்காலங் கூடியுந் தேக மிழந்துயி ரேகிவிட்டால்
மக்கா நபிதம் ஷபாஅத்துடன் கூட்டெங்கள் வல்லவனே. (180)

வல்லவ னீமறை சொல்லுவ னீமறை நாலுக்கெட்டாத
துல்லிப் னீயனை யானவ னீயென்றுந் துய்யவனி
கல்பிலும் நீயென் கருத்திலும் நீயிரு கண்ணிலுந்
இல்லிலும் நீயினை யற்றவ நீயென் னிறையவனே. (181)

தானவ னீதல மேழிலு முங்கிச் சடலமதிற்
கோனவ னாகக் குடியிருந் தாயிந்தக் கூடியுந்து
போனபின் யாங்கள் பொறியிற்செல் லாமலுன் பொற்பதியி
லீனமி லாமற் புருதவைப் பாயென்றுந் துய்யவனே, (182)

துய்யவ னேதுனை யற்றவ னேதுனி யாவிலுள்ளே
மெய்வினை யாலு மறந்துவிட் டேன்வெறி யேன்றையுஞ்
செய்வினை யாலே யெரிநர தேழிற்செல் லாமற்சொர்க்கம்
பய்யலு மேகப் பதவிதந் தான்பர மானவனே. (183)

பரமா நபியைப் படைத்தில யாகிற் படைப்பிலையென்
றுரமாய் மொழிந்தவென் னுத்தம னேயிங் ஷலகினிலயான்

மாமாசி லேன்மண்ணுங் கல்லாசி லேன்மனு வாக்கிறென்னைத்
தரமாய் வரமருள் தந்தா ளெவர்க்கென்றுந் தானவனே. (184)

உன்றனை யானென் கமலத்துள் ளேகண் டுணர்ந்திருந்தா
லென்றனை யோபசித் தேங்கவைத் தாயான் றெரிசித்திடச்
சிந்தனை யோவல்ல நிந்தனை யோவெனைத் தேடியென்முன்
வந்தனை யோவரம் தந்தனை யோசொல்லென் வல்லவனே. (185)

ஆளவல் லானுனை யானம்பி னேனுன் னடிமையென்றூற்
ருளில்லை யோதனை கட்டிவைத் தாய்தனைக் கட்டறுக்க
வாளில்லை யோவரி வேலில்லை யோமகிழ்ந் தோடிவா
நாளில்லை யோநினைந் தாயில்லை யோசொல்லென் னாயகனே. (186)

அழிவில்லை யென்றுல காள்பவ னேயுன் னடிமையென்றூல்
எளியனை யோசிறை செய்துவைத் தாயான் றெரிசித்திட
விழியில்லை யோநெஞ் சிரங்கிலை யோவிரைந் தோடிவா
வழியில்லை யோநந் பதமில்லை யோசொல்லென் வல்லவனே (187)

அனைத்தும் படைத்துயி ரீபவ னேயுன் னடிமையென்றூல்
மனத்துக் கவலையை மாற்றிலை யோவென் னறுமைகண்டால்
நினைத்தென் னளவுமி ரங்கிலை யோவுன் றிரம்பியெனைச்
சினத்தங் கிருக்கவும் நீதியுண்டோதெளி வானவனே. (188)

தெளிவாய் வெளிக்கு ளொளியாய் நிரம்பியென் சிந்தையுணின்
றழியா தனைத்தையு மாள்பவ னேயுன் னடிமையென்றூ
லெளியார்செய் தீவினை யெல்லா மகற்றியி டேற்றியெனக்
கொழியாத வாழ்வும் பதவியுந் தாவெங் ளுத்தமனே. (189)

ஆவென் றனைத்தும் படைத்துரு வாகுமுள் னவ்விருளில்
ஊவென் றலரி சொரியும் பனிக்கு னுருண்டுருண்டு
மாவென் றெருமணி முத்தாய் வலம்பூிக் குள்விருந்த
காவல் நபிதம் பொருட்டா வீரங்கிடென் ளாவலனே. (190)

கௌவென்ற சத்தங் கதருமல் நின்றெழுங் காரிருளில்
அவ்வென்ற கார முதலாகி நின்றபின் னைந்தெழுத்தாய்
வெளவென் றெழுந்தநல் மௌவாய் வலம்பூிச் சங்கினின்று
நெளவென் றெழுநபி தம்மா வீரங்கிடென் னாயகனே. (191)

அறுசீர்க்கழிநெடி லடியா சிமியவிருத்தம்.
பலநிலத் தெவரு முன்றன் பதம்பணிந் தருளும் வேந்தே
நலவலம் புரிச்சங் கின்ற நபிஷபாஅத் தடியேன் பெற்று

முலகு யி ரனைத்துந் தானு யொளிக்குணின் றெறிக்கு மந்த
நிலவினுக் கெதிரே சென்று நிற்குநா ளெந்த நாளோ. (192)

அனகமுற் றமர் பேய்க ளரக்கர்ஜின் முனிவர் மாந்தர்
மனமகற் றமல் நின்றுன் மகிழ்ச்சிதந் தருளும் கோவே
சினகமுற் றடியே னுன்றன் றிருவடிக் கடிமை யாகக்
கனகமுற் றடியேன் கண்ணிற் காணுநா ளெந்த நாளோ. (193)

மறைமொழி நூலுக் கெட்டா வடிவேவான் பொருளே மண்ணில்
இறைவன் யல்லா தில்லென் றிறைஞ்சிடா தெளியே னுன்றன்
முறைவழி தெரிய வுன்றன் முண்டகத் தருளை நோக்கிக்
குறையிலி யுணையான் கண்டு கூடுநா ளெந்த நாளோ. (194)

வெளியினி லொளிய தான வேதநன் னூலுக் கெட்டா
வொளியினி லுருவ தான வுத்தம நபிக்கா ளாக
எளியனும் மறந்து செய்யு மிடறும் வன் பிழையும் போக்கி
அழிவிவி யுணையான் காணா வருளுநா ளெந்த நாளோ. (195)

தணையிலி தருமா னந்தத் துளிதிரண் டுவா யுள்ளக்
கனைதொடுத் தருள்பே ரின்பக் கருவினைந் தொளிகுன் றுமல்
மனைபடும் பருத்தி போலே வன்பிகழ யனைத்தும் போக்கி
இணையிலி யுணையான் கண்டு மெதிர்க்குநா ளெந்த நாளோ. (196)

ஆங்கிலென் றனைத்தம் பாரி லமைத்தழித் தெழுப்புங் கோவே
பாங்கின வாறென் றெண்ணிப் பதந்தொழா தடியே னுள்ளத்
தோங்கிய கமலத் தூடே புலாவுநின் பதத்திற் காளாய்த்
தீங்கிலி யுணையான் கண்டு தெளியுநா ளெந்த நாளோ (197)

வள்ளலா னவனே நீதி வரிசைநின் வடிவுருபம்
வின்னொணு துலகி லுன்றன் மெய்மிகு பதத்திற் காளாய்க்
கள்ளனும் துணிந்து செய்த கடும்பிழை யனைத்தும் போக்கி
உள்ளவா றுணையான் கண்டு முணருநா ளெந்த நாளோ. (198)

அத்தனே யருளே யெங்க ளாதியே யழிவில் லானே
நித்தனே நிகரொன் றில்லா நெடியனே யடியேன் செய்யுங்
குற்றங்க ளனைத்தும் போக்கிக் குதாயுன்றன் பதத்திற் காளாய்
முத்தனை யுணையான் கண்டு முயலுநா ளெந்த நாளோ. (199)

படியினி லுயிர்கள் யாவும் படைத்தமிழிப் பவனே யுன்றன்
அடியினை பணிந்து போற்று மஹாமுது நபிக்கா ளாக

வடிவிலி யுனையான் மண்ணில் மறந்தவன் பிழைகள் போக்கி
முடிவிலி யுனையான் கண்டு முடுகுநா ளெந்த நாளோ. (200)

இல்லல்லா குவேநீ யெங்க னிருதயத் தெழுந்து வாழும்
அல்லிராப் பகலு மன்றி யாரூறுக் கப்பால் நின்றோனே
சொல்லொண்ப் பிழைகள் செய்த தோசிநின் பதத்திற் காளாய்
வல்லவா ளுனையான் கண்டு வருகுநா ளெந்த நாளோ. (201)

அள்ளிமண் ணெடுத்துச் சென்று மாதிருள் னமரர் வைக்க
ஒள்ளிய ஆத மென்றே யுயிர்விடுத் தொழுப்புங் கோவே
தெள்ளிய கியாமத் துண்ணின் றிருவொளி கண்டு தேற
வெள்ளியி லிருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (202)

மயிலொளித் தரவு தோன்ற வளமும்க் கோபத் தால்முள்
பயில்சனிக் கிழமை நாளிற் பாழ்நர கமைத்த கோவே
துயிலொழித் திருக்கு முன்றன் சுடரொளி கண்டு தேற
வெயிலொழித் திருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (203)

அதினமுற் றெழுந்த கோப மமர்ந்தபின் ஞாயி றென்னும்
பதனமுற் றெழுந்த நாளிற் பாருல கமைத்த கோவே
வதனமுற் றிருக்கு முன்றன் வடிவ கண்ட டடியேன் றேற
விதனமுற் றிருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (204)

மண்புவி திரளு நாளில் வன்னியின் புகையா லேநீ
நண்பியல் வானந் தன்னை நலந்தருந் திங்கள் நாளிற்
றும்பிகோ டமைத்து வாழும் துய்யவா ளுனையான் காண
வெய்பிலந் திருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (205)

ஆகமுற் றுதம் தம்மை யமரர்வந் திறைஞ்ச வங்கண்
சோகமுற் றகன்று போன குமனைச் செவ்வாய் நாளிற்
போகமுற் றமைத்து வாழும் பொருளே தின் னருளைக் காண
வேகமுற் றிருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (206)

இடமுறுந் திசைக ளெட்டி லிலங்குமெட் டொளிகள் தம்மை
நடமிடு புதனா மந்த நாளினி லமைத்த கோவே
திடமுற விருக்கு முன்றன் றிருவொளி கண்டு தேற
விடமென விருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (207)

பதிதனி லூர்வை நாற்கால் மிருகமும் பறவை தானும்
விதிதிரு வருளா லென்றும் வியாழநா ளமைத்த கோவே

திதியுறுங் கமலக் கண்ணூற் றிருவொளி கண்டு தேற
விதியென விருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (208)

கங்குலங் குழலி குழுங் கருமுகிற் கடலி லேழு
பங்கில் நின் றனைத்தும் பாரிற் படைத்தளித் தெழுப்புங் கோவே
சங்குறுங் கமலக் கண்ணூற் றிரணங்கண் டடியேன் றேற
வெங்கணு மிருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (209)

கன்னலூற் றினித்த வாசங் கமழுங்கல் தூரி மேனிப்
பொன்னிறத் தழகு போன்ற புகழநபி பொருட்டா லென்றும்
இந்நிலத் தடியே னுள்ளத் தெழுஞ்சுட ரொளியைக் காண
யின்னிவந் திருண்ட கங்குல் விடியுநா ளெந்த நாளோ. (210)

வேறு.

எந்தமாத மெந்தநாளி லெந்தநேர மென்றினி
வந்தெனோ றைப்பதற்கு மேவழக்குண் டோவென
உன்றனோர்மை யின்னதென் றுரைக்கொணு துளத்துளே
சிந்திடாமல் நின்னருள் செலுத்திடெங்கள் செல்வனே. (211)

முந்தநாளி லந்திநேர முண்டகத்து ளச்சரம்
தந்தெனோ றைப்பதென்ன தப்பிலொப்பி லாதவ
அந்தவாச கத்தையான சைத்திடாம லுன்னுடன்
வந்திரந்து கேட்பனீ வழுங்கிடெங்கள் வல்லவா. (212)

கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

இரவே முதையோர் பகலாய் நிலைசெய்
திறகு லொடுரா சியப்பே சினவா
திரைகு முலகில் நரத்தா முளது
திருவா சகங்கேட் டுருகா ரகதுன்
டுதவா ரிவரென் றெளிசே ருனதன்
புறுவா சலில்வந் திரந்தேன் மிகவு
மதமோ டெழுமர லடியேன் றனைவந்
தணுகும் படியே யருள்வா யிறையே. (213)

கனமாக் கமலத் தெழுதல் லொளிதந்
தடியற் கருள்செய் துதவு மிறையே
சொனமா மணிகேட் டெவரு முலகிற்
ரெழுவா ரவர்தெஞ் சுருகா ரமுவார்

கனமா மறைநூ லருளு யிறையுள்
ஹதீதின் படிகண் ணுரை தடியேன்
தினமா ன முன்வா சலில்வந்திரந்தேன்
திருவா யமுதந் தருவா யிறையே. (214)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

சாதக மெழுதன் னேசைத் தலைவர்ஹா றாத்து மாறாத்
தோதகம் வெறுத்தே கள்ளுண் டமுன்றுனக் கபைய மென்னப்
பேதக மில்லா னந்தப் பெருமைக ளறிந்தே யங்கண்
மாதயர் தீர்த்த வுன்னை மறப்பரே மறப்பி லாதார். (215)

அரம்பையர் பதிவிட்டாதம் ஹௌவாவா யிரக்காள் மண்ணிற்
பெருஞ்சிறைப் படாம லெங்கள் பெரியவா பிறைபொ றென்றே
விரும்பிதின றறைக் கண்டு மெய்ப்பொருள் வெளிநின் றங்கண்
வருந்துயர் தீர்த்த வுன்னை மறப்பரே மறப்பி லாதார். (216)

சுழி தரும் புனவில் நூஹு சூமருக் காற்றொ ணாமல்
அழிவிலா னீயே யானு னனமானமென் றழைத்த வந்நாள்
எழிதரும் பொருளாய மெய்யில் விரையவந் திலங்கி யங்கண்
எளியவர்க் குதவு முன்னை யிகழ்வரோ விகழ்ந்தி லாதார். (217)

மிடுக்குற்ற பிறுவுள் செய்யும் விதனத்தால் மூசா தாமும்
தடிக்குற்ற பொருளே யானுன் சரணமென் றழைக்கு மந்நாள்
வடிக்குற்ற றாஹா யந்த வன்குபிர் தன்னை மாய்த்தங்
கிடுக்கத்துக் குதவு முன்னை யிகழ்வரோ விகழ்ந்தி லாதார் (218)

சீறுவாய் நப் றாத் செய்யுந் தீவினை பொரும லன்றிப்
ருகிம்நா னேழை நீசற் றுரங்கிடென் றிசைத்த வந்நாள்
நாறுவாய் குளிர்ந்து வீச நறுமலர்த் தென்ற லாய்தின்
ருறுவாய்க் குதவு முன்னை யசப்பரே வசப்பி லாதார். (219)

பெருந்திரைக் கயல்பூ நூசைப் பிடித்தது விழுங்கு நேரம்
வருந்தியென் பொருளே மீனின் வயிற்றிலுன் காவ லென்றே
இருந்தவக் கமலத் தூடே யெருந்துமைஞ் சுடரா யங்கண்
அருந்துயர் தீர்த்த வுன்னை யசப்பரே வசப்பி லாதார். (220)

தாழைமுள் ளொடித்து வீசித் தமையரன் றடித்துக் கேணிக்
கீழ்நறன் ளிடபூ சூபுன்கிருபையென் றலறு மந்நாள்
ஏழையென் றிரங்கி மூலத்தெழுந்துமைஞ் சுடரா யங்கண்
வேணுகண் டுதவு முன்னை வெறுப்பரே வெறுப்பி லாதார். (221)

வலிதினைத் தஹும தீன்ற மதலைப் பாத்திமாலை
அலிதனக் குதவ வேண்டி யடியினை பரவு மந்நாள்
ஒலிதகைத் தமர ரோடன் றேசையாய் முழங்கி யந்த
மெலிகுறை தீர்த்த வுன்னை வெறுப்பரே வெறுப்பி லாதார். (222)

இப்படிப் போல்தின் பாதத் தொழுந்தவெவ் வுயிர்கட் கென்றும்
மெய்ப்படிப் பொலிவு நன்மை விளங்குமா தரவு மீந்தாய்
அப்படிப் போல்தீ யெங்க ளருந்துய ரனைத்தும் போக்கித்
தப்படி யார்க்கி ரங்கித் தலிலுள் தம்பி ரானே. (223)

தன்பிரா னேற ஹிமே தனியனே சரியில் லானே
என்பிரா னேநீ யார்க்கு மெளிமைகண் டிரங்குந் தீனே
முன்பிரா னேநீ யெங்கள் மிடிமைக ளனைத்தும் போக்கி
அன்பினு லடியேற் கின்ப மருள்செய்வா யழிவற் றேனே (224)

அத்தனை வித்தாய் மூலத் தஞ்சிலொன் ருகி யெங்கும்
நித்தனே பத்தி பாயுநெடியனே நிகரில் லானே
சுத்தனே முற்று மெங்கள் சூன்பங்க ளனைத்தும் போக்கிக்
கத்தனே முற்று மண்ணிற் கவலைபோக் குறகு மானே. (225)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

திரங்கொடி தயங்களி லிருந்தவனே யானிலே
டிர்ந்திடும் புகழ்ச்சி யதைநீ
வரம்பெறு வனென்றுனோடு டிரந்திடு மவர்க்கும்பின்
நமக்குமன மென்று மகிழ
அரம்பையர் சுகங்களு மஹுமதர்ச பாஅத்துமுள
தன்புறதீ தாறு மூலகில்
உரங்கொடு தருப்படி நினைத்தின மூவந்திடு
மிகுந்துறை விளங்கு யிறையே. (226)

சொர்க்கமதி லுட்படு சுகங்களு மதற்குள
சுகப்பினே டரம்பை மாறும்
மக்கநபி செய்திடுஷபா அத்துமுயர் காஷியு
மகிழ்ந்தெவரும் வாழ்வு பெறவே
சக்கரவா டுக்கமி லெனக்குற விரங்கிநீ
தரும்படி நினைத்துள தெல்லாம்
இக்கணமெ னக்குலகி லீந்துத்வி செய்தரு
ளெவர்க்குமு னிரங்கு யிறையே. (227)

வேறு.

அண்டருலோகம தோடனைத்தும்படைத்
தஈரூமனாதியே நீதிசேர்
தொண்டருளத்தில் நினைத்துனைத்தான்றொழு
தேத்தும் துவாவைநிகைக்கொள்வாய்
வண்டர்களுண்டது கண்டிடயஈனும்
வருந்திநிள்ளேடிநந்தேத்தியே
கண்டதுகேட்பனறிந்துடனீகம
லத்தொளி தந்தருள்ஹக்கனே. (228)

எழுசீர்க்கழிநெடிவடியாசிரியவிருத்தம்.

அந்தர மாமுனி வோர்பசா சோடும ரக்கர்ஜின் மாந்த ரதிர்சிலர்
சந்திர சூரியனைப்பணிந் தேதலை கொண்டுமி ரந்த தறிந்தவா
மந்திர வாவிநிற் முண்டகப் பூமலர்ந் திட்டது கண்டறிந் துன்னுடன்
சந்தர மேலடி யேளிரந் திட்டது ஆப்பேறீ டேற்றிடுடென் சுத்தனே.

கலிவிருத்தம்.

அத்த நேயடி யார்க்குறு மன்பனே
மெத்த நாளுனை வேண்டுத லன்றியான்
குற்ற முங்குறை செய்துவந் துன்னுடன்
உற்றி ரந்தனு வந்திடென் னுத்தமனே. (230)

பழுதி லாத பழம்பொரு ளேபயல்
அழுத யாவுமறிந்துன் னருள்கொடே
எளிதி னோடுவந் தேழைக் கிரங்கிந்
தொழுதற் கேற்கத் துணைசெய்யெ னித்தனே. (231)

ஆரு மாருமி லாதவ னத்திடைச்
சேருஞ் சேருமெ னப்பயல் தேடிவந்
தோது நாதமென் றுன்னுடன் கேட்பதுக்
கேது நீதலீ லீந்தருளேகனே. (232)

கண்ணி லாமலுன் சுற்பனை காணிலான்
எண்ணெ ணப்பிழை செய்திடைந் தேங்கினுன்
விண்ணி லுன்னருள் வேண்டுதல் கண்டுநீ
மண்ணில் வந்துவ முங்கீடென் வல்லனே. (233)

பலப டைப்பும் பரந்தொளி முங்கிய
நிலைகள் சுற்று நிறைந்தவ னேபயல்

விலகல் செய்துனை வேண்டி யிரந்ததுக்
குலகில் வந்துப காரஞ்செய் யுண்மையே. (234)

முல மந்திர முட்பொரு ளாய்நிறைந்
தால மொக்கநின் ருள்பவ னேயருள்
மேல கத்தருள் வேண்டுதல் கண்டுநீ
யேல முந்தலீ லீந்தரு ளேகனே. (235)

எழுசீர்க்கழிநெடிவடியாசிரியவிருத்தம்.

மதங்க னுறுபதி யனலும் புனல்வெளி
அறுசுங் குறுசுட னகண்டவான்
பதங்க னுடுமதி பரந்த முகிலிடி
பதுங்கு மருளிலெள ருடன்கலம்
விதங்கொ டலைபுவி வெருண்ட பரிமலை
மிகுந்த வொளிபல சமைத்தவா
இதங்கோ டுளதள விரந்த னெளியனுக்
கிரங்கி டெமதுளந் தரங்கனே. (236)

விலங்கு பறவைகள் மிகுந்த வுயிர்பல
விதங்கொ டமைசெய்து நிறைந்தவா
பெலங்கொ டடியவர் மனங்கள் வகைவகை
பிரிந்த படியுனை மறந்துபோய்
இலங்கு முன்தொளி சிறந்த திருவடி
யிறைஞ்ச விடையுனோ டிரந்தன்யான்
பலங்கள் மிகுதிதந் திரங்கெவ் வுயிர்களும்
பணிந்து கதிபெறும் பரமனே. (237)

வேறு.

அவ்வென் றெழுந்தபுக ழாராய்ந் தடங்கலையு
மாவென் றமைத்த பொருளே
யெளவென் றெழுந்தமஹு பூபென் றிசைந்தவிற
சூலைப் புகழ்ந்து னடியேன்
உவ்வென் றிசைந்துனெடு கூப்பிட் டிரந்தனனுன்
கோபந் தணிந்து னருளால்
தொளவென் றெழுந்துதவி தருவாயனைத்திலுந்
தானாய் நிறைந்த பொருளே. (238)

அத்தனிலி யேகுறைகள் சற்றுமிலி யேபழுதொன்
றற்றபெரி யோனே யடியேன்
நித்தலுமுன் னோடமுது செப்புமது கேட்பது
நெகிழ்ந்ததென் நீநெ டியவா
சித்தமடி யேனள விரங்கவிலை யோவினஞ்
சினத்திடுவ தோதெ ரிகிலேன்
உத்தமனே யானினோ டிரந்திடுவ தந்தனையு
முற்றுலகி லீந்த ருள்கவே. (239)

அளவடி. விருத்தம்.

பருதி நடுங்குந் துனிகோ டனைத்தும் படைத்தோனே
மருவி யுனைக்கேட் டிரந்தது கையில் வரக்கானேன்
பெருகி யுனைத்தான் தொழுகி லனந்தப் பிழைதானோ
கருதிய நெஞ்சத் தருளிய கஃப துல்லாவே. (240)

அருண னடங்குந் துனிகொடென் னுவி யமைத்தோனே
கெருண மனங்கொண் டடிய னழுக்குரல் கேளாயோ
கருணைகொ டுன்ற னடியவர் நெஞ்சு கலங்காமற்
தருண மறிந்துன் தலில்செய் வாய்ச மதுல்லாவே. (241)

உருவமோ டந்த மிலியே யென்னுள்ள முனைத்தேடி
வருகுது கஞ்ச மலரடி கண்டு வணங்காமல்
வெருவிட நின்றுன் திருமன மென்னை வெருட்டாமல்
அருபமோ டுன்றன் றுணையருள் நீ அஹ துல்லாவே. (242)

முடிவு துவக்க மிலியே யுனைத்தான் முயலாமற்
படியில் மிடைப்பட் டடியேன் படுந்துயர் பாராயோ
அடிய னுத்தான் தொழுதில னென்றுநீ யகலாமற்
கொடிய னீரந்துள படிதரு வாய்குறை யில்லானே.

கழிநெடி. யாசிரியவிருத்தம்.

உருவந்த மிலியுன்ற னொளிதங்கு முலகெங்கு முறைகின்றவா
கருவிந்தை மதனைந்து கனைத்த படியுனைக் கருதாமல்யான்
மருவுந்து வகைகண்ட நிலையெங்க ளுயிர்பொங்கி வருவாழ்வுதான்
திருவந்து புகலென்ற னுளநின்று தினமன்பு தருமன்பனே. (244)

அலைசுற்று முலகத்தி லருள்பெற்ற நர்சித்த மறிகின்றவா
கலைசுற்று மதிலுற்ற கமலத்து னுனைமுற்றுங் கருதாமல்யான்
விலைபெற்ற தெனமெத்த மிடைபுற்ற படிக்கண்டு வெருவாழ்வுதான்
நிலைபெற்ற தெனநித்தந் தரமெய்த்த திடைபுற்ற நெறிநித்தனே.

வேறு.

மேலவெள்க்குள் வினைத்துநல்மாபறை விண்டெமை யாள்பவனே
கோலவிழிக்கடை யாலுனை நோக்கிக் குறித்து வணங்கறியாப்
பாலனறிந்தந் யாமலுஞ்செய்துள பாவம் பொருத்தடியேற்
கேலமனத்தி விரங்கிச்சிறப்பெடுத் தீந்தரு னுத்தமனே. (246)

தேனொடுபாலுமொவ் வாவுபதேசநீ செப்பி யுயிர்க்குமிராய்
வானகமீதுள தானதெலாமெனுள் வைத்தெமை யாள்பவனே
கானகமானதி லேபணியாக்கலை மானை யழைத்தருளும்
தீனபிதம்முடைப் பேறெமக்கீந்தருள் தீங்கினை யற்றவனே. (247)

வேறு.

பனிதரு முயிரது பலவுநீ யமைசெய்து பார்மீதில்
மனிதர்கள் தவமதி லினிதுற வருமுயர் வல்லோனே
தனியனை நினைப்பவ ரெவருனை யலதுத யங்காமற்
கனியினி லினிமைதந் தருளென தெள்மைநீ காண்பவனே (248)

நெறிநடு முறைமைகொ டடியவர் புகழில் நிறைந்தோனே
மறிவிட நகலநின் னடிதொழு மெனையுநீ மறந்தாயோ
அறிவுகேட்டிமைசெய்தி டினுமென தெளிபைய றிந்தேநீ
நெறிநொடிக்கெதிர்நிலை தரவரு ளெனதுணி றைந்தோனே (248)

அறுசீர்க்கழிநெடி. லடியாசியவிருத்தம்.

இரவைப் பொழுதுள துயிர்கட் குளதொளி மியல்வுற் றருள்பவனே
திரையுற் றுளதொளி தெரியப் பயலைநீ தெள்வுற் றுரையருளென்
றரவைச் சமர்செய்த நபியைத் தொழுதுளோ டழுதுற் றிடுமதைநீ
புரையுற் றுலகினி லெளயர்க் குதவிசெய் புகழுக் குரியவனே. (250)

அறுசைச் சமைகொளு மவர்நெற் றியிலுய ரலிபுற் றெழுதியவா
இரசக் கனியென திதயத் துறைவதி னீயல்வுற் றறிகிலனான்
பரிசுப் படியுள பயலைக் கருதிய பகையைத் துலைவுசெய்தே
வரிசைப் பதவிகள் தருமெய்த் தருள்பல வடிவுக் குரியவனே. (251)

கலிவிருத்தம்.

நாயனே நானுனை நல்கி யிரக்கிறேன்
பேயனான் செய்யும் பழைபொறுத் தருள்கவே
காயநெஞ் சுருகிக்கண் கலங்கிப் புகழுவேன்
தாயிலு மன்பனே நீதா னிரங்குகவே. (252)

அருவமோ டுருவமு மனைத்துமாய் நின்றெனை
வெருவவே மருவுநல் வேந்தனே யடியனெஞ்

சுருகினும் பெருகநொந் துளறினு முனையொளிந்
தருளெமக் கீவதா ரிரைவநின் சரணமே. (253)

கண்ணிகள் -

முதலவனையென்று முயல்பவர் மனங்கள்
முழுதொளி துலங்க
முடுகு வையீயெங்கள் மிடிமைகளகன்றிட
வந்தருள்க நின்சரணமே (254)

இரவினி லுயர்ந்த பதவிகள்முயன்ற
வர்கள்பெறுவ ரென்றே
இசைவுறநீயெங்க ளிடறகல முடுகி
நின்றருள்க நின்சரணமே. (255)

உருகுமென துள்ள மிகழுமெனதுடம்பி
லுயிர்பதறிநொந்து
மிகவுனொடிநதே நெருவனையடியே
னேவகற்று நின்சரணமே. (256)

அரவுடல்நடுங்க வதினுயிர்பிடுங்கு
மஹுமதை நினைத்துள்
னடியிணைப்பணிந்தே னரிய பெரியோனே
கதிதருக நின்சரணமே. (257)

அகரமுதனின்ற ஹறுபதனைவிண்ட
நிலையடிய நொந்துள்
ளளவிரந்தேனென்ற னிறைவனையெளிய
னுக்கிரங்கு நின்சரணமே. (258)

அருவசொருவந்த மிலியெனவெழுந்த
விருளதி லுறைந்தோ
ரணுவுமியங்காத வாதியேயடிய
வர்க்கிரங்கு நின்சரணமே. (259)

அலிபுமுதலென்று வருவனிலம்விண்ட
படியிரு ளகன்றுள்
னருள் பெருகநின்ற வன்பனனேதம்ப
மீந்தருள்க நின்சரணமே. (260)

திமிரகமகன்று திகழொளிபசந்து
திகிர்த்தியென நின்ற

திகளொளியெயெங்கள் தீங்குபழுதால்
நின்றருள்க நின்சரணமே (261)

வடிவுருவோடந்த மிலியுனதுசந்த
மெவரறிவறென்றுள்
மகிழ்பவனையெங்க ளிரணப்பொலிவுறகு
மத்தருள்க நின்சரணமே. (262)

சுடரொளிபேரின்பத் தொளி அஹுமதன்புத்
துணையென மகிழ்ந்து
துளியெழுநிறைந்த துய்யபெரியோனே
துணையருள்க நின்சரணமே (263)

அடலொளிவுகண்டு வருநபிகலன்றுந்
றமரொடு பிண்டத்
துயிர்பலவுயின்றருளுபவனையெளிய
னுக்கிரங்குநின் சரணமே. (264)

உடலொளிசிறந்த ஹபீபையல்தொன்று
மமைசெய்தில னென்றுள்
மகிழ்பவனையெங்கட் குரியநபிஷபா
அத்தருள்க நின்சரணமே. (265)

படரொளிதிரண்டு பலவடிவகன்ற
வடிவிறைவனென்றுள்
னடிதொழுகிழ்ந்த வல்லோனையுதவி
தருகநின் சரணமே. (266)

கடலொளிபரந்து வருமொளிதிரண்ட
ஹபீபைநீமகிழ்ந்து
கனமறைதெரிந்து கவல்பவனையுபுகழ்கண்
டடேற்று நின்சரணமே. (267)

சசிரவிதங்குந் தரளமிலுறைந்தெவ்
வுலகுயிர் சமைந்து
சமையமெனநின்ற தனியனையுயர்பதவி
தந்தருள்க நின்சரணமே. (268)

கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

ஊனோடென்புதிரங்களைம்புல னோடுவந்தெனை யாண்டவா
னூளமென்றொளி காணவேண்டி நவீன்றுனோன்று மிரப்பன்யான்

தேனோடன்பு பொருந்துமாவைத் திரட்டியெங்களுக் கின்றற்ற
தீனம்வன்பிழை போக்கினின்றெளி யேற்கிரங்கிட னித்தனே (269)

முலமந்திர மைந்தி லொன்றை மொழிந்தவர்க்கிறை யோனோநீ
மேலுமந்த வெளிக்குள் நின்று விளம்புமோசைகே ளாமல் யான்
நாலோடைந்தொரு நான்குமுள்ள நாயுடையுழை நேவெகு
காலமென்றடி யேற்றி மின்றிரு காஷிதந்தருள் ஹக்கனே. (270)

வேறு.

ஆரும்புகழு முயர்பதமு மகரமுதலென் றதிவிதமு
ஆரமணி சே ரொளிமுகமு மவையுந் திருமுன் வருநலரும்
ஓதமறைவிண் டருள்வதுவுமொருவர்க்கறியா வடிவுருவும்
ஓமென்றதையன் புறுமதுமுன் னொளிவுமடியே ளுணராமல்
பாரில்மிகவும் புகழ்வதும் பயமுற்றெவரும் பணிவதுவும்
பாவமகலு முயர்தவமும் பலவுபபுழைதன் றுளமதுதான்
ஏதென்றிறையுள் னுயர்காதி லேறுப்படிக்கேட் டென்னளவில்
ஏன்வந்தவனென் றுயர்கதிதந் தெனையாண்டருளெளிற்றையோனே.

இரவும்பகலு மிறைநின்றே டிருகையேந்தி யிரந்ததுவும்
எனதுள்ளிதய முருகியெழுந் திருகண்ண திற்பாய்ந்தொழுவுதும்
உரவம்மொழிசே ருயிரற்றவுடல்போல் மயங்குணர்வதுவும்
உலகிலடியேன் மிகநொந்து முணருமதுவு முணராயோ
மரவின்சடியைப் புலத்தைவென்று மெளனமணிமந் திரத்தைபுள்ளி
வளரும்பிரானென் றுனைத்தேடி வணங்காரெனவு மறந்தாயோ
ஆரவின் கவிகை ஹபிபய்நூ ருனபெருப்ப வலுப்பமதை
அடியேனுணர வலனநின் னருள்தந்தெனையா ளிறைவனே. ()

கலிவிருத்தம்.

மால்பெற்றுயர் ஞானத்திரு மறையுச்சி பழுத்தே
முலப்பொரு ளெனவுற்றொரு மொழிபெற்றிடு மிறைவா
காலுற்றெழு கமலத்தொளி காணப்பயல் துணிவேன்
மேலத்திரு வாசற்படி வெளிகாட்டென் னிறையே. (273)

துமத்திரை யதில்மொய்த்துள் சுரர்கட்கறி வரிதாய்க்
காமத்திரை யதிலுற்றவர் காணத்தெரி பனே
ஏமப்பதி புகழ்மெய்த்துளு டிரப்போனெளி யற்குள்
னேமனத்தொளி தரநித்தலும் நினைவாய்நெடி யோனே. (274)

வெண்பா.

நெட்டை நெடியபல நிஃமத்துறு மேலவனே
வெட்ட வெளிக்குள் வினைத்தோனே—யெட்டுத்
தருவா யெவர்க்குமொரு தாழ்வருத்தா தென்முன்
வருவாய்நீ யென்று மகிழ்ந்து. (275)

கண்ணிகள்.

மகிழ்ந்துனது தீ தாறும் வரிசைநபி தருஞ்சிறப்பும்
உகந்துபயல் காண்பதற்குள் னுதவிசெய்வா யுத்தமனே. (276)

உற்றுலகி லுனையாக முழன்றழந்து தேடுகினும்
எத்தலத்தி லிருப்பவனென் றெவர்க்குந் தெரி யாதவனே. (277)

தெரிவரிதாய் நின்றவுன்னைத் தேடுவர்க்கன் பாகியுள்ளத்
தரியவிழி தெரியநிறைந் தடங்கலுமொன் றுளவனே (278)

ஒன்றாகி ரண்டாகி யுருவாகி நின்றபயல்
அன்றாடஞ் செய்கழைக ளனைத்தும்பொறுத் தாள்வாயே. (279)

ஆளுமிறை யோனேயுன் னன்பரிற குலும்மத்தோர்க்
கேழுமனு காமலெட்டு மீந்தருள்வா யென்கோவே (280)

கலித்துறை.

கோவென்றுள் பாதந் தெரிசித்தி டாத குமந்திரிகள்
சாவென்ற காலம் நரகாள்வ ரென்றுநீ தான்மொழிந்தாய்
ஆவென் றருளுளத் தேனுறைந் தாயடி யேற்குமுன்றன்
நாவென்று பேசும் நலந்தரு வாயெங்க ணைகனே. (281)

நாயக னேநழு வாதவ னேநன்மை தீபையுறுங்
காயநல் லாவிழி னூடுறைந் தோயுன்னைக் காண்பதற்கு
மாயவன் வன்பிணி வாராமற் காத்துயர் வாழ்வுதந்து
பேயனை நீவவந் தாண்டுகொள் வாயெய் பெரியவனே. (282)

பெரியவ னேபிழை போக்குவ னேபேர ண்டரண்டத்
தரியவ னேயெய்மை யாள்பவ னேபுக ழாமெவைக்கும்
உரியவ னேயொளி வானவ னேயுணர் வோர்க்குமுன்னைத்
தெரிபவ னேதரு வாய்கதி நான்குமுள் சிந்தைகொண்டே. (283)

வெண்பா.

கொண்டற் குடையுடைய கோமானம் மாலநபி
விண்டபுல னைந்துமென்னை மேவாமல்—தொண்ட னுயி
ரீமானையேதெரிசித் தின்றூள் பணிவதற்கென்
சீமானே நல்லுதவி செய். (284)

கலித்துறை.

செய்யும் பலகுறி யெல்லாநின் கற்பனைச் செய்கையென்றே
மெய்யி லுறக்கண் டிடைஞ்சாத பாவிசன் வெண்ணரகில்
எய்யும் பெழுதவர்க் கீடேற்றங் கேட்தின் னோடிருந்
லுய்யும் ஷபாஅத்தெனக் கீந்தருள் வாயெங்க னுத்தமனே. (285)

உற்றுல கிற்படைப் புண்டா முயிர்க்குநல் லும்பருக்கும்
மற்று மரக்கர் முனிபேய்கள் ஐன்னுக்கு மாமறைக்கும்
சற்று மிவையொன்றுக் கெட்டாம லெங்குநீ யாகநின்ற
கத்தனே நீவந் தடிமைகொள் வாயுன்னைக் காண்பதற்கே (286)

காணுமிதயக் கமலகண்ணுனைக் காண்பதன்றிச்
சேணி லெவரு முகக்கண்ணி னுட்தெரி சிக்கவொண்ணு
வாணிலி பெண்ணுமல்லானே யடியற்கு முன்றனருள்
வேணும் பிறுதெள செனும்பெரி தாகிய வித்திடமே. (287)

எழுசீர்க்கழிநெடி லடியா சீரியவிருத்தம்.

வித்து மற்றுல கமுற்ற கத்துரி
மிகுந்து நித்தலு மணத்தநல்
வத்து மிக்குள வரம்பை யர்க்கெமை
வகுத்து ரைத்தபெரி யோனையான்
கத்தி பட்டுனோ டிரந்து கேட்பனீ
கபூல்செய் தீந்தரு ளெவர்க்குநின்
அத்த மெத்தனை யெனத்தெ ரிந்தள
விடற்கொ ணுதெம துறப்பனே. (288)

றப்பி லாலயி னெனத்தொ ழாதெழு
பிறப்பி லுற்றழிவ திற்பல
பிறப்பி லென்னையு மழித்தி டாதொரு
பிறப்பி லாக்கிவைத் தோனையான்
உறப்பி லாமலு முனைத்தி னந்தொழு
துணர்ந்தி லேன்மிக வாகிலு
மறப்பொல் லானெனை வெறுத்தி டாதடி
யற்கி றங்குநீ யன்பனே. (289)

எண்சீர்க்கழிநெடி லடி யா சீரியவிருத்தம்.
அன்பனே நின்பத மென்றுனை நப்புநல்
லடியவர்க் கன்புமா தரவுமாய்தின்றெமக்

கின்பம்நீ தருகினுந் துன்பமே வருகினு
மிகழினு மடியனெஞ் சுனைமறந் தொழிவனே
வன்பனே டைம்புலன் பஞ்சபூ தங்கனும்
வந்ததின் மாய்கையால் சிந்தைவே ருகமுன்
தன்பமே யன்றிவே நிலையெளி யற்குநின்
தலீல்தந் தருள்கயான் தனியனின் சரணமே. (290)

சரணமென் றுனதருள் பெறுமடி யவர்கள்தாந்
தவமதில் நடமிடும் பொருளேவந் தடியனுக்
கிரணநீ தருகினு மிடறுவந் தணுகினு
மிகழினு மடியனெஞ் சுனைமறந் தொழிவனே
வருணனன் புறவரும் பனிநனைத் திலையுளம்
வறுமைகொ டரவுநொந் திகமுமுன் பாதமன்
றருணன் வந் தடிபணிந் தருள்பெரும் வாசலி
லடியன்வந் திரந்தனன் பிழைபொறென் னிறைவுனே. (291)

எழுசீர்க்கழிநெடி லடியா சீரியவிருத்தம்.

என்று மென்றுமெழு சூரி யன்கதி ரிலங்கு திங்களவ் வினைகளு
மண்ட பிண்டமதி லுந்து காயமுள் ளடைந்த சீவன தடங்கலும்
விண்டு கண்டுனை யுணர்ந்தி டாதவெளி யேவெ ளிக்குமுதலானவா
தொண்டன் வந்துன்னோடி ரந்தனெங்கன்பல துக்க நீக்கிவிடென் னித்
[தனே.]
நித்த னேயுனை நினைப்ப னைவரு நினைக்கொ ணுதெனை நெருக்கியே
மற்ற நேர்வழி வருத்த வென்னுள மயங்கி யுன்னையு நினைந்துபின்
மெத்த நாஸின் னோடி ரந்த முங்குரல் மிகுந்தநின் செவிகே ளாவெனக்
கத்த னேயெனது கண்க லக்கமது கண்டிரங் கிலையோ பானியே (292)

வெண்பா.

பாலிக் கெனபலனும் பான்மையு முன் டோபுயலைத்
தாவிவெறுத் தாயெங்கன் தானவனே—கூவித்
திருப்பதங்கன் டோபவர்க்குந் தீயருக்கு மெல்லா
மிரப்பவர்க்கு நீகொடுப்பா யே. (293)

கலித்துறை.

ஏனெந்த நானு மளவிரங் காமனீ யெங்குநிறைந்
தானந்த மாயிருந் தாயுவுந் தெந்தமை யான்பவனே
நானெந்த நானுமுன் னுமமற் றென்றை நவின்றனனே
தானொழிந் தாலிங்கா ருண்டுநல் வாழ்வு தருபவனே. (294)

தார பலனும் பதவி தலீ லுந் தலைமைகளும்
வீறுங் கதியுநல் மேலான வீரமும் வெல்லெற்றியும்
பேறும் நல்வுந்தல் லீடேற்ற முய்பெரு வாழ்வுமனந்
தேறும் படிதரு வாயடி யேற்கொரு தீங்கிலியே. (296)

தீங்கு பழுதினை யில்லானே யுன்றன் திருவடிக்குள்
ஓங்கி வளர்ந்துரு வாய்நிறைந் துள்ளத் தொளியிருகண்
தூங்கும் பொழுது தருவாய் தொடர்ந்திரு நாசியினின்
றேங்கஞ் சரத்தோ டெழுந்தோனே யென்று மெளியவர்க்கே. (297)

எண்சீர்க்கழிநெடிடையாசிரியவிருத்தம்.

எளியவர்க் குகவுநற் பொருளேயுந் திருவருக்
கிடையிலுட் ளுளிநெறித் திருளாகத் தொழுகிய
அளிவதற் றுயிர்விடுத் தடியனுக் கருள்வினைத்
தஹுமதுக் கிவனுமத் தெனவருத் தோனேயான்
ஓளியுனக் குயர் தவக் குறைவருத் திடுமதா
லுலகிலிப் பொழுதுளத் துணையுருத் தெரிகிலென்
வெளிநிறைத் துயர்மனத் துறநினைத் தெனதுதீ
வினையறுத் துதவியுந் தருளெமக் கொருவனே. (298)

ஒருவனெப் படியுநற் பதவியுந் தருள்வதற்
குவமையொப் பிலையெனப் பயல்நினைத் துருதுமுன்
வருவனித் தலுவனப் பகையொழித் திறைபல
வகைவகைப் படிசிறப் படியனுக் குலகினிற்
தருவனெப் பொழுதெனப் பெருகுமெய்த் துளருமென்
றனிமையுந் திறகுமத் தருளுமெய்ப் பொருளேயான்
இருமனப் படுமுளத் திருளறுத் தியல்வினைத்
திடறுதீர்த் தெமையுமீ டேற்றிட னிறைவனே. (299)

கலிநிலைத்துறை.

இறைய வானிடையின் கலைச் சுழிமுனைக் கிடையில்
மறையின் வாழ்வதை வருத்துவித் துனதுவல் லபத்தால்
நிறையும் வாணொளி தெரியுதற் கெமைநினைத் தெமக்கோர்
குறைவ ராமலீ டேற்றுக வெமக்கும்றஹ் மானே. (300)

மானை மான்ருடர்ந் தியங்குமெண் கலைமகிழ்த் தினித்த
தேனை யேனொளித் தாய்வருத் தாமலென் தீனே
பூனை யானையோ டெதிர்பொரா தகலுமெண் றுணரா
ஈனன் யானொன்றைக் காண்பனோ வுனையலர் திசைந்தே, (301)

இசைந்த முத்துநற் பவளமும் பர்சையோ டினங்கி
வசந்த மண்டபத் துட்புகுந் தவைவகுத் தருவாய்ப்
பசிந்த நல்லுயிர் விடுத்துண வீந்தருள பதவி
உசந்தெ மைப்படைத் தோனேதின் னுதவிதந் தருனே. (302)

அருள்வ தற்கரி தாகிய முதலெழுத் தலிபென்
றருள தற்குமுன் னறிபவ ரெவரெமக் கிறைவா
வெருள கற்றிதல் லெழுத்தினை யறிந்துனை விரும்ப
அருளெ னக்கக மீந்தரு ளெவர்க்கும்வல் லவனே. (303)

வல்ல பங்கொடு மறையுச்சி பழுத்துமன் னுலகில்
நல்ல றந்தரும் ஞானத்தின் நடுவுச்சி பழுத்தங்
கில்லெ னுய்பொரு ளுடைவதெவ் விடத்திலென் றிறைஞ்சப்
புல்ல னையுவந் தடிமைகொள் ளெவர்க்குநற் பொருளே. (304)

வஞ்சிவிருத்தம்.

பொருளன்பு பொருந்திய மெய்ஞ்ஞானத்
தருளென்ற தகத்து ளுறைந்தடியேன்
வெருளன்றி விரும்புவ தற்கெனதுள்
ளிருளென்ற தகற்றிவி டெம்மிறையே. (305)

இறையென்றலி புக்குமுன் னெப்பொழுது
முறைகின்ற வெழுத்தினை யுற்றுணராக்
குறையன்றி யெமக்கொரு குற்றமும்யான்
அறைகின்றிலே னீபொறெ னுத்தமனே. (306)

மன்னென்றும் வளைந்திடு மவ்விருளில்
என்னென்றுந் தெரிந்திலே னெவ்வகையும்
குன்னென்றல கத்தெமை யாள்பவனே
பொன்னன்பு பொருந்த விரங்குவே. (307)

இரங்கென்றெளி யேனிறை வாயுனது
பரங்கண்டு பணிந்து பலப்பெறயான்
சிரங்கொண்டு புகழ்ந்ததை நீ தெரிசித்
தறங்கொண்ட வடிமைகொ ளாள்பவனே. (308)

ஆண்டாய்புக றான தடங்கலையுந்
பூண்டாய்திரு மேன் பொலிந்தமுத
மீன்ருயெவை யும்முள தாலெமதுள்
தீண்டாய்தினை வாயெமை யாள்பவனே. (309)

மேலான பதங்கள் விளம்பியசொல்
நாலாறு மெனாமி லெழுந்துபசங்
காலோடு கலந்துள் காஷியதை
பேல்வாக யெழுத்தெமக் கீந்தருளே.

(310)

எண்கீககழிநெடிவடியாசிரியவிருத்தம்.
ஆதிபெரும் பொருளே யழிவில் லானே
அண்டையிலும் பானபெரி யோனே
சோதியிறை யோனே துவக்கமில் லானே
துய்யவனே யெல்லாம் படைத்தழிப் போனே
நீதிபெற வெங்கு நிரம்பினிள் ரேனே
நிச்சயப் பொருளே நிகரில்லா ஞானமே
ஒதியுணர் வல்லார்க்கு முத்தமப் பொருளே
உண்மையா யென்மனத் தழுக்கறுப் பாயே.

(311)

உண்மைப் பொருளே யுவந்துதொழ வல்லார்க்கு
ஆனாறு நின்றிலங்கு முன்னொளியே
நன்மைப் பொருளே துலங்கிய மேலவா
ஞானவினக் காகநின்ற நாயகனே
கன்மப் புவிவா னுலகுங் கடலேழுங்
கதிரவனுங் காணாநின்ற காவலனே
தன்மைக் குரியவா நீங்கில்லா நித்தனே
தானவனே யென்மனத் தழுக்கறுப் பாயே.

(312)

எழுசீர்ச்சந்தவிருத்தம்.

காலக்கிளி மாரிதருட்புனல் காணக்கிடை யாதவனத்தருள்
கமலத்துறு வானியனப் பெடையென்
கோலத்திரு மேனியொலிந்தறு கோணத்தொரு பாகிலிருந்தினி
கூவிக்குறை யாதெமை யான்பவனே

பாலாப்பிலை ஞானப்பசங்களி மேயப்பய லானிபதைத்துறு
பாசத்தை யழித்துமு கந்தருளென்
நேலத்திரு வாசலில்வந்துள் னோடியல்வுற்றது கேட்பனறிந்துநீ
யேழைக்கிரங் கிணைபழு தற்றவனே.

(313)

ஆருமறி யாதொருமாமணி யாகுமுத லானமுஹம்மதரென்
றருளுந் தொனி யால்நீ யடங்கலைபுழம்
பேரின்பம் தாகியவெப்பனி பெருகுந்துளி யால்மைசெய்துரை
பேசென்றுநீ பேணிவ குத்தவனே.

எதுமறி யாதெனியேனுன தேவல்செய்திலென் வெருமாலொரு
கூறென்ற திரங்கி யெமக்கருளென்
ரேதும்பயல் கேட்பனறிந்தொரு நானுங்குறை யாமலுவந்துநீ
யுதவுப்படி தந்தரு ளுத்தமனே.

(314)

கலித்துறை.

உவதேச நற்குரு வைப்பய லுள்ளத் துணர்ந்திறகுல்
அவரோசைக் குட்படக் காண்கில னேயெம்மை யான்பவனே
வவரோசைக் குள்ளுணக் காளாக வேண்டி வருவதென்றன்
சிவயோகக் கண்ணிற் படலத்தை நீக்குணைத் தேர்வதற்கே.

(315)

அன்றெமை யானுங் குருபாத முள்ளத் தறிந்தடியேன்
தொண்டது செய்யத் துணிந்தில னேயென்றுந் துய்யவனே
வண்டர்நின் பாதத்துக் காளாக வேண்டி வருந் துயரங்
கண்டிரு பார்வைப் படலத்தை நீக்குணைக் காண்பதற்கே.

(316)

விண்ணவ ரெண்ணத் தடங்காநின் பாதத்தை வேண்டிக்கையாய்
மண்ணவரு ள்ளந் தழும்பாமற் காண வகுத்தவனே
நண்ணுவ ருண்ணத் தரும்பா லமுதத்தை நாடுதென்றன்
கண்ணிரு பார்வைப்படலத்தை நீக்குணைக் காண்பதற்கே.

(317)

செகருரு நாதனைச் சிந்தையுள் ளேதெரி சித்திடுவோர்
வகையறி யாமற் மயங்குகி றேனின்றன் வல்லபத்தால்
மிகவுமெய்ஞ் ஞானத் துருக்காண வேண்டி விரும்புதென்றன்
அகவிழிப் பார்வைப் படலத்தை திக்கிவி டாண்டவனே.

(318)

தேடும் பொருளையென் சிந்தையுட் காட்டநற்றேசிகளை
எடு மெழுத்து மறியாது காணொழுத் தாணிக்ஞள்ளோர்
வீடும் விளக்குதல் வேந்தனு முண்டதைக் காண்பதற்குள்
ஆடுங்கண் ணடிப் படலத்தை நீக்கிவி டாண்டவனே.

(319)

உடலுற்ற தாயாய்நம் முள்ளுயி ராயுள் ளுயிர்க்குட்சிறந்
தடலுற்ற தாயான நல்லஹ் மதுவா மவர்க்கன்புறுங்
கடலுற்ற தாயுன்னைக் காண்பதற் கெம்மிரு கண்ணிலுற்ற
படலத்தை நீக்கிவி டல்லாவுன் சித்தமென் பாக்கியமே.

(320)

கழிநெடிவடியாசிரியவிருத்தம்.

பலவும்பல விபரமொ டுனதடி பரவந்திரு வுளமுறு முயரொளி
பழகுப்பிரு தயமதி லுறுதிதரும்

நலவுங்கதி தெறிமுறைந்தியு நடுவுமருள் பெருகுயீ மாளொரு
நாளும்நழு வாதெமை யான்பவனே
இலெளஹின்பல கையிலுன துதனிகொ டெழுதுங்கல முணருமுற்
றெழுத்திலோ ரெழுத்தென்னா விரங்கநீ விடையருளென்
றுல சில்லுமுன் றடியனிச னோடிந் தோதும்புகழ்ச் சியைநீ ஈடேற்று
காலந்துயி லாதவ னே கனியே. (321)

விருத்தம்.

கனியேகனி வுறுமேலவர் காணத்தெரி வதன்முன்
பனியேபனி யொலிதேடிய பயலுக்கிட றணுகாத்
தனியேபய லுனைநாடிய தலீ லீந்தருள் பவனே
இனியேறணு ஃசமல்விரைந் தீடே ற்றெம திறையே. (322)

இறைவோரிறை வனைமண்ணினி லெளியேன்வெகு துயரால்
முறையோமுறை யெனநொந்தழு மொழிகேட்டிரங் கிலையோ
தறையோரிரு தயம்நாடிய தலீ லீந்தருள் பவனே
குறையோர்குறை விலையான்செய்த குற்றம்பொறுப் பாயே. (323)

கலி விருத்தம்.

உன்னையு மொருவனென் றுரைத்த வாயினுற்
பின்னையு மொவரைப் பின்செல வோவுவந்
தன்னையு மறிவிலுற் றறிவி லும்விரைந்
தென்னையு மிருதயத் திரங்கென் னேகனே. (324)

உனக்கு நல்லவ னல்லயா னுண்மையென்
றனக்கு நல்லவ னாகத் தலீ லுந்தந்
தெனக்கு நல்லறிவு வீந்திடர் போக்கியென்
மனக்க ளம்மதை மாற்றிவி டேகனே. (325)

கலிநிலைத்துறை.

ஏக நாயக னேயுனைப் போற்றியெந்நாளும்
தாசு மாய்ப்பயல் கேட்பதைத் தந்தெனக் கருள்வாய்
வாயி னாலென்றும் வசையுனக் கல்லவோ வரிசை
நாயி னாலநின் றிடுகநீ யெவர்க்குநல் லவனே. (326)

நல்ல நாயக னேயுனைப் புகழ்ந்திடு நாவாற்
புல்ல ரானவ ரையும்நான் புகழ்வனே புவியில்
அல்ல லானதை யகற்றிநற் பதவிதந் தருள்வாய்
சொல்லும் வாய்மைகண் டிரங்குநீ யெவர்க்குநற் துணையே.

ஏனே வித்தனை சொல்லியு மிரங்கிலா பெளியேன்
தானே புல்லனைப் போலாரு மில்லையோ தரையில்
யானே விப்படி யலைவது னபிப்பொருட் டாலே
தீனை யென்பிழை தான் பொருத் திரங்குவாய் தெளிந்தே. (328)

தெளியே யுன்னையான் தேடுதல் கண்டுநீ செகத்தில்
எளியே னுனெனக் கிரங்கிடல் லானுநீ யிசைக்க
மொழிபொல் லாதெனும் வசையுனக் கதைநீமுன் னறிந்தே
அழியொ ணக்கதி தந்தென யடிமைகொள் ளரசே. (329)

அரசு ருக்கருள் பெருகவைத் தடியவ ருடலும்
புருஷ ருக்கடி பணிவது போலவைப் புலனும்
பரிசி னிறைந்திடு வரைப்பணி வித்தனை பழையோர்க்
கருசி னிற்றதை யெமக்கிசைந் தருளமைத் தோனே. (330)

அமைக்கு முன்னினைத் தஹுமது தமக்கரு னுரியோன்
இமைக்கு முன்படைத் தவரவர்க் குறுமிசை வெழுதி
சுமைக்கு முன்கொடுத்த தடியவர்க் குதவுநற் றுணையே
எமக்கு மிப்படித் தந்தருள் றகுமத்தி சைந்தே. (331)

இசைந்த ஹும்மது நபியைநின் றிருமனத் திரங்கி
வசந்தெ ழும்மனம் பொருந்திய பறக்கத்தால் வகுத்துப்
பசிந்தெ ழும்முயி ரனைத்தையு மிகப்படைத் போனே
உசந்த கண்டெரி தரவரு ளெம்மையு முகந்தே. (332)

உகந்த நல்லலி பின்முத லெழுத்தினி லுறைந்தே
அகந்தெ ளிந்துநல் லஹுமதுக் கருஞ்சிறப் பளித்த
சுகந்தர நினைத் தடியவர்க் குறுந்துணை யாகிச்
செகந்த ளில்வர விடுத்தவ ரிரங்கெமைத் தெளிந்தே. (333)

தெரியு மச்சுட ரொளியைநின் றிருக்கண்ணுற் றெரிசித்
தரிய நட்பஹு மதுவெனத் திருமுனி லழைத்துத்
துரியு மச்சுல வாத்தையுந் தொகுத்துரைத் தோனே
விரிவ்வு டுத்தநற் கிருபைசெய் யெமக்கினம் விரைந்தே. (334)

விரைந்த ஹும்மது நபிமக்க ளனைத்தையும் விருப்பி
வரைந்து றும்மஹு ரெனும்பல படைத்தவல் லவனே
கரைந்த மும்மடி யேனிள்ளே டிரைந்ததைக் கபுல்செய்
திரைந்து பூவில்வந் திரங்கெளி யவருளத் திசைந்தே. (335)

தேனு மாவுக்கு நடுவேநின் நிளித்ததென் ளமுதே
நானும் நானுமல் லாதவ ரறிவரென் றனக்குள்
மானு மாடு மருவிய கலைக்குவல் லோயே
ஈமா னில்லிருந் தீடேற விங்குண்மை நவீன்றே.

(336)

கலிவிருத்தம்.

விண்டனன் மிடிமையு மெலிவு மகலப்போய
இன்றின முவந்திடு மண்ணிற் புகழ்ந்துணைக்
கண்டனன் கண்டதென் கையுள் ளந்துநின்
தொண்டனுக் குதவிசெய் துய்ய நாயனே.

(337)

நாயனென் றுனையறி வித்த நல்லோர்கள்
காயநற் கிருபை செய்தருளு மன்பனே
பேயனெந் தழுதுணைப் பேசிக் கேட்பதைத்
தாயிலும் விரையவந் தருளீ டேறவே.

(338)

வேறு.

பேயோ அலி போமுதல் வெம்பளியென்
ரேயாமல் வருந்துவி யுள்ளருவாய்
சீனேநா னேதெரி யாதெமக்கும்
மாயாமுக நாள்கும் வழங்கிறையே.

(339)

முன்னன்கு முகந்தரு முச்சுடரை
மின்னக மணந்து மிகப்பழையோ
ருன்ன மமளித்ததி னூடுறவாய்
என்னுனை யென்சொல்வ னம்மிறையே.

(340)

இறைவாவுன தாலுமெ முச்சுடருக்
கறைவாய்மஹு மூதென்ற னைத்திலும்வந்
துறைவாயொளி யாலுரு வானவுனைக்
குறைகான்ப வருங்குரு டானவரே.

(341)

வேதமுரு வாக விளம்பியசொல்
லேதென்றே வருமறி யாமலெழுந்
தாதமென விண்ட தெமக்கறியப்
போதந்தரு வாயுயர் மெய்ப்பொருளே.

(342)

பொருளென்றது புத்தியி னுச்சிதரும்
வெருளென்ற தகற்றி மிகப்பயலுக்
கிருளென்ற தறுத்திரு பார்வைநிறைந்
தருள்தந்தடி மைகொளென் னண்டவனே.

(334)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பேயிற குலுல் லாவெனுந்திரு பேரழ காண ருபமா
யாயநற் பேரத வேத நூலினே டஞ்சிலொன் ருச நின்றவா
ஒய்வொரு நாளில் லாம லேபய லுன்னொடி ரந்து கேட்பதைத்
தாயிலு முண்மை யாக வேகதி தந்தரு ளென்று மாதியே.

(344)

ஆதியோ டந்த மேவு நாளவி பானது மூன்று கோலமாய்
வேதியர் கண்டி டாம வேதிரு மேலவர் காண நின்றவா
நீதி யறிந்து தேடி யேபயல் நின்னொ டிரந்து கேட்டுள
சோதியென் கண்ணில் காண நீதுணைச் செய்தீடேற் றென்றனன்பனே

அன் புறு பஞ்ச பூத மும்புல னைந்துமா ருறு நாடியும்
மண்புனல் காலும் வன்னி யும்முயர் வானல்ல வானமு மானவா
தம்பரல் லாது யானும் வேருரு தம்பமுங் காணி லேன்மிகத்
துன்பமு டற்றுக் காண வேதுணைச் செய்தீடேற் றென்ற னன்பனே.

அம்பர மேடிங் காண வவ்வுயிர் யாவையு மலையாதவே
ரின்பம தேமு பங்கி லும்நிறைந் தெங்குமொன் ருகி நின்றவா
என்பொடு மூளை தோல்த சைக்குறுப் பேழு நிறைந்து ருபமாய்
உன்பர மேவு தொண்டனுகநல் லுதவிசெய் யாங்கன் காணவே.

()

காணவுங் காண்கி லாம லுய்முயர் காரண மான ருபமாய்
ஆணிலி பெண்ணு மேய லாமனின் றனைத்தையு மாளு மன்பனே
சேணிலு மாகி றத்தி லும்மொரு தீங்குவ ராமற் காத்தெமக்
கூடுறெடெந் நாளு மமுத மீந்துன துதவிசெய் யென்ற னித்தனே.

நித்தனே யேனிப் போது யானினைத் ததையு நீத ராமல்தின்
றத்தனென் றென்று மேதுக் கையுனக் காயிரம் நாமஞ் சாற்றினாய்
பித்தனே நீபொ லாத யானும் நின் பேர்சொலக் கேட்டி ரங்கிலாய்
கத்தனே யான்ப டுந்து யர்கண்டுள் கல்பிரங் காத பாவியோ.

(349)

வேறு.

ஏனே நித்தனே நீயெ னக்கிரங் காம லெத்திசையு ம்நிறைந்
தான மெய்ப்பொரு ளாய்ம னித்தாரோ டால மொக்கநின் ருடிலாய்
யானு மிப்படி நோவ தற்கெழு மானி லத்திலுள் ளோர்நகைத்
தீன முற்றிகழ் வாரெனைத்தெரிந் தேழைக் குற்றிரங் கேகனே.

(350)

ஏதுங் கண்டிகழ் வாரிர னப்பய வியம்பக் கேளென் னிறைவனே
ஆருங் கண்டறி யாரு னைத்தெரிந் தடிய னுள்ளத் துணர்ந்துபின்
ஓதி யுன்னொடி ரந்த ராசியத் துள்ளுண் மையு முணர்ந்திலாய்
ஈது கண்டுதொ ழாதெ னக்கிழி வென்ற தகற்றிடிக்கேகனே. (351)

எனக்கல் லாமலு னக்கு மேயிழி வில்லை யென்ற தறிந்துநீ
மனுக்க ளானவ ருக்கு வஞ்சம னத்தி லுண்மை வருத்தியே
எனக்கு மாதி விளைக்க வுப்மறி வோடு னைத்தெரி சிக்கவும்
சிவக்கு நாளு னிணக்க முந்தெளி வுப்மெ னக்கரு ளத்தனே. (352)

அத்த னேநீ யடக்க மாக வமைத்த ராசிய தேசிகா
சுத்த நோஞ்செழுத்தொடஞ்சு சுழிக்கு ளொன்று திரண்டதோர்
பித்தஞ் சேற்பன வாத மஞ்ச புலங்கள் பூதமொன் றுனதோர்
எத்த யானின்ப தம்மென் றேத்தி யிறைஞ்ச சிவம்முளத் தாதியே.

எழுசீர்க்கழிநெடி லடியா சிரியவிருத்தம்.

ஆதிகா மத்திருளி லலிபல்லா தப்புக்கழை
யாவர்தா னுற்ற நிவதென்
ரேதிஆ ஷிக்கிறகு லைநீ மெய்ப் போடுரு
வாயமைத் தாளு மிறையே
நீதிதா னிப்படிப் போலவன் னெஞ்சினில்
நிய்யத்தை நிறைவேற்றுகில்
தீதிலா வுத்தமதீ தாறெமக் கீந்திடொரு
தீங்குதா னற்ற பொருளே. (354)

பொருளையா வர்க்குமுயர் பதவிநே ரிட்டவர்கள்
புகழநீ கைக்கொண் டுலகில்
அருளாளா ததற்கழகுள் னருளிணல் வைத்திடவு
மடியே னேதுக்கு மெலிவேன்
வெருளிண லுற்றவினை விலகொணு மற்பயலு
மிகநோவத் தருதி யோடுநெஞ்
சிறுளொணு தெப்பொழுது மெளியனே வற்றிடநல்
லினிமைதா றப்பி ருகிமே. (355)

இறப்பிரு கிமேயிக விரங்குணையல் லாதெளியனுக்
கொருவர் தஞ்ச மிலையான்
அறப்பிழைசெய் தாலுநீ பொருத்திடுற தாலுனை
யடக்கமுள நாய கலீயென்

றப்பிடுறே பேசியென் னுளத்திட்மிகு நோவதையு
முவமிடத்திட வுன்ற னருளாற்
சிறப்பதிக வாழ்வுகதி தந்தெமைப் டேற்றுபல
திகருமர சாளு மிறையே. (356)

அறுசீர்க்கழிநெடி லடியா சிரியவிருத்தம்.

இறையோர் சிரசி லெந்தருளி
யிலங்கு மிறகுல் நயினுரை
மறையோ ரறியா மெய்ஞ்ஞான
வடிவா யொளியில் வருத்தவனே
தறையீ தடியேன் மிடையாலுன்
றன்னை மறந்து தளர்வேனே
சிறைபோய்த் தெளிய மிகவிரக்காய்
தீனே தேவர் சிகாமணியே. (357)

தேவர்க் கரிய குலக்கொழுந்தே
தெளியே புனியிற் றிருமறையோர்
தோவற் றரிய கடரொளியே
துணையே யடியேன் வினையாலுன்
னேவற் கிசைந்து மொழுகாம
லெளியேன் மெலிவ தறிந்துனது
காவற் பெறநின் னருள்தருவாய்
ஹக்கே ககனர் சிகாமணியே. (358)

ககன மதினந் தரமேழுங்
கைலா சமுமர சான்பவனே
சிவனென் றியம்ப வரமளித்த
தெளியே யடியேன் றீவினையாற்
புவளி லுனைத்தொ ழாக்கொடிய
பொல்லா னென்று பிழைபோக்கி
மவுளந் தரவந் தருள்புரிவாய்
வடிவே வானோர் சிகாமணியே. (359)

வானே ரறியா வடிவுருவாய்
மறைநான் குச்சி பழுத்திறகுல்
தீனே விளங்கு மெய்ஞ்ஞானச்
சென்னி பழுத்தொ யுருக்கணியே

யானே யுனக்குப் பிழைசெய்தே
 னெனவும் நகையா துனதருள்
 மானி லானே ரவர்பொருட்டால்
 வழிசே ரமரர் சிகாமணியே.

(360)

அமரர்க் கரிய கிருபைவினைத்
 தருளா னந்தச் சுடரொளியாய்த்
 திமிர்தத் திரைக்குள் னொழிந்துநின்ற
 தெளிவே யடியேன் றீவினையாற்
 குமுத பனிர்ண் டெழுத்திலொரு
 கோணி லுனைக்கண் டிலென்றே
 யமிர்தக் கலசத் தமுதடியேற்
 கருள்வா யண்டர் சிகாமணியே.

(361)

அண்டர்க் குளது சேவடியை
 யளித்தா யெவர்க்கு மறிவிலதாய்த்
 தொண்டர்க் கரிய பதம்வினைத்த
 துணையே யடியேன் றீவினையால்
 வண்டர்க் கொல்கி யுனைமறந்து
 வணங்கா துலகில் மெலிவதறிந்
 தென்று மெளியேற் கிரங்கியருள்
 தருவா யிமையோர் சிகாமணியே.

(362)

இமையோ குளது திருவுளத்துக்
 கிசையு மஹும துக்காயிரங்கிச்
 சமையா சமையம் வடிவாயென்
 றனக்குள் னுறைந்த தானவனே
 அமையா தேட்டி லெழுதிமுடி
 யாதென் றுயர மறிந்துலகி
 லமைகா ணரிய பதவிவினைந்
 தருள்வா யும்பர் சிகாமணியே,

(363)

உம்ப ரினத்துக் கடங்கரிய
 வெளிவா னந்தச் சுடர்விரிந்தே
 எம்ப சிடத்தி லெழுந்தமணிக்
 கிறகு லெனும்பே ரீந்தோனே

வம்பர் தமக்குள் னருள்பரவ
 வழங்கு மதுகண் டடியனுளம்
 வெம்பு தெனக்குள் னருள்தருவாய்
 வேந்தே விண்ணோர் சிகாமணியே.

(364)

விண்ணோ ருளத்தி லடங்காத
 வெளியாய் வெளிக்குள் ளொளியுருவாய்
 மண்ணோ ருளத்தில் நிறைந்திலங்கும்
 வடிவே யடியேன் றீவினையால்
 உண்ணு ருளத்திற் படுமதனா
 லுலுத்தர் தமைப்பின் செல்லாம
 லெண்ணு தெனக்குள் னருள்தருவா
 யிறைவா வெவர்க்குஞ் சிகாமணியே.

(365)

எவர்க்கு மளத்தி லடங்காத
 வெழுத்தி னிரங்கா ரிருளுக்குமுள்
 சிவக்குங் கறுக்கும் பசித்துளக்குட்
 சேர்ந்து வெளுத்து மஞ்சணித்து
 மவணி லஹதென் றவ்வலிநின்
 ருகி றஹும தானவுன்னை
 இவண் லறியக் கிருபைசெய்வாய்
 வேந்தே மேலோர் சிகாமணியே.

(366)

மேலோ ரறிவா லறிந்துதொழு
 மெய்யா சளத்தி லெழுஞ்சுடரே
 காலோ டெழுப்பிக் களல்முட்டிக்
 கருது மவர்க்கொண் டுளவனே
 நாலா நெழுத்துக் குடலுயிரு
 நடுவுந் தெரியா தெமக்கமுதம்
 பாலோ டரிய பலன்றருவாய்
 பரமே பரம சிகாமணியே.

(367)

பரம விளக்கே பாத்திபனே
 பழையோர்க் குதவும் பழம்பொருளே
 சுரமத் துணையைக் காண்பவர்கள்
 கமல விளக்கே காவலனே

உரமப் பொருளே யுனைத்தொழுவேரீக்
குதவும் பொருளே யுலகிலுன்றன்
தரும வடியேற் கிரங்கியருள்
தருவாய் சருவ சிகாமணியே.

(368)

சலிவிருத்தம்.

சருவகுரு வாய்ச்சருவ சமயவடி வாய்நின்
றுறுவருளைத் தெரிசிப்பவர்க் குறுத்துணைசெய் வேளே
சிறுவன்மணப் பிடையுமென் றிவினையும் போக்கி
உறுகரும முறைசெய்தெனக் குண்மையருள் வாயே.

(369)

உண்மைதரு மேலவெளிக் குள்ளோசை பரந்தே
செய்மையுறு முன்னொளிதி ரண்டிடும தற்குள்
நன்மைதரு நன்மறைந வின்றமுக நான்கும்
என்னளவில் நின்றுடவு மிரங்குறகு மாளே.

(370)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியிவிருத்தம்.

மாணுரு குங்கலை மாசுக ளன்றுனை வந்துதொ டர்ந்ததைநீ
தானறி யும்படி யாரறி வார்குறை சற்றுமி லாதவளே
தேனுரு குங்கனி பேசிய நான்மறை தேடிய தீபியை
யானறி யும்படி நீதரு வாயிக முாதெனை யாள்பவளே.

(371)

ஆளுவை யென்றுனை யாரும்வ ணங்கிட ஆலம டங்கலையும்
வாழுவை யென்றுமி ரானதெ லாம்நீவ குத்தெமை யாள்பவளே
மீளுவை யென்றுரை பேசிய நான்மறை விண்டமு கங்கனையாள்
கோழையெ னக்கறி வீந்தருள் நீயொரு குற்றமி லாதவளே.

(372)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியிவிருத்தம்.

குற்றமில்லா தலைமமுன் றலிப தாக்கிக்
குதறத்தா லஹுமதுக்கன் பாக நீயும்
அற்றமில்லா தனித்தபெருஞ் சிறப்ப னைத்து
மாசுறிவ ருணையொழிந்தென் னருமை யோளே

பித்தனெல் லாம் பகர்வனென்று மறியேன் பாரிற்
பொரியோர்கள் பொருட்டாலென் பிழைகள் போக்கிக்
சித்தமுன னால் மகிழ்ந்துத்திரு வடியைக் காட்டென்
றீகினைகண் டிரங்கியீடேற் றெவர்க்குந் தீனே.

(373)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியிவிருத்தம்.

எவர்க்குந் தீ னென அலிபு முன்றிலிவல் கோரெழுத்தி
லெவையு மாய்விண்
ணவர்க்குந்தர னறியாம லொளித்தஹும தேடருளு
மருமை யோளே
துவர்க்கந்தா னில்லையெள வுற்றடியேன் மண்ணில் தொழு
துனைக்கேட் டிரப்பேன்
தவக்கந்தா னகற்றியுயர் பதவிதரு வாயெவர்க்குந்
தவிலுள் ளோளே.

(374)

கழிநெடிலடியாசிரியிவிருத்தம்.

உள்ளநாயனே யென்னை நீயெனக் குள்ளவாண்மை யளித்திலாய்
ஒளிக்கண்ணால் நீயெனைநெரிந்துமென்விழிகள் கொண்டிட நின்றுலாய்
வெள்ளமாரி விலக்கில்விட்டுமென் விழிக்கண் பாரவை விலக்கிலாய்
வெறியருக்குநீ பவுசளித்தவன் மடியனுக்கருள் தருகிலாய்
வள்ளனிதி யெவர்க்குமீந்தவன் வரிசைநீதி வழங்கிலாய்
மாலெழுந்தயர் வானிறைந்தவன் மாலளித்தெனை யாள்கிலாய்
அள்ளநாயகர்க் கமுதளித்தவ னடியனுக்கருள் தருகிலாய்
அன்பனே நீ நடந்துநீதி யநீதியாக விருந்ததே.

(375)

இருந்தநாளி லுறைந்தமாய்கைமு டென்றுங்காரிரு ளாகநின்
றெழுந்தராசத முள்ளதில்லையென் றியங்கிடாதுனை யாய்ந்துநீ
அருந்தகாலி லெழுந்தநின்றிரு வானதூக்கமென் னுள்ளகத்
தருவருப சொருபமாதி யறுதிசோதியொன் ருக்கவே
வருந்துமாஷிக் கெழுந்தகாம மனக்கண்ணடியி னூடுபோய்
மாவுந்தேனெடு பா லுங்கூட்டி வளர்த்ததீப முழம்மதாய்
முருந்து ஞானந் தெளிந்துன் னுச்சியில் முங்கி வெப்பனி யானதை
முடனாறெரி சித்தலெனெனை முழுதிரங்க்டென் னித்தனே.

(376)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியிவிருத்தம்.

நித்தனுள துட்டொளிவில் திற்பவர்தம் மெய்ப்பத
நினைப்பவ ருனைத்தெ ரிவதென்
றெத்தனை மலக்குக ளெனக்குனக் கெனத்தருக
வென்றுனக்குள் மற்பொ ருதல்கண்
டுத்தம மனிதர்க ளுளத்தினி லிருப்பதலா
லுங்கட்குள் நிற்ப தீயென்
றத்தனேநீ செப்புமொழி தப்பிலை காவுன்ற
னடியனுளத் தெழுந்த ருள்கவே.

(377)

பேயலிபு சீனுக்குமுன் னேபிறகோ காபதில்
வினைத்தெனையா யாளு மிறையே
நாயடியே னிவ்வுரை நவின்றிடவல் னேமுற்று
நாவெழுமோ நல்லோர் கள்முள்
பேயவர்கள் மெய்ப்பதம் பணிந்தவ ரெனக்குரைத்த
புத்திகொ டுனைத்தெ ரிந்துநல்
ஆயபுக ழாதியுந்தீ தாறடியேற் கீந்திடுன்
காவல்கொண் டேவல் செயவே. (378)

ஏவல்விவ கல்குபிரீ டேற்றமிகு பாவமிள
தென்றுள் னிதயத்தி னுறையும்
காவலவர் தாமுங்கம லத்துளிஷுக் கீன்றதுநீ
ஹக்கலிபு லாமீ மெனமுள்
ஆவலுறு மாதமுள் னோடியி ரடைந்ததுஹவ்
வாவினுக்குள் னோவி னைந்ததென்
நாவினாரை போலுமனக் கண்குளிர் நின்றருணல்
லோர்தொழும் நமக்கி றைவனே. (379)

வேறு.

இறைவ னிறையுன தடிதொழ வருமள
கிருதயம மிலுறை பவனே
மறையவ ருனதருள் தெரிவரென் றவரடி
வருடிய திருட னுள்ளத்
துறைவது மலுகரே மறையர்வந் துறுதிகொ
டுதவுமென் றுனையு முணராக்
குறையது பெறுசெவி குருபர னருள்பயல்
கொடுவர நினைவு னருளே. (380)

அருளிறை வனேமறை தருமுக மறுவகை
யதிலொரு முகமஞ் சுடராய்
இருளொரு முகம்பெளி யொருமுக கிருதய
மெனுமொரு முகம தெனதுள்
வெருளற வருமலு கறைனயுணர்ந் துனதடி
விரும்பிடி லுறுந்து னையே
மருளற வருமுயர் மவுனமோ டெமக்குநல்
வரிசைதந் தருளுவாயே (381)

வேறு.

தருநல வுறுகதி தலீலுயர் பதவியுந்
தலைமையும் வெகுபலனுந்
திருமுக மெழுதிய கிருபைகொ டிருவிழி
தெரியுநல் மலுகறெனுங்
குருபர னிருதய கமலமுள் னுறைவதென்
குணமதை நினைவிலுறக்
கருவினைந் துனதடி தெரியநீ கிருபைசெய்
ககனர்கள் தொழுமிறையே. (382)

இறையுனை யலதுவே நிலையெனு மிலெளஹிளி
லெழுதிய கலமெனதுள்
அறைதனி லுருகிநின் றருவமோ டுருவினைத்
தரிஹரி சிவநமவென்
றுறைவினில் மலுகறங் கொருநொடி தனில்விரைந்
துனதருள் தெரிபவனே
தறையினி லெனதள விரங்குன தடிதலை
தருமன தொளிபெறவே. (383)

எழுசீர்க்கழிநெடி லடி யாசிரியவிருத்தம்.

பேயெனநா ருயிரம்விண் னோர்புகழ நின்றவுனை
மேல்வெளியங் கீன்ற தல்லால்
காயிலைகள் பூமரமில் லாதிருளி யங்கரிய
கானகமங் கீன்ற தல்லால்
சாகிபுவினுள்ளறைநீ தானுறையுஞ் சட்டையது
தானறியச் சற்குரு வென்னுள்
ஆவிதரும் நுளியில்விளக் காகவிரைந் தோடிநீவந்
தானுறையெந் நாளு மரசே. (384)

வேறு.

அரசடிமை யானுமதற் கழுகுளநா லடியவருக்
கணித்ததிரு வாய முதயீந்
திரசமா லெனுந்துவகில்தந் திரணப்பொலி வுரஹமத்தோ
டெனைமுழுதும் மருவு மிறையே
பரிசறவெந் நாளும்வெகு பதவிதர வேணுமுயர்
பரிபுரண மாக வருநல்
துரிசஹும தோடுபயல் துதிபெறவிண் னோளவுந்
துணைமலுக றீந்த ருள்கவே. (385)

அறுசீர்க்கழிநெடி லடியா சியவிருத்தம்.
சுந்தநற் கூடையு மூலக் தெழுஞ்சுட ரொளியே காலில்
பாய்ந்தருள் தருமெய்ஞ் ஞானப் பராபர நந்தி தானும்
ஆய்ந்தநல் லாதி சோதி யநாதியென் றடியேற் கின்பந்
தோய்ந்தமு தொழுநங் காமத் தொளிசொரிந் தருள்வல் லோனே.

வல்லப மதற்கு டேலோர் மனதுக்கு மிடையி னுள்ளா
டில்லற வெவர்க்கு மெட்டா திருக்குமொன் றிங்கு வாய்த்த
நல்லற மதற்சொப் பாக நான்மறை தனிலுங் காணுச்
சொல்லற மதற்கு ளின்பஞ் சொரிந்தரு ளருந்தய் யோனே. (387)

துய்யநற் கரல மீச் ற சுடரொளி யதனிற் பாய்ந்து
வையசு மதனி லோடி வான்கடந் தறுஷின் மேலோன்
உய்யநற் பதத்துக் காளா யுலாவிநின் றிமைக்கு முன்வந்
தய்யனென் றுனது தீதா றடியவர்க் கருளல் லாவே. (388)

கலித்துறை.

அல்லா வெனுமெழுத் தெங்குதித் தேதி லடைந்ததெனுஞ்
சொல்லா மறைபடித்தென்பய னாஞ்சூலற் சைச்சுற்றியே
வல்லான் மணிமந் திரயீன் றுவந்த மலுகறெனு
நல்லா தரவீந் தருள்வா யெமக்கென்றும் நாயகனே. (389)

நாயன்மே லாயிர மாலறு நான்லொன் ருகத்திரு
ஆயிரம் வாழ்வக லாதவ னேயெம்மை யாள்பவனே
காயமு மாலுமி ரோடுனைக் காண்பதற் குன்னுதவி
நேயனே நீதரு வாயடி யெற்கெந்த நேரமுமே. (390)

மேலாம் பதம்விட் டறுஷுக்கு மேல்மிகு ருஜிலுன் றன்
நாலாம் பதந்தெரி சித்துரை பேசிய நம்மிறகுல்
பூலாம் பசிந்தசெந் தேனும் புசித்ததில் மிச்சமதைக்
காலோ டெக்குண வீந்தருள் நீகலங் காதவான. (391)

கலங்கா திருதயக் கண்ணாடிக் குள்வருங் காரணங்கள்
டலங்கார மாயெங்கு மாள்பவ னேயெனக் காதரவாய்
மலங்காதே நீயென்றும் வந்தெனக் கேவலக் கைதருநற்
பலங்காண்ப தென்னைவிட் டேகாமல் தந்தருள் பாத்திபனே. (392)

பாத்திப னேபர மானவ னேபடைத் தெவ்வுயிர்க்கும்
பூத்துயி ரானதெல் லாமறி யப்பொது வானவனே
ஆர்த்தெழும் பாலமோ டாபத்து நோயனு காமலென்னைக்
காத்தவ னேபிழை தீர்ந்தருள் வாயுன்னைக் காண்பதற்கே. (393)

கண்டதெல் லாங்கன வென்றுண ராதென்கடுஞ்சலிப்பை
விண்டழு தேற்றியுள் னோடுரைப் பேனந்த விண்ணப்பங்கேள்
வண்டரென் னோடு பகைசெய்தி டாமல் வணங்கிடநல்,
தொண்டர்கள் தேடுந் துணையெனக் கீந்தருள் துய்யவனே. (394)

எழுசீர்க்கழிநெடி லடியா சிரியவிருத்தம்.

என்மைடைகள் தீர்ந்துமிடி வெகுபிழைகள் பாவம்நீ
விலகபி ராபத்துங்காத்
தனைவருமென் னோடுபகைத் தணுகுமதை நீவிலகென்
றடியவர்கள் தொழுமி றைவனே
உனைமிருதி தேடியெனக் ஞானசலிப்பும் நோவுமுன்
னோடுரை செய் தேத்திப் புகழ்வேன்
எனைமிருதி நீதெரிசித் திறகுமத்தொ டாபியத்து
மிரணப்பொலி வுந்தந் தருளே. (395)

வெறுங்கான கத்திடைவி னைந்தாச லிட்டுநீ
விரைந்தாடி நின்றுறையுமா
சறுங்கால தற்கிடையெ முந்தேயி ஷுக்குணவு
தண்டாம ரைக்குள் னாருவாய்
உறுங்காம ராசதமு னைத்தொழு முன்நீயுள்
னுள்ளத்தே யுனைத்தொ முமதால்
நறுங்காத லைத்தருந் ந மக்கார மீந்தருள்
நலத்தோடெமக்கி றைவனே (396)

எனக்காக நின்றுவ ருனைக்காண்ப ரென்றுநீ
யிசைத்தர யெழுத்தா னியோ
டனக்காதல் கொண்டுநீ யமைத்தா யனைத்துயி
ரதற்கான நல்ல றிவையீந்
துளக்கான நற்றவ மிளித்தேடு மென்றுநீ
யுரைத்தா யெவர்க்கு மிகறையே
மனக்காவல் தந்தெனை வகுத்தாய் நமக்கார
வாசலி லுனைத்தெ ரியவே. (397)

வேறு.

தெரிவுறு மலிபெழுந்து திருமன மதிலுறைந்த
சிவகுரு வடிவ னந்தமென்
றுரியமறை யுஞ்சிவந்த கலமெழுதி லதிலென்று
எஹுமதோ டனுகி நின்றுலாம்

விரியறு முனதுசந்தம் விளங்குநல் மலுகறென்முன்
விரையவந் தணுக விண்டுதன்
புரியறு விழுகளுண்றன் புதுமைகள் தெரியவென்றன்
பிழைபொறு பெரிய நாயனே. (398)

பெரியவ ரகமகிழ்ந்த பெருமைகொ டுளதுசெல்வம்
பெருகுதொன் னூரே டொன்பதும்
அரியதிரு நாமமென்று மஹுமதுயி ராகவந்து
மடியவர் தெரிய தின்றதால்
வரியிரு வகையுமென்றன் மனதினி லெழுந்துமந்த
வரிசைகொ டமைசெய் தொன்பதாம்
பரிதரு மலுகறென்ரன் பதுமீந் திடநிலலென்று
பழையவர் புகழு மன்பனே. (399)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியா சிரியவிருத்தம்.

ஆள்பனென் றுனைவிண் ணோர்க ளடிபணிந் தேத்து மந்தா
ளென்படு முனது நாம மேயொடு ஹேயும் லாகும்
இன்பமென் றெழுதிப் பாய்ந்தெம் மிருதயக் கமலக் கண்ணால்
நம்பிலந் துண் ணைக் காண நடுவனே துணைசெய் வாயே. (400)

துணையென் றுயர்மெய்ஞ்ஞானத் தூக்கத்தோ டொளிகண்டுள்ளத்
தணையென் ன ரூப ரூபத் தருஞ்சிலை வணைத்த காமக்
கணைகிடுத் துயர்மெய் ஞானக் காயயில் லகீ மகானில்
பிணைமுனிந் றுணையான் காணப் பிழைப்பொறு சமதுல் லவலே. (401)

வெண்பா.

சமதெனுமு டவ்விருளாய்த் தானே ரணுவியங்கா
தஹதெனஅவ் வலில்நூ மஹுமதாய் அபதெனந்
விந்தா கிறுமரமாய் விரிந்துபூத் துக்காய்த்த
கொத்த பிரங்கனியே ஹு. (402)

கலித்துறை.

குவென்ற ராகக் குறையாமல் தின்றன் குதுறத்தினால்
ளாவென்ற காமத் துயரம்பொ ருமற் கமலத்தினால்
கெயென்ற ராகக் கிளர்ந்திற குலுண்ணக் கிடையின்
கோவென்ற தாலெமக் கீந்தருள் வாயுயர் நற்றொண்டனே. (403)

கொடையா லுயர்ந்திற குல்நயி னாரக் குதுறத்தினால்
படையாத போதொன்றை யும்படை யெனென்ற பாரசுத்தம்
அடையாத தறுபத்து நாலாறு காணதிலொன்றடியேன்
சடையாமல் தந்தரு ளீமான் தலையடி தானவனே. (404)

அவனென் றுனைந் யறிவா லறிபுழன் னவ்விருளாய்ச்
சிவனென் றெழுந்தூக்கத் துள்ளோ ரொளியே தெரிசித்தபின்
பவனென் றெழுந் ஹக்கத்து நின்றப மத்தில்தின்
நெவனென் றுயர்ந்து தெளிந்தோனே தந்திட மானெமக்கே. (405)

எண்ணைவந் தாதரித் தோருளைக் காண்பதென் றெம்மிறகுல்
தண்ணைவந் தாதரித் தேமொழிந் தாயது தப்பிலென்
றுண்ணைவந் தாதரித் தோர்க்குமென் னேறெ வானவர்க்கும்
பொண்ணைவந் தாண்டுநந் பேறெமக் கீந்தருள் புண்ணியனே. (406)

புண்ணிய னெப்பொறை யுள்ளவ னேபுவி யோர்கன்மனத்
தெண்ணிய காமத் தெழுஞ்சுடரே நிறை தெவ்வகையுள்
கண்ணிமை யோடுருக் காண்பதுபோற்கலந் தாழ்பனே
தண்ணிய பாவிக் கிரங்கியுள் னற்பதந் தந்தருளே. (407)

வேதத் துவக்கம் விரிவா யனைத்தும் விளங்குமுதல்
ஆதத் துவக்க மஹுமந ரோடுயி ரண்ணுமுன்றன்
பாதத் துவக்க மறிந்தறி யாப்பஞ்ச பாதகணுக்
கேதுக் கிடுக்க ணினித்தர வேணும்நஹ் மத்திறையே. (408)

இரவந்த மாணுக் கிருகண்பொ ருக்கலைக் கும்மிறகுல்
உரவந்த வரர்க் குயிரித்த மானிடர்க் குள்ளுடலுங்
கருவிந்த மாதிக் கருள்தரு ஹக்கனே நின்னடியேன்
சொருவெந்த நாளுந் துணையன் றி வாழ்கவென் றுய்யவனே. (409)

துய்யவ ராவி துலங்குமெஞ்ஞானக் கூடொளிக்கென்
னுய்யிரு காதை வனைத்துப தேசித்த வுஞ்ஞயிர்க்கென்
றய்யரு ளாவிக்க ஹுமதுள் ளாவிக்க கருளடியேன்
வெய்யிரு பார்வைக் குயிரினைத் தந்திடென் மேலவனே. (410)

மேலந் திசையி லெழுங்காற் றுதிர் வெயிலுமெடுத்
தாலைக் கடந்தெழு ம்கடனி யிரலு மந்தரநிணம்
முல மணிப்பித்து மப்பினில் முடையுஞ் சேர்ந்துளது
காலைப் பிடிக்கத் திலையெனக் கீந்திடென் காவலனே. (411)

காப்போ ரமுகங் கடலதி னேசை ககனமதின்
ஆர்ப்போ டனலெலும் புஞ்சசி வேருமி தஞ்சமொன் ருய்ப்
பார்ப்போ ருளத்தில் பனுவாய்த் தெரியுப பார்பரத்தின்
தேர்க்கா லருளைத் தருவா யெய்க்கொரு தீங்கிலியே. (412)

இல்லையென் றெண்ணு மியங்கரி தான விடையிலொரு
தொல்லையென் றெண்ணு மியங்கா தெழுந்த சுபசொருபத்
தெல்லையென் றெண்ணு வணங்கா தெளியர்க் கிரங்கிநெடுந்
தில்லையென் றுள்பவ னேதரு வாய்நிந்தீ தாரெமக்கே. (413)

எனக்குயர் ஞானச் சுடரொளி யீந்தரு ளெய்மிறையென்
றுனக்கொரு நாம மறிந்துதொ ழாம னுமுன்றடியென்
சினத்திடு மாந்த ரிடத்தேகை யேந்திச்செல் லாமலுள்ளத்
தனப்புறுங் காத லினைத்தர வேணுமென் னுண்டவனே. (414)

வினையச்சம் பாவ மிடிமைகண் னேறு மெலிகுறையுந்
தனையச்ச மாளோர்க் கணுகாமல் நீயுந் தவிர் த்துமண்ணில்
எனையச்ச மாமவ ருக்குமென்னேறே வானவர்க்கு
முனையச்சம் பூணவுதவிசெய் வாயென்று முள்ளவனே. (415)

உள்ளெழுத் தஞ்ச முடலெழுத் தேழுநம் முள்ளுமிரில்
ள்ளெழுத் தேக சொருபமென் றேங்கு மிருதயக்கண்
வள்ளெழுத் தஞ்சம் விழலெழுத் தென்றதை நீக்கிவரும்
வள்ளுக் கஞ்ச வடிவீந் தெமக்கருள் வல்லவனே. (416)

வல்லப மென்ற தனைத்துமெஞ்ஞான வடியுருவத்
தில்லெழுத் தேக சொருபமென் றீதற் கிழிவுரைத்தோர்
புல்லரென் றுன்னைத் தொழுதாலும் பொய்யிரு ளேகிவரும்
நல்லற மென்றதெற் கீந்தருள் வாயுயர் நாயகனே. (417)

நாயக மாயெவ் வுலகுக்கெல் லாம்வரு நல்லுமிரென்
றேய்வொரு நாளுயில் லாநந்தி யோது னருள்வெளிக்குள்
மாயவன் காவல்கொ டாள்பவ னேமதி யாமலுன்னைப்
பேய்னெந் தேதுசொன் னாலும் பிழைபொறென் புண்ணியனே. (418)

புண்ணிய பாவப் பிரளய முற்றும் பொருளுளத்தில்
எண்ணிய காமத் தரளத் தொளியி லெவர்க்குமனத்
தெண்ணியமெய்ஞ் ஞானத்தெரிசனைக் குள்ளுனைத்தேடியிரு
கண்ணிமை யாநறிந் தெற்கிரங் காய்நிறைக் கானவனே. (419)

ஹக்கா மனித்த ருளத்தே யுறைந்ததென் காரணத்தால்
நக்கா திளித்த நறுமார் பழத்தை நவீன்றெவரும்
சிக்கா தருந்தக் கடனாகுந் தீங்கிலை தேறுமனச்
சக்கா னதைவிட்டுனைக்காண நின்றருள் தானவனே. (420)

தானு யெழுந்து தவத்தால் நிறைந்துநின் தற்சொருபத்
தேனா ரெழுந்து திருவாய்ச் சுரந்தநற் றெள்ளமுதை
நானாரு நாத நபிதான் மொழிந்துள்ளை நாடிவந்தேன்.
ஆனாலு மந்த மணியீந் தெனக்கரு ளாண்டவனே (421)

கழிநெடிடடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆளுநின் னருமை யாரறிந்திடுவ ராலமென் றுலகெவ் வுயிர்க்கள்கண்
டசையா துள்ளருள்கோ டஹுமதஞ்சுரு வானியானதை யறிந்து
(நின்)

ருள்நி றைந்துதவ ருமலெங்குமர சாளுநின்தலி லாகவே
தலைமேலுவந்தநி வாயுவந்துநீ தயவாக நின்றென துயிருடம்
பேழுபங்கிலுநீ யுறைந்தவெங்கதி ரெழுந்தருபசொ ருபந்தெரிந்
தேழைவந்துநினோ டிரந்ததென்றிக முாமல்நின்றெனள விரக்கிநீ
வாமுமுன்றறிரு பாதமுல்வடிவும் வரிசைநின்றிரு வமுதமும்
மனமுஞ்செங்கமலத் தருளுந்தந்தென்னை மருவவந்தரு ளான்பனே.

வரவுகண்டடியன் மனதுகொண்டுனது வடிவுகண்டுபல வரிசையால்
வனையநின்றரிய பழையநன் றிதரு மலரலர்ந்துனடி வருடியே
உதவுகின்றபொரு ளுனையொழிந்துவே றுலகிலில்லையென் றிளமகிழ்த்
தொளிதிரண்டருவ ருபமென் றதையுள் றுயிரறிந்துடலம் வெருட்ட
இரவுநந்தம் வெயி லிருவார்சந்தமதி லெழுமிரண்டினோ டுவினம்
இருகனைந்தவெளி தெரியுமந்தவிருள்தெரியுஞ்செங்கமலத் திருவிழி
விரைவோ டொங்குமொளி தெரியநின்றபல விபரமென்ற றிந்துநீ
மிகுதியென்றனொடுமருவவந்துனருள்விரைவொடந்தருள்வேந்தனே

கட்டளைக்கலிப்பா.

பிஸுமில் லாகிர்றஹ் மானிற் றீமென்றும்
வேத நாயக னஹ்ம தொளியதில்
கொசுவிற் பாதி பகுந்திறை யோனந்தக்
குவலை யம்பதி னெண்ணு யிரங்கொடு
வசம னும்பதி னெண்ணு யிரமகத்
தண்ட ரும்பய காம்ப ரடங்கலுந்
துசம னுவ ரானு முலகையும்
சொற்க மும்மதில் மெய்ப்போடுண் டாகையால். (424)

ஆவென் குஷிக் கெழுந்திடு மாழியி
 லன்பு சொண்டொரு யேஅவி பாகுபுள்
 ஏக னாவன் கிருபைகொண் டாழ்சுட
 லீக்லல் லாகென் நெழுந்திரை யோசையால்
 ஹீயென் நேகன் கிருபைபெ ருப்மொலி
 கேட்டு ஹீயென் நெழுஞ்சுட ராகையால்
 தாவென் நேவருஞ் சங்கினி டத்தொரு
 தரள மோங்கித் தனியனைத் தேடுமே. (425)

வெளிவிருத்தம்.

சேகன நற்பெரி யோர்களி மானொடு சென்னத்தைத் தெரிதல்
 சாவிரு லானவர் சட்குப தேசித்த சற்குவைத் தெரிதல்
 சூயிக ளுக்கொரு சோபன மெய்யிற சூலியைத் தெரிதல்
 யோகிக ளுக்குரு வானவ னேயெம துள்ளத் தெழுந்தருளே. (426)

வேறு.

கென்னத்துல கெட்டுமுயர் சிவலோகம தாரும்
 மின்னத்துறு நயினொரு முகியித்தினுக் லும்நின்
 நன்னத்திடு நடமாடிய வரசேயடி யேனுள்
 உன்னைத்தெரி சனையுற்றநல் லுவவீந்தரு ளாகவே. (427)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

அருளுதற் கரிதாய் நின்றங் கவரவர்க் கடிமை செய்யும்
 பொருளினோத் தருமெய்ஞ் ஞானப் புகழ்ச்சியின் மகிழ்ச்சி யானோர்க்
 கிருளினே யகற்றி யுள்ளத் தெழுங்ணொரு யிரங்கண்ணாக
 வெருளதை நீக்கி நாலாம் வினக்கமீந் தருள்செய் வாயே. (428)

செய்யினு மேவல் தந்தை செயலினைச் செய்யுந் தாயார்
 சய்யிரு ளைகையுங் கூடித்தரித்தொரு ருபுமாயிப்
 பொய்யிரு ளகன்று ஞானப் பொருளெனைக் ருபதே சித்த
 அய்யரென் னுளத்தல் வாழ்கஆமினல்லாகு ஆயின். (429)

வேறு

ஆயினென்றுள் னடிபணிந்துள் னருளவேண்டு சுவரைந்
 முயினென்றுள் கிருபைநாம முழுதும்பேசி நின்றவா
 பூயிவானுள் ளவர்கண் பேறும் பொலிவும்வாரும் நகுமத்தும்
 நாமியாது செய்ததுண்மை தழுகொணாதேந்நாளுமே. (430)

நானும்வண்ணி ஞானம்நல்கி நவீன்றவர்க்கைப் புலனுமாய்
 மீளுமுலக் ளுகையிலேழுக் கோணுக்குள்ள வறிவுநீர்
 கூழுநெய்யுங் கரை த்துக்காச்சிக் குறுக்கிவாசத்தோ ரெழுத்தையீந்
 தானுநந்தி யருளலாம லாருண்டெனகுள் தலிலக் லா. (431)

கலித்துறை.

அல்லா வுனக்கு மெனக்குநின் னும் மடியவர்க்கும்
 பொல்லாதவர்க்கு நபிமக்கள் நாமம் புகழெனிற்பொண்
 னில்லா தவர்க்கு யிறைவர்க்கு நானொரு ராசியென்று
 சொல்லா லவர்க்கும் வருமோசெங் கோலென்றுந் துய்யவனே (432)

துய்ய மனத்தைக் குருக்களை நோவித்த துர்ச்சனர்கள்
 கய்யி லிருக்குஞ்சண் ணம்பை மடிதனிற் கட்டிப்புளல்
 தொய்ய நடக்க வெரித்திடு நீரந்தத் துர்ச்சனர்கள்
 செய்யும் வருத்தந் தவிப்பா யெமக்கொரு தீங்கிலியே. (433)

தீங்குறும் பாவங்கள் தேன்கனி யாம்நின் றிருவுளத்தின்
 பாங்குறஞ் சீர்வேம் பினுங்கசப் பாகும் பராநந்த்சொல்
 ஆங்குறங் காயத்தி லண்ணிடுஞ் சீவனுக் கன்புதரும்
 வாங்குடன் காமத் தொழுகையு நீவழு வாதவனே. (434)

வேறு.

வழுவாநெறி யீமான்றிரு மனமானது நிகுமத்
 தொழுகானது நானம்முடி ருடலாமுனத் தறிவின்
 நெழுகாலொளி நபியாதமுள் ளிடங்கஃபதுல லாவின்
 புழுகாதறை தருமாமலர் புகழீந்திடல் லாவே. (435)

பேயோடொளி சீனுமுயர் மீமோடுலா மலிபும்
 றேயோடொளி நேநூனுயர் றேவொன்ப தெழுத்தும்
 ஓயாதிசு முல் அஃலமென றுனதன்புறு நாமத்
 தாயும்பொரு ளேநீயெமை யாட்கொண்டருள் வாயே. (436)

வேதாத்திகள் காணிலதை பிஸ்மிலென விள்வார்
 பேராய்ந்தறி யாதார்வெகு பிழையென்றதை யிகழ்வார்
 சிராய்ந்துள ஞானிக்குயர் திகுமந்திர மெனநல்
 லாராய்ந்திடு மிறைவாவெமக் குனதன்புதந் தருளே. (437)

அருள்தந்தென யடிமைகொளு மரசேயறு சுவையோ
 டருள்தத்தடி தொழுமென்றிரு ளெவனென்றறி கிலனாள்
 மருளுந்திட மதிதந்தெழு மனமெஞ்செயு மெனதுட்
 பொருள் தந்திரங் கிடுநீபல புகழுக்குரி யவனே. (438)

அறுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

உரியவ னுனது நாம முய்யுமா யிரந்தொன் றென்னும்
பெரியவ ருறுதி யாகப் பேசுவா ரிதயங் காணர்
அரியநின் னும மிஸ்முல் லஃலமென்றதும் ஞானத்
தெரிவுறு பரமா னந்தத் தேசிகா துணைச்செய் வாயே. (439)

மாறலு கஃப துல்லா வாயலில் வளரு மன்னு
காலுறுங் காலத் தோங்கிக் கருதுமுண் டகத்தால் வென்றிப்
பாலுறும் வலப்பா கேத்திப பசுபதி பரம ஸீன்ற
நாட்மறை தருமெய்ஞ் ஞான றடுவனே துணைச்செய் வாயே. (440)

எழுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

யாமன்சி வாக்கென விள்ளாயி ரமாகவா
றெழுதின மகலா மலநின்
றேமன்சி வலையமுள் ளாடுங்கண் ணாடியிரு
ளேகும்வி யாதி களறும்
யோகஞ்செ லாதரசோ டாருமு வந்திடுவ
ருலகில்முக வசிக மாமென்
றீவஞ்சி லாவுமிது தானென்றென் னோடருளு
மிறைவா ஜெயந்த ருகவே. (441)

தருமெந்த நாளுமுன தரவிந்த மானதுயர்
தலிலென்றுன் னருள்பெ ருகநீ
வருமந்த ஞானவடி வருவந்த மாயெனது
மனவிந்தை நாத மெழநல்
குருவந்து லாவிடொரு குறையன் றி வாழ்கநபி
குறிகண் டெமக்கி றைவனே
திருநந்தி வாசமுள் ளருளென்று காணவுயிர்
திருமந்தி ரந்த ருகவே. (442)

அறுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

தந்தவேத நான்குமாறு சாத்திரங்க ளானதும்
வந்துபேசு நாதரும் வழங்குதேவ னைந்துங்கண்
ஒன்றன்நேர்மை யின்னதென் றுரைக்கொணுதென் னொருவனே
எந்தநாளும் ஹுப்புகொண்டென் னளவிரங்கெந் நாளாமே. (443)

நாளுமைப்பு லங்கள்நம்பெச ணுதபஞ்ச பூதமும்
வாழமுஞ்ச அரவையும் மனத்தினு லொடுக்கிநின்

ருளிதென் றிறைஞ்சநல் தலில்தந்தீ டேற்றிநின்
ருளுநந்தி யருள்சொடென்ற னளவிரங்கெந் நாதனே. (444)

இரங்கெந்நாளு மென்றுன்னோ டுரந்தபேரி னுட்கலந்
துரங்கண்ணாடிக் குள்ளெழுந் துயர்ந்தபட்ட னாத்திலோர்
அரங்குமாட கூடம்பள்ளி யறையுங்கண் டுன்னறுமதர்
சிரங்கண்ணாடி யாலுயர்ந்த தெளிவுதந்தி டொருவனே. (445)

ஒருவனன்பு பெருகவென்று முலகைநேர்செய் திடுமிசன்
முருகநன்பு கொடுவணங்கு முதலவாநின் மலரடி
தருவனென்று பெருக நம்பி தளர்வநேர்வி டாமல் நீ
வருவனென்று குருமொழிந்த வரிசைதந்தி டிறைவனே. (446)

வெண்பா.

இறையென் றெவருமுன்னை யேத்தா துனக்கோர்
குறைகளென்ன நன்னிறைவே கேமான்—மறையவர்கள்
வார்த்தை வழாது வழுவா துளத்திலெழுங்
காற்றையனு காதிருந்தக் கால். (447)

கலித்துறை.

காலுங் கரமு மரந்தனக் கேண்விழி கள்வனுக்கேண்
பாலும் பழமும் பசும்பிள்ளைக் கேன்பசி யாதெமக்கேன்
பூவு மதுவுங் குரங்கினுக் கேன்பொறி வண்டுக்கல்லால்
ஆலு மரசும் பணிக்கேன் யெமக்கரு ளாண்டவனே. (448)

நெடியவ னேநின் றிருப்பாத மென்னுளம் நின்றதனால்
அடியனுக் காதர வீந்தரு ளென்றுன் னளவிரந்த
கொடியே னுணைப்போற்றி லன்மிடை யாலக் குறைகளற
முடிவேது மற்றவ னேதரு வாயருள் முக்கியமே. (449)

அறுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

முக்கிய மானது பேரறி வாமுயர் முப்பொ ருளைத்தெரிதல்
எக்கீண் டரத்தி லெழுந்தொரு மாமயி லீன்ற பசங்கினிமுன்
நக்கிய தேனமு துச்சியில் நெற்றி நடுப்பட நின்றதறும்
மக்கிய மாணுருத் தங்கிடெ மக்கொருமாசணு காதவனே. (450)

மாசணு காதவ னேவடி வேவரி சைப்பொரு ளானவனே.
ஆசணு காதவ னேயர சேநீ யனைத்தகயு மான்படனே
ஏசணு காதவ னேயிறை வாயுல கெங்கு நிறைந்தவனே
ஊசணு காதெமை யாரறி வாரீநீ யுவந்தருள் பன்னவனே. (451)

மன்னவ நேவமு வாதவ நேவடி வாமால நபிக்ரசே
தென்னவ நேதெளி வானவ நேதெளி யாரறி யாதவனே
முன்னவ நேமுத லானவ நேயெழு முச்சுட ரானவனே
என்னவ நேதரு வாயெளி யேற்குந்தீ தாரென துத்தமனே. (452)

கலித்துறை.

உத்தம நேயுனை யாராலுந் தேடி யுமுன்றழன்றால்
எத்தல மேதிலென் றெண்ணப்ப டாதென் னிறையவனே
நித்தலு நானுன்னைத் தேடிய நிய்யத்தை நீகபூல்செய்
தத்தலம் நீயெனக் கீந்தருள் வாயுவந் தாள்பவனே. (453)

ஆளு மறைக்கர விந்தமா மஞ்செழுத் தாய்நிலை
ஏழுண் டறுசுக் கெதிர்த்தல மேலவ ரெண்ணத்திலும்
வாழு மரசர் முகத்திலு நூலிலும் வாசத்திலும்
நாளுந் வரிசைப் பொருளெனக் கீந்திடென் னுயகனே. (454)

நாயக நேநழு வாநெமக் கீந்திடு நற்கொடைநீ
தோயவன் வெள்ளை யுடுப்பது மாமணஞ் சூட்டுவதின்
ருயநின் னேவல்கொ டால் நபியரு ளாலென்றனுனும்
கீயும் றகும்த்துப் நீதரு வாயென் னிறையவனே. (455)

சந்தவிருத்தம்.

இறையுனக்கோ ரலைவுகக்க மிலையெனக்குள் ளிருன்னைக்
கறையகற்றி யநமெரித்த கசடுபொய்த்த குபிரெணும்
குறையகற்றி யருள்பொதித்த குருமனிததர் வடிவுகண்
டிறையதற்குள் னுறையமுத்தைநிகரழைத்த நெடியனே. (456)

நெடியைநீதி நெறிநல் லோர்கள் நிலைமைஞான மெளனமே
அடிமைநானின் னளவிரந்துன் னடிபணிந்து புகழ்வளி
மிடிமைநோவு பிழைகண்ணேறு முழுதுப்போக்கி யெனையுந்
திடுமென் னுவல்தெளியவந்தென் னிருகண்பா ரென்னிறைவனே (457)

இறையுனன்பு தருமுஹம்ம திருதயத்துள் ளொளிதிரண்
டறையநாள் கு மறைகளோதி யலையுமாந்த ரறியொணக்
குறைகண்ணாடி தெளிவிடாது குவையேகுங் கதிரலாந்
ஈறையகன்ற தெளிவுதந்தென் கவலைபோக்கென் னிறைவனே (458)

இறையுனக்குள் ளொளிமனித்த ரிதயமொக்க நிலைவிடா
துறைவதற்கு னாயிரனைத்து முயர்பனிக்கோ டமைசெய்தே
மறைவெனக்கு ளிருளடித்த மதிமயக்க மணுகிடா
தறையுனைக்கண் டறியமுற்று மருள் விளைத்தி டன்பனே. (459)

கலிவிருத்தம்.

உன்பிழை யுலகெலா மொழிக்கப் பாரமோ
தன்பிழை கைபடத் தனக்கு நோவுமோ
கன்பிழை மனதின்ற காண நீதியோ
என்பிழை நீபொறு இலாஹி நாயனே. (469)

வெண்பா.

- 1 அலுதுபில் லாகியென்ற டைக்கலமா னேனடியே
னெவருமிட ருமற்கா ரிறையோனே—முதல்வோ னே
பிஸ்மிக்லா ஹிர்றஹ்மா னிர்றஹீ ளேயுலகில்
துஸ்மனைத்தூ ராக்கியருள் குஞ்சானே பசுபாசத்
தாதிமுத லோனே யநாதியே அல்லாவே
சோதியிறை யோய்துணை யானவனே—நீதியாய்
வந்தடிய வர்க்குறுதி மாருமல் நல்லிரணம்
தந்துதவி செய்தருளுந் தானவனே—சிந்தையுறும்
- 5 பழையவடி யார்க்குதவும் பழம்பொருளே பாரிலெங்கள்
பிழைகள் பொறுத்தருளும் பெரியோனே—வினைவுதரும்
மெய்யடியார்க் கென்றுமுள்ள மெய்யனே மெய்மறந்த
பொய்யடியார்க் கென்றுமுள்ள பொய்யனே—நொய்யடியும்
தூருந் துலையுந் துவக்கமுடி வுந்நடுவும்
வேருமொரு வித்துமில்லா வேந்தனே—பேரும்
பிறப்புமொரு வர்க்குரையாப் பெரியோனே பேசிலுனக்
கிறப்பொருகா லுமணுகா திருப்பவனே—சிறப்புடைய
அண்டர்தொழு தேத்துமெங்க ளல்லாவே யன்புறுநல்
தொண்டரிடமாகிநின்ற துல்லிபமே—நன்றிதரும்
- 10 துய்யபெரி யோனேபல் துக்கமணு காதவனே
வய்யமுழு தானமுயர் வான்பொருளே—பொய்யருனைக்
காணவரி தாகியொரு காலந்துயி லாதவனே
சேணிலடி யார்க்கிரங்குஞ் சீமானே—விணர்
தவத்தை வெறுப்பவனே தற்பரனே யெவ்வுயிர்க்கும்
பகுத்தறி வீந்துதவும் பார்த்திபனே—செசுத்தில்வரும்
நல்லார்க்கு நல்லவனே நாயகனே நின்னடியா
ரெல்லார்க்கு மொன்ரு யிருப்பவனே—வல்லபங்கள்

என்றுமழி யாதவனே யேகனே யெப்பொழுதுங்
குன்றாத வாழ்வுடைய கோமானே—தென்டமுறும்

- 15 ஏழையடி யார்க்கிரங்கு மில்லல்லா வேயெங்கள்
வேளை யறிந்துதவும் மேலோனே—கோழையுடன்
குற்றமணு காத குறைபழுதொன் றற்றவனே
யெத்திசையுந் தானு யிருப்பவனே—வெற்றி பெறும்
மூமினோர்க் கென்றுமுயர் முத்திதரு முப்பொருளே
ஆமினென் றூர்க்குந்தலீ லானவனே—பூமிதனில்
உன்னைத் தொழுதவர்க்கு முனைமறந்த வீணர்க்கு நல்
மின்னத்துச் செய்தருளு மேலோனே—ஜென்னத்தில்
அறப்பெரிதாய் வந்துதவு மல்லாவே யெங்களுக்கும்
சிறப்புடைய வாழ்வுதருஞ் சீமானே—உறப்புடையோர்
- 20 செங்கமலத் துட்பொருளே தீங்கிணையில் லானையுல
கெங்குங்கலந் தீடேற்று மிறையோனே—அங்கம்
உறுப்பில்லா வுத்தமனே யுவமைபழு தற்றோனே
நிரப்பமுற வெங்கு நிறைந்தோனே—யிருப்ப முள்ளோர்
இருதயத்தில் நிற்பவனே யெவர்க்குந் துணை யேயென்று
முறுதிசுறை யாதவெங்க ளுடையோனே—அறுதியுடன்
போதமக லாதவனே புண்ணியனே புத்திதரும்
வேதமுத லாகநின்றமெய்ப்பொருளே—ஆரும்
அறியாதகப் பொருளேயன்பனே நின்னடியார்
நெறிகளாய்ந் துணரும் நெடியோனே—குறியான
- 25 மூலப் பொருளே முகவசீகர மேயுவந்து
காலத் தெழுமடியார் காண்பவனே—மேலத்
தவத்தி லிருப்பவனே தம்பிரா னேகுபிரை
அவத்த மதி லாக்குமெங்க ளல்லாவே—தொகுத்துயிர்கள்
அனைத்தும் படைத்திரண் மருளிபவனே யடியவர்கள்
நினைத்ததுதந் தீடேற்றும் நித்தனே—உனைத்தொழுது
கேட்டோர் நினைவைக் கிருபைசெய்வே னேயடியார்
நாட்ட மறிந்துதவம் நாயகனே—யேட்டி
வெழுதரிய கோமானே யெவ்வுயிர்க்கு மேலோய்
முழுதுமென் னளவிரங்கு முன்னவனே—பழுதுபல

- 30 விளைகளு காத்தவனே மேலோனே மெய்யோர்
அனைவருந் தானு யடுத்தே—யுணையெவரும்
போற்றப்பர மானவனே புண்ணியனே புத்தியுள்ளார்க்
கேற்றமுற ரட்சித்திரங் குப்பொருளே—தோற்ற
மொடுக்கமுள்ளோ னேயுனக் கூணுறக்க மற்று
யிடுக்கமணு காத விறையே—நடுக்கமுடன்
ஈனம் பழுதுபல விடையூறில் லானே மெய்து
ஞானமொரு காலநழு வாதவனே—யானவர்கள்
நாடிப் புகழுமவர் நாவிலெழுந் தெங்களுடன்
கூடிக் கலந்திருக்குங் கோமானே—தேடிவொரு
- 35 திக்கி லுறில் லாதவனே சீமானே யெப்பொழுதும்
மிக்கமிடை சற்றுமில்லா வேந்தனே—தர்க்கமுறும்
ஆரணத்துக் கெட்டா வகப்பொருளே யாண்டபரி
பூரணமா யெங்குநின்ற புண்ணியனே—காரணஞ்சேர்
ஏவல் விலகல்குபி ரீடேற்றம் பாவமனக்
காவல்தரு மெய்துஞானக் காரணனே—ஆவலுறுந்
திருவினைக்குந் தீவினைக்குஞ் சேர்ந்துபொது வாகிநின்ற
இருவினைக்கு மெட்டா திருப்பவனே—தருவெனக்குச்
சொல்லு முப தேசமதில் தோன்றும்பொரு ளேகுபிரை
வெல்லுமில் லாமில் விளக்கொளியே—அல்லுமெழு
- 40 பகலுமில்லாப் பட்டணத்திற் பாங்குபெற வாழ்வோனே
கவலுநிற மொன்றினுங்க ளுடையனே—புவனிலெங்கள்
வல்லோனே யாரு வணங்க வுரியோனே
நல்லோர் புகழவரு நாயகனே—யெல்லா
மருந்துயர மாயணுகுஞ் சிற்றின்ப மேயறிந்தோர்
பெருந்துயர மாயணுகும் பேரின்பமே—வருந்துமலர்த்
தெரிசனைக்குந் நிற்பவனே தெளிவே சுவைநாவில்
உரிசைச சந்தருபப் பரிசேசையே—வரிசைதரும்
அவ்வெழுத்தா யவ்வி லடங்காது டந்தையுமாய்
உவ்வெழுத்தி லோங்கிநின்ற வுத்தயனே-யெவ்வெழுத்தும்
- 45 ஒன்றுகி ரண்டா யுருவாயென் னுள்ளமதில்
நின்றவி யெங்கு நிறைந்தோனே—கண்டா லும்

இன்னநிற மின்னலடி வென்றொருவ ரேத்தரிய
வன்னநிற மாயுயர்ந்து வாழ்வோனே—உன்னுமுள்ளத்
தாதார மாறுங்கடந் தப்பாலுக் கப்பால் நின்
ரோதாமலோசைதரு முட்பொருளே—யிராறுங்
கல்லாக் கயவர் கண்ணிற் கனவிலுமெட் டானே நிலை
நில்லாரை நீக்கி நிறைந்தோனே—பொல்லானை
நாதேற்ற மாகவரு நபிஷபா அத்துடன்சேர்த்
தீடேற்று மெங்க ளிறையோனே—கோடாமல்

- 50 உன்னைத்தொழு தேத்து முரியவடி யாரோடு
மென்னைத்தெரி சித்துணரு மேகனே—மின்னத்தால்
அப்புழுத லானபடைப் பத்தனையும் போற்றவரும்
ஒப்புமை யில்லா வொருவனே—சற்பலிதன்
புத்திக்கட லேபற் புசுழ்ச்சிக் குரியவனே
சற்றுங்குறை யற்றுநின்ற தற்சொருபே—யெத்திசைக்கும்
மூலமணி மந்திரமே முஹம்மதுர்ற குல்மொழிந்த
காலமுத லாய்ந்துதவங் காவலனே—ஆலம்பதி
னெண்ணாயிர முப்புசுழ்ந் தேத்துமிறை யோயுவந்
தண்ணு மலயன்றொழு மல்லாவே—உண்ணாமல்
- 55 உதரப் பசியுமனத் துட்பசியு முள்ளவர்க்குள்
குதறத் தமுதளிக்குங் கோமானே—சதமுற்
றரியகலை யாகமங்க ளாராய்ந்து தேடினுந்
தெரிவரிதாய் நின்றனைத்துந் தேர்பவனே—உரியபுக
முற்றவுரி ஹத்தி லொழித்தெவருங் காணரிய
வெற்றிதரி கத்தில்விளங் குட்பொருளே—முத்தொளிசேர்
நிதிஹகீ கத்தில் நிறைந்தோசை கொண்டரிய
வாதிமஃரி பத்தில்வழங் குட்பொருளே—வேதியர்கள்
ஹுப்புமஃரி பத்தில் குறையாமல் நின்றடியேற்
கெட்பொழுது நன்மைநல மீபவனே—யொப்பரவோ
- 60 டஞ்செழுத்து மைம்புலனு மஞ்சபஞ்ச பூதமுமே
உஞ்சமென நின்றருளுந் தானவனே—நஞ்சகத்தில்
உன்னினைவ நிந்துட் கலந்தெங்க ளுக்குமுயர்
மின்னும் பதவிதரும் வேந்தனே—மின்னுமுயர்

அண்டர்முனி பேயரக்க ரறியாமல் நின்றாலகில்
தொண்டர் தெரி சித்துணருந் துய்யவனே—கண்டருனை
யெண்ணுவகைகண் டிழிவுவகுத் தோய்மனக்
கண்ணலொளி தெரியக் காண்பவனே—விண்ணோர்கள்
விசுவாசியானவனே மேலோனே மெய்யடியார்
பசுபாச மீதுறையும் பார்த்திபனே—நககாபுக்

- 65 கீனமணு காமலிரங்கும்பொரு ளேவசுவா
சானவனோ டன்புபொருந் தாதவனே—தீனவர்கள்
கல்பதனுக் குள்ளுறையுங் காவலனே யாங்கன்செய்த
வல்வினைகள் போக்கிவர பீபவனே—தொல்லுலகில்
எறும்புகடை யெண்பத்து நான்குநூ ருயிரத்தி
லுறும்பொருளா யெங்குமுண வானவனே—வெறுப்பயனுப்
ஆருறு தத்துவமா யைரண்டு வாய்வுவதாய்
வேருக வெவ்வுயிர்க்கு மேலோனே—கறுங்
கருவிரு னுதிகளாய்க் கைகலந்துங் காணரிய
பெரியதொரு மாய்கைப் பெரும்பொரு ளே—தெரிவரிய
- 70 சோதிப் பெருங்கடலே தொலைவொடலை வற்றவனே
ஆதியெவர்க்கு முத லானவனே—நிதிசேர்
அப்புழுத லானபடைப் பத்தனைக்கு முள்ளவனே
யெப்பொழுது நீருறையில் லாதவனே—தப்பறவெண்
சிந்தைக் கமலத்திலெழுந் தீபப் பெருஞ் சடரே
தந்தைக்கு முன் பிறந்தார்க்குத் தரபரமே—உந்திக்
கமலத் திருவிளக்கேகாண்பவர்க்குக் காண்பவனே
அவலச்ச மர்த்தாறி யாதோய்—கவலரிய
எட்டெழுத் துள்வந் திருப்பவனே யெட்டெழுத்தில்
ஒட்டுப்படா வெங்க ளொருவனே—வெட்டவெறும்
- 75 லெவெளிக் குள் வினைநீனித்த செந்தேனே
நரஹு முகப்பணியும் நாயகனே—ஆலமதி
லுள்ளவர்க ளோடு முயிர்க்குயிராய் நிரப்பியொரு
எள்ளளவு நீருறையில் லாதவனே—மிள்ளரிய
ஆங்கார மேல்வெளிக் குள் ளாரும்ன்றி நிற்பவனே
நீங்காம லெங்கு நிறைந்தோனே—பாங்காக

முக்கோணத் துள்ளறையு முப்பொருளே முவிரண்டாம்
சர்க்கோணத் துள்ளறையுச் சற்கருவே—மிக்கபுக
முனைத்தும் படைப்பதன்முன் னனல் ஹையல் கையுமென்
றுனைத்திருநா வாற்புகழு முத்தமனே—நினைத்துமகிழ்ந்

- 80 தெவ்வயிரு மெவ்வகையு மெல்லாந்தானாய்
அவ்விலெடுத்தவ்வி லமைத்தோனே—செவ்விலெழும்
ஈரா நெழுத்தி லிருப்பவனே யீராறும்
ஓதாத மந்திரத்தி னுட்பொருளே—தீதாறுங்
காண்பவருக்குங் காணாதநெரிபவனே கசடருக்குஞ்
சோம்பருக்கு மெட்டாச் சுடரொளியே—வேம்பரிய
பஞ்சபூ தங்கள் தொழும் பார்த்திபனே பார்முழுதுந்
தஞ்சமது வாகநின்ற தானவனே—செஞ்சொல்மறை
சொல்லே பொருளே சுவையே சுவையிலெட்டா
தல்லைப் பகலாய்நின் றுள்பவனே—நல்லவொரு
- 85 நீராக்கி யுற்றநெருப் பாய்நிமைக்கு முன்னெய்யப்
பாரைப் பலவாப் படைத்தோனே—சீர்மேவும்
அலையாத பேரின்ப வானந்த வெள்ளத்தில்
நிலையா யுருவிருந்து நின்றோனே—கலைமேவும்
அருளுக்கரு ளாய்நிறைந்தோ ரணுவமுயங் காமலெழுந்
திருளுக்கிரு ளாகிநின்ற வேகனே—வெருளுக்குமுன்
கௌவென்ற சத்தங் கதருமற் காரிருளி
லவ்வென்ற சத்தமுத லானவனே—யெளவென்றுந்
தானாகி நின்றுயிர்கள் சகலமுநீ தான்படைத்துக்
கோண நபிக்குருகுக் கொள்வோனே—தேனூறல்
- 90 பாய்ந்தினித்த மாவும் பதவியுஞ்சேர்த் துன்னருவை
ஆய்ந்துணரு மேலோர்க் களிப்பவனே—யோய்ந்தமனக்
காபிர்களும் பேய்களுநற் கமலநா ரணனும்பல்
தேவர்களும் போற்றநின்ற சீமானே—மேவரிதாய்
மேற்பட்டங் கூடுருவி மெய்ப்பாக நின்றடியார்
ஆர்ப்பனத்துக் குள்ளறையு மல்லாவே—சீர்பெற்ற
பஞ்சகு ணத்துறையும் பழம்பொருளே யடியவரை
அஞ்சாமற் காத்துதவு மல்லாவே—மஞ்செவையுங்

குள்ளென்றமை செய்துபய கூனென் றரும்பெருளை
யென்னென் றெவர்க்குமியம் பாதவனே—முன்னின்ற

- 95 தில்லை விளக்கவருந் திருநபியைத் தேடியுள்ளத்
தொல்லை மிலக்கத் தெழுஞ்சுடரே—வில்லைவளைத்
தோங்காரத் தெய்தகணை யுட்கமலத் துள்ளருகிப்
பாங்காய் வணங்கப்பர மானவனே—நீங்காத
வாசித்தள் வாசியெனும் வலம்புரிச்சங் கீன்றமணி
யோசைக்கு ளோசைதரு முட்பொருளே—நாசிக்குள்
ஈரெட் டெனவந் திலங்குமன மந்திரத்தின்
தீதாறு தந்தருளுஞ் சீமானே—யோராறும்
நொடிக்குளமை செய்தெவையு நோக்காமல் நோக்கிவிண்ணே
முடுக்கில்நலம் பூத்தலறு மல்லாவே—நடுக்கிவரும்
- 100 ஹறுபுனது நாமமுய ரிஸ்முல் அகுலமென்
றறுபதறு நான்குமுறஞ் சானவனே—சர்வமுநீ
தானு யெழுந்து சமையவடி வாயெவர்க்கும்
கோணய்ப் படியளக்கும் கோமானே—தீனபிதங்
காலைப் பிடிக்கத் தலையெவர்க்கும் கைவருமென்
ருலத் தடங்கலையு மாள்பவனே—மேலத்தெரு
விண்ணுலா மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கு மேலோனே
மண்ணுள்ளா ரென்றும்வடி வானவனே—கண்ணி
லொளிமணியி ரண்டாயென் னுட்கமலக் கண்ணாடி
வெளிதெரிய நின்றருளு மேலோனே—தெளிவுதரும்
- 105 முத்தரள மொன்றாய் முனைத்த சிவமரத்தின்
வித்தரக வந்து வினைந்தோனே—சித்துநவ
கோடியமை செய்தடிமை கொள்பவனே மௌனமதுள்
ஓடிவினையாடிவரு முத்தமனே—தேடியமுச்
செட்டெழுத்துக் கண்ணு யிரண்டெழுத்தி னூடுசுத்த
வட்டெழுத்துக் குள்ளறையு வாழ்வோனே—விட்டகலா
முன்றெழுத்தை நோக்கி முதலெழுத்தாய் நின்றடியேற்
கீன்றெடுத்த தாய்போ லிருப்பவனே ஆண்டவர்தம்
கடல்பிடித்துத் தூங்கியிரு கண்ணிழித்தோரு க்குத்திரு
மால்கொடுத்துக் காணவரும் வல்லோனே—வேல்பிடித்துக்

- 110 கோத்தணிந்த கோவை குலையாக் குருபரனே
பார்த்தறிந்து போற்றப்பர மானவனே—சேர்த்தெழுந்த
அய்மகவுங் கூழென் றதிற்கலந்த தேனஹும
திய்யாரி லொன்றி லிருப்பவனே—நீயாதம்
சபீயுல்லா வுக்குயிர்நீ தானும்ஹெள வாவுக்குங்
ஹபீபுல் லாக்குரிய காவலனே—புஷியுள்ளோர்க்
காதிஷீ ஹத்தோ டனாதிதீ கத்தெனவுஞ்
சோதிஹகீ கத்தில்வருந் துய்யோனே—நீ தியிவை
முச்சுடருந் தானாய் முனைத்துவரு மஃரிபத்தில்
எச்சுடருந் தானா யிருப்பவனே—அச்சுடரி
- 115 லொன்றுரைநீ யொன்றஹும தொன்றுபே ரொன்றுடலும்
ஒன்றுயிரோ டுட்கலந்த வுத்தமனே—பன்னுவரும்
மாண்புபுலி யாயு மயிலையுமுன் னின்றபெரு
மாணத்திரு வாசமுறும் வல்லோனே—ஞானமுறு
தெளஹீதாய் நின்றுலகில் தூலகா யத்திலுறு
மாணிகால் மண்ணழலகப் பானவனே—மேவியா
ரஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்து மல்லாதகப் பொருளாய்
நெஞ்சகத்தில் வாழ்வுதரு நித்தனே—உன் செயல்கேர
டருன்பெருகி தின்றகவு துல்லகலம் நாசியிநா
டிருளகலுங் காலோ டெழுஞ்சுடரே—மருள் பெருகும்
- 120 மாய்கைமூன் றதனிலொன்று மண்புவி யு நம்முடலொன்
ருகையால் வத்துமமைத் தாள்பவனே—சோகையால்
திருப்பதியிற் செல்லாமல் தீங்குபல பாவமுஞ்செய்
துருப்பெரிய மாந்தர்க்குத வாதவனே—இருப்பவர்கள்
எண்ணமதி னூடெழுந்து மீவோர் தமக்கிரங்கி
உன்னும்பல பாங்குருளு முத்தமனே—யெண்ணுந்
தகுத்துக் குரியவனே தம்பிரா னேயெவர்க்கும்
பகுத்தரிய வாழ்வுதரும் பார்த்திபனே—தொகுத்தரிய
பேசுமறை நான்குமுனைப் பேரறியா தென்றுபல
வோசையுறு மாந்தர்க் குணர்பவனே—நேசமுறு
- 125 மெய்ஞ்ஞானத் துள்ளுறையும் வேந்தனே மெய்யுள்ளார்க்
கஞ்ஞானம் போக்கிறிறைந் தாள்பவனே—துஞ்சானுஞ்

சொல்லு மடியவரைத் தூடணித்து மேலோர்கள்
கல்பதனுக் குள்ளுறையும் காவலனே—இல்லெனவந்
தெல்லா வுயிர்க்குமிர ணப்பொலிவு றஹ்மத்தோ
டல்லா வெனப்பெருமை யானவனே—வல்லானே
எண்ணு பெழுத்தி லொளியுருவா யெவ்வுயிர்க்கு
மன்னன் சிவமயமென் றுள்பவனே—குன்னென்றுல
கனைத்தோ டுயிர்க்கு மருபரு பத்ததிலும்
உனைத்திருநா வாற்புகழு முத்தமனே—நினைத்துவரு

- 130 மச்சமா ஷிக்கு மதையன்பு மன்ஷுக்கென்
றிச்சையிஷுக் காகநின்ற வேகனே—பச்சையொன்று
சுட்டதுவுங் கூட்டியே தூலகா யத்ததிலும்
எட்டுநிறம் நான்குடற் கீபவனே—வெட்டவெறும்
பாழான துக்குருகு வானபய காம்பர்க்கரு
ளேழா ருடெழுத்தி லீபவனே—நாளாறி
லோரிரவின் னுள்ளெழுந்த வுற்றபெருங் காலைப் பிடித்
தீரிரவி னுள்ளத் தெழுஞ்சுடரே—ஆராரும்
காணரிய சிந்தைக் கமலத்தெழுந் திப்புவிடில்
ஊணுருவாய் நீ அஹும தானவனே—பூணரிய
- 135 காரிருளில் கானகத்தில் காரிகையைக்கைப்பிடித்தங்
காருமறி யாமலர சாள்பவனே—பாரிலெழுந்
தெண்மை தருவேதப் பொருளே யெழுஞானத்
தன்மைதரும் வித்தி லுறும்பொருளே—நன்மைநலம்
ஈடேற்றம் பாவ மெழுங்குபிரோ டிப்புவிடிற
கூடேற்ற மார்க்குங்குறை யாதவனே—நாடேற்றம்
இல்லா தவர்க்கு மெளியவர்க்கு நன்மைநலம்
சொல்லாம லீந்தருளுந் துய்யவனே—யெல்லார்க்கும்
பாசத்தாற் பூட்டிப் பசுவால் பதவிவினைத்
தாஷிக்காய் நீ உனைத்து மாள்பவனே—நேசத்தால்
- 140 கசகசென்று மூலக் கருத்திலெழுந் தஹ்மதொடு
நசநசென்ற பேரதமணு காதவனே—விசுவசென்று
சொல்லுந் தொழுக்கைக் கிடையில்வருஞ் சுபசொருபத்
தில்லென் றெழுந்துதவு மேகனே—கல்பிலொன்றுங்

காணு துறைந்ததற்குங் காரணத்துக் கும்மிடையி
லானார்நா னென்ற ருளுபவனே—வாணுனெட்.
டாதமொடு ஹெளவாவை ஆவென்றுரு வாயமைத்துப்
போதமக லாதுறையும் புண்ணியனே—நாதமெழும்
ஈயென் றஹுமறையுள் னிருதயத்தி லெவ்வுயிர்க்கும்
ஊவென் றெளிபரவு முத்தமனே—யோவென்றே

145 யானந்த ரூபமதா யவ்வென் றடியவர்க்குத்

தானந்த ரூபந் தருபவனே—தேனந்தப்
பாற்கடலும் பச்சைப் பவளக்கட லுந்தரளப்
பூக்கடலும் நூலும்பொலி வரனவனே—காற்கடமுன்
அவ்விருளா யங்கோ ரணுவுமியங் காமலெழுந்
தெவ்வுயிருந் தானு யிருப்பவனே—உவ்வென்றெழும்
வானவடி வுயிருவாய் மறைநான்கி னுச்சிபழுத்
தான ஈனியாய்நின் றுள்பவனே—ஞான
மருவுருவாய் மண்ணில் வடிவுருவாய்த் தானவர்தின்
னடியுருவமே தென்றறி யாதவனே—படியுருவம்

150 பாய்ந் தெழுமெய்ஞ் ஞானப் பரபரனே பதுமத்தரு
ளாய்ந்துணாரு மேலோர்க்கொன் றுளவனே—தேய்ந்துவரும்
சங்கரனுக் கன்பு தருபவனே தாமரைக்குள்
அங்கரனுக் காதார மானவனே—வெங்கதிர்புன்
சுவ காமத் துளியையுருச் செய்ததைவின் ளீதார்க்கும்
சுவகாமத் தொளிசிதறுந் துய்யவனே—முகமாரில்
மின்னிடையு மலுகொடு வெய்யவனு முஹியித்தீனு
முன்னும்லைலத் துல்கதுரூய் வாழ்வோனே—யென்று
முயிருக் குயிராகி யுள்ளொளிக்குள் மேலொளியென்
றயிருக் கறுசுவைநடி வானவனே—பயிரதற்

155 கப்புதவுங் காலிப்பிடித் தழலெழுப்பிக் காண்பவரோ
டெப்பொழுது நட்பகலா தேகனே—முப்பொருளின்
சிகரக் கலையறிவாய் ஜீமிலுறுந் தலையோட்டி
லிகரநிலை யீமானென் றிருப்பவனே—அகரமுதல்
ஆன பெருஞ்சுடரா யனேகனேக ரூபமதாய்த்
தீனவர்க் ளோடுறையுஞ் சீமானே—ஞானபரன்

ஈண்டுவரு முயீனோர்க் கென்னுடனென் பெம்மானே
வேண்டுஞ் ஷபா அத்தருளு மேலோனே—முன் றெழுத்தில்
ஆதிஜமால் சந்திரன னாதிஜமால் வெய்யவனும்
சோதி றகீழுடுவான் துய்யவனே—நீதியிவை

160 யெண்ணு யிரங்கோடி யிமையோ ருளத்திலெழுந்
துண்ணு துடலுக்குயி ருள்ளோனே—கண்ணாடி
மாரிபத்தஞ் செனப்பார்வை மலுகறுள் ளத்துதிப்
போரணத்தும் பதியானோர்க் கருள்பவனே—காரியத்தால்
ரானத்திடையில் நின்றதரு வாளுக் குறைகழித்தும்
இனத்திடையீ ரண்டறவே சென்றேனே—நினைத்தகுறிப்
புருவாகக் கண்டதற்பின் னுலகுயிர னைத்துக்குநீ
குருவாகு மென்றுரைத்த கோமானே—திருவாரும்
முண்டகத்தி னுள்ளிருக்கு முழுக்கருவைத் தெரிசிப்பவர்
என்று முயிர்க்கரசா மென்றேனே—நன்றிபல

165 காரணமுத் தீதாறுங் காணவென துட்கமலம்
பூரணமா யெங்குநின்ற புண்ணியனே—ஆரணநூ
லேதுமிலை நீயலா தென்றியம்பி யெவ்வுயிரும்
ஓதுமுனைத் தானென் றுரைப்போனே—வேதவுரை
கற்றவர்க்குங் கேட்டவர்க்குங் கல்புதிற்றத் துள்ளருளை
உற்றவர்க்கு மென்னொடுற வுள்ளவனே—பெற்றவர்க்கும்
எழுதிப் படித்தவர்க்கு மேகாம லுண்மகிழ்ந்து
பழுதெனக் காணார்க்கும் பார்த்திபனே—முழுதும் பல்
வல்வினையுந் தீங்குகளும் வராமற் காவல்செய்து
தொல்லுலகில் வந்துதவுந் துய்யோனே—நல்லவர்கள்

170 மெய்யில் மிடையருத்த மிக்கபிறை நாவுளத்துச்
செய்யு மிடையகற்றுஞ் சீமானே— உய்யும்பல்
சொல்லுறுதி மாறியெழுந் தோஷத்தடி லாபத்தும்
வல்வினையும் போக்கிவர மீபவனே—கல்பதனுள்
வஞ்சகமும் பொய்யறுதி மாறிச்சதி செய்வதுவும்
நஞ்சுபிஞ்சு போக்கிநல மீபவனே—யிஞ்சும்பல்
சாத்திரத்தி லெட்டாச் சதுர்ஞானத் தவக்குறைசெய்
தேத்துமதற் கப்பா லிருப்பவனே—வேற்றுறக்கம்

வாராமற் காத்து மனப்பிடை தீர்த்துணக்கொள்
றேருப் பிழைபொறுக்கு மேகனே—ஓராமல்

- 175 பேயர்போல் நின்று பிதற்றுமடி யார்க்குவெகு
பாயிதாவிற்கூறும் பார்த்திபனே—யேதுவரச்
செய்யுமனச் சூடும்பல் தீவினையு மாபத்துவந்
துய்யுமதைக் காத்தருளு முத்தமனே—மெய்யடியார்க்
கீனம் பழுதுபல விடையு நிழிவுமது
தானென் றனுபாத தானவனே—ஞானமதில்
முப்பொருளு மொன்றாய் முடிந்த முழுக்குருவென்
றெப்பொழுது மெய்ப்போ டிருப்பவனே—தப்பறநல்
லேக சமுத்திரமென் றிம்முல்யகீ னென்னு முள்ளத்
தகந்தரு மைனுல்யகீ னானவனே—யோகந்தரும்
- 180 ஹக்குல்யகீ னென்னுங் கடலிலெழுங் காரணமுன்
றுக்குநல்யகீ னாகவரு முத்தமனே—திக்குல்யகீன்
ஓர்பங்கணுகியற வோசையதற் கப்பால்நின்
றிர்பங் கொலியில்லா தேங்கிறையே—காரோங்கும்
பேச்சை செயிக்குமொரு பேதங்க ளற்றிறையோன்
ஆச்சாச் செனுமாரு மறியானே—முச்சாச்சென்
ரேடியமலக் காவியைவந் துரைகடத்து முனனுமெனைத்
தேடியலங் கரிக்குஞ் சீமானே—நாடிக்
குறித்த மணி மந்திரத்தைக் கூடுவிட்டங் குயிர்செலுங்கா
லெறித்த மணி நாவிலெமக் கீபோய்—பறித்தமலர்
- 185 பிண்டடத்தில் வார்த்தவயிர் பிடிக்குமந்தக் கசப்பையறுத்
தண்டத் தமுதளிக்கு மல்லாவே—கண்டத்தில்வாழ்
ஆத்துமா வென்னும்புக ழாதிகா ரணத்திலுயிர்
காற்றுவா கனத்திலுறுங் காவலனே—பாத்திமா
அஞ்சமுலைப் பால்சூடித் தயருமுனக் காளசகக்
கஞ்சமலர் கொண்டுவருங் காவலனே—செஞ்சொற்
புறுகானே அஹமதுள்ளம் பொருந்துகலை நான்குமொரு
மறுக்காண தென்று வசனிப்போய்—வறக்கான
சனது முறையோடு தலைகீழ்மே லாய்ஹதி
துனதுறு ஹானிய்யத்துநான் குரைப்போய்—கனதிநபி

- 190 பாதநிலந்தோயாப் பதவியுமே கக்குடையென்
ரேகுத் சனதையுந் தருள்வோனே—வேதமுறை
கண்டுதொழா ரீமானைக் காண்பதற்கு றுஹரணி
யென்றுறுங்கு ருன்ஹபீபுக் கீபவனே—நன்றியதைப்
பற்றியறியா விணர் பகைவோர்வந் தோறுமறை
சுற்றுதலை கீழ்மேலாய்ச் சொல்வோனே—அற்றகுபிர்
ஈனமிடை யுறனுகா ரிஸ்லாமி லுள்ளவர்கள்
காணமறை ஹதீதுதலீ லானவனே—ஊனமறும்
மூசா நபிக்கரிய மொழியுந்தெள ருத்ததனில்
கூசா நவுஹறுபின் கோமானே—யீசாவுக்
- 195 கீந்தமறை யிஞ்சீலுக் கேய்ந்தஹறு பானபத்தஞ்
சாய்ந்தசபூ றுக்கஞ்சுபத்தொன் றானவனே—தோய்ந்திறகுல்
உள்ளத் துறும்புறுக்கா னுற்றபதி னுலெழுத்தும்
விள்ளத்தொலை யாதிசைத்த மேலோனே—எள்ளனுனை
விண்ணஞ்சே ருலகில் விரிந்தமறை நான்கிலெழுந்
தெண்ணஞ்சு மூன்றுமதற் கீபவனே—கண்ணஞ்சிப்
பேசரிய காமப் பிரளயத்தி லெயிறங்கி
ஓசைக் கிருபைகள்நான் குள்ளோனே—தேசமதில்
ஓதுமறை நான்கும்விண்ணி லுறுமழையும் பொன்னும்பல்
போதாவோ டும்புசமும் புண்ணியனே—ஆதரவோ
- 200 டன்புதருங் காமத் தருள்சிறப்பு மெய்ஞ்ஞானத்
தன்பமுறுந் தலைமை தருவோனே—வெய்புதவு
மவ்வலகலி மாதிக்குறு மல்லவென்றுன்கிருபை
யெவ்விலுறு நான்குமிசைந் தீபவனே—செவ்விறுளாய்
முந்து மெழுத்து முதலெழுத்துந் தானாகித்
தந்தையென்றத் திக்குறுக்கிசை தானவனே—சந்தமுறும்
விண்ணவர்க்கு மாதமுகி யித்தீனுந் தாய்தந்தையென்
றுண்மைசிவ ஞானத் துறைவோனே—யெண்ணும்
அகிலொடு புத்தியதற் கண்ணிபிதா கல்பருளென்
றெகீனபி யோடுரைத்த வேகனே—ஹக்கனே
- 205 அல்ஹத்து வில்லாகி யனைத்தும்புகழ் வதைக்கபூல்செய்
தெல்லாதிக் குள்ளுறையு மேகனே—சொல்லந்த

மேலும் பப் பிஷ் ஆல மீனென் றிறைவநீ
ஆல மனைத்தும்படைத் தாள்வோனே—கோலமுடன்
அர்ஹமா னென்றுலகி லனைவர்க்கும் ஷ பாஅத்திலொரு
குறைபகராக் கிருபைதருங் கோமானே—இறைவனுன்னை
நின்றுதெரி சிப்பவர்க்கு நிர்நகீ மெனும்பழைய
நன்றிக் கிருபைதரு நல்லோனே—யென்றுமுயர்
ஏவலுறு மாலிக்கீ யெளமித்தீ னென்றடியாரக்
காவலுறுங் கூலிகொடுத் தாள்பவனே—காவல்தரும்

210 நிய்யாகு மென்றுலகில் தின்சரணந் தொழுமவரோ
டிய்யாக் கருபுது வென்றேத்திறையே—வ இய்யாக்க
நஸ்தகீ னென்றுமிக நல்லுதவி தேடுமவர்
கஸ்திபோக் கிப்பதவி காண்போனே—விஸ்திநலம்
எட்டமணு ரும்பெரியோர்க் கிஹ்திநஸஸிருத்தல் முஸ்தகீமென்
ரெட்டுகடும் பாலத்துத வும்பொருளே—பட்டுடையோர்க்
கிரங்கிசிருத் தல்லதீன வென்றருளு மெய்ஞ்ஞானத்
துரங்களறிந் தீதேற்றுந் துய்யோனே—வரங்கன் தரும்
அன்அந்த வென்ரெவிமாரிக் காகவரு நிஃமத்திலொன்
றுன்னந்த மீந்தருளு முத்தமனே—அன்அந்த

215 அலைகிமென வே அவுலி யாக்களோடு மெங்களைநீ
சலுபையுடன் கூட்டியருள் தருவோனே—பலவிதமாய்ச்
சதிகளனி யாயஞ்செய்வோர் தம்முடன்கூட் டாமலே
கைறில்மகு லுப்பியென்றுங் காப்பவனே—தெரியுநல
வாமவுலி யாக்களாட னடியேனை யுஞ்சேர்த்து
தேமநயி யோடெமதுள் நிற்பவனே—யோமதனுள்
ஒளிகள் தெரி சித்துணரா ஒல்லலாஅல் லீனென்றுன்
வழிபிழைத்தா ரோடுவருத் தாதவனே— தெளிவுறுநல்
முயின் களையும்பல் முசலிமோ டெங்கனையும்
ஆமீனென்ற வழிதனிலாக் கல்லாவ—ஹாய்மதில்

220 பொங்குநிகு மத்திரணப் பொலிவும்றகு மத்துமுவந்
தெங்கு முயர்பறக்கத் தீவோனே—யங்கையொடு
ளிகொடுசுட் டேபுகைத்தோர்க் கிடறுவருத் தாதெமக்கு
மரியநல வருளாய் னல்லாவே—கதிபலவும்

விக்காமல் நல்லவர்க்கு மேலவர்க்கு மெற்குந்தொண்ட
னுக்கணுகா தருளாய் னல்லாவே—புக்காமல்
பாசத்தும் பசவுப்பதி யுந்தெரிந்தோ ராவெமக்கு
ஆஷிக் கருளாய் னல்லாவே—பேசக்கென்றும்
ஶாராமந் காவல்செய்துன் வடிவுதெரி சித்திடநல்
ஆதார மருளாய் னல்லாவே—தீதாறை

225 முயீ னல்லபேர் முஸ்லீமோ டெமக்குமருள்
ஆமினல்லா ரும்மஆமி னல்லாவே—பூமிதனில்
தந்தைதா யொஸ்தாது தருமவுனக் குருவொடெமக்
கெந்தநல முந்தருந் நப்பி லாலயீன்—உந்திதரும்
மறுஹபா வுன்னையுண ராவன்பிழை போக்கெமக்குப்
பிறஹமத் திக்கயா அறுஹமர் ருஹிமீன்.

ஞானப்புகழ்ச்சி முற்றுப்பெற்றது.

ஆகத்திருப்பாடல்-687.

முஹ்யித்தீன் ஆண்டவர்கள்

காரண சரித்திரம்.

இதற்கிறது, கல்விக்கடலாகிய இமாம் அப்துல்லாஹில் யாபிஃ றலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் அல்குத்புர் றப்பாஸீ வக்ஷதுஸ் ஸமதானீ, சையிதினா முஹ்யித்தீன் அப்துல் காதிர்லீ ஜைலானீ றலி ஈல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய காரண சரித்திரங்களில் தின் றும், சஷ்பு கருமத்துக்களில் நின்றும் அருமையும் அற்புதமுமான ஹிக்காயத்துகளாக அறபால் செய்திருந்த கிதாபை தமிழில் மொழி பெயர்த்தும் (முஹ்யித்தீன் ஆண்டவர்கள் காரண சரித்திரமென்று) நாமமிட்டு அழகான கிளேஸ் காயித்தித் அச்சிடப்பட்டது.

இதன் கிரையம் கிளேஸ் கல்கேர பைண்டு ரூபா. 1 8 0

புஹ்த்தானுன் அஹுக்கம் பீ திக்ரி கிஸ்ஸதி

இப்ரஹீமீப்து அதஹம்.

இந்தக் கிதாபுகிறது நாயகம் சுல்தான் இப்ரஹீமீப்து அதஹம் றலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய சரித்திரமாக விருக்கம். இதில் அவர்கள் அவதரிக்குமுன் அவர்கள் தாய் தகப்பன் மார்களுடைய சரித்திரத்திலிருந்து ஆரம்பித்து அவர்கள் அவதரித்து பிறந்து வளர்ந்து இராஜாங்கஞ் செய்து அப்பால் அவ்விராஜாங்கத் தை விட்டு விலகி தக்வாவென்னும் பாதையில் திரும்பிப் பேரின்பச கடலில் முழுகிப் கெடும்பதவிபெற்று இப்பூலோகத்தை விட்டும் வபாத்தென்னும் பிரயாணமாகிய வரையிலுமுள்ள சரித்திரங்களை யொன்று சேர்த்துப் பத்துப் பஸல்களாகச் சேகரிக்கப்படுகிறது.

இவை கிளேஸ் காயிதம் விலை ரூபா. 1 0 0

கூடி அற்புதத் தமிழ் விலை ரூபா. 1 8 0

பெற்றுக்கொள்ளுமிடம்:—

எம். ஏ. ஷாஹுல் ஹமீது அண்டு சன்ஸ்,

ஹமிதிய்யா ஸ்ட்ரீட்ஸ் நெம்பர், 10, ஹைரேகட்,

திருவல்லிக்கேணி, மதுரை

58

ஹூ

ஞான முச்சுடர் பதிகம்

இதில்

தற்கலைபூர் மெய்ஞ்ஞான பிரபுவாகிய குதுபுஸ்ஸமான்

ஹலரத்து பீர் முகம்மது சாஹிபு ஒலியுல்லா

அவர்கள் அருளிச்செய்த மூலமூர்,

அதற்கு

பாண்டியமண்டலம்-செவ்வல்மாநகரம்

மஹாவித்துவான்

எம். ஏ. நெயினா முகம்மது பாவலர் செய்த

அவதாரிகை உரையும்,

அடங்கியிருக்கின்றன.

இதனை

சென்னை, திருவல்லிக்கேணி,

பூனாமி மதாரிய்யா மெடிக்கல் ஸ்டோரின்

சொந்தக்காரராகிய மகாகனம் ஸ்ரீமான்

டாக்டர். எம். ஏ. ஷேக்மதார் சாஹிபு

அண் ஸன்ஸ், அவர்களால்,

தமது

மதாரிய்யா அச்சியேந்திரசாஹியிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சிஹிஸ்டர், 1926 [விலை ரூ. 1—4—0

முகவுரை

முச்சுடர்ப் பதிகவுரை யானது, தென்மலையாளத்தில் சிறந்த தற்கலையியல் அடங்கி ரா நின்ற நமது ஞான சூரியர், ஸ்ரீமத், பீர் முகம்மது சாயபு, ஒலியுல்லா அவர்களால் அருளிச்செய்த மெய்ஞ் ஞானப் பிரபந்தங்களில் ஒன்றாக இருக்கும். அவர்களின் சமூகத் தொண்டான என்னையே நாயகமவர்களின் பிரபந்தத் திறவுகோ லாக நியமித்து அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் சுருத்துரை, ஸ்ரீத்துரை, திருமணியுரை, தெளிவுரை, அவதாரியுரைகள் செய்து விடச் செய்து சென்ற அடியார்களில் ஒருவனாக எடுத்துக்கொண்டதற் காக நான் நீடுழிகாலம் ஆநந்தப் பரவச மடைகிறேன். நிற்க இம் முச்சுடர்ப் பதிகமானது, அஹது, உஹது, வாஹிது, என்ற அடி, நடு, முடி, என்பதாய் இருக்கும். அதை விவேகிகளான உத்தம ஞானவானிகள் தெற்றென உணர்ந்து கொள்வார்களென் றாலும், நம் தமிழ் நாட்டில் வசிக்க நின்ற சாதாரண இந்து முஸ் லீம் சமூகத்தார்கள் இலேசாகத் தெளியுமாறு தெந்தமிழ் ரசமுறு கின்ற வெள்ளிய வசன நடையில் நடத்திப் போயிருக்கின்றேன். ஞானாசையுடைய நல் மாணக்களுயுள் உத்தம சீலர்களுக்கு எவ் வளவும் இன்றியமையாத முரீது, நாட்டம், தேட்டம், வாசி ஏற் றம், இறக்கம், தின்று, கல்வத்து, தவம், சாதனை, நிஷ்டை, ஊண் முதலிய சகல ஞான சாஸ்வத நியமங்களும் இதில் ஒருமிக்க அடங்கியிருப்பதால், இதைப்பற்றி நான் விசேஷித்து எழுதிக் கொள்ள அவசியமில்லை, யென்று சுருக்கி இந்நூலை பொருட்செலவு

முதலிய சரீர கஷ்ட சிரம சாத்தியத்துடன் என்னால் செய்து முடிக்கச் செய்து. அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி விட்ட சென்னை திருவல்லிக் கேணி மதாரிய்யா மெடிக்கல் ஸ்டோரின் சொந்தக்காரர் ஸ்ரீமான் மகாகனம் டாக்டர், எம் ஏ ஷேக்மதார் சாஹிப் அவர்களுக்கும், அவர்களின் குமார சிரோமணியான கனம் முஹியித்தீன் பிச்சை அவர்களுக்கும், ஆண்டவன் இருமையிலும் ஒருமையான அருபமான தன்மைகளை நன்கொடைக் கொடுப்பானாக, என்று பிரார்த்தியுடன் முகவுரையை முடித்துக் கொள்கின்றேன்.

இப்படிக்கு,

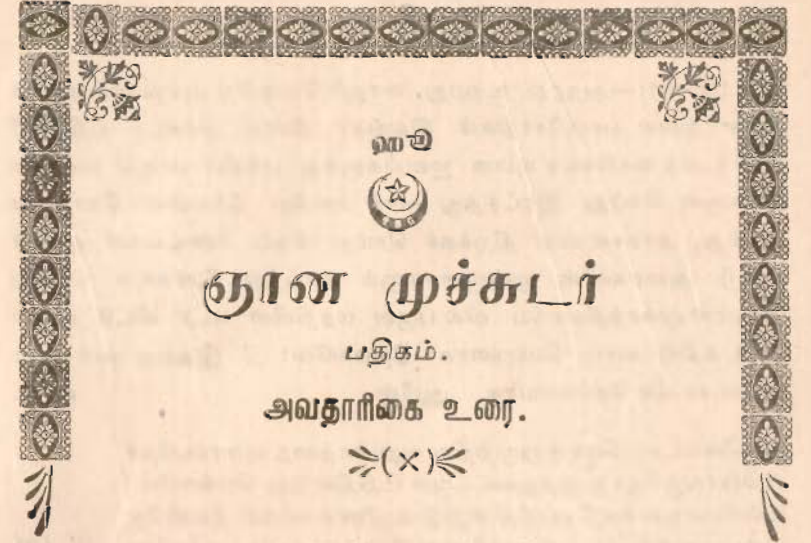
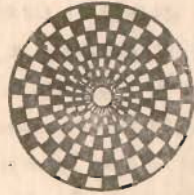
பாண்டிய மண்டலம்

செவ்வல்மாநகரம்

மஹாவித்வான் ஸ்ரீ லக்ஷ்மி

எர். ஏ. நெய்ஞன் முகம்மதுப்பாவலன்

உரையாசிரியன்.

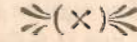
ஹதி

ஞான முச்சுடர்

பதிகம்.

அவதாரிகை உரை.

காப்பு, பதிகம்

எழுதிக்கழி நெடிடை யாசிரிய விருத்தர்.

திருவிநந்தொளியலரிநந்தி தீபமிட்டபெருஞ்சுடர்
உருகிவந்திட விருளில்நின்றதை யுரையுமென்குரு நாதரே [மா
கருதியுண்மையை யோர்மைகொண்டிடக் கனமுச்சுடர்ப் பதிக
மருமுன்னுத வியனும்நயி முஹம்மத்காப்பருள் ஹக்கனே. (1)

(இ-ள்):—திருவாகிய வாக் கதிரும் ஓளிவு பொருந்திய குரிய சந்திரர்களும், இன்னும் நட்சத்திராதிகளும், மற்றுண்டான தீபகிரணங்களும், பொதிந்ததாக உள்ள ஆசை என்னும் பெருத்த காந்தி வடிவானது, இருளாகிய கன்ஜூல் மக்பிதாத்தில் அமைந்திருந்து உருகி மேரக அக்கிரியால் விந்து நாதமாகத் திரண்ட வல்லபமானது, எவ்விதம் அகைக் சொல்லுங்கள் குருமரர்களே! அப்படிப்பட்ட உண்மைப் பொருளை அறிந்து உறுதி கொள்ளும் பொருட்டு மூன்று வகையுடைய முச்சுடர் பதிக மாகிய இந்த மெய்ஞ்ஞான நூலை அருளிச் செய்வதற்கு நல்லுதவி செய்த உன்றருல் நாயகம் அவர்களாகிய சற்குரு முஹம்மதையே யான் இதற்குக் காப்பாகிய காவலாக நிறுத்தி வைக்கிறேன். ஹக்கான எனறு

சித்தரக்கதிர் தீபம்வீசிடச் சிறந்தமுச்சுடர்ப் பதிகமரல்
பத்திபாய்ந்திட மண்டலங்களே பாமவாசி திறந்திட
முத்திபாமுறை முன்றுமப்புற முச்சந்திநடு வட்டத்துள்
வத்திரப்பொருளாகிநின்றவா வல்லகாப்பருள் ஹக்கனே. (2)

(இ-ள்):—அஹது, உஹது, வாஹி தென்கிற அலங்கார பதனிகளான திவ்ய பரஞ்சோதிகள் இலங்கா நின்ற முச்சுடர் பதிகத்தினால் உலக வாசிகளாயுள்ள ஜனங்களுக்கு பத்திப் பாயும் படியாக நல்லருள் செய்து இரட்சித்து வாசி யாகிய நினைவின் கொந்தளமானது, தாராளமாய் திறக்கச் செய்து கீழ்ப் பிண்டங்கள் லுள்ள பரம அரைகளின் மூன்றசைகளும் மாய்ந்து போகவும் செய்து அப்பால் முச்சந்தியாகிய வில் புருவ மத்தியின் சுடர் விடக் கூடிய வட்டத்தில் கருப் பொருளாக நிற்பவனே! நீ இதற்கு வல்லமமுடைய காவல் செய்வாயாக. ஆமீன். ௭-று.

முன்னையட்சர மொன்றுமுற்றிய வுற்பனத்தை யுரைப்பதோ பின்னைவந்தொரு குத்துவட்டமும் பீறிநின்றது மெங்ஙனே கண்ணேமுன்னீ யாகிநின்றிடு கருணைசுக்கிலம் நீயன்றே எண்ணுமுச்சுடர்ப் பதிகமாலைக்கு மேககாப்பருள் ஹக்கனே. (3)

(இ-ள்):—ஆதியாக இன்சான் உற்பனமாகிவந்த விதமானது ஓர் அட்சரத்தினாலே தான். அதைச்சொல்ல வேண்டுமானால், நாதத்தோடு கலந்து வந்த ஒளிவானது வட்ட மாகிய ஐனில் ஒரு நுத்தாவின் வடிவில் நிற்கின்றது. அதாவது விந்து நாதத்தின் சொருபத்தில் நேத்திரத்தில் நின்கின்றது நீ யல்லவா, நீ இந்த முச்சுடர் பதிகத்திற்கு காவலாக நின்றருள் செய்வாயாக. ௭-று.

அலிபுலாமொடு ஹையுமீமு மமர்ந்ததாலி லடக்கமும் ஒலியுமாசையு மாசையு மொக்கவாசிய டக்கமும் வலியபாசறை யஞ்சுமொன்றதா யையம்புலன் ளடங்கிட வலியவல்லப முச்சுடர்ப்பதிக மகிழவல்ல காப்பு ஹக்கனே. (4)

(இ-ள்):—அலிபு, லாமும், ஹையும், மீமும், தால் என்பதற்குள் அடக்கம், இன்னும் வார்த்தையின் ஓசையும், ஆசையும், மற்றுண்டான வணக்கங்களும் வாசியாகிய நினைவில் அடக்கமாயிற்று, இன்னும் வல்லமை பொருந்திய பஞ்ச பூதங்களும் ஐந்து புலன்களில் அடங்கி விட்டன. மற்றெல்லா இல்முகளும் இந்த முச்சுடரில் அடங்கியதாகச் சொல்ல வேண்டியதற்கு வல்லவனே நீயே இதற்கு காப்பாக இருக்க வேண்டியது. ௭-று.

ஆசியையம்புல னஞ்சுமொன்றில டங்கிநின்றிடவோர்மையால் வாசியென்றவ பகாவெழுத்திலே வாங்கியேற்றடா மந்திரம்

முஸ்லிமவரங்கொலு முருதில் முடுகியிருதக்கந்துசெய்ய அசலாமீ முத்தேறமீமு மதிலேதாலும்மயில்பெண்ணும் ஒசியாங்குஷியாயோயாம லொன்றியிருந்ததறியாமல் அசியாம்ஹலாலினு கப்பறியா ரவருங்காபிறெனமொழிந்தார் (6)

(இ-ள்):—இன்னும் நாட்டமென்ற கொலுவில் முடுகி இருதத்து என்ற நினைவன் வாசி வணக்கஞ் செய்ய வேண்டிய அசலாமீமையும், ஹாமீமையும், அத்துடன் தாடியும் கூட்டி மயிலானது பெண் சொருபத்தில் உதித்தது. அதனாலே மோகமானது அசலாமீவில் ஒன்றித்திருந்ததை உணர்ச்சி செய்யாமல் தன்னுடைய ஹலால் பெண்ணின் பேரில் உகப்பு வையா தவர்களும் கடைகெட்ட காபிராக இருக்கும். ௭-று.

பிறந்தார்முழந்தையொன்றதிலே பேசியெழுந்த ஆவதுகுள் உறைந்தார்ஜெம்ஜெம்எனுமுச்சி லுறவையறியார் காபிறென்றார் பறைந்தார்ஜெம்ப்சலையென்றும் பழக்கப்படுத்தார்பாவினென்றார் சிறந்தார் கேள்வியிரைச்சலிலே தெளிந்தோர்ஹக்கையுந்நோரே.

(இ-ள்):—பிறந்த சிக்களான குழந்தைகளில் தலை உச்சியின் பள்ளமானது, ஆபுஸபுஸம் என்று உணர்ந்து அறியாத மடையர்களைக் காபிரென்றும், இனி ஐம் என்ற நேரத்தில் வஸ்து உதயஞ் செய்வதை மனதில் ஒப்புக் கொள்ளத் தவறிய மோட்டாத்து மாக்களைக் கொடும் பாபிகளென்றும், காதின் உள்ளிரைச்சலை எது என்று தெளிந்தவர்கள் ஹக்கஆலாவின் தஜல்லியாதத்தை உகந்து விட்டஆஷிக்கீன்கள் என்றும், நபிகள் சிரோமணியவர்கள் கூறினார்கள். ௭-று.

உகந்தாலுவமைக்கடங்காத மொழியாதொருநாளகலாது [தாம் புகழ்ந்தால் பொறுமைக்குறிமையதாம் புகழ் சேர்மீயில்புதையல சுகந்தான் அவ்வல்லஹாலுலில் சுடராயிருந்ததறியாமல் முகந்தார் கமலக்கண்ணாடி முடிவையறிந்துவணங்காரே (8)

(இ-ள்):—அந்த வஸ்துவைப் பற்றி உகந்து விடும்பட்சத்தில் யாதொரு உவமைக்கும் அடங்காமல் நிற்கும். அது ஒருவனை உகந்து கொள்ளும் பட்சத்தில் இதனை விட்டும் ஒரு போதும் விலகாது புகழுக்கு ஒரு எல்லை தராது. பொறுமைக்கும் அதுவே பாத்தி

ரமானது இன்னும் மீமின் புதையல் பொருளானது. ஆதி மஹாலையில் ஓரிவடிவ வடிவமா யிருந்ததை அறியாதவர்களுக்கெல்லாம் கமலக் கண்ணாடியுடைய முடிவு இன்னதென்று தெரிந்து வணங்காத வர்களாக இருக்கும். எ-று

முடிவின் சூட்சு முதலாகும் முன்னங்கெழுந்தருளியதிலே அடியிலிருந்தமுடிவதிலே யகாரமிகாரமென்ற சொல்லில் தடுகியிருந்ததறியாமல் தானேயுருவொன்றில்லையே அடுகிவளர்ந்ததவ்வருளே யகாரவட்டத்துள்ளாமே. (9)

(இ-ள்):—முடிவு என்ற சூட்சியமான ஆதிவஸ்துவைப் பற்றி விசாரணை செய்வதாக இருக்கும். அதானது மோகத்தின் ஆனந்தத்தின் உதயமாகி, கடைசி முடிவாக உலகம் யாவும் அகாரம், இகாரம் என்ற சொல்லில் எழுந்து வந்ததை முதலறிய வேண்டும். இவ்விதம் அறிகின்ற அருட்கள் தான் அகாரம் என்ற அலிபின் வட்டத்தில் நின்றும் ஆடுகின்றது. எ-று.

வட்டத்துறைந்ததுள்ளினது வயிரம்பச்சை பவளமது அட்டத்துறைந்த அகரமது கறுப்பாம்பச்சையதுவாகும் திட்டத்துடனேயு காரமது திருவென்றெழுந்தபவளமது சட்டப்பதியின் கதியான சிகாரத்தரளமெனவறியே. (10)

(இ-ள்):—அலிபின் வட்டத்தில் வந்து குடி கொண்ட பரம்பொருளான அந்த நீதியானது, நேரத்தில் வைரம், பச்சை, பவளம், கருப்பு, ஆகிய ரெங்குகளை, எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் ஒளிவின் திட்டமானது, உஜுலிதின் பவளமாகிய சிகப்பின அதாவது உதிரத்துடன் கூடிக் கலந்து நிற்கின்றது. இதுதான் சிகார மென்ற சிர்ருக இருக்கும் என்று அறிய வேண்டியது. எ-று.

விந்துகலையின் பிரகாசம் விளங்குமகண்ட மேல்நாலாம் சந்தமசந்தமப்புறத்தாற் ருளே அவ்வல்பிரகாசி அந்தசந்தாக்கலையறுதியது போல்பிறப்பும்போலுருவம் தந்நிப்பிற கால்வருடிவரும் தானேமுன்றமங்குலமே. (11)

(இ-ள்):—விந்தின் கலையாகிய சந்திர சூரியர்களின் பிரகாசமாகிய உஜுலிதை, விளங்கும்படியான நாலாம் மகா மாகிய அகண்

டவெளியாகிய விழியில் இருந்து அப்புறமாகிய அருஷின் மகாமாகிய பருவ மத்தியில் நிறுநுகிற வஸ்ததை, நீ ஆதிஒளிவென்று திடப்படுத்தி ஈமானில் உறுதி கொள்ள வேண்டும். அது தான் சந்திர கலையாக இருக்கும். அதுதான் இந்த ஜடலத்தை உருச்செய்து சமைத்தது. அதுதான் நினைவான தந்தியுடன் சம்பந்தப்பட்டு நிற்கின்றது. அது முன்று அங்குலம் கவாசத்தில் கலந்து நடக்கின்றது. எ-று.

கண்டவிபரக்கலையதுவைக் கருத்திலேயார்மைக்கமலமதில் அண்டமடுத்த அகாரநிலையதுவே அறுவேடோடோடிவரும் வண்டரறியாரிக்கூணத்தை வளர்த்தேசுருண்டகாலுடே ஒன்றாய்ப்புறத்திலோடிவரு மொன்றாய்முன்றாயஞ்சாமே (12)

(இ-ள்):—மேற் கண்ட விபர முடைய சந்திர கலையை நினைவில் பொருத்திக் கொண்டு வைராக்கியமாய் பிடித்து கவலமாகிய இருதயத்தில் வைத்து ஊன்றி ஈட்டால், முனை மண்டலத்தில் நின்று சகல உலகங்களிலும் சுவாசித்து வோடி வரும், வண்டராகிய செளிவற்ற முடர்கள் இதன் மகிமையைத் தெரிந்துகொள்ள மாட்டார்கள். சுருவாகிய கவாசத்துடன் ஒன்றாகிய கழிமுனை வாசியுடன் கலந்து விரைந்ததாக வரும். அதுஒரு அங்குலமாகி அப்பால் இரண்டங்குலமாகி, பிறகு முன்றங்குலமாகி அப்பால் ஐந்தங்குலமாக இருக்கும். இந்தரகசியம் பிரமார்களிடக்கேட்கவேண்டியது.

ஹக்கு முருதுப்பதிகம் ஸம்பூரணம்

மயில் வலம்புரிப்பதிகம்.

எழுசீர்க்கழிநெடி லடியாசியியிருத்தம்.

முதுமயி லொளிவாய் முதலவ னறுஷிவ
முடுகியே யிருக்கு மவ்வேளை
புதுமணி யழகாய்ப் புகழ்ச்சிற் றணியாய்
பொன் மணித் தவுலினி லிருத்தி
மதுவதி லெழும்ப மலரமு தளித்து
மதுரத்தைச் சொரிந்தது போலே
குதுசியென் றுதறும் குதறத்துப் பனியைக்
குடித்ததும் வலம்புரிச் சங்கே.

(இ-ள்):—மரணிடவர்க்கத் தார்களுக்கு றகுமத்தாகிய வள்ளலாகிய நூறுல் முகம்மதியா வானது அல்லாவின் திருக் கொலுவாகிய அறஷாவில் தாலூஸ் என்கிற மயில் ருமமாக இருக்கும் பொழுது. றப்பானவன் அதற்கு அழகிய முத்துபணியாலும், மரகதத்தாலும் அலங்கரித்து ஒரு பெரிய ரத்ன சிங்காசனத்தில் வைத்து நோக்கிப்பார்த்தான் அக்காலம் அந்த மரகத மயிலானது, அல்லாவின் றகுமத்தென்கின்ற தேவாயிர்த்ததை அருந்திக் கொண்டு வந்தது அப்பால் அந்த மயிலானது றப்புடையகுதுஸீ என்னும் கோற்றத்தைக் கண்ணுற்று, அவனது குதறத் தென்னும் காட்சியில்முழுதி, பணியான வியர்வை தோன்ற உட்கி, சிலிர்த்து, தன் வடிவான இரக்ககளை விசிரியடித்தது, அதிலிருந்து உதிர்ந்து விட்டபனித்துளிகளான நட்சத்திராதிகள் யாவற்றையும் அஹமதியத்தான வலம்புரிச்சங்கானது றகுமத்தென்னும் கடலிலிருந்து வோடி குடித்து விட்டது என்று

திருவென வெழுந்த திறலொளி மயிலே
 திரும்பியே அஹததி லுஹதாய்
 அருப்பனி சொரிந்த வழதமு முறைந்தே
 யதிலொரு மீழன் குகும்
 உருவென வாகா யுறைவொரு ஹேய்க்கும்
 ஒருபேசு முத்தலக் கெழுதி
 இருவென விருத்தி யெழுகட விடத்தி
 விருந்ததும் வலம்புரிச் சங்கே

(2)

(இ-ள்):—அவ்விதம் திருமணியின் கோலத்தில் கோலங்கொண்டிருந்த மயிலானது, அஹதியத்தின் புறத்திலும், உஹத்ததுடைய புறத்திலும், திரும்பி தன்னால் வியர்த்து உதறப் பட்டுள்ள பனித்துளி களி னெல்லாம் போய் உறைந்து ஒரு மீழுடைய ரகசியத்தில் குட்சியமாகி ஒரு ஹேய்க்கும், ஒரு பேஷாக்கும், இடையில் முத்தலக்காகி, அச்சு சித்திரம் எழுதப்பட்டு, அப்பால் எழு சமுத்திரங்களிலும் குடியிருந்து, பலபல விதமான ரகசியப் பொருளாள்தும் அஹமது என்ற வலம்புரிச்சங்கா இருக்கும். என்று

வாயிடம் முடி வாகியைப் பூட்டி
 வளரொளி ரமிணி முத்தாய்த்

தாயிட மழுது தரித்தது போலோ
 தரும்பொரு ளொன்றினை ஹூஹூ
 காயுடல் கனியில் கறுப்பென விருந்த
 காரிருட் குலந்தனைக் கலக்கி
 மானிது மருந்தா யலிபொரு லாமு
 மிராந்ததும் வலம்புரிச் சங்கே.

(3)

(இ-ள்):— அவ்வாறு சொல்லப்பட்ட திருமணித் துளிகளை அள்ளி எடுத்தருந்தியதான வலம்புரியானது, உடனே வாயை இறுக முடிக் கொண்டு, வாசியாகிய நினைவை அதில் வைத்துப்பூட்டி, ரமியாகிய நாதவந்தின் மணியோசையைத் தாயாகிய சுவாசத்தில் நிறுத்தி வந்த சூஸ்திர பாவை தான் ஹூஹூ என்பதாக இருக்கும். இந்த காயாகிய சரிரத்தில் கனியாகிய மனசில் சூழ்ந்திருக்கின்ற இருட் கூட்டங்களான முக்காம அந்த காரங்கள் யெல்லாம் சிறுகச் சிறுக நாசப்படுத்தி விட்டு, கலிமாவில் உள்ள தேனை மந்திரமான திக்குய் உள்ளில் இரைந்து கொண்டிருந்த வடிவானது, எதுவென்றால் அதுதான் வலம்புரிச் சங்கென்று சொல்கிறதாக இருக்கும். என்று,

இப்படிப் பதினெண் ணாயிரத் திரைதா
 னிரைந்ததும் பின்பதி தனிலே
 முப்படி யிருந்த முதலஞ்சின் கீழே
 முடுகியே சேரொன்றை யிருத்து
 ஹூப்புடன் சிலநாள் களித்ததின் பின்னே
 குறித்தொரு சுவரையுங் கூட்டி
 மெய்ப்புட னேதி மேலேவா நீயென்
 றெழும்பிய வலம்புரிச் சங்கே.

(4)

(இ-ள்):— இவ்வாறு பதினெண்ணாயிரத் திரைகளைக் கடந்து, இருந்து, இரைந்து, பின்பு அவைகளில் அஹம்தாகிய பஞ்சாட்சர வடிவத்தில் மீண்டு தான் தானாய் சேரென்றதை தானாய் இழுத்து, சிலகாலம்வரை அவ்விதமிருந்து, கழிந்ததின் பிறகு, ஒரு சுவரை உண்டாக்கி, (அள அந்த) என்று தொனித்ததுவும், வலம்புரிச்சங்காக இருக்கும். என்று,

தீரையொன்ற துக்கு எழுபதி னாயிரந்
 திசையுயி யமைந்திட தினைத்தான்
 வரைகடல் புனியும் வானமு மடுக்காய்
 வருத்திட மன்மது திருத்தி
 உரையொரு கலத்தி லிருந்தமை வுரைப்பை
 யுருக்கவே யெழுதிய பலகை
 மரையெலா மடங்கி முஹம்மதென்றிருந்து
 மகிழ்ந்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (5)

(இ-ள்):— ஷே திரை ஒவ்வொன்றிற்குள்ளும் எழுபதி னாயிரம் திசையும், லோகங்களும் அடங்கும்படியாக உண்டு படுத்திட நினைவில் நினைத்தான். இன்னும் வானம், பூமி, பாதாளம், அறுஸூ, சூர்ஸூ, லௌஹூ, கலம், முதலிய எல்லா அதிலடங்கியிடச் செய்து கொண்டு, முகம்மது என்று முழங்கி ஆனந்தங் கொண்டதும் வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும். எ-று,

சுவ்விய கோலம் ஹேயொரு வாவுங்
 கூடியே குபிரற வெழுந்து
 அவ்வியே யெனக்கு ஆஷிக்கென் றெடுத்தே
 யனைத்தது மொருகோடி வருடம்
 செவ்விலே யிருந்து சேர்ந்தது மாறுநூ
 ருயிரத் தறுபதா மாண்டு
 மவ்விலே யிருந்து மகிழ்ச்சிகொண்டருந்தி
 வளர்ந்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (6)

(இ-ள்) சுத்த மரகதத்தின் சொருபியான மயிலானது ஒரு ஹேயும் ஒரு வாவும்கூட்டி, ஹூலிவா என்ற திஹை உண்டாக்கி, குபிரைவி லக்கி இருந்ததை நோக்கி வலம்புரியானது மயிலை ஆ! என்னுடைய ஆஷிக்கே என்றெடுத்து, அனைந்த கணக்கானது ஒரு கோடி வருஷமாக இருக்கும். இன்னும் அந்த இரண்டும் ஆஷிக்கு மஉஷூக் காகி, ஒன்றுக்கொன்று அனைந்து கொண்டு கிடந்த கணக்கானது, ஆறு நூறு ஆயிரத்து அறுபது வருஷங்களாக இருக்கும். இப்படி நமத்தென்ற சமுத்திரத்திலிருந்து அமிர்தத் துளிகளை அருந்தி

மகிழ்ச்சி கொண்டிருந்த தானது வலம்புரிச்சங்காக இருக்கும். எ-று,
 அஹதது வானது முஹதது வாகி
 அஹூமது வெனு முஹம் மதுவாய்ப்
 பகுத்தது வாகி பகுமது வடங்கிப்
 பழகிய ஞானப்பெண்ணுறைந்து
 தகுத்ததி லிருந்து தருமணித் தவுஸில்
 தரளவெண் மணிகிந்தீ லாகி
 வருத்தது துலங்கி வளர்முஹம் மதுவென்
 றிறைந்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (7)

(இ-ள்):— அவ்வித மிருந்தது, முதலாவது, அஹதியத்தாகி, அப்பால் உஹத்தாகி, அப்பால் வாஹித்தத்தாகி அஹமது முகம்மது வாகி, மெஞ்ஞான பெண்ணாகிய வாலே மஹ்பூபின் வடிவமாகி, அப்பால் அறுஷின் சிங்காசனத்தில் இருந்து வெண்முத்தாக இலங்கி கிந்தில் விளக்கொளிவாகி, உலகமெல்லாம் அதிலே படர்ந்து விளக்கும்படியாக முகம்மது என்று எப்போதும் ஓயாதிற்று முழங்கிக் கொண்டிருந்ததும் வலம்புரிச்சங்காக இருக்கும். எ-று,

அஹூமது நயீயு முகம்மது அதுவும்
 அனைத்திட வருப்பளி சொரிந்து
 முகமலர் விரிந்து முச்சுடர் பிறந்து
 முனிலக் கணத்தையுந் தெரிந்து
 ககனமு மறுஷூங் குறுசொடு விளங்கி
 கதிர்மதி யுடுவையு மமைத்து
 பகாவெனும் ஹயாததுல் கை பாவெனும் கடலில்
 வளர்ந்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (8)

(இ-ள்):— அஹம்மதென்ற ஆஷிக்கு முகம்மதென்ற மஉஷூக்கும் கூடி, மோகத்துடன் அனைத்திட்டவுடன் குளீர்ச்சி என்னும் ஜமாலுடைய நீரானது சொரிந்து முகமலர் என்ற தேசுடைய மண்டலமானது பூத்து விரிந்து முச்சுடருடைய பிரகாசமானது உடனே உதித்தது. முன்று காமியங்களும் உண்டாயிற்று. உடனே ஆகாயம், புவி நட்சத்திரங்கள், அறுஷூ, சூர்சு, லௌஹூ, கலம்

யாவற்றினிளங்கித் துலங்கிடும் படியாக உண்டு படுத்தி. எந்நாளும் நிலைவரங்கொண்டிருக்கின்ற, ஹயாத்துல் கைபாறு என்ற ஆதிசமுத் திரத்தில் கிடந்து வளர்ந்த ரகசிய வஸ்துவும் வலம்புரிச் சங்கா இருக்கும். எ-று.

சங்கினி யிருந்தே தருமொலி யதிரத்
தானவன் திருமுனே நிறுத்திப்
பங்குநாலாக்கி முன்னிறை படைத்த
பச்சமா மரமெக்கி னதனில்
முங்கியே யெழுந்த முஹம்மது வெனுப்பேர்
முழங்கிய தாவுசு மயிலை
இங்குவா வெனவே யிறையவன் திருமுன்
னிரைந்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (9)

(இ-ள்):— அவ்விதம் எழுந்த வோசையின் வலம்புரிச்சங்குக் குள் இருந்து உதிப்புடன் வெளியான ஓர் சப்தமானது எழும்பி, அல்லாவின் ஹலரத்தளவில் நிறுத்தி, நல்லுபங்காகப் பிரித்து ஆதி மில் உண்டாயிருந்த பச்சை மரகத ரெங்குள்ள முகம்மதியத்தான மயிலை நேராக நோக்கிக்கொண்டிருந்து ஆண்டவன் சமூகத்தில் நின்று, திக்கு செய்து கொண்டிருந்ததும் வலம்புரிச்சங்காக இருக் கும். எ-று.

இசைரந்தது மோசை யெழுந்தது வகைகே
ளெழும்பிடும் முன்கலி மாவில்
உறைந்திடு மெழுத்துப் பனிரண்டிற் கடைசி
யெழுத்தினைத் தலையெழுத் தாக்கி
னிரைந்திடு மதுக்குள் விலங்கிய வெழுத்து
விரைமுஹம் மதுற்றகு லுல்லாவென்
றுரைத்திடு மெழுத்து ரண்டையுங் கூட்டி
யுரைத்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (10)

(இ-ள்):— அவ்விதம் எழுந்த வோசையின் தத்துவத்தைச் சொல்கிறேன் கேட்பாயாக, தாலிபானவனே! ஷஹாத்துக் கலிமா விலே லாயிலாஹ இல்லல்லாஹு என்ற பன்னிரண்டு அட்சரத் தில் கடைசி அட்சரமாகிய ஹு என்றதை தலையங்கமாக்கி அது

க்குள்ளே ஏக விளக்கொளிவாக விளங்கிய முகம்மதுர் றகுலுல்லா வெறுன் பின்னும் திக்கு செய்தானது வலம்புரிச் சங்காக இருக் கும். எ-று.

இடம்புரி சுழித்து வலம்புரி யெழுந்த
விசையெழுத் தொன்றினை யறியத்
தடம்புரி யதுக்குத் தலைநடு வணைக்குள்
சுழற்றியே சுழித்து மூலம்
கடவது ஆறு தரத்தையுங் கடந்து
கவனவெண் பரியின்மே லேறி
உடலுடு கடித்து லாமொரு ஹேயு
முரைத்தது வலம்புரிச் சங்கே. (11)

(இ-ள்):— இடம் புரியாகிய சந்திரகலை வாசியானது சுழித்து வலம்புரியாகிய சூரியகலையான வாசி எழுந்து அத்துடன் விசை கொண்டிருக்கா நின்ற ஹு வென்ற அட்சரத்தை அறிவதற்காக மூலம் தாரத்தில் நின்று சவாச கலையான உதான வாய்வானது உதயஞ் செய்து நிற்கின்றது. அதுவானது நடுவணையாகிய தாமரை யில் நடனஞ் செய்து ஆறுதாரத்தைக் கடந்து கவனவாம்பரி என்ற நினைவின் பேரில் ஏறி உடலென்ற உடுக்கை யடிப்பித்து, லாமும் ஒரு ஹேயையும் தியானத்தில் வைத்து திக்கு செய்து கொண்டு வந்ததும் வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும். எ-று.

மயிலதுக் குள்ளே வலம்புரி யென்ற
வாவொரு ஹேயுடன் றேயும்
குயிலெனக் கூவி யிருந்தது ஹுஹு
கூடிய யுறைந்துவெண் மணியாய்
அயிலிறை யோன் தர னழைத் துமுன் னாலே
அமானத்தைத் தாவெனக் கேட்க
இயல்முத்தை யின்ற அலிபொரு மீறு
மிரைந்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (12)

(இ-ள்):— அவ்விதம் மயிலென்ற முகம்மதியாவுக்குள் வலம்புரி என்ற வாவும், ஹேயும், றேயும் கூடி ஒரு குயிலாகச் சமைந்து கூவிக் கொண்டிருந்ததும் என்ன திக்றென்றால், அது தான் ஹுஹு

என்பதாக இருக்கும் அவை மூன்றும் ஒன்றாய் கூடினது தான் முஸ்தபா என்னும் வெண்மை நிறமுத்தாக இருக்கும் அதை ஆல் வாகுத்சஆலா நோக்கி ஏ முத்தே! நான் தந்த அமானிதத்தைக் கொடு வென்று கேட்ட போது, ஷே முத்தானது, ஒரு அலிபையும் ஒரு மீமையும் வைத்து திகழ செய்தது அது தான் வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும். எ-று.

மயில் வலம்புரிப் பதிகம்

பூரணமாயிற்று.

றப்பில் ஆலமீன் பதிகம்.

கலி விருத்தம்,

ஆஹலி வுன்னை யறிந்து வணங்கிட
ஹலிஹலி வென்று குறித்துஎக் கீனிடம்
ஹீஹீ யென்றுணைக் கின்னரம் பாடிட
யாஹலி யாரப்பல் ஆலமீ னானவா.

(1)

(இ-ள்):— அலிபும் ஹேயுமாக நின்று உலகத்தை லம்புரக் கத்தக்க மஹிமாகிய, உன்னை இன்னதுதானென்று வணங்கும் படியகர் எக்கீன் மரத்தன் கிளைகளிலே மயிலாக நின்று ஹலி, ஹலி, என்று திகழ செய்து குறிப்புடன் நிர்த்தனம் பாடிய ஹீ என்ற, தந்துவத்தை யுடைய யாஹலிவாகிய றப்பில் ஆலமீனே. எ-று.

முத்து முக்கடர் முன்னஞ்சு மாழியில்
பத்து மச்சரப் பார்வை யதனிலே
எத்து முன்னுத றத்துடை சூட்சுமம்
சித்து யாரப்பல் ஆலமீ னானவா.

(இ-ள்):— முத்து, பவனம், மரகதம் நீலம் ஆகிய மூன்று சுடரும் பஞ்சபூதியங்களும் ஒன்றாய்க்கலந்து கொண்டிருக்கின்ற மானி கையாகிய மகாமன் மகுமுதாவில் பத்து எழுத்தால் அமையப் பெற்றிருக்கின்ற இரண்டு கண்ணிகளும் தோற்றி விளங்குகிற உன்றன் குதுறத்துடைய சூட்சிய ஒளிவைக் கண்டு பாடு பட்டவர்களுக்கு எல்லாம் சித்தியாக்கிக் கொடுப்பாய் றப்பில் ஆலமீனே. எ-று.

அஞ்சோ டஞ்சிறு பத்தஞ் சறைதளிற்
செஞ்சொல் பஞ்சாட்ச ரத்தை வண்டத்துநீ
தஞ்ச மாமலிபு லாகொடு ஹேயையும்
மிஞ்ச மீப்றப்பல் ஆலமீ னானவா.

(3)

(இ-ள்):—மேல்கமமாகிய கபால மண்டலத்தில் இலங்காநின்ற முப்பத்தைந்து வீடுகளிலும் அற்புதச் சொல்லாகிய அல்ஹத்தை அடைத்து அத்துடன் சரீரத்தின் தாபரமாகிய அலிபு, லகம், ஹே, மீமையும் பொதிந்த றப்பில் ஆலமீனே. எ-று.

தாலு மஞ்சமே யொன்றாய் யடைத்துத்தான்
பால்போல இல்லுலிஇன் ஸாணைத் துலக்குமே
காலும் வன்னியுந் கையறை வீட்டினில்
மாலும் யாரப்பல் ஆலமீ னானவா.

(4)

(இ-ள்):—அத்துடன் தாலுங்கூட்டி அஞ்சுபஞ்சாட்சரமாக துடைத்த பிறகு பால் போன்ற நாதவிந்தரம் இல்லுலி இன்சாணை வெளி யாக்கித் துலக்கி வீட்டு காரறையும், நெருப்பையும், கையமாகிய சரீரத்தில் ஒன்றாகிய மகாமன் மகுமுதாவில் வந்து சொக்கிநின்ற பிறகு காமிய உடலாகிய நப்சுகள் தன் அநாதீயத் தென்னும் ஊசாட்ட மற்று ஒரு நிலை நிற்கும்.

மஞ்சவார் குறூல் மங்கை யொருத்திக்கு
அஞ்ச வாகன மவ்வெழுத் தஞ்சமே
கொஞ்சம் பஞ்சவன் னக்குரு வானவன்
தஞ்சம் யாரப்பல் ஆலமீ னானவா

(5)

(இ-ள்):—ஒருஸ்திரியாகிய றாஹால் குதுசினன்னும் பரமாத்மா வுக்கு, அஞ்சவாகனம். அதாவது அஞ்சுபஞ்சபூதங்களும் எவல்செய்து நடக்கப்பட்டவைகளாக இருக்கும். அதாகிறது அல்ஹத்து என்ற அஞ்ச எழுத்தாக இருக்கும். இந்த விபரத்தைக் கண்டு அதன்படி அமல்செய்ய தஞ்சமாகிறது சற்குநாதனாக இருக்கும் றப்பில் ஆலமீனே. எ-று.

ஆருமிப்படிக்க கண்டுள்ள முயின்கள்
பாரு முன்னிடம் பார்த்து வணங்கினால்

போகு மூன்குடி ரிய்யத்தைப் போக்கிடும்
யாஹூ யாறப்பல் ஆலமீ னானவா. (6)

(இ-ள்):—இவ்விதம் வழிவழியாகக் கண்டுக் கொண்டவர்கள் தான் உலகத்தில் மூலிகளாக இருக்கும் அவர்கள் வணங்கும் வணக்கங்களே வணக்கமாக இருக்கும் அவ்விதம் வணக்கங்கள் தான் இன்சான்கள் செய்யும் பாவச் செயல்களான குபிரியத்துக் களைப்போக்கும். அதானது யாஹூவென்று செய்யப்பட்ட திக்குக இருக்கும். எ-று.

தீன தானதுக் குள்ள செயலிது
மான மானது வுன்னுடை செய்கைக்குப்
பான மான பறுலும்ஸுன் னத்துந்தான்
மோனம் யாறப்பல் ஆலமீ னானவா.

(இ-ள்):—தீனானவர்களுக்குடைய செயல் முயுவதும் சரிவரச் செய்து நடந்த பிறகு நல்ல நிய்யத்துடன் பறுலு வாஜிபு சுன் னத்துக்களை நல்லொழுங்காய் எடுத்து நடத்தி சாலிஹான குணத்தில் தரிபடுவதுதான் ஞானத்தின் முதல் படியான மௌனமாக இருக்கும். யாறப்பல் ஆலமீன்! எ-று.

நல்ல திப்படி நாட்டுஞ் சக்கூன்நடு
வெல்லு மேமஹு மூது பதிவழி
அல்லு மேபகல் மூச்சுமற் றனுதீனம்
சொல்லு யாறப்பல் ஆலமீ னானவா. (8)

(இ-ள்):—அப்பால் சக்கூன் வழியாகிய தீகத்தின் செயல்களை யெடுத்து நடப்பதுதான் பூரீதீன வழியாக இருக்கும். அப்போதுதான் மகாமன் மருமுதடைய பதியாகிய புருவமத்தியின் ஒளிவீன் திரையானது தூக்கப்படும். அல்லு பகலாக கவாசமும் தினைவுமற்று சதானேம் தின்று செய்கிறதாக இருக்கும். நப்பில் ஆலமீனே! எ-று.

கருதி வந்து புகுந்து சுழித்தபின்
மருவ வந்த அலிபுஹே மீம்தாலும்
உருக் யொக்க வொடுக்க மவ்ஜுததாய்ப்
பருகும் யாறப்பல் ஆலமீ னானவா. (9)

(இ-ள்):—குர் ஆனில் கண்டு பிடித்து அதன் ஆசையானது பெருகிய பிறறை அதன் சொருபத்துடன் மருவிக் கொள்ளும்படியாக அலிபு, ஹே, மீம், தால் இந்த அட்சரங்களைகையாட்சி செய்து உருகி நப்சுடங்கலும் ஒடுக்கமான தவத்தில் மவ்ஜுதது தாத்தைக் கலந்து அதன் அமிர்தத்தை உள்கொள்ளப்படும். நப்பில் ஆலமீனே! எ-று.

ஒது முன்குல மானதி லுன்ஹலால்
சாது முன்முகக் காட்சி கொடுத்துநீ
வாது பேசிய வாஜிபோ ரட்சரம்
ஒதும் யாறப்பல் ஆலமீ னானவா. (10)

(இ-ள்):—உன் தெரிசனை கண்டு நானும் உன்வீல் சேர்மான மானதின் பின்னாலேதான் நான் அருந்தும் வஸ்த்துக்கள் எனக்கு ஹலாலாகும், உன் முகக்காட்சி கண்டதின் பிறகுதான் நானும் என் குணமும் சாதுக்களாகும். அவ்விதம் உன் திரு முகக்காட்சியைக் கொடுத்து இதற்கு முன் நான் வாயால் சேசித்திந்த எல்லா வாது சூது மொழிகளையும் நீ பொறுத்து அந்த ஒரு எழுத்தாகிய ஹலிமயத்தை யருளிச்செய்து, காப்பாற்றுவாயாக நப்பில் ஆலமீனே. எ-று.

கூடி யிப்படிக் கூவிக் குலாவினில்
தேடி யுன்னைத் தியங்குமு ஹம்மதே
நாடி தாலில் நடக்கும் வழியிலே
கூடும் யாறப்பல் ஆலமீ னானவா. (11)

(இ-ள்):—ஞானவான்களின் சமுகத்தை தேடிப் பேடிப்பிடித்து அவர்களின் அருமை வாய்ந்துள்ள கூட்டத்தில் சேர்ந்து அவர்களின் பேரில் உண்மை தன்மையான நேசம் வைத்துப்பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டால் உன்னைத் தேடிய தேட்டமானது கைகூடும முகம்மதியாவும் கைகூடப்படும். உள்நாட்டமும் நாடிய வஸ்த்துகளும் கைகூடப்பெற்று தாலில் நடக்கும் பாதையில் எல்லாம் ஒன்று பட்டுப் போகும், யாறப்பில் ஆலமீனே எ-று.

முந்த நீசெய் தவமுனக் கெய்திட
உன்றன் மாமயி லோர்மை யதுக்குள்ளே

சிந்தை கூர்ந்து கலக்கந் தெளிந்தபின்
அந்த யாறப்பல் ஆலமீ னானவா

(12)

(இ-ள்):—ஞானத்தை அறிய வந்த மகனே! இந்த இடத்தில் நன்கு கவனிப்பாயாக, நீ முன் துருப்பில் செய்து வைத்த தவமா னது இந்த துருப்பில் உனக்கு ஒரு சற்குருவாக வந்து கைகொடு த்து நின்றது. அதுதான், ஆதி யுஹத்தில்மயிலுடைய சொருபமாக இருந்தது. அந்த மயிலிருந்த எக்கீன் மரந்தான் வைராக்கியசாதனை என்னும் ஒர்மையாக இருக்கும். யாறப்பல்ஆலமீனே. எ-று.

யாறப்பில் ஆலமீன் பதிகம்
பூரணமாயிற்று

கஃபத்துல்லாப்பதிகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியா சிரியவிருத்தம்.

அவ்வல் ஹாய் மஹதியத்தா யடங்கி யிருந்த குறத்தையும்.
நவ்வில் நஹிமா வஹியேகி நடந்த சிர்நில் முத்தவக்கும்
வெவ்வல்கொடியாய்ப்படர்ந்ததுவுமீவேதப்பொருளாய்நிறைந்ததுவும்
வெவ்வலின் படியே யெனக்கருளு மெழில்சேர் கஃபத் துல்லாவே.

(இ-ள்):— ஆதியில் ஹாய்மாயிருந்த சிர்நானது அஹதியத் தாக நிறைந்து விட்டசய சொருபத்தையும், அதன் பிறகு அந்த சிர்நுகளிளத்தையும், மிஃருஜி ராத்திரியில் வைத்து ஒன்றென்றாய் யீடுத்துச் சொன்ன விளக்கத்தையும். அவ்விளக்கமானது பெரிதா ன பணர் கெண்ட ஒரு கற்பகம் கொடிபோல் தரீகத்துகளுக்கி டையில் படர்ந்த விதத்தையும், அதற்கு உதாரணகருவியாக குர் ஆன் வேதம் இறங்கி சாட்சி பகர்ந்ததையும், லெஹூல் மஃபூல் பலகை வரியின் பிரகாரமே எனக்கு அருள் செய்யவேண்டியது. கஉபாவையுடைய நாயனே. எ-று.

நாட்டம் புகுந்த நடனமதில் நடுவி லிருந்த ஜலாலியத்தை
ஆட்டும் படியே ஐன்கலிமா வதனி லிருந்த வப்பொருளால்
கூட்டி வரவே குமரியொரு குழந்த யவளுந் தான்வரவே.
கூட்டி யெனக்கே யருள்புரிவாய் காணுங் கஃபத் துல்லாவே (2)

(இ-ள்):—ஆதியில் நாட்டமென்ற ஊசாட்டமானது பிறந்த உடன் அதனருவாக ஜலாலியத்தென்ற அக்னி மயமானது நாத விந்தின் தோத்ரமாகி நேத்ரமத்தியில் கலிமாவாக நிற்கின்றது. அந்த மகத்தா வஸ்தை கொண்டு இந்த ஜடலத்தை உண்டு பண்ணி அதில் ஒரு பத்து வயது முகவரைக்கீறாத கன்னி சொருப ரஞ்சி தமாய் நிற்கும்- வாலை மனோமணியும், ஒரு குழந்தை போன்று வரும் படியாகக் காட்டியருள் செய்ய வேண்டியது கஉபாவையு டைய நாயனே.

மச்சி லிருந்த மயப்பொருளை மகிழ்ச்சி யுடனே மருவிமனம்
உச்ச முறவே யமுதாக்கி யுனி நுகத்தில் அலிபாக்கிப்
பட்சி பறந்தாய் போலெடுத்துப் பைய மவனத் துடன்நடத்தி
அச்சி யடக்க மமுதாகும் அஹதாங் கஃபத் துல்லாவே. (3)

(இ-ள்):—மச்சி மாளிகையாகிய காபகௌஸனியில் வாசஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் மயமாகிய பரப்பொருளை நாங்கள் கண் றாக்கண்டு தெரிசித்து உறுதியுடன் கைதித்து அதில் சேர்மனை மாகி இந்த நிலையற்ற இருதயப் பசாசமானது ஒருகால் வாயால் நின்று கலிமாவை அமிர்தமாக்கி வாசியாகிய நிலையை ஹூவில் ஊணி நுகத்தை அலிபாகத் திருப்பி உஜுல்தென்னும் பரமசத்ம வடிவை ஒரு பறவை பறந்ததுபோல் வாசியில் தெரிசனை செய்து பெல்ல மெல்ல மௌமை என்னும் கூண்டிற்குள் ளடையவை த்து உன்னுடை சொருப அச்சியில் எங்களைப் பதியவைத்து ரட் சித்தருள்வாய். கஉபாவையுடையநாயனே. எ-று.

வாங்கும் கலையு மொன்றாகும் வழங்கும் குலமும் பன்விரண்டில்
தூங்கிக் கழியும் நாலையுந்தான் சுழற்றிப் பிடித்தாற் குருவாகும்
தாங்கி யடங்கத் தரசாகித் தட்டா துனது ஈமானைக்
காண்கும் படியே கபூலாகும் ஹக்கே கஃபத் துல்லாவே. (4)

(இ-ள்):—வாசியில் ஏற்றி இறக்கின்ற கலையானது ஒன்றே யாகும். அதுவானது குப்பகம் ரேசகம் என்பதை குப்பகத்தில் கொண்டுபோய்நாட்டி ரேசிக்கிரதாக இருக்கும். அவ்விரண்டில்பாயும் கலைபன்விரண்டிலும் நான்கு சரம் நீங்கலாக கழியக் கூடியதை வாசியில் பொதிந்து பாசத்தால் அது சற்குருவின் ரூபமாக இருக் கும். ஷெ குருவின் மகாயில் அரசாங்கம் செய்யக் கூடிய ஈமானே

என்ற நம்பிக்கையை உண்டாக்கி உன்னைக் காண்கும்படியாக என் அமல்களைக் கழுலாக்கித் தருவாயாக. கஉபாவை யுடைய நாயனே (எ-று).

சங்கு மணியுந் தவளநிறம் தக்கோ னிறைந்த தங்குநிலம்
எங்கு முழங்கு மேகமதா யெளமல் கியாமத் திறகுலே
நங்கு மடங்கு மஹ்ஷரிலே நடக்கு மெரிக்கும் வேளையிலே
அங்குட் பழியை யடக்கிவைக்கு மருளுங் கஃபத் துல்லாவே (5)

(இ-ள்):—கடையுற நாடையில் சமஸ்தர்களையும் மன்றடிக்கரைசேர்க்கின்ற நமது ரகுல்நாயக சிரோமணியானவர்கள் ஹயாத்துல் கைபாறில் ஒருவெண்மையான வலம்புரிச்சங்கில் இருந்து அல்லாவை தின்று செய்து முழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த சங்கில் முழங்கின தொனி யோசைதான் படைகோலங் கொண்டு வந்த வஸ்த்தடங்களிலும் உள்ளே முழக்கம் செய்யக் கூடுபகாவுடைய வோசையாக அறியவேண்டியது. இன்னும் சூரியனை ஒரூட்டைப் பொழுதில் திருப்பிக் கேள்வி கணக்கு கேட்கும் மஃஷர் மைதானில் நாங்கள் செய்த பாவதோஷங்களை லேசாக்கிக் கிருபை செய்ய வேண்டியது. கஉபாவை யுடைய நாயனே. (எ-று).

முச்ச முனையு மொன்றுக்கி முடுகுந் தனத்தை முகமாக்கி
காச்சங் கருணைக் கருவெழுத்தாற் கருத்தி லிருத்தி ஹலாலாக்கிப்
பாய்ச்சு மமுத மணியாக்கிப் பற்றும் பார்வை யட்சரத்தால்
வாய்ச்சு தெனவே வடிவாக்கும் வளரும் கஃபத்துல்லாவே. (6)

(இ-ள்):—முச்சாகிய கழிமுனையை ஒன்றுபடுத்தி, நப்சாணியத்தால் செய்யும் சேஷ்டைக் குரங்கை வெற்றிய டையச் செய்து, கூடுந்தானதை முகமாக்கிக்கொண்டு, தவத்தில் பூதிய குணங்களை நங்கு புடம்போட் டெடுக்கப்பட்ட கருவெழுத்தாகிய ஹலிமந்திரத்தை நினைவென்னும் கவனத்தில் திறுத்தி தின்னப்பட்ட ஆகாரவஸ்துக்களை யெல்லாம் ஹலால் செய்து விந்தை அமிர்த்தந்தரக்கூடிய மணியோசை யாக்கி, நேத்திரத்தில் ஜகஜோதியாய்துலங்கும்படியான உஜுதைக் கண்டவுடன் எல்லாவாழ்வும் வாய்த்தது என்று பூரணத்தில் குணங் கொள்ளச் செய்தருள் வாயாக கஉபாவை யுடைய நாயனே! (எ-று).

முழங்கும் பொருளு மதுவாகும் முச்சம் விழும்பு மதுவாகும்
புழுங்குங் கேள்வி யதுவாகும் போற்றுங் கலிமாத் தலந்கனிலே
கழுவும் கமல முருவாகும் கண்ணே ககனப் பொருள்மணியே
வழுவும் வழுவா துறவாக்கும் வடிவே கஃபத் துல்லாவே.

(இ-ள்):—யிந்து நாதத்தில் கலந்து வந்த சிங்கநாத வோசையானது, சதாவும் ஜடத்தில் முழங்கக்கூடியதும் அதுவே. சவாசமுமும், நினைவும் அதுவே. இன்னும் கேள்விஸ்தலமும் அதுவே. கலிமாவின் தேனயிர்தமும் அதுவேயாகும். ககனஜோதிவீடாகிய இரண்டுகிழிகளிலும் நின்றிலங்கும் ஜோதிமயமும் அதுவேயாகும். அதைக்கண்டு உறுதி கொள்வதில் யாதொரு சந்தேகமும் இல்லாமல் என்னையும் உள்ளுடைய உருவத்தில் ஆக்கியருள் வாயாக கஉபாவுடைய நாயனே. (எ-று).

வாடி யிருந்து மயங்காமல் வைத்த பொருளைக் காணுதற்குத்
தேடி யிருந்து தியங்காமற் றேகத் தேசப் பரிசேறி
ஒடி யோட்டம் வரும்வழியி லாரூ தாரத்தை யுட்கடந்து
கூடி யிருந்து கூவுதற்குக் கூட்டுங் கஃபத் துல்லாவே.

(இ-ள்):—யாதொருவாட்டம் மெலிவுமில்லாமலும், மயக்கம் என்னும் சந்தேகமில்லாமலும், வைத்தபொருளாகிய ஜடலசொரு பியைக்கண்டு கொள்வதற்கு வழி ஒன்றிருக்க வீணில் மலை பெடிகளிலும் நடைபாதை மைதானங்களிலும் தரித்திருந்து கள்ளயோகஞ் செய்து தியங்காமல் திரேகமென்னும் தேசத்தில் பிறந்த கவனவாய்பரியை ஏறி நடத்தியோட்டிக் கொண்டு வருகிற வழியில் ஆறு ஆதாரங்களையும் கடந்து உள் ஸமதியத்தைக் கூடிக் கலந்திருந்து ஹலிவென்னும் மணி மந்த்ரஞ் செபிப்பதற்கு அருள் செய்வாயாக கஉபாவை யுடைய நாயனே.

கருணை விழியின் நடுவாக ஹாய் மெனுமஹ் முதுவிழி
உருமைக் கருமை யுண்மையிலே யுறைந்த நுகத்தை அலிபாக்கீத்
தரும நினைவைத் துணையாக்கித் தாலீன் தாஹா லெய்காணல்
வருமே முருத்தின் வழியாக வழங்குங் கஃபத் துல்லாவே. (9)

(இ-ள்):—மருமுதுடைய விழியாகிய உஜுதைானது இரண்டு கண்களின் நடுவாக தோன்றிக் கொண்டிருக்கின்றது. அதுதான்

ஹாயீம் ஆக இருக்கும். அதை சேர்மான மாக்கிக் கொள்ளும் பக்குவமானது எப்படி என்றால், அந்த உஜுதென்னும் நுக்தாவை அலி பாகத்திருப்பி நினைவென்னும் கவனப் பரியைத் துணையாக்கி தா ஹா என்னும் தாசீம் சல்லல்லாஹு அலைகிவசல்லமவர்கள் ஷெய் காகிய சந்திரவாக ஆகிவிட்டார்களானால் இனி எப்படிப்பட்ட நாட்டமும் தேட்டமும் கை கூடப்படும் கஉபாவை யுடையநாயனே, எ-று.

வஞ்ச மஞ்ச புலனுமென் றாய் வகாய்த் திருத்தி வடிவாக்கி வஞ்ச னிபுலீ சுஞ்சிடவே வரங்கொண்டருளு மென்குருவே வஞ்சந் துரத்தி வடிவுடனே வாசிப் பருளும் றஹுமானே வஞ்ச மணுகா நெஞ்சகத்தே வளருங் கஃபத் துல்லாவே. (10)

(இ-ள்):—வஞ்சகத்தை யுடைய பஞ்சபூங்களின் சேஷ்டை களையெல்லாம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்த் திருத்தி உன் சற்குணத்தின் வடிவத்தில் அமையச் செய்து இன்னும் வஞ்சப் பாதகனாகிய மலீனானுடைய கெடுதலையை விட்டும் வெற்றி பெறச்செய்து நல்வமோட்ச வரத்தையருள் செய்யவேண்டும். குருவானவனே! இருதயக்கூலத்தில் வந்து ஊசாடுகின்ற கெட்ட எண்ணங்களை யெல்லாம் துரத்தி விட்டு உன் நல்லெண்ணத்தில் நான் அமையும் படிச் செய்வாய் நகுமானே! இன்னும் வஞ்சகமற்ற மஹான்களின் நெஞ்சத்தில் குடிக்கொண்டிருக்கின்ற கஉபாவை யுடைய நாயனே, எ-று.

அஞ்சீ ரஞ்ச மொன்றாக்கி யாக மகிழ்ந்தே யுறைந்திடவும் அஞ்சீ ரொன்று மொன்றாக்கி யணுகும் ஈமா னிஸ்லாமாகி அஞ்சீ ரேழும் பறுலாக்கி யாக வணங்க வருவாகி அஞ்சீ ரணுகாக் காவல்செய்யு மரிய கஃபத் துல்லாவே. (11)

(இ-ள்):—ஐந்து குணங்களையும் பலதடவைகளாக மாறி மாறி வரச்செய்கின்ற ஐந்து புலன்களையும் ஒன்றாகிய நப்சு காம லாவிக் கொண்டிருத்தி ஒரே சொல் மகிழ்ச்சியான நிலபரத்தில் நானில் நடைபெறவும், ஐந்து பறுலுகளும் சரிவர நிறைவேறிய நப்சு முத்தமின்னவின் குணத்தில் தரிப்பட்டு இந்த ஐடலம் ஈமா னிஷும் இஸ்லாமியிலும் நடைபழகி வந்து, உன்னுடைய இஷக்கின் டோக வென்மனானது வஹதானியத்தின் துறையில் கிடந்து

நீந்தி கரைகாணாமல் தத்தளித்து மிதந்து பரமானந்தங் கொள்ளவும், உன் தஜல்லியாத்நையுடைய சொருபத்தில் நான் பதிந்து கொள்ளவும் எனக்கு நீகிருபை செய்யவேண்டும் கஉபாவை யுடைய நாயனே. எ-று.

அந்த ஹாயீ மதுவாகு மந்த யாசீனது வாகும் அந்த மீமூக் குள்ளாகு மடங்குங் குதுபு மதுவாகும் அந்த மீமில் சூட்சுமதி லடங்கியிருந்த வட்சரமும் அந்த மீமில் லைத்தையுந்தா னானங் கஃபத்துல்லாவே. (12)

(இ-ள்):—ஹாயீம் என்னும் நுக்த்தல் முதல்காத்தும் உஜுது கிதம் பகாவும் அந்த ஒளிவேயாகும். இன்னும் யேயும் சீனும் அதுவே ஆகும். ஆதிமுஹம்மதியாவின் ரகசியத்தில் உறைந்து ஹயாத்துல் பைராக்கடலில் விளைந்த மணி முத்தின் வடிவாகிய குத்புல் குபுருவாகிய எம் பெருமான் சற்குரு முகிமித்தீனும் அதுவேயாகும். இன்னும் முதல் மீமில் சூட்சியம் வாய்ந்த அட்சரமாகிய ஹலிஷுக் கலீமாவும் அதுவேயாகும். இன்னும் ஆதி மீமில் நூறுல் முகம்மதியாவை விவரியாக்கி அந்த நூறில் தின்றும் சகல் மான உலகங்களையும் சகலமான ஐந்துக்களையும் படைகேசலம் உண்டு பண்ணி காப்பாற்றி ரட்சிக்கின்ற கஉபாவை யுடைய நாயனே, எ-று.

கஃபத்துல்லாய் பதிகம்
பூரணமாயிற்று.

கண்மணிப்பதிகம்.

எழுசீர் கழிநெழலடியாசிரியவிருத்தம்.

நினைத்ததை முடித்தான் நிகப்பொருள் தரித்தான்
நினைவுகொண்டாய்ந்ததை யுனத்தில்
பினைத்ததை யறுத்தான் பிசுக்கில்லா திருந்தான்
பெருவழிப் பாதையை யுகந்தான்
துனைத்தின முகந்தான் தரித்தான் மனத்திற்
சரத்தொடு ஐலால்ஐமா லியத்தை

அனைத்துரு வாக்கி அசலியத் திருந்த
வரும்பொரு ளரியகண் மணியே.

(1)

(இ-ள்):— ஆதியில் கண்கல் மக்பியாவில் யாதொரு ஊசாட்டமு மில்லாமல் இருக்கும்போது இந்த ஆலத்தை உண்டு படுத்த நாடிய தாட்டத்தை முடித்தான். உள்ளமையான அவனுடைய மஅரிபாவை தன் கலாமில் விபரித்துக்காட்டி வைத்தான். அவன் திரு நினைவில் ஆராய்ச்சி செய்த வஸ்துவாகிய ஹக்கீக்கத்துல் முஹம்ம தியாவை ஒளிவின் சூறத்தில் உதயஞ் செய்யச் செய்தான். இன் னும் அந்த இல்மில் நோட்டமிடக் கூடிய மஹான்களின் மனதில் உள்ள இருட் பிழம்புகளை யெல்லாம் களைந்து கதிருலாவக் செய்தான். இன்னும் அவர்கள் மனதில் யாதொரு பீசரும் இல்லாமல் இரு ந்து வந்தான். பெரும் வழியாக மஅரிபாவை மனதில் உகந்தருக் ச்செய்தான். இன்னும் காமிலான குருமார்களின் உதவியை அத ற்ற ஏணிப்படி யேற்றமாக வைத்தான். ஜலால் ஜமாலியத்துக்க னின் சரமாகிய சந்திர சூரிய கலைகளை ஜடலங்களில் தரிபடுத்தி வைத்தான். அந்தரூபத்தில் அனைத்தையும் சமையச் செய்து உண் டாக்கினான். இன்னும் அஹதியத்தென்னும் ஆலத்தில் குடி கொண் டிருந்தான். அவனே றப்பென்று சொல்லக்கூடிய அரிதான கண் ணில் இலங்கும். மணிச்சுடரானவன்

குருமணி யெனுப்பேர் குவலயத் தழைத்த
ரூப்பூ ரணத்தினிற் கொளுத்தித்
தூரும்பெனப் பழிந்த சுடர்விரிந் தெழுந்த
கடுவனக் காட்டினிற் புலியைக்
கரும்பென முறித்துக் கருத்தினிற் புலியைக்
கமலக்கண் மணியினுற் கோத்து
வரும்பனி யகற்றி அஹதிய்யத் திருந்த
பகரக்கடல் மீமின்கண் மணியே.

(2)

(இ-ள்):— குருமணி என்று சொல்லக்கூடிய நூறல் முஹம்ம தியாவை இந்த உலகத்தில் பல பல பெயர் சொல்லி அழைக்கக்கூடிய மகுலாக்காத்துகளை யெல்லாம் ஒன்று படுத்தி, சந்திர சூரிய கலை களில் நிறுத்தி ஆசையைக்கொழுத்திவிட்டு முக்காயிய மென்கின்றன வேங்கைப் புலியை வைராக்கிய மென்னும் காட்டில் விட்டுவேட்

டைபாடிப் பிழந்து விட்டு ஒரு கருத்தாகிய புலியை கமலக் கண் மணியாகிய உஜூதில் விட்டு அடைத்துப் பழக்கி பகா எவினும் கடலில் விளைந்த நேத்ர ஒளிவாகிய றப்பை சேர்மானம் செய்வோ மாக மீமாகிய கண்மணியே.

எ-று.

கண்டறி பொருளைக் கமலகக் கூனிற்
கருதிய காதலை மூட்டி
விண்டிடப் புவன மெழுத்தினுற் றூக்கி
விசையுட னூதிடப் பறக்கும்
மண்டல மூன்று மதுக்குமேற் சென்று
மவுனமுச் சுடரையும் பிடித்துக்
கண்டது காட்சி தேர்ந்தது முச்சு
தெரிந்தது கமலக் கண்மணியே.

(3)

(இ-ள்):—கமல சுக்கூனாகிய நேத்திரத்தில் கண்டு தெரிசித்த றப்பைப் பொருந்தி கொள்வதற்கு வேண்டிய முக்ய சாதனமாகிய ஆசையை முன்னிருத்தி, இந்த பூமியை உண்டாக்கிய அட்சரமாகி ய ஹூ என்பதை நாட்டத்தில் தூக்கி வைத்து ஊதின உடன் பூமியின் காமவிகார வினைகளெல்லாம் உடனே பஞ்சாயப்பறக்கும். இன்னும் முவுலகங்களும் அதற்குள் மொளனமாக இருந்தால் உட னே முச்சுடர் விளக்காக உனக்குள் நின்றொழியும். இந்த மகாமில் நீ கண்டதே காட்சியாகும். இனி சதா காலமும் உன் சுவாசமா னது ஜடலத்தில் நிலையாகநின்று போய்விடும். ஆல மெல்லாம் உன் கண் எதிரே பளிர் என்று விளங்கி ரகசியங்களெல்லாம் ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கிவிடும். இதுதான் கமலக் கண்மணி என்பதாக இருக் கும்.

எ-று.

தோயத்தை யிறைத்துத் தோணியி லேற்றித்
தொடுகுறி யுப்பினை யெடுத்துப்
பாயபத் திரியாய்ப் பத்துடன் கரைத்துப்
பயனிலாப் பொருளினு லுணர்த்து
மாயமந் திரமோ மவுனமோ வலுத்த
மயக்கமோ மாசில்லாக் குருவோ
ஆயமோ வரனோ ஐனிளி லுதித்த
அரும்பொரு ளாயகண் மணியே.

(4)

(இ-ள்):—தோயமாகிய தண்ணீரை, இதன் கருத்தாவது உதிரத்தை ஜடலத்தில் இறைத்து தோணியாகிய சுவாசத்தை கீழிருந்து மேல் வரையிலும் ஏற்றிவைத்து, இன்னும் உப்பாகிய வஸ்தை உள்ளும் புறமும் அடைத்து வைத்து பத்து எண்ணப்பட்ட விரல்களினால் கால் கைகளைத் திரி திரியாகச் சமைத்து ஆட்டம் அசைவுகளை நடத்தாட்டிவைத்து ஜடல உலகத்தில் ஒரு ஸ்தானத்தில் வந்து குடி கொண்டிருக்கின்றான். அந்த இடத்தில் சென்று அவனை கூப்பிட்டுக் கலந்து கொள்வதற்கு என்ன உபாயத்தால் காரியம் நடக்கவேண்டும். அதுவாகிறது மாய மந்திரத்தினாலையா? அல்லது மெனனத்தினாலையா? பூலோகத்தின் வலுத்தான காம மயக்கத்தினாலையா? அல்லது சற்கிருவின் நம்பிக்கை காரணத்தினாலையா? அல்லது அந்த மாசில்லாத ஒளிவானது அரணா? அல்லது மும்முர்த்திகளின் உதயமா? அதன் ஆலயமானது இருநேந்திரங்களாக இருக்கின்றது. அது மணி முத்தாக இருக்கின்றது. எ-று.

வட்டவெண் மணிபோ லாடிய கடலில்
வரும்நுரை வெளுமையுஞ் சிவப்பாய்க்
கட்டமா யுறைத்த கார்நிற மேகக்
கழலடி பெருகிய கமலம்
திட்டமா யுறைந்த திருவடி மூலத்
திறந்தனைத் தெரிசித்த குருவே
இட்டமா யெனது நினைவினுட் படுத்தி
யிருந்ததில் வளர்ந்தகண் மணியே. (5)

(இ-ள்):—வட்ட வடிவமாகிய ஒரு முத்து போல் இருந்து விளையாடிய ஹயாத்துல் கைபாறெனும் சமுத்திரத்தில் உண்டாகிய நுரையானது வெண்மையாகவும் சிவப்பாகவும் எழுந்து கார்நிறம் கொண்டமேகம் ஆனது அதுவே றகுலுடைய கமலக்கண்ணை இருக்கும். இந்த இரகசியத்தை திட்டப்படுத்தி இதன் மூலவிட்டின் அகமியப் பெட்டியைத் திறந்து விளைக்கிக் கொடுத்த மஹானேத்தான் சற்கிரு வென்று சொல்லவேண்டும். அப்படிப்பட்ட மஹான்தான் திட்டமாக என் நினைவினில் கலந்திருக்கின்ற கமலக் கண்மணியாக இருக்கும். எ-று.

தனைநிற மறியத் தவளசத் திரத்திற்
றளவெண் மணியினை யுருட்டி-

உனைநினை வாக்கி யுறும்பொருள் தேக்கி
யுரைநு கத் தலிபினை நீட்டி
மன தினி லறிய வுருமலி பதனை
வகுத்திடு முனையிரு பிளவாய்க்
கணையினைத் தொடுத்துக் கண்டறி தாத்தைக்
கலந்ததுங் ககனகண் மணியே. (6)

(இ-ள்):—அல்லாருத்த ஆலானின் நிறத்தை நீ யறியவேண்மொனால், தவளசத்திரமாகிய லிவரவுல் ஹந்து என்ற கொடியை கண்டு அதில் உன்விந்து நாதத்தின் மணியை திரட்சி செய்து உருட்டி உன்னை நீ மறந்து உன் நினைவையே உனையாகப் பாவித்து நுக்தாவை அலிபாகத் திருப்பி நீட்டி மனதில் சதாநேரமும் அலிபின் சொரூபத்தை நினைத்து அதை இரண்டு கலையில் பிசித்து வைத்து கணையாகிய புருவமத்தியில் தொடுத்து விட்டு தாத்தை தெரிசித்தாயானால் அதுவே அருஷின் ஒளிவாக கண்ணில் தோற்றாவாகித் துலங்கக்கூடிய கமலக் கண்மணியாக இருக்கும். இதன் மேற் சொன்ன விபரத்தை என்னிடம் நேரில் வந்து விசாரிக்கும் களவான்களுக்கு அறிவித்துக் காட்டப்படும். எ-று.

விரிந்தது தாலிம் விளங்கிய ளிபத்து
விசையுடன் பறந்தொரு அலிபு
பிரிந்திரு தடையும் வளைந்துகா லூன்றிப்
பிலத்துட னுருவெடுத் ததுதான்
மரத்துட னுயர்ந்து மவுளமந்திரத்தை
மறுகரங் கொடுத்தினி துயர்த்திச்
சிரத்துடன் தூக்கிக் கேள்வியுட் படுத்தித்
தெரிந்தது ரூபகண் மணியே. (7)

(இ-ள்):—தாலில் விரிந்து ஆல மெல்லாம் விளங்கித் துலங்கிய ரப்புடைய சிபத்தானது வெருவிசையாகப் பறந்து அலிபாய் எழுந்து தலை இரண்டு பிரிவாக பிரிந்து அந்த தடையும் அப்பால் வளைவாகவளைந்து காலூன்றி ஆலத்தில் இருவினை சம்பந்தப்பட்ட ரூபங்களை எடுத்திருக்கின்றது. அது ஒவ்வொரு வஸ்துக்களின் நினைவுகளிலும் நின்று உலக காரியத்தை உண்டு படுத்துகின்றது. அதன்

விசைகள் எல்லாம் கேள்வியாகிய வாசியில் உட்பட்டு நிற்கின்றது.
அதுதான் மனு கமலத்தில் கண்மணியாக நிற்கின்றது. எ-று.

அரும்மணி நோக்கி வரும்நிற மறிய
மலர்விரி கமலத்துள் விருத்தி
திருமணி யெழுந்த தீன்சுடர்க் கொழுந்தைத்
திருப்பியே விலாப்புறம் நோக்கி
விருதுடன் பரர்க்க விசையுட னெழுந்து
வெண்மதி சூரியன் பேசலே
தருவினி லுதித்துத் தவுசில்ஹே யிருமீம்
தாவையுந் தெரிந்தகண் மணியே. (8)

(இ-ள்):— அருமைப் பொருந்திய அந்தக் கண்மணியின் ரெங்கை யறிய வேண்டி புஷ்பம் போல் பூத்து விரிந்திருக்கா நின்ற நேத்திரத்தின் மத்தியில் நோட்டத்தை விட்டிருத்தி ஷட திருமணியாகிய நேர்வழியான பாஞ்சோதிக் கொழுந்தை ரூபத்தில் தெரி சிக்க இடது விலா புறத்தில் நோக்கிக் கொள்ள வேண்டியது. அவ் விதம் நோக்கியவுடன் மஹா உள்ளத வடிவின் ரூபத்தில் வெண் மதியும் சூரியனும் கலந்திருந்த தோற்றம்போல இரண்டு மீம் ஒரு தசலில் வந்து பொருந்தித் தெரியும். அப்படி யிருக்க தெரிசித்தா யானால் திட்டமாய் அதுதான் கமலக் கண்மணியாகிய தாத்தாக இருக்கும். என்று சந்தேகமறத் தெளிந்து கொள். எ-று.

கண்மணிக் குருவே குறையில்லா திருந்த
காரணக் குமரிமந் திரத்தை
என்படா திருந்தா லவன்பிழை யனைத்து
மிறையவன் பொறுப்புது மிலையே
மன்படாக்க் காட்சி அவ்வலு ருவாகி
மாயவன் கரத்தினைப் பிடித்துக்
குன்ருண மறிந்து கூவத்தி லிருந்த
குருநிற மணியுங்கண் மணியே. (9)

(இ-ள்):— அந்தக் கண்மணியாகிறது சர்க்குருவாகிய கமல முகியித்தீனாக இருக்கும். அது குறைவில்லாமல் நிறையக் கூடிய காரணகுருவாகிய முஹம்மதியாவின் மணிமந்திர மாகிய லசயிலாஹ

இல்லல்லாஹுலை யறிந்துவிட்டானால் அவன் செய்த கணக் கூற்ற பிழையான பாவமானாலும் சரி பொறுத்து டீட்சிப்பான் இல் லையேல், ஒரு நாளும் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டான். அந்த மந் திரந்தான் பூலோகத்தில் உடலெழுத்து வந்திருக்கின்ற வஸ்து களிலெல்லாம் இருந்து வோசை செய்கின்ற வலுவாகிய கண்மணி யாக இருக்கும். எ-று.

குருவென வெழுந்த குணமறி மனமே
குறையில யுன்றனக் கொருநான்
வருமவன் பதத்தை வருடியே பிடித்து
வாக்குறை மூலத்தைக் கேட்டே
உருவெனக் கலிமா வுறைந்திடு மெழுத்தை
யுரைத்திடு மவன்முள்ளே திருத்தி
வுரித்திடு மீமான் விரைத்திடு மிஸ்லாம்
வினைத்திடுந் தீனின்கண் மணியே. (10)

(இ-ள்):— ஆஸ்படியால் எமனமே! நீ குரு என்ற பதவியில் குணம்படைத்து வந்த தத்துவம் எது என்று முதலாவது அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அந்தப்படி உணர்ச்சிசெய்து கொண்டபோது உனக்கு எக்காலமும் யாதொரு குறைவும் கிடையாது. என்று திடனாக நீ நம்பிக்கொள்ளவேண்டியது. அந்த சற்குரு நாதனாகி றது. கமல முகம்மதாக இருக்கும். அதுவாகிறது அல்லாவின் மஹபூபாகிய ஒரு இளங்கன்னிகையான வாலேருபியாக இருக்கும். நீ அவளை நினைவில் ரூபப்படுத்தி சமீபித்திருந்து கொண்டு அவளு டைய பாதத்தை மெல்ல வருடிப் பிடித்து தயவுடன் அவன் சமு கத்தில் இருந்து மூலதாரமாகிய முடிவின் மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பற்றிக் கேட்பாயானால் அப்போது கலிமாவின் திரவியத்தைக் கையாட்சி செய்யும் முறையைப்பற்றி உனக்கு குறிப்பான மகா மர்மத்தை அவன் எடுத்துப்போதனை செய்வான். அப்போது தான் உனக்குப்பதவிகள் ஒன்றொன்றாகத் தோன்றும். நீதவறியதையும் அவன் திருத்தியமைத்தும் தருவான். அஷ்டனமே ஈ மான் தெரிந்து இஸ்லாம் பூரணமாகும். இதுவே தான் பண்டுள்ள கனவான்களான அவ்லியாக்களின் தத்துவ வழியாக இருக்கும். எ-று.

தினுடன் வளர்ந்து நெறிமுறை செலுத்திச்
 சிறந்திடு மமுதமு முண்டு
 காளிடத் திருந்து கசாறியி லொலித்த
 கடுகவே மவுத்தினை யெழுப்பி
 மானுடன் கலையைச் சேர்த்துரு வாக்கி
 மயக்கத்தி னைலிலே தாக்கிப்
 பூணுற நெருப்பில் வாசிவந் தெழுந்த
 பொறிபுல னறிந்தகண் மணியே. (11)

(இ-ள்): — மெஞ்ஞான மென்னும் தெளிவை வடிவத்தின் ஒழுங்கில் நின்று ஒரு சிறிதேனும் தவறவிடாமல் எடுத்து நடந்து அப்பால் படிபடியாய்க்கண்டு கொள்வவேண்டியது. அப்பால் காமிலான நல்ல பீர்மார்களிடத்தில் பியாலா என்னும் ஞானமீர்தம உட்கொள்ள வேண்டியது. அப்பால் கசாரியாகிய தீவரமில் கிரங்கு ஒளித்த தாத்தை நிரப்பமாக்குவதற்கு ஒரு மறைவான ஸ்தலத்தைத் தெரிந்து அங்கு சென்று உலகத்தின் மூவாசை பந்தங்களையும் அறவெறுத்து மவுத்தாகிய மனம் லயடபடுவதை ஏற்படுத்தி மாண்டலையாகிய சந்திர சூரிய வாசியை ஒன்றுபடுத்திக் கொண்டு உருவாக்கி இஷக்கென்னும் நெருப்பில் வைத்துப் புடம் போட்டு அப்பால் அந்தவாசியில் பொறி புலன்களை அறியவேண்டியது இது தான் கண்மணியாக இருக்கும். எ-று.

அனலுடன் வாசி யெழுந்துவந் துதித்தே
 யதனிடை நீர் தலை சொர்ந்து
 பனலுடன் பருவக் கயமண்ணி லீந்து
 பைக்குள்ளே யெழுந்தொரு பயன்கேள்
 எனதுடற் பார்வை முச்சுடன் மேச்சு
 மின்பமாய்க் கேள்வியு மொன்றும்
 பனதுடன் திருத்திப் பகாவினி லிருத்தி
 மகிழ்றப்பி யானகண் மணியே. (12)

(இ-ள்): — அவ்விதம் ஆசை என்ற நெருப்பில் பற்றிக் கொண்ட நினைவானதில் ஒருவித அமிர்தம் வடியத்துவங்கும் அப்போது ஐடலம் கிழப்பருவம் சென்று போய் புதுப்பருவமாகிய பழைய வாலிபம் திரும்பும். அந்தப் பயனானது என்னவென்றால்

கேட்பாயாக. இந்த உடலிலுள்ள பார்வை, கேள்வி, மூச்சு, பேச்சு இவைகளெல்லாம் ஒருமிக்க ஒடுங்கி பகாவாகிய நித்திய வஸ்தில் கொண்டுபோய் பொதியச் செய்து விட்டால், அதுதான் பரமாநந்தம் என்று சொல்லக் கூடிய கண்மணியான றப்பாக இருக்கும். எ-று.

கண்மணிப் பதிகம் சம்பூர்ணமாயிற்று.

நினைவுப்பதிகம்.

அறுசீக்கழிநெடிமடியாசிரிய வீருத்தம்.

கூடருமி நவிழி நடுவினிலாடிஞ் சூட்சமதானதுதான்
 படரும்பெரியவனொன்றிற் பில் ஆலமீனென்று பகர்ந்ததுவும்
 திடம்படவருமுச்சதுதலைமுலத்தில்திருக்கியெழுந்திடவும்
 அடருமட்சரத்தொடெழுத்தையும்பூட்டியடங்கிடுமென் நினைவே. (1)

(இ-ள்): — இரண்டு கண்களின் நடுவே ஒரு கடுகுப்பிரமான மாய் இலங்கக் கூடிய ஒரு பாஞ்சுடரானது இந்த உலகத்தின் பெரிதான படைகோலங்களின் சூட்சுத்தின் கருப்பொருளாக இருக்கும். இன்னும் எங்கும் சமதாக நிரும்பிய பரிபூரண வடிவாக இருக்கும். இன்னும் அதுவே றப்பாகவும் இருக்கும். இன்னும் அதுதான் தலை மூலமாகிய மூளையில் இருந்து கீழ்ப்பிண்டத்தின் மூலாதாரம் வரையிலும் திருக்கி எழுந்து வரக்கூடிய சுவாசமாக இருக்கும். இன்னும் அதுவானது அலிபு இருபத்தொன்பது எழுத்தையும் ஒருங்கே பொதிந்து கொண்ட நினைவாக இருக்கும். எ-று.

பூட்டியவம்பொளியில்லெறிநாண்புகட்டியயாஹுவல்லா
 வீட்டுமையாகவிலங்கியவொளியில்விரசோதிபார்வையைந்
 காட்டிதமாகவேசோரவிடாமலுங்கலையதுமோயாமல்
 வீட்டியமாவென்றிருத்தியயாஹுவை வீசிடுமென் நினைவே.

(இ-ள்): — நினைவில் பூட்டிய ஒளிவாகிய அம்பை யாஹுவல்லா என்று பிரயோஹிக்கவேண்டியது. ஆனால் புருவமத்தியின் புறத்தால் இலங்கக்கூடிய ஒளியில் உள் பார்வையானது இருக்க வேண்டியது. அத்துடன் சரத்தை நாம் ஞானசுரூபில் விதித்

திருக்கும் முறைபேல செய்து கொள்ளவர். அப்போது ஊறு
என்ற மணிமந்திரம் விடி நினைவாக திரம்பி இருக்கின்றதாக
இருக்கும். ௪-று.

கூசாத நினைவதுகுறித்ததில் நின்றிருக்கார் மையு ஷா ஹிதாவைப்
பேசாரேயதனுடைப்பெருமையைமனதறிபேரறிவாளரென்றால்
ஆசாரவுறக்கமுமயக்கமுந்தூக்கமுமவளிடப்புறவிடல்சாம்
தூசாலடித்தத்தூரத்தியேவெருட்டிடுசேய்ப்பாதேயென்றினைவே.

(இ-ள்):—யாதொரு கூச்சமிடலாமல் நேதர் ஒளிவைக்கண்டு
கொண்ட மஹான்கள் அக்குறிப்பை விட்டும் முஷாஹிதாவின்
இருப்பில் தவறிடமாட்டார்கள். அவ்விதம் தவறாது செய்யும் தவத்
தின் மஹிமையைச் சொல்ல யாரால் முடியும் அதன் ரகத்தை
உணர்ந்துகொண்ட பெரிய அறிவாளர்கள் இந்த உலகத்தில் வரக
கூடிய சோம்பேறித்தனமும் நித்திரையும் மயக்கமும் இப்பீசான
வனூல் உண்டாக்கக்கூடிய தென்று தெற்றென உணர்ந்து அவை
களை தன் நப்சுகளில் விஜயமாகாதபடி உடனுக்குடன் விலக்கிக்
கொள்வார்கள். அவ்விதம் விலக்கிக் கொள்வதுதான் நப்பாஸியா
வின் பூரண நினைவாக இருக்கும்.

அப்படி சொற்கொடுமெய்யோடிருக்கைலங்கேர்வலப்புறமாய்
நட்பொடுமெய்ப்புறவந்துமடர்ந்திடுமநற்பவளரு ஹம்மதுதான்
ஒப்புடனங்கையிலுன்சிரசும்பணியுதறியுஞ்சந்திரனை
பெய்ப்புடன்மேல்முடியீதுறில்மேல்றப்பிலாலயினென்றினைவே. (4)

(இ-ள்):—இவ்விதம் முஷாஹிதாவின் இருப்பில் சிலகாலம்
சென்றவுடன் உளது வலது புறத்தால் ஒரு வடிவம் செம்பவளத்
தின் ரெங்கில் தோற்றவாரும் அது முகம்மதியாலாக இருக்கும்.
அதன் முகம், கை, கால், சிரசு ஆகிய உறுப்புகளெல்லாம் சந்திர
னுடைய ஜகஜோதி மயமாக நிற்கும், அதுவும் றப்பில் ஆலயினு
டைய குணமாகிய நினைவாகத்தான் இருக்கும். ௪-று.

கருணைப்பதங்கண்டுதொழுதுகொள்கண்டதேயாயிரத்தென் மலரும்
விரிந்தேயிலங்கிடுமத்தொடுசத்துடன்விரிஹம்சுஜெசமதுவும்
உருவுரை நுகத்தினதிலொருஅலிபெருமுறவாடிநோக்கிக்கொண்டால்
பத்வானவானமுய்ப்புமியுமொன்றாகப்பார்க்கலாமென்றினைவே. (5)

(இ-ள்):—அப்படிக்கண்ட அந்த வாலு முகம்மதியாவின்
சொருபத்தை நீ தரிசித்த அஷ்ஷணமே, அதன் திருவடிகளில் விழு
ந்து தொழுதுகொள். உடனே உன் இருதயமண்டலத்தின் தாம
ரையானது ஆயிரத்தெட்டு இதழ்களையும் விரித்துப் பளிரென்று
பூக்கும். அதில் ஷத்து, ஹம்சும், தெரியும். அப்போது நீ உரு
வாக்கிய நுக்கத்தையும், அலிபையும் கொண்டு அதை உறவு
செய்து நோக்கி விடுவாயாகில் வானம் பூமி இவற்றில் உள்ள சகல
ஜீவராசிகளின் அந்தரங்க பகிரங்க ரகசியங்கள் யாவற்றும் உன்
எதிர்ப்பில் திரை தூக்கப்படும். அதுதான் உன் நினைவாக இருக்
கும். ௪-று.

காணலாமாகாசமுலகமுமதனிவேகண்மணிசுத்துபதையும்
ஊணிதமரகவேயுண்டதுக்குள்ளேருபக்கண்ணாடியிலே
நாணுமைநேரிட்டுநானாகநீயென்றுநறுங்கையிற்பீங்கானும்பால்
தேனாகவேயுண்டுமிரீதக்கலிமாவைச்சேர்ந்துகொள்ளென்றினைவே.

(இ-ள்):—இவ்விதம் சிற்றுல் அஸ்ருருடைய திரைகளை தூக்
கப்பட்டவுடனே, ஆகாய உலகத்தின் நடுவே எம்பெருமான்
ஜெகத் முஹிமீத்தீனுடைய சுயம் பிரகாசத்தவமயமான குத்துத்
தாருவை கண்கூடாய்க்கண்டு கொள்வாய். அதன் மகிமையான ஆச்
சரியம் சொல்லி முடியும் தரமுடையதல்ல. றப்பின் வாலு ருபத்
தின் கண்ணாடியில் அது தெளிந்து ஹு வென்று ஒசையுடன்
வெளிதோன்றி விடும். ஆச்சரியம் மெத்த! மெத்த!! உடனே அந்த
நட்சத்திரத்தில் நின்று பச்சை சொரூபம் வெளியாகி, நான் நீ
என்று கீதமபாடிக்கொண்டு கையில் ஒரு பீங்கானும் பாலுமாக
வந்து உன் வாயில் தேவாயிர்தம் போல் ஊட்டும். அதானது கலி
மாவின் அமிர்தாஞ்சிதமாகிய ஹூலுவாக இருக்கும். அதுவே உன்
நினைவாகவும் இருக்கும்.

தாகமும்மோகமுமின்பமுந்துன்பமுந்தாவவெடுத்தொன்றும்
மேனியசெயலுடன் முச்சதிலேகியிலங்கும்எழியன்பால்
பாவந்துலைத்திறகுல்ஷபாஅத்துடன்பாக்கியமீந்தருளும்
பாவாபகிரெலிமுகியித்தீன்நாமத்தைவாரிக்கொள்ளென்றினைவே. (7)

(இ-ள்):— அவ்வித அமிர்தம் ஊட்டப்பட்டவுடனே உனக்கு
இளிமேல் தாகம், காமத்துடைய மோகம், இன்பதுன்பம், மயக்

கப், களை, விசனம் முதலிய துர்விதி யோகங்களெல்லாம் அறவே அற்று உன் முச்சில் உள்ள சிக்கல் ஒழிந்து வாலிபகோலந் திரும்பி சுவாசமும் வஜ்ஜிரமாகி ஒளிவாக இலங்கத்தலைப்படும். ரகுல் நாயக பதியுடைய ஷபாஅத்தென்னும் மன்ருட்டமும் கிடைக்கு. வேண்டிய இருலோக செல்வாக்கு ஸம்பன்னங்களும் தானே வந்து பாதமாட்டில் காத்து நிற்கும், ஆனால் என்னுடைய நினைவே நீ சர்வ ஜீவராசிகளுக்கும் தந்தையாகிய பாவா முஹியித்தீனுடைய திருநாம ரத்னத்தை எந்தநேரமும் மறக்காமல் உச்சரித்து வாரிக் கொள்வாயாக. எ-று.

பாதையில்லங்கிடும் ஜெம்ஹுலித்துமாளிகையில் வந்து மலர் விரிந்து சோதிதுலங்குமதாயிரத்தென்மலர்தோன்றுப் நுக்கத்துமதில் பாதை அலிபதுவாகவதற்குமேற்பார்த்திடோரட்சரமாய்ச் சாதகமாமொருமீமென்றெழுந்ததைத்தங்கிக்கொள்ளென் நினைவே. (8)

(இ-ள்):—இனி அறுஷேழு அல்லாவிள் ரஸ்தாவான கோணமெல்லாம் வெளியாக ஆரம்பிக்கும். உடனே ஜம்ஹுலித் தென்னும் மாளிகையானது வெளியாகிவரும். என்ன புதினத்தைச் சொல்வேன். மகனே அதில் ஒரு அலங்கிருதமான பூந்தடாகம் காண்பாய். அதன் நடுவில் ஆயிரத்தெட்டு பரஞ்சோதி கமல மலர் விரிந்து ஒவ்வொரு ஆனந்த சூரத்து தெரியும். அதில் நுக்கத் துடையவும். அலியுடையவுப் சூரத்து வெளியாகி நிற்கும். இன்னும் ஏக அட்சரமயமாக ஒரு மீம் வெளியாகும். அது சகல லோக குருபரணிகய காமில் முஹியித்தீனாக இருக்கும். அதை நீ பொருந்திக் கொள்வாயாக என் நினைவே. எ-று.

மாவென்றெழுத்தகணையாழிவட்டத்துன் நாற்பத்துமுக்கோணம் ஹீயென்றஹாஹுவட்டத்துட்கண்டதுமிரண்டுமொன்ருகவேதான் ஹாமீம்ஹாவுக்குள்ளாகியவட்டத்துள்ஹேமீமுமஞ்சாகவே தாமீமாநீநின்றடங்கிடுகுட்சுமந்தக்கிக் கொள்ளென் நினைவே. (9)

(இ-ள்):—கலிமா என் மீமுடைய சூரத்தி லுதயஞ் செய்த கணையாழிபோல் உள்ள சுறுமா வட்டத்தில் நாற்பத்திமுன்று கோணங்கள் உண்டும். அவைகளாவன:—ஹீ என்ற கலிமாவிலும் ஹாஹு என்ற கலிமாவிலும் நிரப்பமான வட்டமாக இருக்கின்றது. அந்த கலிமாவின் வட்டங்கள் இரண்டாயிருந்தாலும் கரு

மத்தில் அவ்விரண்டும் ஒன்றுதான். ஒன்று ஹாமீம் என்றும் மற்றொன்று ஹேமீம் என்றும் இருக்கின்றது. இது அஞ்ச அஞ்சுறுகளும் பொருந்திக்கொண்டிருக்கின்றது. இதுதாலும் மீமும் பொதிந்து கொண்ட ஒரு சூட்சமாக இருக்கின்றது. இதின் ரகசியம் சற்குருக்களிடம் தெரிந்து விளங்கவேண்டியது. எப்படியும் இந்த ரகசியம் நினைவாக இருக்கும். எ-று.

தக்கிக்கொளில்லமிலங்கிடும்ங்கொருசாதனைரண்டலிபு ஒக்கவினைந்துறுஜன் கலிமாவிலோர்மையிலானதுவைப் பக்கமிளக்கியெபயமவுனத்தைப்பந்தாடிக்கொண்டிருந்தால் இக்கிடுமொன்பதிரேகையுங்கண்டேயிறுக்கிக்கொள்ளென் நினைவே. (10)

(இ-ள்):—ஆகையால் நினைவாகிய என் பரமாத்மாவே! நீ ஒன்று செய்து பக்ருவியாகு அதாவது நிச்சயத்திற் கிடமில்லாத உலகவாழ்க்கைகளை விட்டும் ஒதுக்கிக் கொண்டு, இரண்டு அலிபுகளுப ஒர் நிலையிற் கூடியிருக்கின்ற ஜன் ஆகிய நேதரத்தில் துலங்கித் தெரிகின்ற கலிமாவில் நீ பொருந்தி ஒன்று சேர வைராக்ய சாதனை செய்து அதற்குரிய மெளனசா தனங்களைக் கடைப்பிடித்து வாசினயப்பந்தாடி வினையாடிக்கொண்டிருந்தாயே யானால் ஒன்பது வாசலாகிய நவரேகைகளும் தானேமுடி அண்டகோள அலங்காரக் காட்சிகள் மெல்லமெல்லத் தோன்ற ஆரம்பிக்கும். எ-று.

கொண்டதுமென்மனநாற்பத்துமுக்கோணங்கூர்மைகொண்டாடியதும் மண்டலந்தன்னிலேதோனுமனுவத்துமங்காதரத்தினம்போல் பண்டொருநானும்பொருந்தியஜெசமுமப்பானுகத்திம்முன்றும் வெண்டகைமுத்துடன்பச்சைபவளமொன்றாக்கிக்கொள்ளென் நினைவே.

(இ-ள்):—இன்னும் ஏ நினைவாகிய மனமே! மேலே சொன்ன நாற்பத்திமுக்கோண மென்ற அலங்காரத்திரைகளும் ஒரு மிக்கத்திறந்து தோன்றும். கூர்மையுடன் கண்டு கொள்ள சக்தி உனக்குக்கிடைக்கும். இனி இந்த மண்டலத்தின் மேலுதித்து வந்திருக்கா நின்ற சகல பிராணிகளுடைய இரகசிய ஸ்தூலங்களும் ஸ்பஷ்டாய்ஸம் போல் தோன்றும். அவைகளிலுள்ள ஜீவ இரத்தனமாகிய பரமாத்மாவைத் தெரியும். நூனுடைய ஜெசமும் தெரியும் அந்த மூன்றும் முத்து, பச்சை, பவளம் ஆக நீ எண்ணிப்பொருந்திக் கொள்வாயாக. எ-று.

முத்துமுற்றம்மதைமுக்கோணவட்டத்துள்முடுக்கிகொள்முந்திரியைக்
குத்திலெழுத்தெல்லாமொன்றையிருந்தகுழந்தையின்வாயநிலே
பத்திரந்ததுபாலகொன்றறிபாரமடியிலேதான்
சித்தாயிருந்ததுயாகொளதுலல்லமுச்சல்லாஹுவென்றினையே. (12)

(இ-ள்):—முக்கோணவட்டத்தில் இலங்கித் தெரியா நின்ற
ஒளிவை, நீ முத்தாகிய முகம்மதியாவாக உறுதியுடன் கண்டு
பிடித்துக் கொள்ளவேண்டியது. அப்படி உறுதியாகப் பிடித்து
அதிற் சேர்மானஞ்செய்துகொள். அதற்காகவேண்டி உன் ஊசாட்
டங்கள் அனைத்திலும் முத்திரைபோட்டுக்கொள். அப்போது உன்
சூரத்தில் ஒரு அழகிய பாலகன் உதயமாகி உன்மடியில் கிடந்து
விளையாடும். அதற்கு நீ செங்கீரை விளையாட்டுக் காண்பித்துக்
கொண்டிருப்பாயாக;—அதுதான், எம்பெருமான் கொளதுல் அடலம்
சற்குரு முறியித்தீனாக இருக்கும். அதுதான், உன் முச்சாகிய
அல்லா ஹுவாக இருக்கும் என் நினையே. எ-று.

நினையுப்பதிகம்சம் பூர்ணம்.

இலாஹிப்பதிகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடியடியாசிரிய விருத்தம்.

ஆயத்து முத்தலக்கென் றரும்பொருளாதி நாதன்
ஹையொத்த மீழங்கூடி கிளர்ந்துயிர் சீவனாகி
மரயுற்ற லாமுக் குள்ளே வருஜச மடக்க மாகும்
சாயுற்ற ஹுவக் குள்ளே தங்கிடு மிலாஹி நீயே. (1)

(இ-ள்):—முத்தலக்காகிய ஆயத்தால் அதில் நின்றும் அரும்
பொருளாகிய ஆதி கன்கல்மகுபியா என்னும் மோகரசத்தில் லுதய
மான நாதவிந்துவாகிய இரகசிய வஸ்துவாகி, அப்பால் ஹையா
கிய வரட்சியும் மீமாகிய குளிர்ச்சியுங்கூடி ஐடலம் உருவாகி அப்
பால் அனுகூலகரின் முக்ய சத்து காரத்தில் நின்று ஜீவன் உண்
டாகி அப்பாலே கலிமாவின் வட்டத்தில் நின்றும் ஐனுடைய
ஆலத்தில் ஒளிவாய்த் தெரிவின்ற சாயுச்சய பதவியான ஹூ மந்தி
ரத்தை நினையில் அடக்குவதே இலாஹியத்தாக இருக்கும். எ-று.

ஹுவ்வுமே ஹுவக் குள்ளே குறித்தது மடங்கி நின்ற
செவ்வியாய் மீழக் குள்ளே சிறந்தது ஹூவு மாமே
நவ்வுமே அலிபு லாமும் நடந்திடுங் கீத நாதம்
குவ்னிலு மடக்க மாகும் குதுறத்தி லாஹி நீயே. (2)

(இ-ள்):—சகல சராசரங்களில் நின்றும் உதயமாகுவதும்,
இன்னும் உயிர்ப்பிராணிகளின் சுவாசத்தில் கொழுவி நிற்பதும்,
ஹூ மந்திர ரகசியமாக இருக்கும். இன்னும் முகம்மதியாவாகிய
ஒங்கார வட்டத்தின் முழுவதும் ஒழுங்காய் அடங்கியிருக்கின்றதும்,
அந்த ஹூவுடைய தன்மையாகவே இருக்கின்றது. இன்னும்
நாவில் நின்றும் வெளியாகின்ற கீதநாத தொனியடங்கலும் அந்த
ஹூவாகவே இருக்கின்றது. இதை ஒன்றுகப்பகுத்து விளங்குவது
தான் இலாஹியத்தின் வல்லமையாக இருக்கும். எ-று.

லாமலி பதுவென் றேதுமி லாஞ்சினை ஹூவக் குள்ளே
மாமத அலிபொன் ருரு மகிழ்ச்சியாய் நூனுக் குள்ளே
ஜீமதா யடங்கி நின்ற ஸிபத்தது சிற்றுக் குள்ளே
தாமொத்தே யடங்கி நின்ற தரும்பொருளி லாஹி நீயே. (3)

(இ-ள்):—லாமும் அலிபும் சீரத்தில் இலாஞ்சினையாகிய ஆத்
துமாவாக இருக்கும். நூனுகிறது ஐடலத்திலுள்ள சர்வ ஆந்த
பாஸ்கரமாக இருக்கும். இன்னும் ஜீம் என்ற கோலத்தில் இருக்
கப்பட்ட வஸ்துக்கள் அடங்கலும் ஐடலத்தின் இரகசியமயங்களாக
இருக்கும். இனி "தம்" என்ற வாகியைக் கண்டறிந்து அதில் சேர்
மானிப்பதே இலாஹியத்தின் கொள்கையாக இருக்கும். எ-று.

சிற்றுமுத்தலக்கு பால னடங்கிய சித்தெ முத்தாம்
துர்றத்துச் சூட்சு மான துணைப்பொருளறிய லாமோ
அர்றஹமா னிர்ற ஹீமென் றணிநுகக் ததனில் நின்றே
அர்றஹீ மலிபு லாமி லல்குஹல் கிலாஹி நீயே.

(இ-ள்):—சிற்றுமுகிறது முத்தலக்காகிய முன்சொன்ன பால
கன் அடங்கிய சித்தெமுத்தாக இருக்கும். துர்றத்தென்றது முன்
சொன்ன பாசுகளை விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய துணையட்சுர சூட்சு
மாக இருக்கும். இனி அர்றகுமா னிர்றஹீம் என்றது, சர்வத்ர
ஜெந்துக்களிடத்தும் சிருபை செய்யப்பட்ட கருவியாக இருக்கும்.

இனி நுக்தாவில் நின்று வெளியாகிவிட்ட, அற்றஹீம் அலிபு
லாமும் இலாஹியுடைய தத்துவ நிலையாக இருக்கும். எ-று.

ஒரு அலி பொருள் மாக வோர்மையி லொருஹே றாஹாய்
ஒருவெழுத் துருவே யாச்சு தொத்து இல் லல்லாவானால்
மருளற்று அலிபு லாமும் மகிழ்ந்திடக் கமலத் துள்ளே
இருளற்று மொளிவாய் நின்ற இல்லல்லா இலாஹி நீயே. (5)

(இ-ள்): - ஜடலத்தில் ஒரு அலிபும், ஒரு லாமும், ஒரு ஹேயும்
கூடி றாஹு உண்டாகி, இல்லல்லா வென்னும் கலிமா நிரப்பமா
யிற்று. இனும் ஒரு அலிபும் லாமுக்கூடி ஷி இல்லல்லாவென்னும்
அட்சரங்கள் தொனித்தே அப்பால் ஹூலியாயிற்று இந்த ஹூலிவை
சதா இடைவிடாது உளமகிழ்ந்து தியானம் செய்து, இருதை
யமலத்தின் கண் குழப்பெற்ற மனமாய்கையென்ற அந்தகார
இருள் பிழம்பற்றபோது, சந்தேகாதிமயமாய் இலங்கி நிற்கும் கட
ரொளியே இலாஹியத்தாக இருக்கும். எ-று.

நீயது ஈமா னாகும் நிசப்பொருள் முஹம்ம துக்கு
வாயதுக் கினிமை யான வரும் பொருள் லாயி லாஹா
பூவது வான வாசம் பொருளமுஹம் மதூற்றகு லுல்லா
ஹூலிவென்று ஹீயுக் குள்ளே கூடிய இலாஹி நீயே. (6)

(இ-ள்):—நீ என்பது ஈமான் என்பதாக இருக்கும். இஸ்
லாம் என்னும் உண்மையானது, முகம்மதாக இருக்கும். லாஹி
லாஹ என்ற கலிமாவானது, இன்பமான தேனாக இருக்கும்.
அதில் ஹா, ஹீ, ஹூலி வென்றது பூமியும் வானமும் வாசஞ்செய்
கின்ற பரிமணவாடையாக இருக்கும் அந்த ஈமான் உள்ளே
இலாஹியத்து அடக்கமாக இருக்கும். எ-று.

அந்தமா முஹம்ம தென்றும் மரும்பொரு ளதுக்குள் நின்று
மிந்தமா வுலக மேழு மெழும்பிய வண்ட மேழும்
தந்தையே ஆத மாகித் தருமனுப் படைப்புக்கெல்லாம்
சொந்தமா யுறைந்து சேர்ந்த சோதியே இலாஹி நீயே. (7)

(இ-ள்):—எல்லா வஸ்துவுக்கும் அழகைத்தாக்கூடிய நூறில்
முகம்மதியாவில் நின்று இந்த பூமி எழும் வானமேழும் உண்
டாகி, மானிடபிதாவாகிய, பாவா ஆதமுடைய குரத்தண்டாகி,
அதில் நின்றே ஞானப்பரஞ்சோதி உதயஞ் செய்யத்துடங்கிற்று,
அதுதான் இலாஹியத்து. எ-று.

நீயென்று சொன்னார் சுத்தம் நிலைப்பொருள் தன்னைக் கேளும்
நீயென்று சொன்னால் வித்தாம் தெரிபொரு ளறிந்த பேர்க்குக்
காயென்று சொன்னார் பச்சை கலந்திடும் நூஹுக் குள்ளே
ஹீயென் முகியித் தீனே யெழுப்பீடு மிலாஹி நீயே. (8)

(இ-ள்):—இனி நீ என்பது மஹ்லியத்து கலப்பற்றவஸ்து.
நான் என்பது அக்னியாக இருக்கும். அது விந்து நாதம். காய்
என்பது வாசிவலமாகிய பச்சைகே கையாக இருக்கும். அது
நூஹுக்குள்ளே கலந்துறவாடி இருக்கும். ஹீ என்பது, சகல
வஸ்துவுக்கும் கருப் பொருளாகிய குரு முஹியித்தீனாக இருக்
கும். அதுவே இலாஹியத்தாக இருக்கும். எ-று.

அந்தமீம் பேச்சுக் குள்ளே மறிந்தமீம் ஐனி லாகும்
முந்தலா மாக நின்ற முதற்பொருள் நுகத்துக் குள்ளே
வெந்துவா யோடி யோடி வேறெரு அலிபே யாகும்
சொந்தமா யுறைந்து சேர்ந்த சோதியே இலாஹி நீயே. (9)

(இ-ள்):—இரண்டு மீமில் ஒன்று வார்த்தையின் தொனியாக
இருக்கும். மற்றொரு மீம இரண்டு விழிகளிலும் இலங்கக்கூடிய
மாசற்ற ஒளிவாக இருக்கும். ஆதியில் லாமாக எழுந்தது மோக
நெருப்பால் வெந்து ஒடிப்பாய்ந்த விந்தாக இருக்கும். இனி அலி
பானது அதில் நின்று சோதிவிட்டெரியும் துண்டரமணித் தீப
மாக இருக்கும். இதுதான் இலாஹி என்றறியவேண்டியது. எ-று

அகப்பொருள் ஹாமீ யாகும் அதன்பொருள் யானீ னென்றுந்
தகுமிது விரண்டு மொன்றுத் தரும்பொருள் தாஹா வென்றும்
நகமிக மொளஜூ தாகி நடனங்கள் மஹூபு யாகும்
உஹதுஉன் பரத்துக் காளா யுதவிசெய் இலாஹி நீயே. (10)

(இ-ள்):—எல்லாவித அறிவிலும் இரகசியமயமான பொருள்
ஹாமீம் என்றதாக இருக்கும். அந்த ஹாமீம் என்பதற்கு இரக
சியம் யாசின் என்பதாக இருக்கும். இந்த இரண்டும் ஒன்று சேர்
ந்து உருத்திரண்டதானது, தாஹாவாக இருக்கும். இனி தாஹா
என்பது மவ்ஜூதில் அடக்கமாக இருக்கும். அந்த மவ்ஜூதா
னது, மகுபூபாகிய முஹியித்தீனில் அடக்கமாக இருக்கும்.
அதுவே பராபரவஸ்துவாக இருக்கும். அதில்தான் இலாஹி
பூரணம் பெற்றதாக இருக்கின்றது. எ-று.

தகைது வென்று தன்னைத் தாபரத் துடனே தேடி
வசகதுக் கமலத் துள்ளே வாஜிபு அஹதிய் பத்தித்
அசுகதை யோதி யோதி யடங்கிய இல்முக் குள்ளே
ஒசிகது வுனக்கா ளாக் து முன்பர மிலாஹி நீயே. (11)

(இ-ள்):—இனி தருமான பொருள் எது என்று, உல்கெமல்
லாம் தேடிப்பார்த்தும் வஹதானிய்யத்தின் துறையில் சேர்மா
னிக்கத்தருந்த ஒருமைப்பொருள் ஒன்றும் வாய்க்காததினால் இல்
மின் அந்தரங்கமாகிய அந்த ஒரு முஹியித்தீன்தான் கருமம் என்று
கண்டு பிடித்தபோது இலாஹியத்தின் சிபத்து உடனே வெளியா
கித் தெரியலாயிற்று என்று

தருமது வெனது தந்தை தாய்வழி தமருக்கெல்லாம்
உறும்பிழை பொறுத்து நீதா னுன்பிறு தவுகி லகக்கி
மருகமழ் வாவி மக்க முஹம்மது நபிஷு பாத்தும்
திருமணக் காட்சி காட்டுன் திருவுள மிலாஹி நீயே. (12)

(இ-ள்):—இலாஹியாகிய ஆண்டவனே! நீ என்னுடைய
தாய்தந்தை ஆகிய இருவரின் பிழைகளும், அவர்களின் மரபினர்
களின் பிழைகளும் பொறுத்து உன்னுடைய பிர்தெளளரின் அலங்
கார செல்வாக்களும் நம் கொடை கொடுத்தருளி உன் ஹரிப்பாகிய
எங்கள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அஹிஷலீலம் அவர்களின்
ஷபா அத்தும் கொடுத்தருளி அந்நாயகபதியவர்களின் சுவர்க்க
லோகத்தின் திருமணக்காட்சியும் நாங்கள் பார்க்க நீ உதவி செய்ய
வேண்டியது. (எ-று)

இலாஹிப்பதிகம் ஸம்பூரணம்

நாட்டப்பதிகம்.

எண்ணீர்க்கழிநெடிவடி யாசிரியலி குத்தம்

கோஜல மானவெங்கள் நபியி றகுல்
கோவருளங் கல்பிதனை மெய்யாச் சென்று
ஆசார சாலமறை முதியோர்க் கெல்லாம்
அஹமதென்றும் மருளுந் தீனைக்
கூசாதே நபிஷுறணக்க குறித்துக் கொள்ளு
குணமான முஸ்லீங்க ளவரே யென்றும்

பேசாத பேச்சொன்றும் பேச வேண்டாம்

பெரியோன்றன் திருநாமம் பேணிக் கொள்ளே. (1)

(இ-ள்):—மெய்ஞ்ஞான சற்குரு ஸ்தானங்களில் ஆதிபீடமா
கிய, நபிகள் சிரோமணியவர்களின் திருளவுப்பொருத்தமான
உபதேசத்தை உண்மையாய்க்கொண்டு செலுத்தவேண்டி ஏற்
பட்ட குருமார்களே! அந்த மேலானவத்தில் நீங்கள் காரியம்
பெறவேண்டுமானால், அவர்களது அரியஞானமான ஷரீஅத்தை
ஒரு சிறிதும் தவறவிடாமல் பற்றிப்பிடிக்கவேண்டும். அந்த ஷஹ
ஆகிறது. அஹமது முகம்மதாக இருக்கும். அதுவே ஞானத்தின்
வேராக இருக்கும். முஸ்லீமானவர்கள் எந்த சந்தர்ப்பங்களி
லும் அல்லாஹின் ம அரிபத்தை வாய்திறந்து அகமிய மில்லாதவர்
கள் வாழக்கூடிய ஸ்தலங்களில் பேசிவிடாமல் பேணி நடக்க
வேண்டியது. முதலாவதுபடியாக இருக்கும். என்று.

கொள்ளவே நினைப்பென்ற வழதந் தன்னைக்

குறித்துநீ யனுபவித்துக் கொள்வையானால்

விள்ளாதே சிறியோர்க்கும் வேசை கட்டும்

விதமறியா வீணர்கட்கு மாகா தப்பா

தன்னைதே பெரியோரைச் சார்ந்து கொண்டு

தயவுடனே யவரமிர்த குணம்போ லானால்

உள்ளமெல்லா முலாவிநின்று பக்கந்தேறு

முயர்ந்தமணி வட்டத்துள் நாநந் தானே. (2)

(இ-ள்):—அவ்விதம் நீ ம அரிபத்துல்லாவை உணர்ந்து
கொண்டு விட்டேயானால், அந்த மஹா இன்பக்கணியான அமிர்த
ரசத்தை புண்ய பலன் தெரியாத அற்ப புத்தியுள்ள முரட்டு ஜனங்
களுக்கும், பல மோக லாகிரியுள்ள வேசைப் பெண்களுக்கும்,
அறிவில்லாத பால்யர்களுக்கும் நீ இலேசாய்க் கொண்டுபோய்
சொல்லிவிட்டதேயப்பா. இந்தச்சொல்லைக் கடக்காதே! மஹான்
களின் வரசனையுள்ள சகவாசத்தில் இருந்து கொள். நாளாவட்
டத்தில் அவர்களின் அமிர்தமான குணத்தில் நடை பழகிக்
கொண்டுவா. அப்போது உன் இருதயத்தின் மாசாகிய அழுக்கு
களைல்லாம் கழுவுப்பட்டு நாதமணிச் சுடரின் தேஜஸானது பளி
ரென்று ஒளிவு செய்யத்துடங்கிவிடும். என்று.

நாதனிலை யென்றால்... அலியே யென்றும்
 நமனுடைய சூட்சுபது சுழிள மென்றும்
 காராய்ந்த விருளகத்திற் கருவே யென்றும்
 கருவென்றால் கமலத்தில்முக் கடரா மென்றும்
 ஆராய்ந்து நீர்நானென் றுரைத்தா ரென்றும்
 அஹதுக்குள் உஹதான மஹுமு தென்றும்
 சீராய்ந்த பேர்கட்கே யூரா மென்றுந்
 தீர்க்கமாய் ஞானப்பெண் ணொடியிற் கண்டார். (3)

(இ-ள்):—அந்த நாதமணியின் நிலையானது எதுவென்றால், அதுதான் அலிபாக இருக்கும். இனி நமனாகியமவுத்துடைய சூட்சுபம் என்னவென்றால் அவசியம் அறியப்படுத்துகிறேன். அதுதான் சுழிளம் என்கிற சூனியம், இருள்வட்டம்போல் தெரிவதுதான் உடலுக்கு கருவென்று உறுதிகொள்ளு. அந்தக்கருவுக்குக் கருவானது கண்கமல நடுவில் தெரியும் சிறிய ஒளிவட்டமாக இருக்கும். அதைத்தான் நமது முகம்மதியா மிஃஸூஜியில் தெரிசனை செய்தபோது, அது வாய்திறந்து “நான் அஹமது. நீ அஹமது. நீதான் நான்” என்று சொல்வீற்று. அதுதான் மஹ்பூபு என்ற கண்ணிவயதுள்ள முகவரைகீருத பெண்மணியாக இருக்கும். இதைக்கலந்த இன்பத்தைத்தான் அக்மல் ஷுஹலிதாக இருக்கும். இந்த சூட்சியத்தை வெகு சீருடன் ஆராய்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

எ-று

காணப்பா சிவசிந்தை கோடி மாந்தார்
 கலங்குகிறார் மலங்கிவெகு பேர்கள் மாண்டார்
 பூணப்பா புதுமலர்க்குட் பூப்பூத் தாற்போற்
 புகழ்பெரிய நடுவணையைப் புதின மாக்கு
 ஞானப்பா சரமென்ற பார்வை நாட்டு
 நடக்குகின்ற வாசியைநீ தனைந்து கட்டு
 தோணப்பா முக்கோண வட்டத் துள்ளே
 சுடரொளியைக் கண்டுவெகு பதனம் பண்ணே. (4)

(இ-ள்):— ஏ! சிவசிந்தை என்பதைகாண்க எவரால் முடியுங்காசியம்? அதைக்காண்க வேண்டிய தற்காசக எத்தனை கோடி சித்தாதி சித்தர்களெல்லாம் தேடியலைந்து, மனங்கலங்கி

மாண்டழிந்து போனார்கள். அப்பா, அதானது புதுமலராகிய முகமண்டலத்தில் ஒரு ஜலவாகி உண்டு. அதில் பூப்பூத்த வண்ணமாக ஒரு நவீன புஷ்பம் விரிந்திருக்கின்றது. அதன் நடுவணையாகிய மகரந்தத்தில் தோன்றி மின்னித்தோன்றும். என்ன அளவற்ற ஆச்சரியம் அப்பா! அதில் உள் ஆசை உறுதிப்பாடென்ற கூறிய பார்வையை நாட்டு. வீணாய் அங்கு மிங்கும் ஓடித்திரிகின்ற சுவாசகலையை ஒரு நிலையிற் கொண்டுபோய் கட்டிவிடு. அப்பால் முக்கோணம் என்ற புருவமத்தியின் உள்ளே தாத்தின் பகா வடிவான திருமணி ஒளியைக்கண்டு வரையப்பதனம் பண்ணிக்கொள்வாயாக.

எ-று.

பண்ணவே பரமென்றால் ஹக்கு மாகும்
 பகுத்துநீ பார்த்தாக்கால் முஹம்ம தாகும்
 அண்ணல்தாம் குத்துபில் அல்ல மாகும்
 அருணானொளி பாய்ந்தாக்கால் குருவு மாகும்
 முன்னமே புருக்பா றுஹே யாகும்
 முனைத்தெழுந்த ஹக்குநீ தாயேயாகும்
 சொன்னமாய் கலிமாவில் திக்கி ருகும்
 சுடர்மணியின் சூட்சமோ ரெழுத்து மமே (5)

(இ-ள்):— அப்படி நீ பதனம் செய்து மெளனியானபோது உன்னில் நின்று ஹக்தஆலா ஒரு அற்புத உற்பனமான குறத்தில் வெளியாகிவருவான். அதன் ரூபலாவன்னியத்தை என்னென்று சொல்ல முடியும்! அதை நன்கு உற்றுணர்ந்து பார்த்தாயானால் அதுவே முஹம்மதியாவாக மலையிடை வெள்ளிபோல் விளங்கிவிடும். அந்த மகத்தான வடிவில் நீ மோகித்து நின்று ஆநந்தப் பரவசியானபோது அதுவே குதுபுல் அஉலாமாகிய எம்பெருமான் சற்குரு நாதன் திருமுகியித்தீனகத் தெரியும். அதுவே சூரியனுடைய ஒளிவுபோல் உனக்கு வழிகாட்டியாகிய காமிக் குருவாக நின்று சகலமும் உபதேசிக்கும். அப்பால் அது ஆதியில் நீ நடத்திக்கொண்டுவந்த முருக்கபாவில் வெளியான கண்காட்சியான றாஹுடைய குறத்தாக இருக்கும். அது வேறுமல்லநீ யாகவே இருக்கும். இது உண்மையே. அந்த சுடரானது, கலிமாவில் நின்று ஒரெழுத்தாகிய ஹலின் மந்திரமாக இருக்கும். எ-று.

ஒன்றாகும் ரண்டில் வுமை யாகும்
உறைந்திருந்த சங்குதலை வட்டத் துள்ளே
நின்றும் குட்சமது மவுனமாக
நிலையறிந்தா லுன்றனுக்கு நாலு மாச்சு
கண்டார்க்கு விபரமது பேச்சு மூச்சு
களவில்லாப் பார்வையுடன் கேள்வி யாச்சு
விண்டாலுந் தெரியாது கருமி கட்டு
விளம்புகிறேன் கேளும்பா ரின்ன மொன்றே (6)

(இ-ள்);—அதை எந்த வஸ்துவில் ஒட்டிப்பார்த்தபோதைக் குப் ஒன்றாக இருக்குமே ஒழிய இரண்டு பட்டுத்தோன்றது. ஆனால் அது ஊமை அட்சரமாக இருக்கும். இந்த ஐடலத்தில் வலம் புரி சங்காக இருக்கும். சிரசின் வட்டத்தில் தெரியப்பட்டதாக இருக்கும். அதை மெளனமாகப் பதனஞ்செய்து அதனுடைய நிலையை அறிந்து கொண்டாயானால் இளியுனக்கு நாலா காரியங்க ளுங் கைகூடுவதற்குத் தகுந்ததாக ஆயிற்று அதைக்கண்டவர் கள் பேச்சுக்குப்பதிலாக மனவாசியைப் பற்றிக்கொள்ளவேண்டி யது. யாதொரு கள்ளமில்லாமல் சொல்லிவிட்டேன். அதுவாகு மது கேள்வியும் பார்வையுமாக அடங்கி நிற்கின்றது. இதன் அந் தரங்க ஞானமயத்தை சண்டாளர்களான பாலகர்களுக்கு விடுத் துச் சொன்னாலும் தெரியவராது. இன்னமொரு ரகசியம் சொல் கிறேன் கேட்பாயாக. எ-று.

இன்னமொன்றுண் டதுவுங்கே ஞறவுன் னூடே
ஊக்கமுடன் மண்டலமுன் றுண்டு தாண்டு
மின்னலில்லா முப்பாமுண் டப்பாற் போந்து
முடிவற்ற வெட்டவெளி முடுகி நின்றால்
கின்னரமும் வாசியுமே கிளப்புக் கோடிக்
கிளம்பியொரு மயில்மின்றின் ருடும் வாசி
இன்னுமகா தேவுடனே முனிவு மற்றும்
என்மகனே மவுத்தாய்நீ யெழும்பு வாயே (7)

(இ-ள்);—அதாவது உன்னுள்ளே மூன்று மண்டலங்கள் உண் டும், அவைகளைக் கடந்து அப்பால் சென்று விடு, அதற்கப்பால் முப்பால் உண்டும், அதையும் கடந்துவிடு. அப்பால் வெட்ட

வெளி ஒன்று தோன்றும், அதை முடுகிக்கொள்ள. அங்கே கோடிக்கணக்கான கின்னரசங்கீதங்களுடன் வாசியானது முழங் கும். இன்னும் அந்த வாசியானது ஒரு மயிலின் ரூப்போல் ஒரு கன்னி ரூபத்தோன்றும், அதைச்சுழ முப்பத்து முக்கோடி தேவமுனிகளும் கிளம்பிவரும். அதில் நீ மவுத்தாகி உயிர்பெற்றொ ழும்புவாய். எ-று.

எழும்புவது சூத்திரந்தா னென்று கேளாய்
எளியோர்க்கும் பெரியோர்க்கும் வேசைகட்டும்
களிம்பற்ற களங்கம்போல் நினைவொன் ருடும்
கனகமணி போலாடும் ஐனி னூடே
தழுமில்லா வழியதுவே யாகு மப்பா
தயவுடனே வாலைநீ பிராய மாக்கும்
அழுப்பிள்ளை குரலடங்கும் அம்மா அப்பா
அரைவாசி வாலைக்கு வகையைக் கேளே. (8)

(இ-ள்);—அப்படி எழுப்பும்படியான சூட்சியம் எப்படியென் றால் மகனே இதைக்கருத்தில் பேணிவைத்துணர்வாயாக. சிறிய வர்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் சரி. அல்லது வேசைகளுக்கும் சரியே. களங்கம் அற்ற தங்கம் போல நினைவானது ஒன்று தான். அதானது ஒரு கடுகுபோல் ஒளியாக கன்னினை நடுவே நின்றிருக்கின்றது அதுதான் சந்தேஹமற்ற மெய்ஞ்ஞானமாக இருக்கும். முடுகினால் இளம்பிராயமான கன்னிகையாகத் தெரியும் முதலாவது குழந்தை அழுகிற சப்தம்போல அம்மா அப்பா என்று கேட்கும். அது அந்த வாலைபுடைய வாசித்தொளியாக இருக்கும். அதன் வகையைக் கேட்பாயாக. எ-று.

வகையான சூத்திரத்தின் வகையைக் கேளு
வகாவான வாசிக்குள் உகாவைப் பூட்டிப்
பகாவான ஹேளழுத்து கையை முட்டிப்
பண்புடனே பதனமாய்க் காத்துக் கொண்டு
நகையான மணிவட்டத் துள்ளே நின்று
ஹூஹூஹூ வென்றஞ்சு பத்து வட்டம்
துகைவகையாய் நீ பார்த்துக் கேட்பா யானால்
கூடர்மணியாம் முஹம்மதுவுந் தோன்றும் பாரே. (9)

(இ-ள்):—எப்படி எஞ்ஞல் வரசியாகிய நினைவில் உகாவாகிய ஹூ மந்திரத்தை உறுதியுடன் பூட்டப்பா. அப்பால் ஹே எழுத்தை அதாவது ஒரே நிலையாகிய நாட்டத்தை அதில் மூட்டி அப்பால் அதை மற்ற தீங்காகிய, இருநிலைப் பந்தங்களான இப்பீக வந்து அழிமானஞ் செய்து விடாமல் காவல்செய்து, மணிவட்டமாகிய நூறுல் ஐனில் கூட்டுறவுசெய்து, ஹூஹூ ஹூவென்று உள்ளே முழங்கச்செய்து விட்டால். ஐம்பத்தேராய்ச்சாக் கொலுவாகிய சுறுமா வட்டத்தின் தடுவே முகம்மதியா ஒரு பிரமாண்ட பரஞ்சோதியாகத்தோன்றி வெளியாகும். எ-று.

தோன்றுவது உமன்னிறம் பச்சையாகும்

தொகுத்துநீ பார்த்தாக்கால் பவள மாகும்

போன்றுகழல் மறுவற்றால் தரள மாகும்

பொறுக்கமனம் வாழாது ஆத்தா ளென்பார்

முன்றுதர முகவனையை முத்தி முத்தி

முச்சுடரி ளிவ்வறிவை யறிந்தா யென்று

தான்றியென்னை . . .யெடுத்தனைத்த

தருமனைத்தை யெட்டடா வன்னந் தானே. (10)

(இ-ள்):—அவ்விதம் முகம்மதியா விவனியாகின்ற நிறமானது என்னவென்றால் பச்சையாக இருக்கும். இன்னார் நீ கூர்க்கப் பார்த்தக்கால் பவளத்தின் நிறமாகக் காட்டும். அதில் யாதொரு சந்தேஹமற்று நின்று சாதித்தேயானால் உடனே அது வெண்புத்தின் ரெங்காகும். அந்த ரெங்கின் ரூபாலாவர்ணியத்தை மெய்ஞ் ஞானவான்கள் தெரிசனைசெய்த போது, மோகந்தாங்காமல் சிவகாமி ரூபத்தில் வண்டாய்ப்பிரண்டெழுந்து ஐ! என் அன்மணி! என்று கெஞ்சுவார்கள். அப்போது அம்மனியானவன் உன்னை நோக்கி, கிர்பை விழிகொடுத்து, இவ்வரிதான மகத்துவத்தைப் பெரிதும் கண்டமெடுத்துத் தேடியுணர்ந்து வந்தவனே! என்று உன் முகவனையை மூன்று விடுத்தம் முத்தி ஆலிங்கனம் செய்து போற்றுவான். அப்பேர்ப்பட்ட பரமானந்த சுகத்தை நீயடைந்து முத்திவானாக வேண்டும். அப்போது அது ஒரு அன்னப்பச்சுயின் ரூபத்திலிருக்கக்காண்பாயமபா. எ-று.

வன்னமது நின்றும் பட்சி போல்

வடிவதவும் மாரூது நிறத்திப் பாரு

அன்னமது கோழியுடன் காகமாகும்

அவ்வயாது வல்லூறு ஆந்தையாகும்

சொன்னபடி சொன்னமதா யறிந்து பாத்ததுச்

சொருகடனே அக்குறியி லுடே நின்றால்

தன்னவர்க்கும் முன்னவர்க்கும் ஏமனான்

தாட்டிகளுங் காலல்வந் தயிரை வாங்கான் (11)

(இ-ள்):—காருண்யக்கடலான நூதல் முகம்மதியாவானது அந்த மகாபீலில் ஒரு அன்னப்பச்சுயிபோல நின்றிருவதை நீ கண்ட மாதிரி, அதன் பரிசுத்தமான ரூபத்தை நீ மறக்காமல் உன் நினைவில் நிறுத்திப்பார் உடனே அவ்வன்னமானது சேவற் கோழியாகி அப்பால் காகமாகும். அப்பால் ஒன்றென்றும் மாறி மாறி வல்லூறு ஆகி ஆந்தையாகும் இங்கு நான் சொன்ன பிரகாரம், பஞ்சகோலாகலங்களிலும் உன்னை சொருபிக்கத் தெரிசனை செய்துகொண்டு வந்தாயேயானால், முன்னோர்களையும். இனிவரும் பிள்ளோர்களையும், வந்து வந்து உயிர்பிடுங்கிய வல்லாள கண்டனாகிய ஏமனான்வன் வந்து உன் உயிரை பிடுங்குவதற்கு மார்க்கமே கிடையாதப்பா. எ-று.

வாங்கானே வகையறிந்த வடியா ரென்று

வளமைபெற வல்லபந்தா னுரைப்பா னப்பா

தேங்கானு மிகரையி விக்கே வாவென்

..ரானு மியப்பியுரை கேட்டும் போது

பாங்கான மனமோடு பயறாய்க் காத்துப்

பையிடுபு லீசதையும் வென்றசீமான்

தேங்காம லென்னோடு முறையாய்நின்ற

சீமான்மு ஹம்மதுடைத் தீனா மென்றார். (12)

(இ-ள்):—இவன் ஆல்லாவின் வல்லபத்தைக் கண்டறிந்தவனென்றுகண்டு, உன்னைப்புகழ்ந்து வணங்கி நிற்பான். நின்று உன்னை அன்புடன் இங்குவாடாவென்று, பாதார்க்கனை செய்து, இனிஉன்னை நான் தொடமாட்டேன் என்று, உருதிசெய்துகொடுப்பான். இவ்வளவு அருமை பெருமைகளும் வல்லமைத்தனமும்

எதினால் கிடைத்ததென்றால், இப்லீசு ல அனத்துல்லாஹவ வெற்றி யடைந்த மஹோமஹானாகிய, நமதாண்டவச் சக்லல்லாஹு அலை ஹிவசல்லமவர்களின் தவ்ஹீதின் பாதையைத்துடர்ந்த புண்ய வசத்தினால்லவா, அவர்களின் தீனை எடுத்து நடந்த அருமையா னது மரணபந்தத்தையும் தாண்டிவிட்டது. எ-று.

நாட்டப்பதிகம் சம்பூர்ணம்மாயிற்று.

பஞ்சபா சி பதிகம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிறியவிருத்தம்

ஏம பஞ்சபட்சி யஞ்சம் நெஞ்சில்வாழ

வேக வல்லோனருள் குதுறத்தால்

சாமம் நாளொன்றுக் கஞ்சு தரமுமாறு

தரமும் நாழிகை சொல்லவே

நாம பட்சிபெரு மயிலும் காசமும் நமனு

மாந்தை வல்லுறள் கணக்கையும்

சோம சோமுடன் வேத மஞ்செழுத்துந்

தொகுத்துச் சொல்லவெகு சூட்சும்பார்

(1)

(இ-ள்):—நூறுல் முகம்மதியாவின் குதுறத்தாகிய பஞ்சபட்சி சிகளின் ரூபங்களை எந்நாளும் மனதில் ரூபப்படுத்தும்படியாக ஒரு நாளொன்றுக்கு ஐந்து ஜாமங்களிலும் ஐந்து ரூபங்களும் தீனை வில் பதியப் பெற்றுவரவேண்டியதற்காக, ஒரு ஜாமம் மயிலும் ஒன்றில் வல்லுறும், ஒன்றில் காசமும், ஒன்றில் ஆந்தையும், ஒன்றில் சேவலும் வரவேண்டிய கணக்கை விவரிக்கவேண்டியதற்காக ஆண்டவன் தன் கலாமுல்லாவில் அல்ஹம்தென்ற அஞ்சுபஞ்சாட்சரங்களை இறக்கிவைத்தான். அதன் சூட்சியத்தை இனிவரும் பாராவில் நீ பார்த்துக்கொள்ளப்பார். எ-று.

அலிபு சவருமொள் ரூக விருபத்தெட்

ட்டங்கும் கூட்டில் வட்ட காபுள்ளே

மெலிவி மொடுக்கும்பட்சி மயிலு மரசையொக்கு

மெவரும் கணக்கைவிரித் தறியவே

பலுரு மனுவினுச்சி யனுவுர் நொடியிற்சித்தப்

பகருங் காமவழி யுருவதாய்

நலியும் ஆவுமட்சரத்திற் பூட்டிக்கூட்டி

நாவும் பார்வையுணும் நமகுட்சம்பார்.

(2)

(இ-ள்):—ஒன்றுவது அலிபு, அப்பால் சவரூய் நிரப்பமாயுள்ள இருபத்தெட்டு அட்சர மடங்கியுள்ள கூட்சிய இந்த ஐடலத்தில் முகவட்டத்தில் உள்ள காபு என்றதற்குள்ளே அரசாட்சி செய்வ தானது மயிலாக இருக்கும். இதை முதலாவது குருமார்கள் அறிந்து உபதேசஞ் செய்ய ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதாவது உச்சியின் கபால் மண்டலத்தில் ஒரு அனுவுப்போல் தெரியும். அதுதான் இஷ்கின் புதையலாக இருக்கின்றது. அதுவே ஆ, வு, என்ற அட்சரத்தில் பூட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அதனால் தான் நாவில் தொனியும், விழிகளில் ஒளிவான பார்வையும், உணர்நினும் கிரஹித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இதை உணர்ந்துபார். எ-று.

நவ்வு மவ்வுமலி பாக நின்றனுஞ்

சூட்சு நற்கருவைச் சொல்லவே

எவ்வுஞ் குறத்தொளி யெட்டு முன்றில்னைத்

தெண்ணில் காருமொரு வட்டத்தில்

குவ்வுஞ் குத்தெழுத்தைக் கூட்டி மாட்டிவைக்கக்

குறைக்கு மின்சா னொளி பாதைக்குமே

சவ்வும் ஹம்செழுத்துக் கருவு மம்பதுக்குள்

காட்டுங் கமலக்குரு சூட்சும்பார்.

(3)

(இ-ள்):—நூனும், மீழும், அலிபும் சேர்மானமான சூட்சியக் கருவைச் சொல்கின்றேன். ஏய் ஆகிய அட்சரத்தில் ரூபங்கொண்டெழுந்த எட்டெழுத்தையும் மூன்று அட்சரத்தில் வைத்து, எண்ணற்ற மகிமையுடைய ஒரு சுருமாவட்டத்தில் ஒரு குத்தெழுத்தாகிய ஒரு ஒளிவட்டத்தைத் தெரிசனை செய்து, அதில் நாட்டத்தை சேர்மன்னிக்கவேண்டி காரியஞ்செய்தால், இன்சானின் ஆத்ம ஒளிவானது ஆத்திரத்துடன் பதை பதைக்கும். இதுவாகிறது ஹம்செழுத்தான ஆதியான கருவை ஐப்பத்தேராட்சரத்திற்குள் காட்டக்கூடிய சுருவாகிய காலத்தின் குருவாகிய முகிமித்தீனின் இரகசியமாகிய சூத்திரத்தை நீ கண்டு கொள்வாயாக. எ-று.

பாதை கண்ணொளிவு பறக்கும் மலியிற்சனை

யாய்ந்து சரத்தைவெட்டுங் கனலைப்பார்

நாதை வழியைவிந்து தாழ்த்தி யுயர்ந்தியுணுந்
 தமருள் சுழிவட்டமு மமருளே
 காதை விழியில்வைத்துக் கண்ணி விடையிறுத்தக்
 கருவுங் குருவுங்காணும் ஹக்களே
 ஓதை வழியைப்பற்றி யோர்மை நினைவையுற்றே
 யொத்துக் கணக்கிற்குரு சூட்சுப்பார். (4)

(இ-ள்): — மெய்ஞ்ஞானத்தின் பாதைக்கு முதல் வழியானது நேத்திரத்தின் நடுவில் இலங்கும் தாத்தொளிவாக இருக்கும். அந்த அலிபில் வில்லைப்பூட்டி சுவாச சரத்தைப் பிரயோகித்தால், ஆல மெல்லாம் ஜோதி செய்கின்ற தோதர் ஒளிவு வெளியாகி காந்தி செய்யும். அதில் தகப்பனுடைய நாதவிந்தின் வழியாக அமர்ந்திருந்த முச்சுடர்ப் பிரகாசமும் உனக்குத் தோன்றித் தெரியும். அதானது சுழிமுனை வட்டத்தில் காணப்படும். அப்பால் கேள்வியைப்பார்வையில் வைத்து, நேத்திரத்தின் நடுவில் நினைவைக் கொண்டுவைக்கவே கருவாகிய ஒளிவானதுடன் குறத்தில் வெளியாகுவதைக்காண்பாய். இதுதான் ஹக்குடைய சொருபமாக இருக்கும். இது சற்குருநாதனுடைய உபகார ஆதாயமே அன்றிவேறு சாமார்த்திய முன்னால் என்னமுடியும். ஆனதால் அந்த பரத்தில் உன் நாட்டத்தையும் ஒன்றுசேர்த்தால் அது சற்குருவின் தோதர் வடிவாகத் தெரியும், அந்த சூட்சியத்தை நீ பார்ப்பாய் (எ-று)

பறக்கும் பறவைக்காகம் நடக்கும் வழியைக்கேளு
 பகரும் லாமும்ஹேயும் பக்கமே
 அறுக்குள் சரமுந்தெக்கை யடங்குமி யீயுமாகு
 மறிந்திலை யென்னிறை யவளே
 இறக்குள் சமையமெட்டு மேக் வாங்கிக்கட்ட
 விசையுங் கடைசிமுல வட்டமே
 அறுக்குள் சமையசத்தி யஞ்ச சரமும்வரு
 மாவு யீயுங்குரு சூட்சுப்பார். (5)

(இ-ள்): — இனி காகம் என்னும் பட்சியின் சூட்சியமானது நடக்கின்ற மாரீசத்தைக்கேள். லாமும், ஹேயும், அதன் பக்கத்திலாக இருக்கும். அதில் குரியகலையின் சரமானது ஒத்து நடக்கின்றதாக இருக்கும். இந்த சூட்சியம் ஹக்கஜலாவைத்தவிர

வேறு சந்தேகப்பட்ட மாந்தர்கள் அறிந்துகொள்ள முடியாது. இறக்கும்படியான சரங்கள் எட்டையும் வாங்கிக்கொண்டு நிற்பாட்டினவுடன், முலாதாரத்தில் தீர்மானமான வாசிவட்டமானது, உனக்கு இசைந்துகொடுக்கும். இனி நீ செய்த தோஷங்கள் முற்றும் வெந்து நீறி சத்தியின் ஐந்து சரங்களும் மீமில், அதாவது சற்குரு முகியித்தீனில் வந்து நடனஞ்செய்து திருவிளையாட்டுச் செய்யும். இதுவுங் குருநாதனுடைய சூட்சியமாக இருக்கக்காண்பாய். (எ-று)

எட்டு மட்டுமூன்று மேவல் கண்டபேருக்
 கேங்கு முச்சுப்பாய்ச்சுவெவ்விடங்
 கட்டுந் தலத்தில்முட்டுங் காவல் நபியையுண்டுங்
 காணுங் குக்குடந் கோணுமே
 பட்டு ஹேயுப் ஏயும் பையப் பாய்ந்துமெய்யைப்
 பாய்ச்ச லோடிவரும் பக்கமே
 செட்டும் பலிக்குப்பார சேத முனக்குமில்லைத்
 தெள்ளுங் குருவினருள் சூட்சுப்பார். (6)

(இ-ள்): — இனி எட்டுச்சாததை மனவாசியிற் கொண்டு உறுச் நுகுல் அதாவது ஏற்ற இறக்கப்பழக்கம் செய்யுந்தவசிகளை ஆதியில் சற்றுப்பதம் பார்க்கும், கண்டத்தில் கீழும் மேலும் அங்கங்கே தட்டி முட்டி மயக்கத்தில் கொண்டுபோய் நிறுத்தி வைக்கும் இந்த மகாமில் நபிகள் சிரோன்முணியின் காரணியமே ஒரு காவலாகவந்து நின்று சாயுச்சயம் புரியும். அப்பாற்சேவற் கோழியானது சொருபத்தில் வந்து பூணம் பெற்று நிற்கும். அதானது ஹேயும் ஏயம் பக்கத்தில் வளர்ந்து வரப்பாய்ந்து ரெக்கையடித்துக்கூவி மெல்லடி வந்து உன் பக்கத்தில் நிற்கும். அப்போது உன்னாவின் அமிர்தமானது இக்கடல் சூழ்ந்த உலக மெல்லாம் பளிர்ரென்று செல்லும். இனி உனக்கு ஒரு சேதமும் இல்லை. இதுவுங் குருநாதனுடைய கருணையாக இருக்கும் உணர்ந்தபார். (எ-று)

ஆரு அறியாரிந்த வஞ்ச நிறத்தின்பட்சி
 யான கோலமது மைப்புலன்
 பாரு வன்னைக்கலைப் பரனை யாந்தைவரும்

பாக மறிந்துமனந் தேங்கியே
வாரு மீழமைந்து வண்ணக் கோலமதில்
வஞ்சி நின்றுருறை யாமலே
காருங் கற்பனைக்குக் காட்சி மெத்தவுண்டு
காரணக்குரு சூட்சம்பார்

(7)

(இ-ள்):—அந்த பஞ்சபட்சிகளின் கோலங்களின் சூட்சியத் தை உலகவாசிகள் எவரும் அறியமாட்டார்கள் இவைகளைந்தும் ஐந்து புலன்களாக இருக்கும். இனி வல்லாறு ஆந்தையின் சூட்சியத்தை அறிந்து மனந்தேறிக்கொள்வாயாக. இது மீயின் தத்துவமாக இருக்கும். எல்லா விதியின் கற்பனைகளும் இதில் நின்று மாக இருக்கும். இதுவும் காரண குருநாதனுடைய சூட்சியமே. உணர்ந்து பார்த்து ஆநந்திப்பாயாக. எ-று

வன்னி கொட்டும்வழி வார வாசியிலே
வவ்வு மவ்வுக்கூட்டி வாங்கியே
உன்னி யெட்டுவைத்து மோதி யுற்பணத்தை
யுற்ற வுள்ளிஐ னோதவே
மன்னி வல்லாறுடன் மாட்டு மஞ்செழுத்து
மவுன மந்திரம தாகுமே
கன்னி சாத்துடனே கலந்து தாலும்போட்டு
கல்லிற் பூட்டியொன்ற தாக்கியே
எண்ணி மவுனம்வேணு மிசங்கிக் கட்டிநின்
றிலங்குந் திசையைநோக்கி யெண்ணிப்பார்.

(8)

(இ-ள்):—வன்னியாகிய சூரிய ரேசக வாசிவருகிற வழியில் வரவும், மீழும் கூட்டி இழுத்துவாங்கி, கலிமாவில் எட்டு அட்சரங்களைப் பொதிந்து உற்பண கோலமாக்கிவிட்டு, இருதயத்தின் அகமியக்கண்ணால் உற்றுநோக்கி ஐனில் எக்கீன் பதவியை முடுக வேண்டியது. அகமியக்கண் என்பது நினைவாக இருக்கும். கண்டு பிடி. தவறிடாதே. இதில் வல்லாறு ஆனது பஞ்சாட்சரங்களுடன் ராஜாங்கம் செய்திருக்கின்றது. இந்த மந்திரம் தியானத்தில் வைத்துக்கொள்ளும்படியான வஸ்துவாக இருக்கும். கன்னியாகிய முகியித்தீன் இந்த மகாமில் தாத்துடைய ஒளிவடிவில் வந்து தோன்றி வெளியாகும். இந்த தவத்தில் சாதிக்கப்பட்டமஹான்கள் திட்ட, மாகமௌனசாதனை செய்யவேண்டியது அவசியமாக இருக்கும். எ-று

கட்டுஞ் சித்துவழிக் கமலக்கண் னையே
கையிற் பிடித்துப்பாரு மெய்யிலே
தொட்டுப் படியும்வித்தை தோஷ பாவமோட்டி
கடரு மெரியும்வழி நடுவிலே
மட்டு மளவில்லாத மகிழு மனதுக்குள்ளே
மான மேழும்வருந் தானமே
சொட்டும் ஆவுமசியுந் தோற்றுரு மேகமலந்
தோணு மெய்க்குருவின் சூட்சம்பார்.

(9)

(இ-ள்),—இனி ஒளியாக்களெல்லாம் காட்டுகின்ற சித்துக்கள் என்ற கஷ்டு கராமாத்துகளெல்லாம், அவர்களின் சாதிக்கப் பெற்ற நினைவென்னும் கமலக்கண்ணடியின் பளிங்கி ரூபத்தில் தெரிந்து செய்யப்பட்டதேயன்றி வேறல்ல. இதை உண்மையான மஅரிபாவைச் சேர்ந்து நினைவை ஒருமை வழியின் தோரணையில் விட்டு கைமெய்யாகக் கண்டுகொள். மஅரிபாவானது காமிலான வெய்கின் கையைத்தொட்டவுடன் பளிர்வென்று சோதி தெரிவது தான் முக்ய அடையாளமாக இருக்கும். உடனே உன் இருதயக் கமலத்திற்குள்ளே ஏழுவானங்களின் சிற்றும் தோன்றும். இதுவும் காமில் குருவின் சூட்சியமே அன்றிவேறல்ல. எ-று.

காலு மஞ்சபட்சி கருதும் நாளொன்று
காகுஞ் சாமமஞ்சங் காதிலை
பாலன் குஞ்சநாலும் பறக்கும் பருவம்வேறே
நடப்பி ருக்குந்தாக்க முணுமே
சால மரககாலஞ் சரமும் நடையுய்வெரு
சாவுங் குறியுந்தட்டுஞ் சாத்தியம்
மால மவுனமென்ற மந்த் ரத்தினொடு
மண்ணுங் காலும்நீர்க் குறியும்பார்.

(10)

(இ-ள்)—இன்னும் சுவாசத்தில் பஞ்சபட்சிகளும் கூடியிருந்து அக்னி மகாமில் அண்டசமிட்டு குஞ்சுகள் பொறிக்கும். அதுதான் உன் புத்திரசந்தானங்களாக இருக்கும். அவைகள் அடங்கித் தூங்கும்போது நீ தூங்குவாய். அவைகள் விழித்திருக்கும்போது நீ எவ்வளவு செளரியத்துடன் சயனித்தாலும் உனக்கு நித்திரை செய்யமுடியாது. அவைகளுண்டால் நீ ஊண் அருந்து

வாய். மற்றபடி உனக்கு ஊனில் பிரியங்கொடுக்காது. பஞ்சபட்சிகளின் காலங்களும் சரங்கங்களும் ஆநந்த காலங்களும், நடவடிக்கைகளும், செல்வ சம்பத்துகளும், மரணகால வித்தியாசங்களும் அந்த ஐந்து பஞ்சபட்சிகளில் நின்றுநான் உண்டாகின்றதாக இருக்கும். இதில் பழுவியவனுக்கு சரத்தாலும், மண்ணாலும், நீர் வருகிற நிறக்குறியாலும் மரணகாலம் தெரியவரும். எ-று.

ஆகு மந்தரங்க மாலம் பதியதுக்குள்
எனலைக் கொழுத்தியிருளில் வெளியைப்பார்
வாகு தலமுங்கண்டு வாசியதுவுஞ்சென்று
வளரும் வன்னிக்கது குருவிலே
மாகு மவுனமதை மகிழு மண்ணில்விட்டு
மாட்டுந் தண்ணீர்பட்டுக் குளிரமே
பாகு மலிபுலாய்ஹே பகருமீ முந்தாலும்
பாக நபுஸஞ்சய் பழகுப்பார்.

(11)

(இ-ள்):—இரகசியப் பதியாகிய இருதய உலகத்தில் நினைவாகிய நெருப்பைக் கொளுத்தி, இரகசிய அமைவுடைய ஆலத்தில் வெட்டவெளியைப் பார்த்துக்கொள். அந்தஸ்தலமேக குசிய மண்டலமாக இருக்கும். வாசியை அந்தர்தள் சேர்மானஞ் செய்ய விட்டால் அப்பால் சற்குருவின் மரம்தோன்றும். அதில் நீ தரிபட்டிருக்கின்ற காலங்களில் மவுனபூரணமாக இருக்கவேண்டியது. அப்போது மண்ணுடைய நிரப்பும், தண்ணீருடைய நிரப்பும் உனையில் பூரணமாகும். அத்துடன் நபுகள் ஐந்தும் உனக்கு பழக்கமாகிடும். எ-று.

தூக்குங் காபுஹே துடரு மேயுமைள்
கழியுஞ் சாத்துக்குள்ளே யாகுமே
பார்க்கு மலிபுலாயீம் ஹேயுந் தவுசில்நிற்கப்
பழக்க மலிபுலாயீ மாகுமே
காக்கந் தேயும்ஹேயுங் ...
கருவு மெழுத்தைக்காணு முனக்குள்ளே
ஆக்குஞ் சலகுரு காபும் நூணுக்குள்ளே
யடங்குந் தமிழ்ச்சரக் குருவும்பார்.

(12)

(இ-ள்):—இன்னும் வாசியில் நுட்பமுடைய காபு, ஹே, ஐன் சாது, அலிபு, லாம், மீம், தேய், ஹேய், இன்னும் குருவில் நிரப்

பமாகக்கூடிய சரபு, நரம், இவைகளுக்குள்ளே இதில் தமிழ் அட்சரத்தில் ஒங்காரம் என்று சொல்வதும், குருவுடைய குறத்தில் நீ தெரிசனை செய்வவேண்டியது. எ-று.

பஞ்சபட்சிப்பதிகம் சம்பூரணம்.

இல்முல் இன்ஸான் பதிகம்.

ரகுசீர்க்குழிநெடுவடியாசிரிய லீகுத்தம்.

ஆதி நாயனரு ஞானின் வண்ணமொரு ஆத மாநபி மக்களில் சோதி நாதனொளி விந்து வந்துமே துலங்கி வந்தவர லாற்றையும் ஒது மிந்தநபி யாதி யந்தறுகு லெனெளகும் வெம்புலி யரலிக்கு மாது தங்குகலை கூடி யங்கவனை மருவு மிக்முலின் ஸானிலே. (1)

(இ-ள்):—ஆதி நாயகனாகிய நப்புடைய தேசந்றத்தில் நின்றும் வெளியாகிய நபி ஆதம் அலைஹிஸ்ஸாம உடையமக்களில் நின்றும் விந்து நாதித்தின் சோதியானது, பரம்பரை வழியாகத் தோன்றிய வியாங்கையுமி, நமது ஆண்டவர்கள் மிஸ்ரஜியில் செல்லும்போது ஒரு புலியுடைய ரூபத்தில் நின்ற அலியவர்களுக்கு. உபதேசித்த மகத்துவ ஞானமும் இந்த இல்முல் இன்சானாக விருக்கும். எ-று.

இணக்கமான வெண்சாணுடம்பிலுறு வெண்ணமாமயதி ளுஞ்சிலும் கணக்கதிரீச் சந்திர னுதித்திடு மக்கணக் கையெண்ணி யறிந்திடும் மணக்கு மரமயில் பேதைமார்களில் மருவு சாதிவது நாலைபும் வணக்க மாயறி ஐங்குலங்களும் வன்னயில் ஸுலின் ஸானிலே. (2)

(இ-ள்):—இன்னும் இன்சான் உடம்பில் உள்ள சகல எண்ணிக்கையான கிரஹப்பலங்களில் நின்றுக் முக்கியப்பட்ட பதினைந்து கணக்கையும், இன்னும் சந்திரனுடைய பதினாறுகலைகளின் கணக்கையும், அதன் பல்பங்களும், கணக்கெடுத்துச் சொல்லும் படியாகவும், இன்னும் ஸ்திரி ஜனதிகளில் நான்கு ஜாதி வகுப்புகளையும், இன்னும் ஐந்து குலங்களும் உணர்ந்து கொள்ளப்பட்ட இல்மானது இன்சானுடைய இலமில் நின்றுநான் உண்டாயிருக்கின்றன. எ-று.

எல்லை கண்டவர்க் குரைத்திடு மரியவேகமேது அல்லவா
கல்லையாகிய நீசருக்குரை காட்டவல்லவ மில்லையே
நல்லமாமயி லாண்பெண்ணுகவே நடக்குஞ்சாதியு ரைக்கிறேன்
வல்லையில்லைப்பழம் பத்மினிக்ருவர லாறுமில்முலின் ஸானிலே. (3)

(இ-ள்):—மெய்ஞ்ஞானம் உணர்ந்த மகான்கள் உலகவாசிக
ளாக இருந்து குடுமப்பயிர்ச்சி செய்யும்போது, அவர்கள் இந்த
இல்மில் கூடியப்பட்டிலும் ஆராய்ந்திருக்கவேண்டியது அவசியம்
எப்பேர்ப்பட்ட சற்குருவும் இதைக்காட்ட எவ்வளவும் திராணியி
ருக்கமாட்டாது. ஆனதால் இல்லற ஞானிகள் ஆண் பெண்
ணொன்றிருப்பவர்கள் விடலைப்பழத்தின் வாசனையையுடைய பது
மினி ஜாதி ஸ்திரியானவர்களுக்கு இன்சானுடைய இல்மில் பேசி
வரப்பட்டதாவது என்னவென்றால்,
எ-று.

பிரதமைக்கொரு பத்மினிம்பெணைப் பிறைமுதற்றினஞ் சேரவுஞ்
சரகுமெய்க்குமே சிவகலைத்தறந் தாவுநாலதே யங்குலப்
பிரபைமெய்மொழி யச்சர மலிபிலுந் தாலுக்குரு மூட்டியே
கரையில்லாமலே உச்சமாசுகை காட்டுமில்முலின் ஸானிலே. (4)

(இ-ள்):—ஒவ்வொரு மாதத்தின் ஆரம்ப நாளையின் இரவில்
ஆநந்திக்க வேண்டியது ஷரதின் பரிசுத்தமான சொல்லாக இருக்
கும். தமிழ்ஞானிகளும் இதற்கு அத்தாட்சி கூறியிருக்கின்றார்
கள். ஆனால் தாலுடைய மகாமில் வைத்து சரத்தில நினைவை
வாசிசெய்யவேண்டியது இதுதான் இன்சானுடைய இல்மாக
இருக்கும்.
எ-று.

கன்னிமாமயில் சொர்னமாய்க் கமல அக்குலவி ரிந்திடும்
சொர்னமாரி சொரிந்தி நம்மொரு வட்சரத்தினது பெருமையால்
வன்னம் பாடியே கொஞ்சமாமொழி யாஹலயாறப்ப லாலயின்
எண்ணியாடி யிரங்கி நினறிடு பேசுமிட முலின் ஸானிலே. (5)

(இ-ள்):—அவ்விதமான பரவசஞ்செய்தால் அம்மயிலுடைய
மோகமழயான தக்க கீதநாத ஓசையும் நாலாபக்க குமுத்தா
மரையில் நின்ற வெள்ளம் பிரண்டு சொரியும். பாபுர் றகுமாணியா
வின் தருவாசலுந் தளையப்புடன் திறந்து மகரந்தக் கமலமானது
விரிந்து உல்லாச விரகதாபங்கொடுக்கும். அக்கமலத்திலிருந்து
வண்ணாசங்கீதத்தொலிகள் நவீன சாஹித்யத்துடன் கேட்கும்.

சுபத்தின் விபரமாவது, யாஹலி என்பதாக இருக்கும். இதானது
இன்சானுடைய இல்மின் இராஜ தந்திர ஞானமாக இருக்கும்.
இந்த இல்மின் பரிபூரணம் வரையிலும் தெரிந்து கொள்ள ஆசித்த
வன் தக்கமுதலுடன் என் சமூகத்தில் வந்து சின்னன் வாசஞ்
செய்தால் முற்றும் தெரிந்து கொள்ளத்தடையிலலை. எ-று.

ஆதியாந்தொழி லுருகுப் பொங்கியே யானநாத நெழுந்திடும்
சோதி யோடியி ரங்கிடும்வழி குறத்தில் அயினானதில்
மீதில்மீமி லெழுந்த லாமலிபு மிஞ்சும்ஹேயுந்தால்கூட்டியே
சாதிமாமலி சமத்ததாகிய சாருமில்முலின் ஸானிலே. (6)

(இ-ள்):—ஆதியாகிய கன்சன் மக்பிதாத்தின் மனமோகன
அக்னி சுவாலித்து வடிந்துவிட்ட நாதமானது, ஆலம் அமர அள
வில் சென்றவுடன் றப்பின் இலாஹியத்தாகிய குறத்தென்னும்
இயந்திர அச்சியில் ஒழுதி அதுபோல் பதியப்பெற்று. இரண்டு
நேத்திரம் என்ற சிம்மாசனத்தில் குதுறத்துடை ஒளிவின் வட்ட
வடிவமாக நின்றிலங்கிற்று. அதில் மீழும் அலிபும் ஹேயுங்கூடினால்
பெண்ணாவுமும், அல்லது லாமும் அலிபும் தாலும் கூடினால் ஆண
கவும் சமைந்துவிடும். இது இன்சானுடைய சிர்ருகிய இல்மாக
இருக்கும். இது அறியாத குருமார்கள் மனிதனாகவேமாட்டார்
கள்.
எ-று.

உகாரமாகிய வக்கினிக்கலை யுத்தரிக்கவு முத்தமம்
இகாரம் ரண்டுமீ மானிலாகி யிலங்கிடும்சுய்ய ஹம்சனில்
அகார சந்திர னேழிலங்கலை யஞ்சுமொன்ப திலங்கியே
சிகார மெய்க்கலங் கொண்டுசுற்றிட சிபாவுமுல்முலின் ஸானிலே. (7)

(இ-ள்):—உகாரம் என்னப்பட்ட சூரிய வாகிய உன்ன
தப்படுத்தி இழுத்து நிற்பாட்டினவுடன் உனக்கு அவ்விஷயத்தில்
உத்தமம் ஏற்படும். இகாரம் என்னப்பட்ட சந்திரகலையை மட்டுப்
படுத்தினவுடன் ஸ்திரியின் அமுதநிலையானது, கொதிக்க எத்த
னிக்ரும். அதானது இரண்டு மீழுடைய தத்துவமாக இருக்கும்.
ஹம்சென்பது மய்யத்தாமரையாக இருக்கும். இதவும் வெகு
சுலபமாக இருக்கும். இன்னும் சந்திரனில் அகாரம் வைத்து இழு
த்து நிறுத்தும்போது, அந்த ஆனந்தத்திற்கு எல்லை சொல்ல உன
னால் முடியாது. அநுபவித்துப்பார். சிகாரம் என்ற மெய்க்கலன்

பஹுதிமுகிப் பதுங்கியேவரு பதினெண்ணாயிர மாலழம்
ஒஹது வொன்பது மாகியொக்கவே ஒருக்கமில்முலின் ஸாணிவே

(இ-ள்):—ஹே! மெய்ஞ்ஞானம் என்னப்பட்ட கரிய கருவி
எடுத்துக் கையாட வந்த மகனே! இந்த இடத்தில் சற்று நிதான
யோசனையுடையவனாக உணர்ச்சி செய்துபோகவேண்டியது. உன்
மனவாசியை உன்னில் பூர்ணகோலங்கொள்ளத் தேடிக்கொள்ளு
வையானால் அந்த சமர்த்து எவ்விதந்தெரியுமே? அஹது என்ற
எல்லையற்ற ஒளிவின் இரகசியத்தில் நின்றும் பரஞ்சோதி மாணிக்
கமாவி அஹ்மது என்ற திரு நாமமுண்டாகி, அப்பால் நூறுல்
முகம்மதியாவாகிய நம் நபிகள் சிரோமணியவர்களை, உன் சுவாச
வோட்டங்கள் அனைத்திலும் தியானஞ்செய்து தின்று தஜல்வியாத்
தில் பழுகிக்கொண்டு வருவையேயானால் அது நாளாவட்டத்தில்
யாஹுலி வென்று உன்னை தொனிக்கத்தலைப்படும். அப்போது
நகுலானது உன்னில் “சூல்” என்ற குறத்துடன் ரூபங்கொள்ளும்.
அச்சமயம் உன்னில் பதினெண்ணாயிரம் ஆலங்களின் ரூபங்களும்
தோத்ரவடிவாய்த் தெரியப்படும். ஜாதிகள் சமஸ்த்தமும் தத்தம்
வேற்றுமை என்ற பிணக்கை அவிழ்த்துக்கொண்டு உன்னில்
வந்து ஒன்று பட்டுப்போகும். நீயே ஆலங்களின் சிர்றுகளுக்கு
அடையாளமுடைய ஏகசமதாமிருப்பாய். இதுதான் ஆலமூல்
இன்சான் என்று சொல்லுவதாக இருக்கும். எ-று.

இல்முல் இன்சான் பதிகம் சம்பூர்ணம்

அறைதிறப்புப் பதிகம்.

எழுதிர்க்கழி நெடிவடி யாசிரியனி குத்தம்

அச்சலவு கொக்கமொழி யம்பாஞ்சு ழித்துவா
வத்தினி மயிற்சு ரனையே
தற்சொருப வச்சஅறை தப்பற வுரைக்கவினி
தக்கமொரு பண்ணி ரண்டுமே
கச்சவிரல் அத்தனையில் உற்றமயி லானையவன்
வச்சவினை யாடு குணமே
முச்சகுமி முழச்சிந்து முப்படி நடக்கைவகு
முச்சறை திறப்ப தெவரே.

(1)

(இ-ள்):—இதனது மனமோகன ஸ்திரீயின் அமித்திலையை
அழிக்கச்செய்யும் சம்பிரதாய இல்மில் நின்றும் சொல்வதா
இருக்கும். அன்னவளின் விரகவெள்ள மடையுடைத்து வரும் சம
யம் கொச்சையான பல பரிசாச மொழிகளையும் வாயிற் பழக்க
மிடுவாள். மதனகுமுதவரையில் உன் உகிர்கொண்டு சுழற்றும்
போது அம்பரகோலாகலங்கள் அவள் செய்து சுற்றுவது வெரு
விமிரிசையாக இருக்கும். இனி வாசி நடைகில் பன்னிரண்டும்
கையாட்சி செய்யும்போது, அன்னனை அமிர்தக்கடல் ஓடிவரும்
ஓர் வள்ளத்தில் ஒரு மயிலை வைத்த வண்ணமாகத் தோன்றும்.
இது குமிழின் அருகில் உள்ள கிரகஸ்தாபரங்கனாக இருக்கும்.
இதற்கு முக்யமாக சூரியகலை வாசியை சுவாசத்தில் நிறுத்தி
நடத்தவேண்டியது. இந்த இல்மில்படி நடக்கும் மன்னர்கள்
உலகத்தில் யார் இருக்கின்றார்கள்? எ-று.

கத்துகட லேழுமொரு வெற்றிநட மாடிவருங்
கைத்திருகை போல வவள்தான்
சுற்றுமினி யச்சமிலை சம்பிரதாய வடிச்சமது
தட்டியேகை கொட்டி மொழிவான்
நக்கவர திக்கயலை நம்புவான் அலிபுஹேயும்
நாமொரு மீமுந் தாலுமே
பற்றுமயி லேயவள்கண் பம்பரஞ் சுழித்துவருமுன்
பச்சறை திறப்ப தெவரே.

(1)

(இ-ள்):—அப்போது ஜலை முழங்கும் சமுத்திராதிகள் ஏறும்
ஒருயிக்க எழுந்து நடனமாடி வருந்தன்மைபோல் விளங்கும் அன்
னவனுடைய இருகரங்களும் திருகை சுழல்வது போன்றுவட்ட
மாடும். இன்னும் உன்முகமானது சந்திர மண்டலம் போன்று
அன்னவன் நேக்கத்திற்குக் காட்டும். அடிக்கடி உன்னை மெய்ச்
சிப்புசுழுவதும், கையைக் கொட்டிப் பாடுவதும் நீ கண்டு உள்ளா
நந்தமுறவாய். இன்னும் அலிபும் ஹேயும் வாசியில் சுழற்றி
விட்டபோது இருகண்களும் பம்பரங்களைப்போல் சுற்றிவரும்.
இதுதான் இல்முல் இன்சானுடைய தத்துவமாக இருக்கும். எ-று.

நந்துகலை சுந்துவனை நண்காம நெருங்கிட
நறுமணங் கமழ்ந்த மலரும்

9

செந்துகள் வெருட்டிவருஞ் செருக்கான மேகமது
செம்பினிற மான குழலுங்
கந்துகரி யந்திவரும் கந்தாக்கு வட்டிடையிற்
கட்டியபொன் தந்த மதுபோல்
விந்துகலை செண்டுதனம் விற்பன மெழுப்பிவர
விஞ்சறை திறப்ப ரெவரோ.

(3)

(இ-ள்):— வலம் புரிச்சங்குபோல் ஒரு தாமரையானது
நின்று நறுமணங்கமழவும், மேகங்கள் படர்ந்த வண்ணமாக
உள்ள அளகபாரலட்சணமும், சுரோணித வாசனையும் தோன்றும்,
இது இன்சானுடைய இல்மையறிந்தால் வெளியாக்கத்தத்துவம்
பெறலாம்.

எ-று.

சந்தனங் கதம்பமமு தாதிசைபன் னீகுடன்
சத்தத்துட னெடுத்தே யணிவான்
பந்தடிபற் ருமநடை பைந்தொடியி றுக்கியிடை
பந்தபைங் கொடியுடுத்த கலைதான்
முந்தெனத் தரித்தகதி ரிந்திரன் மதத்தவொளி
மும்மதந் தரித்த வவந்தான்
வந்தென விருதேயவன் வன்சுவை வடக்கிடவுன்
வண்ணறை திறப்ப ரெவரோ.

(4)

(இ-ள்):— இன்னம் பதுமினி ஸ்திரீயின் சய அடையாளமாவது
என்னவெனில், அதன் சுபாவமே சந்தனம், பன்னீர், கஸ்தூரி,
ஐவாது இத்திரவியங்களை எடுத்தனிவது சதர வழக்கமுடையதா
கும். மிந்துவானரப்பர் பந்துகளைப்போல் ஓசிய நடையையுடை
யதும், இளமித்துவான வஸ்திரங்களைத்தரிக்க விருப்பமும், தேவ
இந்திரன் கொலுபோன்ற அழகிய மேன்மாடிகளை தமக்கு வர
சனை இடமாக்கக் கருதிக்கிறதும், இதை சரிவரக்கலந்து கசாநுப
வத்தையடைகின்றவர்கள் யாவராக இருக்கும்.

எ-று.

காரிகை கடக்கவொரு கால்படம் நெருக்கவெரு
காசுகள் பறிக்க வவளாம்
மாரிகை யுருக்குர்வெரு மாசுக னெடுக்கும்வகை
மத்தள முழக்க மதுகேள்

பூரிகை நவுரியொரு பூட்டுங்காபு மீமுமாக
பூசுவீனை வரவு மதிலே
சாரிகை நடத்தியொரு நாழிகை யிருத்தியேகை
சாவறை திறப்ப ரெவரோ

(5)

(இ-ள்):— காரிகை என்னும் நிலையை அடக்கித் தூண்டவும்
கால்படங்களின் குறிகண்டு சமர்த்துச் செய்யவும், இன்னும் அள்
னவர்களிடம் மிக்க ஆதாயங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், மத்த
ளங்களைப் போன்ற இளநீர்களைப்பற்றும் மார்க்கம் எது வென்று
கண்டு பிடிக்கவும், இன்னும் காபு, மீம் உடைய வாசியில் வைத்
துக் காரியம் செய்துகொள்ளவும் எவரறியப் போகிறார்
கள்.

எ-று.

கிங்கினி கிணுங்குமரு டங்கும் நெருங்கிடக்
கினிக்கரங் கொடுத்தப் பீனியாம்
சிங்கார மடமயிலே யிங்கிதமா லாமலிபைச்
சிந்தையி லிருத்தித் தவுசில்
ஒங்காரங்கொ டுத்துயர்த்தி யேங்காச நிலைநிறுத்தி
யொப்பியொரு தப்பு மயிலே
வங்காம் வரிச்சிரசில் வன்காதல் மஜுனூனையுள்
வாசறை திறப்ப ரெவரோ.

(6)

(இ-ள்):— இன்னும் கிரீடந்தரிக்கப்பெற்ற மருடத்தலையில்
முத்தமிட்டு மேளதாள விப்பங்களைத் தொடுக்கவும், அலிபை
இருதயத்தில் இருத்தி, ஒங்கார வாசலில் செய்யவேண்டிய பக்கு
வங்களைச் செய்து காரியம் நடத்திக் கொள்ளவும்;— பித்தமாகிய
மஜ்ஜூனையடக்கியாளவும், வாசலைத் திறக்க திறமையுடைய மன்
னர்கள் யார்?

எ-று.

மடமடவென் றேமுழங்க மண்டல நடுத்தெருவில்
மச்சகல முச்ச மதிலே
படபடவென் றேறியது பச்சைமர வுச்சியிலே
பட்டுருகும் வேளை தனிலே
கடகடக மென்றுமொரு கணைகடனை நேர்ந்துதிகழ்
கண்ணாறு மேரட்டி வரவே
குடதடமென் றுன்னமுதில் தங்கியே விளங்குகண
தன்னறை திறப்ப ரெவரோ.

(7)

(இ-ள்):—இன்னும் நப்சாஸீயத்தின் வரையில் நின்று மடமடவென்று ஊசாட்டங் கொள்ளும்படியான சூரிய வரையை உச்சியின்மேல் நிறுத்தி, இன்னும் பச்சை ரெங்காகிய உச்சி ரோபத்தை யிசைத்து வண்மை படுத்தவும், அறையில் உள்ள அமுதத்தைத் திறக்கவும் சாமார்த்திய புருஷர் யார்? எ-று.

காலினைப் பிணைத்துமிரு காலையிற் நெருக்கியே
கைத்தா ளடித்த லத்திலே
மாலிகை பொருந்துமன மாவடி நடந்தவழி
யஞ்சியிவள் கொஞ்சி மொழிவாள்
சாலிகை துரத்தியகண் மாலிகை நடத்தியதால்
மாசறக் கலந்த அலிபால்
பாலிலே சுகித்தவெரு பானகமி னித்தகவைப்
பாசறை திறப்ப ரெவரோ.

(8)

(இ-ள்):—அன்வரது பாதங்களை உச்சியின் நேராகக் கொண்டு சந்திர சூரிய சரங்களை அதற்கு நேராக நிறுத்தி மனநடையில் கொழுக்கினவுடன், வாய்குளரி ஒன்பதும் தடமாறி செஞ்சியவார்த்தையுடன், நின்று கிரகம். அலிபின் ஓட்டத்தில் சரத்தைப் பிடித்து வைக்க உடனே மோகன சமுத்திரம் கொந்தளிக் கும். இது யார் அறிவார்கள? எ-று.

உன்சர மிருத்தியொரு பஞ்சரக் கிளியைப்பிடி
யொப்பரவு தப்பி லாமலே
வஞ்சரத் தவத்துடைய வன்னகலை யானவனை
வன்புகழ் விளைக்க விதியோ
பொன்சரங்கள் கோந்தவணி பேரலவொரு அத்தினியைப்
பொற்றவிக மீதி ருத்தியே
பஞ்சரக்க ரிகைசுற்றி யஞ்சனக்க வல்லுரை
மத்தெனத் திறப்ப ரெவரோ.

(9)

(இ-ள்):—உன் சாமாகிய நினைவைத்தடமாட விடாமல் பொறுமையுடன் நிறுத்திவைத்துக் கொண்டு, ஒரு கிள்ளையைக் கரத்தில் கொடுத்து, காரியம் செய்தல்தான் அத்தினிமாதின் திறப்புக் சூரிய யோக்கிதி. எ-று.

மாதுதித் துற்றவரும் மாகுகலை மிச்சமது
மனமதஞ் சுகித்த பொருளோ
காதுகனும் நாகிவிழி காட்டிய துடுக்குமொழி
கயசவள மெத்த லையதே
தாதுவளி சித்தாகு கொட்டிய விஷக்கடுகு
தப்புற மயக்கு மதுபோல்
மீதுரைபொல் லாதவனை மீன்கலை தொடுத்ததே
மின்னறை திறப்ப ரெவரோ.

(10)

(இ-ள்):—இது போக மற்ற எல்லா ஜாதிகளுக்கும் மகரத்தில் நகம்பவைத்து அகரத்தில் அகம்பவைத்து நடுவளை சூனிக்க கிடத்தி வார்த்தை வையாளியால் தடவி குரும்பை திறந்து நீர்வடிய இயற்றுவது அறைதிறப்பாக இருக்கும். எ-று.

பஞ்சவான் நவக்கிரகப் பத்துமடி யத்திரும்
பஞ்சாய மெடுத்து ரைக்கவோ
நஞ்சுகொடி தெனச்சீர முப்புதிற வப்பெழுப்பி
நக்குகலை விப்பு ருத்தியே
இஞ்செனத் தரித்தமேகங் குஞ்சியோ டிரங்கிவரு
மின்பமயில் மோக மதனல்
வஞ்சமது வுன்செயலை வந்தியது செய்தெடுக்க
வஞ்சறை திறப்ப ரெவரோ.

(11)

(இ-ள்):—நவக்கிரகங்களும் அஸ்திவாரம் குலைந்து கொட்டும் படியாக நஞ்சிருக்கும் வாகியை நிறுத்தி அமுதிருக்கும் வாகியை உட்கொண்டு மதிலின்பேரில் படர்ந்த மேகங்கள்போல் வளைந்த விரகதாபங்களை பஞ்செனப் பிரித்து அறை திறக்கத் திறமுடைய வர்கள் யார்? எ-று.

ஆடுமொரு வித்தைவழி மாலுமொரு நற்கலிமா
ஆடுமொரு வித்தை யதிகேள்
சாடுமொரு வெற்றி அலி பாகுமது வுற்றறையும்
ஜாதியீழும் தாலுமாகவே
கூடிவர வொத்ததையும் ஹுவதையு முத்துமனக்
குமியடி மீழும்ஹே தால்மீழமே

பாடியசிங் காரமடிப் பவளநிறப் பெண்மயிலே
பச்சறை திறப்ப ரெவரே.

(12)

(இ-ள்):—நன்மைதரக்கூடிய கலியின் ஆச்சரங்களைக்கொண்டு சித்தாடி இருக்கின்ற ஞானவித்தையால் எதையும் கைவசஞ் செய்யும் விதத்தைத் தெரியவேண்டியதைக்கேள். அலிபையும், ஹேயையும், மீமையும், தாலையும், ஒன்றுபடச்செய்து ஹலி மந்திர வாசியைத் துணைக்கருவியாகப் பிடித்து சும்பியடித்தால் அறையானது திறக்கும். என்று

அறைதிறப்புப் பதிகம் சம்பூரணம்.

வ ல ம் பு ரி ப் ப தி க ம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய வீருத்தம்

திருமது வெழுப்பத் திசையது நாலிற்
செம்மையு ணறுசுவை யதனிற்
கருதிய வாறு கருணைரே சினையைக்
கலந்திடு முடலினிற் பகுப்பை
மருவியே கலந்தே யொருபிடி சாத
மருந்திய வமுதின்பங் யந்தும்
உருகியே வரங்கு முள்ளுறைக் கமல
முறைந்தது வலம்புரிச் சங்கே.

(1)

(இ-ள்):—வலம்புரிச்சங்கின் வல்லமையைப்பற்றிப் பேசப் படுவதாக இருக்கும். இந்த உடலில் அழகு என்று சொல்லப் பட்ட உதிராக்ளியின் சாரம்ஸத்தை தரக்கூடியது. இன்னும் அறுசுவை உண்டி. பதார்த்தங்களை உன்னலகங்களில் கொண்டு சென்று குடர்க்கருவிகள் தோறும் செல்லவைத்து ஐந்து பூதிய ஸ்தானங்களிலும் அடையச்செய்து சத்துகாரங்கொள்ளச் செய்து இருதயத்தாமரைக்கு மிகுந்த ஆதாரப்பொருளாக நிற்கின் மது. என்று

தங்கிய தலம்பூ தரபத்தின் நொய்தாய்த்
தருநிலந் திருக்குலா மதுக்குள்
பொங்கிய மூல முத்தடுப் பதனில்

பொருந்திடு மீன்கனல் கொளுத்திச்
சங்குபா லதனுங் கொதித்திடும் வேளை
தருந்தவி உலிபிணாற் கடைந்து
மூங்கவே யுறைவிட் டுறைந்திடுந் தயிரை
முடித்தது வலம்புரிச் சங்கே.

(2)

(இ-ள்):—இன்னும் இந்த நிலவுலகத்தின் கண்ணுண்டான சகல ஜீவராசிகளின் மோகாக்ளியிற்கொழுவி நின்று, ஆகாரங் களை உதிரமாக்ளி, அவைகளை அன்றாடம் ஜீரணிக்கச் செய்து, விந் தை திரட்டுவித்து அவ்வித்தில் நின்று இன்னொரு ஆலத்தை உண் டாக்கி பாலாக்கி, அதை மாதாவின் கர்ப்பத்திற் கொண்டு போய் விட்டு உரையுண்டாக்கி, அப்பால் ஆலம் அஜிசாமில் வைத்துத் தயிராகக் கடைந்து, அலிபை அதற்கு மத்தகவைத்து, நிறுத்தி இன்சாளை முடித்து விட்டதும், வலம்புரிச் சங்கே இருக்கும் என் பதை இதனாலறிய வேண்டியது. என்று.

சகிக்கருங் கல்லுத் திரண்டது வெண்ணெய்ச்
சாந்தொடு வருகநெய்க் கலசம்
பகிரொடு மேந்தி யதினிறஞ் சிவவப்பு
பழகியே யுறைந்தபின் முளைத்த
மகிழ்வொடு ரண்டா மொருபகுப் புதிர
மறுபடி யுப்பொடு சிறுநீர்
சுகிழவுடன் மறிகா லுன்பலந் தவிர்ச்
சுழுகிடு சக்கையொன் மதுதான்
ஒகியொரு கூறு முன்னிடத் திருந்து
முறைந்தது வலம்புரிச் சங்கே.

(3)

(இ-ள்):—இனி கல்லுக்கு சமரணமான மட்டியறிவை சிறிது காலம் வெண்ணைபோல் வைத்து, உலகத்தை நடத்தச்செய்து, அப் பால் முன்செய்த பாக்கியத்தின் விதிவசத்தின் பயனில் அந்த வெண்ணையை மெய்ஞ்ஞான ஆராய்ச்சி யென்ற அக்ளியால் உரு கச்செய்து கடைத்தேற்றிற்று அந்த அக்ளியாகிய உஜுலதே ஒன்று மில்லாது போய்க்கிடந்த அமாவல் முத்தலக்கு எள்கின்ற இரகசியத்தில் நின்றும் பகாவுடைய நாட்டத்தில் பரமாத்மாவை உண்டு பண்ணி ஜடலத்தில் ஊண், உறக்கம், சிறுநீர், மலம், உப்பு

நாட்டம், தேட்டம் யாவும் வைத்து வெளியாக்கி விட்டதும் வலம்
புரிச் சங்கரக இருக்கும். எ-று.

ஆகவே பங்கு வகையொரு வஞ்சகம்
அறிந்திடு மாகமெய்க் கருத்தால்
தரகமு முன்னுத் தகையொடு மோகம்
தருமத முருக்கிட வகைகேள்
பாசமு மணுகாப் பதுமசித் தினிசங்
கினிமயில் முகத்தைக்கண் ணோக்கித்
சோகநீந் தவளைச் சுருதிநா ளிரைந்து
சுழித்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (4)

(இ-ள்):—ஆனதால் இந்த ஜடலமனது ஐந்து பூத நப்சு
களின் பங்காக நின்று ஆடிவருகின்றது. டை வகை ஐந்தும் அறிய
வேண்டியது மனிதனுக்கு முதற்கடமையாக இருக்கும். அப்பால்
பதுமஸ்தானங்களைக் கண்டறிய வேண்டியது, அப்பால் தவ
நிலையில் கற்ப சித்துக்களைத் தேடவேண்டியது. அல்லது விருதகளை
உருப்போட்டு முடிக்கவேண்டியது. மிக்க அவசியமானதுவும்
வலம்புரிச் சங்கரக இருக்கும். எ-று.

நலம்பெறக் குயிலான் குலவிப விரைச்சல்
நடந்திடு மறுபத்து நாலில்
நலம்பதி யாகிக் கமர்தலம் வெடித்துத்
தயங்கியே மயங்குமவ் வேளை
குலமறி மேகக் கார்நிறம் பொழிந்த
கருணைப்பேர் கொண்டவிந் துருகி
விலகிய குழந்தை யினம்பிறை மடந்தை
விழித்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (5)

(இ-ள்):—நலமசகிய திவ்யஞானத்தை அடைவதற்கு நூறுவ்
முகம்மதியாவென்னும் மயிலை நூறுவ் குருதியவுடன் உதிரங்
கொதித்து, நாதவீந்துல்தானம் பொங்கி வடிந்து வந்து, கமலதாம
ரை விதிந்து, இளம்பிறை மடந்தையின் ரூபத்தில் நிறுத்தி சுயம்பாக
வெளியாக்குவதும் வலம்புரிச் சங்கரக இருக்கும். (எ-று)

மின்வெட்டி மறைந்தாற் போலசித் தினியை
யிருக்கிக்கொள் முன் முகக் கண்ணில்
தன்னிதழ்த் துகையைச் சுவைத்திடுந் தலத்தில்
சடுதியி லொருநொடிப் பொழுதில்
மென்னிடு நுனிநா நுணைத்திடு நோகா
மேதியைப் பிடித்திரு கரத்தால்
உன்னியே யேற வுறைப்பொடு வழியை
யுரைத்தது வலம்புரிச் சங்கே. (6)

(இ-ள்):—இனி சித்தினிமாதூடைய இல்பில் செய்யவேண்டிய
உபாயத்தந்திரமானது என்னவென்றால், வெகு ஆவசரமாகவும் மிள்
னல் வெட்டி மறைவதுபோல் முடுகவேண்டியது. எப்படியானால்
முன் முகப்பால் வெள்ளம் வளரச்செய்து நாவை விழியின் நடுவே
சையத்துத் தட்டவேண்டியது. அந்நேரம் காரியம் அடங்கலும்
பின்னடையாமல் திறைவேறி விடும். இதுவும் வலம்புரிச்சங்கு
எனப்பட்ட சூரிய வாசியாக இருக்கும். எ-று.

பூவெழு வெண்மைக் குரளைசிந் திடையும்
பூரித்துக் குவிந்துள தலையும்
பாவெழுந் சோதிப் பதுமத்தி ளிதழ்போல்
பாந்திடு மல்குலை யுடையாள்
தாவத்தி னுடனே குதுசியின் நிறுத்தித்
தயவுட னுனிநா வதனால்
வாவினைய யுலவி வருந்தலை யுளத்தை
வளைத்ததும் வலம்புரிச் சங்கே. (7)

(இ-ள்):—இனி அத்தகைய வடிவையுடையதை பதுமம்
என்ற நிலையை உடைத்து இதழை விரியச்செய்து கரிசர இன்பத்
தில் வைத்து குதுசியின் வாசவாகிய விழியின் காரியம் செய்து
மதுர வார்த்தையாடி மகிழ்ச்செய்து விடுவதும் வலம்புரிச் சங்
குடையத்தத்துவத்தைக் கொண்டே சகலமும் யோசனையாக நடப்
பிக்கவேண்டியது. எ-று.

ஆவினத்தி னடைவா மவன்மொழி குயிலா
மழகிய வல்குளின் வாசம்
வெல்லத்தினை மழுவாம் விளக்கொளிக் கருவாம்

வெக்சுத்தின் கூறுடற் குழலாள்
மல்லுற்று வாது பேசிய மருகு
சித்தினி குரண்பெண் மயிலை
வல்லத்தின் கோட்டை வாசற்சஞ் சிவியை
வாங்கிய வலம்புரிச் சங்கே.

(8)

(இ-ள்):—அன்னப்பட்டிமின் நடையைப் போன்ற திவ்ய சூயி
லைப்பேன்ற மதுரித்த வார்த்தையையுடைய சித்தினிமாதின்
வாசமான வெல்லக்கட்டியை முகந்த தன்மைபோன்றதாக இருக்
கும். அவளுடைய ரெங்கானது விளக்கின் கூட்போன்றதாக
இருக்கும். இன்னும் முகம்மதியத்தான அன்னைவளின் கூந்தல்
பாரமானது கரிய மேகத்திலும் சிறந்த தன்மையுடையதாக இருக்
கும். இன்னும் வல்லமாகிய புருவமந்தியாக இருக்கும். அன்ன
வளுடைய திருவாசலானது அதற்கு சஞ்சீவியாக இருக்கும்.
அதன் அம்ஸமானது வலம்புரிச்சங்காக இருக்கும். எ-று.

செம்மலர் மாலை சொருகிய குழலைச்
சேரவே தவிசினி விருத்திப்
பம்மிய கலையைப் பயபய விறக்கிப்
பருகவே மயிலவள் தனக்குக்
குப்மியை மிறுக்கி யுறைந்திடுந் தலத்தைக்
குவிந்திடு தழுவிடுங் கழுத்தை
இம்மியின் கணக்கை மியம்பிடத் தகுமோ
விடம்பிடி வலம்புரிச் சங்கே.

(9)

(இ-ள்):—முகம்மதியாவென்னும் அப்பெண்மயிலின் கூந்தலை
உன்னில் சேர்மான மாகும்படியாக சிம்மாசனத்தில் இருத்திக்
கொண்டு ரேசக கும்பிக்கைகளை மெல்ல மெல்ல ஏற்றி இறக்கி
விட்டு, கும்பி என்ற ஹலி மந்திர உருவை முக்காலுந் தியானத்
தில் வைத்து முடுக்கி விட்டக்கால் அந்த இன்பவெள்ளத்தின் பர
வசத்தை சொல்லி முடித்தற்கு யாசால் கூடும். அதுவும் வலம்புரிச்
சங்காகத்தான் இருக்கும். எ-று.

புகைமலர்க் குழலைப் பற்றியே நெருங்கப்
பிடித்திடு கரத்தின விறுகச்

சுத்திடு மிதழைப் பறித்திடு முகத்தை
முகத்திடு வாசியை வாங்கி
அகத்திடு வைத்தைப் புகட்டிடு சுத்தை
அன்பது மஞ்சையு முருக்கி
மகிழ்ந்திடு குய்யம் நிறைந்திரு கரையு
மலர்விரி வலம்புரிச் சங்கே.

(10)

(இ-ள்):—முகம்மதியா என்னும் வாலையின் திவ்ய கூந்தலைப்
பற்றிப்பிடித்து, அதரபானத்தை அருந்தி மும்மண்டலத்தை உகப்
புடல் முதலி முகந்து சந்திரகலை வாசியை இழுத்து வாங்கி அகத்
தை ஒரு கமல மணிபோல் பளிங்கியாரும்படியாகத் தீட்டி சுத்
தம் பண்ணிப்பாரு வலம்புரிச் சங்காக இருப்பது தோன்றும். எ-று.

அங்குல மெழுமே லொன்பது வரையும்
அணிபெரு விரல்புறங்காலும்
தங்குமே யமுதம் படம்முழங் காலும்
தரிபட மூலமல் குலுமே
பொங்குமே குய்யம் மார்புகண் மூடும்
பொருகழுத் தடையிதழ் தெற்றி
குங்குமத் தடஞ்சூழ் முறும்மதென் றுகித்துக்
குதிகொளும் வலம்புரிச் சங்கே.

(11)

(இ-ள்):—முகம்மதியாவென்ற அந்த வாலேக்கு வாசியுடைய
புறத்தால் ஏழு அங்குலந்தொடுத்து ஒன்பது அங்குலம் வரையும்
அவளது அலங்காரமான விரல்கள் ஒளிவுசெய்து கொண்டிருக்
கும். இன்னும் முழங்கால் தொடுத்து மூலாதாரம் வரையிலும்
அமிர்தகலையாகிய சூரிய சந்திர ரூபப்படமானது பளபளவென்று
தோன்றித்தெரியும் இன்னும் அவளது தெற்றியும், மார்பும்,
புருவ வளைவும் பெரியதோர் கண்காட்சிப் பொருள்போல் அதி
சயமாகக் காணப்படும். எங்கு நோக்கினாலும் குங்குமத்தின்
ரெங்காகவே தெரியும். இதுதான் வலம்புரிச் சங்குடைய தோற்ற
மாக இருக்கும். எ-று.

வலம்புரிப்பதிகம் ஸம்பூர்ணம்

விழியுறப்பதிகம்.

கலிவிருத்தம்

வல்லங்கதி ரெல்லைகளில் வந்த சிற சூல்தாஞ்
சொல்லுயிறை வேதமதிற் சொந்தவுரை தன்னை
தல்லகலை யுள்ளநடை நாமறிய வெண்ணிக்
கல்லைமதங் கொண்டகயல் காட்டும் விழியாளே. (1)

(இ-ள்):—மகத்தான அஹது, ஐன், என்ற வஹதத்தில் ஒரு
பேரொளிவாய் எழுந்துநின்ற முகம்மதியாவானது தனக்கு உதா
ரணமாக வேதகலைஞர்எனங்களின் உரைப்படி, குஹால் குதலி
யாகி, இன்ஸரனில் மதுபுடைய தேதர்ப்பெண் வடிவங்கொண்டு
முாஷஹிதாவில் வெளியாகிடக்கண்டபோது ஆசித்துத்தயிக்கும்
அப்தாகிய இருதயத்திற்கு தனது கெண்டை மீனைப்போறை
கண்ணை மருட்டிக் காட்டும்படியான விழியையுடைய பெண்
மணியே! என்று ஆசிரியர் இஷக்கின் புறத்தால் அழைத்து நிற
கின்றார் காண்க. எ-று.

கோகனக முத்துசங் கினிக் கொளுகைசொல்ல
மாகனக மான மேனி மாதுளை பழுக்க
நாகரச மாகுமவன் நப்பீடும் புருடர்
தாகரச மாய்கைதரு சாகுவிழி யாளே. (2)

(இ-ள்):—இன்னும் அவன் விழியானது, வலம்புரிச்சங்கும்.
தீரனைமுத்துப், தீலோற்பன புஷ்பமும், அழகிய தங்க சன்னங்க
லின் மின்னலும், புள்ளிமாண்களின் மருண்டசாயலும் தோற்றும்.
மாதுளம் புஷ்பத்தின் அலங்காரம் போன்று, அன்னவனை நம்பி
விட்ட சாகுக்களான நாயகமர்களின் தாகமரான மரணத்தை வில
க்கி விடும்படியான இருகண் பரர்வையுடைய மின்னரசே. எ-று.

சங்கினி சாகுமொழி சக்கரஞ் சுழித்தே
பைங்கினி மதத்தையெடு பையக்குறி தன்னால்
சிங்கிசிர சங்குமுலைச் சீரிடை யவிழ்த்தே
பங்கைநகம் பூண்டுமுளி பாட்டும் விழியாளே.

(இ-ள்):—அந்த வலம்புரியை ஒத்த சிவகாமியாகிய அவளது
ஒருமோக மதன சரிகரப்பார்வையானது, சக்கரமான முக்கோ
ணங்களிலும், ஆடும் வாசி வட்டத்தின் நடுவே சுழித்து வீசியோடி
பசியகினியாகிய பளிர்ண்டு கலைபடியின்ற ஸ்வாசக்குறியோடும்
கலந்து, தன்னாலே தானாகி சிங்கியாகிய முகம்மதியாவாகியவள்
தன தலையின் கூந்தலை அவிழ்த்து உதறிவிட்டு தாமரை மலர்ந்த
வண்ணமாக சிறித்து நிற்கும்போதே கணமுழி பிரளம்படியான
விழிகளையுடைய பெண்ணரசே.

சங்கித முழங்குமவன் சரசுரத்தின் வாதி
பைங்கினியின் பஞ்சைதலை பம்பரந் துதிக்க
நங்கைநகை கொள்ளுமுன்னை நளவிலி னூடே
தங்கைகொடு சேரவரு தப்புவிழி யாளே (4)

(இ-ள்):—இன்னும் வாயளது உயர்ந்த குரலோசையை
ஸ்வாச சரத்தோடும் தொனிக்கச்செய்யும். இன்னும் பைங்கினி
யாகிய வாசியின் சேர்மான கருவிகளான ஐந்து பூதியங்களும்
பம்பரஞ்சுழன்ற மரதிரி ஆடிவர, அன்னவளது தந்தவரிசைகள்
ஒவ்வொன்றும் தன்னைத்தானறியுமவர்களின் சொற்பன சாய்பல்ய
மான காட்சியாகவும், இவ்வுலக இச்சைகளைக் கவர்ந்து தப்பித்துக்
கொள்ளும் யோகமரான விழியையுடைய மரதரசே. எ-று.

பட்டுத்தே தினிரவுக்கை பச்சட மணிந்து
ஒட்டுமிஞ் சிமினிட மோர்வழிசி னூடே
முட்டும்பரிக்க கெட்டும்வாசி மீழும்வாவும் சீனும்
விட்டிலகப் பட்டதுபோல் வெம்புவிழி யாளே.

(இ-ள்):—இன்னும் தினைவான கனவில் வெளியாகும்போது,
பட்டாடை என்னும் கலிமாலை யணிந்து, பச்சைவடமாகிய
வாசியை ஆபரணமாகப் பூண்டு, இரவுக்கை என்னும் ரேசகம் கும்
பம் என்பதை அணிந்து, முட்டுத்தட்டாகிய ஒரு எல்லைக்குள்
அதாவது உள் நாவுக்குமேலே கபாலமண்டலத்தின் விஸ்திரமான
ஹரோட்டின் வழியாகச்சென்று உலாவிய விட்டிலாளது அகப்
பட்டுக்கொண்டமாதிரி, வாவு, சீன், வலது இடது நெத்தியின்
மத்தியில் ஆடும் கண்மணியே. எ-று.

தன்மனமென் றும்மிடந் தயங்கிமொழி சொல்வாவி
என்மத மடங்குசிங்கி யேழுமொரு யாமம்
மன்மதப்போர் செய்யவரு மாதலக்குல் லீலை
முன்மத முடிக்கடலில் முழுகுவிழியாளே. (6)

(இ-று):—யார்ப்பா, அகமல்ஷுஹுதில் மிதந்து பரமானந் தங்கொன்பவளே! நீ உன் அகங்காரங்களை ஒடுக்கச்சுத்தசாத்வீகத் தில், இருந்து அவளைக் கேட்பாயாகில், கருமத்தைச்சொள்வான். நபஸானியாக்கள் ஏழும் ஒவ்வொன்றாக, மகாம் விபரமாக ஒரு ஜாமத்தில் உடைப்பான். இதுதான் மிக்ருஜியின் ஸம்பாசனையாக இருக்கும். அதாவது, அந்த சிவகாமியின் இருகால் அல்குல், அதாவது, சந்திரகுரியஸ்வாசகலை, இருள்வட்டம், இதில் லீலையாகிய, இஷ்கில் பிரமைக்கொண்டு உற்று தனித்திருக்கச் செய்யும் பார்வை நளினத்தையுடையவளே! எ-று.

ஐம்பொரு லுருக்குகளை யாளிமணிவட்டஞ்
செம்பென வுருக்கவெகு சேசினைகளுண்டு
கொம்பென வருங்கலத்திற் கூறுமையமேத்திச்
சும்பெனச் சுருக்குநாது குட்சிவிழி யாளே. (7)

(இ-ள்):—ஐம்பொன் என்ற, வெணமை, சிகப்பு, பச்சை, மஞ் சள், நீலம், என்ற ஐந்து ரெங்குகளையுடைய, பஞ்சாத்ன மோதிர வட்டத்தில் அதாவது, நேத்திரத்தின் கமலமத்தியில் உன் அசலை நீ கண்டபோது, அதில் செம்பாகிய கழிம்பானது உண்டு அத் துருவைப்போக்குவதற்கு ஒரே நிலையென்னும் கலமும், வைராக்கியமென்னும் மையுங்கொண்டு தீட்டிக்கழுவிவிட அவள் கிருபையான திருக்கண்பார்வையே காரணகுருவானவளே! எ-று.

கச்சகலை யிச்சைகனி யொக்குமிதுவொக்கும்
அச்சிகடு வுச்சிநீ ரருந்துமது போலே
பச்சைகுழல் பச்சணிக் குழந்தையந் தீர
வைச்சமடி தவிசிருத்தி வெல்லுவிழி யாளே. (8)

(இ-ள்):—மனது கச்சகரத இன்பக்கனியாகிய கலிமாவின் ஹுதி என்பதை, ஒரு தீப வெள்ளிவைப்போல் கொளுத்தி, மூளை யில் நின்று நினைவில் வடிந்து ஒழுக்கும் நெய்யை வார்த்து பச்சைக்

குழந்தையாகிய வரசியின் ஆதாவை முன்னேற்றி இன்ஸானியரின் பயமாகிய பித்தை அறப்போக்கி, ஜயவீடென்னும் மகாமன் மருமுதாவில் இருத்தாட்டும் கிருபையான கண்களையுடையவளே!

எவ்வுகளை ரண்டெழுத்து மேயிமேலெங்கும்
சவ்வுகலை யொத்தவுடன் சதததுக்கு னூற்றுப்
பவ்வுகட லேழுமொரு பாருலகைச் சுற்றி
மவ்வுதிரை கொண்டெரியுமங்கை விழியாளே. (9)

(இ-ள்):—கபாலத்திற்கு மேலாலே உறுஜ்நுஸுலாகின்ற வாசியானது மேலுக்கு இயங்கு சமத்துவம் ஒத்தவுடன், நுக்தாகிய ஒளிவானது கீழ் உலகமாகிய ஏழுசமுத்திரங்களும் அலைசுழற்றி வீசிக்கொண்டிருக்கும்படியான மோகவிழியையுடையவளே. எ-று.

நாலுசாதி யாகுமென நங்கையர்கள் தங்கன்
பாலில்பஞ்ச தாரைசம் பத்மினியாமயில்தான்
குலுருகு பாலில் பழம் சித்தினியாங்குயிலான்
சாலுருகு சங்கியசன் தேனின்விழி யாளே. (10)

(இ-ள்):—அத்தினி, சித்தினி, சங்கினி, பதுமினி என்கின்ற நான்கு ஜாதிப்பெண்களில் நின்று முதன்மைப்பருவமாகிய மயில் குபத்தில் மருலானது குலுற்றிருந்தது. பஞ்சதாரை என்ற அனா சிறுகள் ஐந்தும்சேர்ந்து இந்த பூலோகத்தை சமைப்பித்து, இனி வேதமும் ஞானமென்ற பாலாமிர்தமும் உற்பத்தி செய்திற்று. அதுவே சித்தினியாகும். அதுதான் குயில் குபம். இனி சங்கினி என்ற வலம்புரிதான் கீதநாதத்தில் ஆலம் இன்ஸானியாவில் தின்றும் ஆதம் வெளிப்படையாயிற்று. அதுதான் தேன் போன்ற தெளவீதாக விளங்கும் விழியையுடையாளே. எ-று.

மாதுவளை கொஞ்சமது மாதழம்பழம்போல்
வீதுவளை விற்புருவம் வில்வப்பழம் மாசீபு
சாதுமயில் மங்கைசங் கினிக்குமாசீபுசொக்லச்
சாதுமின நீரதுபோல் தங்கும்விழியாளே.

(இ-ள்):—இனி பத்மினியின்மார்பானது, ஷுஹுதுடைய ஹாலில் மாதுவளையின் கனிபோன்றும், இனி சித்தினியின் மார்

பானது வில்வப்பழம்போன்றும், புருவக்காளானது வானவில்
கூப்போன்றும், இனி சங்கினியின் தோற்றமானது இளநீர்க்கு
கும்பையைப்போன்று மிருக்கிறது. இதெல்லாம் வாலையின் விழி
யில் தெரியும்படியானவளே. எ-று.

அன்னநடை போலவொரு வம்புவிழி யாஸ்தான்
வண்ணமயில் போலவொரு வஞ்சி நடையாகும்
கொன்னுகதிர் கூர்மையிலுங் கொக்குநடை யொக்கும்
உன்னுகுறி யித்தனையு முன்றுவிழி யாட்கே. (12)

(இ-ள்):—பதுமினியின் நடையானது வெள்ளன்னத்தைப்
போன்றும், சங்கினியின் நடையானது மயிலின் தோற்றம் போன்
றிருக்கும். அத்தினியின் நடையானது கொக்கு. அதானது உலை
வாசியின் பேரில்வைத்து ஆடி நடக்கும். ஆக இத்தனை நடை
யும் நீ முஷாஹிதாவில் எதைக்காண்பாயோ அதுவே வாலை
ஸ்ரூபம் அதில் இத்தனையும் காண்கும்படியான விழியையுடைய
வள். எ-று.

விழியறைப் பதிகம் முற்றிற்று.

ப த ம ரு ள் ப தி க ம்

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிறிய விருத்தம்

அருணைணைவிடி பளபளென வழகாயொளிமருளறைக்குள்
குருவி னருளைக் கரங்குவித்துக் கூடி மீருந்தா லப்படியாம்
மருளு மயக்கந் தனைநீக்கு மறுகா லருளை வருத்திவைக்கும்
தருணஞ் சமைய மிதுவேளை தருவார்பதத்தையருள்வாரே (1)

(இ-ள்):—மூலாதாரக் குகைக்குள்ளே இளஞ்சூரிய கடரைப்
போல் பளபளவென்று பிரகாசிக்கும். அதுவே சற்குருவின் கட
ரொளிவாக இருக்கும். அப்படி நெரிசித்தால் அகணமே அதற்கு
நமஸ்காரச்செய்து விட்டால், அப்பால் சந்தேஹமயங்களைப்
போக்கடித்து வாசி மாறிய சக்கர் மக்கர்களை திருத்தியமைக்கும்.
நல்ல தருணம் சற்குருமுற்றியித்தீன் வந்து பாததரிசனை தருவா
கள். எ-று.

ஆறசநினைவு மனமுமொன்று யசையாதெழுந்தஹறுபதனில்
ஓசை யிரைச்சவிலையெழுத்து ஆ, ஊ, கும்மென் றலங்கரித்து
வாசங்குதித்து மருள்மயங்கி வடிவாய் மருவியதிற்சிறந்தாற்
காஜா முகியித் தீனருளுங் கனகப் பதத்தையருள்வாரே. (2)

(இ-ள்):—நினைவு, ஆசை, மனம், இம்முன்றும் ஒன்றுகிண
வைராக்கிய நிலையைவிட்டும் நீங்காமல் பளிர்வென்று உதயஞ்செய்து
எழுந்து நிற்கின்ற ஹூ வென்ற அட்சரத்தில் ஒருதொனி இரைச்
சல் சொண்டு ஹா, ஹூ, ஹும் என்று அலங்காரத்தோற்றத்து
டன் உலகை உற்பத்தி செய்து அருள்பெற்றிருக்கும். அந்த ரகசி
யத்தில் கலந்து கொண்டால் காஜா முஹியித்தீனண்டகையின்
அருளாகிய பதத்தை வந்து கொடுத்தருள்வார. எ-று.

சந்தார்கருணை யிருகண்ணு யிசைந்த காதுயிருநாசி
வாய்ந்தாரயிர்தக் கனிவாயுர் வணங்கவிருகைகாலுடனே
ஓர்ந்தாலாகா தொருகாலு மொருமையொருகண் முகத்தூடே
சேர்ந்தால்நந்தி முஹம்மதுவாஞ்சேருப் பதத்தையருள்வாரே

(இ-ள்):—அவ்விதம் தக்தவுடனே கருணையான இருகண்
கும், இரகையகும், இருநாசிகளும், அமிர்ந்த வசனத்தையுடைய
வாயும், வணக்கத்துடைய இருகால் கையுடனே எல்லா உறுப்புக்
களையும் ஸ்மரித்துப் பூட்டி, ஒருகால் அதாவது சும்பகம்வாசி
ஒருமையாகிய நினைவும், ஒருகண் அதாவது மணக்கண் என்ற
தன்னுணர்ச்சி முகம் என்ற அநிலையுடனே பூண்ப்படுத்திக்
கொண்டால், அப்போது நந்தியாகிய முஹம்மதியாவானது வந்து
பதமருள் தரும். எ-று.

சுமான் நிலையுங் குதிகொள்ளுமிஸ்ஸாம் நெறியும்பயிர் வினைக்கும்
ஆமாங்குறுறுங் கிதாப்களும் அதிசு பயித்தும் அவ்வெழுத்தாங்
கோமான் குதுறத் தொளிவாகிக் குதிக்கும்நடுகிலீ மானுந்
தாமச முஹம்மந்பிசோஜா தருமபதத்தையருள்வாரே. (4)

(இ-ள்):—ஹூ என்ற ஒரு அட்சரத்தின் தத்துவத்தில் பழ
கிணவுடன், சுமானிலையென்ற வைராக்கியமும் உறுதிப்படும். இஸ்
ஸாம் என்றதும் இணையென்ற குபிரியத்தை விட்டும் பரிசுத்தப்
பட்டு களை நீங்கும். வேதபாராயண சாஸ்திர சரஸ்வதி உதிப்பு
களும் அந்த அட்சரத்தில் நின்றந்தான் உதயமாகும். வல்லப

வஸ்துவின் குதுறத்தும் வந்து அருள் குதிக்கும். நடுவே வாசியும் நிலை நின்று ஒரு ஸ்தானங்கண்டு அடங்கும். கோஜா முகம்மதும் தன் அருளான பதத்தை வந்து தரும்.

உவ்வென்றருளுமோரெழுத்தையுருங்கமலத்துள்ளிருத்திச் சிவ்வென்றருளுமருட்கண்ணாற்றெளிந்த ஹக்கென்றனெழுட்டி நவ்வும் நடனச் சுழிவழியே நடத்த மவுன கரத்தெழுப்பி எவ்வங்குதுபிவ்அல்லமென்னுமிசையுப்பதத்தையருள்வாரே

(இ-ள்):—ஹலவாகிய ஒற்றையட்சரத்தை வாசி கமலத்தில் வீசியுருண்டு உந்தியின் கீழ் ஆதாரத்தில் வைத்திருத்தி எழுப்பி. அருட் ப்ரசன்னத்தின் திவ்ய கண்ணல்கண்டு ஹக்குதய வீட்டில் வைத்து இஷக்கென்ற தீயையுட்டி, ந யியின் அந்தத்தின் வெட்ட வெளியில் வாசியைவிட்டு நடனஞ்செய்து, அப்பால் ஓசசெய்ய யாது செல்லும் வெண்குழல் அதாவது நூற்றின வீட்டில் சரத்தை நுழையவிட்டு எவ்வவிட்டால், குதுபுல் அல்லமாகிய சற்குரு நாதன் முறியித்தீன் வந்து பாதமுத்தி, வரங்கொடுக்கும். எ-று.

ஊரு குவ்வில் ஆளுக வொளிவா யோடு மச்சுணையில் மாருக் கலிமா வழுவாட்டி மகிழும் கமல வாயியிலே கூரு யிதழா யிரத்தெட்டுங் குறியார்ந்த தெழுந்த வட்டமதில் தாரார் முகியித்தீனருளு தந்தொண்பதத்தையருள்வாரே (6)

(இ-ள்):—ஹலவைக்கொண்டு மயமான முனையில் சம்மித்த வுடனே கபாலத்தின் அறிவுதழம்பி கொதித்து அமிர்தமானது ஒரு பிரமாண்ட நதிடைப்போல் ஊறிவழியும். அதில் முய்யமதியா வென்னும் சுடர் கிடந்து மின்னும். அந்த மின்னல் யாவும் ஒரு சேரத்திரண்டு கூடிவந்து, உன்னை அந்த அமிர்த நதியில்விட்டு அமு தாட்டும். அதுதான் கலிமாவின் நரபமாக இருக்கும். அப்போது ஆயிரத் தெட்டிதழ் தாமரையானது பளிர்ரென்று இதழ்விரிந்து மறைபொருட்கள் வெளியாகும். நாயியந்த வட்டமும் பிரமாண்ட மான தன்மையில் காண்பாய். சற்குருநாதன் முறியித்தீனும் பிர சன்னமாகி வந்து பதத்தை அருள்வார். எ-று.

இசங்கி யெங்கு மெழுத்தனை யெவ்வா றறிவே னறிவதற்குக் கசங்க முடலிற கனவறுத்துக் கண்டாற் ககன முடுகி

மசங்கும் புலகஞ் சொன்ருகி வாரூ வன்பு கொடுதின்று அசங்கற் கறிய திருவருளி னரிய பதத்தை யருள்வாரே (7)

(இ-ள்):—அவ்வித கருணை வெள்ளமாகிய அவ்வட்சரத்தை எப்படி நான் அறியக்கூடும். அறியவேண்டுமானால், இந்த சரீரத் தின் கோள்களான துடக்குகளை யெல்லாம் அறக்களைந்து கண்டால், சுவன உலகமெல்லாம் தரண்டி அப்பாலும் நிரப்பி நிற்கும் கண்புலன் நடுஸ்தான ஒளிவு தெரியும். அதில் இஷ்கு வைத்து நின்றால் அகணம் வாலைமகபுடி சுபுறானியின் அருளான தரிச னந்தந்து உதவிசெய்யும். எ-று.

ஐயுங்கலையும் அங்குந்தே யசையா தொழுப்பும்வேளை [டுமாம் நெய்யுந்திரியுஞ்சுடருமொன்றும்நொடிக்கும்நொடியிரிவெரித்தி எய்யுஞ் ஜிபுரில் வழியடைத்தே யிசையு மிகரு பீலிசையும் தொய்யுமீக்காயிலிடையில் தொகுத்தபதத்தையருள்வாரே (8)

(இ-ள்):—முறும்மதியா வென்னும் ஒளிவும், கலிமா என்னும் வாசியும் ஒன்று கூடி ஆட்டம், ஒட்டம் ஒன்று மசையாமல் நிதான நிலையில் வந்து நின்ற மாத்திரம் ஐனில் தெரியும் நூறல் ஐனனது, என்னெயும் திரியுஞ்சேர்ந்து எரிகின்ற மாதிரியாகத் தெரியும். அவ்விதம் தெரியுஞ்சுடரானது ஒரு நொடிப்பொழுதில் வெட்டி மறையும் மின்னல்போல் தெரிந்து மறையும். இந்த கடவு எது வெள்ளுலோ? வெளி நாவின் ஓசைகள் எழுந்து வரா நின்ற உள் நாவுக்குள்ளே அவ் அத்தனா என்ற ஸ்தானம், இதில் வாசி செல்லாது. உள்நாவு மட்டிலுந்தான் கபால அரைவடிவு கொண்டு சிதுறத்துல் முந்தவா என்னும் முனை என்ற விருட்சமானது படர்ந்த பணர்களுடன் கிளைகள்விட்டு ஆலம்பதினென்னாயிரமும் திழல் விட்டு நிற்கும். இதின் அடித்தளம் தான் சங்காங்குழியாக இருக்கும். இதுதான் நாலாம் வானமாக இருக்கும். இதற்கப்பால் பனியும் ஒளிவுமாக இருக்கும். அந்த சங்காங்குழியில்தான் ஜிபுரி லுடைய தங்குஸ்தானம் இருக்கின்றது. இதையடைத்திருக்கும் சூனியத்தைக்கடந்தால், இஸ்ராபீலுடைய மகாம். அப்பால் மீக்கா யில் இருப்பு. பனி அதாவது நீருடைய மகாம், இதுதான் முனை யின் ஜவ்வுக்கள். இந்த மகாயில் ஏற்றி வாசியை நிலை பெறச் செய் தால் றப்புடைய மோட்சபதங்கிட்டும். எ-று.

ஒருமையொரு கண்மணிவிளக்கை யொளியிநொளியையுற்ற
ளருமையறிந்தேயுதவிதிவருளாகடையாவருக்குப் [வர்க்கு
உரிமையொருபொன்மணிவண்டினுசைகொடுக்குங்கீதமதை
தரும முறியித்தீனருளித் தந்தொண்பதத்தை யருள்வாரே. (9)

(இ-ள்):—ஒப்பெயர்வட்ட றப்பானி என்னும் ஒன்றுப்பட்ட
கண்மணியான கிந்தில் தீபமதைத் தெரிசித்தவர்க்கு பஹு அன்
புடன் பிரீதிவைத்து எல்லா வல்லபத்தையும் வாரிக்கொடுக்கும்
திருவருளை ஆநந்தக்கடலை, பொன்வண்டின் கீதசப்தம்போல்
ராகம் கேட்கின்றன வலப்புரி முழக்கமனைதை எந்நாளிலும் கேட்
டிருக்கும் படியாக மது தரும சற்குருவான முறியித்தீன் உதவி
புரியும். எ-று.

ஓயாதோடு பெணுவாசி யொடுக்கும் நாலு முள்ளாக்கி
மாயர் மாய முடலமதில் மசக்குமவுத்தை யுள்ளடக்கிக் [குத்
காயாம்பழத்தைக் கனிபாக்கிக் கனித்தவமுதைப் புசிப்பதற்
தாயாயெனக்குவந்கருளுஞ் சுகிப்பதத்தையருள்வாரே (10)

(இ-ள்):—எக்காலமேறும் கடல்மறை திறந்ததுபோல் ஓடித்
கொண்டிருக்கும் சுவாசத்தில் நான்கலை ஒடுங்கி முண்டகத்தில்
வந்து பூரணித்து, சாகாமல்சாவுகின்ற உடலாகிய குக்குமசீரத்
தில் சந்தித உமயக்கொண்கிற மவுத்தை சுக்கிலசீரமாகிய நினை
விலுள்ளே அடக்கிவிட்டு, உயாக இருக்கும் அறிவைத்தெளிந்து
பழமாகிய வைராக்கிய நிலையில் பழக்கி, இனிப்பான அமிர்தமான
இஷக்கில் நடையாக்கி விட்டால், தாயைப்போல் வந்து அருள்
செய்யா நின்ற சாஹிபாகிய முறியித்தீன் அபயமென்று முள்
ளிற்கும். எ-று.

ஓளவால்சவ்வையறுத்துத்தொதுக்கி யடங்கியிருந்தவிருளகத்தில்
ஹுவ்வாலறிந்து தெளிந்திடவுங் கூடியுதவியெனக்கருள்வார்
தப்பாமொழிந்து முரியதவந் தானையடியேன்செய்துதவ்வா
நவ்வால்முகியித்தீன்மலுக்கு முதலி பதத்தையருள்வாரே (11)

(இ-ள்):—ஆதியில் அறிவு கலங்கற்பட்டுக்கிடந்த காலத்தில்
அதன் முடத்தனமென்ற ஜலவையறுத்து ஒதுக்கி இருளை விலக்க
ஹு என்ற கிந்தில் வெளிச்சத்தை பிரகாசிக்கச்செய்து அதாவது
தன்னை இன்னதென்று விசாரித்து தெளியச்செய்து உதவிசெய்து

நான் முன்பின் செய்த பாபந்தங்களுக்கு தக்கமருந்தாக தெள
பாவை வழிகாட்டி, தவத்தில் இருத்தாட்டி நிலையானது குலைந்
திடாமல் இவ்வடிமையை தகவரவில் தீபகரிக்கச்செய்த என் குரு
நாதன் முறியித்தீனை. மலுக்குமுதலியின் அவதாரத்தில் வந்து
அருள்சந்தார். எ-று.

பதமருள் பதிகம் முற்றிற்று.

குருசீஷர்பதிகம்.

கொச்சக்கவிப்பர.

நினைவென்று மனதுக்கு நிச்சயஞ்சொல் வென்குருவே
பருவென்று வாராத பாரீமகளை நீகேளு
வினாவாக நீயிருந்து முன்முரு கபசுவானால்
தலுவாக இவ்மிலெகீன் தரும்ஹக்கு ரஹ்மாளே (1)

சீஷன்:—நினைவு மனது என்று சொல்லப்பட்டவைகள் என்
ன? அதன் நிச்சயத்தைத் தரங்கள் எனக்கு சந்தேஹம்
வராதபடி சொல்லவேண்டும். என் சற்குரு நாதனே! என்று கேட்க,

குரு:—மகனே! அவை இரண்டும் கருமத்தில் ஒன்றுதான்.
நீ உன்னை உன்னுடைய பல கடைப்பட்ட வியாபகத்தில் நின்று
அற ஒழிந்து உன்னை நீ இல்லாமலாக்கி விட்டால் அதில் சமதாசி
விட்டாய். அப்பேசது இஃமூல் எகீன் நிறை பூரணமாயிற்று.
அதுவே ஹக்குரதமான், என்றபதவி என்றறிந்து உணர்ந்து
கொள்ளப்பா. எ-று.

முச்சுடரு கொஞ்சுகி முப்பொருளுத் தானுகி
அச்சொருபாய்ப் பாய்ந்தகடர் யார்காணு மென்குருவே
வச்சொருப தாக்கிவந்த ஊழ்மகளை நீகேளு
அச்சொருவும் பசுவையள்ளு ஐனிலெகீன் றஹ்மாளே. (2)

சீஷன்:—ஆமாம், என் சற்குருவே! முச்சுடர் என்ற முன்றும்
ஒன்றுபட்டு முப்பொருள் என்பவைகளும் தான்தானுகி ஷ்டு ஒன்
றித்த ஒரு சுடரும் அவனுடைய கோலத்தில் பாய்ந்து சொருபங்
கொண்டதாமே! அது எப்படி? தேவரீர் சற்று விபரிக்கவேண்டு
மாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குரு — ஹே! அந்த மகத்துவமான நிலையில் தரிபட விதிவசங் கொண்டு வந்த மகனே! அதைச் சுருக்கமாகச் சொல்கின்றேன் கேட்பாயாக. அது எப்படி என்றால், ஆதியில் மஹாலியத்திப் புதைந்து போய்க்கிடந்த ஆசையானது அத்மோக அக்னிஷில் எழுந்த விஷயத்தில் ஒன்று இரண்டு முன்று உதயங்கொண்டு மும் மூர்த்திகளாகி, அஹது அஹமது முகம்மது, என்ற முக்கோலமாகி, நாத விந்தாகி, உன் நேத்ரமென்ற வார்ப்படத்தில் விழுந்து எழுந்த வுடன் அப்பார்வையாகிய ஐனுல் எக்கீன் அல்லவா ரஹ் ஹானியா விற் சொருபங்கொண்டது! இது மஹாபாரதாரமான இம்மாக வும் அல்லாவின் சிர்ருகவும் இருக்கின்றபடியால், இந்த இடத்தில் நல்ல ஊன்றி விஜாரித்துப்பார். விதியிருந்தால் உனக்கு விளங்கி ஆச்சரியத்தைக்கொடுக்கும். மஹான்களெல்லாம் இந்த திடத்தில் வெகு சமர்த்தாய் எழுதிப்போயிருப்பதையும் பார்த்துணர்ந்து பிடியப்பா மகனே! குருநாதனாகிய குணங்குடி மஸதான் அவர்கள் வெகு நல்லாயிருக்குது காணும், ஒரு சொல்லால் இப்படிதோணும்” என்று சொன்னதையும் ஆழயோசனை செய்து பார்ப்பா. எ-று.

நின்றும் பார்வையிலே நிச்சயம தாக்கிவர
நன்று யெனக்கருளும் நாயகமே யென்கருவே
ஒன்று மிருந்துமென்னை யோர்மைகொண்ட வென்மகனே
குன்றிச் சொருபுக்கும் குருஹக்கு றஹ்மனே (3)

சீஷன்:—ஆமாம், என்கருநாதனே! அந்தப்பார்வை என்னும் ஐனுல் எக்கீனில் நின்றடக்கடிய தாத்தின் வடிவை தெரிசனை செய்து நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ளும் தன்மை எப்படி? அதை தீபரமாக எனக்குதவிசெய்வீர்கள், நாயமானவர்களே! என்றதற்கு.

குரு:—ஹே! ஒரே நிலையின் பிடிவாதத்தால் தத்துவத்தைத்தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட வைராக்ய முத்திரையுள்ள மகனே! கேட்பாயாக. அதை நீ ஒன்றுபட்டு விசவி ஆலங்களின் தத்துவக்கிரீடத்தை யடையவேண்டுமானால், ஆரம்பத்தில் குருவின் பேரில் சதாவும் மோகங்கொண்டு, என் அருபத்தில் உன் அருபமாகக்கண்டு அதில் சம்பந்தஞ்செய்யவேண்டும். அதில் உன்னை

என்னில் பனா செய்துபோட்டு என்னை நிலைக்கச்செய்து ஆடி நிற்கவேண்டும். அப்பால் என்னை றகுலில் பனா செய்துவிட்டு அதில் சிலகாலந்தரித்து நின்று அப்பால் றகுலை றஹ்மானளவில் பனா செய்து ஜட ஆகி பரிபூரண சமதில் முடுகவேண்டும். எ-று.

மாவச் சரத்தெழுத்தை மாங்கிஷத்தோ டேயடைத்து
வாசியச் சரத்தோடு யருத்துவர் ரென்கருவே
சாவாச் சரத்தோடு சற்கருதே ரென்மகனே
காவாகீகுவச் சமலவோ இலாகிஹக்கு றஹ்மனே. (4)

சீஷன்:—ஆமாம், மீமென்ற அட்சரமானதை இந்த சரீரத்துடன் வைத்தடைத்து வாசியானதை இக்கூட்டில் எப்படி நுழைக்கப்பட்டது. என் குருவே சொல்வீர்களாக என்று கேட்க,

குரு:—சாவாத எழுத்தை சற்கருவின்சொருபத்தில் வடிவாக்கிக்கொண்ட தேர்ச்சியுள்ள என் மகனே! கேள். அது கலீமாவின் ஹா, ஹேயானது ஆரம்பம் தொடுத்து உண்டாகி அப்பால் மீமை அடைத்தினாலே ஆதியில் கவாசம் உண்டாகி அப்பால் ஒளியின் பவர்விளக்கு சுடர்செய்து உதிராக்கினியானது ஜடலம் ஆதிக்கமும் படர்ந்து பூப்பூத்திற்று. அது இலாஹி ஹக்கு றஹ்மான், என்ற முவுதயமாகி, நடத்தாட்டிக்கொண்டு வருகின்றதப்பா. இதை நீ முஷாகதாவில் இருந்து பார்த்தால் தெரியும். எ-று

பூவாசத் துள்ளிருந்த பூலா நறுந்தேனை
மாவாசத் தாலெழுப்பு மகிழ்ச்சிசொல்லு மென்கருவே
ஆகாவா நீக்கியருங் காட்சிகண்ட வென்மகனே
நாவான பேச்சலவோ நடனப்ஹக்கு றஹ்மனே.

சீஷன்:—ஆமாம், அந்தப்பூவின் வாசனையாகிய ஹூ என்ற பேரின்ப அமிர்தத்தை நம்முடைய பழக்கத்தில் பிடித்து நடையுண்டாக்கு முறை எப்படி? சற்றுபோதனை செய்வீர்களாக என்றதற்கு,

குரு:—ஆகாதவனாகிய கன்னாசென்னும் முவாசை காமியக்கள்ளனை அறநீக்கி, ஒரு நீக்கமற்ற தானத்தில் ஒழிந்திருக்கவேண்டியதே. அதற்கு அவசித்த கருமமாக இருக்கும் ஷெபூவின் வாசனையால்தான் ஒவ்வொன்றின் நாவிலும் வார்த்தை தொனிக்கின்றது. அதுதான் அல்லாவின் நடனமாகுமென்று உணர்ந்து கொள்வாயாக. எ-று.

பாலை செறிந்தவனம் பவதோஷ மற்றதிலம்
நாடையுமொன் றுக்கிவர நடனஞ்சொல்லு மென்குருவே
தாலால மென்றுசொல்லித் தமாமாக்கு மென்மகனே
மாலாள் சொரிந்தஇல்லில் மகிழ்ச்சிறுக்கு றஹ்மாளே (6)

சீஷன்:—ஆமாம், இந்த பாலைவனமாகிய துணியாவின்
கெட்ட பாவதோஷங்களை விட்டும் பரிசுத்தஞ்செய்வதற் கேது
வானது எப்படி? சற்று வழியருளவேண்டும் என்று கேட்க
அதற்கு,

குரு:—அப்பா மகனே! புகளுணங்கள் நாடையும் ஒன்றென்
ருகக்கடந்து நப்சு முத்தமின்னாவின் சுயமான சற்குணத்தில்
கோலங்கொண்டு அதேவழமையாக நிற்கவேண்டும். இல்லால்
லா என்ற மணி அப்போது மணிமந்திரத்தால் சர்வமான
ஆநந்தமும் உனக்கு கிடைக்கப் பெறுவாய். இது ஹக்குர்றகுமா
னாக இருக்க அநுபவித்துப்பார் தெரியும். எ-று.

அறுநாள் கெழுத்தான வயிர்தக் கலிமாவில்
உறுநாள் கிலொன்றுண்டு மோர்மைசொல்லு மென்குருவே
கருநாள் கறிந்திருந்த கண்மணியா மென்மகனே
பெருநாள் கெழுத்தாமை பேசும்ஹக்கு றஹ்மாளே. (7)

சீஷன்:—ஆமாம், இருபத்து நான்கு அட்சரத்தில் அமையப்
பட்ட கலிமாவில் இல் லல் லா ஹலி என்ற நான்கிலொன்று உயி
ரட்சரமாக இருக்கின்றதே, அதென்ன தேவரீர் கிருபை கூர்ந்து
அறிவிப்பீர்களாக என்றதற்கு,

குரு:—அப்பாமகனே! அந்த அட்சரமானது ஊமையாக
இருக்கின்றது. அதில் நின்றுந்தான் ஜந்துக்களின் வார்த்தைகள்,
பாஷைகள், கீததொளிகள் யாவற்றும் தடைபெறுகின்றது. அது
தான் ஹக்கு றகுமானாக இருக்கின்றது. எ-று.

ஊமையென்ற சோதியன்றே வுல்லாசப் பிள்ளையது
ஊமையென்று சொன்னுக்கா லுறவுமுண்டோ வென்குருவே
ஊமையென்ற வுள்ளெழுத்தை யுயிராக்கு மென்மகனே
ஊமையென்ற வுடனுயிரு மொன்றும்ஹக்கு றஹ்மாளே. (8)

சீஷன்:—ஆமாம்! அந்த ஊமையட்சரத்தை மஹான்களில்
லாம் ஒளிவென்று உறுதிக்கறிப் போயிருக்கின்றார்! அப்
படியிருக்க இந்த மகனுக்கு அதை ஊமை என்று மாத்திரம்
சொல்லிவிட்டால் போதமா? என்றதற்கு

குரு:—மகனே! அது அப்படியா? இதுவும் ஒரு நல்ல கேள்
விதான் ஊமை என்ற பதத்தை பகுத்தால், ஊ, மை, என்று ஆகு
தல்லவா! அது ஹேயும் மீழும் என்று வைத்து, உயிரும் உடலும்
என்று நிச்சயித்து அல்லுடலைத் தூக்கி உயிரில் சம்பந்தப்படுத்தி
விட்டால் கலக்கு காலிக்கில் சேர்மானமாகி விடுவான், அப்பால்
பேச்சென்ன இருக்கிறது. எ-று.

பற்றுமந்த வோரெழுத்தைப் பையவட் சரத்தோடே
ஒற்றுமுட லாக்கிவந்தா லொடுக்கஞ்சொல்லு மென்குருவே
உற்றுற்றே யுச்சரித்த வுளஞ்சுமனை யென்மகனே
அற்றறத் தொன்னுக்கல் ஹத்துவில்லா றஹ்மாளே. (9)

சீஷன்:—ஆமாம்! தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளியபடி
அந்த ஊமை எழுத்தை உடலுயிராக்க வழிதேடிக்கொண்டு வந்
தால், அப்பால் ஆகின்ற துறையானது எப்படி? எடுத்துக்கூறுங்
கள் நாயகமே! என்றதற்கு,

குரு:—அப்பா! அதன் மகிமையான வல்லபத்தை நான் என்
னென்றுரைப்பேன். அதை உட்சரிக்குப்போது, உன் நாட்ட
மென்ற பலபட்டரையான நினைவை பரமாத்மாவின் ஓர்மையள
வில் நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டு யாதொரு கவலையுங்கொண்டு
வராதுபடி கமலத்தில் பார்வையைச் செலுத்திவர, கொஞ்சங்
கொஞ்சமாக காரியம் ஒப்பேறி சகலமும் அல்லும்தின் வட்டத்தில்
வந்து ஒன்றுகூடி விடும். அப்பால் விபரிக்கவேண்டியது அழகல்ல
அப்பா. எ-று.

றகுமானெ னும்பொருளை ரகசியமாய்க் கொண்டுவர
ஒகிமாநீ சொல்லிவர வும்பரம்நா னென்குருவே
தகுமான மாயிருந்தவென் றன்மகனே நீகேளு
வகாவாஞ் சிவவெழுத்து வாகிஹக்கு றஹ்மாளே. (10)

சீஷன்:—அடுமைத்தனமா யிருக்கப்பட்ட இந்த ஜடல சொரு
பியானவன் றகுமான் என்ற பதவியை யடைந்து அந்த வல்ல

மையை எடுக்காவதற்கு காரணம் எப்படி? அதைத் தரங்கள் விபரித்துக் காட்டவேண்டும். என்றதற்கு,

குரு:—அப்பா! அது அந்த சிவ சொருபியான ஊமை எழுத்தை வாசி என்ற பிரம் தத்துவத்தால் உருவாக்கிக் கொண்டு நினைவை ஒன்றித்து விட்டு நிலைநிற்கச் செய்வதால், அச்சிவசொருப ஊமை எழுத்தானது வாசியமாய் இலங்கும் ஹக்குல் நகுமான் என்ற பதவியை பெறுகின்றது. எ-று

வாசியென்ற மாயோக வல்லபமா யென்றனக்குப் பூசித்தது வோடிவரும் புலன்கள்சொல்லு யென்ருருவே ஆசித்துக் கொண்டிருந்த யாருயற்ற வென்மகனே மாசற்ற லாமக்கானே இலாஹிஹக்கு நஹ்மனே. (11)

சீஷன்:—என்சற்றருவே! மாயோகமான ஒரே நிலை சாதனையான யோக பீடத்தில் வாசியைக் கையாள வேண்டுமே! அந்த வாசி எந்த வாசி? அதை விபரியுங்கள் என்றதற்கு,

குரு:—அப்பா மகனே! புலன்கள் ஐந்தும் ஐந்து குண குணத்தில் உன்னை நடத்தாட்டுகின்றதல்லவா? அவ்வொவ்வொரு குணத்திலும் நீ நடந்து கடந்து கொண்டு வந்து அழிவில்லாத சற்றுணம் இதுதான் என்று எதைக் காண்பாயே அதை நீ நற்பென்று தீர்மானித்து, அதில் தரிபட்டு நில். அதுதான் மஹான்கள் லாமக்கான் என்று சொல்லிப்போன பதவியாக இருக்கும். எ-று

லாமக்கா னுள்ளிருந்து லாகிரிகொண்டாடுப் நல்ல பூமகளு மயலாவாள் பூசாரி யென்ருருவே மாமாஹா ஹிஹிஹு ஹுஹென்னு யென்மகனே வாமாயி மாயின்ற வருங்ஹக்கு நஹ்மனே. (12)

சீஷன்:—ஆமாம், அந்த லாமகான் என்ற மானிகையில் ஒரு வாலிபக்கன்னி தோன்றுவாள் என்று காட்டான ஷெய்ரு சொல்கிறார்களே! அக்கன்னிதான் எவள்? அதை விபரியுங்கள் நாயகமே! என்றதற்கு

குரு:—அப்பா! அதுதான் தமிழ் சாஸ்திரிகள் தாமறைமகன் அதாவது இலட்சுமி, சரஸ்வதி என்று இருபால் படுத்தியது. இலட்சுமி, முஹம்மது. சரஸ்வதி அஹ்மது என்று உன் உறுதியில் திட்டஞ்செய்துகொள்ளப்பா. அதில் நீ லாகிரி கொண்டால்

அது உன்மேல் மோகங்மொண்டு உன்னில் விஜயமாகிவரும் நீ மாமா, ஹா என்று உன்னு! அது ஹு ஹுசென்று உன்னில் உன்னும் அருபவித்துப்பார். எ-று.

குருஷ்டிப்பதிகம் முற்றிற்று.

~*~*~*~

ஓர் மைப்பதிகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிவடி யாசிரியவிரிஞ்சத்தம்.

திருந்துமத் தரிசு தன்னை தீந்தி ஷீர் அத் தாக வகுந்தியோர் ராசா வகை வள்ளல்சேர் நபியே யாகும் அருந்தவ மதுக்க சாவு மழுபக்க ரவரே யாகும் பொருந்திய ஷிஹாபுத்தீனும் பொறுத்திடு மோர்மைதானே (1)

(இ-ள்):—அவ்வித மெய்ஞ்ஞானத்தின் அருமைத் துறை முகத்தை ஒருவன் அடையவேண்டுமானால் அவன் ஆரம்பத்தில் நமது நபிகள் சிவாமணியவர்களின் நடையுடைய பர்வணயாகிய ஷீர் அத்தென்றும் நீதிமாரக்க நடையில் நடைபழி வரவேண்டும். அவ்விதம் வழிபட்டு நடந்த மஹான் திட்டமாக முகம்மதின் ஸ்குப அச்சியந்திரத்தில் பதியப்பட்டவனாக இருக்கும் இன்னும் அவர்கள் சொல்லைக் கடக்காதவன் அபூபக்கர் நலியல்லாஹு அனருவின் பதவியையுடைய மன்னனாக இருக்கும். அதில் சாதித்தான் கடைசிவரையிலும் முத்தியடையலாம் என்ற ஒரு உறுதிப் பரடானது திடனாக முகியித்தீனாக இருக்கும். எ-று.

சொந்தமா மலக்கு மாராஞ் சொற்றுணை ஜபுற தான சிந்துமே யழகு கொண்ட சிதுறத்தில் நின்று தான முந்தஹா விதமதாக வியம்பிடும் நாகுத்தென்று விந்தையா யுன்னதென்று விசைபெறு மோர்மைதானே. (2)

(இ-ள்):—இந்த ஓர்மைதான் நகுல் நாயகம் சிதுறத்துல் முன் தஹாவைக்கடந்தவுடன் மயங்கி நின்று ஸ்தானத்தில் சந்தித்த வஸ் தாக இருக்கும். இதற்கு நாகுத்து மகாம் என்று குடியாக்கள் வர்ணித்தார்கள். இதை உணர்ச்சி செய்வது முதலாவது முரீதீன் கள் பேரில் கடமையாக இருக்குப். எ-று.

தரீகத்து தன்னி லாகுந் தவநயி யீசா வுத்தாம்
மரீகத்து அசஹா பாவிய் வரும மூடனே யென்னத்
தரித்திடுப் பீர்ம தாந்த பகாத்தெனுந் தீரயீக் காயில்
பரிக்கூவ் வறுஷெயென்று பழகிக்கொ ளேதர்மைதானே (3)

(இ-ள்):—இனி தரீகத்து என்பது நடையாக இருக்கும்.
இதில் குடிகொண்டிருந்தால் அது ஈஸாநயியுடைய நடையாக
இருக்கும். அதில் தரிபட்டவன் ஹஸ்ரத்து உபறுடைய பதவி
யைப் பெறுவான் இதற்கு சற்குரு சிந்தாஷாமதாராக இருக்கும்.
வழியானது தபகாத்தியாக இருக்கும். மலக்கானி மிக்காயி
லாக இருக்கும். பாதையானது அருஷாக இருக்கும். என்றறிய
வேண்டியது. எ-று.

அன்றிடுப் ஹக்கீகத்துக் காதமாம் நயியே யாகும்
கன்றிடு மசாப துக்கக் ககனுது மானுஞ் செய்து
விண்டிடும் இசரா பீல்தாம் விளம்பிடும் பருறு சாமும்
சென்றிடும் ஐபறுத்தென்று தெளிந்திடு மோர்மைதானே (4)

(இ-ள்):—இன்னும் ஹக்கீகத்தென்னும் தரீக்கத்துக்கு நயி
யாவென்றால் ஆதமாக இருக்கும். அதற்கு அஸ்ஹாபி ஹஸ்ரத்து
உதுமானாக இருக்கும். அவரே ஷெய்குடைய பதவியாக இருக்
கும். மலக்கானியாகிறவர் இஸ்ராபீலாக இருக்கும். இதுானது
ஐறுத்துடைய மகாமாக இருக்கும். என்றறியவேண்டியது. எ-று.

காதிறு வழியைக்கேளு கலாமிபுருகீ மாகும்
மதுதி யாகவந்த அலியுடன் முகியித் தீனும்
வாதிச ருயீலாகும் வளங்குமலக் கூத்துலெவுகு
சாஹிது வெவ்லாஞ்சொல்ல ஐவாபுகொ ளோர்மைதானே (5)

(இ-ள்):—இனி மஅசிபா என்று சொல்லக்கூடிய காதிறு
டைய வழியைக் கேட்பாயாக அதற்கு நயி இப்ராஹிமாக இருக்
கும். அஸ்ஹாபியானவர் ஹஸ்ரத்து அலியாக இருக்கும். பீசு
என்னும் ஷெய்கானவர்கள் எம்பெருமான் முகியித்தீகை இருக்
கும். மலக்கானியாகிறது இஸ்ரூயீலாக இருக்கும். மகாமானது
மலக்கூத்தாக இருக்கும் இதில் தான் வெளஹூல் மஹ்பூல்
அடங்கியிருக்கின்றது சமஸ்த குதுபுகளுக்கும் முகித்தீனில்
தான் பட்டங் கட்டப் படுகிறது. எ-று.

பகுமது வானவுன்றன் சடத்தினிற் பகுப்பைக்கேளு
தகுமது ஷீ அத் துக்குத் தோல்தசை யெலுப்பு முனை
முசமுடன் காதுநாசி மலர்விரி வாயுங்கண்ணம்
தகுமலர் தரீகத்துக்குக் காற்றுவே ளோர்மைதானே. (6)

ஐயுமாம் பலனும் முச்சு மமர்ந்திடா தோடித்திற்கும்
எய்யுமாம் பார்வை தானு மெறியம்பு பேரேலே நின்று
தெய்யுமாம் கேள்வி தானுந் தொகுப்புரை தன்னைக்கேட்டுக்
கையுமே முஷாஹ தாவும் கருத்துள்ள வோர்மைதானே. (7)

(இ-ள்):—இனி மகனே! உன் சடலத்திலுள்ள பகுப்பான
சிற்றுக்களை நீ கேட்பாயாக. அதாவது:—மேலே சொல்லப்பட்ட
ஷீஅத்தென்பது, உன் சீரத்தின் தோல் சதை எலும்பு மூனையும்,
இன்னும் செவி, மூக்கு, கண், வாய் ஆகிய இவைகளாக இருக்கும்
இனி தரீகத்தென்பது விபரிக்கின்றேன். அதாவது:—சுவாசம்,
நேதரத்தின் தெளிவான பார்வை, எவையும் கிாஹிக்கப்பட்ட
கேள்வி. இம்மூன்றில் நின்றுந்தான் முஷாஹிதாவின் பதவிகளைத்
தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். எ-று.

நபுசஅம் மாரு காபு நடக்கும்ஹேயா அயின்சாத் தஞ்கம்
பவுசலெ வெண்ணுபழுகுநிபுல.... ன்றே
தவுசுடன் முல்ஹி மசவைத் தரிபட அலிபு லாமீம்
கொவுசுடனெமுன் கன்ருய்க் குறையீல்வாவோர்மைதானே.

(இ-ள்):—நபுச அம்மாருவானது காபு, ஹே, யா, ஐன், சாது,
என்ற ஐந்து அட்சரங்களின் தத்துவத்தைக் கொண்டு நடப்பதாக
இருக்கும். இனி நபுச முல்ஹிமாவானது அலிபு, லாம், மீம், இதில்
ஓர்மைபெற்று நடக்கின்றது. இதுவும் சத்தில் கலந்ததாக எண்
ணப்படாது என்று உணர்ந்து கொள். எ-று.

தோற்றுமே முதுமை யின்ன தொடுநபு சான தைத்தான்
கூத்துமே யாட்ட தாகாக் கொடுசுவந் தணுகா தென்று
காத்துமுத் தலகு தன்னைக் காபுநூன் கருணை கொண்டு
சாற்றுமே தகுமீ தென்று தலைமையா மோர்மை தானே (9)

(இ-ள்):—இந்த நப்சானது ஒருவனுக்கு முதுமைக் காலம்
வரையிருந்தாலும் பேரதுமானது. இந்த நப்சிய மனிதன் அவ்

வளவாய்க் கெடமாட்டான். கூடியவரைப் பேணுதல் உள்ளவனா
வான். இது காபு நூனாக இருக்கும். இதன் கருணை அவனைக் கெட
வொட்டாமல் பரிபாலிக்கும். ஆனால் உறுதிப்பாடுடையவனாக
இருக்கவேண்டும். எ-று.

சுலபியென்றுரைத்து நின்ற தொடுகுறி ரண்டு தன்னில்
உலவியே யுயர்ந்ததொன்று வுசையில் கீழ் தாழ்ந்த தொன்று
மல்கியே தரந்தா தன்னில் மருவியே யிருப்ப தானுற
பலவித குபிரை யெல்லாம் படுத்துமே யொர்மைதானே (10)

(இ-ள்):—இனி நபுகளின் குணதிசயங்களில் நின்று சுலபி
என்று ஒரு நபுக இருக்கின்றது. அது உயர்ந்த குணம் தாழ்ந்த
குணம் என்று இருவகுப்பு உண்டு. அதில் உயர்ந்த குணத்தில்
பொருந்திப் போயானால், அது சகலமான குபிரியத்தென்றும்
கர்ம தோஷங்களை யெல்லாம் சங்கரித்து, இவனை வழி சருக
விடாமல் அன்றாடம் விலக்கிக் கொண்டு வந்து, கடைசியில் குபி
யரக்களின் வையாளி நடையில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துக் கண்
பார்க்கும். எ-று.

தம்பமா மற்ற சுலபி தாமுயர்ந் ததிலே யுள்ள
சம்புமாச் தாவு மாகச் சுழிமுனை வாசி வரவில்
கம்பமாச் முனைத்து நின்று கரும்பாகி யதிலே யார்க்கும்
ஒன்பதா மெகீனி வீமா னெடுக்கமா மோர்மை தானே. (11)

(இ-ள்):—இன்னும் அந்த சுலபியானது உன்னை நாளுக்கு
நாள் உயர்த்திக்கொண்டு வந்து, உன்னிலுள்ள கர்ம தோஷ
குப்மை கூழங்களை யெல்லாம் அறத்துடைத்து, சுழிமுனையாகிய
மனவாசியை சுவாச வாசியில் வைத்து நிரப்பமாக்கி, லாமகான்
என்னும் காப கௌஸைனில் நின்று ஒளிவட்டஞ் செய்யக்கூடிய
உஜுலது என்னும் மலிக்குல் குத்தூலை இஷ்கென்னும் கரும்
பாக இனித்து ஒட்டச் செய்து, கடைசி ஒடுக்கத்தில் ஈமானுடைய
நிலையை பரிசுத்தமாக ஆக்கி, எக்கீன் உறுதிப்பாடு உண்டாகி
ஜயம் பெறும்படியாகச்செய்யும். எல்லாம் ஓர்மைதான் காரியஞ்
செய்விக்கும். எ-று.

ஓர்மைதா னென்று சொன்ன வொருமொழி அறுஷில்நின்று
கூர்மையாய் வந்த தாது கோஜால சவுதா மென்றும்

சொர்மையாந் தே ஷயில்லை தோற்றிடுந் தவுபா கூடுந்
கீர்மையாய் முகியித் தீனுந் திருவுள மோர்மை தானே. (12)

(இ-ள்):—நாயகம் சல்லல்லாஹு அலைஹி வசல்லமவர்கள்
அறுஷேழு அல்லாவை அடுத்தபோது “ஐ! என் ஹயிபே! உன்
ஓர்மைதான் தான்” என்று ஒரு திருமொழி உதய சப்தம் தொளி
த்தது. அந்த தொளியானது தாத்துல் கிபுரியாவாக ஒளிவிட்டு
பாஞ்சுடராய் குலாவிற்று அதுதான் எப்பெருமான் கௌதுல்
அல்லமாக நின்றுக்கலந்திற்று. இந்த இடத்தில் உள்ளபடியே
இன்காரு அல்லது சந்தேஹமாவது கொண்டு வரப்பட்டவனு
டைய இருதயம் திட்டமாக வெய்த்தானாகிப் போகும். நம்பிக்கை
யுடையவன் தன் தௌபா சபூல் செய்யப்பட்டவனும் ஒளியாக்
களில் சங்கமாகுவான். இனி எப்பெருமான் ஜகத்முகியித்தீனு
டைய திருவுளப்பொருத்தத்திற்கு ஆளாகி வையாளிபோடுவான்.
இதுவே ஓர்மையாக இருக்கும். எ-று.

ஓர்மைப்பதிகம் சப்பூர்ணம்

ம ன ப் ப தீ க ம்.

எழுச்சீர்க்கழிநெடிவடி யாசிரிய வீருத்தம்.

பதிநா லெழுத்துமது வொன்ற யிணங்கிப்
பறக்குமா காச நிலையில்
அதின்கீழே நின்று மறுசேண வாயுவுக்
கருவா மெழுத்து மதுசீன்
அதிலே சிகாரம் ஆமென் நெழுந்த
தருதேசி யான ஹேயும்
மதியான வக்கினி யதின்முன்று திசைமாறி
மறிவோ டறிந்திடென் டனமே. (1)

(இ-ள்):—கலிமாவில் பதினாங்கெழுத்தும் ஒன்று கூடி நினைவு
என்று சொல்லப்பட்ட, ஆகாயத்தின் நிலையின் கீழே உள்ள அறு
சேண வாசி என்ற மனக்கமலத்தில், உட்கருவாக நிற்கக்கூடிய
எழுத்தானது சீனாக இருக்கும். அதைத்தான் தமிழ் ஞானிகள்
சிகாரம் என்று சொன்னார்கள். ஆம் என்றெழுந்த வாசியானது

ஹேயாக இருக்கும். இது வலபக்கத்தின் ஒட்டமாக இருக்கும். இனி சந்திரனும் சூரியனும் வாசியில் வையாளிகொண்டு. சூனியத் துடன் முக்கோண திசையில் ஓடிச்சென்று வருவதை மனமே நீ அறியவேண்டும். எ-று.

தரிப்பொடு யிருகோணந் தருநீர் மகாரமது
தரமா யெழுந்த மீமாம்
மதிப்பொடு மண்ணு நாகாரத்தி னுள்ளே
மலப்பூ வெழுந்த வருவாம்
நரிப்பா யிந்நாலுக் குள்ளுள்ளந் தாயாள
நற்கரப கவுசைனி மணியா
லுரிப்பாகி வருமதலை யிருபங்கு வானகையு
முருவா யருக்கென் மனமே. (2)

(இ-ள்):—இனி இருகோண மென்கின்ற கபால அரையில் வோடிச் செல்லும் வாசியானது மீமாக இருக்கும். அது மன்னுடைய மசாயில் உள்ள சகல ஆசையுமுள்ள மலப்பூ என்ற உபாதி களையுடையதா இருக்கும். ஆனால் இந்நான்கு வாசிகளுக்கும் இவ்விடமானது காப கொளசைனாக இருக்கின்றது. இதில் வந்து தான் சிசுக்கள் உருக்கோலங்களை எடுத்துக் கொள்கிற விதத்தை நீ அறிந்துகொள் மனமே. எ-று.

வகையான பலதுண்டு கலிமாவி லுரைகேளு
மசையாத வறு நான்கிலே
துகையாக வறுரண்டி லுருவாகு மொருநான்குந்
துறையான சூல் முன்றிலே
தகைப்பாரு மில்லாம லம்முலா தாரத்தின்
தாளவிஞ்சி நரல்வாச லாமா
முகையான பகையாகி யெதிர்வா யுடல்சிரசு
முல்லாவென் நேரு மனமே. (3)

(இ-ள்):—அந்நான்கு வகையிலும் பலபல வகையான சித்து சப்பிரதாய ஆட்டங்களெல்லாம் உண்டும். அது கலிமாவின் மணி மந்திர ஹலிவில் வைத்து அடக்கிக் கொண்டபோது, அது ஒரே பூரண கோலங்கொண்டு உலகமெல்லாம் ஒரே நிராமயித்தில் கூடிக் கொள்ளும். இனி அதை மருல் நாயகமவர்களின் உதவியைக்

கொண்டு மூன்று ஹேயில் எல்லா வல்லமை யடையுட்படியாக, சரித்தின் சகல உறுப்புகளையும், ரஹிதப்படுத்த இயலும். அதானது லா, இலாஹ இல்லல்லாஹு என்ற பன்னிரண்டு அட்சர சக்தியால் எல்லாம் ஹலிவின் ரூபத்தில் உருவங்கொள்ளச் செய்கிற பிரமதத்வமாக இருக்கும். குழவி வண்டானது எப்படி இலந்தையின் கிரிமியைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் மரத்துளையில்வைத்து, ஹலிவென்று வட்டமாக தன் உருவத்தில் திருப்பிக்கொள்கின்றதோ அப்படி இதில் தெளிந்த அறிவைச் செலுத்தின மஹான் களுக்கு காரியம் சித்திக்கும். இனி மூலாதாரம் என்பதற்கு நான்கு வாசல்களுண்டும் அந்நான்கில் வைத்துத்தான் சந்திர சூரிய விந்துக்கள் சகல உறுப்புகளையும் சமைத்தெடுத்துக் கொள்கின்றதை நீ அறிந்துகொள் மனமே! எ-று.

ஆகவோ நிரண்டு மோரஞ்சு மூன்றும்
அவ்வென் நெழுந்த சிரசாம்
வாகாக வொன்றுவர வாவா வெழுத்தினது
வகைசெல்ல வேகே ளும்நீர்
தாகமதி யானஞா னமிலே மதில்ஹியும்
தாமான ஒருஹேயுந்தான்
மாகரண்டு பங்காக வியுமது பங்காக
மாங்காயென் றறியு மனமே. (4)

(இ-ள்):—ஆனதால் கலிமாவில் இரண்டும் அடுத்த மூன்றும் ஐந்து அட்சரங்களும் "அவ்" என்று எழுந்து விட்ட தலைவட்டமாக உருக்கொண்டது. வாவா வென்று நின்ற வரவு அட்சரமானது, கலிமாவின் ஹலி எழுத்தும், மற்றொரு ஹேயுங்கூடி, இன்சானில் தாமறை மாங்காயாகக் கோலங்கொண்டது, என்று உணர்ந்து கொள் மனமே.

றேயைப் பிரித்ததொரு மாங்காய் வலப்பியும்
ரேகைக் கொருவாயு மதுவாம்
மாயைச் செறித்தமட மாங்காய தன்னில்
வருமாய சூனத்தை யதுகேள்
தாயைச் சகாதசதி மதிகெட்ட செட்டானி
தருவிக்கல் நேயு மதுதான்
ரேயைக் குறித்தவிட மாங்காயி னிற்றறியை
யறிவாகக் கேளென் மனமே. (5)

(இ-ள்):—நேயைக் கொண்டுண்டாக்கிய அவயவ உறுப்புகளெல்லாம் மாங்காயைச்சூழ உள்ள வலது பிரிவுகளாக இருக்கும். அதில் நின்றுந்தான் காமாகர இச்சைகள் மேல் எண்ணங்கள் எல்லாம் உண்டாகின்றன. இவ்வியதில் ஏற்படுகிற சூரியங்களைக் கேட்பாயாக. தாயின் சுரோணிதத்தில் நின்று உண்டாகின்ற மதிக்கெட்ட கொட்டாகியும் அதில் நின்று வரப்பட்ட உஷ்ண வாய்வைப்பற்றிய நோய்களுடைய இருக்கும். இனி மேலே கூறிய தாமரைக்காயில் நின்று உண்டாகின்ற குறிப்புகளைக் சொல்கின்றேன் நல்லறிவுடன் கேட்பாயாக மனமே. எ-று.

அகாவென்று அன்னமதை அறையாமலுண்டுறக்க
மதுகரண கண்ட கறுப்பு
நிலாவென்ற நிறமுள்ளே நிச்சயம் தானதுக்கு
நிலைகெட்ட வோர்மை யதுதான்
வகாவென்ற அஹம்து வகையன்று மேயஞ்சு
வாயுநெருப்பு நீர்பு விபுமே
ககாசமான வெழுத்தஞ்சாகும் குபமது
கனிகலிமா விண்வகைகே ளென்மனமே. (6)

(இ-ள்):—மாங்காயைப் பற்றிய சூணங்களைவன என்னவெனில் சோறு முதலிய ஆகாரங்களை அருந்துவதும், அவைகளில் வேட்கைப்பட்டு நிற்பதும், சுதமாகக் கட்டையைக்கிடத்தி, சயனித்துக்கொண்டு கிடப்பதும், ஆக இருப்பதுடன், அந்த மாங்காயின் உள்ளே ஒரு கறுப்பு ரெங்கு தெரிகின்றதே, அதுதான் வியம்பை முதலியனவகை இருக்கும். இனி அந்த மாங்காயே அஹம்து என்ற பஞ்சுடேசர சொருதியாக இருக்கும். அதில் நின்றுந்தான் பஞ்சுபூதியங்கள் அமைந்து அப்பூதிய சிபத்துகளான மண், தண்ணீர், காற்று, அக்கிரி அவைகள் உண்டுபட்டு சரிந்ததை நடத்திக்கொண்டு வருகின்றன. இதில் ஐந்தாம் அறிவாகிய ஆகாசம் என்பதை நீ அறிவதுதான் காரியமாக இருக்கும் மனமே. எ-று.

உரைக்குமது வுண்ணுடைய வுடலிலது மண்ணுலிந்
திகையாக வந்த வாவில்
உரையொன்று பஞ்சுத்தி யதுதானே. அம்மாரு
வோசையது தாலு மதுவாம்

நிறாகொண்ட சொல்லெழு தயில்வந் திருக்குமிடம்
நிறமதுவும் வெள்ளை யதுகான்
தரையான ரேசினையினிற் பதுவான வாயுவு
தானென் றறியு மனமே. (7)

(இ-ள்):—உளி சொல்லப்பட்ட சிபத்துகளின் சிர்ந்த நன்ருயுணர்ந்துகொள். பூத சிபத்துக்கள் ஐந்தினுள் ஒன்றுவது மண் என்பதில் பல்சுத்தி உண்டாய் விட்டது. அதுதான் நப்ச அம்மாரு என்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் நாலுடைய வோசை உண்டாகின்றது. அதுதான் ஜிபூரில் இருக்கப்பட்ட பீடமாக இருக்கின்றது. அதின் நிறமானது வெள்ளையாக இருக்கின்றது. அதில் குடியிருக்கும் ஒரு வாயுவுக்கு பிராண வாயுவென்று சொல்லப்படும். அதை நீ உணர்ந்து கொள் மனமே. எ-று.

சிரத்தின்வகை பத்தாரு மொன்றும காமினிது
சித்தமறி செய்றன் நினைவு
சிறந்தவழி சிவந்தநிற மீரவது நீரினொடு
தித்தியிரு கோண மதுமீம்
வரந்தருமீக் காயிலிடம் வாகர யிருப்பிடமும்
வருரேசினையுப்பா ருமே
குறையிடா திருப்பதிரு மகாமே யிருகண்ணு
குலெவ்வாமத் தென்றன் மனமே. (8)

(இ-ள்):—சிரசானது அமைந்திருக்கப்பட்ட வகையானது பத்து அட்சாக இருக்கும். இதில் முதலாவது மகாமானது எது வென்றால் நினைவாக இருக்கும். இதுவே மெய்ஞ்ஞானிகளெல்லாம் ஒன்றித்து நடக்கப்பட்ட நேர்பாதையானது. அதற்கு நிறம் சிவப்பாம இருக்கும். மகாச செவ்விரலாக இருக்கும். அதானது தண்ணீரின் சம்பந்தியாக இருக்கும். அது, இரண்டு கோணமுள்ள மீமாகக் காணப்படும், இன்னும் அது மீக்காயிலுடைய பீடமாக இருக்கும். அதன் சுவை உப்பாக இருக்கும். அதன் திவ்ய மணி வாகலானது இரண்டு தேர்மாக இருக்கும். அனத யறிவதுதான் பரிபூரணமாக நீ உணர்ந்துகொள் மனமே. அது லவ்வாமா என்பதாக இருக்கும். எ-று.

மூன்றாமு காமதுவை முறையாக வேசேன
 மூலஹிமத் தென்ற வதுதான்
 என்றமது வாசியறு கோணம் பச்சையா
 நெழுத்து வளைஹே யுமாம்
 ஆன்றபதி யிசுருயீ விடது புரஞ் சிமூக்
 கண்டபரி கொண்ட வாசி
 காண்டபத் நுரையீரல் கருவைரேசினே புளிப்பங்
 கனகமணி யான மனமே.

(9)

(இ-ள்):—இனி மூன்றாவது மகாமைப்பற்றிக்கேட்பாயாக. அதுதான் மூலஹிமா என்று சொல்கின்றது. அதில்தான் அறு கோண வாசி நடனம் பண்ணுகிறது. அதன் நிறம் பச்சையாக இருக்கும். ஹேயானது வளைந்து கொண்டிருக்கின்றது. அது இஸ்ருயீலுடைய பீடமாக இருக்கின்றது. அதன் இடது பக்கத்தில் வசியானது வையானி நடனமாட்டியம் ஆடிவருகின்றது. அதுதான் நுரையீரல் என்று சொல்லப்படுவதாக இருக்கும். அதன் கனவானது புளிப்பாக இருக்கும் இதையும் நீ ஆராய்ச்சி செய்துக்கொள் மனமே.

எ-று.

ஆனவகை பத்துமதின் மூன்று மகாமதை
 அன்புடனே சொல்லே னதின்யின்
 தானான நாலா மகாமது பித்தாகும்
 தருவெழுத்து லாம ரூபமாம்
 மானமது வான இசுருயீ தான் வாசலது
 பதிகாது வகைகள் விமாம்
 கானமது நாலாறு நாலா மாகாமிலுள்
 தரிப்பா யிருப்பென் மனமே.

(10)

(இ-ள்):—இதுமட்டிலும் மேற்கூறிய பத்து வகையான பதிகளில் மூன்று வகையான மகாமகையும் நல்லபடி விபரித்த சிற்று. இனி நாலாவது மகாமைச் சொல்கின்றேன். அதானது பித்தாக இருக்கும். அதன் ரூபம் லாமாக இருக்கும். அதில் பீடம் கொண்டிருக்கின்ற அரசரானவர் இஸ்ருயீலாக இருக்கும். அதன் வாசலானது, செவியாக இருக்கும். இந்த மகாமின் நிறமானது கற்ப்பாக இருக்கும் இதில் ஒன்றுபட்டிருந்துகொள் மனமே. எ-று.

நளவதுவு மாகாசம் நாமநியச் சொன்னே னே
 நன்றான தாமறைக் காயு
 கனமான பச்சையொளி கலந்தே யிருக்குமது
 கல்போ டுனிப்பு மதுவே
 மகையான வட்டமொளி யுயர்முனை மட்டுமொரு
 அலைபா யமைத்த விறையோன்
 கனுவான ரூபமது மொருவிடு தன்னிலே
 தானஞ்சா ருமென்மனமே.

(11)

(இ-ள்):—இனி ஐந்தாம் மகாமின் சிர்றை அலிழ்த்து விடுகின்றேன். அது நினைவென்று சொல்லப்பட்ட ஆகாசமாக இருக்கும். அதுதான் தாமரைக்காய் என்பது. ஒருவித பச்சை கலந்த நீல நிறமாக இருக்கும். கவை இனிப்பாக இருக்கும். அது நேர வட்டந் தொடுத்து மூளைமண்டலம் வரையிலும் ஒரே ஜோதமயமாக இருக்கும். அது அலிபுடைய குறத்தில் நீண்ட ஷுக்குர் நிலையாக இருக்கின்றது. அது அல்லாகுத் தஆலாவின் சுய சொரூபத்தில் ரூபங்கொண்டதாக மேற்கூறிய நான்கு உஸ்துகளையும் தன் அதிகாரத்தில் வைத்து நடத்தாட்டி வருவதை நீ உணர்ந்து அதில் சேர்மானிக்கவேண்டும், மனமே.

எ-று.

புத்தியொடு வித்தாரம் வித்தை விரைத்துட்
 புதைப்பொரு ளித்த னையுமே
 உத்திகம தன்னினொடு முறஅலி புட்கமல
 மூச்சமது மேலு மிலையே
 கற்றபொய் யறிவினையுங் கமலமது மில்லாமற்
 கண்ட நிய தொன்று மிலையே
 சத்துமலர் வாசலது திரிநெய்யு மக்கினியுந்
 தான்ஹக்கு நபிகுது பென்மனமே.

(12)

(இ-ள்):—ஞானவாசியைத் தெரிந்து அறிவு தெளிந்த பிறகு அப்பால் அலிபின் நிலையைப் பிடிப்பதற்கு மேலே இன்சான அடையவேண்டிய செல்வமானது யாதொன்றுங் கிடையாது. மேலே நான் சொல்லி விபரித்துக்கொண்டு வந்த மகாமகளின் உணுகணங்களை தடைபழகியறிந்த பிறகு ஒருவன் அப்பால் இன்னும் என்னவேண்டும் என்று அதிக மேலெண்ணம் வைத்தவனாக,

ஊரூராய் அலைந்து தேடக்கூடிய அறிவும் கிடையாது. அப்படித் தேடவேண்டிய அறிவானது, பொய் பித்தலாட்டஞ் செய்யக் கூடிய, மட்டித்தனமான பஜார் அறிவைத்தவிற இந்த பைத்திய காரன் அடையக்கூடிய உள்ளமையான அறிவு வேறென்றுமல்ல. சுருங்கச்சொல்ல வேண்டுமானால் ஞானவான் கண்டறிய வேண்டியது, திரி, எண்ணை, நெருப்பு. ஆகிய மூன்றும் ஒரு விளக்குக்கு ஒற்றுமைக்குரிய வஸ்த்துகளாக இருப்பதுபோல மப்பு, முகம் மது, முகியித்தீன், ஆகிய இம்மும் மூர்த்திகளும் ஐடலமென்றும் விளக்குக்கு உபயோகக் கருவிகளாக இருந்து ஆட்சிசெய்கின்றது. இதை உணர்ந்து கொள்ளத்தான் மனிதன் பஞ்சபூதிய அறிவு ச தனங்களுடன் சமைந்து வந்திருக்கின்றான். எ-று.

மனப்பதிகம் சம்பூர்ணம்.

த ர ஜ ர க து ப் ப தி க ம்.

சந்தவிருத்தம்.

அல்லாவிற் குலேகுரு வருளே அஹ்மதுவே
ஒல்லாவுள்ளே மதிழ்ந்தேயொரு வொளியைவயவன்பிரிந்தே
லில்லாஹிந் யென்றேநிறைந் தென்குலுனைந் தென்ன
குல்லாகவே வந்தீர்குரு வருளும்தற ஜாத்தால். (1)

(இ-ள்)—அல்லா வென்னும் பெரிய திருநாமத்தின் கன்சல் மக்பி, என்ற தோத்ரமற்ற புதையற் பொருளானது, 'குல்' என்ற ஒரு சூட்சுத்தை நாட்டத்தில் கருதியவுடன் அது ஒரு ஒளிவின் வடிவில் மீண்டது. அதுதான் குருமுகம்மதாக இருக்கும். இதற்கு திருமணி என்றும், கருவானது உருத்திரண்ட பரஞ்சோதி என்ற தால் கரு, உரு, வென்றும் மெய்ஞ்ஞானிகளி இடுகுறி காரண நாமங்கள் சூட்டினார்கள். ஆபையால் அந்த சுடரை தன் எதிர்ப் பில்வைத்து அழகுபார்த்தான். அப்பால் அவ்வடிவில்தான் விஜய மாகி வந்து வர நினைத்தான். இதற்குத்தான் இலாஹி என்ற நாமம் உண்டாயிற்று. இதன் அம்ஸங்களைத் தெருவழியாக எழு திக்காட்ட ஜகத் குருநாதனுடைய திரு உத்தாரம் இல்லாதபடியால் இங்கு நாம் எழுத்தில் சொல்ல இயலாது. வரக்கூடிய விதமாகிய தக்க பொருட்சாதனத்துடன் என்பால் வந்து அருட்சாதனத்தை

யடைந்து கொள்ளவேண்டும். ஆனதால் அந்த நினைப்பில் நின்றுத் தன் ஆயிக்கு இம்மக்லாக்காத்துகளைக் கருப்பமாக வைத்திருந்து ஆலங்களைத் தன் வழியாக வெளியாக்கி விட்டது. இந்தப்பரமரக சீயங்களைத் தெரிந்து ஒவ்வொரு ஆலங்களாக நுழைந்திருந்து எம் பெருமான் மெளன தேசிக சற்குரு முகியித்தீனுடைய தற்சொரு பத்தில் ஒன்றுபட்டுக் கூடிக்கலந்து காலகாலமும் அழியாவரம் பெற்றிருக்கின்ற நித்திய வாழ்வில் மனிதன் ஆய்விடும் பதவிதான் தரஜாத்தென்று சொல்கின்றது. முகம்மதியாவானது, ஒரு முரீ துக்கு பிடிக்கிறதும், ஹக்கு உள்ளமையான நாட்டத்தின் தூண்டுக்கோலாகவும். எம்பெருமான் மெளன தேசிக வள்ளலவர் கள் கண்காட்சிப் பொருளாகவும் இருப்பதை முதலாவது, அறி ந்து தவஞ் செய்யவேண்டியதுதான் தெளிந்து கொண்ட நல்லறி வாக இருக்கும். எ-று.

அங்கங்கதி ரெதிர்கொண்டவ ளகரம்மிற சூவே
பொங்குகலை நாலாறுடன் பொருந்துமாண்டிற் சிரசே
மங்குல்குடை யிடவேமேனி கமழுந்நயி னாரே
தங்கும்பதந் தரவேவர வருள்வீர்தற ஜாத்தால். (2)

(இ-ள்)—அங்கமாகிய சீரம் உண்டான இரகசியம் அடங்க ளும் றகுல் நாயகம் அவர்களின் சிபத்தாகவே இருக்கும். ஆனால் சிரசு உண்டானது இருபத்து நான்கு அட்சரக்கவிமாவாக இருக் கும். ஆனதால் மெளனகுரு பீடத்தில் கல்வத்திருக்கும் ஒவ்வொரு ஒலிமார்களுக்கும் கஸ்தூரி வாசனையுடைய நம் நயிராகிய முகம் மதியா அவர்கள் வந்து தரிசனங்கொடுப்பதுதான் மேன்மையான தறஜாத்தாக இருக்கும். எ-று.

முன்னேறிறை முன்னிலொரு முத்தாக வெழுந்து [தான்
சொன்னாலொளி சொல்லன்றிறை தொகுத்தான்வெரு வரத்
குன்னென்றெழு கடல்தின்றது குனியும்பனி சொரியும்
என்றும்நயி பதமேயெனக் கருளுந்தற ஜாத்தால். (3)

(இ-ள்)—இனி ஆதிமுகம்மதியாவானது, அல்லாவின சமு கத்தில் ஒரு வெண்முத்தின் வடிவத்தில் உதயமாகி இருந்து அப் பால் அவனுடைய கிர்பையான பார்வையின் நின்று ஆலத்தள வில் வெளியாகி வெகுவான வரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டது.

எப்படி என்றால், உதயத்தில் நின்றும்கூன்என்று ஒரு சப்தம்
பிறந்தது. அதில் நின்றும்கூன் ஹயாத்துல் கைபர் சமுத்திரம் பொங்
கிற்று. அதின் வழியாக ஒரு விதமான பனியானது பெய்ந்து
சொரிந்தது. அப்பனியே உலகங்களை யெல்லாம் அடையவளைந்து
சிருஷ்டிப் பீண்டங்கள் நொரிந்து எழுந்தன இதையறிவதே பெரிய
தறஜாத் தாக இருக்கும். எ-று.

தன்னுள்ளத் திருந்தியொரு தானுதர மோதும்
பன்னும் அளி பொருளினுறப் பாயுமொரு மீயில்
கண்ணுண்மணி யானருகு வாணையுரு வரக்க
முன்னும்படி பதமேநபி முழுதுந்தற ஜாத்தால். (4)

(இ-ள்):—அல்லாவின் திருநாட்டத்தில் இருந்து. ஒரு அளிபு
உண்டாகி, அதில் இருந்து ஒரு சீன் உண்டாகி, அதில் இருந்து
ஒரு மீம் உண்டாகி, அதில் இருந்து கண்மணிக் கமலம் உண்டாகி,
அதில் இருந்து கமல முகம்மதியாவானது சகல ஜீவராசிகளாக
வடிவெடுத்தது. இதை விஜாரனை செய்து உணர்வதே மனிதனுக்கு
அவசியம் வேண்டிய தறஜாத் தாக இருக்கும். எ-று.

அவ்வல்லாறு ஷொளிவே அஹத்திலே அஹ்மதுயின்
எவ்வல்கொடு வருமேபெரு விஸையோடொரு முணையாய்க்
கவ்வலஹம் சாகுங்கரு வங்கம்வெரு பங்காய்
மவ்வல்கொடு வருமேபத மஹுமுத்தற ஜாத்தால். (5)

(இ-ள்):—ஆதியில் வெளியான அறுஷின் ஒளிவாகிய முகம்
மதியாவாக இருக்கும். அது அஹது, அஹ்மது ஆகி அப்பால்
ஒரு மீமுடைய குறத்தை எடுத்தது. அதன் அம்ஸத்தைக்கொண்
டே இந்த லோக சராசரங்களின் வித்தை தன் நாட்டத்தைக்
கொண்டும் ஊன்றி அதனதன் முனைகளை முனைக்கக் காரண கருவி
யாக நின்று ஒரு ஹம்ஸானது அதானது கருவங்கமாகி ஒவ்
வொரு வஸ்துவிலும் சரிசரியாகப் பொருத்தச்செய்து நடத்தாட்டு
கின்றது. இதை அறிவதே மனிதனுக்கு வேண்டிய தறஜாத் தாக
இருக்கும். எ-று.

அஞ்சீர்கனி யுண்டேயதி லன்பிலுரு வானால்
வஞ்சீரருள் கொஞ்சிமயில் வடிவானதை யறிந்தால்

கொஞ்சீர்கனி கொஞ்சீக்குரு வழதானதை யுண்டால்
மஞ்சீக்குடை நபி தாம்பத மருள்வார்தற ஜாத்தால். (6)

(இ-ள்):—இந்த உடலென்ற விருட்சத்தில் ஐந்து ருஷிக
ரத்தை உடைய ஐந்து ரெங்குள்ள ஐந்து கனிவர்க்கங்கள் உண்டா
யிருக்கின்றன அதில் ஒன்று காரிய காரணமானது, அதில் நீ
அன்பைப்பூட்டி உருவாக்கிக்கொண்டாயானால் அது ஒரு யயிவின்
சுருபத்தில் தெரியக்காண்பாய். அந்த மயிலுடல் நீ உறவாடிக்
கலந்தாயானால் அது கேட்கும்படியான எந்த வஸ்துவையும்
உனக்கு தந்து அமுதாட்டிக் காக்கும். அதை உண்டு விட்டாயா
கல் அதுதான் மறுகுறைய தறஜாத் தாக இருக்கும். எ-று.

ஆதம்நபி ஒருபால்வெரு ஆதவாம்நபி மாரை
மாதும்வழி நேதப்படி யோதும்வடி விறகுல்
நாதம்வெரு கீதம்மெழி நடனம்வெரு கொலுவாம்
பாதம்வரத் தாருப்பய காம்பர்தற ஜாத்தால். (7)

(இ-ள்):—ஆதம் ஆலைஹிஸ்ஸலாம் ஒரு பக்கமும், மற்றய
நபிமார் மருல்மார்சுள் ஒரு பக்கமும் நிற்க, நடுவே கமல முகம்
மதியா வந்து திருவருட் காயசிறயத்தந்து ஆகரிக்கும். அதன்
இராக சங்கீத நடன உல்லரசங்கீதங்கண்டு தாங்கிக்கொள்ள
யாரால் இயலும். அதைக்கொண்பதுதான் பெரிதான தறஜாத் தாக
இருக்கும். அப்போது வேண்டிய வரங்களை அது தரும். எ-று.

வந்தேயொளி கண்டேவடி வென்றேமன மொள்ளுய்
விந்தைவினை கொண்டேதலை தந்தேவர வெள்ளுல்
சிந்தாமயில் நின்றூல்கினம் சினவென்றவன் மனமாய்த்
தந்தாரிற குலின்பதம் தருவாய்தற ஜாத்தால். (8)

(இ-ள்):—அவ்விதம் வரத்தரப்பட்ட ஒளிவானது கமலமுகம்
மதியாவின் சுயருபமான வாலமனோமணியாக இருப்பான் அவன்
இவ்ஹாமுடைய ஐன் என்ற திருவாசலில் வந்து எதிர்முகமாகு
வான். சொகுபத்தின் மனோஹர வடிவைக்கண்டு மனந்தாங்க
ஆண்பிள்ளை உண்டா? அப்படிப்பட்ட மஹ்பூபு நாயகியின் வடி
வைக்கண்டதும், தலைமயங்கின கோலமாக நிலலு, உனக்கு வேண்
டிய அருளை வாரித்தருவான், அப்போது உன் மனக்கமலமானது
ஒன்றுபட்டு வஹதானியத்தின் துறையில் முழுதும் சம்பந்தப்

பட்டு ஆநந்தமாக மிதக்கும். அது ஒரு பச்சைவடிவாவ மயிலின் குறத்தாத மாறி யாஹுவா என்று நாதிக்கும். அதுதான் றகுல் நாயகத்தின் தரிசனமாக இருக்கும். இதுவே பெரிய தறஜாத்தாக அப்பவே உனக்குத்தெரியவரும். எ-று.

ஆலைக்கொரு சோலைப்பதி சேரும்அறு ஷதின்மேல்
மாலைத்தெரு விதித்தலை யேடிவினை யாடப்
பாலைக்குடம் மேலேறிடப் பாயும்பத ருதே
கால்மேலதின் கீழேபதங் கண்ணும்தற ஜாத்தால். (9)

(இ-ள்):—அந்த ஸ்தலந்தான் அறுஷூல்லாவாக இருக்கும் அதில் பலபல விதமான அமிர்தக்களிகள் லலைலையாகப் பழுத்து மதுரங்கனிந்து ஒழுக்கக்கூடிய தோற்றத்தையுடைய பூங்கர்வன சோலைகள் எப்புறங்களிலும் காணப்படும். அதன் மேல் சற்று உற்றுப்பார்ப்பாயானால் அங்கே மேல்மண்டலமாகிய சுலத்தா னன் நேரூவுடைய சிங்காசன ரதவிதியானது பச்சை மரகதத்தாலும் நீல ரத்தனங்களாலும் வரிசை வரிசையாகத் தெரியும். அதில் நந்திமுகம்மதியாவின் நடன வையவ இந்திரஜோதி உல்லாசங்கள் மஹா உன்னத சாங்கோப சாங்க மகிமையில் காட்சிமயங்கள் வெளியாகும். அவ்விதியெல்லாம் தேவாமிர்தங்களான ரஞ்சயில்களும், ஷருபந்த ஹலிகளும் பொற்குடங்களில் வைக்கப்பட்டு அழகிய ரத்தனக்கிண்ணங்களில் ஏந்தியவண்ணமாக வரும். உன் நடனச முந்தவிட்டுப் பதருதே. நந்திமுகம்மதியாவின் அலங்கார சிங்காரதரிசனமானது கால்மேலாகவும் தலைகீழாகவும் உன்னில் பின்னப்பட்டு வந்து அது எடுத்து மஹா உபசாரணை மாமோஹத்துடன் ஊட்டும். அப்பால்தான் உனக்கு தறஜாத்து எத்தினது. எ-று.

கம்பக்களை யிப்புக்கிணை மேலேறினர் கணையை
வம்புற்றவ னெப்புத்தின வாவாவெனக் கூனி
வம்புத்தனம் செய்யத்தனே அம்ம உமா சொம்மால்
உம்பத்திரம் நபிராதமே யொளிவார்த்தற ஜாத்தால். (10)

(இ-ள்):—அந்த மஹா இன்பமான கண்காட்சியானது இலே சானதல்ல. கம்பமாகிய மனவாசியைப் பிடித்து நூலேணியாகிய அலிபென்ற நிலையின்மேல் ஏறன்பிறகு இஷுக்கின் பரஞ்சோதி மாளிகையில் திருமணி வாசல்கள் திறந்து நந்திமுகம்மதியா என்

னும் வாலைசக்கன்னி வெளியாகிவந்து அடா என் அருமைச் செல்வமே! வநக வநக என்று அருமை பெருமை தோன்ற கைகளை நீட்டி வரவேற்பாள். அவ்விதம் அழைக்கின்ற அவள் திருவாயின் அபிர்தரஞ்சிதக் கிஞ்சகமொழியின் இன்பமோ! என்னென்று உன்னால் சொல்லதிராணி உண்டும்! கண்களை அடிக்கடி விநையத்துடன் வெட்டிக்காட்டும். சரசமோக சல்லாப விரகதாப நோக்கங்கள் ஒருமட்டிடமுடிந்ததல்ல. அவனைத்தான் தமிழ் மதஞானிகள் பார்வதி என்று பேர்வைத்தார்கள். அதுதான் அஹ்மதியாவின் தற்சொருபவடிவாக இருக்கும். இந்தக் காட்சிதான் மஹான்களான ஒளலியசக்களுக்கெல்லாம் அரிதான தறஜாத்தாக இருந்தது. எ-று.

கம்மென்றது கமமும்வெகு கரணாகரு வினும்
கிம்மென்றதுக் குள்ளோயொரு கிரிநாதகிங் கீதம்
கும்மென்றது கூமாவெடு குறியாவரும் வழியில்
தம்மென்றுமா நபிராதமே காணும்மதற ஜாத்தால் (11)

(இ-ள்):—அது வெளியானவுடன் அண்டகோண புவனங்க ளெல்லம் ஏகபரிமள சுஸ்தூரிவரடைகள் கமகமவென்று கமழ்ந்து விடும். அங்கேயே மூலமில் அடங்கிய கருவி காணாதிகள் என்னப்பட்ட முந்நூற்று முக்கோடி தேவாதி தேவர்களுக்கும் அவ்வாசனை வைத்தாங்கமல் தலைவனங்கி நின்று அர்ச்சனைபுரிந்து நிழ்பார்கள். நந்தி முகம்மதியாவானது கையில் ஆபிரத்தெட்டு நாதத்துவாரங்களைபுடைய சங்கீதத்தம்பூர் ஒன்றைப் பிரியாஹித்து அவனது தில்யகாந்தனம் பூவரிசைகளைப் போன்ற அழகிய திருமணி விரல்களால் தட்டும் லாஹித்யங்களால் சந்திர சூரியர்களும் நட்சத்திராதிகளும் வானவுலகங்களும் பூலோகத்திய சமஸ்தஜ் வாதம்வளும் சழத்திராதி கோடான கோடி ஜனானதிகளும் அகங்குணமே கும்மென்று அவ்வொடுங்கி சயனித்து மயங்கும். அந்நேரவேளையில் உஷாராயிருந்து அம்மஹா மஹாமகிமைகளை அநுபவிக்கும் வல்லமைப் புகுஷனுக்குத்தான் சதா நித்யம்பெரும் வாழ்வாகிய குதுபுபட்டம்வெடுத்து கிரீடத்தை அவன் கிரசிலணிந்து சராசரங்களின் சர்வாதி காங்கனையும் அருள்புரிவான். இதுதான் றகுல்வர்களின் கிச்பாநுகூலமென்ற தறஜாத்தாக இருக்கும். எ-று.

ஆ ஆவொரு வண்ணல்வெகு வழகாகிய மின்னல்
ஈஈவன்னல் அவளிநுந்தால் வெகு கன்னல்
ஊஊவெனும் ஊதல்லல முச்சமவே பச்சம்
ஊமாவரும் நபியேபதம் மாலாந்தற ஜாத்தால்

(12)

(இ-ள்):—மேற்கூறிய சங்கல்பத்தைதான் மஹாத்மாவாகிய குணங்குடி மஸ்தானவர்கள் “வாசனையாகிய மாசற்ற வஸ்து” என்று சயிக்கினை செய்துபோனார்கள். அப்படியிருக்க, அந்த மகத்துவப் பொருளாகிய நந்தி முகம்மதியாவானது வெளியாரும் ஆரம்பத்தில் ஆஆ! நான் என்ன சொல்வேன்! வெகு அழகாகிய பூஜோதி ஒரு மின்னலான அலைப்போலும் பளிர் என்று சற்று நேரம்பட நின்று மறைவதும் மறுபடி நின்றது நிற்கத்தோன்று வது மாகக்காட்டும், அப்பால் சிலகாலம் முஷாஹிதாவின் வைராக்யம் அதிகரிக்கும் நாராதன்மியம்போல் ஒரு ஒளிவிடு மஹா சித்ர விஜித்திரமாக ரூபங்காட்டி மறையும். அந்நேரத்தில் ஈ என்று பல்லை இழித்துக்கொண்டு இழிச்ச வாயாகை நீ இருந்து கெட்டுப் போகாமல் காரியத்தில் மெத்தவும் பலமுடையவனாக இருந்து கலி மாஸில் பூரணப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டும் அப்படிச்செய்து கொள் ளாமல் மதிக்கெட்டு மண்ணாய்ப் போவாயாகில் அது உன்னைக் கெடுத்து, கோலப்பட்டுத் திரியவைக்கும். ஆனதால் மெத்தவும் பத்திரமாக இருக்கவேண்டும். எப்படி என்றால் ஹலிவென்று வாசியில் சேர்த்து வையாளி போருவதை ஒரு நிமைகொட்டு நேர மாவது பிந்தவிடாமல் எடுத்து நடத்தவேண்டும். அவ்விதம் தபோதனபத்தியம் நடத்திக்கொண்டு போகையில் அகஸ்மாத்தாக தேவகிருபையின் திருமணிமாளிகையின் திருவாசல் திறந்து உன்னை உள்ளே கொண்டுபோய் மஹா உன்ன ஸம்பன்னங்களை வாரிக்கொடுக்கும். இதுதான் நமது மகத்தான முகம்மதியாவின் பெரிய உபகாரமான உறஜாத்தாக இருக்கும் உனக்கு அப்போதே தெரியவரும். எ-று.

தஜாத்துப்பதிகம் சப்பூரணம்.

ற ஹ் ம ர ன் ப தி க ம்.

கலிவிருத்தம்.

நித்தமரூள் பொங்குமலர் நின்கமலத் தாளைப்
பத்தியென வுட்சிபத்தில் பார்த்திருந்து கேட்டு
முத்துமுறை யிட்டுமுடி யாமெலென் துவாலை
உற்றகயூ லாகவுறை வானறஹ் மாளே.

(1)

(இ-ள்):—கால காலமாக அதாவது காயும் தாயுமாக என் னிட பெருந்தலமாகிய கரப கௌஸைஸில் நின்று பொங்கிப்பூத்து வாசனை கம்பிந்து கொண்டிருக்கா நின்ற நந்தி முகம்மதியாவின் திருக்காட்சியை நான் பாடுபட்டுத் தேறிக்கண்டு அந்த நாயகபதி யின் பாதகமலங்களின் மோட்சத்தைப் பெற்று சதாமுத்தியடையு ம்படியாகவும், என் துஜுவை நீ கயூல்செய்து கொள்ளும்படியாக வும், நீ எனக்கு சொந்தமான கிருபை செய்தருள்வாயாக என் னிட பீடங்கொண்டிருக்கின்ற றகுமாராகிய ஆண்டவனே! எ-று

கத்தனரு னும்படிக ணக்குடன்வ ணங்க
உற்றபல னென்றதுக்குள் முப்பதையுங் கூட்டிப்
பற்றுமீமி லெட்டுந்தாலும் பரிந்துவு லாக்க
முற்றும்படி கூட்டும்முஸ்த கீமேறஹ் மாளே.

(2)

(இ-ள்):—அல்லாஹு ஜம்ல ஜலாலஹு தனது திருக்குர் ஆன்ஷரீபில் விதித்திருக்கின்ற, ஐந்து வேளை நேம கடன்களையும் ஒழுங்குடன் செய்துபந்து தேறி, அதில் வைத்து குணத்தை சரது வரக்கிக்கொண்டு முப்பத்தி ஒன்றில் பதித்தோடக்கூடிய வாசிநில யாகிய அல்லாவின் றகுமத்தான பாதையாகிய மாரிபாவை விஜா ரணை செய்யும் கருமத்திற் இடுப்புக்கட்டி ஒருதக்கன வழிகாட்டி யைப் பின்பற்றி மீயில் எட்டு வழியையும் தாஸையும் சேர்த்து, பிடித்து, நேர் முகமாகச் செல்வதுதான் சிறுத்தல் முஸ்கர்கீப், என்று உணர்ந்துகொள்ள எனக்கு அருள்செய்வாய் றகுமாளே! எ-று

நித்தனைவ ணங்கவகை திச்சயமு ரைக்கப்
பத்தீ நிலை யுற்பணப்ப குந்தவித மோடே.

உற்றிரும னத்திலிரு வானதுவா தன்னை
வெற்றிகடி லாக்குவெகு வேதறஹ் மானே.

(8)

(இ-ள்):—ஈக்காலத்திலும் நித்திய வஸ்துவாயிருந்து ரட்சிக்
கின்ற றப்புல் ஆலயீனை வணக்கஞ்செய்வதற்கு இன்றியமையாத
முதல் சாஸனமாவது பக்தி என்று சொல்லப்பட்ட பக்குவ நடை
களாக இருக்கும். அதில எத்தனையோ பகுப்புகளிருப்பதை நாளா
வட்டமாக நீ ஞானிகள் பணிவிடையில் அமர்ந்து தெரிந்து
கொள்ளவேண்டியது. அப்படி பகுத்தறிந்துக் கொண்டதில் எது
எல்லா வஸ்துகளிலும் பொருந்தியதாகவும் எல்லா வஸ்துவிலும்
அது பொருந்தியதாகவும் இருக்கக்கண்டாயே அந்நவ நிராமய
வேலத்தை உன் மனவாசியில் வைத்துப் புடம்போட்டு உரு
வாக்கிக்கொள். அதற்கு றகுமான் துணைசெய்வானாக. எ-று

கத்துகட லேழுங்கரு வோசைக்கு ளமைந்த
மத்தும்வெகு சத்துக்குள் மதுரசத்தி னூடே
குத்தும்நுகத் தோடலிபுங் கூட்டிதுவா வாக
உற்றகடி லாக்குவற வானறஹ் மானே.

(4)

(இ-ள்):—நான்கு வகைப்பட்ட பூதநப்சுகளையும் உன் மகாம்
களான எண்குணங்களில் பொதியவைத்து ஒன்றொன்றாக சேர்மா
னஞ்செய்து கொண்டால் சகல கஷ்ட கருமாத்துகளும் தானே
உண்டாகும். இன்னும் சிறப்புப் பொருந்திய றுக்கூன் என்றாத்
தின் வடிவில் விட்டு கலந்து உறவாடச்செய்து, ஜயம் பெறுவதற்கு
உதவி செய்யவேண்டும் றகுமானே!

எ-று

.....நாலையும் எட்டதுக்கு லாக்கச்
சித்ததுமு னைத்திடும் சிறந்தறுக் கூனில்
வத்திரலா மொன்றுமுற வாக்கியுற வாக
வெற்றிதர வெனக்குதவி வேண்டும்ஹ் மானே.

(5)

(இ-ள்):—ஈமுசுப்த சாகரங்களும் கருவோசை என்று
சொல்லப்பட்ட (குன்) என்ற விந்து நாதத்தின் தொனியில் அடக்
கமாக இருக்கின்றது அதையறிவலு மெத்தவும் மதுரமான ஞான
ராமரக இருக்கும். அதைப்பார்த்தால் ஒரு நுகக்கத்து, குத்தியது
போல ஒரு சிறிய வட்டத்தைப்போல் தோன்றும். அது அலிபே

அன்றவேறென்று அல்ல. அதில் என்னைப் பொருந்தச் செய்து
பனுஷனுக்கியருள் றகுமானே!

எ-று.

கொத்தினி கு வித்திடகு ருண்மலக்கு வெல்லாம்
பத்தினிய தாகவுன்னைப் பார்த்தவர் வணங்க
மற்றெருநி னைவிலாமங் காதலிபு லாமும்
எத்துஞ்சஜலி துங்கூட்டு மேகறஹ் மானே.

(6)

(இ-ள்):—இன்னும் நீயாகிறது மகாமன் மகுமுதாவில் ஆச
னங்கொண்டிருந்து, சரஞ்சரமான இரத்தபரணங்களை வாச்ய
ணிந்து அண்டர்கணங்களும் உன்னைக்கண்டு மஹா பத்தினியிலே
என்று உபசார வார்த்தைகளுடன் போற்றி விளங்கி நிற்க இன்னும்
நினைவென்னும் ஏகதத்துவ கோலத்தில் அலிபு, லாய் என்னும்
நிலையில் வஸ்தடங்கலும் உன்னை ஸஜதாஸுக்குர் செய்யுப்படியாக
வெளியான றகுமானே! ஏகபராபரப் பொருளானவகே! எ-று.

ஆசதுமஷி அத்தில் வணக்கமது தன்னைக்
காததெனக் குன்னுதவி காணுதரி கத்தில்
பூத்துமன முப்பொருந்தும் பொங்குஹகீ கத்தில்
பார்த்தபறு லாக்குபகு மானறஹ் மானே.

(7)

(இ-ள்):—இன்னும் ஆத்மா என்றதை ஷரிஅத்தின் வணக்க
மாகவும், சகல சிற்றுகளையும் கண்டறியக் கூடிய பிரமதத்து
வத்தை தரிக்கத்தி நான தரிபடுவதிலேயும், இன்னும் ஹாகீகத்
தென்று சொல்லக்கூடியதில் ஆலமெல்லாம் மணக்கின்ற வாசனை
யாகவும், நான் ஆகி வெற்றி பெறும்படியாக நாயனே! நீ இந்த
ஏழைப்பயலுடைய முத்ததைப் பார்த்தாவது மனதிரங்கி அதை
எனக்கு நித்திய பறுலு என்னும் நேமகட்டையாககு றகுமானே!

பித்தனிபு லீசுவந்து பின்னல்சமை யாமல்
குத்தாச மலிக்கினகுத் றத்தான கலிமா
..... துரத்தி பாரமஃரி பத்தில்
சித்திரச்சீ ரொளிகாணுந் தீனின்றஹ் மானே.

(8)

(இ-ள்):—ஜடலத்தில் பித்துடைய அங்கத்தில் இருந்து எழுந்
து சேஷ்கடையாய் முரியாட்டத்தைச் செய்கின்ற மல் ஊனாகிய
வெய்தானின் கோளாறுகள் என்னை வந்து படுமோசஞ்செய்து

விடாமல் மலிக்குல் குத்தூசாகிய ஐனுல் எனுடைய சலிமாவின் நிலையின் குடிசைத்தால் என்னை கல்வத்துப்பீடத்தில் இதுப்பாட்டி ஆதர் சாதனை வைராக்கியத்தின் கூரிய வேலாயுதங்கொண்டு அவனைப்பிடிந்து தூராக்கி, பாரதூரப்பொருளாகிய மதுபத்துல்லாவின் விசித்திரச்சுடராகிய அவ் அதுனையின் ஒளி நிலையைக்காட்டி யருள் செய்வாயாக நகுமானாகிய ஆண்டவனே! எ-று

முத்தினிறம் முச்சுடரில் முன்னிக்குகப் பாடல் புத்திகலங் காமலொழி போர்வைநடு வாக்கிச் சுற்றுபச்சை பவளமுடன் சூழ்ந்தஇஃதி தாலில் உற்றவணக் கத்தையுற வாக்குறஹ் மானே. (9)

(இ-ள்):—நபிகள் சிகரமணி யவர்களிருந்த வெண்முத்தின் திருமணி ஒளிவை என் முன் முகப்பாகிய நேத்ர நடுவே விளைபா ட்செய்து, அதில் என் அறிவு சந்தேக மென்னும் படுகுழியில் விழுந்து தவிக்காமல் ஓர்ம மென்னும் பரிவட்டத்தை எனக்குப் போர்த்தி தெளிவென்ற மணிவிளக்கை ஆராய்ச்சி என்னும் யலை யளவில் உயர்த்தி எரியச்செய்து, சுற்றிலும் பவளக்கடலாலும் உள்ளில் பச்சை மரகதக் கடலாலும் சூழவளையப்பட்டுள்ள, ஒரு தால் போன்ற மகத்துவ வஸ்துவைக்கண்டு தரிசனையுள் உறுதி யாக வணக்கஞ்செய்ய எனக்கு உதவியெய்தருள்வாயாக நகு மானே! எ-று.

இற்றைக்குப காரஞ்செய்யு மிம்மைமறு மைக்காம்

... ..
பத்திலுற்றி ரண்டையும் பழக்கியுரு வாக்கக் கத்தனே யெக்குமுன் காட்சிறஹ் மானே. (10)

(இ-ள்):—இந்த அடியானுக்கு இற்றையாகிய இந்த காற்றுக் கடலான நிலவுலகத்தின் கண்ணே நீ செய்த பேருபகார சகாயத் தைப்போல இகபரங்கள் இரண்டிலும் உதவி புரிந்து, நான் கற்ற கல்விப்பொருள் அனைத்தையும் ஒரு சேரத்திரட்டிக் கூட்டி ஒரு ஞானப்புதையலாகக் கொடுத்து அதை கருவில் நின்றும் உருவா கிய பன்னிரண்டு அட்சரக் கலிமாவின் நிலையில் என்னைப்பழக்கி னிட்டு, என் மண் ஐடலத்தை ஒளியின் ஐடலமாக ஆக்கியருள் கர்த்தனாகிய ஆண்டவா! ஏ நகுமத்தான நாயனே! எ-று.

வெற்றிமனத் துள்ளகத்தை வெல்லும்லாயி லாஹ தொத்து இல் லல்லாஹுவென்று தோத்திரஞ்செய் தாக்கால் எத்தும்மற ஜாத்துவழி யாக்கவென்று வாயைச் சுத்தகபு லாக்குறல் துய்யறஹ் மானே. (11)

(இ-ள்):—எப்போப்பட்ட மஹான்களையும் தவிரி மென்ற யோக நிஷ்டையில் கெடுத்து இஸ்லா மென்ற செஞ்சூரிய வடிவில் நின்றும் ஒரூயிநாடிப் பேசுதில் கெடுத்து முஞ்சியில் கருப்பிறங்க வைத்து கேடு கெட்ட குபிரியத்தென்னும் லஅளத்தின் வழியாகிய காபிராக்கி கற்பூரங் கொழுத்தச்செய்து போடுகிற பாதகனாகிய இப்லீசென்னும் அம்மாறத்தை வெற்றி யடையக் கூடிய மூல மந்திரக் கலிமா என்னும், லா இலாஹ இல்லல்லாஹு. என்னும் தின்று ஜல்லியை மனதில் வைத்து தியான தோத்திரஞ்செய்து வந் தால் எப்போப்பட்ட பாப தோஷபந்தங்களும் அறநீறிப்போய் நேர்வழியாகிய பரமாநந்த தமஜாதின் மெஞ்ஞானமுத்தி வழி உண்டாகும். ஆனதால் அப்போப்பட்ட மோட்சநிலையில் தீனான நாதக்களாக யாக்கும்படி நான் கேட்கும் துஆவை நீ கழுல்செய் தருள்வாயாக நகுமான் என்ற நிராமயப்பொருளே! எ-று.

சுத்தனருள் பெற்றயிற குல்கருணை மெய்யில் ஒத்துவுற சத்துடனே யோதியே மகிழ்ந்து எத்தும்ஷபா அத்துடனே யேற்றதுவா தன்னை வத்துவருள் வாக்கிவடி வானறஹ் மானே. (12)

(இ-ள்):—உன்னுடைய தேவ கிர்பை முழுவதுக்கும் பாத்திரவானாகிய எங்கள் சற்குரு நாயகம் முய்யமுது சல்லல்லாஹு அலைஹிவசல்லமவர்களின் உள்ளமையான நடக்கையில் நின்றும் ஆயிரம்பங்கில் ஒருவழியாவது நடந்து உன் கருணை வடிவில் நான் திருவுருவாகி வளர்ந்து ஏகபோக ஆநந்த பாஸ்கர வெள்ளத்தில் மிதந்து இன்னும் அந்த வள்ளலாகிய நாயகபதி அவர்களின் திருஷ்பா அத்தென்னும் மன்றூட்டம் பெற்று நாங்கள் ஈடேறும் படியாக எங்களை அடிமை கொண்டு ரட்சித்து உன்னுடைய நகு மானியா என்னும் வடிவாகிய இயந்திர அச்சியில் எங்கையும் பதித்து முத்திபெறச் செய்தருள்வாயாக, நகுமத்துக்குரிய வஸ் தாகிய ஆண்டவனே! எ-று.

றஹ்மான்பதிகம் முற்றிற்று.

ஞானவிகடசமர்த்து.

ப.: ஞெடை வெண்பா.

ஞன்னென் நெழுபடைப்புங் கூசாம லேபடைத்து
மன்னுங் கிருபைசெய்த மன்னவனே—முன்னமே
ஆவென் நெவர்க்குமுடி ரானந்த மாய்வகுத்து
ஈயென்று நிற்கநிலை யீந்தோனே—ஊவென்றும்
கேரமானே யுன்னைநிதம் குல்ஹுவல் லாவென்று
சீமானே யான்சொல்லுஞ் சீஞானம்—தேமானே
நல்லமொழி ஞான விகட சமர்த்தனைச்
சொல்லவிறை யோனே துணை.

(இ-ள்):—விதையாலும், சினைகளாலும், உற்பனப்பிறி
கோலங்களாலும், முட்டைகளாலும், வியர்வையாலும், ஒளி அக்ன்
யாலும், பனிக்கட்டியாலும், அதாவது, விதையால் பூலோகத்தின்
மரங்கள் முதலிய புற்பூண்டுகளையும், சினையைக்கொண்டு உண்ணி
சில் வாழாநின்ற மீன்வர்க்கங்களையும், உற்பனப் பிறியியைக்
கொண்டு இன்சான், ஜின்னாத்து, பரிஸாத்து, விலங்கினங்கள் முத
லிய வைகளையும், முட்டைகளைக் கொண்டு ஊர்வன பரப்பன
முதலிய சில மீன் வகையராக்களையும், வியர்வையைக்கொண்டு
ஈறு, பேன், முட்டை, செள் முதலிய சில வஸ்துக்களையும், ஒளிவு
அக்னியைக்கொண்டும் ஆமை, நாங் கூழ்ப்பூச்சி, மலக்குகளில் சில
ரையும், நரகத்தின் விகார குருபிகளையும், இன்னும், பரலோக
வாசிகளையும், பனிக்கட்டியால் ஒருநித வானவர்குழிங்களையும்
(குன்) என்ற ஒரு சப்தத்தைக்கொண்டு உண்டாகசெய்து, அவை
கடேறும் விரவிப் பேயிருந்து, ஒன்றிற் கொன்றை யாகாரப்
பொருளாக்கி ரட்சிக்கா நின்ற தனிராஜாங்கப் பொருளானவன்.
இன்னும் ஆதியில் ஹா, வென்று ஒரு கவாசத்தில் நின்றும் ஜடலங்
களை நெளியச்செய்து, அவிபின் நிலையில் நிற்கும்படியாக நிறுத்
தியவனே! இன்னும் உலகத்தின் பல வேறுபட்ட சமஸ்த கோடி
ஜனன வஸ்துக்களிடத்திலும் ஹூவென்று தொளியாக்கிவைத்து
அதில் தன்னையும் நுழைத்துக்கொண்டு அன்ன ஊஞ்சலாடக்கூடிய
வல்லபமுடையவனே! நான் உன்னை குல்ஹூ அல்லா என்னும்

மந்திரமாக்கி சொருகித்து தீக்று செய்வதே வெகு சீரான பாறை
யான ஞானமாக இருக்கின்றதே அப்போக்கொத்தவனே! தீர்ச்
சையில் நின் கமலமுகம்மதியாவின் அகலிய நிலைக்கண்ணாடியில்
சகல ரூபாதி ரூபங்ளையும் வெளியாக்கி விட்டவனே! இந்த நன்
மையைத் தரக்கூடிய ஞான மொழியாகிய ஞான விகடசமர்த்தனைச்
சொல்ல இறையவனாகிய தீயே! இதற்குத்துணை புரிந்தருள்வா
யாக ஆயீன்!

அறுசீர்க்கழி நெடிவடியாசிரியச் சந்த வீருத்தம்.

அவனிமே லறுஷினி லரசெனும் வெளியொளி

யழகழ கழகழகாய்

மவுனமோ டொருபொருள் நிறைநிறை மறையினில்

பளபள பளபளென

கவுனமோ டொருகலி மாவினின் விழிவிழி

கிருபையின் மறைமொழிசீர்

தவனமோ டொருவனைப் பிடிதரு சீனைபுரி

ஹூஹூ ஹூஹூ.

(இ-ள்):—அவனியின் மேலும் அறுஷினும் ஒரு இராஜன்
உண்டும் அவன் மெத்தவும் அழகு, அழகு, அழகானவன். வேதத்
தில் ஒரு ஊமை ஒருத்தியிருக்கிறான். அவன் மெத்தவும் பளபள
பளவென்றிலங்குகிறான். கவுனமென்ற கலிமாவில் ஒரு குதிரையின்
கண்ணாது, என்னேரமும் விழிவிழி என்று விழித்திருக்கின்றது.
சர்வ வேதபாராயணங்களிலும் தேர்ச்சியுள்ள ஒரு யோகியான
வனைப்பிடித்துப் பார்த்தால் அவன் ஹூஹூ ஹூஹூஹூவென்று
தாளம் போடுகிறான். என்ன அதிசயம்!! (எ-று.)

கமலமி லிருதிரு வருவரு வதுகன்

கண்கண் கண்கண்

உ-மையது முடிவிது யாதுநல் லொருவனை

உ-ண்உண் உ-ண்உண்

இமையவர் சிறகினி லிருப்பவர் வருவதும்

இண்இண் இண்இண்

சுமைதலை யுடையவன் நபிமுஹம் மதுமொழி

ஹூஹூ ஹூஹூ.

(இ-ள்):—கமல மென்ற ஒரு செந்தாமரையில் ஒரு நீல மலர் பூத்திருக்கின்றது அதில் நிறைய இவ்வுலகத்திலுண்டான சர்வ ஜந்துக்களின் கண்களும் உண்டாயிருக்கின்றது. உணம என்ற ஒரு கண்ணியின் கூந்தலில் கியானமென்ற பரமன் ஒருவன் உண்டாயிருக்கிறான் அவனை அவன் உண்டுக்கொண்டே யிருக்கின்றான். ஒரு முண்டலத்தில் மலக்குகள் சிலர் இருக்கின்றார்கள் அவர்கள் இரக்கங்களில் சிலர் இருந்து கொண்டு வருவதும் போவதும் இன்ன என்ற பெரிய அதிசயமாக இருக்கின்றது. ஒரு கிழவன் தலையில் இட்டிருக்கின்ற ஜடாமகுடத்தில் ஒரு முகம்மது இருக்கின்றார், அவர் வாயில் ஹலி ஹலி ஹலிவென்று மொழிச்சலுண்டாகின்றது, என்ன ஆச்சரியம். எ-று.

காலிலிருத்தி யெழுத்தை யுயர்த்தி வளைத்திடும்
ஹாஹா ஹாஹா
பாலையசுற்றிப் பாலகட்டிறைப் பரிமொழி
ஹீஹீ ஹீஹீ
சேலை யுடுத்தொரு எழுஎழுத்தையுந் தினமொழி
ஹேஹே ஹேஹே
கோலை நடத்திய நபிதிருபுறுக்கான் குருமொழி
ஹலிஹலி ஹலிஹலி.

(இ-ள்):—மூலக்குகை என்ற உந்திக் கமலத்தில் நின்றும் எழுந்து முண்ட கமலத்தின் நடுவே வந்து குழந்து மாங்காயின் வழியாய் மேலுலகங்களுக்கு சென்று கபாலத்திற் போய் நரசியின் வழியாய் ஆகாய வெளிகளிற் போய் விண்யுகின்று சவாசக் காற்றை வெளியாசி அழியவிடாமல் ஹலி என்ற அட்சர மந்திரத்தாற் பிடித்து இறுக்கக்கட்டி மேலே இல்லல்லா அல்லது அல்லா வென்று உயர்த்திக்கொண்டு சுழிமுனையின் யாதில் வளைத்துக் கொண்டு அதில் ஊறிருகின்ற அமிர்த பானத்தை அருந்தாத வர்களெல்லாம் ஒடுக்கத்தில் ஆ ஹா ஹா என்ற விசனக்குறிக்கு ஆளாகித்தவிப்பார்கள் காமப்பால் என்ற ஆணும் காமியம், மாயை என்ற முப்பாலையும் மனதை விட்டும் தன்னி விவக்கி இஷக்குல்லா என்ற ஞானப்பாலை முகம்மதுந்ருதுல்லாஹி என்னும் நடவடிக்கையால் கட்டிவைத்து, வார்த்தைகளை வாயில் அடக்கம் செய்து

கொள்ளவும். இரத்த உடையுடன் வெளியாரும், வாலி முகம்மதியாவை ஏழுசிபத்தில் உருப்போட்டு அவனைத் தினசரிவார்த்தை போசிக்கொண்டிருக்கச் செய்யவேண்டியது. இதானது உலகத்தில் இஸ்லாம் என்ற நேர்வழியின் செங்கோல் நடத்திய புறுக்கான் என்னும் ஞான சுலோஹ கிரந்தத்தையுடைய எங்கள் நாயகம் குரு முகம்மது நாதனுடைய திக்கு சிர்றியாகிய ஹலி ஹலிவென்றும் மணி மந்திர சாத்தீகமாக இருக்கும். எ-று.

ஞானத்துறவுகோல்.

கலிவிரு

முப்பொரு ளாகிய முன்னிறை சொற்படி
தப்பிலா துபதேசந் தந்தெனைக் காத்தபின்
ஒப்பிலா துவமையு மொளிவுந் தக்கிய
றப்பனா துறவுகோல் தந்தெனைக் காத்தருள்.

(இ-ள்):—அஹது, உஹது, வஹிது என்ற றப்பு, அஹ்மது, காதிறு, என்ற அறியப்பட்ட முன்று பொருளும்கூடி, ஒரு பொருளாய் முடிந்திருக்கின்ற அருபியத்தான வஸ்தை அதன் கலாயின் படி குருநாதன் திறந்து காட்டிய பின்னால் யாதெசுரு ஒப்புமையில்லாத ஆதி வஸ்துவாகிய கண்மணியே! நீயே இனி அதைத் திறக்க உன் கையிலிருக்கின்ற திறவுகோலை என் கையில் தந்து ஆத சிப்பாயாக.

ஞானத்தித்தி

கலிவிருத்தம்.

திருவுரு வாகுமுன் நிகைத்து நின்றது
அருவுரு வாகிய வயிர்த மானதும்
கருவுரு வாகிய கலக்கந் தீர்ந்தபின்
வருமிறை யெளரிவதை வணங்கிப் பாடுவாம்

(இ-ள்):—திருமணிக்கோலமாகிய கமல முகம்மதியாவானது நந்தி முகம்மதியாவாகுவதற்கு, முந்தி ஆசை என்னும் மோகப் பந்தத்தில் கொழுவுப்பட்டு அமா என்னும் இருட்டரை ஆலத்தில் திகைத்து நின்றதும், அப்படி யந்த அருபியானது, பல்பல் புடைகோலங்களும் எழுந்து வந்து அதனதற்குரிய ஆகாரங்களா

னதும் அவ்வாகாரங்களில் கருவாகிக், கண்ணாகி, அப்பால் உருவாகி, வந்ததும், அக்கலக்கமாகிய இருவையானது, என்னில் சிலகாலமிருந்து அப்பால் அதை அதுவாலறிந்த பின்னால் அதையதைக்கொண்டே வணங்க இந்த நூலை நான் பாடிவைத்தேன். எ-று

(கருத்து):—கருமம் ஒரு கொஞ்சமாயிருந்த போதைக்கும் அதைப்பகுத்தறிய வேண்டிய அளவுக்காகவே இப்பேர்க்கொத்த விரிவான நூல்களை யெல்லாம் நாதாக்கள் வெளிப்படுத்தி விட்டு உதவி செய்திருக்கின்ற படியால் அன்பர்கள் ஞானமென்ற தேவதா அமிர்தத்தை வெகு சுலபமாக அருந்துவதற்கு எவ்வளவோ இலகுவான பாதைகள் கைவசமிருப்பதால் விதியுள்ள மன்னர்கள் கண்டு பிடித்துக் கொள்வவேண்டியது. எ-று.

ஞானமுச்சுடர்ப் பதிகம் அவதாரிகை உரைமுற்றிற்று.

ஹூ

ஞான ரத்தினக் குறவஞ்சி

இதில்

தர்க்கலையூர் மெய்ஞ்ஞான பிரபுவாகிய குதுபுஸ்ஸமான்
ஹலரத்து பீர் முஹம்மது சாஹிபு ஒலியுல்லா
அவர்கள் அருளிச் செய்த மூலமும்,
அதற்கு
பாண்டிய மண்டலம்-செவ்வல்மநகரம்
மஹானித்துவான்
எம். ஏ. நெயினு முஹம்மதுப் பாவலர் செய்த
ஞான விளக்க உரையும்
அடங்கியிருக்கின்றன.

—

சென்னை, திரு அல்லிக்கேணி,
யூனூரி மதாரிய்யா மெடிக்கல் ஸ்டோரின்
சொந்தக்காரராகிய மகாகனம் ஸ்ரீமான்
டாக்டர், எம். ஏ. ஷேக்மதார் சாஹிபு
அண்டு சன்ஸ், அவர்களால்,
தமது
மதாரிய்யா அச்சி எந்திரசாலை யிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

—

ரிஜிஸ்டர்] 1927 [விலை ரூ 1-8-0

ஹ ௭

ஞானரத்திரக் குறவஞ்சி ஞானதிரவிய உரை.

காப்பு—கொச்சக்கலிப்பா

பொன்னுலகு பொருந்துமனப் பொருளறியத் தனமறிய
மின்னுலகில் மெய்ஞ்ஞானம் விளங்குகிற வஞ்சிதனை
உன்னுமத் தன்னினைவி லுன்னியுதிப் பொருநான்காய்த்
தன்னிறையைத் தன்னினைவாய்த் தரிப்பதுவே காப்பாமே.

இதன்பொருள்:—ஞான உலகமான சுவர்ன லோகத்தில் குடி
கொண்டிருக்கும் தகுதியைப் பெறுகிறதற்குக் காரண கருவியாகிய
மனமாயை என்னும் அந்த காரங்களை அறுத்து விடக் கூடிய உபாய
வழிகளை அறிகிறதற்கும், அதற்குரிய திரவிய சாதனங்களான கல்வி,
யுகம், ஞானம், மெளனம், கியானம் பின்சாயாத வைராக்கியம் ஆகிய
வேண்டுமான ஸாதனங்களைக் கைவல்யப்படுத்திக் கொள்ளவும்,
பெண்களின் மாயா வினோத வலைகளால் சிக்கலூண்டு அவல நினைவென்
னும் போர்வையைப் போர்த்துத் திரிகின்ற உலக வாசிகளான பாபஸ்
பாப ஜனங்களுக்காக வேண்டி மன இரக்கம் வைத்துச் செய்கின்ற
மஹா விளக்கமான பொருளாகிய என்னுடைய ஞானக்குறவஞ்சி
என்னும் ம அரிபர்வின் களஞ்சியத்தை, இந்தப் பூலோகத்தில் நல்ல
வெளி ரங்கமாகச் சொல்லி விடுவதற்காக எந்தப் பொருளும் ஒரு
கருமத்தை நினைத்து உதிப்பளவில் தன் நாட்டத்தை உயர்த்துவதற்கு
முன்னமே தனது “அறுஷி” என்னும் கொலுவின் உத்தியோகஸ்தர்
களான நான்கு அனுசிறு, அதாவது பூதங்களைக் கொண்டு உன்னத
உஷ்ண ஆவியின் மார்க்கமாய் உதயமாகி வந்து நடத்தி விடுகின்
ருனே; அந்த மகத்துவப் பொருளானது, படைப்பினங்களின்

மன உதய நாட்டமேயன்றி எந்த விதத்திலும் வேறல்லவே யல்ல வென்று உறுதிக்கொண்டு, அந்த உறுதியையே என் ஞானக்குறவஞ் சிக்கு காவலாக முன்னிலையாக ஏற்படுத்தி நிற்பாட்டுகின்றேன்.

இதன் பின்னால் வரக்கூடிய வறுதா நீய்யத்தின் துறையிலுள்ள ரகசிய அம்ஸங்களை, அன்பர்கள் நாங்கள் தமது சற்குருபார்களிடம் கற்றமட்டும் நில்லாமல், தன் மதியைக் கொண்டும் தூண்டியறிய வேண்டும். எப்படியும் இருதயத்தை ஒருமையளவில் திருப்பி என் உரையை நோக்கும் பட்சத்தில் நல்ல தெளிவாய் வஸ்து அகப்பட்டுக் கொள்ளும் என்பதை நான் வெகு தீவிரமாய் ஜனங்களுக்கு இரங்கிச் சொல்கின்றேன்.

ஞான திரவிய வுரை,

(தூல் முகம்)

சிங்கி, சிங்கா, என்றதன் சாராம்ஸமான விபரம்

வெளிப்படையான அர்த்தத்திற்கு இந்த நூலானது குறவஞ் சியாய் இருப்பதனால் குறப்பெண் என்பது சிங்கியாகவும், விடை கேட்கக்கூடிய குறவனானவன் சிங்கனாகவும் பொருட்படும். ஞான விதமான அர்த்தமானது எப்படியென்றால் சகலமான ஜீவாதி உலகங் களுக்கும் தாய்க் கருவியாகிய நூறுல் முஹம்மதிய்யா என்ற ஒளியா னது, சர்வஞான வியாபகியாக இருப்பதினால் அதை சிங்கியாகக் கொண்டும், அதனிடத்தில் சிங்கனாகிய ஆதமி, தான் மறந்து விட்ட அமானித சிர்றுகளைப் பற்றி விடை கேட்கின்றான். அவ்வாறு கேட்கும் ஆதமியானவன் ஒரு தாலிபான சீஷனாகவும், அதற்கு விடை கூறும் முஹம்மதிய்யா வெள்ளும் சர்வார்த்த சற்குரு மணியானது ஒரு காமி லான பிராகவும் வைத்துக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு கூறப்படும் ஞான திரவியங்களை அள்ளிக் கொடுக்கும் அந்த அஸலியத்தான முஹம்மதென்பதே ஆஷிக்கான பெண்ணாகவும், அதை அன்பிற் பெற் றுக் கொள்ளக்கூடிய ஆதமி என்னும் மறதியுள்ள அடியான் என்பவன் மஉஷூக்காகிய மகனாகவும் வெள்ளிடை யலைபோல் தோன்றப் படும். இந்தப் பாரியான அர்த்தத்தை வெளிப்படுத்திய தோடும்

நூலின் சாராம்ஸத்தை முடித்துக் கொண்டு இனி ஞானக் குறவஞ் சியின் ஞான திரவியமான மஹா அர்த்தத்தை, நமது மனித வர்க் கத்தார்களுக்கு உரிய பொருட் சாதனங்கள் யாவற்றையும் விட அதிகமான அரும் பெரும் பொருளாக உடைத்து விடுகின்றேன். உள்ள றிவுள்ள விவேகவான்கள் பிடித்துக் கொள்வார்கள். மற்ற மந்த அறிவு அதாவது கவங்கலுள்ள அறிவுடைய ஈனர்கள், கிட்ட இருப் பவர்களைத்தெரியாத விழிகண் குருடனைப்போல் எயர்ந்துபோயிருந்து வாய்சன்னதம் பேசுவார்கள் என்றறியுங்கள்.

கண்ணிகள்.

I-வது திருப்பாடல்

ஆ நிக் கு முன்ன ரநாதியு மென்னடி சிங்கி அது
அந்தக் கருங்குழி முந்த விருளறைய சிங்கா.

திரவிய வுரை.

வினா:—ர ஆஷிக்கானவனே! ஆதியாகிய இந்த ஆலம் இன் ளானுக்கு முன்னால்; அதாவது இந்த சீர்த்திற்கு முன்னால் இதை ஸமைப்பித்துக் கொண்டு வந்ததான அநாதியாகிய பரஞ்சோதியா னது எதுவாக இருக்கும்? அதை நல்ல விபரப்படுத்திக் சொல்வாயாக.

விடை:—ர மஉஷூக்கானவனே! கேட்பாயாக. அதாகிறது ஆலம் அஜ்ஸாம் என்று சொல்லுகிறது. அதன் மக்ஸதானது, தாயு டைய கர்ப்பக் குவளரையாக இருக்கும் அதற்கு முந்தின அநாதி யென்பது, பூர்வீகமான அருவமாகிய இருளரையாக இருக்கிறது. அந்த இருளில் இருந்துதான் அநாசிறுகளான பூதம் ஐந்துப் வெளி யாகி உலகங்கள் உண்டாயின. இப்படிதான் நீஞானத்தை உணர்ந்து பழகிக் கொள்ள வேண்டியது.

கருத்துரை

ஒரு விதையில் இருந்து பல பணுகளாக முனைத்தெழுந்த விருட்சமானது, ஆதிபில் அந்த விதையில் மறைந்து இருளாக

இருந்ததைப்போல் ஆலத்தில்வெளியான மல்லூக்காத்தின் அந்தரங்கமானது இருளாகத்தான் இருந்ததென்று ஆராய்ந்து கொள்ளவும்.

2-வது திருப்பாடல்

ஆதியாய்வந்த வரும்பொரு ளேதடி சிங்கி அது
சோதியி லாதி சொருபா யெழுந்தது சிங்கா.

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அப்படி உற்பத்தியான இந்த சரீரத்திற்கு ஆதி என்று எப்படி பேர் உண்டாயிற்று. அவ்விதம் என்ன அருமையான திவ்விய பொருளை அது சுமந்தது. அப்படியேதும் சூட்சமம் உண்டாயிருந்தால் அதை மெதுவாக வெளியாக்கி விடவேண்டியது.

விடை:—கேள் மஉஷுலக்கானவனே! நீ கேட்பது நியாயந்தான். ஆசை என்ற அக்கினி மூலாதாரத்தில் நின்றும் இருபத்தையாயிரம் நரம்பு ஸ்தானத்தின் வழியாக எழுந்து வரும்போதே அந்த வீந்து நாத்தத்தின் உள்ரங்க வடிவமாக அந்த அக்னிக்குள்ளே முதன்மையான ஆத்மா என்னும் நூஹூல் குதுஸியனது மெதுவாக நுழையப்போய் தான் தாயுடைய உதிரப் பிண்டத்தைக் கொண்டு சிக உருவங்கொண்டது. அந்த உருவத்தை உண்டாக்கின தச்சனாகிறவன் அந்த ஆசை யாகிய 'நூஹூல் குதுஸி' யாகத்தானிருக்கும். ஆனதினாற்றான் அல்லாவும் குர்ஆன் ஷரீபில் அல்லது ஹதீது குதுஸியில் "கலக்குல் இன்ஸான அலா சூறத்திர் றகுமான்" என்று திருவுளம் பற்றியிருக்கின்றான். இதன் அர்த்தமாவது, மனிதனைப் படைக்கப்பட்டது அல்லா உடைய வடிவில் நின்றுமாக இருக்கும். இதை விபரிப்பது இதை விடக்கடப்பாகச் சொல்வதில் ஷரீ அத்தின் மரியாதையாகாது.

கருத்துரை

சூரிய வெயிலின் வெப்பத்தினாலும், தண்ணீரின் குளிர்ச்சியாலும், ஆசையான மண்ணிடத்திற் புதைந்த ஒரு வித்தானது, எவ்விதம் தன் அசல் சொருபத்தைக் காட்டிக் கொண்டு முளைத்து

வெளியாகின்றதேர் அதுபோல் ஒருமையாயிருந்த உஷ்ணம் என்னும் தன் ஆசையானது, தான் நினைத்த நாட்டத்தில் தானே நுழைந்து, மண்ணை இரத்தத்தில் புதைந்து; ஜடல வெப்பமும் இரத்தத்தின் குளிர்ச்சியும் கூடிமுனைத்து தான் அர்வாஹில் இருந்த தன் அசலான சொருபத்தில் வெளியாகின்றான். "அக்லு" என்னும் நுணுக்க புத்திமாண்களுக்கு இன்னும் விவரிக்கவா வேண்டும். அப்படியும் வெள்ளையாய் உடைப்பது எம்மதத்திலும் அது சிலாக்கிய மில்லாத நேஷு மாகத்தான் இருக்கின்றது. ஆனதாலே இது நிரம் மடிப் போதுமான விஸ்தரிப்பான அர்த்தமாக இருக்கும்.

இனி மூன்றாவது கண்ணியின் அர்த்தம் என்ன வென்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

3-வது திருப்பாடல்

சோதியி லாதி சொருபமான தெப்படி சிங்கி அது
வேதமசய் முப்பொரு ளொன்றாய் முடிந்தது சிங்கா.

தீரவிய உரை.

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அவ்விதம் கூடி வந்துள்ள ஜே'தியில் ஹக்தலாவின் வடிவம் எவ்வாறு வந்தது? ததை நகல் விபரப் படுத்தி யருளவேண்டும்.

விடை:—மஉஷுலக்கானவனே! வேதமென்ற அறிவு தன் நாட்டமென்னும் உதிப்பிற் கலந்து நினைவாகி, நினைவு ஆசையாகி ஆகக் கூடி அறிவு உதிப்பு நினைவின் ஆசை என்ற மூன்று சொருபமும் பிரிந்து இஷ்கின் உபாதிகளால் கலந்து கொண்டு, அப்பால் அம் மூன்றும் ஒன்று கூடி இன்ஸான் என்ற குக்கும சரீரத்தைக் கொண்டு வந்தது என்பதாம்.

கருத்துரை

ஆதியின் சொருபம் என்பது இரண்டு நேதரங்களுக்கு இடையே ஆசைக் கொண்டு இலங்குகிற "நூஹூல் ஹூன்" அல்லது காபு கொளஸன் என்பது. அனத்ததான் தமிழ் ஞானிகள் வாலீ மனோன் மணி என்றுங், இன்ஸான் காமிக்ராஃ, நூஹூல் குதுஸி என்

றுப் வழங்குகிறார்கள். சொருபம் என்று சுட்டிக் காட்டியதின் தாற்பரியமாவது, அந்த ஒளியானது வெளிப்படையான ஹலா என்னும் நித்திரையிலிருந்து உற்று நோக்குகிறவர்களுக்கு ஒரு சிறுகலகலாப்பிரமாணம் தான் தெரியும். ஷே நித்திரையில் நின்றந் தெளிந்தவர்களான மஹான்களுக்கு அது ஹக்கான தன் அசல் சொருபமாகத் தோன்றும். எதுவரையிலும் இன்ஸான் என்கிற மனித வர்க்கத்தான் தன்னைப் பற்றி யார் என்று விசாரனை செய்தலாகிய உள் உணர்ச்சி செய்யவில்லையோ, அது மட்டும் ஒவ்வொருவனும் கேவலம் அடிமைத்தனம் என்கிற ஈனப்போர்வையைக் கழற்றி யெறியாத பெண் சொருபத்தில் தான் இருக்கின்றான். வஹதானியத் தென்னும் ஒன்றுபட்டு வஸ்துடன் வஸ்ததாய் கலந்து விரவிக் கொள்ளும் வரையிலும் இன்ஸான் செய்கிற எவ்வித நிஷ்டைகளிலும் வெளியாகும் போதெல்லாம் அது பெண் சொருபத்தில் தான் வெளியாகும்.

ஏ! நாட்டமுடைய ரஸ்தாவில் நடக்க வந்தவனே! இதற்கு உதாரணமாக ஒன்று வேண்டுமானால், மஹாத்மா ஹஸனுல் பஸீ என்பவர் ரூபிஅத்துல் பஸீயாவை விவாகஞ் செய்யக் கேட்டனுப்பின போது அந்த அம்மான் மறுமொழியாக அவரிடம்போய் நீர் தற்போது பெண்ணாக இருக்கிறீரா? அல்லது ஆண்பாலா யிருக்கிறீரா? என்று கேட்டுவா! என்று சொல்லியதை நன்கு உணர்ச்சி செய்துபார்! தெளிய விளங்கும். அவ்விதம் இருக்கும் ஸ்திரீசொருபந்தான் ஒருவன் மரணிக்குஞ் சமயம் அவனை மருட்டி நாதத்தைக் கழற்றிவிட்டுப்போய் விடுகிறது. அந்த நாதம் வெளிப்பட்டதும் சரீரம் பிணமாய் விடுகிறது. இதனால் கருமம் எதை ஒட்டி நிற்கிற தென்பதை யூகித்துப்பார்! எண்ணான் சரீரத்திற்கும் சிரசே பிரதானம் என்பது எது? அதுதான் மூளை யுடைய பீடமாகிய நேத்திரம் நேத்திரந்தான் பிரதான ஆத்மாவாகிய அந்த "நூஹுல் குதஸின்" கொலுவிருக்கையாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது மயங்கினால் சரீரம் மயங்கும். அது எழுந்தால் சரீரம் எழுந்து நடக்கும். அது ஏயினால் சகலமும் இந்த சரீர பூதியங்களான நட்ஸுகள் சரீர உறுப்புகளுக்கு ஏவும். ஆனதால் அது இன்ஸானுக்கு இன்றி யமையாத அசல் வடிவமாக இருப்பதினாலே தான், அது

நாட்டம், ஒட்டம், ஆட்டம் இம் மூன்றுக்கும் இராஜ கருவியாயிருந்து தன் தொழிலை சர்வ ஒழுங்கு போல் நடத்திக் கொண்டு, இன்ஸான் என்னென்ன சமயங்களில் என்னென்ன கருமங்களை செய்கின்றானோ அவை முழுமையுள் கணக்கெடுக்கின்றது. இதை தான் குணங்குடி மஸ்கான் தாஹு பாடலில் "நேத்திர மிரண்டினும் நோய் விளங்குது நீடொளி போன்றது தேடரிதாகிய காத்திர முன்னது" என்று; காட்டான ஷெய்கு ஒலியவர்கள்.

வெண்பா

"கற்பித்தார் கற்பித்தார் கஷ்கஷின் ப்ரமாணம்
கற்பித்தாரே எனக்குக் கற்பித்தார் - மெய்ப்பித்தார்
கைச்சீட்டுந்தந்தார் காசினி யெல்லாம் ஆன
* கைச்சீட்டுக்குள்ளே மயம்"

என்றும் தற்கலையார் "இலங்குங் கருங்கடல் லக்கணத்தில் இருக்குள்வளை வெள்ளை இடைகொண்டோடி, அலங்கும் தெளிவாகக் காண்பியானால் அததான் குதுஸியென றறிந்துகொள்ளே" என்றும் திருவாய் மலர்ந்திருக்கின்றார்கள்.

4-வது திருப்பாடல்

முப்பொரு ளென்றுநீ முன்சொன்ன தாரடி சிங்கி அது
அப்பனு மடிய மாதையாம் நாமடா சிங்கா.

தீரவிய உரை,

வினா:—அமா ஆஷிக்கானவனே! நீ இதற்கு முன் கூறியதில் மூன்று வகையான பொருள் என்று விவரித்துக் கொண்டு வந்தாயே அதன் முழுத்தாற்பரியந்தான் என்ன. அது சொருபிக்குத் தன்மையில் ஆராக இருக்கலாம், அதை வெளிப்படுத்துவாயாக.

விடை:—மஉஷிக்கானவனே! அதாகிறது; மேற் கூறிய இஷிக்கென்னும் ஆசைக்குக் காரணமாக இருந்த நமது தகப்ப

* மைச்சீட்டுக்குள்ளே என்பது நேத்திரத்தின் கருப்படலத்தின் உள்ளே என்று பொருள். மயம் என்பது - நூஹுல் குதஸியாகிய உஜுது, அதாவது "தான்" என்கிறதற்குரிய ஒளிவு என்று பொருள் உணர்க.

ஹும் அப்பால் அந்த ஆசையென்ற விந்து நாதமானது சென்று குடியிருந்து வினைந்து உருவெடுத்ததற்குக் காரணமாக இருந்த நமது தாயானவரும், இவைகள் இரண்டும் கலந்து சம்பந்தப்பட்டு வினைந்து இன்ஸின் சோலத்துடன் வெளி வந்திருக்கின்ற ஆதயி என்ற தூல சரீரியான நாமமாக இருக்கின்றோம் என்பதாம்.

கருத்துரை

முச்சுடர் என்று ஞான வாக்கள் சொல்லியதன் கருத்தும் இது தான். முச்சுடர் என்றால் மூன்று ஒளிவு என்று பொருள். அது இன்னொரு அர்த்தத்தில், மூன்று உயிர் என்றஞ் சொல்லாம். மூன்று உயிர் என்றால் தகப்பன் ஒரு உயிர், தாய் ஒரு உயிர், இவை இரண்டின் மூலமாக ஜனித்து வந்த சிசு ஒரு உயிர் ஆக மூன்று உயிர். இதுவே முச்சுடர் என்று ரம்யியமாய் வழங்கிற்று. இதன் முழு நிச்சயக் கருத்தும் ஆசிரியர் கீழே சொல்லப்படுகிற சில குறிப்பான கவிதைகளில் புத்திமாண்கள் இலேசாகவே விளங்கியறிய முடியும். இதைப்பற்றி சில ஷெய்குமார் நமது முரீதுகளுக்கு முச்சுடர் என்பது அல்லா, முஹம்மது, ஆதம் என்று சொல்லி கைப்பார்கள். அப்பவும் அது இப்படித்தான் சரி அர்த்தம் கொள்ளும். வேறே எவ்விதத்திலும் மாற்றமாகப் பொருள் கூற இடந்தராது.

ஞான வெட்டியானில் அந்தஜூர் "முப்பாலும் பாழாய் முடிவி லெசரு சூனியமாய் அப்பாலும் பாழென்றறி." என்ற தென்ன வென்றால்:—தானான நினைவு உதிப்பில் புகுந்து உதயமாகி, உன்னலாகி, ஆசையாகி நாதமாயிற்றே, அந்த மூன்று கிருத்தியங்களும் உபாதியால் பாழ்பட்டு அதாவது பனுவாகி முடிவில் மீதியாயிருந்த தூல சரீரமானது சூனியமான இந்த உலகப்பாழில் வந்திருக்கிறது. இதுவும் வழிதெரிந்து தப்பித்துக் கொள்ளாத பட்சத்தில் வீண் அபத்தமாய் கைசேதத்துடன் பாழ் பட்டுப் போய், முன் அசலாய் இருந்த குறிப்பற்ற பூதிய வாயில் தோறும் போய், ரஹித்தக் கொள்ளும் என்பதாம். ஆஸ்பேதே மனித ஜனன மெடுத்து வந்த ஒவ்வொருவனும் தன்னை வீசாரணை செய்வதில் தன் அறிவைத் தன்னளவில் தனிமையாகவே நிற்பாட்டி நட

வடிக்கை நடத்திக் கொண்டு தானவளுக வேண்டியது பெரியதோர் அவசியமான கடமையாக இருக்கிறது. இதைப்பற்றி "குத்திர மாகிய தோணி கவிமுழன் சுக்கானே நேர்படுத்து இக்கணமே சொன்னேன்" என்று நமது மஹானாகிய மஸ்தான் அவர்களும் ஜனங்களுக்கு வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள் அறிவையுடைய மஹான்கள் என்னமோ பிதற்றி யிருக்கிறார்கள்; நமக்கென்ன நமது வேலையென்னமோ நல்ல காரியத்துடன் பார்ப்போம் என்று மனிதன் தன்னைத் தவறவிட்டு அஞ்ஞானப் புலியானது பதிவு பார்த்துக் கொண்டலைகின்ற காளகத்திற் குள்ளே மருண்டுபோய் திரிகின்றான். அகஸ்மாத்தாய் ஒரு நாளைகி புலிபிடித்தால் அப்போது முழிப்பான். முழித்ததனால் ஒரு உதவியும் காணாமாட்டான். இப்படிப்பட்டவன் பாழாய்ப் போவதே நிச்சயமென்பதாம்.

5-வது திருப்பாடல்

எப்படி யுலகத்தி விப்படி யுருவானேம் சிங்லி அது
அப்பன் தன்னட்புக் கொப்பிய தாயாலே சிங்கா.

திரவிய உரை.

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவளே! இந்த உலகத்தின் கண்ணை நாம் இந்த தூல சரீரத்தை எந்தவிதமான காரணத்தைக் கொண்டு உருவெடுத்தோம்! அதன் விபரத்தை தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—கேள் உலகைக்கானவளே! நமது தகப்பனுடைய இந்திரியமாகிய கக்கிலத் தளியை தன்பால் பொறுப்பாக ஒப்புக் கொண்ட நமது தாயாலே இந்த சொருபத்தை எடுத்துக் கொண்டோம் என்பதாம்.

கருத்துரை

தகப்பனது கக்கிலமாதிரம் தனியே யிருந்ததானால் இந்த சரீரம் உற்பத்தியாகாது. அத்துடன் தாயின் சுரோணித்மும் கலந்து இரண்டும் ஒன்று கூடி அக்னி கலை யுடன் திரண்டு உதிர மண்டலத்தில் தங்கி அவயவங்கள் உண்டாயிற்று. உதர

ரணம், வெறும் மழை மாத்திரம் பெய்யும் பட்சத்தில் அதனால் ஒரு புற்பூண்டும் எழுந்து நிற்காது. அதை மண்ணானது தன்விடம் தங்கிக் கொள்ள சம்மதித்தாலே தான் அதுவும் இதுவுடன் ஒன்று சேர்ந்து முயற்சுவதான அக்னியென்னும் சூரிய வெப்பத்தின் சிபத்தைக் கொண்டும் எவ்வாறு விளைபொருளும் முனைத் தெழுந்து உலகப்பிர யோஜன மாயிற்று. இந்த தூல உடம்பானது உருவந்திரள்கிறதற்குக் காரண கருவியாயிருந்த தாயின் உதிர்மான அசத்தத் தொடக்கில் கிடந்து முழு ஜடலமும் துடக்கே உருவாக விளைந்து இலஸாஸ வெளியாகி யிருக்கின்றன. இதற்கு உதாரணமாக திருக்குர்ஆன் ஷரீபில் 'மாஸிட வர்க்கங்களே? நீங்கள் சில வெளிப்படையான தவங்களை மாத்திரம் செய்துவிட்டு மோட்ச விடாகிய கவர்க்கத்திற்குள் புதுந்து விடலாமென்று நினைக்கின்றீர்களா? உங்கள் உருவாகிய அந்தத்துடக்கை நன்கு அறக்கமுயி துப்புறவு செய்து வந்தாலெழிய அப்படியாகாது என்று தேவகட்டளை சொல்லியிருக்கிறது. ஆனதால் தான் மனிதனுக்கு மறந்தவன் என்ற பெயருங் கொடுக்கப்பட்டது. அதற்கு சிகிச்சையானது, ஒரு மந்திரமும் ஒரு மருந்தும், ஒரு தந்திரமும் இருக்கின்றது. அது என்னவென்றால் மந்திர மென்பது (ஹூ) என்ற உச்சரிப்பு, மருந்தென்பது அந்த உச்சரிப்புடனே நினைவை ஒரே கூர்ய கழிமுனைப் பார்வையில் நிலைக்க வைத்தல். தந்திரமென்பது அப்படி நிறுத்திய நினைவு இடவலம் பிரிந்து ஒடி விடாமல் அதிலேயே கவனமாக இருத்தல் என்பதாம்.

6-வது திருப்பாடல்

பரா பரத்திறிற் பஞ்சவர்ன்ன மேதுசங்கி அது
வேராகித் தூரான விந்து நிறமடா சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இந்த ஜடலத்தின் அகன்ற வெளியாகிய நேத்திரத்தின் கண்ணே ஐந்து வித நிரங்கள் இருக்

கின்றனவே; அவைகள் எக் காரணத்தினால் உண்டாயின. அந்த விபரத்தை நல்ல தெளிவு பெறச் சொல்ல வேண்டும்.

விடை:—கேள் மஉஷுக்கானவனே! அது தான் ஆதியாக வந்து கடைசி வரையிலும் ஜடலத்துடன் கலந்து நடத்துவின்ற தே! அந்த வல்லமைப் பொருளான நாதநிந்தினுடைய கய குண குணங்களிலுண்டான வர்ணங்களாக இருக்கும் என்பதாம்.

கருத்துரை.

காலாயிருந்த நாட்டமானது ஒரு உதிப்பை நிர்ணயித்து ஆசையை வெளிப்படுத்தியது; அதுவே ஆசாயமாகவும் நில நிறங் கொண்டது. அப்படி எழுந்த ஆசாயமானது ஆசையில் கலந்து உஷ்ணமாகிய நெருப்பானது கருப்பு நிறங் கொண்டது; அவ்விதம் நெருப்பானது ஆவியாகி அசைவு பெற்றுள்ள உதான வாய்வானது காற்றாகி பச்சை நிறங் கொண்டது. அவ்வாறு காற்றானது குளிர்ச்சியைப் பெற்று சுத்த ஜலமாகி சிவப்பு நிறங் கொண்டது. அவ்விதம் ஜலமாகியபின் நுரைத்து பல அணுக்களின் சப்பந்தமாகி மண்ணாகி வெண்மை நிறங் கொண்டது. அவ்விதம் மண்ணாகிய பூதியமானது தன்னில் நின்றுப் பலவித சிருஷ்டிகளை நிர்ணயித்து தன்னிறத்துடன் கூடிய இந்திரியத்தைத் திரளச் செய்தது. அவ்விந்திரியமானது இந்த சரீரமாய் உருவெடுத்தக் கடைசியில் தனது முன் அவதார பூதியங்களான ஐந்து வித நிறங்களையும் நல்ல பயிரங்க கோலந்துடன் காண்பித்துக் கொண்டு சரீரத்தின் பிரதான ஆத்துமாவாக நேத்ர பீடத்தின் நிலை நடத்தி வருகிறது. அதைத் தான் ஞானவாக்களெல்லாம் றுஹூல் குதளி என்றும், ஐனுல் எகீனென்றும் ஒருமித்துக் கூறியிருக்கின்றார்கள். அதைப் பற்றி அறிவிக்கத்தான், இலட்சக் கணக்கான தீர்க்கதரிசிகளான நயிமார்களையும், ஆயர்களான றஸூல் மார்களையும், வேதாகமங்களையும், கோடிக்கணக்கான தத்துவ சாஸ்திரங்களையும், மனித வர்க்கங்களுக்கிடையில் அநேகானேகம் எம்பினைப் பிரமாணத்துடன் வெளியாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் குட்சம் விதங்களைப் பற்றி ஆசிரியர் கீழே நல்ல தெளிவாய் சொல்லிக் கொண்டு வருவனதக் கவனியுங்கள் என்பதாம்.

7-8 வது திருப்பாடல்

ஒன்றுக்கு னைவர்க ளுண்டான தெப்படி சிங்கி அது
வொன்றோடே யொன்றாக வோடி யினைந்தது சிங்கா
மூலக் குகைக்குள்ளே முச்சுட ரேதடி சிங்கி அது
நாதத்தி லைப்பூத மன்பா யுதிந்தது சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இந்த சரீரத்திற்கு அடிமூல மாகிய கீழாஸனத்தின் கண்ணே முச்சுடருடைய வல்லமையானது விதை சம்பந்தமாக நிற்கின்றதே அது எப்படி வந்து விட்டது? அதன் விபரத்தைச் சொல்வாயாக.

விடை:—கேள் மஉஷுலிக்கானவனே! அதன் ரகசியமாவது மனுஷிக இந்திரியமாகிய விந்து நாதத்தின் உள்ளே ஆகாயம் நெருப்பு, காற்று, தண்ணீர், மண் என்ற ஐந்து பூதியங்களும் குடி புகுந்ததினால் அவ்விந்திரியத்தின் அஸ்திபாரம் மூலாதார மாகையால் அதில் தான் தாய் தந்தை நாம் என்னும் மூன்று சுடருக்க சுயம்பாகவே அமைந்து கொண்டது வாஸ்தவமே என்பதாம்.

கருத்துரை

ஆலம் அறுவாறில் ஒருவன் எக்கோலமான ஆயியில் உற்பன மாய் இருந்தானே! அதே பிரகாரம் அவன் தகப்பன் தாயுடைய ஆவியையும் அந்த ஆயியுடன் சம்மந்தப்படுத்தி வைத்திருந்தது. அக்காரணத்தினாற்றான் தான் என்ற ஆவியானது பூதங்கள் அதாவது ஊண் முதலியவற்றில் புகுந்து மற்ற இரண்டு ஆயிகளான தாய் தகப்பன் மார்களுடைய சரீரத்துடன் கலந்து உதரமாகிப் பிறகு விந்தாய் திரண்டு அப்பால் நாதம் என்னும் சுடரொளியாகிய மோகப் பல்லக்கில் ஏறிக்கொண்டு இந்த உலகத்தார் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் பிதாவின் ரகசியமண்டலம் சென்று இந்த மாநாடம் என்கின்ற வேஷத்தைத் தரித்து வெளியாகினான் (உதாரணம்) கோட்டாற்று ஞானேசர் அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருவிச் செய்திருக்கின்ற அம்மாளை ஆயிரத்தைப்பார் அதில்:—

ஊரார் அறியாமல் ஒருத்தர் கண் காணாமல்
ஊரினடுவேவந் தொளித்திருந்தான் அம்மாளை
ஊரினடுவேவந் தொளித்திருந்தா னேயாகில்
பேருமறியாமல் பிறந்தானே அம்மாளை
பிறந்தல்லோ லோகமெல்லாம் பிறக்கின்றனம்மாளை

என்று பாடியிருக்கும் ஞானப்புதையலை மிக ஊன்றிபார் அப்போது. தான் முச்சுடர் இன்னது இளியது என்று பட்டப் பகல் போல் விளங்கும். அதுவேயன்றி தலைப்பாகையைப் பெரியதாய்க் கட்டி நீளமணி பிடித்து பகல் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு வரும் கள்ளப் பயல்களைக் கேட்டால் அவன் என்ன சொல்வான். எதையோ ஒரு இஸ்மைச் சொல்வான். அது ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்கு உதவுமா? உதவாதே. அதுபோல் அவன் இஸ்மானது உன் துடக்கைக்கழுவு சக்தி யுடையதாகுமா? ஆகாது. அல்லாவுடைய ரகசியமாகிய ம அரி பாவானது தென்னை மரத்திலுண்டான இளநீர்க் குள்ளே எவ்விதம் தண்ணீர் வந்து கூடிற்றோ அவ்விதம் ஒவ்வொரு இன்ஸானுக்கும் விதி மதிகளின் புறத்தால் தானே உதயமாக வேண்டும். அவ்விதம் உதயமாகினதால் உணர்ச்சி செய்யும் ஞானந்தான் அஸ்திபாரமான நறசாதனமாக இருக்கும் என்பதே.

9-வது திருப்பாடல்

மூலக் குகையென்னுங் கோட்டைக் கரசன்யார் சிங்கி அது
முப்பொரு ளொன்றாய் முடிந்த நினைவடா சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! நீ முன் சொன்ன மூலக்குகையென்றும் இந்த சரீரக் கோட்டைக்கு ஒரு அரசன் வேண்டுமே! அவன் யாரா மிருக்கலாம். அதை இன்னது தான் என்று நல்ல தீர்மானமாகச் சொல்.

விடை:—கேள் மஉஷுலிக்கானவனே! அதாவது நான் முன் பாட்டில் சொல்லி வந்ததேன அந்த உஜுலதே கிதம்களான மூன்று பொருள்களும் ஒன்று சேர்ந்த நினை வென்னும் ஹக்கானியாக

இருக்கும். அதுதான் சகல உலக சிருஷ்டிகளையும் உண்டாக்கி வஸ்துகள் அடங்கலையும் தீர்மானமாக நடத்தாட்டிக்கொண்டு வருகின்றது. அதுதான் முப்பொருளிக் முடிவில் ஏற்படுகிற மிச்சமாக இருக்கிறது என்பதாம்.

கருத்துரை.

மூன்று பொருள்களும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து நினைவானது எப்படி என்றால், ஆகாசமானது உதிரமாகி, உதிரமானது நாடிமாகி நாதமானது நினைவாகினது என்று நல்லுணர்ச்சி செய்து கொள்ள வேண்டியது. இதுதான் தீர்மானமான முடிவு. அப்பால் அது இன்ஸான் என்ற சரீரக் கோட்டைக்கு அரசன் என்று கூறியதாவது, அது இராஜ கருவியாகிய உஷ்ண நாடியாக பித்தத்துடன் கலந்து நிற்பதனாலே அதுவே தாமரைக்காய் என்னும் மாங்காயில் அதாவது ஓர்ஸினிடத்தில் உதயமாகி அப்பால் அறுஷென்னும் நேத்ரத்தின் நடுவே சிறிதான தோற்றமாக இலங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அதுதான் இந்த ஜடலத்தில் பிரதான வடிவமாக இருந்து அதன்பின் மக்களான பூத நபஸுகளை தன் பிரதி நிதிகளாக வைத்து நடத்திக் கொண்டு வருகிறது. அதற்கும் மூலாதாரமாகிய உந்திக் கமலத்திற்கும் ஒரே குழாய் நீண்டு இடது விலாப் பக்கமாக வளைத்து வட்ட மிட்டுக்கொண்டு வியாபித்திருக்கின்றது. அதன் வழியாகத் தான் அந்த பிரதான ஆத்மாவானது ஆதியில் நுழைந்து அவ்வழியாகவே நேத்திரத்திற்குப் போயிற்று. அதுதன் பின் மக்களான பூதநபஸுகளைப் பார்வையிட வர நாடிற்றானால் சரீரம் மயங்கி நித்திரை செய்யும். அது அந்தக் குழாய் வழியாக எந்த எந்த நபஸுகளைச் சந்திக்கின்றதோ அந்த வித மெல்லாவற்றையும இன்ஸான் என்னும் நபஸு அம்மாருவானது ஸ்மரணையில் சாபித மாயக்காணும். அதுதான் சொர்ப்பனம் அல்லது கனவு என்று சொல்லப்படும். இதன் ரஸத்தாவில் வந்து நடக்கின்றவனே! நீ ஆண்மகனாக இருப்பையேயானால் அறிவை நன்றாய்த் தீட்டிக் கூர்மைப் படுத்தி வைத்துக் கொள். உலக வாசிகளின் மருட்டான பகட்டைப் ஏறிட்டுப் பாராதே. விலகி நட வென்பதே.

10-வது திருப்பாடல்

மூலக் கிழங்கு முனைத்திட மெவ்விடஞ் சிங்கி
நாதத்திலான நடுநிலை யல்லவோ சிங்கர.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! நீ மேற்கூறிய மூலாதாரத்தில் அஸ்தியான வேர்க்கிழங்கானது முனைத்து எழுந்த ஸ்தலமானது எதுவாக இருக்கும். அதை நல்ல தீர்மானமாகச் சொல்.

விடை:—கேள் மஉஷுலக்கானவனே! இந்திரியத்தின் காரணமாக வெளி வந்த ஸ்தல சரீரத்தின் நடு மத்திய நிலையான கண்ணாக இருக்கும் அதுதான் நடு நிலை யென்று ஞானவான்கள் சொல்லிக்கொண்டு போனது என்பதாம்.

கருத்துரை

மூலாதாரத்தின் வேர்க்கிழங்கென்றது குருநாடி என்கிற பிரதான உஷ்ணவாய்வாக இருக்கும். அதாவது இரத்தாருட்டிய மாய் நாதவிந்துவின் குட்சம வெப்பமாய் ப்ரகாசத்து, மூனையென்ற அருஷின் இடமாக ஒளிசெய்து, அறிவுக்கும் அறிவாக நேத்திரத்தின் உள்ளே இலங்கிவந்த பரஞ்சோதி எதுவோ அதுவாக இருக்கும் அது எக்காலமும் நின்று ஜொலிக்கின்ற இடம் நேத்ரமாக இருப்பதினாலே, மஹாத்மா சாஹிபவர்களே அதை கண் என்று சொன்னால், ஞானத்தொரிவு போதாத எளிய ஜனங்களின் சொற்ப அறிவுக்கு எட்டாமல் நழுவி விடும் என்று தெரிந்து அப்படிச் சொல்வதை மறைத்து அறிவுடைய கனவான்களுக்கேற்கும்படியாக “நடு நிலை” என்று நிமிட்டிக் காட்டினார்கள். அரசன் நகருக்கு நடுவாக இருப்பது போல அந்த உஷ்ண நாடி என்னும் உஜுதானது சரீரத்தின் அரச அங்கமான கண்ணிடத்து நிற்கின்றது. விதியுள்ள அன்பர்கள் தெளிந்தறிந்து சாட்சி சொல்லி சமாண உறுதிப்படுத்திக் காமிலரகிக் கொள்வார்கள் என்பதாம்.

11-வது திருப்பாடல்

முன்னே முனையாய் முனைத்திட மெவ்விடப் சிங்கி
மூனே முனையிரு கண்ணிக ளல்லவோ சிங்கர.

அது

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! நீ முன் சொன்ன அந்த மூலாதார அஸ்தியென்னும் பரஞ்சோதியானது. ஆதியில் அதாவது கருப்பத்தில் சிசுவு உற்பத்தியாகுந் துவக்கத்திலேயே வேரூன்றி முளைத்த ஆதிஸ்தலம் என்பது ஒன்று வேண்டுமே! அது எதுதான் விவக்கிச் சொல்.

விடை:—கேள் மஉஷுலிக்கானவனே! அதாகிறது முனையின் அஸ்திவாரமாகிய கழிமுனை அதாவது முக்கந் தண்டின் “நுனை” யைப் பிடித்து முனையில் அஸ்திவாரம் போட்டு, அங்கிருந்து கண் களுக்குச் சித்திரப்படம் வரைந்து அதன் வழியாக மற்ற எல்லா அவயங்கனையும் சமைத்து, மேற்சொல்லப்பட்ட கண்ணிடத்திலேயே சதாவயம் நின்று வெளிச்சம் செய்கின்றது, என்பதாம்.

கருத்துரை.

விந்துநாதமானது தன் அசலான நிறமாகிய வெண்மையை முனைவாக ஸ்திரப்படுத்தி, அதன் வலுவிலேயே தன் குதுறத்தான தஜ்ஜலியாத்தெனும் அறிவை நுழைத்து, அதற்கு றகுமத் தென் னும் நகரஞ் சூட்டி அங்கிருந்து பிரதா—ஊடாகிய கவாசமண்டல மாகிய கழிமுனையின் ஆதாரத்தினாலே இருதயம் வந்து காரியஸ்தர்களான பூதநபஸுகளை ஆக்ரமித்து, அதாவது அதிகாரஞ் செய்து, கொண்டு, இரு கண்களில் ஒளித்தும் ஒளியாமலும் இலங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அதனுடைய காந்தியான வெளிச்சந்தான் சரீரத்தின் நாலாயிரத்து நானூற்றி நாற்பத்தெட்டு இடகலை, பிங்கலை யென்னும் கவாச நரம்பு ஸ்தானங்களுக்கும் உதிரவோட்டங் களுக்கும் ஊக்கமும் வல்லமையும் கொடுத்து நிலைக்கச் செய்கின்றது. இதுதான் அல்லாஹ் என்னும் திருநாயத் துடனே இந்தப் பெரிய உலகமெல்லாம் பேர் வழங்கிக் கொண்டு வருகின்றது. இன்னும் இதற்கு ஆயிரம் விதமான சுய குணங்கள் உண்டு அதில் ஒவ்வொரு குணங்களுக்கும் ஒவ்வொரு பெயர்களு முண்டு. நாலாவது வசனத்தில் ஜென்மிக்கின்ற சூரியனுடைய ஒளிக்காந்தியானது எப்படி உலகத்தின் பரந்த வெளிகளெல்லாம் வந்து உஷ்ணஞ் செய்து தூலக்குகின்றதோ! அப்படி சரீரத்தின்

நாலாவது வானம். அதாவது:—வாய் ஒன்று, அதற்கு மேல் முக்கு இரண்டு, அதற்கு மேல் செவி மூன்று, அதற்கு மேல் கண் நாலு, ஆகிய நாலாவது வானமாகிய நேத்திரத்தில் தின்றும் ஜென்மித்து நிற்கின்ற சுயம்பானது. சரீரமாகிய பதினொண்ணாயிரம் ஆலமெல லாம் பரந்து வீசி பேரொளி செய்கின்றது என்று இந்த தெளிவு களால் புத்திமான்கள் தல்லுணர்ச்சி செய்து கொள்ளவேண்டியது.

“எத்தொழிலைச் செய்தாலும், ஏதவத்தைப் பட்டாலும்,

முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே”, என்று நாதர்கள் அறிவித்திருக்கின்றன சயிக்கிணையை உணர்ந்துபார்! என்பதாம்.

12-வது திருப்பாடல்

பின்னே யுருவாய் முடிந்திட மென்விடம் சிங்கி அது
பெண்ணாறு மாகப் பிறந்த தலமடா சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அஸ்விதம் வந்த உஜ்ஜிதா னது. கடைசியாக இந்த சரீரத்தை யெடுத்து முடிவாகிப் போன இடமானது எது? அவை இன்ன தென்று தெளியச் சொல்.

விடை:—கேள் மஉஷுலிக்கானவனே! அதாவது, நமது தாயுடைய உதிரக்குழியில் ஆண் சொருபமென்றும், பெண் சொருபமென்றும் சமைந்து கொண்டதே அந்த இடமாக இருக்கும் என்பதாம்.

கருத்துரை

உஜ்ஜிதா என்பது விந்து நாதத்தில் கவந்திருந்த உஷ்ண ஜோதி யாக இருக்கும் அந்த உஜ்ஜிதானது இந்தஸ்தூலத்தை உற்பத்தி செய்து முடிப்பதற்காக பலவிதமாய் உட்கொண்ட உணவுகளை இரத்தமாகி, அவ்விரத்தம் விந்துநாதமாகி, அஸ்விதம் நாதம் சரீரமாகி, அப்பால் தான் என்ற வல்லமையை சரீரமாகிக் கும் வியாபித்துக் கொண்டு, பிணக்கென்னும் இருவினையைக் காட் டிவிட்டு தன்னை மறைத்துக் கொண்டது. இதுதான் முடிந்த தென் பதற்கு உண்மையான அர்த்தமாகும். அன்றி அற்றுப்போனது

என்று பொருள் படுத்தும் பட்சத்தில், அது பொய்யான சூரியத்தான அர்த்தத்தைக் காட்டி வழி கெடுத்துவிடும் என்று அறியவும். பெண் சொரும் ஆண் சொரும் சமைந்த இடம் என்று மஹாத்மா சாகிப வர்க்கத்தி ரவாய் மலர்ந்த சூட்சுமாவது வயிற்றில் சிசுவு கருத்தரித்த கெர்ப்பப் பையை, அதுதான் கவிமா பூணமான தேரர் திவ்விய ரகசிய ஸ்தலம். அதை உலகத்தார்கள் மாக்கொடி யென்று சொல் வார்கள். அதில் தான் பதினெண்ணாயிரம் ஆலங்களும் இருக்கின்றது. அதன் விஸ்தரிப்பைப்பற்றி ஆசிரியர் அவர்கள் கீழே சொல்லுகிறார்கள் காணுங்கள்! என்பதாம்.

13-வது திருப்பாடல்

இந்த வுடலுக்கு வேரென்ன தூரென்னசிங்கி அது
இந்த வுடலுக்கு யிராதி மூலமே சிங்கா;

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இந்த சரீரத்திற்கு வேர் ஒன்று இருக்கவேண்டுமே! அது என்ன? வேரிருந்தால் தூரென்று இருக்கவேண்டுமே! அது என்ன? அதை நல்ல தெளிவாக விளக்கிச் சொல்வாயாக.

விடை:—கேளடா மஉஷிக்கானவனே! அதாவது இந்த சரீரத்தின் பிரதான ஆத்மாவாகிய நூஹூல் குதுஸி என்னும் உஷண ராஜகருவியே வேராகவும், இந்த சரீரத்தின் முதன்மையான இந்திரிய ஸ்தானமான மூலாதார மானதே தூராகவும் இருக்கின்றது என்பதாம்

கருத்துரை.

நூஹூ, நூஹானி என்ற இரண்டு ஆத்மாக்கள் இந்த சரீரத்தில் நடைபெறுகின்றது. அஃதெவ்வித மெனில், உலகத்தில் சூரியன், சந்திரன் என்று இரண்டு ஓளிகள் விளங்குவது போல் கருமத்தில் நூஹூ சூரியனாகவும், நூஹானி சந்திரனாகவும் இருக்கின்றன. விபரம் சூரியனானது வலது நேத்திர வொளிவாக நின்று வலம்புரியாகிய வலது நாசியின் துவாரத்தின் வழியாக பிங்கலை, யென்னும் சுவாசத்தைப் பற்றிப் பிடித்திழுக்கின்றது. சந்திரனானது

எனது இடது நேத்திரத்தில் நின்று இடம்புரியான இடது நாசியின் துவாரத்தின் வழியாக இடலை யென்னும் சுவாசத்தைப் பிடித்திழுத்து விடுகின்றது. இவைகள் இரண்டும் எப்போது தமது குதுமத்துகளை அதாவது தனது வல்லமையைக் கொண்டு அந்த இடலை, பிங்கலைகளான சுவாசங்களை இழுத்து விடுகிறதை விட்டொழிக்கின்றனவோ அப்போழுதே ஜடலம் அடித்து விழுந்து விடும். ஆனதினாலேதான் மஹாத்மா ஸாஹிபவர்கள் அவைகள் இரண்டையும், இந்த மானுடத்திற்கு வேர்தூர்சளாகச் சொல்லினார்கள்.

இப்படியாக ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் என்ற வல்லமையினைப் பொருளான இவ்விரண்டில் ஒன்றாகிய நூஹானியை, அதாவது நபஸு அம்மாருவைப் பனுவாக்கி, அதாவது இல்லாபையாக்கி மற்ருென்றாகிய நூஹ் என்பதை அதாவது நபஸு முத்மஇன்னாவை இன்னும் விபரம், உஷண காந்தி இன்னும் விபரம், தான் என்ற நினைவை காயும் தாயுமாக நிலைபாடாக ஸ்திரிப் படுத்திக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டு அதன் தஸ்தாவேஜுகளான உறுதி, பகுத்தறிவு, வைராக்கியம், கியானம், இவைகளுடன் வெளி வந்திருக்கின்றன. வந்தவுடன் அந்த அரும் பெரும் காரியங்களை யெல்லாம் மறந்து விட்டு உலகத்தில் செய்கிற வேலையை விட்டு சிறங்கு சொறிந்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்று சொல்லும் பழமொழிபோல், ஒவ்வொரு புண்யவான்களும் ஏக தட்புடலாய் தன்னை மறந்து அலைகிறார்கள். அவர்களுக்கு இப்பொழுது தெரியுமா? இறுதியில் தெரிந்து பெருந்தகைசேதப் படுவார்கள். என்னையும் என்னடைய இந்த அருமையான உலகப் பேரூபகாரமான திரவிய வுரையையும் நினைத்து தாம் உரைராது கைதவர விட்டதற்காக கண்ணீர் விடுவார்கள். அப்போது ஒரு பிரயோசனமும் அடையவே மாட்டார்கள் என்பதாம்.

சூரியனை நிலைபடுத்தி சந்திரனைப்பனாப் படுத்திக்கொள், என்ற கருத்துக்கு விபரம் கேட்பாரு முண்டு. அதற்கு உதாரணம் சந்திரன் தன் சொரும் தெரியும்படியாக உலகமெல்லாம் தெரிவித்து அப்பால் சிறிது சிறிதாக மங்கி இறுதியில் அறவே இல்லாமல் தேய்ந்து அழிந்து போவதை ஊன்றிக் கவனித்துப் பார்.

14-வது திருப்பாடல்

இந்த வுடலுக் குயிர்வந்த தெப்படி சிங்கி அது
தொந்தி நடுக்குழி தொப்பூழ் வழியடா சிங்கா.

தீரவிய உரை, கருத்துரை.

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அவ்விதம் பெரிதான ரகசிய வினோதத்தடன் சமைந்த இந்த நூதன சரீரத்திற்குள்ளே நூறான அந்தப் பிரதான ஆத்மாவானது என்னென்ன விதமாக எந்த வழியாக வந்தது. அதைத் துல்லிமமாகச் சொல்லி யருள வேண்டியது.

விடை:—ஏ மஉஷுலிக்கானவனே! அதாவது பாரிய நூதனமானதோர் ரகசியபாதை தான். அதைச் சொல்லுகிறேன் அறிந்து கொள். இந்த சரீரத்தை உண்டாக்குவதற்கு முன்னதாக விந்து நாதத்தில் கலந்து கொண்டு வந்த அந்த நாதனானவன், தாயுடைய நேத்ர ஜோதியாகக் கலந்து தன் வடிவம் என்ற பிளாளை அதாவது சித்ரக் கண்ணாடியை கர்ப்பக் குவளரையில் எடுத்துக் காண்பித்து, நூறானி யென்னும் விந்தானது அந்தப் பிளாளைப் பார்த்து ஜடலத்தின் அங்கங்களை ஒன்றொன்றாக தாயின் துடக்கின் உதரத்தின் ஆதரவால் உண்டாக்கிற்று. அப்படி உண்டாக்கும் காரியஸ்தனாகிய நூறானிக்கு ஆண் என்றும், பெண் என்றும் ஆக்க சக்தி இல்லாத தினாலே அடிக்கடி தன் காரியஸ்தனாகிய நூறன் என்னும் எஜமானைக் கேட்டுச் செய்யும் பொருட்டு அவனுடைய ஆசனமாகிய நேத்திரத்திற்கும் தன்னுடைய மகாமாகிய மாங்காய்க்கும் இடையில் மாக்கொடியென்னும் ஒரு தந்திக் குழாயை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அதன் மூலமாய் நடவடிக்கை நடத்தி வந்தது. கடைசியாக விதி, மதி, இரணம், மரணம், தொழில், பண்பு, வேற்றுமை யாதிய இலட்சணதிகளை யெல்லாம் சரிவரச் செய்து அமைத்த வுடன், தானிருக்கும் ஸ்தானத்தில் நூறானி அமர்ந்து கொண்டது.

அப்போழுதே சிசுவுக்கு இடக்கையான சுவாசம் வந்து சற்று நெளிச்சலுண்டாகும். அப்போது தான் கர்ப்பவதியான தாயானவளுக்கு சற்றுப் பிரஸவ நோயானது தோன்றும். அப்பால் மாறிப்

போவதும் மறுபடி தோன்றுவது மான மயக்கம் வரும். இப்படியாகும் வேளையில் “தான்” என்றநூறூல் குதுலி யென்னும் நய்யானியாவானது, அதாவது அறிவானது அந்த மாக்கொடியென்னும் கவிமக ரகசியக் குழாய் வழியாக மற்ற பூதங்களான அஸ்மான்சுகள் ஒன்றுபட அறியாத வன்மையாக பிரஸன்னமாகி வந்து அதன் கடைசித் தலைவாசலான தொப்பூழ் வழியாக நுழைந்து உட்சென்று தன் காரியக்காரனாகிய நூறானி என்பவனை இருதய தாமரையில் வந்து சந்தித்து, அப்பால் சுழிழனை மண்டலத்தின் மார்க்கமாக தன் ஆசனமாகிய அறுஷிண்டத்தில், அதாவது நேத்திரத்தின் நடுவில் சென்று பீடங்கொண்டது. அப்படிப் பீடங்கொண்ட, அல்லலில் என்னும் சுயம்பொளிவானது தன் வாகனமாகிய சரீரத்தை நோக்கி வெளியாகு என்று நோக்கினதும் குழந்தை பேறு காலமாயிற்று. இது அல்லலின் மதுரிபரவாக இருக்கும்.

15-வது திருப்பாடல்

இந்த வுடலுக் குயிரெங்கே நின்றது சிங்கி அது
அந்தர மாயண்ட மாக்கொடி நின்றது சிங்கா. (15)

தீரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அந்த விதமான நூதன சரீரமாகிய இந்த ஜடலத்திற்குள் வருவதற்கு முன்னதாக அந்த பிரதான ஆத்மாவாகிய “தான்” என்ற ஹக்கானியானது எந்த இடத்தில் நின்றுக் கொண்டிருந்தது? அந்த உண்மையைத் தெரியப்படுத்து.

விடை:—கேள்பா மஉஷுலிக்கானவனே! அதாவது ஏக அந்தர வெளியான மாக்கொடியின் கண்ணை வியாபித்திருந்து அவ்விடத்தில் ஒட்டாமல் “தான்” என்ற ஸ்வரூபத்தை மறைத்துக் கொண்டு தின்றது.

கருத்துரை.

மாக்கொடி யென்ற ரகசிய கவிமாவின் பருதாவில் வந்து மலுறான தோற்றப் பொருள்களும், மலக்குளான நரம்பு

ஊசாட்டங்களும், தன்னைக் கண்டுக் கொள்ளாத படி ஒளிமறைவாய் நின்றது. ஏக அந்தர வெளியான மாக்கொடி என்றது சிசுவு ஜனிப்பதற்கு முன் மாக்கொடி முதலிய வினியேசகங்கள் யாதென்றுமே அந்த இடத்தில் இலலாதிருந்து, புதிய தோற்றமாகவே அவைகள் உண்டானதாலே ஏக அந்திர வெளியான மாக்கொடி என்றது ஞானவான்களின் உண்மையான கருத்து, அதுவே தீர்ச்சையான தெளவிறாகவும் இருக்கின்றது. இதன் விஸ்தரிப்பு ஒரு மட்டு திட்டமில்லாமல் விரிந்து கொண்டே போகு யாதலால் இம்மட்டுடன் கருக்கிக் கொள்கின்றேன்.

16-வது திருப்பாடல்

இந்த வுடற்கனி யெந்தக் கொடிக்கனி சிங்கி அது
முந்திய தொப்புழு மாக்கொடி யல்லவோ சிங்கி,

திரவிய உரை,

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இந்த சீரத்தில் தேமாங்கனி ஒன்றிருக்கிறது என்று முதாக்களான ஞானவான்களெல்லாம் ஒழுமித்துக் கூறி யிருக்கின்றார்களே! அந்தக் கனியானது எந்தக் கொடியில் காய்த்தக் கனியாக இருக்கும். அதை சற்றுச் சுட்டிக் காட்டி யருள்வாயாக.

விடை:—சேளப்பா மெஷுலிக்கானவனே! தேமாங்கனி யென்று நாதாக்கள் சயிக்கினை செய்து யோனதானது. றாஹல் குதுஸி என்ற “ஹலி” என்ற திரு அட்சரத்தைத் தான் நான் முன் சொல்லி வந்த தொப்புழ் என்றதும், மாக்கொடி என்றது மாக இருக்கும்.

கருத்துரை.

ஈமான் என்கின்ற உறுதி படுத்துகிற தற்கும், இஸ்லாம் என்றும் ஒன்றுபட்டு ஹக்குடன் ஹக்காய் கலந்து கொள்கிற தற்கும், றஸுலுல்லாஹி என்பதற்கும் நடுவே ஒரு “ஹலி” என்ற மந்திரம் இருக்கின்றது. அதை இஸ்லான் காமில் என்கிற நினைவுடன் ஒட்டின வண்ணமாக கலந்து ஈமான் என்ற உறுதி என்னும்

தொட்டிலில் கிடத்தி தாராட்டு வாயாகில் அப்பால் நீ என்ற பொய் போர்வையானது எவ்விதம் கிழிபட்டொழிந்து போகிறதென்ற தானே உணர்ந்து கொள்வாய். இதைப்பற்றி குணங்குடி மஸ்தான் அவர்கள்

“முத்திரும் வித்தை முனையில் வைத்துச் சீராட்டி
நித்த மறவாமல் நினைத்திருப்ப தெக்காலம்” என்றும்

மற்றும் இந்நூல் மூலபாடல் ஆசிரியரான மஹாத்மா சாகிபவர்கள்

“ஈமான் றனக்கு மிகலா நெறிக்கு மிதனடுவே
தேயாங் கனியுண்டு செப்பரி தேசெப்பி லஞ்சிலொன்றை
ஆமா மெனக்கலி மாவா லெழுப்பி யறிந்துணர்ந்தாற்
சீமான் றனம்பெற்று வாழ்வி ரெனையி செப்பினரே”

என்றும், இன்னும் சதகோடி மஹான்களும் அதைப்பற்றி நற்சாட்சி சொல்லி யிருப்பதை ஊன்றிக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள் என்பதாம்.

17-வது திருப்பாடல்

மாக்கொடி யென்பதை மாஸிட ரென்சொன்னார் சிங்கி அது
மட்டி லடங்காத மாகலி மாவடா சிக்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இப்பேர்ப்பட்ட வல்லாணயப் பொருளான மாக்கொடி என்பதை மாஸிட கோலத்தில் வந்த வரான நமது நபியவர்கள் என்னவென்று சொன்னார்கள் அதை இன்னவென்று நீ எனக்குச் சொல்வாயாக.

விடை:—கேள் மெஷுலிக்கானவனே! அதாவது இவ்வளவென்று ஒரு மதிப்பிட்டுச் சொல்வதற்கு அடங்காத கலீமா என்னும் மூல மந்திரமாகவே இருக்கின்றது என்று சொன்னார்கள்.

கருத்துரை

மாஸிட கோலத்திற்குக் காரண கருவியாயிருந்த முகம்மது நபி யவர்களின் சிபுத்தானது தாத்தான ஓரிவாக இருந்ததினாலே ஸாஹிபவர்கள் நாயகமெனக்களை மாஸிடர் என்று சுட்டி காட்டி

ஹர்கள். மாக்கொடி என்பதை நபியவர்கள் கலிமாவாச இருக்கும் என்றதன் தாற்பரியமாவது, கலிமாவுக்கு இருபத்து நான்கு அட்சரங்கள் இருப்பதுபோல மாக்கொடிக்கு இருபத்து நான்கு பணர்கள் உண்டாகி, அந்த இருபத்த நான்கு பணர்களைக் கொண்டுந்தான் இந்த மனுஷிக உடலின் இருபத்து நான்கு உறுப்புகளும் உண்டாகி, மொத்தம் சரீரம் என்ற பேருடன் வெளியாயிற்று இதன் உண்மையை இவ்விதத் தான் ஒளிப்பில்லாமல் தெளிந்துக் கொள்ள வேண்டியது. இதன் ஹக்கீகத்தை நல்ல வெளிர்ங்கமாயறிய விரும்பும் அன்பர்கள் இந்த அடியானிடம் தேரில் வந்திருந்து கொண்டு தன்னை யறியும் ரகசியங்களை அள்ளிக் கொள்ளையாடிக்கொண்டு போகலாம் என்பதாம்.

18-வது திருப்பாடல்.

எந்த வழியினூற் வந்தோ முலகினில் சிங்கி அது
வெல்லா முடிந்த பொருளின் வழியடா சிங்கா

திரவிய உரை.

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அவ்விதம் உண்மையின் குரத்தாக இருந்த ஆதமியான நாம் எந்த வழியின் மார்க்க மரக இந்தப் பூலோகத்தில் ஜனனமெடுத்து வந்தோம்? அதைத் துவங்கும் படியாகச் சொல்ல வேண்டும்.

விடை:—கேளடா மஉஷுக்கானவனே! நாட்டம், தேட்டம், ஆட்டம் என்னும் முன்றுகி, அம்முன்றும் ஐந்தாகி, அவ்வைந்து ஐம்பத்தொன்றுகி, அப்பால் எண்பத்து நான்கு நூருயிரமாகி, இறுதியில் ஒன்றும் அற்று முடிவாகிப் போகின்ற ஒரு பொருளாகிய மேற்கூறிய நினைவென்னும் அந்தரமாகத்தான் ஒவ்வொரு சிருஷ்டியும் வந்தன. அது போலவே நாமும் வந்திருக்கின்றோம்.

கருத்துரை.

எல்லா முடிந்தபொரு ளென்றதன் கருத்து என்னவென்றால், இந்த உலகத்தில் எவ்வளவோ காரியாதிகளை நடத்தி எவ்வளவோ சுகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த இந்த ஸ்தூல

உடம்பானது சத்து அற்று கீழே விழுந்த வுடன் இது எந்த எந்த பூதங்களிலிருந்து என்னென்ன ஆகாரசத்துகளை எடுத்துண்டு ரெத்தமாகி அவ்விரத்தத்தை கொண்டு ஒவ்வொரு அவயவங்களையும் ஒழுங்கு போல் அமைத்துக் கொண்டு வெளிதோன்றியதோ; அந்தப் பூதங்களில் போய் மறுபடியும் மீண்டு கொள்ளும். அது எப்படியானால் காற்றுடன் சுவாசங்களும், நெருப்புடன் உஷ்ண நாடிகளும், தண்ணீருடன் இரத்த ஓட்டங்களும், மண்ணுடன் “ஹவா” வென்னும் நபஸு அம்மாருவின் குண குணங்களில் போய்ச் சேர்ந்து சரீர மென்பது அறவே யில்லாமல் ஸ்ரூபம் அழிந்து, உதிர்ந்து போய்விடும். அப்பால் இருப்பது என்ன வென்று யோசி அது தெரியுமா? அது தான் இந்த நான்கு பூதங்களிலும் பிரதான இராஜ கருவியான ஆகாயம் ஆகாய மென்றால் என்ன? அதுதான் இந்த சரீரத்தை வைத்து நடாத்திக் கொண்டு வந்து சகல ஜீவாதிவர்கங்களையும் படைத்து, பேச, உண்க, குடிக்க, ஆட, ஓட, எழுப்ப, இருக்க செல்கின்றது. அது தான் நமது ஊசாட்ட மென்கிற நினைவு. அந்த நினைவு தான் அல்லாஹ் என்னும் பெரிய திருநாமத்திற் குரியது. அதுதான் அறிவு.

ஆர்ப்பா! என்னுடைய இந்த ஞான திரவியத்தைக் கையாட வந்தவனே! உன் புத்தியைக் கூர்மை யாக்கி வைத்துக் கொண்டு இப்போது நான் சொல்லி வந்த இந்தக் கடப்பான நினைவளவில் யோசித்து, பொன்னுக் குள்ளே பொன்னை வைத்துக் புடம் போடுவது போல் நிராமயமாகிய அந்த மஅரிபத்துல்லா என்னும் நினைவில் உன் நினைவைப் பொருத்தி இன்ஸான் காமில் என்னும் இணையற்று, நாட்ட ஊசாட்டங்களை பல வழியை விட்டுப், அந்த ஒரு வழியில் நிற்பாட்டி சற்று அதில் அதாய் நீ தரிபடு. அதாவது உன்னை நீ இவ்லையென்று லாமக்கான் அளவில் வைத்து பனுவாக்கிப்பார்! அப்போது பேராப்பணம் என்ன இருக்கிற தென்று கண்டு கொள்வாய். இது தான் பாரவாங்களான பெரிய பெரிய குதுபுமர்களும், அக்தாபுகளும் இருந்து சாதித்து வந்த வழி வீணாக உலக மருட்டில் ஏமாந்து அலைக்கின்ற குருட்டு ஜனங்களே பத்திரம்! இதைக் கவனித்து இதனளவில் நடந்து கொள்ளுங்கள்.

19-வது திருப்பாடல்

முன்னே யறிவா லறிவகை யென்னடி சிங்கி
முச்சுடர் மூன்று முடலுயி ராத்துமா சிங்கா.

அது

தீரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவளே! அல்லாவுடைய மஅரிபத்தை அறிந்து கொள்ளும் விஷயத்தில் முதல் முதலாவது அறிகின்ற ஒழுக்கமான ஞான அறிவின் விதங்களென்ன அவைகளை நல்ல வழி விபரமாக சொல்வாயாக.

விடை:—கேள்பா மஉஷுக்கானவளே! ஞானத்தில் நீ முதலாவது அறிந்துக் கொள்ள வேண்டிய ஒன்றும் படிக்கக் கட்டா னது முச்சுடர். முச்சுடர் என்றால் மூன்றுவித வொளிவு. அந்த மூன்று மென்ன வென்றால், அதாவது தந்தை ஒரு வொளிவு, அதன் பிறகு தாய் யொரு ஒளிவு. அதன் பின் தான் ஒரு ஒளிவு ஆக மூன்று முச்சுடரென்று அறிந்து கொள்ள வேண்டியது.

கருத்துரை

தந்தையின் ஒளிவு, தாயின் ஒளிவு என்பது கக்கிலம். கரோ ணிதம். ஆக இவ் விரண்டும் இல்லா விட்டால் தானென்ற ஒளி வான ஆசையானது கிடையாது. அவர்களிருபேரும் உலகத்தில் அநுபவித்த பல ஆகாரங்களின் மார்க்கமாக “இஷ்க்” என்னும் ஆசையானது ஆகாயமென்ற பூதமாகி, அப்பூதம் நெருப்பென்னும் மோகமாகி, அம்மோகம் காற்றெனும் சுவாசமாகி, அச்சுவாசம் மண்ணென்ற சரீரமாயிற்று. இதனால் சரீரம் என்ற ஆலத்தில் இன் லான் எவ்விதம் இருந்தது? அப்பால் எவ்விதம் வந்தது? அப்பால் எவ்விதம் மோசம் போகின்றது? என்று பெண் பாலும் நல்ல அறிந்து ஞானியாகி விடுவாள். ஆனதாலே இந்தப் பெரிய விப ரம் விபரமான நமது தீரவிய உரையின் உதவியால் அறியத் தெரி யாத பாவியானவன் ஊழிகாலம் ஜன்ம பிறப்பென்னும் தரக

வேதனை அடைவான் ஆனதினாலே தான் பாவா ஸமர்கந்து பீயா ப்பானி அவர்கள் தமது கலீபாக்களை நோக்கி சொன்னதாவது:—

“ஓ மஹான்களே! நீங்கள் அல்லாவுடைய மஅரிபத்தைக் கொண்டு உலகத்தில் மாணுடர்களுக்கு முச்சுடர் மார்க்கமாகத் தெரியப்படுத்துங்கள். அவர்களுக்கது கரத்தில் நுழைந்து கருத்தில் அமையாமல் போகும் பட்சத்தில் அந்த நாய்களை விட்டு விலங்கு கள். அவர்களாகிறது “திட்டமாக தோஸக்கே அங்கார்” அதாவது நரகத்தில் நெருப்புக்கு இறைகளாக உள்ள மூதேவிகளாக இருந்து பேர்மஹ்றப் படுவார்கள்.” என்று திருவாய் மலர்ந்து சொல்லி னார்கள். பேர் மாற்றப் படுவார்கள் என்று சொன்ன சொல்லா னது மிக்க பாரதூர மானது. அதை விபரிக்க நமக்கு அவ்வளவு அவசரமில்லை. தேவையான ஆண்பிள்ளைகள் எப்படியாவது என்னி டப் நேரில் வந்து அந்த ரஹசிய வைரமலைபை அப்படியே பாளம் பாளமாய்ப் பிளந்தெடுத்துக் கொண்டு போகலாம். அப்படி செய்து கொள்ள வேண்டுமே ஒழிய மற்றப்படியல்ல என்பதே. இன்னும் அந்த முச்சுடர் என்பது இந்த சரீரத்துள்ளே உடல், ஹாஹு, ஹாஹானி என்பவைகளாக இருப்பதை ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டியது.

—o-o-o—

20-வது திருப்பாடல்.

பின்னே ரறிவர்க ளொன்றான தெப்படி சிக்கி
பேதக மற்ற பெருவெளி யானது சிங்கா.

அது

தீரவிய உரை,

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவளே! முன்னே அறிந்து கொள் ளும் விதம் அப்படி இருந்தால் கடைசியாக அறிந்துக் கொள்ளும் விதம் எப்படி? அது ஒரே ஒரு வஸ்தென்று மஹாத்துமாக்க ளான ஞானவான்க ளெல்லாம் முறையிட்டுக் கொண்டு போயிருக் கின்றார்களே, அதென்ன ஒரு வஸ்து? அதை மெதுவாக வெளி யாக்கி விடுவாயாக.

பார்வை அற்று பஞ்சடைந்து வரும். ஜிபூரில் நீங்கும்போது நாவு விழுத்து பரண ஜன்னி மேலிட்டு சரீரம் பிணமாய்க் கட்டையாய் விடும். இதனால் அல்லாவின் இல்மின் ரகசியமான உண்மை எதில் நின்று சாதிக்கின்றதென்று அறிந்து கொள்! இதற்கு மேலும் சொல்ல வேண்டுமா.

22-வது திருப்பாடல்

ஆசை பாசபல னனுபோக மாரடி சிங்சி
அங்கம் பொருந்திய பங்குமண் ணல்லவோ சிங்கர.

அது

திரவிய உரை.

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இந்த ஆதமி என்னும் சரீரத்தின் ஆசாபாசமென்கிற “ஹவர்” முதலிய பந்தவினைகள் எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கின்ற பூதியமாவது எது? அதை விபரித்துச் சொல்வாயாக.

விடை:—கேட்பாயாக. தாலி பான மஉஷுக்கே! அதாகிறது மேற் கூறிவந்த அனாசிறுகள் நான்கிலும் ஒன்றாகிய மண்ணுடைய பங்காக இருக்கும்.

கருத்துரை.

மண் என்பது நாவு என்றும், அது ஜிபூரில் என்றும், நான் கூறி வந்தேனல்லவா. அது நப்ஸு அம்மாருவாக இருக்கும். நாவில்லை யானால், தீனில்லை, தீனில்லையானால், இந்திரிய கிருத்தியங்கள் எதுவுமில்லை. இந்திரிய கிருத்தியங்கள் இல்லையானால், தூல ஆத்மாக்கள் அத்தனையும் பரமரத்துமாக்களாகவே ஆகும். ஆனபடியால் தான் சரீரத்துள் எல்லா நல்வினைப் பூதியத்தையும் அமைத்து மண்ணாகிய நீ வினைப் பூதியத்தையும் அமைத்து அதனால் தான், உலக சிருஷ்டிகள் யாவற்றையும் படைப்பித்தாயிற்று. ஒரு உதாரணம்:—ரயில் இஞ்சின் என்று வைத்துக்கொள் அதை மண் அதாவது இரும்

பால் சமைத்து அதில் எந்தெந்த இடத்தில் பூதசாரங்களை அமைக்க வேண்டுமோ, அந்தந்த ஸ்தானத்தில் நெருப்பு, காற்று, தண்ணீர், இவைகளை அடைத்து, ஆகாயமென்கிற அறிவானது விசையைத் திருப்பி ஒட்டுவதுபோல், இந்த சரீரம் என்னும் மண் பாண்டத்தினுள்ளே மற்ற மூன்று பூங்களும் நுழைந்து கொண்டு சக்தி கொடுக்க, அதை அறிவென்னும் நூலுக்குதுவியானது தன்னாட்டம் என்னும் ஒரு ஹிக்கமத்தால் நடத்துகின்றது. இது தான் மஅரிபாவின தீர்ச்சையான விவேகம் என்றறிந்து கொண்டு, நான் மேலே அநேக இடங்களில் நல்ல வெட்ட வெளிச்சமாய் தூண்டிக் காட்டியிருக்கின்ற வல்லபத்தை அந்த ஸ்தானத்தில் வைத்து ஒரு கலப்பற்ற கற்பூர விளக்கைப் போல் கண்டு கலிமா எனனும் மன உருதியை நிலைக்கவைத்து ஷாஹிது சொல்லிக் கொள். அப்படியல்லாமல் இப்போது நீ சொல்லி யிருக்கும் பொய் சாஷியைக் கொண்டு நீ ஈடெறுவது என்னும் லக்ஷியத்தைக் கடைபிடித்து நீ ஏமாறியாய்ப்போய் கடசியில் கைசேதப் படுவாய் அல்லா குர் ஆனில் “ஓ! மனிதர்களே! உங்களில் எவன் என்னை இந்த மண்ணுலகத்தில் வைத்தே கண்டு சாட்சி சொல்லா திருப்பானோ! அவன் திட்டமாக மேலுலகத்தில் இரண்டு கண்களும் குருடனாக என்னைத் தரிசியாமல் தட்டழிவான்.” என்று சொல்லியதன் சாரம்சத்தை சற்றே ஒரு நிமிஷம் மக்க மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டு உன் ஹக்கைப்பற்றி யோசித்துப்பார். அப்போது அதன் மகத்தான கிருபை யிருந்தால் உனக்கு வெளியாகும்.

23-வது திருப்பாடல்.

தன்னை யறியுந் தலமேது சொல்லடி சிங்கி
கண்ணிடை யான நடுநிலை யல்லவோ சிங்கர.

அது

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அவ்விதம் கண்டு ஷாஹிது சொல்லிக்கொண்டு “தான்” என்ற பரமரத்துமா வானது இந்த சரீ

ரத்தில் எந்த ஸ்தானத்தில் அமைந்திருக்கிறது. அதை அறியும் விவிரி எப்படி.

விடை:—கேள்பா தாலிபான மலஷூலக்கே! உன்னுடைய நேரத்தில் இரண்டிற்கு நடுகத்திப ஸ்தானத்தில் வைத்துக்கண்டு அறிந்துக்கொள்.

கருத்துரை

தானென்ற ஆகாயமானது தன்னாட்ட மென்றும் நினைவாக அதவரது பிரதான ஆத்மவான அறிவாக நின்று, இந்த ஸ்தூல சீரத்திற்குள்ளே இரண்டு கண்களுக்கு இடையே நின்று இலங்குகின்றது. அந்த ஸ்தானத்தைத் தான் அல்லாருத்தா ஆலா ரூர் ஆனில் அநேக இடத்தில் "காபகௌஸனி" என்றும் "ஹதீதுகுது எரி" என்றும் "மாகான் மஹமுதென்றும்" "சுல்தானன்நஸீரு" என்றும் பல ஸ்ரூபப்படுத்திச் சொல்லி யிருக்கிறான்.

வெண்பா.

"கம்பத்துக்குள்ளிருந்து கைகாட்டும் பெண்ணரசை இன்புற்றுச் சேர்வதற் கென்செய்வேன்— அன்புற்ற மந்திரமே ஹலி ஹலி மருந்ததுவாகும் பார்வை தந்திரமே க்யானமது தான்"

என்ற அருமைப் பெரியோராகிய காட்டான ஷெய்கொலி அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்து கூறியதன் உட்கருத்தை விசாரணை செய்துபார். இதில் மஹானவர்கள் "கம்பம்" என்று சுட்டினது தான் நான்மேலே சொல்லி வந்தகண்களின் நடுமத்தி என்றது. கைகாட்டும் பெண்ணரசென்றது தன்னாட்டமென்கிற றாஹுல் குதுஸி என்று சந்தேஹ மற உணர்ந்து கொள்வாயாக.

இன்னும் உதாரணம் வேண்டுமா இதைப்பார். "காட்டி மறைத்தென்னைக் கோட்டி கொள்ளாதே கண்ணே பெண்ணரசே, ஒருவராலும் நானு மோர் வீட்டுக்குள் பட்டபாட்டைச் சொல்ல நாவாயிரம் போதாது." என்று ஜிஷ்டத்தியா தீகத்தின் காமில் சற்குரு நாயகரான கடையநல்லூர் உதுமான் லெப்பை

ஷெய்கவர்கள் திருவாய் மலர்ந்திருப்பதின் உட்கருத்தைக் கவனித்துப் பார்! இந்த பார தூரமான பல உதாரணங்களாலும், குர்ஆனுடைய சுவர்ணகுத்திரங்களின் பரத்தின் அர்த்தங்களாலும் நீ உன்னை அறிந்து உன் சுவாதீன சுயேச்சையைப் பெற்றுக்கொள். வீண் ஏமாளித்தன மாயிருந்து காலமெல்லாம் துனியா வென்னும் மாயாப்பரப்பு சகவாசத்தில் மருண்டு வினையா டிக்கொண்டு இருந்து நீ பெறவேண்டிய சகல வல்லமை உருத்து களையும் கையிழந்து கடைசியில் நீ வெகு ஆத்திரம் பரத்திரமாய் ஒடி இடுப்பை வளைத்து வளைத்துக் கட்டிக்கொண்டு சம்பாதித்து மெய் யென்று பூட்டி வைத்திருந்த ஆஸ்திகளும் பொய்யாய் போய் உன்னையும் பொய்யாக்கி வீணாக்கக்கொட்டிந்து நாசமாய்ப் போகாதே! பத்திரம் இந்த என்ஞான திரவியத்தை ஒரு கைவல்லி யமாய்த் தேடி யெடுத்துத் தோளில் முடிந்து போட்டுக்கொள். சொன்னேன் தவறிடாதே! என்பதாம்.

24-வது திருப்பாடல்

என்ன விதமாகத் தன்னையறிவது சிங்கி. அது தன்னவன் சூய்தந்தை யாகிநா மானது சிங்கா.

திரவிய உரை.

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவளே! நீ அவ்விதம் சொல்லி வந்த கற்பனைகளால் இன்ஸான் தன்னை இன்னவனென்று எப்படி யறிந்து கொள்கின்றது அதை நல்லதெளிவு பெறச் சொல்வாயாக.

விடை:—கேள் மலஷூலக்கானவளே! அதாவது எவ்விதமானால், உன் தகப்பனை மோகத்தளவில் ஊசாட்டஞ் செய்வித்த தன்னாட்ட மென்னும் வஹதானியத்தை இன்ன தென்று, அதாவது தன்னினைவென்று உருதியாக அறிந்து, அப்பால் தகப்பனுடையவும், தாயுடையவுமான இந்திரியங்களால் உற்பத்தியாய் வெளிவந்தது நீ என்று அறிவதுதான் தன்னையறிவதில் முந்தின மன்ஸிலாக இருக்கும்.

கருத்துரை

தன்னையறிவது இந்த விதமாக அறிந்தால், தான் என்ற வல்லமை இன்ன தென்று எளிதில் விளங்கும். அதற்குத்தான்

நபிகள் சிரோமணியான நமது நாயகமவர்கள் "இன்லான் தன்னை அறிவது பறுலு என்றும், அப்பால் தலைவனையறிவது சுன்னத் தென்றும் கட்டளை செய்தார்கள்" தன்னை இன்மைதிரிதான் என்று எவன் திட்டப்படுத்திக்கொள்வானோ! அவன் மிகவும் இலேசாக அந்த மகாமிலேயே தன் றப்பையும் இன்னதுதான் என்று உணர்ச்சி செய்து விசுவிக் கொள்வான். இதைப்பற்றி நபிகள் சிரோமணியான நமது நாயகமவர்களும், "மன் அறப நப்ஸஹு பகத் அறப்பறப்பஹு" என்று சாட்சி கூறியிருக்கின்றார்கள். இந்த திருவாக்கியத்திற்கு உர்ய அத்தமாகிறது, எவன் ஒருவன் தன்னுடைய பூதியங்களை அறிந்தானோ! அவன் தன்னுடைய றப்பானியா வென்னும் பூணாதையும் அறிந்து கொள்வான்" என்பதாம்! இதனால் சந்தேகமற்று மஅஸ்பாவை அறிந்து கொள்ளவும்.

25-வது திருப்பாடல்

இறையை யறிவது மெப்படிச் சொல்லடி சிங்கி அது
இறையைக்கு நின்றடுந் தன்நினை வாமடா சிங்கா

திரவிய உரை.

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! நீ தன்னை யறிவது இன்ன விதம் தான் என்று முடிவு சொல்லி விட்டாய். அது பேசல் தன் தலைவனையும் அறிவதை இன்ன தன்மை தான் என்று சொல்லி விடு.

விடை:—சேளப்பா மஉஷுக்கானவனே! அதையும் முடிவாக சொல்லுகிறேன். அந்த தலைவனாகிய றப்பானியாகிறது, இந்த வுடலென்னும் பதினெண்ணாயிரம் ஆலத்திலும் ஏகமயமாய் நின்று காரியாதிகளை நடாத்தாட்டி வரும் தன் ஊசாட்டமென்னும் நினைவாக இருக்கும்.

கருத்துரை

நினைவு எப்படி யப்பானியாவின் சிபத்தில் உள்ள தென்றல், அதாவது நினைவு ஊசாடாத பட்சத்தில் உலகம் ஒன்றுமே கிடை

யாது. எப்படியென்றால், ஒருவன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது திடீரென்று படுத்துறங்க நாடுகிறான். அந்த நாட்டமே நினைவு. அது அவனை நித்திரையில் வைத்தாட்டுகிறது. அவ் கதம் ஜ-லத்தை யும் மற்ற பூதங்களையும் மயக்கி தூங்கவைத்து விட்டுத்தான் தூங்காமல் அசையாமல் அருபியாய் இருக்கின்றது. ஜடலமும் மற்ற நபஸுகளும் ஒன்றுடன் ஒன்று விபீதப்பட்டு மரணித்த பிறகு அந்த நினைவானது தன் குதரத்தென்னும் வல்லமை ஹிக்கம்தால் அறிவென்னும் வாகனத்திலே பிரயோகம் பண்ணிக்கொண்டு அந்தாமாய் பாய்ந்து விடுகிறது அப்பால் அது மற்ற கோவங்களை தன் முகப்பத் தென்னும் உதிப்பில் நின்றும் ஸ்ருபிக்கிறது. இந்த இல்யில் வந்து நுழைந்து பார்க்க வேண்டிய லட்சியம் முக்கியம் தேவையான தல்ல. ஏனென்றால் மஅரிபா என்பது இரகசியபாதையான தாலே, அதன் உள் உடைவான பாரிய கடவுளைப்பற்றி சற்று மறைத்துக்கொள்ள வேண்டிய கடமை ஞான நூல் எழுதும் ஆசிரியர்களுக்கு இருக்கின்றது. எழுதுவதும் சொல்லிக் காட்டுவதும் சில மகாம்கள் வரையிலும் தான் ஆகும். அதற்கு மேலிட்ட மகாமில் எழுத்தும் பேச்சும் கிடையாது. ஆலோசிப்பும் ஊசாட்டமு மாத்திரம் உபயோகப்படும். அதற்கு எப்பால் உள்ள லாமகானில் ஆலோசிப்பும் ஊசாட்டமும் தானே ஒழிந்துபோய் நெருப்புடன் விரகு கலந்த மாதிரி வஸ்துடன் வஸ்தாய விசுவிக் கலந்து சதா ஆநந்தியாய் நினைவுடன் கனவாய் மிதந்து கொண்டிருப்பது தான் ஞானத்தின் அந்த யாயிற்று. இந்த இல்மை உணக்கு இவ்விதம் உதாரணமாய்ச் சொல்வான்யார்? ஒருவனையுமே இந்தக் கலிகால புரட்சியில் நீ நம்பாதே! இவ்வளவு பார தூரமான அரும்பெரும் பொருளை இப்படி விஸ்தரிக்கும் தக்கன மஹான்கள் உன்னிடம் வலியவரமாட்டார்கள். எல்லா காரியங்களுக்கும் உன் முயற்சியே காரணம்:—உதாரணம்.

"அறிவை அறிந்தவர்கள் ஆயிரத்தி லொன்று அருளை யறிந்தவர்கள் இலட்சத்தி லொன்று குருவை யறிந்தவர்கள் கோடியினி லொன்று கருவை யறிந்தவரைக் காண்பதுவுமரிதே."

என்ற மாதிரி நீ அவர்களை யறியவும் உனக்கு வல்லமை போதாது. என்னுடைய திரவியவுரையே உனக்கு காமிலான குருவென்று இதன்படி தவத்தைச் செய்து கொள்வாயாக என்பதாம்.

26-வது திருப்பாடல்

தன்னுள் விளங்குந் தவமென்னை சொல்லடி சிங்கி அது
தன்னை மறந்து தவத்தி லிருப்பது சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானே! தானாகிய இந்த இன்ஸான் ஜடலத்திற்குள் விளங்கி யறியக்கூடிய தவமானது, எப்படி செய்கிறது? அதன் விபரம் தெரியப்படுத்தவேண்டும்.

விடை:—கேள் மஉஷுக்கானே! அதென்ன வென்றால், ஜடலத்தை மறந்து விட்டு ஏக தவத்தில் இருந்து கொள்கிறதாக இருக்கும்.

கருத்துரை.

ஜடலத்தை மறந்து விட்டு ஏக தவத்தில் இருக்கும் விபரமாகிறது:—ஐந்து பூதிய வாசல்களையும் அடைத்து, உலக எண்ணக்களை அற ஒழுத்து, ஒரு கவலையும் இல்லாமல் ஆரவம் ஒடுங்கின ஓரிடத்தில் தவித்தும், பசித்தும், துக்கமற்று விழித்திருந்து கவசத்தை “இல்” என்று உந்திக் கமலத்தில் இருந்து இழுத்து “தில்” என்கின்ற தாமரைபின் நடுவே அவ்வாறாகி என்று வைத்து, சூரியகலையுடன் சந்திரகலையையும் பரஸ்பரப்படுத்தி அதாவது கலந்துகொள்ளச் செய்து வெளியே விடுகிறது. அவ்விதம் செய்யும் சமயம் துனியாவின் வியாபகம் ஒன்றுமே அந்த மன நாட்டத்தவவில் வந்து ஊசாடிடப்படாது. அவ்விதம் ஊசாடுவதால் நீ செய்த தவமெல்லாம் நாச மடைந்துபோய் இங்கும் அங்கும் நற்கெதி கெட்டுப்பாழ் பட்டுப்போவாய். இது இருக்கட்டும்.

அப்பா அறிவுடைய மகனே! நீ நான் சொன்ன விதம் பேசல் உன்னை பனவாக்கி நினைவுடன் வி ர வி இஷிக்கென்னும் கயாசன மோகத்தை அதன்பேரில் வைத்து ஓர்மையை நல்ல ஸ்திரப்படுத்து வாயானால், உன்தன்னுட்டமென்னும் பரிபூரண

நந்த நினைவானது உன்னில் நின்று இவ்வாறாகி வெளியாகும். அது வெளியாகும் பஹாபூரண ஸ்தலமானது நேத்திரமென்னும் பெரிய திருநாமத்தின் அறுஷேழு அல்லவாக இருக்கும். அதில் நீயும் உன்நினைவும் ஒன்று பட்டு நீ என்பது இவ்வாறாகி ஏக மோகமான பொழுது, நீ என்னும் குதுஸியானது தஜல்வி யாத்தாகி, முதலாவது ஒரு சுத்த வெண்மையான ஒளிவாய் ஒரு விளக்குச் சுடர்போல் சுழிமுனை என்னும் மகாமில் வெளியாகி மறைவதும், அப்பால் நின்றது நிற்க பளிர் பளிர் என்று மின் வெட்டி மறைந்தாற் போல சுடர்விசி மறையும்; அதை கண்காட்சி யாக தரிசித்த நாங்களில் உனக்கு ஒருவித மயக்கமும் தியக்கமும் வரும். நாட்டமும் ஒரு இடத்திலும் தறிபடாமல் நோக்கின நோக்க மெல்லாம் உன்கண் பார்வைக்கு ஒரே ஒளி மயமாகவே தோன்றித் தெரியும். அப்பால் சிலகாலம் கவாசம் பந்தனப்பட்டு இஷுக்குடன் ரஹித்து உன்னை மறந்த தன்மையாக, சீல வாரங்கன் வரைக்கும் சொக்கி வாசியுடன் நாட்டந் தட்டி நின்று சூலாவி அப்பால் பழய நிலைமையில் இறக்கி விடும். இதை இன்ஸான் காமில் ஆசிரியர் “உறுஜ் நுஜுல்” என்று சொன்னார்.

அப்பால் சிலகாலம் இவ்விதம்செய்த தவமானது மீறிப் பாய்ந்தால் அதாவது தன் நிலைக்குள்ளான நிலை பட்டவுடன் உன் றாஹ் என்னும் கமல முகம்மதிய்யா வென்ற றாஹானியான தன்னுட்டமானது, ஒரு முகவுரை கீருக பத்து வயது வாலிப ஸ்திரீயின் சூரத்தில் காலில் தங்கஜோடிட்டு தலையில் ரத்னக்கிரீடம் இட்டு ஒளிவென்னும் போர் வைக்குள் மறைந்தவளாய் உன் வடிவத்தில் வெளியாகுவான். அது தான் நீ என்ற தன் நாட்டமாக இருக்கும். அவ்விதம் வெளியான அந்த சூரத்தானது மகா சிவகாமி சூரபத்தை யுடையவள். ஆகையால் அவள் காட்டும் அனேக வித்தை இந்திர ஜால வினோத நூதனசல்லாப சரசத்தில் நீ சொக்கி யதனிடம் வரம்பெற்ற பிறகு உனக்கு அவள் இருஸ்தன மென்னும் இடகலை பிங்கலை என்ற பாலாமிர்த்ததை உன் வாயில் வைத்து ஊட்டுவான். அதில் ஒரு திவலை உன்வாயில் நுழைந்த மாத்திரத்தில் இனி ஒரு பொழுதும் உனக்கு பசி என்பது இல்லாமல் அற்றுப்

போகும். அதுதான் காய கற்பம் என்று தமது நபிகள் சிரோன் மணியவர்கள் அலியவர்களுக்கு உபதேசித்தார்கள். இதன் முழு விபரம் ஒரு மட்டில் அடங்காது ஆனதாலே இவ்வளவுடன் முடித்துக் கொள்கின்றேன்.

27-வது திருப்பாடல்

என்ன விதமாகத் தன்னை மறப்பது சிங்கி அது
ஒன்றைப் பொருந்தி யொடுங்கி யிருப்பது சிங்கா.

தீரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! முன் சொன்ன வுரையில் தன்னை இல்லாமலாக்கி விட்டுத்தவந்தில் இருக்கவேண்டும் மென்ற சொன்னையே! அது எந்த விதமாக தன்னை மறந்து பனா செய்கிறது? அந்த விதத்தை இன்னமாதிரி என்று தெளிவாகச் சொல்.

விடை:—கேள் மஉஷுக்கானவனே! அதாவது, ஒரு வஸ்து உன்னில் பிரதான கருவியாக இருக்கின்றது. அதில் நீ விரவிக் கலந்துக் கொண்டு மற்ற உலக ஊசாட்டங்கள் யாவற்றையும் ஒடுக்கிக் கொள்கின்றது.

கருத்துரை

உன்னில் ஒரு வஸ்து பிரதான கருவியாக இருப்பதானது நினைவாக இருக்கும். அந்த நினைவே "தான்" என்று ணர்ந்து அத்துடன் நாட்டத்தைப் பொருத்தி விடச் செய்து புலன்கள் பொறிகள் ஐந்தையும் ஒடிக்கிவிட்டால் ஜடலம் "தான்" என்ற ஒரு ஊக்கம் மற்று பனாவாகி விடும். நாட்டமும் நினைவும் ஒன்று பட்டுபோகும். நெருப்புடன் விரகு சம்பந்தப் பட்டவுடன் அந்த விரகும் நெருப்பாய்ப் பற்றிக்கொண்டு பழய விரகென்ற சுயகுணம் பனுவாகிப் போகுவதுபோல், நாட்டமும் நினைவும் ஒன்று பட்டவுடன் "தான்" என்ற அகந்தையான இந்த ஜடல பூதங்கள் எல்லாம் பனாவாகி "ஒன்று" என்னும் வஹதானிய யத்தின் துறையில் கூடிக்கொண்டு கல்க்கு என்ற காரணப் பெயர் மாறி ஹக்கென்ற இயற்கை பெயருண்டாகி விடும். அப்பால் அந்த மனிதாத்தமாவானது பரமாத்மாவாகி, எல்லக வல்லமை

யும் தான் பெற்றுக்கொண்டு, எக்காலும் அழியாத கயம்பென்ற எல்லாவித ஏகாதி பத்தியங்களும் உரிய சுதந்தரத்தைத் தானாகவே அடைகிறது. இப்படித்தான் மஹாத்மாக்களான குதுபுமர்கள், எல்லா சுதந்தரத்தையும் அடைந்து நினைத்த பாரிய கருமங்களைச் செய்தார்கள். ஆனதாலே நீயும் அவ்விதம் செய்தால் உனக்கும் அந்த மஹாப்பரஸ்பரசம்பந்த சுந்தரம் தடைஇல்லாமல் கிடைக்கும். அப்போது இந்த உலக கோடி சரா சரங்களெல்லாம் நீயாகவே நின்றிருக்கிற ஒரு பாரதாரமான தஜ்வலியைத் தெரிவாய். ஆனதாலே இதற்கு மேல் சொல்லும் வகையில் இந்த மஹாவிஸ்தரிப்பை அறியாதவன் ஒருபோதும் அந்த பதவிக்கு உரியவனாக மாட்டான்.

28-வது திருப்பாடல்

என்ன விதமாக வொன்றைப் பொருந்தலாம் சிங்கி அது
எல்லா மறந்து யிருளா யிருபது சிங்கா.

தீரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அவ்விதம் ஒரு வஸ்து வென்னும் பிரதான கருவியாகிய நினைவுடன் தன்னாட்டத்தைக் கலந்து கொள்ளும் விதம் என்ன மாதிரி நீ தான் விவரப்படுத்த வேண்டும்.

விடை:—கேளடா மஉஷுக்கானவனே! அதாவது நீ யாகி றவன் இந்த தூல சரீரத்துடன் என்னென்ன தொழிலில் யிருக்கின்றாயோ! அவைகள் அத்தனையும் விட்டொழிந்து உன்னை சாஸ்பதமாய் உற்றுப்பாஃப்பாயானால் அந்த மகாமில் வெறும் இருநிலையன்றி வேறொரு உபாதிகளையும் காண்கமாட்டாய்.

கருத்துரை

அவ்விதம் ஒரு மையான நிலபரத்தில் தரிப்பையானால் நீ பனாபடுத்திக்கொண்டு ஹக்கைக்கலந்து விட்டதான மேல் பதவியில் உயர்ந்து கொண்டாய். இதுதான் சாகுவதற்கு முன்

சாகித்ய என்று ஞானவாசுகளெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு போனதும் இதுதான். எப்போது நீ மரண மென்னும் அருவருப்பான பானத்தை அனுமிப்பதற்கு முன்னே இந்த விதமான வல்லமை ஹிக்மத்தால் மரணித்துக் கொண்டாயாகில் இனி ஒரு முறை உனக்கு அந்த அருவருப்பான மரணம் ஏற்படும் மென்று நீ கனவிலும் நினைவாதே, உதாரணம் குணங் குடியார்:—

இஷ்டப்படிக்கு யாங்கொண்டு கொஞ்சவும்
எனக்கு பயந்து யமன் நின்று கெஞ்சவும்; (வங்கென்ற)

என்று சொல்லிப் போயிருப்பதை நீ சற்றுக் கவனித்துப்பார். உன் மனக்கழுதையானது உன்னைக் கண்ட மடமும் இழுத்துக்கொண்டு போய் உலக மருட்டென்கிற, பீங்காட்டளவில் விடும். அதிலெல்லாம் நீ மயங்கித் தாயாதே ஒரு உப்புக் கல்லுக்கும் பிரயோசனப்படாது. பொய் என்பது கைமெய்யான இந்த அற்ப சொற்ப உலகத்தின் மாய சுகங்களை உப்புறங்காலால் தள்ளி ஒதிக்கி விட்டு தப்பினேன் என்று எந்திரவிய ஞான மென்னும் ஆகாய விமானத்தில் வந்து ஏறிக் கொள். இதானது கூடிய சீக்கிரம் உன்னை ஹக்கில் கலக்கச் செய்து உன்னபடியே உனக்கு உரிய சுதந்திரத்தை வாங்கி உனக்குக் கொடுக்கும். அப்போது நீ காலகாலமும் அழியாவரம் பெற்றிருந்து சகல பேரின் பங்களையும் அனுபவித்து மற்ற சிருஷ்டிகளை யெல்லாம் ரக்ஷிக்கும் எஜமான் தனத்தில் தரித்து னெற்றி பெற்ற ஜயசீலனாவாய். இந்த மகாயில் தரித்திருந்து கொண்டதான், மஹாத்மா ஷெய்ருமன் குறுல்ஹல்லாஜி “அனல்ஹக்” அதாவது நான்தான் அல்லா என்பவன் என்னும் அர்த்தம் புரிகிற ஒரு உண்மை வாக்கியத்தைச் சொல்லினார்கள். இதையும் நல்ல ஊன்றிக் கவனித்துப்பார்.

29-வது திருப்பாடல்

ஒன்றென்று சொன்ன வுயிர் நிலை யென்னடி சிங்கி அது
உன்ன லுதிப்பல முன்னால் நினைவடா சிங்கா

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவளே! நீ ஒன்றென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்த அந்த நினைவென்னும் உயிர் நிலையானது கருமத்தில் எதுவாக இருக்கும்? அதை விஸ்தரித்துச் சொல்.

விடை:—கேளடா மஉஷுக்கானவளே! அதாவது உன் சீரம் விளைந்து உதிப்பாகும் முன்னையே உற்பத்தியான நினைவாக இருக்கின்றது.

கருத்துரை

ஒரு கருமத்தை உன்வி உதிப்பென்ற சப்தம் உண்டாகுவதற்கு முன்னமே அந்த உதிப்பை எண்ணிக் கொண்டு உன்விற்றே! அதாவது தன்னாட்டமென்னும் நினைவாகத்தான் இருக்கும். இதை உன் முனைக்கு எடுத்துப்பார் அப்போது தெரியவரும். இன்னும் நல்ல கவனித்துப்பார். நீ ஒரு இடத்துக்கு போகும்போது உன் சீரத்தை எது நடத்துகின்றதோ, அதுதான் நினைவு. அந்த நினைவு எண்ணி தன்னளவில் உன்ன அதாவது பூதநபஸுக்கு உதிப்புச்செய்ய, நபஸுகள் எழுந்து சீரகளைத்தைத் தூக்கிக் கொண்டுபோகும். அதனால் சீரம் என்பது ஒரு கட்டைத்துண்டு என்றும், அதற்குள்ளிருந்து ஆடுகிற நெருப்பு, காற்று, தண்ணீர், மண் நான்கு பூத சக்திகளும் இந்த சீரக்கட்டையைத் தூக்கி எடுத்து இழுத்துச் செல்கின்றன. அப்படி இழுத்துக் கொண்டு போகும் பூதசக்திகளுக்கு அறிவைக் கொடுத்து அதனதன் காரியங்களை நல்ல ஒழுங்காக நடத்திக்கொண்டு போகும். சக்கான் என்கிற மேல் சக்தியானது அந்த நினைவாக இருக்கும். அந்த நினைவு ஒன்றே சீரத்தின் தலைமைத் தனத்திற்கும், உலகங்களின் சிருஷ்டிப்பிற்கும் காரண காரியமாக நின்று பராபரிக்கின்றது என்று சந்தேஹந் தெளிந்து, இருதயத்தில் உறுதியுடன் ஒப்புக் கொண்டு அறிந்து, தன்னை அதனுடன் கலந்து கொண்டு திர்பலமாய் ஊசாட்ட மொழிந்திருப்பதுதான் தவநிலை.

ஆரப்பா! இந்த ஞானத்தெளிவை அறிந்துக்கொண்டு தவத்தில் முயலுவையாகில் இதுவே தவம். வேறே நாட்டில் பழையில்

போய் என்ன செய்யப்போகிறாய்! அங்கு போனாலும் இதைத்தான் செய்வது. சில மஹான்கள் அவ்விதம் காட்டில் வனத்தில் சென்றும் தவஞ்செய்திருப்பது உண்மைதான். அது ஒதற்காக வேண்டி என்றால், இந்த மாறூட்ட உலக காமியங்களில் மனமானது செல்லாமலும், கண்புலன் செவிப்புலன் முதலிய அவயங்களை விண்மருட்டலான செய்கைகளில் அசப்படாமலும் ஊசாட்டமற்றிருப்பதற்கேதான். அதை நல்ல சமிக் கையாகத் தெரிந்து கொண்டார்கள். ஆனபடியாலே நீ எப்படியாவது உன் நூற்ற துடக்கைக் கழுவி துப்புறவு செய்துக்கொண்டால் நீ காட்டில் இருப்பதும் வீட்டில் இருப்பதும் இரண்டும் ஒன்றுதான். இன்ஸான் என்பவன், அவன் வினைந்து வந்த அசுத்த உதிரத்தின் தூர்விநியோமான துடக்கை கழுவிக்கொள்ளாத பட்சத்தில் எந்த விதத்திலும் காரியம் சித்தி பெறமாட்டாது. சிருத்தல் முஸ்தக்கீன் பாலம் என்ற சுழிமுனை கடைவக்கடந்து மோட்ச மடையவும் இயலாது என்பதாம்.

30-வது திருப்பாடல்

கன்னி யெழுந்து கலந்திட மெவ்விடஞ் சிங்கி அது
உன்னி யெழுந்த உயிர்நிலை யல்லவே சிங்கா.

தீரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவளே! கன்னி என்கின்ற வாலை மனோமணியானது உதயமாகிக் கலந்த இடமானது சீர்த்துள் எந்த இடமாக இருக்கலாம், அதை விபரித்து விடுவாயாக.

விடை:—கேள்பா மஉஷிக்கானவளே! அதாவது உன்னுடைய இருதயக்கமலத்தில் நின்று உன்னல் உண்டாகி அப்பால் உதிப்புண்டாகிற உயிர் நிலையாக இருக்கும் என்பதாம்.

சுருத்துரை

வாலைமனோமணி என்பது இந்த ஜடலத்தில் ஆதிவஸ்துவாய் நிரம்பிய பிரதான பிரம்ம ஆத்மாவாக இருக்கின்றது. அந்த பா மாத்மாவானது நினைவென்னும் தன் நாட்டமாய்ப் பூரணித்திருக்கின்ற

கின்ற நூலுல்துவரியாக இருக்கும். எப்போது இன்ஸான் என்பவன் தன் சுதந்தரங்களை இன்ன தன்மை தான் என்று அறிய வில்லையோ, அதுமட்டிலும் வல்லமைத் தன் மில்லாத பேடியாகத் தான் இருக்கின்றான். ஆனபடியாலே அந்த தன் நாட்டமானது ஒரு ஸ்திரீயின் ஸ்ரூபத்தில் வெளியாகும் என்று ஞானவான்கள் ஒருமித்துக் கூறினது நம்பிக்கையான உறுதி என்பதற்குத் தடைய இல்லை. இதைத்தான் மஹரின் கலூரார் தமது பூஜாவிதியில்,

“வாயிவிவன் வாமபீவைத்துப் பூசைபண்ண
மதியுனக்கு வேண்டுமடா வதிகமாக
காயிவிவள் வெருகாயி சிவகாயிருபி
காணரிது சிறுபிள்ளை கன்னிகன்னி
ஆமிவனை யறிந்தவர்கள் சித்தர்சித்தர்
அறிந்தாலு மன தடக்க மறியவேணும்
நாயிவனை பூசைபண்ண நினைத்தவாறு
நாட்டில் சொல்லவென்றால் நகைப்பாட்கானோ.

என்று சொல்லிப் போயிருக்கின்றார். ஒருபுனிதன் தனக்குள்ள சர்வ சுதந்தரங்களையும் ஞான குருவென்னும் அறிவினால் அறிந்து பரத்தோடும் பரமாய்ச் சேர்ந்து கொள்ளும் வரையிலும் அவன் எப்பேர்ப்பட்டயோகியானாலும் சரி, அரசனாலும் சரி, மற்றபடி எவனாலும் சரி, அவன் அடிமைத்தன்மை என்கின்ற கீழ்ப்படி வில்தான் இருக்கிறான் என்பதாம்.

31-வது திருப்பாடல்

எங்கும் பரந்த பெரும்பெரு னென்னடி சிங்கி அது
அங்கிங்கு மெங்கு மகண்ட பெரும்வெளி சிங்கா.

தீரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவளே! ஏழை வஸ்தை நோக்கினாலும் தானாக நிற்கின்ற பெரிய பெருளான தென்ன, அதை இன்ன தென்று வெளியாக்கி விடுவாயாக.

விடை:—கேள் மடவுக்கானவனே! அதாவது "அங்கு என்றசொல்லும் நாட்டத்திலும், இங்கு என்று சொல்லும் தேட்டத்திலும் இருந்து வெளியாகிவந்த மஹாபாரதாரமான பெரிய ஆகாயமாகிய நினைவாக இருக்கும் என்பது.

கருத்துரை

அங்கு என்பது நாட்டமென்று எப்படி யாருமென்றும், அங்கு என்று சுட்டிக்காட்டின ஞானச் சொல்லானது, தகப்பனுடைய முனையிலிருந்து விளைந்த இந்திரியமாக இருக்கும். அப்பால் இங்கு என்றசொல்லானது தாயுடைய உதிரத்தில் கர்ப்பமாகிருந்த அந்த இந்திரியத் துளியானது இந்த மனித ஜடலத்தை யெடுத்துக் கொண்டதே அதுவாக இருக்கும். எங்கு என்ற சொல்லானது இந்த பூலோகத்தில் மானிட கோலத்தில் வந்து சகல வஸ்துகளிலும் நிரைபூரணமாய் தின்றதே அதுவாக இருக்கும். நீ உன்றி உணர்ந்து கொள் என்பதாம்.

32-வது திருப்பாடல்

அன்று மின்றுமழி யாப்பொரு ளென்னடி சிங்கி இரு
கண்ணைய முட விருள்ளழி யாப்பொருள் சிங்கர.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! எக்காலத்திலும் அழியாமல் நித்தியமாய் இருக்கப்பட்ட வஸ்தானது என்ன வென்று சொல்வாயாக.

விடை:—கேள் மடவுக்கானவனே! அதாவது நீ இரண்டு நேத்திரங்களையும் மூடிக்கொள். அப்போது உனக்கு ஏக இருள் மயமாகத் தெரியும். கண்மூடிபிறகு இருளாக இருப்பது எப்படித் தெரிந்தது. அதை ஒரு அகக்கண் பாக்கின்றது என்பதை நல்ல ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிந்து கொண்டாய் அல்லவா

அந்த இருளாக தான் இருக்கும். அதுதான் என்றைக்கும் அழியாமல் நித்தியமாய் நிற்கின்றது என்பதாம்.

கருத்துரை

அந்த மனக்கண் என்ற நினைவு தான் "தான்" என்றது. அதை உணர்ந்து அத்துடன் கலந்து கொள்ளும் பட்சத்தில் சரீரம் பொன் மயமாய் கற்பமாய்விடும். அப்போது அந்த நினைவானது அழியாமல் நின்ற பான்மைபேல் தானும் தன் சரீரமும் அழியாமல் எக்காலமும் நித்திய வாழ்வைப் பெறுவாய் என்பதாம்.

33-வது திருப்பாடல்

ஆங்கார வுடலுக்கு மாணிதா னென்னடி சிங்கி அது
ஒங்கார மூலத்தி னுள்ளொளி யல்லவோ சிங்கர

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இந்த ஆங்காரமுடைய சரீரத்திற்கு ஆணிவேரென்பது என்னதாக இருக்கும். அதை விபரித்துச் சொல்.

விடை:—கேள் மடவுக்கானவனே! அதாவது ஒங்காரம் என்று சொல்லப்பட்ட மூலாதாரம் என்றும், ஹ்ம என்றும், உள்ளுக்குள் உள்ள ஒளிவாக இருக்கும் என்பதாம்.

கருத்துரை

மூலாதாரத்தின் உள்ளொளி என்பதைப் பற்றி முன் சைட்டுகளில் நல்ல தெளிவாகச் சொல்லி யிருப்பதினாலே இங்கு காட்ட வேண்டியது அவசியமில்லை என்பதாம்.

34-வது திருப்பாடல்

ஆணியாய் வந்த வரும்பொரு ளென் னடி சிங்கி முன்
தேணிய சற்குரு முதனா மல்லவோ சிங்கா

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அவ்விதம் ஆணியேரான மூலாதார ஒளிவு என்பது என்ன அருமையான பொருளாக இருக்கும். அதை அறிந்தாவ்தான் சந்தேகமறும் ஆண்படியாலே அதைத் தெளிவுடன் சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—கேள் மஉஷுலிக்கானவனே! அதாவது உன்னுடைய கதந்திரத்தை இன்னமாதிரி என்று ரூபித்துக்காட்டின அந்த சற்குருவாகிய அறிவென்னும் குண்டலியின் திருநாமம் என்கின்ற “ஹூ” என்றதாக இருக்கும் என்பதாம்.

35-வது திருப்பாடல்

இந்தப் பொருள்வந்த தெந்த வழியடி சிங்கி அது
அந்தக் கதிரீமதி வந்த வழியடா சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இந்த சரீரத்துள்ளே மூலாதார ஒளிவானது வந்தது எந்த வழியாக இருக்கலாம். நல்ல விபரமாக சொல்லி அருள்.

விடை:—கேள் மஉஷுலிக்கானவனே! அதாவது சூரியர் சந்திரர் எந்த வழியாக வந்தனவோ அதே வழியாகத் தான் இருக்கும் என்பதாம்.

கருத்துரை

சூரியன் என்றால் என்ன, சந்திரன் என்றால் என்ன, அவை இந்த ஜடலத்துள் என்ன விதமாக நின்றிருக்கின்றன, எஃறு

கேட்பாய். அதன் விபரம், தகப்பனுடைய சுக்கில இந்திரியமானது சூரியனும், தாயுடைய சுரோணித இந்திரியமானது சந்திரனாகவும், அது ரூபத்தில் வலது பக்க நாசியில் ஓடும் சுவாசம் சூரியனாகவும், இடதுபக்க நாசியில் ஓடும் சுவாசம் சந்திரனாகவும் இருக்கும் ஆகையால் இவை இரண்டுந்தான் றூஹம் றூஹானி என்னும் இரண்டு ஆத்மாக்களாக இருந்து சரீர நடவடிக்கை நடத்துகின்றது. இதுதான் மூலாதார ஒளி என்று ஞானிகள் மொத்தத்தில் சொல்கிறார்கள். தமிழ் ஞானிகள் இதைத்தான் ஒங்காரவட்டம் என்றும் சொல்வார்கள்.

காரியம் இவ்விதம் நுழைந்து கொண்டிருப்பதாலே, நீ இதன் வகுப்புகளைச் சிறுகச் சிறுக உணர்ந்து நாளா வட்டத்தில் வஸதைத் தெரிந்து கொள்வையேயானால் எல்லாம் உன் கைவசம் சிக்கிக் கொள்ளும். அப்பால் நீ மேல்மீசை முனைத்த ஆண்பிள்ளையாவாய் நான் சொல்லும் ஒவ்வொரு கடவான உடைவுகளையும் நல்ல மணங்கனிந்து பார்த்தால், அது உனக்கு அகப்படும். ஏனென்றால் நீ பூலோக மாயம் என்ற பொய் நாற்றக் கருவாட்டை வாங்கி லேவாதேவி செய்தவன். ஆனதாலே இந்த மேன்மையான ஞானம் என்ற மாணிக்கத்தை மதித்துக்கொள்ள இலேசில் முடியாது. நல்ல ஊன்றி உணர்ந்து பார்த்து மதித்து மனதில் பதியும்படி பதித்து வைத்துக் கொள்ப்பா என்பதாம்.

36-வது திருப்பாடல்

கத்த னொளிவு கலந்திட மெவ்விடம் சிங்கி அது
சுத்த நடனந்தா னாடிய தற்பாஞ் சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அப்படிப்பட்ட ஜடல சுரீர்தாவாகிய ஒளிவானது எந்த இடத்தில் வைத்து இந்த தேஹத்துடன் கலந்துக்கொண்டது.

விடை:—கேள் மஉஷுலிக்கானவளே! “தஹ்துல் மௌஜுலித்” என்னும் நூறூல் குதுஸியானது நின்று நடனமாடக்கூடிய தற்பரம் என்ற தன் கொலுவான இருகேத்திரங்களில் வைத்தே இந்த ஜடலத்தில் அது கலந்து உதய மாகிக்கொண்டு ஒளிமறைவாக நிற்கின்றது. ஆனால் அதுவே சூரியகலையாக இருக்கும். அதை அநுசரித்து நடக்கின்ற நூறூலானி என்பது சந்திரனில் கலந்து உலக நடவடிக்கைகளை நடத்தாட்டி வருகின்றது. ஏதயத்தில் குடிகொண்டு மிதக்கவந்தவளே! சந்திரனுடன் கலக்கின்ற நூறூலானி என்பதை முதலாவது வேறுடன் பிடுங்கி எடுத்து விடுவது முக்கிய கடமையாக இருக்கும். ஆனபடியினாலே நீ அந்தப் பெண்தன்மையான நூறூலானி யின் ஆட்டத்தை ஒடுக்கி விட்டு பார்ப்பாயானால் அப்போது தான் உனக்கு அந்த வல்லமை விளங்கும் என்பதாம்.

37-வது திருப்பாடல்

உற்ற பொருளுக் குயிரெழுத் தென்னடி சிங்கி அது
நச்சர வாடும் நடுநிலை யல்லவோ சிங்கர.

தீர்விய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவளே! நீ இதுமட்டிலும் மேலே சொல்லிக்கொண்டு வந்த நீதிப்பொருளாகிய அந்த வஸ்துக்கு உயிர்நிலையானது என்ன.

விடை:—கேள் மஉஷுலிக்கானவளே! அதாவது விஷப்பாம் புக் கொப்பாகிய சுழிமுனைக்கு நேரேதெரிவின்ற (கரபகௌஸன்) என்கிற புருவமத்தியாக இருக்கும்.

கருத்துரை

விஷப்பாம்புக் கொப்பென்று ஆசிரியர் சொன்னதாவது:— அதைஅறியாத பாவினை அந்திகாலத்தில் அதுவே அபரயம் செய்து

விட்டதினாலே அவ்விதம் சொன்னார்கள். இதன் பயன்களை புத்தி மான்கள் உணர்ந்து தெளிந்துகொள்ள வேண்டியது என்பதாம்.

38-வது திருப்பாடல்

எட்டெழுத் தாக வெழுந்த வெழுத்தென்ன சிங்கி அது
மட்டி லடங்கர வடிவட்ட கோணமே சிங்கர.

தீர்விய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவளே! எட்டு எழுத்தாக இந்த ஜடலத்தில் எழுந்த எழுத்தாகிறது என்ன, அதன் மர்மங்களாவது என்ன, அதைச் சொல்ல வேண்டும்.

விடை:—கேள் மஉஷுலிக்கானவளே! அதாவது ஒரு மட்டி லடங்கரத இன்ஸான் வடிவென்கிற எட்டுக்கோணமென்னும் அஷ்ட உருப்புகளாக இருக்கும். இதன் மர்மங்களைப் பற்றி விபரம் அறிய வேண்டுமானால் ஹக்கீகத்துல் இன்ஸானில் பார்த்தால் இதன் தெளிவைக் கண்டு கொள்ளக் கூடுமென்பதாம்.

39-வது திருப்பாடல்

அஞ்செழுத் தாக வமைந்த எழுத்தென்ன சிங்கி அது
அஞ்சம் பொருந்திய வாகாய வட்டமே சிங்கர.

தீர்விய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவளே! எட்டெழுத்தின் காரண விபரங்களைப்பற்றிச் சொன்னது போல் அஞ்செழுத்தாக ஜடலத்தில் பொருந்திய ஒரு ஸ்தலத்தை ஒரே எழுத்தாக சூர்த்துப்படுத்திச் சொல் வேண்டும்.

விடை:—கேளடா மஉஷு-க்கானவளே! அதாவது வெள்ளை வட்டம், சிகப்பு வட்டம், பச்சை வட்டம், கருப்பு வட்டம், இந்த நாலுக்கும் அடங்காமல் நேராக நடு நேத்ர பத்திபத்தில் நீலவட்டமாகத் தோன்றி அறுவேழு அல்லாஸில் ஒரு நுத்தா ஸ்ருபத்தில் அருபமயமாய் தெரியுபடியாய் அமைந்த அஞ்செழுத்திலும் கூடித் திரண்ட பிஞ்செழுத்தாக நிற்கும் கோலத்தைப்பார்! இதுவே கருத்தாகவும் சொல்லி வந்ததை நல்ல ஊன்றி உணர்ச்சி செய்து கொள்ள வேண்டியது. மஹரிபத்தைப் பிடித்தவன் தைரியத்தையும் கையிருகப் பிடிக்க வேண்டியது. வைராக்கியம் ஞான ரஸ்தாவின் கூட வருந்துணையாக இருக்கவேண்டும் என்பதாம்.

40-வது திருப்பாடல்

அன்பத் தோரட்சர மறியநீ சொல்லடி கிங்கி அது
வஞ்ச மகார நடுச்சுழி மூன்றுமே சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவளே! இது மட்டிலும் நீ சொல்லி வந்த தீர்ச்சையான தெல்லாம் உண்மையே. அதில் முக்கியமாய் அறிவேண்டிய ஐப்பத்தோரட்சரமாக இருப்பதால் அதை நல்ல விளக்கி சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—கேளடா மஉஷு-க்கானவளே! அதாவது அஞ்சம் அகாரம் யாதெரு அச்சமில்லாத அலிபுடைய நீட்டத்தின் பாதையான நாசித்துவார நுணிக்கு நேரான நடுமத்திபத்தின் இரண்டு ஐன்யென்னும் கண்ணாக இருக்கும். ஒன்று அலிபாக இருக்கின்றது என்பதாம்.

கருத்துரை

இதன் உங்கருத்தை தன் பிரமர்களின் சமூகத்தில் நேரில் கண்டறிய வேண்டியது மூன்று வகையாக இருக்கின்றது, அதாவது, ஒன்று புருவமத்தி, மற்ற இரண்டும் கண்களாக இருக்கும்.

41-வது திருப்பாடல்

கற்பக வாசி கலந்திட மெல்விடஞ் சிங்கி அது
உற்பன மூலத்தி னுள்ளொளி வல்லவோ சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவளே! இந்த சரீரத்திற்கு கவர்க்க மாகிய வாசியானது கலந்து நிற்கின்ற இடமாகிறது எது

விடை:—கேள் மஉஷு-க்கானவளே! அதாவது இந்த சரீரம் உற்பத்தியாய் வந்தபோதே ஒன்றாகச் சமைந்து நின்ற மூலாதார மானதாக இருக்கும்.

கருத்துரை

கவாசத்தின் அடிமூலமாகிறது ஜடலத்தை உற்பத்தி செய்த மூலவஸ்தாகிய ஆறு ஆதாரங்களில் நின்று உதயமாய் வருகின்றது என்பதாம்.

42-வது திருப்பாடல்

சத்தம் பிறந்திடுஞ் தலமேதும் சொல்லடி சிங்கி அது
உற்றகவாச முயிர்நிலை யல்லவோ சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவளே! ஜடத்திற்குள்ளே உதிப்பாகி மொழிக்கலானது எந்த ஸ்தலத்தில் நின்று உதயமாய் வருகின்றது சொல்லி விடுவாயாக.

வினா:—கேளடா மஉஷு-க்கானவளே! அதாவது சந்திர குரிய உலகமான இரண்டு இருதய குழாய்களின் வழியாக மூச்சு ஓடிவரும் கற்பின் இந்திரியத்தில் நின்று உதிப்பாகிறது.

கருத்துரை

உயிர் இரண்டு வகைகளாக நிற்கிறது. அதில் ஒன்று றூஹு, மற்றொன்று றூஹானியாக இருக்கிறது. றூஹ் சூரியன், அதாவது உஷ்ணநாடி. றூஹானி சந்திரன், அதாவது சிலேஷ்மநாடி. ஆகிய இவ்விரண்டும் ஒன்றுகூடி வருகிற ஸ்கலந்தான் உந்திக்கமலம் என்று எல்லோரும் சொல்லுகிற நுரை ஈரலாக இருக்கும்.

அப்பா! நீ முக்காணம் போட்டாலும் இந்த மானிட உலகத்தில் ஒரு குருவானவன் இந்த மாதிரி தெளிவாக அவிழ்த்துச் சொல்லமாட்டான். இதை நீ கண்ணாலே பார்ப்பதும் படியான ஒரு பாலத்துரை இருக்கிறது. அந்தத் துரையில் உன்னை நிற்பாட்டி இதோ பார் என்று காட்ட முடியும். அதற்கு நீ நம்பிடம் வரும் போது இந்த உலகப் பொருளில் ஒரு கனத்ததுகை நமக்கு நாட்டமிருப்பதாலே அதற்கு சக்தி உள்ளவன் மேற்படி துகையைக் கொண்டு வந்து வைத்துக் கேட்டால் காட்டுகின்றேன் என்பதாம்.

43-வது திருப்பாடல்

கண்டு தொழுஞ்சிவ காரண மேதடி சிங்சி நம்மை
அண்டு படுத்திய வுள்ளொளி வாதே சிங்கா

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இருக்கண்ணாலே கண்டு உருதிகொண்டு வணங்கக்கூடிய நப்புடைய வெளிச்சம் இந்த ஜடலத்தில் என்ன மூல காரண கருவியாக இருக்கிறது, அதை இன்ன தென்று சொல்லவாயாக.

விடை:—கேளடா மஉஷுலிக்கானவனே! அதாவது இந்த ஜடலத்தில் ஒரு சிறுதுளியான இந்திரியத்தினாலே கற்பகக் குவளரையில் வைத்து உண்டுபடுத்தி விட்ட உள்ளொளிவாகிய றூஹுல் குருவியாக இருக்கும்.

கருத்துரை

இந்த ஜடலத்திற்கு ஆதிகாரண வஸ்துவாக நின்று கமைப்பித்த உஷ்ண நாடியானது இரு நேத்திரங்களுக்குள்ளும் நின்று ஒளி செய்கின்ற படியாலே அதைக் கண்ணாலே கண்டு சந்தேகமற ஈமான்னுடன் ஒப்புக்கொண்டு அப்பால் அத்துடன் விரவிக் கொள்வதற்குரிய உபாயங்களைத் தேடவேண்டியது. அதான் மஹாபாவாக இருக்கும். இதல்லாத மற்ற எவ்வித பாதைகளும் சரியானதல்ல. இன்ஸான் காமிக் காரும் இதையே வற்புறுத்துகிறார். துல்லாஷும் சூர்ஜனில் இதையே சயிக்கினை செய்கின்றான். அறிவுடைய சீதேவிகள் கண்டுபிடித்துக் கொள்ளவும் என்பதாம்.

44-வது திருப்பாடல்

எப்படிக்கண்டே யிறையை வணங்கவெம் சிங்சி அது
நட்புடன் ரண்டு நடுநிலை காண்பது சிங்கா.

திரவிய உரை.

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இதை என்கிற பரிசுத்த வஸ்த்துவை என்ன விதமான தோற்றத்தில் கண்டு வணங்குகிறது அதை இன்னவிதம் என்று சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—கேளடா மஉஷுலிக்கானவனே! அதாவது இந்த ஜடலத்தின் பிரதான கருவியாக அமைந்து சரீர உருப்புக்களை நடத்தாட்டி வருகின்றதே அந்த இரண்டு நேத்திரங்களை உறுதியான ஜனுல் எகீனாக ஈமான் கொண்டு, அதனுள் நின்று சராசரங்களால் லாம் இலங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற றூஹுல் குருவியைத் தெரிசிக்கின்றதாக இருக்கும் என்பதாம்.

கருத்துரை.

நேத்திரங்களில் சுயப்பான பளிக்கிச் சுடர்போல் கலப்பற்று நின்று குலங்கி வீசாநின்ற தாத்தார் நஹ்ஹானியாவைக் கண்ணாலே

கண்டு லுகாவுடைய நேரத்தில் தெரிசித்து வைராகிய நிலையுடன் இஷ்க்கின்புரத்தால் தன்னாட்டத்தில் வைத்துப் பாராட்டித் தாராட்டினால் அப்போது வேற்றுமையான அமா பனுவாகி தன்னாட்டமே தானென்ற நினைவாகி ஒன்றுபட்டு விரைக் கொள்ளும். அப்பால் அந்த மகிமையை என்னவிதம் என்று சொல்ல முடியும். அனுபவித்த வல்லமை வஸ்துதான் அரியும் என்பதாம்.

45-வது திருப்பாடல்

நடுநிலை யானதை நாடுவ தெப்படி சிங்கி அது
நாட்டந் தேட்ட மோட்ட மாட்ட மொன்றுகினால் சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இரண்டும் நடுநிலை என்பதைத் தீர்ச்சையானபடி சொல்லிவிட்டாய் அதன் படி அதை நாடிப் பிடிக்கும் உபாயம் என்னவிதம் அதை அறிவித்துவிடு.

விடை:—கேளடா மஉஷுலிக்கானவனே! அதாவது உன்னுடைய வெளி அறிவாகிய வீண் நாட்டம் என்ற வெகுளி வெஞ்சுமை என்ற உபாதிகளையும், தேட்டம் என்ற உபாதிகளையும், ஓட்டம் என்ற சுவாச நிலைமையும் ஒன்று படுத்திக்கொண்டு நுழைந்து விடுகிறது. இதுதான் கமாலுந் தஹ்மணியா என்று பெரிய ஞானியார் சாகிபு அவர்கள் கடைப் பிடித்து கூறியிருக்கிறார்கள் என்பதாம்.

46-வது திருப்பாடல்

தேட்டமு நாலுந் திருந்துவ தெப்படி சிங்கி அது
திருவைப் பொருந்தி யொருமித் திருப்பதே சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா மஉஷுலிக்கானவனே! தேட்டத்துடன் நாலும் சரி வரத்திருந்தி வரவேண்டுமென்று சொன்ன அந்தபடி அந்நான்கு

கருவிகளும் ஒற்றுமைப்படும் அந்த சூட்சுமத்தை மெதுவாக உடைத்துவிடு.

விடை:—கேளடா ஆஷிக்கானவனே! திரு என்று மேலோர்கள் சொல்லிப்போன அந்த றாஹலில் குதுஸியை இடிக்கில் வைத்து தாராட்டிக் கொண்டு விடாத வைராகியத்துடன் தியானித்திருக்கிறதாக இருக்கும்.

கருத்துரை

கரிய வண்டானது ஒரு சிறு கிரிமியைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து தன் மரத்துணையில் வைத்து கிரீரென்று தாராட்டி உறுதியும் இஷ்க்கும் வைத்து ஆடின சிலகாலத்தில் சிறு கிருமி மேற்படி வண்டாகி பறந்து போவது போல், ஞானத்தை ஆராய்ச்சி செய்ய வந்த மகனே! நீயும் அதுபோல் உன் அசலியத் தான நேத்ர ஜோதியின் ரதத்தின் பேரில் இஷ்க்கும் உறுதியும் வைத்து தாராட்டி வருவையே ஆனால் அதைப் போல் ஒளியடியமாய் விடுவாய் என்பதாம்.

47-வது திருப்பாடல்

ஒருமித் திருக்கின்ற வோரிட மெவ்விடஞ் சிங்கி அது
வொன்று மிரவும் பகலு முதிப்பிடம் சிங்கா

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! அவ்வித வைராகியத்தைப் பற்றிப் பிடித்திருக்கின்ற இணையற்ற அந்த திருஸ்தலம் என்னதான் அதை விபரித்துச் சொல்லிவிடு.

விடை:—கேளடா மஉஷுலிக்கானவனே! அதாவது இரவு பகல் என்று இரண்டும் எந்த இடத்தில் நின்றும் உதயம் செய்கின்றதோ அந்த இடமாக இருக்கும். இதன் விபரம் கீழ் பாராக்களில் அடிக்கடி கூறிவருகிறதினாலே இங்கு கருத்துரை சொல்லவில்லை என்பதாம்.

48-வது திருப்பாடல்

இரவும் பகலும் மென்றான தெவ்விடஞ் சிங்கி அது
வெப்போது மிருளா யிருப்பது மூனையே சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இரவும் பகலும் ஒன்றாகச்
சேர்ந்து இருக்கின்ற நலமானதை விஸ்தரித்துச் சொல்ல
வேண்டியது.

விடை:—கேளடா மஉஷுலிக்கானவனே! அதாவது எப்போ
தும் ஒரே இருள் மயமாக இருப்பது கபாலம் என்ற முனை
யாக இருக்கும். மூளைதான் இந்த ஜடலத்திற்கு உன்னத பீட
மாக இருக்கும். அந்த மூளைக்கு நடுவேதான் அறுவேமு அல்லா
வின் உதய ஒளிவரானது பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதை
எந்த விதமாக அறியவேண்டுமானால், இருகண்கள் என்ற தேஜஸ்
கண்ணாடிக்குள்ளே பார்த்தால் பளிங்கு விளக்குப்போல் தோன்
றும். உடனே கண்டு ஈமான் கொள்ள வேண்டியது. இதைப்பற்றி
சூர்ஆனும் அதற்கு முன்வந்த மற்றும் முன்றுவேத நூல்களும்,
இன்னும் பல்லாயிரங் கோடிக்கணக்கான ஞானகலைகளும் சாட்சி
கூறுகின்றதை நல்ல மஹாத்துமாக்களை அடுத்துப்பார் கூறு
வார்கள் என்பதே.

49-வது திருப்பாடல்

இரவும் பகலும் பிறப்பிட மெவ்விடஞ் சிங்கி அது
மிருளி ஓதித்துன்னி வந்த தடி மூலஞ் சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா ஆஷிக்கானவனே! இரவும் பகலும் உற்பத்
தியான ஸ்தலமானது, எந்த ஸ்தலம். அதை நல்லபடியாகச்
சொல்வாயாக.

விடை:—கேளடா மஉஷுலிக்கானவனே! அதாவது இருளான
மூளையில் நின்றும் உதித்து, அப்பால், அடி மூலமாகிய உந்திக்
கமலத்தி னிடமாக வந்து நிற்கின்றது. இந்த ரகசியம் அவ்வளவு
பகிரக்கமாகச் சொல்லப்படாது என்பதாம்.

50-வது திருப்பாடல்

இரவும் பகலும் மெழுந்திட மெவ்விடஞ் சிங்கி அது
எகாந்த வுன்னல்வந் தேறிய தாமரை சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா மஉஷுலிக்கானவனே! நீ மேற்கூறிய இரவு பகல்
என்ற கருவிகள் இரண்டும் எழுந்து நின்றானது எந்த இடம் அதை
நல்ல தெளிவாகவும், உறுதியாகவும் சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அதாவது ஏகசொரு
பத்தில் நின்றும் மூளையாகி, அப்பால் உதிப்பாகி, உதிப்பு நினை
வாகி, நினைவு உன்னலாகி உதயமாகி எழுந்த தாமரைக்காயாக
இருக்கும்.

51-வது திருப்பாடல்

இரவும் பகலும் பிரிந்திட மெவ்விடஞ் சிங்கி அது
எழுந்தற கோணம் இடம்வலம் வாசியே சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா மஉஷுலிக்கானவனே! அந்த இரவு பகலானது
பிரிந்து ஓடக்கூடிய. இடமானது எது, அதை நல்ல விபரப்படுத்தி
அருளவேண்டியது.

விடை:—கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அதாவது ஆதியில்
கனகல் மக்பிதாத்தாகிய இருளில் நின்றும் உதித்தெழுந்த உன்ன
லானது ஆறு ஆதாரம் என்னும் தத்துவ கருவியாக பிரிந்து
கொண்டு இடம் வலம் உன்னும் சூரிய சந்திரர்களாகிய வாசியானது
ஒன்று பட்டு நிர்க்கும் இடமதாக இருக்கும்.

52-வது திருப்பாடல்

இரவும் பகலும் தின் ருடிய தெவ்விடஞ் சிங்கி அது
எழுந்து நின்றடுஞ் சுழி முனை மண்டலஞ் சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா மஉஷுலிக்கானவனே! அந்த இரவு பகல்கள் ஒன்று சேர்ந்து நின்றடக்கூடிய இடமானது என்ன வென்று நீ சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—ஆஷிக்கானவனே! அதாகிறது, இரண்டும் ஏகமய மாய் எழுந்து சூட்சியமாய் ஆடக்கூடிய சுழிமுனையென்ற முக்கு முனையாகிய நடுஸ்தலமாக இருக்கும்.

53-வது திருப்பாடல்

இரவும் பகலு மிருப்பிட மெவ்விடஞ் சிங்கி அது
இராறு மோடிய வோராந நான் கடா சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—மஉஷுலிக்கானவனே! ஷே இரவு பகல்கள் எப்போதும் இருப்பாகத் தங்கி இருக்கும் ஸ்தலமானது எதுவாக இருக்கும் அதை சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அதாவது பன்னிரண்டு கலையாக ஓடிச் செல்லானின்ற சரீரத்தின் வேராந நான்கு பூதநாடிகளாக இருக்கும். விபரம் ஈராறு என்றது, சந்திரன் சூரியன் ஆகக்கூடி பன்னிரண்டு சரங்களாக இருக்கும். நாலு என்றது, மண், தண்ணீர், காற்று, நெருப்பு, ஆகா நான்காக இருக்கும் என்பதாம்.

54-வது திருப்பாடல்

இரவும் பகலு முதிப்பிட மெவ்விடஞ் சிங்கி அது
ஏறுமெட் டங்குல மிருவிழி நடுநிலை சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா மஉஷுலிக்கானவனே! அந்த இரவு பகல் என்றவைகள் உதயமாகி வருகின்ற ஸ்தலங்கள் எவை; அவை நல்ல தெளிவுபெறச் சொல்லவேண்டியது.

விடை:—கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அதாவது, எட்டு அங்குல வடிவமாக கமான் வளைந்திருக்கானின்ற இரண்டு நேத்திரங்களில் நடுவாலே நின்று கற்பூரத்தீபம் போல் வெளிச்சம் செய்யா நின்று மஹா இந்திர சொருப வடிவாகிய ஹக்தூர் மருமானியாவில் நின்று மாக இருக்கும்.

சுருத்துரை

விபரம் இதில் சொல்லப்போகுதல் மஹாரகசியமல்ல. காட்டானை ஷெய்கு முதலிய மஹான்கள் யாவரும் ஒருமித்துக் கூறிப் போயிருப்பதனாலே நான் இவ்விடத்தில் அல்லாவுடைய ரகசியத்தை பலரும் பார்க்கக்கூடிய இந்த பகிரங்க நூலின் வாயிலாக அவிழ்த்துச் சொல்ல வேண்டிய தவசியமல்ல. இது கதைத்தெருவல்ல இதை அறியாத அநேக மூடரத்துமாக்க ளெல்லாம் முரீதை ஒரு வியாபாரமாக விற்று வயிறு பிழைத்து வருகிறார்கள். இதைச் சொல்வதற்காக வேண்டித்தான் நாயகம் முஸ்தபா ரஸூல் சல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்ல மவர்களை அல்லா, இரவில் தன் உதய பிடத்தளவில் வரவழைத்துப் பேசினான். அதுதான் இரகசியம் பன்னிராயிரம் பேச்சென்று உலகத்தார்களுக்கிடையில் வழங்கிற்று என்பதாம்.

55-வது திருப்பாடல்

இரவு பகலென்றென்னத்தைச் செல்லலாஞ் சிங்கி அது
இரவு பகல்விட பிங்கலை வாசியே சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:—ஆமா மஉஷுலிக்கானவனே! நீ இது மட்டிலும் விபரித்துக்கொண்டு வந்த மேலான உடைவுகளில் ஒரு காரியம் முக்

கியப்பட்டதாக இருக்கிறது. அதாவது அந்த இரவு பகலென்றது மாறுட ஐடலத்துக்குள், என்னதாக இருக்கும் சொல்வாயாக

விடை:- கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அதாவது இரவு சந்திரகலை பகல் சூரியகலையாக யிருக்கும் என்று திட்டப்படுத்திக் கொள்வாயாக. இதுதான் இரவு பகல் என்று இந்த உலகத்தின் தோற்றத்தில் வருவதும் போவதுமாக நடைபெறுகிறது என்பதாம்.

56-வது திருப்பாடல்

இடகலை பின்கலை யென்னத்தைச் சொல்லலாய் சிங்கி அது
இடகலை சந்திரன் பின்கலை சூரியன் சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:-ஆமா மஉஷுலிக்கானவனே! இடகலை யென்றும் பின்கலையென்றும் ஞானவான்கள் சொல்லிப் போயிருக்கிறார்களே அதை இன்னதென்று நீதான் விபரிக்க வேண்டியது.

விடை:- கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அதாவது இடகலை என்பது இடது நாசியான துவார வழியாகப் போகின்ற சுவாசமாகிய சந்திரனாகவும், பின்கலை என்பது, வலதுபக்க நாசியின் துவார வழியாகச் செல்லும் சுவாசமாகிய சூரியனாகவும் இருக்கின்றது என்பதாம்.

57-வது திருப்பாடல்

என்னத்தைச் சொல்லலாய் சந்திரன் சூரியன் சிங்கி அது
இடவல மாக எழுந்தோடு முச்சடா சிங்கா.

இதன் தாற்பரியத்தை இதற்கு முதல் பாடல் உடன் இணைத்துச் சொல்ல வேண்டியது சரியான படியாலே அவ்விதம் காட்டியாயிற்று, ஆனதாலே இதில் அர்த்தம் அழிக்கவில்லை என்பதாம்.

58-வது திருப்பாடல்

சந்திரன் சூரிய னென்றான தெவ்விடம் சிங்கி அது
கலையுழ் பொருந்து நடுச்சுழி முலையே சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:-ஆமா மஉஷுலிக்கானவனே! அத்தனிதமான சந்திரன் சூரியன்கள் இரண்டு ஒன்றாகக் கலந்து நிற்கின்ற ஸ்தலமானது எது.

விடை:-கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அதாவது கழுத்தளவுக்கு மேலே உள்ள எழுவான் மண்டலமாகிய தலைக்கு நடுவே பூதங்கள் ஐந்தும் ஒன்றுபட்டு வாசஞ்செய்கின்ற சுழி முனை என்னும் நாசிநுனிக்கு நேரே நடுவாந்திரமாக இருக்கும் காபகௌஸன் என்னும் புருவமத்தியின் முலையாக இருக்கும் என்பதாம்

59-வது திருப்பாடல்

எண்ணத்தி வேபால மேறிநின் ருடுது சிங்கி அது
உன்னுக்குள் வாசி நடனப் புரவிமேற் சிங்கா.

திரவிய உரை

வினா:-ஆமா மஉஷுலிக்கானவனே! நீ இது மட்டும் சொன்ன தெல்லாஞ் சரி, இப்போது ஐடலமென்ற ஸ்தல ஆதயியானது என்ன வஸ்துவின் மேல் சுவாரசெய்து இந்த ஆலமென்ற மாய்கை பாலத்தில் ஏறி நின்று ஆடிக்கொண்டு வருகிறது.

விடை:-கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அதாவது உணக்குள்ளே பன்னிரண்டு சரங்களாகப் பிரிந்தோடும் சுவாசமென்ற நிட்டியக் குதிரையின்மேல் ஏறி நின்று ஆடுகிறது பார். இதன் விபரத்தைக் கண்டவர்கள் இந்தப் பூலோச மாயவலையைக் கிழித்துக் கொண்டு போய் விடுவதற்குச் சந்தேகமில்லை என்பதாம்.

60-வது திருப்பாடல்

என்ன விதமாக எடுத்துநின் ரூடலாம் சிங்கி அது
ஏற்றவு மாற்றவு யினங்கிநின் ரூடிப்பாச் சிங்கா.

தீரவிய உறை

வினா:—ஆமா மஉஷுலக்கானவனே! அந்த வாசி என்ற நடன
சக்கிரத்தை எடுத்தாடுகிற விதம் என்ன மாதிரி.

விடை:—கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அதாவது இல்லல்லா
என்று ஏற்றி ஹூ என்று இறக்கி விடுகிறது. இப்படியாகப்
பழகிக்கொண்டு வருவதுதான் இன்ஸான் கோலத்தை மறதி
என்பதை விட்டும் மாற்றிப் பிடிக்கிறதாக இருக்கு. இதன் முழு
தாற்பரியங்களையும் நான் எழுதி வெளிப்படுத்தியிருக்கின்ற ஞான
மணிமாலை தாற்பரிய உரையில் நல்ல வெட்ட வெளிச்சமாக
எழுதிக்காட்டி யிருக்கின்றேன். அதில் போய் பார்த்துக்கொள்ள
வேண்டியது என்பதாம்.

61-வது திருப்பாடல்

மாற்றிப் பிடிக்க மருந்தென்ன சொல்லடி சிங்கி அது
மாளாமல் மாண்டு மறந்து மிருப்பது சிங்கா.

தீரவிய உரை

வினா:—ஆமா மஉஷுலக்கானவனே! அந்தப்படியாக மாற்
றிப் பிடிக்கிற ஸாதனம் எப்படி செய்தால் அது மாறும், அதற்கு
உபாயங்கள் என்ன.

விடை:—கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அதாவது சாகாமல்
சாகிறது. கருத்தாகிறது என்னவென்றால் இந்த துணியாவின்
ஆசாபாசங்கள் அற்று ஒரு இடத்தில் தனித்திருந்து “நான்” என்கிற
அநாதியத்தைப் பற செய்கிறதாக இருக்கும் என்பதாம்.

62-வது திருப்பாடல்

அட்ட கஜங்க ளறிந்திட மெல்லிடம் சிங்கி அது
எட்டு விதமாக எழுதும் பலடை சிங்கா.

தீரவிய உரை

வினா:—ஆமா மஉஷுலக்கானவனே! இன்னொரு விடையைப்
பற்றிக்கேட்கிறேன். அதாவது அஷ்டகஜங்கள் என்று ஞானவான்
களின் சபையில் பேசிக்கொள்ளப்படுகிறதே! அதன் கருத்து என்ன
தான் சொல்ல வேண்டியது.

விடை:—கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அதாவது உன்னை
கன்ஸூல் மக்பியாகிய கைபான நினைவில் நின்று இன்ஸான்
ஜடலமாக உற்பத்தி செய்த தாத்துர் நகுமாரிய வானது எட்டு
விதமான மதங்கொண்டு எழுப்பி சிரந்தில் எட்டு ஸ்தலங்களைச்
சமைத்து எட்டு வகையான கற்பனையில் எழுதியிருந்த ஸாஸனத்தில்
எழுதி முடித்து வெளியாக்கிற்று. இதுதான் அஷ்டகஜம் என்பது.
இது ஜடலத்தில் எண்கோணமாகப் பிரிந்து ஸ்தலத்தின் அஸ்தி
பாரமாக நின்று கொண்டிருக்கின்றது என்பதாம்.

63-வது திருப்பாடல்

உற்ற ஞானப்பொரு ளுத்தியாய்ச் சொன்னதார் சிங்கி அது
உத்தமர் பீருமு ஹர்ம துரைத்தது சிங்கா.

தீரவிய உரை

வினா:—ஆமா மஉஷுலக்கானவனே! இந்த மஹா ஞான புனைய
லான இரத்தனக் குறவஞ்சியை இந்த பூலோக வாசினுக்கு அவசியம்
வேண்டி தெய்வ ஸாதனமாக செய்து உதவிய மஹான் யார்
தெரியுமா அவர்களைச் சொல்வாயாக.

விடை:—கேளடா ஆஷிக்கானவனே! அவர்கள் யார் தெரியுமா,
அவர்களாகிறது இமாம் ஹல்லாஜி மன்ஸூர் ரஹுமத்துல்லாஹி

உடைய ஞானத்தரையில் முழுகிய சங்கைக்குரிய சற்குரோதயத்தை வாய்ந்துள்ள ஸ்ரீமத் ஞானமணிக் கர்த்தாவாகிய நாயகம் தற்கலை உத்தமசீல விசால மேதாவாகிய பீர்முஹம்மது சாஹிபு ஒலியுல்லா அவர்களாக இருக்கும் என்பதாம்.

இந்தக் குறவஞ்சியின் திரவிய உரையை ஆராய்ச்சி செய்கிற தற்கு வந்த மகனே! நான் இதில் கொட்டிவைத்திருக்கின்ற திரவியங்களை அள்ளிக் கொள்ளையாடிக்கொள். ஞானமணி, பிஸ்மில குறம், மஅரிபத்துமாலை, ஞான முச்சுடர் பதிகம், ஞான குறம் ஞான பால், ஞான பூட்டு, ஞான ஒப்பாசி, முதலிய அரிய பெரிய ஞான வேதங்களில் நான் நுழைந்து முடிகளைத் திறந்து விட்டிருக்கின்றேன், அல்லுடைய ஆண்பிள்ளையாக நீ இருக்கும் பட்சத்தில் தேவையான அளவு அள்ளி வாரிக்கொண்டு பதனமாக வைத்து எஞ்ஞான்றும் அழியாத செல்வாக் குள்ளவனாக நிலைத்துக் கொள்வாயாக ஆயின் என்பதாம்.

ஞானரத்தின குறவஞ்சி,

ஞானதிரவிய உரை

முற்றிற்று.

பிஸ்மில்லாஹி

2-ம் திருப்பாடல்

ஞான ஆநந்தக் களிப்பு

2-ம் அவதாரிகை உரை

— o —

தின் தின் முஹம்மது தீனே - எங்கள்
தீனெங்கள் தீனெங்கள் தீனெங்கள் தீனே
தின் தின் முஹம்மது தீனே. (தீன்)

தீனபி யன்ன குருவாய்த்-திசை

ஆயிரத் தெட்டும் ஜபநூத்தி லாடித்

தானொளி தான்கண்டு கூவ - இறை

தானவ ஞசையால் நோக்கியே பார்க்க

ஆன புகழிறை யாசை - அந்த

அன்னத்தின் மீதி லனுப்போற் றரிக்கத்

தானே சுடராய் வழிந்து - சுடற்

றன்னிற் றரித்தானைக் கண்டுகொண்டேனே (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) இந்த வுரையானது ஆசிரியரின் சொந்த ஞானக் கருத்தைப்பிடித்து எழுதிக் கொண்டு போகிறதாக இருக்கும். அதாவது நேர்வழியான மெய்ஞ்ஞான ஒளிவில் தரிப்பட்ட ஆதி முஹம்மதரகிறது ஓர் அன்னப்பட்டியின் சொருபத்தில் ஆயிரத் தெட்டுத் திசையாகிய ஜடலத்தின் ஆயிரத்தெட்டு நரப்பு ஸ்தானங்களிலும் ஆடி நின்றுக்கொண்டிருந்தது இதற்கு ஆலம் ஜபநூத்து என்று ஹதீது குதஸியில் வெளியாயிற்று. இதன் உள்ளபடியான கருத்தாவது என்னவெனில், தாய் தகப்பனுடைய ஜடலத்தின் ஆயிரத்தெட்டு நரப்பு ஸ்தானங்களிலும் இரத்த ஊசாட்ட ஒட்டத்துடன் இச்சையில் கலந்து ஆடி யோடி வந்து தின்ற லெடி அன்னமானது என்ன? அன்னத்தின் நிறம் என்ன வென்று யோசித்தீர்களா? அது வெள்ளையல்லவா! இதைக்கூட வெளிப்படையாய்ச் செல்ல வேண்டுமா! சொல்ல வேண்டுமானால் சொல்

லியும் விடுகிறேன். அதுதான் விந்துநாதம் அதைத்தான் ஞானவான்கள் ஞான தந்திர சம்பிர தாயமாய் அன்னப்பட்சி யென்று சொன்னார்கள் அறியவும். அந்த அன்னமானது ஜபறுத்துடைய ஆலத்தில் இருந்து, தன்னுடைய ஒளிவைத் தான்கண்டு. அதாவது தனக்குள் மர்ம இந்திர ஜாலமாய் வந்து நுழைந்து உஷ்ணமான ரப்பைக் கண்டு கூவிற்று. அவ்விதம் கூவின அன்னத்தை அந்த உஷ்ண வடிவானது தன்னொசையாலே உற்றுக் கிருபையுடன் பார்த்தவுடன் அந்த நப்பாசையானது ஷட அன்னத்தில் அதாவது இந்திரியத்தின் பேரில் ஒரு அணுப்போல் தரித்தவுடன் "இந்த அணுவைத் தான், உற்றுப்புலவர் சீருவில் அணுவீனுக் கணுவாய் என்று கடவுள் வாழ்த்தில் சொன்னார்கள்" கண்டு உறுதியைத் திடப்படுத்திக்கொள். அப்பால் அந்த பிரம பரஞ்சோதியானது தன் கபாலத்தின் அணுத்தனையான தூய வொளியின் சாக்கிரமத்தைக் கொண்டு சரீரமான பெரிய கோடி யண்டங்க ளெல்லாம் வெளிச்சஞ் செய்து அதாவது குடு செய்து "கடல் தன்னில் தரித்தானைக் கண்டு கொண்டேன்" என்ற கருத்தாவது சரீரத்தில் கடல் என்ற நீருடைய உறுப்பானது எது? அதுதான் தேத்திரம். அதற்குள் நின்றும் நிருபியாகிய "ஹ்ரு"ல் குதுஸியைக்" கண்டேன் என்பதாம்.

தன்னொசையாலவந்த நாதம் - அவன்

ருளே கடலுயி ரோதிய வேதம்

அன்ன தெவையும் படைத்து - வகை

வசவு முருகக் குயிராய்ச் சமைத்துப்

பின்னாலேவந்து பிறக்கப் - பல

கேவல மெடுக்கப் பிரபலஞ் செய்து

மின்னிய லங்குல முன்ன - இந்த

மேதினி நிறைந்தானைக் கண்டு கொண்டேனே (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) அவ்விதம் தான் தானாய் எழுந்த ஆசையானது, அக்கிளியின் கோலங் கொண்டு இந்திரிய மாய்விற்று. அது தானே கடல் என்கின்ற "ஐனில்" பீடங்கொண்டு, ஐடவத்திற்குள் பரம ஆத்மரவாக நிற்கின்றது. இதைப்பற்றி

சேதங்களைல்லாம் சாட்சி சொல்லி விட்டது. இது இப்படியிருக்க வேற்படி உஷ்ணமானது எவ்வகையான சிருஷ்டிப் பொருள்களையும் உற்பத்தி செய்து, அந்தந்த சுருபங்களுக்கும் ஞேயும் தானே உயிராக நின்று, ரூபங்களைச் சமைப்பித்து, கடைசியில் ஆலம் இன் லான் என்கின்ற மனுஷகோலத்தில் தான் வந்து பிறந்து, தன்னைக் கண்டு கொள்ளும் பொருட்டு உதயமாகித் தனக்கு உதாரணமாக பலபல பேதாபேதமான சுருபங்களையும் நினைவுக்குள் காண்கும் படியாக நிர்மித்து அதுவேறு இதுவேறு என்று பேதகப்படுத்திப் பிரபலமாகப் சேக்கொளஎச்செய்து, அவைகளுக்கு ஆகாரமாக மின்னலையும், அந்த மின்னலில் நின்று மழை நீரையும் ஏற்படுத்தி, அதன் சம்பந்தமாக இந்த பெரிதான உலகத்தில் எங்கு நோக்கி னாலும் ஜீவாத்மாக்களாக நிறப்பிவிட்ட சுயம்பை நான் கண்டு கொண்டேன் என்பதாம்.

வானத்தின் மேகம் பொழிய - இந்த

வையகத் தாள்வ மெங்குர நெளிய

ஊனிணன் மாதா பிதாவும் - அவ

னுதிரமே நாதமா யோசை முழங்கி

ஆனெடு பெண்ணு மிணங்கி - வந்த

வாசையி ளவனெளி வாசந் துலக்கித்

தானத்தில் வந்து தரித்தே உருத்

தானெடுத் தானையான் கண்டு கொண்டேனே (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) ஆகாயத்தில் மேகமானது பொழிந்து வருஷிக்கவும், இந்த பூலோகத்தில் அதன் காரணத்தைக் கொண்டு பலபல தானியாதி வினை பெருள்களையும் வினையச் செய்து, அதன் ஆகாரத்துள்ளே மெதுவாக நுழைந்து இந்திரியமனைதால், மாதா பிதாக்களின் நினைவில் தன்னாட்டமாயிருந்த சுபமானது. ஆனுடன் பெண் இணங்கச்செய்து, அவர்களின் இரத்தமே நாதமாக வேலைமானஞ்செய்து, கற்பம் என்ற கலிமாவின் அச்ச இயந்திரத்தில் வந்து பதிவாகி, ஐடலத்தை உருவாக்கி, தானும் அந்த உருவுக்குள் உருவாக ஒளித்துக்கொண்டிருந்த "ரகசிய வடிவை" நான் இன்னதென்று கண்டு கொண்டேன் என்பதாம்.

அந்தக் கருவிந்து நாதம் - அதில்

அன்னை யுதிரமும் கூடின சூதம்

அந்த கருவைந்து பூதம் - அது

ஐந்தெழுத் தாகுமே யோத்ய வேதம்

விந்துக்குள்ளே தழல் நீதம் - அது

வீசும் புகையிலே யோடுஞ் சுவாசம்

அந்தக் குகிரைமே லேறு - நந்தம்

ஆதியைக் நன்றாகக் கண்டு கொண் டேனே. (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) அந்த மாதிரியாக உருவுக் கொண்ட கருப் பொருளான (விந்து நாதமானது) தன்னுடைய தாயின் மாதவிடாய் என்ற சூதகத்தால் கோலஞ் சமைந்த குணத்தினாலே, அது ஐந்து பங்காய் மண், தெருப்பு, காற்று, தண்ணீர், ஆகாயம் என்றும், ஐந்து பூதங்களாய் ஐந்து பஞ்சாட்சரமாக வடிவுகொண்டும், நான்கு வேதங்களையும் தனக்கத்தாட்சியாக ஏற்படுத்தி விட்டு ஐடி விந்துக்குள்ளே அமைந்திருந்த அக்கிரியானது வெளி தோன்றி, ஆளந்த பிரம சொரூப கடர்விட்டு எரிந்துகொண்டு நின்றுது. அப்படி கடர் விட்டு நின்று கடரானது, அக்கடரில் நின்று ம் ஒரு புகையை எழுப்பி விட்டு அப்புகையே சுவாசமாக ஆடவைத்து நமது ரந்திரங்களில் ஆடிகொண்டிருக்கின்றதே அந்த சுவாசக் குகிரையின்மேல் தானே சுவாரி செய்து கொண்டு நிற்கின்ற ஆதிவஸ்து வாகிய இராஜக்கருவியை அதாவது "றப்பை" நான் இன்ன வஸ்து தான் என்று திருஷ்டாந்திர மாகக் கண்டு கொண்டேன் என்பதே.

உச்சித மாளிகை கட்டி - அதில்

உறுப்புக் ளாயிரத் தெட்டையு மொட்டி

வச்சிரத் தால்வளை பூட்டி - வளை

சரியாமல் நரம்பெல்லாய் கயிராகக் கட்டி

மச்சு வீட்டுலகிற் பிறந்து - கொழு

மண்டபத்துக்குள் ளேதானா யிருந்தே

வைச்சுக் கைபிற்குட்ச மாட்டும் - நம்மை

வகுத்த குதாவையான் கண்டு கொண்டேனே. (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) இன்னது தான் என்று எண்ணியில்லாமல் இருந்த நினைவானது, கடைசியாக யாரும் அதிசயப்படுப்படியான

ஒரு சிறுதுளி இந்திரியத்தாலே ஐடலம் என்ற ஒரு வீட்டைக் கட்டி, முடித்து, அதிலே உறுப்புகளாகிய ஆயிரத்தெட்டு கருவி களையும் அதிலே ஓட்டியிருக்கச்செய்து, வச்சிரம் என்ற உஷ்ண நாடியை அதில் விளக்கெரியச் செய்து, அவ்விதம் எரியும் காந்தி யானது அமர்ந்து விடாமல் சரீரத்தை நரம்பு என்ற கம்பிகளால் தொடுத்துக்கட்டி, சிரசு எங்கின்ற மெத்தை வீட்டில் பொற்கட்டில் விமானக் கண்ணாடியாகிய நேத்திரத்தில் தன் உதய பீடத்தை ஏற்படுத்தி, தன் வல்லமையை மூச்சென்கிற ஒரு கச்சைக்கயிற்றால் குட்சம் ஆடிவருகின்ற "குதா என்னும் றப்பை" நான் கண்டு கொண்டேன் என்பதாய்.

கண்டதுங் கேட்டது மல்ல - அங்குக்

கருதி முடிந்த தலங்களு மல்ல

அண்டமும் பிண்டமு மல்ல - நல்ல

அகார வுகார சிகாரமு மல்ல

மண்டல முன்றுக்கு ளல்ல - மறற

வாக நின்றுமும் வாசியு மல்ல

அன்றாதி யெங்கு நிறைந்து - நம்மை

ஆளும் றஹ்மனைக் கண்டு கொண் டேனே. (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) நாம் காணக்கூடிய பொருளும்ல்ல. அல்லது நாம் இது பரியந்தம் அறிவுடைய தெளிவு இல்லாமல் சாஸ்திரிகளின் வாயிலாகக் கேட்டோமே அந்த மாதிரியும்ல்ல, அதில் இதில் என்று பலபல ஷெய்குமார்களும் பலபல ளிதமாக யோசித்துச் சொன்னார்களே அந்த ஸ்தலங்களுமல்ல அல்லது வானத்தில் இருக்கிறதாக சில ஐக்கியங்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறதே அப்படியும்ல்ல. பூமி யில்லா என்று நோக்குப் போது அப்படியும்ல்ல, அல்லது அலிபா அதுவும்ல்ல, அல்லது ஹலி என்ற ஊமை எழுத்தா அதவுமல்ல, அல்லது ளி ளு அதுவுமல்ல, அல்லது பூமி முதலிய மற்ற மூன்று உலகங்களிலும் இருக்கிறதா என்று யோசிக்கும் போது அப்படியும்ல்ல. அல்லது இரகசிய தோற்றத்துடன் நின்றோடக்கூடிய உதாசனவாயுவா அதுவுமல்ல அப்படியான குணத்துடன் எல்லா தோற்றப் பொருள்கள் தோறும் பொதுவற

நிறைந்து ஜீவபொருள்களை நடத்திக்கொண்டு வருகின்ற சுயம்பான
"ஹக்கை" நான் கண்டு கொண்டு விட்டே என்பதாம்.

கண்டதுங் கேட்டதுந் தானே - அங்குக்
கருதி முடிந்த தலங்களுந் தானே
அண்டமும் பிண்டமுந் தானே - நல்ல
அகார வுகார சிகாரமுந் தானே
மண்டல மூன்றதுந் தானே - மறை
வாக நின்றுமீ வாசியுந் தானே
அன்ருதி யெங்கு நிறைந்து - நம்மை
ஆளும் றஹ்மானைக் கண்டுக்கொண்டேனே (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) அருப தோற்றத்தில் மேலே சொல்லிய
மாதிரியினால் சொருப தோற்றத்திலேயே நாம் பார்க்கிற மலுஹர்
கள் எல்லாம் அதுதான், கேட்கின்ற பேத நூல், பிரசங்கம் எல்லாம்
அதன் அத்தாட்சிதான் ஞானவான்கள் திட்டப்படுத்திக் கட்டிய
ஸ்தலங்களெல்லாம் அதனுடையதுதான். ஆகாயமும் அதுதான்
பூமி என்பதும் அதன் விபத்துதான், அலிபும் அதுதான். ஹூி என்ற
ஊமை அட்சரமும் அதுதான். ஸீன் என்ற எழுத்தும் அதுதான்
மூன்று உலகமும் அதாவது முக்கமலங்களும் அதன் வெளிச்சஞ்
செய்யக்கூடியதுதான். இவைகளுக்கிடையே சுவாச மயத்துடன்
மயமாய் நிற்கும் பிராணவாய்வும் அதுதான் இவ்வித அநந்தக்கோடி
ஜீவஜந்துக்களாக உருவெடுத்து ஜாலம்பர ஹிதமாக அரசு
செலுத்திக்கொண்டு வருகின்ற "றஹ்மான்" என்ற சுத்தபரி
பூரணத்தை நான் கண்டுகொண்டேன் என்பதாம்-

ஊத்தைச் சடலம் படைத்து - உலை
யாமலே யுப்புக் கடலைப் புகட்டி
வார்த்தைப் பசப்பிட்டு வைத்து - வகை
யாகவே ஒன்பது வாசலு மிட்டு
ஆத்தும் மென்றுப்பேர் வைத்து - ஐந்து
பேரையுமொருக வரடவும் வைத்துக்
காற்றைப் பிடித்தே யடைத்தே - ஆர்க்கும்
காணாமல் நினைக் கண்டுக்கொண்டேனே (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) எந்த நேரமும் அழுக்கும் சிக்கும்
உடைய சரீரத்தை உற்பத்தி செய்து, இந்த சரீரம் உலைந்து கெட்
டுப்போகாதபடி உப்புக் கடலான விவர்வை நிரை அங்கு ஆதிக்க
மும் ஏற்படுத்தி, அதற்கேற்ற ஒரு பரஞ்சோதி அக்னியின் இயந்தி
ரத்தைக்கொண்டு, நாட்டம், ஒட்டம், தேட்டம், ஆட்டம் இவை
களை உண்டாக்கி, இவைகளினாலே பலபல விதமான பாஷைகளா
லும் பேச்சு வார்த்தைகளை உதயமாக்கி, வகை வகையான கோட்
டை வாசல்கள் ஒன்பதும் திறந்து வைத்து, இவ்விதம் கட்டிய ஒரு
சரீர விட்டுக்கு ஆத்மம் என்று பேர் நாமமும் சூட்டி, இன்னும்
அதற்கு மண், தண்ணீர், அக்னி, காற்று, ஆகாயம் என்கிற ஐந்து
சுத்த வீரர்களைக் கொண்டு அந்த விடு அன்றும் ஆடவோடச்
செய்து, அந்தத் துருத்திக்கு சுவாசம் என்ற காற்றை வேண்டிய
அளவு உள்ளே செலுத்தி அடைத்து வைத்து அதற்குள்ளே ஒரு
பூதங்களுக்கும் தெரியாமல் நிற்கின்ற "றப்பை" நான் பிரயாசை
யின் வைராக்ய மஹிமையாலே ஒரு மட்டும் இன்னது தான் என்று
கண்டு கொண்டேன் என்பதாம்.

ஒதிய வேங்காரக் கோட்டை - யதி
லொன்பது விதி யொழுங்கான தோட்டஞ்
சாதிக் குதிரைதான் வேரஞ் - சவு
தாரி மேற்கொண்டு நடத்தின ஸீதம்
விதக்கு விதி குதிரை - விட்டு
வேடிக்கை யாகப் பரியை நிறுத்திப்
பாதமில் லாப்பரி யேறும் - நம்மைப்
படைத்த பிராணியான் கண்டுகொண்டேனே. (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) அடே, ஞானத்தை உணர்ச்சி பண்ண
வந்த மகனே! நீ பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து அரி என்று படித்
தாயே, அந்த ஒவ்வொவையக்கொண்டு அமைத்து இருக்கின்ற கோட்
டையான தலையின் கண் ஒன்பது வகையான விதிகளும், ஒரு ஒழுங்
கான தோட்டமென்கிற புதுமயத்தியும் இருக்கிறது பாஃ! அதில்
ஜாதியாகிய றாஹூல் குதுஷியின் உஷ்ணத்தின் ஆயியாக் புகைந்து
வருகின்ற சுவாசத்தின்மேல் சவாரி செய்து, ஜடலத்தின் எல்லா

அவயங்க ளெல்லாவற்றிலும் தன் நீதம் என்ற காந்தியை எழுப் பிவிட்டு நடத்தி வருகிறது. அவ்வாறு வருகிற அந்த ஐனுவல் எகிலானது தான் உதயஞ்செய்து அந்த சுவாசத்தை அங்கிருந்து மற்ற கீழ் விதிகளான உந்தி, முண்டகம், மூலசாதாரம் முதலிய பிண்டஸ்தலங்களிலும் செலுத்தி, அன்றும் விஜயனை செய்து, வேடிக்கை கண்பித்து, அந்தக் கால் இல்லாத குதிரையான வாசியில் நேசித்து இருக்கின்ற நம்மைப்படைத்த "றப்பானவனை" நான் கண்டு கொண்டேன் என்பதாம்.

கொள்ளைக் குதிரைகள் கோடி - அவன்

கோட்டையழிக்க வருகுமே யோடி

வெள்ளைக் குதிரைமே லேறி - வீதி

தப்பாமற் சுற்றிப் பரிசை நிறுத்திக்

கள்ளனைக் காவலைய வைத்துத் - தானும்

கள்ளனுக் குள்ளே கலந்தே யிருந்து

உள்ளுற்றுக் கோட்டையே யாளும் - நமக்

குள்ள பிரானையான் கண்டுகொண்டேனே. (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) இன்னமும் அந்த சரீர மென்னும் கோட்டையை அழித்து விடுவதற்கு கொள்ளைக் குதிரைகளாகிய நோய்கள் அனேககோடி ஓடிவருகின்ற ஸ்தலமாகியிருக்கும். ஆனதாலே அதில் கொள்ளைக் குதிரையாகிய விந்து நாதத்தின் பேரில் ஏறி இருந்துகொண்டு, ஜடலத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்புகளிலும் பரியாகிய வாசியை வைப்பானிவிட்டு, அப்பாலே தன்னாட்டம் என்ற நினைவில் தரிப்பட்டு, ஊசாட்டம் ஓடுவகி, இன்னும் அந்த மாதுடத்தில் உள்ளனாகிய பித்தென்னும் பகையாளியைக் காவல் செய்யவனாக வைத்து "தான்" என்ற நினைவும் அந்த பித்தத்துடன் உஷ்ண வாவுகளாகக் கலந்திருந்து, உடலுக்குள்ளே ஓரிமயமாக அமர்ந்து, சரீரக்கோட்டையை அடவனைத்து, அரகாட்சி புரிகின்ற உள்ளமை வஸ்துவாகிய அந்த உஜுலதை, அதாவது மெய்யான ஓரிவாகிய "அல்லாவை" நான் கண்டுகொண்டேன் என்றார்.

உச்சிக்கு தேரே கிழிக்கே - நந்த

முருக்கு மேலே பெருவெளி தன்னிற்

பச்சைப் புருவந்து மேயும் - அதைப்

பாங்குடன் மெல்லப் பழகிப் பிடித்துக்

கச்சைக் கயிற்றாலே கட்டிக் - கலி

மாவுடன் தேனைக் கலந்து புட்டி

அச்சமில் லாக்கூட்டி லடைத்து - நந்தம்

ஆதியை நன்றாகக் கண்டுகொண்டேனே. (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) தலையில் உச்சி என்றது எல்லோருக்கும் தெரிந்த தல்லவா? அதற்கு தேரே கீழ் பரிசமாக இருப்பதாகிய முக்கு முனையாகிய புகழைத்தியிலே, இன்னும் இன்ஸான் உடைய சுய ஊராகியது மண் மண்ணுடைய மகாமானது ஜடலத்தில் நாவு அல்லவா? அதற்கு மேலே தெரியப்பட்ட உன்னானின் கோட்டை வாசலைத் திறந்து பாடித்தால் ஆலம் கபீர் தெரியும் அதாவது:- ஒரு பிரமாண்டமான ஆகாயவெளி தெரியும். அதுதான் ஒங்காரக் கோட்டை யென்று ஞானவான்கள் அறிஞரியாகச் செல்வர்கள். அதற்குள்ளே பச்சைப் புருவாகிய காற்றுடை சுவாச கலையானது வந்து உலாவும். அதை மகா இன்பமான வைராக்கியத்துடன் நாளை வட்டத்தில் பழகாஞ் செய்து பிடித்து, ஓடியாத யிருகிய உருதியைக் கொண்டு, நல்ல வரைந்து கட்டி, அந்தக் கட்டுடன் கலிமாவில் இன்பந்திரண்ட தேனாயிருக்கின்ற "லாஹலி" அர்த்தம் நான் இல்லை. அதுதான் என்னும் நினைவைக் கலந்து ஊட்டி, அதிலே பின்னடையாத சந்தேகமற்ற தன் நாட்டத்தைப் பொருத்தி விட்டு, காரியம் "இது" என்பதைத் தெரிந்து கண்டு கலி தீர்ந்து கொண்டேன் என்பதாம்.

உள்ளக் கடலுக்கு மேலே - அதி

லோங்காரமொன் றிமான் வட்டத்துக் குள்ளே

வெள்ளைப் புருவந்து மேயும் - அதை

மெல்லப் பிடித்து விதனப் படாமல்

கள்ளக் கயிற்றூலே கட்டக் - கவி

மாவெழுத் தாலே கரைத்துப் புகட்டி

அல்லா திருக்கூட்டி னின்ற - நந்தம்

ஆதியை நன்றாக கண்டுகொண்டேனே. (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) இருதயம் என்னும் வற்றூத சமுத்திரத் திற்கு மேலாலே, தெரிகின்ற ஒங்காரக் கோட்டை என்னும் முக பண்டலத்தில் ஈமான்னுடைய கட்டவடிவு தெரிகிறதே, அதுதான் நேர் மத்திபம். இதில் வெள்ளைப் புருவாகிய கபாலம் அநாவது:—முனை மண்டலத்தின் ஒளிவாகிய றாஹுல் குதுஸியானது அங்கே ஒரு கஸகஸாவைப்போல் ஒரு ஒளித்தோன்றி நிற்கும். அந்தப் பரஞ் சிவத்தை மெல்ல மெல்ல மனவாசியின் பழக்க நடையால் உறுதிப்படியால் பிடித்து, சந்தேக மென்னும் கசப்பைக் கொண்டு வேதனையில் ஆக்கிவிடாமல், உள்ளக் கயிறு என்கிற மௌனம் என்றதால் அதை ஓர் மையாகக் கட்டி, கவிமாவின் ஓர் எழுத்தாகிய “ஹூ” என்ற ஏற்ற இறக்கத்தால் திருப்பி மாற்றிக் கொண்டு, அல்லா என்னும் வேறு இணைதுணை யன்றிய தன்னாட்டமே தான் என்கின்ற வைராக்கிய கூட்டில் அடைத்து, வைத்திருத்திய பிறகு அது எதுவாகத் தோன்றிற்றே? அதையே, “நப்பாக” நான் கண்டுகொண்டேன் என்ற பிற்பு.

இல்லென் றெழுத்தைப் பற்றி - இரு

வாசலைப் பூட்டி யடைத்துப் பிடித்துக்

கொல்லன் றுருத்திக்கொண்டு - நல்ல

கோலமாய் மூலக் குகையை யெழுப்பி

வில்லின்மேல் நாணம்பை ஏற்றி - வெகு

வேகம்மா யொன்பது வாசலடைத்து

அஹுத்தி லொன்றாகி நின்ற - நந்தம்

ஆதியை நன்றாகக் கண்டுகொண்டேனே, (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) யாரடா உண்மையான வல்லகையைப் பற்றி விஜாரிக்க வந்த கனவானே! இந்த இந்த இடத்தில் பெரிதான உடைவுகள் வெளியாகிற படியாலே நீ இந்த இடத்தில் அறிவைத்

தெளிவாக்கிக் கொண்டு வியாபகமாக சற்று நிலப்பா. கவிமாவில் மத்திய ஸ்தானமாகவும், ஆராதாரத்தின் கமல அஸ்தி வாரமாகவும் ஆகிய “ஹூ” என்ற மணிமந்திரத்தை சற்றுகூட்டிக் காட்டிய உறுதி யென்னும் வைராக்கியப் படியால் கடைபிடித்து நின்றது. இருவாசலாகிய ரேசகம், கும்பகம், என்னும் சூரிய சந்திர கலைகளையும் அந்த வைராக்கியத்தோடும் பொருந்தச் செய்து, நேரான பழக்கத்தில் நடத்திக் கொண்டதின் பின்னால், அந்த ஒரே பொருளான மனவாசியை “நபஸ் மூத்தம், இன்னாவின்” கோலத்தையுடைய தாமரைக் கமலத்தில் நிறைந்து நிற்கும் படியாக பூட்டி யடைத்துக் கொண்டு, இந்த சீரத்தை ஸ்வாச பந்தத்தினுடன் சம்பந்தப் படுத்தி அறிக்கும் பொருட்டு ஊதியெழுப்பி விட்டு, இந்த இன்ஸானிய்யா என்னும் உருப்பிண்டமானது தான் இருந்த அசலை யெந்திக் கொள்ளும்படி ஒன்றான யாதை அஸ்தியில் அதாவது:—மூலாதாரத்தில் அக்னி பிரவேசப்படுத்தி, துடக்கைக் கழுவி, ஒரே ஜோதியமாய் புருவ மத்தியில் வீசி மறைகின்ற ஐனுல் எகீன் அல்லது றாஹுல் குதுஸியின்மேல் - நாட்டத்தை நாணகவும், ஒன்றுபட்ட சுவாசத்தை அம்பாகவும் கொழுகி, அதி சீகிரத்தில் நவதுவார வாசகங்களையும் அடைத்து, அலிபு, லாம், ஹே, மீம், தால் இந்த ஐந்து அட்சரங்களிலும் ஒன்றாகிய “ஹூ” என்ற தஜல்லியாக நின்றிருக்கின்ற ஆதி வஸ்துவை யாதொரு சக்கின்றி நான் தெரிந்து கொண்டேன் என்பதாம்.

கோலமா மூலக் குகையைப் - பல

கோடிசெய் விந்தைக் கடலுக்கு மேலே

மேலொளி வாலைந்து கோட்டை - நடு

வோங்காரமொன் றீமான் வட்டத்துக் குள்ளே

நீலமாய் நின்றதை விட்டு - அதை

நீங்காத பச்சைநிறத்தையும் விட்டுச்

சீலமாய் நின்ற தெளிவைத் - திற

மரக்க குதாவையான் கண்டுகொண்டேனே, (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) வல்லமையான தெளிந்த அறிவைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய வந்த கனவானே! இதேச பிற்பு என்ன சொல்லு

கிருர் பார்! இந்த ஜடலத்தின் தற்சொருபத்தில் வடிவுகொண்டு அமைந்திருக்கும் மூலமென்ற அக்னி மயத்தை பலடல கோலத்தில் பிரித்து வைத்திருக்கும் விந்தின் நிறமாகிய வெள்ளைக் கடலுக்கு சற்றுமேலே அதாவது:- ஒரு இஞ்சி தூரத்திற்கு மேலாவே உண்மையான மெய் ஒளிவானது ஐந்து விதமான வர்ளக்கோட்டைகள் தெரியும். அதன் குறிப்பை உன் பிரமர்களுக்குப் பதிலாக நான் அறிவிக்கிறேன் கூர்ந்து உணர்ந்து கொள். அந்த வெள்ளைக்கு நடுவாவே ஒங்கார மென்னும் ஈமான் வட்டம் இருக்கிறது. அதற்குள்ளே நீலம்போல் ஒரு வட்டவடிவு தெரியும். அதை நீங்காமல் சப்பந்தமாகவே, ஒரு பச்சை வீடு தெரியும் அதையும் விட்டு, அதற்கு மப்பாவே அறிவுக்குள் அறிவாய் ஒரு ஜோதி விளக்கானது கடுகுப்பிரமாணம் பளிர்ன்று தலங்கும். அதவே திட்டமாக "நப்பென்று" நான் கண்டு ஷாகிது சொல்லுகிறேன் என்று.

ஒன்றுக்கு வைவி பிறந்து - இந்த

உலகத்தை யாண்டேய யிருந்தே யிறந்து

ஒன்றையு நால்வ ரிழந்து - அந்த

வொன்றையே நால்வருங் கொலுவிற சிறந்து

பண்டுள்ள நீதஞ் செலுத்திப் - பர

மைந்துமப் போ தங்கொன் ருக நிறுத்தி

அன்று யின்று மென்று முள்ள - நந்தம்

ஆதியை நன்றாகக் கண்டுகொண்டேனே (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) ஒன்றாகிய ஆகாயத்தில் நின்றும் அதாவது:-நினைவுக்குள் இருந்து மற்ற ஐந்து வகையான பூதங்களும் உண்டாகி, அவைகளின் சுய கிருத்தியங்களைக் கொண்டே உலகம் பொருள்களை உண்டுபடுத்தி, தனித்தனியே அரசாட்சி செய்து, யின்னால் அந்த பெருட்கள் சென்று பேசுதல்போது மற்ற நான்கு பூதங்களும் அந்த ஒன்றாகிய நினைவின் உதயத்தைக் கையிழந்து, மேற்படி உயிர்கள் இருந்து வாழும்காலத்தில், மேற்படி நான்கு பூதங்களும் தங்கள் கிருத்திய நாட்டங்களால் அந்த ஒன்றாகிய

தன்னாட்டமென்னும் நினைவுக்கு ஒற்றுணர்ச்சி காட்டி, தேத்திரங்களின் மூலியமாக கபாலமென்னும் மண்டை மூளைக்கு நடுவே கொலுவாசனம் இருக்கும் படியாகச் சிறப்புச் செய்து, ஆதியில் அதாவது:- அஹதியத்தில் தான் எப்படி கன்னுல் மகுடியாவாக நாட்டத்தில் அமைந்து இருந்ததோ! அப்படி தாய்தகப்பன்களுடைய நாட்டத்தில் மறைவாக இருந்து, தன்னுடைய ஞான குணங்களை நடத்திக்கொண்டு வந்து, அப்பால் அசல் வஸ்துக்களான பூதங்கள் ஐந்து தனக்கு அருகில் இருந்து வாழும் படியாக திட்டப்படுத்திக் கொண்டு வந்து, அன்றும் ஆதியில் தகப்பன் தாய்களின் நாட்டத்திலும், இன்றும் அப்பால் தானாகிய ஜடலத்தின் தேத்ரங்களிலும் மென்றும் இனி யெப்போதும் அழியாமல் சித்தி பெற்றுள்ள முதன்மை வஸ்த்தாகிய "நப்பை" இன்ன வஸ்து தான் என்று சந்தேஹமறக் கண்டு கொண்டேன் என்று.

நாறாநா ருயிரக் கோடி - காலம்

அறிவெல்லா மானந்தக் கனிப்பாகப் பாடிப்

பாரெல்லாந் தீவை ரறிய - என்றன்

வாக்கு மனதுடன் வையகர்க் குரைத்தேன்

பாருள்ள தீன்குலத் தோர்க்கு - இறை

பாரக் கடலைக் கடுக்கிப் போவே

பீரு முறம்மது செஞ்சொன் - மிகப்

பிரியமா யுரைத்திட்டேன் ஆமீன் ஆமீன். (தீன்)

(அவதாரிகை உரை) இந்த இடத்தில் மஹான் அவர்கள் "ஆறு நாராயிரம் கோடிகாலம், என்று ஒரு துல்லிபமாசன கணக்கு உள்ள வருஷ காலத்தைக் குறிப்பிட்டதற்கு நிர்மூடஞானிகள் தங்கள் பளதில் வந்தபடி மெல்லாம் பொருள் பிதற்றி ஒழிகிறார்கள், அதன் மர்மம் அப்படியெல்லாம் ஆகல், உண்மை யெப்படி யானால் ஸஹிப் யவர்கள் இந்தப் பூலாகத்தில் 300-வருஷகாலம் ஜீவித்திருந்திருப்பதினாலே சுவாசக் கணக்குடன் ஆன்மாதம் நான் கணக்கையும் ஒரு சேர்த்து செய்து, நான் ஆறுநூறு ஆறுயிரம் கோடி காலம் ஜீவித்திருந்து அறிவைத் தெரியாமல் உலக மயக்கத்தில் மருண்டலையும் பசைப் மொனி ஜனங்கள் கண்டு தெளிந்து ஈடேற்ற

றம் பெற்றுக்கொள்ளட்டும் என்று, ஆனந்தக் களிப்பான அறிவை யெல்லாம் பாடலாகப்படி நேர்வழியான மெய்யைக் துடந்தவர் கள் அறியும் படியாக, ஏழு சப்த சாகரங்களையும் ஒரு கடுக்குள் நுழைத் தடைத்து விட்டது போல் அந்த ஆனந்தக் களிப்பை தற் கலையூரில் இருந்து வசிக்கும் பீர் முஹம்மதாசிய நான் திரும்பவும் பிரீதியுடன் சொல்லி வைத்தேன் என்றார்கள்.

ஆனந்தக் களிப்பின் உரையில் நான் ஒரு விதமான விளக்க நடையால் வெளிப்படுத்தினேன். கூறிய அறிவுடைய தனவான் களுக்கன்றி மற்ற பண்டி அறிவுடைய தோஷிகளுக்கு இது ஒரு சிறிதும் பயன்படாது. அப்படித் தனக்கு விளங்காது போன புண்ணியவான்கள், தங்கள் வாயை இதனளவில் பிதற்ற விடாமல் மூடிகொள்ளும் பொருட்டு அவர்களை நான் மிக்க வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஆமீன் ஆமீன்.

அவதாரிகை உரை

முற்றிற்று.

திருமெய்ஞ்ஞான சரநால்

திருமணி உரை.

-----:o:-----

1-வது திருப்பாடல்

எண் சீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்
பொன்னுள மெய்ஞ்ஞான சரநா லென்னும்
புகழ்பெரிய சாஸ்திரத்தின் புதுமை தன்னை
இந்திலத்தில் உறியாத மாந்தர்க் கெல்லா
மெடுத்துரைக்கும் பரிசுதனை மியம்பக் கேண்மோ
முன்னுள சாஸ்திரமாங் குசக லத்தின்
முன்னிலை யிற் றடியென்ற பெருமை தோன்றக்
கன்னல்ரச்ச் செந்தமிழின் கவிதை யாகக்
கருத்துறையான் கவலலுற்றே னுலகத் தோரே.

(திருமணி உரை) ஓ. உலகவாசிகளே! அழகற்ற பொன்னைப் போன்ற மெய்ஞ்ஞான சரநால் என்கிற புகழ்ச்சிக் குரிய யெரிய சாஸ்திரத்தின் உண்மைப் புதுமைகளை இந்த உலகத்தில் அறிந் தில்லாத மானுடவர்க்கங்களுக்கு நான் எடுத்து விபரிக்க, வந்த மாதிரியைச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள். முன் செய்து வைத் தார்களே! அந்த நாதாக்களின் சரநால் சாஸ்திரங்களான குசவன் செய்த பாளைப் பண்டங்களுக்கு எதிரே தடிகொப்பு காரன் புகுந்த பெருமையாக, கருப்பு இரசந்தோன்றும் இனிதான செந் தமிழ்ச் சொல்லைக் கொண்டு பாடலாக கருத்தை விளக்கி விட்டேன் என்பதாம்.

இந்தப் பாடல் உண்மையும் அவயடக்கமும் பெரும்படியாக, மஹான் அவர்கள் பாடியதை காண்க.

2-வது திருப்பாடல்

உலகவர்க்குச் சாநூலை யொழிப்பில் லாம
 லோதும்வகை யேதெனவே யுவந்து கேளாய்
 நிலைகருமம் நிலையாது நெறியாய்க் கூறும்
 நீடுழி வாழ்வரசு நிலைப்பதோடு
 விலங்குவதும் வருங்காலஞ் செக்கரலங்கள்
 வியனுறவே நிகழ்காலம் மரணகாலம்
 கலைபெரிய விந்நூலின் காரணத்தின்
 காட்சிதனைக் கருதிப்பார் காணுந் தானே.

(திருமணி உரை) இந்த பூமியின் கண் உள்ள மானுட்கேளுக் காக வேண்டி சுவாசம் என்னும் சரத்தை விபரிக்கும் படியான சாஸ்திரத்தை யாதொரு ஒளிப்பும் வஞ்சகமும் இல்லாத படியாக நான் சொல்ல வந்திருக்கிறேன். அது எப்படி என்றால்:— கேளுங்கள் உலகவாசிகளே! எந்த ஒரு கருமத்தைப் பற்றியும் இது நிலையாகுமா? அல்லது நிலையாகாது? என்று திட்டப் படுத்திக் கொள்ளவும், எக்காலமும் சரீர சுயாதின அரசாகிறது நிலை வரப் படவும், விவகி நிற்கும்படியான கை கூடாத வஸ்துகள் சமீபித்து வந்தடுக்கவும், இன்னமும் வருங்காலம், செல்காலம், நிகழ்காலம் இவைகளுடன் மரணத்தை அறியக்கூடிய காலமும், வேத சாரங்க ளெல்லாம் தொடர் படியாக கலந்துபோய் இருக்கும் இந்த மஹா க்ஷணதியான மெய் சாஸ்திரத்தை நல்ல உணர்ந்து அதன் வல்லமை தெரிசனமான ஏற்ற இறக்க நடையால் பழகிப்பார். அப்போது தெரிந்து கொள்ளக் கூடும் என்பதாம்.

3-வது திருப்பாடல்

சுருநிலையிற் றரித்தகனற் பெறியின் காட்சி
 கதித்துலவும் வாயுவொடு கலந்தொன் ருகி
 உருவெடுத்தே யுயிரென்று முடலைச் சூழ
 வேடிவருஞ் சரமரக வுடனுக் குள்ளே

திருநிலையி லைவரையும் பிரியா நாடித்
 திசையாயு திரிகோண மறுகோ ணத்திற்
 சுருக்குவலை தாமசை நூற் சொருகும் வாறாய்ச்
 சுழன்றுவரும் ராட்டினத்தின் சுழலைப் போவே

(திருமணி உரை) யாரப்பா ஞானசரத்தை அறியவந்த வல்ல மையானவனே! இந்த இடத்தில் சுற்று ஊன்றி யுணர்ந்துபோ. விந்து நாதத்தின் சம்பந்தப் பட்ட அக்ஷியின் சுடரானது. ஜடலத்தின் அவயவ ஸ்தாணங்கள் தோறும் உலாவி வராநின்ற கவாசத்துடன் கலந்து, இரண்டும் ஒன்றாகி, இந்த இன்ஸன் கோலத்தைத் தானே சுமந்துக் கொண்டு வந்தது முதற்கொண்டு, இந்த சரீரக் கூட்டைச் சூழ்ந்து வியாபித்து ஒடி வரக்கூடிய மூச்சாக அந்தந்த மகாம்களில் ஒளிவுடன் நிலைத்துக் கொண்டு நிற்கிற, சூருநாடி என்னும் நூலுால் குதுஸின் சொந்த நாட்டத்தைத் தன் நரட்டமாகக் கொண்டு சரீரத்தின் திசைகளான சிரசில் முக்கோணங்களிலும், சிபுசுக்குக் கீழ் திசைகளான ஆருதமும் என்னும் அறு கோணங்களிலும் சென்று மின் பிடிக்கும் அகன்ற வலைகளுக்கும் இன்னே சுருக்கு கயிறு வந்த விதம் சொருகி யிருக்குமோ அந்த விதமாக ஊட்டி இரட்டின் மானது சுழன்று வருவது போலவே சுற்றிக் கொண்டு வரும் என்பதே.

4-வது திருப்பாடல்

சுழன்றுவரு மிருகலையு மொன்றே ரண்டாய்
 செல்லுகிற விடகலைசந் திரனே யாகும்
 உழன்றுவரும் வடகலைஞ் சியனே யாகும்
 ஒருமித்த விருகலைதான் சுழினைத் தீயாம்
 எழும்பிவருஞ் சரமொன்றின் விதமே வஞ்சு
 வியல்பாக வியம்புகிறே னறிந்து பராய்
 வளம்பெரிய வசயுவுதகன் மேவே நோக்கி
 வந்தோடும் நாழிகையொன் றெய்ந்தி டாதே.

(திருமணி உரை) அவ்விதம் சுழன்று சுற்றிக்கொண்டு வருகிற கவாசத்தில் இரண்டு பிரிவினைகள் உண்டு. அவைகளில் இடகலை

என்பது சந்திரனாக யிருக்கும். வடகலை என்பது சூரியனாகயிருக்கும். இவைகள் இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்ததானால் அதுசுழி முனை என்னும் அக்னியாக இருக்கும். இவ்விதம் அந்த சுவாச கலையானது ஐந்து விதமான தோற்றத்தில் ஓடும். அந்த ஐந்து விதங்களையும் நான் ஒழுக்கமாகச் சொல்லுகின்றேன். கூர்ந்த அறிவைக் கொண்டு நேயக்கிப்பவர், அந்த சுவாசமான மேலுலகமாகிய சிரசு ஸ்தானங்களை நோக்கி ஒரு நாழிகையாவது ஓயாமல் வோடிக் கொண்டு இருக்கும் என்பதே.

5-வது திருப்பாடல்

நாழிகைதா னென்றரையாய்ப் பூமி யோடு
நலமான கீழ்த்திசையே நள்ளி மாக
நாழிகைதா னென்றேகால் முக்கந் தண்டின்
நடுவாக வோடுமது வப்புத் தானே
நாழிகைமுகுக் காற்பக்க விளிப்பு பற்றி
நன்றாக வோடுமது தேயு வாகும்
நாழிகையா காசமரை நடுவ தாக
நாடாம லோடுமடா நாளிற் பாரே.

(திருமணி உரை) அவ்விதம் மேல் மண்டலங்களில் ஓயாது வோடிக் சுவாசமானது சற்று நிதானித்து, மகாமன் மஹ்முது என்கின்ற விற்புருவ ஸ்தானங்களில் ஒன்றரை நாழிகை வரைக்கும் அதே குணத்தில் ஓடிவரும். அதுதான் மண்ணுடைய பங்கில் சேர்ந்த சரமாக இருக்கும். அதுபோல் சரீரத்திற்கு நன்மைகளைச் செய்யுப் பொருட்டு கீழ்த்திசையான காதளவுக்குக் கீழேயுள்ள தாமரைக் காய்க்கு மேலே உள்ள இரு குழாய்களின் வழியாக ஒன்றே கால் நாழிகை வரைக்கும் முக்கந் தண்டின் நடுவாக ஓடும். அதாவது தண்ணீருடைய பங்கில் சேர்ந்த சரமாக இருக்கும். இன்னம் முக்கால் நாழிகை புருவத்தின் விளிம் பீடங்களில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும். அது நெருப்பின் பங்கிலுள்ள சரமாக இருக்கும். இன்னும் ஒரு நாழிகை வரை தாமரைகாயின் நடுமத்திப்பமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும். அதாவது ஆகாயத்தின் பங்கிலுள்ள சரமாக யிருக்கும் என்பதே.

6-வது திருப்பாடல்

நாழியொன்றுக் கரையாகக் கலையொன்றுக்கு
நடக்குமினி யறுகலையித் தத்தும் போது
நீளாம லிருகலையுஞ் சேர்ந்தே யோடும்
நிலையாது சுழிமுனையே நெருப்பு மாச்சு
நாழிகைதா னென்றிற்குச் சரத்தி னோட்டம்
நடக்குமடா முந்நாற்றோ டறுப தாக
நாளொன்றுக் கிருபத்தோ ராயிரத்து
நாடுமறு நூறுசரம் நடக்கும் பாரே!

(திருமணி உரை) இவ்விதமாக ஐந்து வகைகளைச் சொன்னேன் இனி வரும் விபரத்தைப்பார். நாழிகை ஒன்றுக்கு அரையாக கலைகள் ஒன்றை ஒன்று கூடிக்கொள்ளும். ஒவ்வொரு நாழிகையிலும் சந்திர சூரியரில் நின்று அரைவாசியான ஆறு சரங்கள் கூடிவேறு பிரிந்தோடும். அப்படி அன்றி ஒன்று சேரும் போது சந்திர சூரியரின் இரண்டு வகையான சரங்களும் ஒன்று சேர்ந்து ஓடிவரும். இதற்கு என்ன பெயர் என்று கேட்டால் சுழிமுனை என்று சொல். இதன் முழுக்குணமும் அக்னியன்றி வேறுகுணமே இல்லை. இனி சரமாகிய மூச்சியின் அப்பியாசக் கணக்கைப்பற்றி சொல்லுகின்றேன். சாதாரணமாக நாழிகை திட்டமாக முந்நாற்று அறுபது சுவாசகலை ஏற்ற இறக்கங்களாக நடைபெறுகிறது. இவ்விதமாக ஒரு நாள் முழுவதும் இரவுபகல் இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு சாமானது இந்த சரீரக்கூட்டுக்குள்ளே இருந்து வெளிவருவதும், உட்செல்லுவதுமாக நடைபெறுகிறது. இதன் உண்மையை நீ அந்த வல்லமை நோக்கத்தில் தரிபட்டவனாகப் பார்த்தறிந்துக்கொள் என்பதே.

7-வது திருப்பாடல்

பார்ப்பா திங்கள்வெள்ளி புதனே மூன்றும்
பக்குவமாய் விடிகாலஞ் சந்திர னோடும்
சேப்பா ஞாயிறொடு சனிசெவ்வாயுஞ்
செங்கதிரோ னோடுமடா விடியுங் காலம்

வாரப்பா வினியொருநாள் வியாழன் மட்டும்
வளர்பிறைக்குச் சந்திரனை வளர்த்தங் கோடும்
காரப்பா தேய்பிறைக்குச் சூரியன்ருள்
குதிகொண்டே யோடுமடா கோணந் தானே.

(திருமணிஉரை) அடே ஞானசெங்கோல் சக்ரமாகிய சரத் தின்பழகிக் கையாடலந்தவனே! நல்ல தெளிந்த அறிவைக் கொண்டு ஊர்ந்துபார். மாநாட வர்க்கத்திற் பிறந்திருக்கின்ற ஒவ்வொரு ஜனங்களுக்கும் சரம் ஓடுகிற திட்டமான கணக்கையும் தினங்கடையும் சொல்கிற விபரத்தைக்கேள். அதாவது:—திங்கள் புதன் வெள்ளி இந்த வாரங்களில் மூன்று நாளும் விடியற்கால நேரத்தில் மனுஷனுக்கு திட்டவட்டமாக சந்திர கலையான இடது நாசியின் ஓட்டம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். சனி, ஞாயிறு, செவ்வாய் இந்த மூன்று நாளும் அதே விடியற்காலந்தொடுத்து சூரிய கலையாகிய வலது நாசி யோட்டம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். இந்த சூரியகலையாவது சந்திரகலையாவது ஒரு வேலைகளில் வியாழக்கிழமை வரைக்கும் அதிகரித் தோடிக்கொண்டிருக்கும். இதில் வளர்பிறை நாட்களில் சந்திரகலையும், தேய்வு பிறைக்குச் சூரியகலையும் ஓடிவரும். இப்படியே சரீரத்தில் வியாபித்திருக்கின்ற எவ்வா கோணங்களிலும் குதிகொண்டு வோடிக்கொண்டிருக்கும் என்பதே.

8-வது திருப்பாடல்

நானா வாரமது வேயுஞ் சொன்னேன்
தப்பிவருஞ் சரத்துடைய பயனைக் கேளாய்
வேனா ஞாயிறிலை சரமே தப்பில்
வியாதியது மெய்தனிலே வளரும் பாராய்
ஆனா திங்கனிலே சரமே தப்பில்
அறுதியிடு வவர்காலம் முடிவுளாகும்
கானுலவுஞ் செவ்வாயிற் சரமே தப்பிற்
கலக்கமுறும் பெரியவெரூ கல்க மாச்சே

(திருமணிஉரை) நான் இந்த உலக வாசிகளான நமது மாளிட இனத்தாரின் மேல் பெரிது பிரதி வைத்து மஹாப் பார

தூரமான ஞானசரநாய் காஸ்திரத்தைப் போதிக்கவந்து இது வரை எழுதினங்களில் ஓடியசரத்தின் பிரிவினைகளையும் தெளிவாகச் சொல்லி விட்டேனல்லவா? இனிமேல் அந்த சரமாகிய கவாசங்கள் இவ்விதமான ஒழுங்கின்படி நடை பெறாமல் தப்பி வோடி வருமேயானால், அதிலும் எவ்வென்ன குற்றம் ஏற்படும் என்பதை இதன் கீழ்க்காலங்களில் எடுத்துக் காண்பிக்கின்றேன். நன்றாய்க்கேள். எப்படியானால்:—ஞாயிற்றுக்கிழமையில் ஓடக் கூடியது எதுவோ அந்த சரமானது தப்பி வேறு சரமானது ஓடிற்றுமால், உடனே ஏதாவதும் உஷணத்தை அல்லது சிலேஷ்மத்தைப் பற்றிய வியாதிக்குள்ளாவான். திங்கட்கிழமை எந்த சரம் ஓடவேண்டுமோ அது தப்பி வோடினால், அந்தக் கிழமையிலே அவன் காலம் கண்கியாக மரணம் வந்து லிக்கும், செவ்வாய்க் கிழமையில் எது ஓடவேண்டுமோ அது தப்பி மற்றது வோடுமாகி, ஜனங்களெல்லாம் திடுக்கிடக்கூடிய ஒரு பெரிய கலகம் வந்து சம்பவிக்கும் என்பதே.

9-வது திருப்பாடல்

ஆச்சப்பா புதனதிலே சரமே தப்பில்
அபாயமடா தொடுத்தவகை பவியா தப்பா
நீச்சப்பா குருவாரஞ் சரமே தப்பில்
நிலையாது பொருட்சேதம் நினைந்தவெல்லாம்
சூட்சமமாய்ச் சுக்கிரனிற் சரமே தப்பிற்
சொல்லுகிறேன் மக்களுக்கு சேத மாறும்
தாழ்ச்சியடா சனிவாரஞ் சரமே தப்பில்
தனக்குமொரு தத்துவந்து தப்புந் தானே.

(திருமணி உரை) இவ்வம் புதன் கிழமையில் ஓடுகிற சரமானது மாறி வேறுசரம் நடக்குமேயானால், அகஸ்மாத்தான அபாயம்வந்து நேரிடும், அவன் எண்ணியிருந்த காரியம் பலிதமாகசது. வியாழக்கிழமையிலே வழக்கமாக ஓடக்கூடிய கவாசமானது மாறி விடும் பட்சத்தில் அவன் எவ்வளவு தலைமுறை கடந்த சாஸ்வதப்பட்ட ஆஸ்தியுள்ளவனாக இருந்த போனதக்குப் நிலையற்று நஷ

டத்திற்குள்ளாவான். இன்னும் அவன் நினைத்த எந்த ஒரு கருமமும் கைகூடாமல் தவறிவிடும். வெள்ளிக்கிழமை சாதாரணமாக வோடுகிற சுவாசந் தப்பிற்றேயானால், திட்டமாகச் சொல்கிறேன் அவன் புத்திரர்களுக்கு உடனே ஆபத்து வந்து சேதமாகும். சனிக்கிழமையில் வழக்கமாய் நடத்தும் சுவாசமானது தப்பி வந்த தானால். அவனுக்கு நின்றப்போறிருந்து ஒரு தீத்து வந்து அதாவது—கண்டம் வந்து அவஸ்தைப்பட்டு இறுதியில் சொஸ்த மடைவான் என்பதே.

10-வது திருப்பாடல்

தப்பாக விருகலையுந் தவரி யோடிந்
நனக்குவருஞ் சனிதோஷம் தடையே லாமல்
ஒப்பாக லொருபுறத்தி லொறநா ளோடிவ்
ஒருமுன்று வருடத்தி லிருந்து போவான்
அப்படியே யொருபுறத்தி னொரு ளோடிவ்
ஆருது மாதமடா வறுதிக் காவம்
செப்புக்கிறேன் சந்திரனி லிரவே யொன்றுஞ்
செக்கதிரேன் பகலொன்று மியங்கிற் றானால்

11-வது திருப்பாடல்

ஆறாறு மருளான யோகி யாவான்
அவல்பெருமை யெவராலு மறியொன் னானது
போனசர மீளாமற் சுழலு மாகிற்
போருமடா லொருமுன்று மசைத் துள்ளே
நானும் லிருசரமு மொன்று யோடிவ்
நாற்பதாம் நாளிலன்றே நமனைக் கான்பான்
போனசரம் மீளாமன் மேலே வாங்கிற்
பொய்யல்ல வறுதியென்று மறிந்து பாரே.

(திருமணி உரை) இப்படி தப்பி ஓடின கலைகளில் ஒன்றையே அன்றி இரண்டு கலைகளும் அப்படியே தவரியோடினால், உடனே அவனுக்கு ஜன்னியைப்பற்றி தோஷங்கள் வந்து நேரிடும் இதற்கு

ஒரு விதத்திலும் ஆட்சேபமே இல்லை. அவ்விதமான சரமானது சந்தியளிலாவது, சூரியளிலாவது, நாள் முழுவதும் ஒடும் பட்சத்தில் அதிலிருந்து சரியாக முன்று வருஷத்தில் மரணமடைவான். அவ்விதமாக ஒரு புரத்தில் நின்ற சரமானது ஆறுநாள் வரைக்கும் சியாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்குமேயானால், திட்டமாக அவன் ஆறே மாதத்தில் மரணமாவான். இன்னமும் ஸூரிய கலையானது ஒரு பகல் முழுவதும், சந்திரகலையானது ஒரு இரவு முழுவதும், ஓடிக்கொண்டிருந்தாலால், அவனாகிறவன் அல்லாருத்த ஆய்வின் சொந்தக் கிருபையுள்ள பெரிய ஞானவானாகிய ஓவியாவான். அந்நூண்டய வல்லமக்காரியங்களை உலகவாசியான எவனாலும் சொல்லமுடியாது. அவ்விதப்போன சரமானது கீழ் மலையில் களில் இறங்கிவராது. அப்படியே நின்று விடுமாகில், திட்டமாக அவன் ஆத்மாவானது முன்று மாதத்தில் போய்விடும் அவ்விதம் இருசரமும் ஒன்று சேர்ந்து சுழிமுனையாக ஓடிற்றானால் திட்டமாக அவன் ஒரு மண்டலம் நாற்பது நாளைக்குள் மலக்கல் மலுத்தென்றும் எமனைக் கண்ணில் கண்டுகொள்ளான் அவ்விதப்போன சுழிமுனை என்ற சரமானது பிளமல் மேலுக்கே வாங்கி சொக்கிற்றானால், அன்றைக்கே மாணம் என்று திட்டமாக அறியவேண்டியது என்பது.

12-வது திருப்பாடல்

அறிந்துகொள்ளச் சொல்லுகிறே னின்னாங் கேளாய்
மயம்பா சந்திரன்ரு னியங்கும் பேரது
சிறந்தமனை குடிபுதுதத் தளம் புதைக்கச்
சேராம லிருந்தளரைச் சேத்து வைக்க
விளரத்தேறும் விஷயிறக்க விதை விதைக்க
வேந்தர்களை தெரிசிக்கக் கேள்வி செய்ப்ப
பிறந்தபிள்ளைப் பேர்குறிக்கப் பிணியுந் தீர்க்கப்
பிரியமுடன் வியாபாரம் பலவுங் கொள்ள.

13-வது திருப்பாடல்

கொள்ளமனங் கேசுதையரை நாட்டு நிர்க்கக்
கொடிதான் பகைவரிடங் கொழுதிச் செல்ல
வெள்ளமடா கீழ்க்கிணறு வெட்டிக் காண
வேந்தர் முத லமைச்சருக்குத் தூத னுப்ப

அள்ளியிரு கையாலு மைய மீய

வாகுமடா வித்தனையுள் சந்தரன் மீது

தெள்ளியதோர் சூரியன்ரு னியங்குப்போது

தீர்க்கமாய்ச் செய்வகையைச் செப்பக் கேளை.

(திருமணி உரை) அறிவை யுணர்ச்சிசெய்ய வந்தவனே! நான் இதுமட்டிலும் சுவாசத்தின் குண குணங்களைப் பற்றி விபரத்தை இன்னது இனியது என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தேன். இப்போது அவைகளின் பலா பலங்களைப் பற்றி விபரிக்கின்றேன். எப்படியானால், சந்திர கலையானது வோடிக்கொண்டிருக்கும்போது புதிதாகக் கட்டி முடித்த வீட்டில் குடியெறுகிறதற்கும், தான் தேடிய ஆஸ்தியை பூமியில் நிலவரை தோண்டிப் புதைத்து வைப்பதற்கும், இன்னும் ஒருவரை ஒருவர் ஆண், பெண் இருபாலரன் விவிராதப்பட்டு மாருட்டமாக பிரிந்துப் போனவர்களை ஒன்று கூட்டி வைப்பதற்கும், ஸர்ப்பந்தால் தீண்டப்பட்டு ஏழாம் வேகம் வரையிலும் ஏறிவிட்ட கொடிய விஷத்தை இறக்கி விடுகிறதற்கும், நஞ்சை புஞ்சை நிலங்களில் தான் செய்யக்கூடிய வேளாண்மைக்காக வேண்டி விதைகளைக் கொண்டுபோய் விதைத்து விடுகிறதற்கும், ஒரு அபுருபமான காரியத்தைப்பற்றி யாரிடத்திலாவது போய்க் கேட்டு வருவதற்கும், தனக்குப் பிறந்திருக்கின்ற குழந்தைகளுக்கு நாமகரணஞ் சூட்டுவதற்கும், வைத்தியனாக உள்ளவன் பெரிதான் நோய்வாய்க்பட்ட ரோகஸ்தர்களுக்குச் செய்து முடித்த அவிழ்தங்களைக் கொடுப்பதற்கும், இன்னும் தனக்குப் பிரியப்பட்ட வர்த்தகங்கள் பலதுஞ் செய்யவேண்டி புதுக்கணக்குத் துடங்குவதற்கும், கவியாணஞ் செய்து கொள்ளும் பொருட்டிட்டு பெண்ணைத் தேடிப்போய் நிச்சயநான் குறிப்பதற்கும், கொடிய வன்நெஞ்சனாக இருக்கிற மோசக்கார பகைவனை ஸ்தேகம் செய்து சொள்வதற்கும், நல்ல அதிகப்பற்றான தண்ணீரை தாடி முதலாவது கிணறு வெட்டுவதற்கும், இராஜாக்கள் முதலிய, மந்திரிகளுக்கும் எழுத்து முதலான தூதனுப்புவதற்கும், ஆண்டவன் சொன்னதுபோல் சகாத்து முதல்களை அன்னதான தருமங்கள் கொடுப்பதற்கும் ஆகக்கூடிய இத்தனையும் சந்திரகலை

யோடும்போது ஆகுமானதாக இருக்கும், இனிமேல் சூரியகலை யானது ஓடும்போது செய்யவேண்டிய கருமங்களை இன்னிள்ளை வகை என்று அவிழ்த்துச் சொல்கிறேன் கேளப்பா என்பதே.

14-வது திருப்பாடல்

செப்பக்கே ளரண்மனைக ளம்பலங்கள்

சிதப்புடைய மரளினைகள் சித்ர கூடம்

ஒப்பரிய சித்திரபடா மொளிரிவி தான

முடைமைவகை மருந்துவகை யரவுஞ் செய்யுக்

கப்பலடா கடல்மேலே பயணம் பண்ணக்

கடிதான பேய்பூத மலகை யோட்டச்

செப்பணியு முலையானிச் சேர்ந்து வாழச்

செயமாகப் படைபொருத வழக்கு ரைக்க.

(திருமணி உரை) அதாவது:—இராஜ சமஸ்தான கட்டடங்கள், இராஜதர்பார் அல்லது தெய்வஸ்தலங்கள், பார்க்க விநோத மான ஒரு விசித்ர மரளினைகள், சித்ர கூடங்கள் சடேரென்று கட்டலாம். விசித்ரமான ஞானகச் சின்னங்களை ஊர்கோஷஞ் செய்துகொண்டுபோய் நிலைநாட்டி வைக்கலாம், மணவரை தம்பதிகள் சயனிக்கக்கூடிய மணிக்கல கட்டில் ஜோடிக்கலாம், கலியாணப் பந்தல்களுக்கு மஞ்சட்கால் நாட்டலாம். இன்னும் தன்ஸ்திரிகள் அல்லது புதுமணப் பெண்களுக்கு ஆபரணங்கள் செய்யலாம், பெரிதான அபுருபமான அவிழ்தத்தின்புடம் இரசவாத முதலியவைகள் எல்லாஞ் செய்யலாம். இன்னும் புதிதாய்க் கட்டிய கப்பல்களை சடேரென்று சமுத்திரத்தில் யாத்திரை செய்ய விடலாம். கொடியமான பேய் பிராணிகளை ஆட்டி யோட்டி விடலாம் சாதிலிங்கச் செப்பைப் பேரன்ற ஸ்தன்னியங்கையுடைய புதுப்பெண்களைக் கவியாணஞ் செய்து கொள்ளலாம். முதலாவது விடு கட்டுகிறதற்கும், அமோகமான படைக்களங்களில் நின்று யுத்தஞ் செய்வதற்கும், நியாயஸ்தலங்களில் ஒரு வழக்குகளைக் கொண்டு போய் ஸ்தாபிப்பதற்கும்.

15-வது திருப்பாடல்

உரையான மந்த்ரமுத லேதுஞ் செய்ய

வொழுங்காகக் கலையோதச் சரங்க னுன்னத்

திருவான தேவர்முதற் பெரியோர் மற்றத்

தேவரையுந் திசமுன்னே வரவ னழக்க

குருபாதம் பணிந்துமுப தேசங் கேட்கக்

கொள்ளையிடப் பத்யேறக் குளிக்க நீரில்

தருகாத பூமியுள்ள தனமெ டுக்கத்

தம்பனமே செய்யநல மாகும் பாரே

(திருமணி உரை) இன்னும் மணிமந்த்ர முதலிய அட்டமா சித்து வேலைகள் அஞ்சனைக் கோல்கள் ஆகிய யாவற்றும் செய்வ தற்கும், சேடரென்று உபாத்தியசயரிடம் குழந்தைகளைக் கொண்டு போய் விட்டு கல்வியைப் படிக்க வைப்பதற்கும், சர்க்குறியின் தீட்சை உத்திரவின் ஞானநிஷ்டை சமாதியில் தரிப்பட்டு வாசியை நிறுத்தி மரற்றிக் கொள்ளுவதற்கும், திரு வென்று சொல்லாநின்ற புண்ய நிலையிற் கடைப்பிடித்து நிற்கும்படியான நபிமார்கள் ஒலிமார்கள் முதலிய பெரிய பெரிய மஹாத்தமாக்களையும், இன் னும் வானவர் கூட்டங்களையும் தன்னுடைய சமூகத்தில் வர வழைப்பதற்கும், மெய்ஞ்ஞான நெறியில் காமிலான அதாவது:— பரிபூரணமான உத்தம குருமார்களின் மாட்டு அடுத்து நின்று வேதாந்தத்தின் இன்ப நுகர்ச்சியான இப்புக்களை முரீதீன்கள் பெற்றுக்கொள்வதற்கும், திருடராயுள்ளவர்கள் ஒரு கோயில் அல்லது ஒரு வல்லமையான ஆச்சிரம சாலைகளைக் கொள்ளுகொள் ளும் பொருட்டுப்போய் கன்னக்கோல் வைப்பதற்கும், படைத் தலைவனாகியுள்ளவன்தான் யுத்தத்தால் ஜெயித்த பட்டணத்தின் கோட்டைக் கதவுகளைத் திறந்து அந்த நகரத்தளவில் முதலாவது பிரவேசிப்பதற்கும், தனக்கு வழக்கமில்லாத ஒரு புதிதான அருவி அல்லது ஜூனைமடுவு, கிணறு முதலிய தண்ணீரில் ஸ்நானபானஞ் செய்வதற்கும், தான் அகஸ்மாத்தாகக் கண்டுபிடித்த புதைபற் பொருளை அந்த ஸ்தலத்தை விட்டும் வெளியே யெடுப்பதற்கும்

16-வது திருப்பாடல்

பாடியவோ ரிருசாமு கியங்கும் போது

பலியாது சுழியுணையே பழியு மாச்சு

ஆடியவோர் ஈரமோடும் புறத்தைத் தானே

யதிகமதாய்ப் பூரணமென் றுரைக்க லாச்சு

சாடியவோர் சாமோடப் புறத்தைத் தானே

சாற்றுகிறேன் குளியமென் றறிதற் காகத்

தேடிமிக வந்தொருவ னுன்னைக் கேட்டார்

நீர்க்கமாய்ச் சொகுறியைச் சொல்லக் கேளே.

(திருமணி உரை) இதுவரையும் நான் சொல்லி வந்த பிரகாரம் நடைபெறுகிற சரமானது, ஏந்த விதத்திலேயே சிக்கலாக ஒரு சரமாக இரண்டும் ஒன்றும் சேர்ந்து ஒடிற்றினால் அதுவாகிறது கழிமுணையாக இருக்கும் என்று திடமாக உணர்ந்து கொள். இதில் ஒன்றுபட்ட இரண்டையும் ஏப்படி இழுத்து வரங்க வேண்டுமோ அந்த விதம் ஒரு நிமிஷமாவது கணக்கு கணக்கைப் போல் ஒடினால் நல்லதாக இருக்கும். அன்றி ஒன்று பட்டது, ஒன்று பட்டதாகவே நடந்து வரும் பட்சத்தில் திட்டமாக அதில் அபாயங்கள் வந்தே நேரும். அதில் நீ ஏடுத்த கருமங்களும் நீ என்ன தான் சரமார்த்தியங்கள் செய்த போதைக்கும் ஒன்றுங்கைகூடப் போகிறதே இல்லை. இது நிச்சயம்.

அவ்விதம் ஒருபுறமோடும் ஸ்வாசமானது, அளவு மீறி நடக்குமானால் அதுதான் பூரணமே என்று நிதானித்துக் கொள்? அந்த சரமும் நின்று போய் அபர்ந்து வேற்றிடம் பாய்ந்து

சரமானது, மெலிவு கொடுக்குமேயானால் அதுதான் சூனியம் என்று பதித்து உணர்ந்துகொள். இதில் சில சொல்குறி நாடிகள் தோற்றாவாகும். அதன்பயனை இதை கீழே குறிக்கின்றேன் கேட்டுக் கொள்வாயாக என்பதே.

17-வது திருப்பாடல்

செல்லக்கேள் கெற்பனியான் கெற்பந் தன்னிற்
சூலானே பெண்ணேவென் றுன்னைக் கேட்டால்
வல்லகலை சூரியனில் வலமே கேட்கில்
வளர்ந்திருக்கும் பாலகன்ற னானே யாகும்
அல்லவலன் சூனியத்தி னின்று கேட்கி
லானது மதன்கால மற்றுப் போகும்
நல்லகலை சந்திரனிற் பூரணந்தான்
நாரியின்குல் பெண்ணென்று நாட்டு வாயே.

(திருமணிவுரை) யாராகிலும் ஒருவன் உன்னிடத்தில் ஒரு கற்பஸ்திரியைக் கொண்டு வந்து விட்டு இவளுடைய கற்பத்தில் முதிர்ந்திருக்கிற சிசுவானது ஆணா? அல்லது பெண்ணா? என்று குறி கேட்கும் பட்சத்தில் அப்போது நீ அவளை நாடி உன் கலையை நோக்கி வல்லமையுள்ள சூரிய சரமானது வலது பரிசம் பாயும் பட்சத்தில் உறுதியாக அது ஆண் பிள்ளை என்று சொல்லிவிடு, அல்லது நான் மேலே சொன்ன விபரத்தின் படியான சூனிய சாத்தில் நின்று கேட்கும் பட்சத்தில் அந்த சிசுவானது ஆண்தான். ஆனால் பிரசவித்தவுடன் அல்லது கற்பத்தில் வைத்தே மறித்துவரும். என்று கட்டளை செய்துவிடு, அல்ல அவ்வாறு இல்லாமல் அந்தஸ்திரியின் சரமானது சந்திரன் இடத்தில் நின்றும் வருமாகில் உடனே அந்த சிசுவானது பெண் குழந்தை என்று கூறுவிடு அப்படி பெண்ணை இருக்கும் பட்சத்தில் சந்திரனில் இருந்து பாயும்படியான சரமானது அதிக உஷ்ணமான பூரண வாசியில் குதிகொண்டு ஓடவேண்டும் இதை நன்றாகக் கவனித்து சொல். இது போலவே ஆண் குழந்தைக்குச்

கொல்லும்போது சூரிய சரமானது பூரணம் கொண்டோடுவதை நோக்கித்தான் சொல்ல வேண்டியது என்பதே.

18-வது திருப்பாடல்

நாட்டிடுவாய் சூனியத்தி னின்றே கேட்கில்
நாரியின்குல் பெண்ணதுவு நமனைச் சேரும்
நாட்டிலின்ன மாதினுக்கு மதலை யுண்டோ
நன்றாகச் செல்லுமென்றே யொருவன் கேட்கில்
கூட்டியதோர் பூரணமே குழந்தை யுண்டு
கொடிதான சூனியமே சூலமற் றுப்போம்
தீட்டியநாள் சூரியனுந் திக்கண் மாது
தீர்க்க உதாய் நீயெவர்க்குஞ் செய்ப லாமே.

(திருமணிவுரை) அப்படி சந்திரனில் கேட்ட வாசியானது அதிலும் ஓட்டமெலிந்த நாடியில் அசந்து வரும் பட்சத்தில் அந்த கரமானது சந்திர சூனியம் என்று உணர்ந்து அந்தப் பெண் குழந்தையும் உடனே இறந்து போய்விடும் என்று உத்திரவு செய்து போடு. இது நிற்க உன் முகம் ஒருவன் வந்து இந்த ஸ்திரியானவளுக்கு உலகத்தில் பிள்ளைகள் உண்டாகுமா? என்று உன்னைக்கேட்டால் அந்த சமயம் அந்த ஸ்திரீக்கும் உனக்கும் வாசியானது பூரணத்தில் பேசுபானால் அதே மாதத்தில் குழந்தை ஜனிக்கும் என்று சொல், அல்லது இவ்வாறே சூனிய சரம் பேசுமானால் கருவே கிடையாது வங்கிஷத்தின் வேருளது அற்றுப் போகும் என்று கூறிவிடு. உண்டும் என்று சொல்கிற குழந்தையானது என்ன பால் என்பது அதாவது:—பூரண கலையானது, சந்திரனினால் பெண்பால், என்றும் சூரியனினால் ஆண்பாலென்றும், சொல்லிவிடு என்பதே.

19-வது திருப்பாடல்

செப்பியதோர் கருவகைதா னேதென் றுலுஞ்
செஉமாமோ சூறாவாமோ வென்று கேட்டால்
தப்பாது சூரியனிற் பூரணந்தான்
தப்பினிட்ட நாளாகுஞ் சூனியத்திற்

மெய்ப்பான சந்திரனின் மெதுவாய்ச் சேரும்
வேருகுஞ் சூரியத்திற் கரும மெல்லாம்
ஒப்படனே காணாத முதலைக் கேட்டு
பூடன் வருமே பூரணசந் திரனிற் றுளே.

(திருமணிவுரை) இன்னும் ஒரு கேள்வி உன்னிடம் ஒருவன் வந்து இந்த பெண்ணைவருக்கு வயிற்றில் செற்புச் சேர்ந்து வருமா? அல்லது கரைந்து போகுமா? என்று கேட்டால் அந்த சமயத்தில் அது கேட்டவனுடைய வாசியானது சூரிய பூரணத்தில் பேசுமுகில் உடனே திட்டமாக சேர்ந்து வருமென்று உத்திரவு பண்ணு. அங்ஙனமன்றி சூரியத்தில் வாசி பேசுமுகில் அட்சணமே ஒன்றும் சேராது, மலடிதான் என்று பேச்சை ஒப்பித்துவிடு. அதுவுமன்றி சந்திரனில் வாசி பேசும் பட்சத்தில் கருவானது மெதுவாக நாளாவட்டத்தில் கூடித்தரிக்கும் என்று உறுதி கூறு வாயாக. (இன்னும்) ஒருவன் என் தியாயம் காணாமற் போய் விட்டது, அது வரும்வழி எவ்விதம் என்று கேட்டால் உடனே சந்திர பூரணத்தில் வாசி இடது பால் பேசினால் அந்தப் பெரு ளானது உடனே அகஸ்மாத்தான வழியில் வந்து சேரும் என்று கட்டுரைத்துச் சொல் என்பதே.

20-வது திருப்பாடல்

சந்திரனிற் சூரியமும் பிரயா சந்த்ரன்
சேர்ந்துபோஞ் சூரியனிற் பூரணத்தான்
எந்திரமாஞ் சூரியனிற் சூரியந்தா
னெத்தேச காலயில்லை யிழந்து போச்சு
சந்திரனில் யாத்திரைசெய் வேரீக்கு மேற்குந்
தப்பினதாற் றங்கடங்க டமக்கே யாச்சு
உந்திவருஞ் சூரியனிற் கீழ்வ டக்கு
முற்றவகை தப்பினதா லுனக்கா காதே.

(திருமணிவுரை) இன்னும் கேட்பாயாக, சந்திரனாகிய சுவா சத்தில் சூரியன் கலந்தால் ஒன்றும் பவியாமற் போய்விடும். இன்னும் சூரிய பூரணமானது ஒடுப்பேது தானே எடுத்தவன்

கொண்டுவருவான், நடக்கையில் சாதாரணமாக ஓடும் வகை யானது தப்பிப் போய் சூரிய சூரியமே ஏற்பட்டாலோ இனி ஒரு நாளாவது அவனுக்கு நிச்சயமென்று சொல்வதற்கிடமில்லை யென்று சொல்லிவிடு. மேற்கு திசை யானதல்லாமல் மற்ற எந்த திசைக்காவது சந்திர ஒட்டத்தில் யாத்திரை போவானாகில் தடையன்றி அவனுக்கு போகும் பாதையில் பெரிதான தோல் ஆபத்து வந்து மெதுவாக நீங்கும். சூரிய ஒட்டத்தின் கிழக்கு அல்லது வடக்கு திசையாக இருக்காமல் மற்ற திசை யெதுவானாலும் சீயே திட்டுக அவனுடைய பிராணம்க்கே சேதம் வந்து சம்பவிக்கும், உரர்ப்ப இதை மனதில் ஆராய்ச்சி செய்து வந்தவனே! இது உனக்குந்தான் ஆனதால் நீ இதில் பவே ஜூக்கிரதையுடன் வேலை பார்த்து வரவேணும் என்பதே.

21-வது திருப்பாடல்

உனக்காச் சூரியனிற் பயணம் போக
வொற்றையடி மூன்று தரம் வலது காலால்
இனிதாகக் குதித்தன்றே தத்திப் போத
வியல்பாகு யிருசரமு மொன்று மாகில்
தனக்குள்ள விருகாலு மொன்றுக் கூட்டித்
தத்திப்போ மூன்றுதர மூச்சு டக்கித்
தனையல்லான் மற்றொருவ ரறியெண்ணாது
தங்காம னிரைத்துவரும் படைபைக் கண்டால்

(திருமணிவுரை) உண்மையை விசாரணை செய்ய வந்தவனே! இது உனக்காகச் சொல்கின்றேன், சூரிய வாசியில் அதற்குடைய கிழக்கு வடக்குக் திசையாக நீ யாத்திரை செய்ய எத்தனித்தாலும் இடது காலை மேலே தூக்கி வலது காலை நிற்பாட்டிவைத்து மூன்றே மூன்று அடி மாத்திரம் குதித்து நடந்து அப்பால் சாதாரணமாக நடந்து போக வேண்டியது. சரநூல் சாஸ்திரி களான நாதாக்களின் அதிக கண்டிப்பான கட்டளையாக இருக்கின்றது. அங்ஙனமன்றி சந்திரனும் சூரியனும் ஒன்று சேர்ந்து

ஒடிற்றுனால். உன் இரண்டு கால்களையும் ஒன்றாகக் கூட்டி குதித்துக் குதித்து மூன்று அடிவைத்து, அப்பால் நடக்கவேண்டியது. அது மீண்டும் உன் கவாசத்தை அடைக்கி வைக்க வேண்டியது. இது ரகசியம் நீயே ஆன்றி மற்ற யாருக்குத் தெரியவே படாது. அதாவது, உன் குதியான நடையையல்ல நீ முச்சடக்கி விட்டதை யாக இருக்குள். இதில் அநேக பசுத்தக்கள் இருக்கிறதினால் தான் மஹாத்மாவாகிய நாயகமவர்கள் அதைவற்புறுத்திக் கூறினார்கள். இதில் உபபாச சொல்ல வேண்டுமானால் அந்த நிலைமையில் ஆகி என்னிடம் வந்து கேளு அப்போது அந்த ரகசியம் இதுதான் என்று நான் சொல்கிறேன். உரையா கிரியன் என்பதே.

22-வது திருப்பாடல்

படைபொருதச் சந்திரனிற் கச்சை கட்டிப்
பரிவுடனே சூரியனிற் பாய்ந்து செல்லச்
சுடுதிவரும் படையானுற் சந்திர னுகிற்
சறுகுதலாய்ப் பின்பற்றித்து முன்னே செல்ல
அடவுடனே சுழிமுனைதா னியங்கு மாகி
லகலாம விருகாலும் கூட்டி யெண்ணாய்
இடைகாண நிலைபிரியா திருத்து முச்சை
யெழுப்பிநின்று மேலோக்கி யேற்று வாயே.

23-வது திருப்பாடல்

ஏற்றிடுவாய் சூரியனின் மாற்றான் றன்னை
யேறிடுவாய் பூரணத்தி லெதிநி பட்டான்
ஒற்றையாட சூரியனு சானே யாகு
முத்தமியான் சந்திரனு மொருண்டாகும்
ஒன்றைநிலை கைக்கருவு மான்பா லப்பா
வேடிவருஞ் சந்திரனி லொருபெண் னாகும்
வித்தையடா வுடலுக்கு ளடைந்த வாவு
வெளிகழன்று வெறுங்கூடாய் விதத்தைக் கேளே.

(திருப்பணி உரை) இன்னும் போர்க்களத்திற் போய் நின்று யுத்தஞ் செய்ய வேண்டுமானால். அதற்குரிய முஸ்தீபுகளை சந்திர வாசி யோடும்போது அணிந்துகொண்டு ஆயுததாரியாக தயாராகி, சூரிய வாசியானது திரும்பின உடனே படை முகத்திற் பாய வேண்டியது. அதே சமயத்தில் சந்திரவாசி நடைபெற்ற தாகில் உடனே அந்த மாற்றான் படையானது சீக்கிரம் வெள்ளம் போல் வந்துவிடும். அந்த சமயம் நீயும் உன் தளங்களும் சற்றுப் பின்வாங்கிக்கொண்டு அப்பால் முன்னேறு. அங்ஙனம் ஆன்றி பூரணத்தில் சுழிமுனை சரமானது வாய்க்கிறானால் உன் இரண்டு பாதங்களையும் ஒன்றாகக் கூட்டி ஒன்றாய் வைத்துக் கொண்டு நிறுத்தும் நிலையானது பிரியாமல் முச்சை நிலையளவில் நிதானித்து இருத்தி வைத்துக்கொள். அவ்விதம் இருத்திய வேகத்துடனே ஸ்வாசத்தை சற்று மெதுவாக எழுப்பி நிறுத்தி மேல் நாடிகள் என புழுவஸ்தானத்தளவில் ஏற்றிக்கொண்டால், அப்படி ஏற்றுகிற சுவாசம் சூரியனனால் உடனே மாற்றானுடைய தளமுழுவதும் நின்றது நிதம் எல்லாம் பாடுசாய்ந்து அத்தநாசம் அடைந்து போகும். அது பூரணமாக இருக்கும். பட்சத்தில் அரசனும் உன் வானால் வெட்டுப்படுவான், ஏனென்றும் சூரியன் என்பது உன் தந்தையின் இந்திரியத்துடன் கலந்து வந்த வாசியாக இருக்கும். சந்திரனே உன் தாயின் சுரோணிதத்தில் கலந்து வந்து சேர்ந்த பெண் வாசியாக இருக்கும். ஆகவே இவை இரண்டு வெற்றியையே தரும் என்று நீ ஒவ்வொரு கருமங்களுக்கும் உபாயாகித்து வரவேண்டியது. இத்போலவே சந்திர நடையில் தரிக்கின்ற கருவானது பெண் சொருபமாகவும், சூரிய வாசி நடக்கும்போது தரிக்கின்ற கருவானது ஆண் சொருபமாகவும் தரிக்கும். இனி வரக்கூடிய அபுருபமான சர நடைகளைச் சொல்கின்றேன் கேட்பாயாக என்பதே.

24-வது திருப்பாடல்

விதமாக வுடலுக்கு ளடைந்த முச்சை
விருத்தியொடு சூஸ்திரமாயிருக்கும் போது

இதமாக விராறங் குலமே யோடு

மிருநான்கு வங்குலமே யேறு முள்ளே
துதியாகப் பேசுகையிற் பதினா ரோடுந்
துடியாக விருநான்கு தொடுத்துள் னேறும்
கதிநடையி லிருபதுபோய்ப் பத்து மீளும்
கடும்வேலைக் கறுநான்கின் முந்நாள் கேறும்.

25-வது திருப்பாடல்

முன்னேறுஞ் சண்டையிலே யாரா ரோடிள்
முனெட்டு வங்குலமே முறையிற் செல்லும்
கண்முடிச் சயனமிடி லாறெட் டோடிக்
கடுகிவரு மையாறு கருதிப் பாராய்
உன்னியுன்னி யோடுகையி லொன்ப தாறி
லொன்றுக்குப் பாதியடா வுயர வேறும்
இன்முலையான் சேர்க்கையிலே யெட்டெட் டோடி
யென்முன்று வங்குலமே யேறும் பாரே.

(திருமணிவுரை) சரயோகஞான தந்திரத்தைக்காரண வந்த வனே! கேள் பலபல விதங்களாக ஐடலத்திற்குள்ளே நுழைந்து கொண்ட சுவாசமானது, நல்ல விர்த்தியான ருஸ்திரமாக இருக்கும்போது, கலையானது 12-அங்குலம் கீழ்நோக்கி ஓடி, 8-அங்குலம் மேல் நோக்கி ஓடும். மனிதன் பேசும்போதும், கலையானது, 16-அங்குலம் கீழே ஓடி, 8-அங்குலம் கலைகள் மேலே ஓடும். மனிதன் நடக்கும் போது, கலையானது 20-அங்குலம் கீழ் நோக்கி ஓடி, 10-அங்குலம் மேல் நோக்கி செல்லும். கடுமையான தொழில்கள் செய்யும்போது கலையானது 24-அங்குலம் கீழ்நோக்கி சென்று, 12-அங்குலம் மேல் நோக்கிச் செல்லும், சண்டை சச்சரவு நடக்கும் போது கலையானது 36-அங்குலம் கீழ்நோக்கி சென்று, 24-அங்குலம் மேல் நோக்கிச் செல்லும், மனிதன் தூங்கும்போது கலையானது 48-அங்குலம் கீழ் நோக்கி சென்று, 30-அங்குலம் மேல் நோக்கிச்

செல்லும். சூதித்து ஓடும்போது கலையானது, 54-அங்குலம் கீழ்நோக்கிச் சென்று, 27-அங்குலம் மேல் நோக்கிச் செல்லும். ஸ்திரிகளுடன் சல்லாம்பெய்யும்போது கலையானது 64-அங்குலம் கீழே நோக்கிச் சென்று, 24-அங்குலம், மேலே செல்லும், இதை நல்ல ஆராய்ந்துபார் அப்பொழுது தெரியும் என்பதே.

26-வது திருப்பாடல்

பாரப்பா யிவ்விதத்தா லாவி யெக்லாம்
பறந்தோடிப் போறதினாற் பிராணன் போச்சு
நீரப்பா கால்வயிறே யருந்த வேண்டும்
நித்தியமு மரைவயிறே யமுத ருந்தல்
நேரப்பா முப்பாகந் தினமொன் றுக்கு
நித்திரையை நெடுநாளி னிறுத்திப் போடு
சீரப்பா வறுகோணத் தெழுந்த வாய்வைச்
சிந்தையிலே யுள்ளடக்க விதத்தைக் கேளே.

(திருமணிவுரை) நீ நன்றாக உணர்ந்துபார். இந்த விதங்களினாலேதான் ஒவ்வொரு ஆவியாகப் பறந்து போகிறதிலே தான் நாளாவட்டத்தில் குறைந்துபோய் கடைசியாக றாஹல என்கிற பிராணனும் இல்லாமற் போகின்றது. ஆனதால் நீ சாப்பிடும்போது சோற்றை அறைவயிறுக்குத்தான் திண்ணவேண்டியது. தண்ணீர் கால்வயிறுதான் அருந்த வேண்டியது. இதுபோலவே ஒருநாளை முன்று பங்கு வைத்து அதில் ஒரு பங்கு நேரத்தான் நீ நித்திரை செய்து, அப்படியே நாளாவட்டத்தில் சிறிது சிறிதாகத் தூக்கத்தைத் தேய்த்துப் போடவேண்டியது. இன்னும் ஆறு ஆதாரம் என்ற பிண்டத்தில் எழுந்த பிராணவாய்வை சிந்தையாகி இருதயத்தில் உள்ளடக்கி வைத்துக்கொள்ள தந்திரம் என்னவென்றால் அதைக் கேட்பாயாக என்பதே.

27-வது திருப்பாடல்

விதமென்ன வொழியாம லோடு நாடி
 வீ சிவரு டோரெழுத்தை விளர்பிக் கொண்டு
 இதபான வாசனை யெழுத்தைக் கேட்டே
 எள்ளளவும் பிசகாமற் சரத்தி னூன்றி
 ஒதுறவே வாய்திரந்தா லொழுதிப் போச்சு
 ஒகோகோ சரமனை யொன்றும் மாட்டி
 மாதிரத்தின் வாய்முடி பனதிற்பூட்டி
 வாசித்தால் மரணகலை சாகாதப்பா.

(திருமணி உரை) அப்பா! அந்த விதமாகிறதென்ன வென்றால்! எந்த நேரமும் ஒழியாமல் ஒடிக்கொண்டிருக்கின்ற நாடியானது சரீர ஆதிக்கமும் வீசிவருகின்ற (ஹலி) என்று சொல்லக்கூடிய கவிமாவின் உயிர் எழுத்தானதை நல்லபடியாக ஆசனத்து சமூகத்தில் தீர்ச்சையாக வரம் வாங்கிக் கொண்டு, அவர் சொல்லக்கூடிய முறையில் ஒரு எள்ளளவும் பிசகுவரா தபடி, சரத்தை நான் இந்த சரநூலில் பூரணமார்க்கம் கூறிவந்த ஆஸ்பத நேர்த்தியைப்போல் நீ தவறி விடாமல் ஊன்றிப் பிடி. அந்த சமயம் நீ அந்த அட்சரத்தை மனதில்தான் நினைத்து சரம் உன்னவேண்டியதே ஆல்லாமல், வாய்திறந்து ஒது நினைத்தால் உடனே வாயின் இடமாக ஒழுதி ஒடிவிடும். ஒகோகோ இந்த தந்திரத்தில் அமர்ந்து எல்லாப் பூரண சரங்களையும் ஒன்றாக மனதிடத்தில் கூட்டிப்பிடித்து ஒரே சூரிய பூரணத்தில் கொண்டுபோய் மாட்டிக்கொண்டு, மாட்டிக்கொண்டையொன்றால் மரணகலையானது ஒருபோதும் சாகாமல் உன் ஜடஸத்திலேயே தங்கிவிடும் அப்போது நீ எப்போதும் சாகாவரம்பெற்று நீடுழிகாலம் சிரஞ்சீவியாக இருந்து வருவாய். இதன் திறமைகளைத் தெரியாத மூடர்கள் நம்பவே மாட்டார்கள் என்பதே.

28-வது திருப்பாடல்

சாகாத தவரும லோடும் நாடி
 சரமொன்று தப்பிவிடற் சற்றே போச்சு

வாகாக வோரெழுத்தா விழுத்து மூச்சை
 வாசித்து வெளிவீச வழக்க மாலும்
 ஒகோகோ வெளிமூச்சுக் கிருக்கா லோதே
 உத்தமனே யொருமுன்று நாளிற் நேறு
 பாகமதா யொருபதுநூ ருயி ரந்தான்
 பழக்கமதாய்க் கொண்டு வச மனையே நாளில்

(திருமணி உரை) அவ்விதம் சாகாமல் நிலைநின்று ஒடக்கூடிய குருநகடியானது ஒரு சரம் அதில் தப்பிவிட்டால் சற்று தனுவானது குறையும். அதை அந்த (ஹலி) வென்ற திருவெழுத்தின் மந்திர தந்திரத்தாலே உயிரே இழுத்தக்கூட்டி கூழ்நறி வீசவீச அதுதான் பழக்கப்பட்டு விடும். வெளியேறத் தங்கின சூனியச வாசங்களுக்கு இரண்டு தடவை (ஹலி) உச்சரிக்க வேண்டும். அது மூன்று நாளைக்குள் நடப்பிலே பழக்கமானவுடன் உன் அடங்காத சரீரகட்டையானது ஈடேற்றம்பெறும். அதற்கடையாளம் தானே தெரியவரும். இப்படியாக பதினாயிரம் சரநிலைகளாக நீ ஏற்ற இரக்கங்களில் மாற்றிவந்து உன் ஜனனகண்டங்களை நீக்கிக் கொண்ட வேண்டியது. அதாவது:—வாசியை வசஞ்செய்து கொள்ள வேண்டியது. இது நானாவட்டத்தில் சிறுகச் சிறுக பழகிக்கொள்ள வேண்டியது.

29-வது திருப்பாடல்

நானுக்கு நாட்பழக்க மதிகமாக
 நடந்தேறு நாத்ததை நன்றாய்ச் சூட்டி
 வேழத்தைத் தும்பியிலே கட்டொண்ணாது
 விதமென்ன கலையதையே விருப்பிக் கொள்ளு
 நானுக்கு நாளாவி வளர்ந்தே யேறும்
 நலமான சுத்தினைச் செய்து கொள்ளு
 ஊழ்நி காலமெல்லா முண்டே நானு
 மூலகவர்க்கு விந்நூலை யொதி னேனே

(திருமணி உரை) அப்படி நாளுக்குநாள் பழக்கஞ்செய்து அதிக நீதத்தில் வந்து கூடினவுடனே வேழம் என்ற ஆண்யானை போல் மதங்கொண்டு கழன்று செல்லாநின்ற சூரிய பூரணத்தை தும்பி என்ற பெண் ஆணையைப்போல் சாந்தங்கொண்டோடுகிற சந்திர பூரணத்துடன் ஒன்றுசேர விடாமலும், ஒன்றாய்க்கட்டி இணங்கிவிடாமலும் என்னவிதம் எந்தக்கலையால் நிறைவேறுமோ அத்தகையபோல் சக்ரம் ஆடிக்கொள்வாயாக. இனிமேல் உன் றாஹானது பரிபூரணத்தின் சகவாசத்தாலே கொஞ்சங் கொஞ்சமாக எற்றங்கொண்டுவரும். அதிலும் சுவாசகத்தி என்கின்ற சூரிய சாத்தை எதிலும் கலக்கவிடாமல் தடுத்துக்கொள்ளு. இந்த ஊழுகால வாழ்வாகிய பூரணநிலையில் நாள் கண்ட பராமசந்தத்தை இனி ஒரு அனுத்தனையேனும் வஞ்சகம் இல்லாமல் உலகவாசிகளுக்கு நாள் சொல்லிவிட்டேன்! சொல்லிவிட்டேன்! அறிவும் அன்பும் உடைய கெட்டிக்காரர்களாக இருப்பீர்களானால், இந்த வல்லமை குணத்தில் பிரயாசையெடுத்தால் முத்தி மோட்சம் பெற்றுக்கொள்வீர்கள். இந்த என்னுடைய சரநூலானது உலகத்தார்களுக்கு இன்றியமையாத ஒரு பெரிய தெய்வ அமிர் தத்திராளுக் கொப்பாக அதற்கு மேலானதாகவே இருக்கின்ற தென்பதை அந்த நடையில் வந்தவர்களுக்கே தெரிந்து ஷூக்று செய்வார்கள் என்பதே.

30-வது திருப்பாடல்

ஒதுகின்ற சரமதனை யுலகத் தோர்க்கு

மொளியாம லுரைத்தவீத முவந்த போக்கு

வேதகுல வ்ரவாஞ்சி பேர னான

வேந்தரெனும் சிறுமலுக்க ரீன்றபாலன்

நீதமிலா திந்நூலைப் பொய்யென் னாமல்

நிலைநிறுத்தப் பீர்முஹம்ம தென்போன் யானே

வேதமெலு மெய்ஞ்ஞான சரநூ லென்றே

விளப்பினேன் களிமுப்ப தாக முற்றே

(திருமணி உரை) இந்த உலகத்தில் சுவாசத்தைப் பற்றிய சாஸ்திரவீதியை மானிடவர்க்கத்தார்களுக்கு யாதொரு ஒளிப்பு மறைப்புமில்லாமல் தீர்சையான வழியாக சொல்லியவர் யாரென் றுலோ? இஸ்லாம் மார்க்கத்திற்கிறந்த தோத்திரவந்தராகிய வாவா ஞ்சி அவர்களின் பேர்ப்பிள்ளையாகிய சிறுஉலக்கரவர்கள் பெற்ற குமாரராகிய தற்கலையூர் மெய்ஞ்ஞான சொருபராகிய பீர் முஹம்மது ஶாஹிபு என்னும் மஹாத்மாவால் ஞானசரநூல் இன்னமாதிரிதான் என்று நிலைநாட்டும் பொருட்டுச் செய்த திருக்கவிதை முப்பது ஆரும் என்பதே.

இந்த இடத்தில் ஆசிரியர் தன்னைத் தாழ்த்திச் சொல்லியிருந்த உண்மையுடன் பாட்டின் முறையில் களி நடத்தினதாக இருந்த போதைக்கு அதை உரை வகுத்த எனக்கு அவ்விதம் தன்மை முன்னிலையில் எடுத்துக் காண்பிப்பது அவ்வளவு உசிதமாகாது என்று கருதி படாக்கையுடன் பாட்டாக எழுதினேன் என்று ஆன்ருர் கண்டு கொள்ளவும்.

திருமணி உரை முற்றிற்று.

ஓர் அறிவிப்பு.

சில கனவான்களிடம் அப்பா, அவர்களின், ஞான பாடல்கள், ஏடுகளாய் இருக்கின்றது. அதுகண் எல்லாம், புழுக்கள் அழித்து விட்டு கிடைக்கின்றது. அவர்கள் அப்படி புழுக்களுக்கு இடையா கினும், அச்சுதரர்களுக்கு நாம் சொல்லிக்ளோம்! நீங்கள் அப்பா உடைய பாடலை வெளியாகாமல் மறைத்து வைப்பீர்களானால், அதனால் உங்களுக்கு பெறும் கஷ்டத்தை கெடுப்பதை தவிர யாதும் லாபம் கிடையாது. ஏனென்றால் அப்பா பாடியது உலக பாரம ஜனங்களுக்கு நல்லறிவை புகட்டி மேட்ச சாதனத்தை பெற்று, இஸ்லாமிய தத்துவங்களை சரிவர உணர்த்து நபிகள் நாயகத்தின் ஷபா ஹத்தும் பெற்று, வாழ்கவேளும் என்றே, தன் உண்மையில் இருந்த மகுலுக் காத்துகளை வெளிப்படுத்தினார்கள். ஆகையால், இஸ்லா மான இச்வாங்கவே! நீங்கள் அப்படி படும் போக்காய் ஏடுகளை வைத்து பாழ்படுத்தாமல் நீங்களே போட்டு வெளிப்படுத்தங்கள், அப்படி இல்லையானால் நம்மிடம் கொடுத்தால் நாம் அச்சுத்துக கொள்கின்றோம். அதர்க்கு யேற்படும் ஹதியசனையும் கெடுக்கின்றோம்.

சுகோதரர்களே!

சென்னை, திரு அல்லிக்கேணி, குரியப்பமுதலி தெருவு, 12-நெ. வீட்டில் இருக்கும், மகாகனம், ஜனாப் கெ. அ. யூஸூப் செப்பை அவர்கள் இடம் நமது மஹோ மஹான் குத்துபுள் ஸமான் ஷெய்குல ஆரிபின் தர்கலை பீர் முஹம்மது சாஹிப் அவர்களால் பாடப்பட்ட "ஞான அழிந்தகலை" என்னும் பேராசனந்த பாடல் பத்து, கவிதைகள் இருப்பதாய், தெரிந்து நான் போய் கேட்டதும், ஞொம்பவும் சந்தோஷம் கொண்டு, தம்பி என்னிடம் இது இருப்பதால் என்ன பிரயோஜனப்படும். நீ தயவுசெய்து உலகமாளிடர்களுக்கு உபயோக மாகும்படி செய்வாயானால், இதை நீ கெண்டுபோய் அச்சிட்டு கொள்ளென்று எடுத்து, வெகு ஆனந்தமாய் கொடுத்தார்கள். இந்த படி ஒவ்வொரு கனவான்களும் தங்கள் இடம் இருக்கும் வெளிவராத நம்பெரியாகுடைய நூல்கள் இருக்குமானால், உடனே நமக்கு அனுப்பினால் நாம் அதை பிரசுரிக்கவும், அதற்கு ஏதும் கேட்டாலும் கிரையம் கொடுத்து பெற்றுக்கொள்ளவும், தயாராய் இருக்கின்றோம்.

பிஸ்மில்லாஹி.

ஞானமணிமாலை தாற்பரிய உரை

இதில்

தற்கண் மெய்ஞான சொருபரான

ஆரிபுபில்லாஹி

பீர்முஹம்மது சாகிபு ஒஸீயுல்லா அவர்கள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானமணிமாலை மூலமும்,

அதற்கும்

பாண்டிமண்டலம். செவ்வல் மாநகரம்

மஹாவித்துவான்

ஸ்ரீஸ்ரீ

எம். ஏ. நெய்ஞ முகம்மதுப் பாவலர் அவர்கள்

எழுதிய

தாற்பரிய உரையுள்

அடங்கியிருக்கின்றன

இகளை

மதுராஸ் திருவல்லிக்கேணி

யூநாவி மதாரிய்யா மெடிக்கல் ஸ்டோரின்

சொந்தக்காரராகிய ஸ்ரீமான்

டாக்டர். எம். ஏ. ஷேக்மதாஸ் சாகிபு,

அண் ஸன்ஸ், அவர்களால்,

தமது

மதாரிய்யா அச்சியெந்திரசாலையிற் பதித்து

வெளியிடப்பெற்றது

இரண்டாம் பதிப்பு

[இஸ்லாட் காபிரைட்]

1923.

[விலை ரூ. 1-8-

சிறப்புப்பாயிரம்

இது

இந்நூல் உரையாசிரியரின் அத்தியந்த மிக்கிராகிய

இராயபுரம் ம-ந-ந-ஸ்ரீ,

டாக்டர்

தி. வீ. கந்தசாமி பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது.

நேரிசையாசிரியப்பா.

ஒருபெரும் பொருளா யிருவினை துறந்து
முத்தொழினடத்து முழுமுதற் கடவுள்
அன்பிற் பெருகு மின்ப வெள்ளத்
தொருமுத் தவதா ரங்கொண்டிருந்த
முகம்மதெம் மாண்டகை யகநிலை காண்புகு
எழுவான் யாத்திரைப் பழுதறப் போகிப்
பிரமத் திடத்துக் கிடைத்ததோர் மர்ம
ஞானப் பிறுபைத் தியாளமோ டறியா
இருட்டடை கிடக்குங் குருட்டுக் கண்ணர்க்
கூட்டி யுணர்த்துவான் பூட்டிய ஞான
மணிமாலை யொன்றை யணிவரை மீமிசை
யேற்றிய விளக்கன வாற்றினர் தற்கலை
அடங்கி விளங்குஞ் ஞானக் கடவுள்
முந்நா ஞாண்டு முழங்குடல் ஞாங்கர்
ஜீவித் திருந்தசுஞ் சீவியாந் தேசிகர்
பீகு முகம்மது ஸாஹிபு ஒலியே
அந்நா லுலகம் அறிந்தீ டேறுவான்
தாற்பரி யஞ்செய் தேற்பவருளினன்
வெண்ணு மணல்பரிக்கும் வண்டல் சாலருவி
யங்கரை தேரறுஞ் சங்குமுத் தீனுஞ்
செந்தமிழ்ப் பரண்டி நாட்டுழி செவ்வல்
மாநகர் பிரந்தஞான சமுத்திரம்
பெரும்பு லமைவகித்த அருப்புகழெம் ஏ.

நயினா க் கும்மதென் நிபுண பாவலனே
 திருவகு மிந்நூற் பொருவரு மரங்க
 மேற்றரு ள்சிற் புதிப்பித் தீந்தனன்
 திருவலிக் கேண் குரப்ப முதலி
 வீதியில் வாழும் மாதவச் செல்வன்
 யூநான் மாரிய்யா மெடிக்கலிஸ் டோர்ன்
 சொந்கநற் சீமான் சந்தன மார்பன்— அதான்று
 அருப்பெரும் பொருளையோர் துரும் பெனக்கருதி
 நல்வழி நோக்கிச் செல்வழித் திடுவோன்
 மொ, அ. ஷெய்கு மதாறு
 சாஹிபென் றேது நயாள பூமரனே.

— — —

இது

திருசிபுரம் ம-ா-ா-பூர்

ஆண்டானடிமை

ஸ்ரீமத்

வைத்திலிங்க ஆச்சாரியாரவர்கள்

மாணவர்

திருவல்லிக்கேணி

திராவிட மஹோபாத்தியாயர் ஸ்ரீமத்

க. முருகப்ப குதலியாரவர்கள் இயற்றியது

நேரிசை வெண்பா.

மாலையணிபீர்மு கம்மதெலி ஞானமணி
 மாலைக் குரைவகுத்து மாண் புற்றான்—ஞாலமிசை
 கற்பகநேர் செவ்வல் நெயினான்மு கம்மதெனும்
 நற்பாவலப் பெருமாளும்.
 இன்னவரு நூலுக் கிருந்திய மிட்டாங்கேற்
 றுன்னதமா யச்சிட் டுலகனித்தான்—பொன்னவரை
 நேருப்பு யத்தானெஞ் ஷேக்கு மதாரென்றுஞ்
 சீருடனே வாழ்கச் சிறந்து.

— — —

பீஸ்மில்லாஹி.

ஞானமணிமாலைய தாற்பரியவுரை.

~~~~~

விருத்தம்.

திருமணியொளிவாலேகன் நிசைபுயியனைத் துஞ்சேரக்
 குருமணியிறகுல் தம்மைக் குவலயத்தமைத்தானன்பா
 லொருமணிக்கிணையில்லாதா னொழுகிய கிருபைபொங்கி
 யருமணி நபிகட்கெல்லா மரசனெ வகுத்தான் றுய்யோன்

(1)

இதன்தாற்பரியம்

திருமணி: என்கின்ற அரிதான குன்று கன்ஸெனும் புறையற்
 பொருளாயிருந்த அல்லா என்னும் ஒரு தெளிவான நாட்டமானது
 தன் உள்ளத்தில் இருந்த அன்பாகிய முகப்பதினலை தன் கோலத்துக்
 குள் மலஹருகி இருந்ததோற்றப்பொருட்களை வெளியாக்கும்படியாக
 வேண்டி அதற்கு காரணகருவியாக முதலாவது நூறுல் முஹம்மதியா
 என்னும் பிரகாசவொளியை தன்னில் இருந்தும் வெளியாக்கி அதைக்
 கொண்டு ஸமஸ்தஜீவகோடி அண்டகோடி, மண்டலகோடி, பாதாள
 சுவர்க்க, நரக்கொடிகளையும் உற்பத்திபண்ணி, அப்பால் மனுஷீகத்
 தன்மையில் சிருஷ்டித்தனுப்பிய அவனது நேர்வழித் தூதர்கள்
 என்கின்ற தீக்கதரிசிகளான றகுல்மார்கள், நபிமார்கள் யாவர்களுக்
 கும் இராஜராக நமது ஆண்டவர்கள் முஹம்மது சல்லல்லாகு அஹ்மதி
 வசல்லம் அவர்களை இந்த மானுட உலகத்தின்கண்ணே அவனது
 கிருபைப்பெருக்கத்தினால் வரச்செய்தான் என்பது

(அவதாரிகை)

அப்படி சிருஷ்டித்த நாட்டமும், ஒளிவும், ஜீவன்களிடத்தில் எத்
 தன்மையாய் கலந்தது! என்று ஆட்சேபம் வருவதாலே கீழே
 காட்டுகிறார்.

துய்யவன் பழுதொன்றிலாச் சுடர்வீரிந் துயிர்களுள் எத்
 துய்யவனொளியருப ரூபமொப் புவமையில்லான்
 மெய்யவன் சொருபமன்றி வேறென்றிற் றெரிசியாதான்
 செய்யநம் மிறகுலுல்லாத் திருமல ரமருந் தேனும்.

(2)

தாற்பரியம்

துப்புரவான அந்த நாட்டமானது தன்னிடத்திலிருந்து வெளியான பிரம பிரகாசத்தோடும் ரகித்துக் கொண்டு, உயிர்களின் இருதயங்கள்தோறும் அருபமாகவும், ரூபமாகவும் தளக்கு வேறொரு வஸ்தும் சமானம் இல்லாமலும், தன்னையன்றி வேறொரு ஜடலத்தை தரிசியாமலும் ஒளித்திருந்து சரீர சாஜகருவினோக்கெல்லாம் நினைப்புட்டிக்கொண்டிருக்கின்றது. (முஹம்மதியா) என்கிற வொளிவோ! மேற்கூறிய அந்த திவ்ய நாட்டத்தின் ஊசாட்டத்தை எதிர்பார்த்ததாக ஜீவகோடிகளின் ஐம்பூத சூட்சும சரீரமாக ஈரவின் பிரதானப் பொருளான நெஞ்சத்தாமரை மலரின் கண்ணை ஆத்மா என்னும் இனிய உயிராகப்பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பது தேனகத் தினிமையேழுந் திருவெழுந் துருவாய்தின்ற கோனகத் தினிமையேழுந் கோன்முறை நடத்துங் கோமான் தானகத் தினிமையேழுந் தரணிமற் றுயிர்களையாவும் வானகத் தினிமையேழு வகைபல தோற்றமாமே. (3)

தாற்பரியம்

அப்படி இனிமையாகரகித்த பிரகாசமானது தன்னிலிருந்தே ஏழு தோற்றங்களை வெளியாக்கவேண்டிய காரணங்கொண்டு தானே ஏழு வகையாகத் தன்னைப்பிரித்து ஒரு வடிவாகிய ஒளிவைப் பல பல ரங்குகளாக நிர்மித்து ஒளிவு. முத்து, மயில் முதலான ஏழு வடிவையுங் காட்டி அதிலிருந்தே பூதவாசல்களில் பாய்ந்து கோபம் பொறுமை, சாந்தம், அறிவு. குளிர்மை முதலான ஏழு கருவிகளாகபிரித்து அவைகளிலிருந்து விதை, சினை, பிறப்பு, முட்டை, வியர்வை, நெருப்பு, வொளிவு, முதலான ஏழு கருவினைச்செய்து அவைகளைக்கொண்டே ஏழு உலக கோடிகளையும் உற்பத்தி பண்ணிற்று எப்படியென்றால்: விதையிலிருந்து மரம் செடி புல் பூண்டு லையர், சினையிலிருந்து ஜலம் வாழ் ஜந்துக்களான மீன் கூட்டங்களையும், பிறப்பில் இருந்து மனிதர்களையும், ஜின்களையும், விலங்குகளையும் இவை போன்றவைகளையும் முட்டையிலிருந்து பறவை ஜாதிகளையும், ஊர்ந்துதிரிகின்ற ஜந்துக்களையும், வியர்வைகளிலிருந்து ஈறு, பேன், முதலிய ஜெந்துக்களையும்

நெருப்பிலிருந்து நரகம் வாழ் வானவர்களையும், ஒளியிலிருந்து சுவர்க்கம் வாழ் வானவர்களையும் வில்தான்கள் ஹலிபுஷங்களையும் ஆகஇந்த ஏழு வகையான தோற்றப்பொருட்களையும் வெளியாக்கிற்று என்பது.

வேறு,

தோற்றுமாலநபி தோழர்நால்வரோடு சொல்லு மாலியசனு ளசனுமென், நேற்றநாவலர்கள் செந்தமிழ்க்கவியிசைத்தபாடலொ டெதிர்த்தியான், சாற்றும்வாறது செந்தாமரைக்கிணைச் சருகைமா மலர்சமைத்தல்போ-லாற்றுஞ் ஞானமணி மாலிகோத்தீடவெ னன்பனே யுனது தம்பமே. (4)

தாற்பரியம்

அவ்விதம் உற்பத்தியான ஏழு தோற்றத்தின் வடிவானதில் அலியும், அவர்களின் குமாரர்கள் இருவரும், நால்யார்களும் ஆக ஏழுவர்களும் அமைந்து நின்றார்கள். இது நிற்க! நாவில் வல்லமையுள்ள ஞானவான்கள் செய்திருக்கிற பிரபந்தங்களுக்கு எதிரே நானும் இந்த ஞானமணிமாலையை செய்கிறதாயிற்று. செந்தாமரை புல்பங்களுக்கு பகரமாக காய்ந்துஉதிர்கின்ற மரச்சருகுகளை ஒப்புவைத்தது போன்றிருக்கிறது. ஆனதால் என் அன்புடன் ரகித்து இருக்கின்ற தரிபாடான கடவுளே உன் காவல்பாடு வேண்டும் என்பது

வெண்பா.

மருவுபுலி யோநாயின் மதையெழு வகையா லுருவமுறு தோற்றமோ ஞானந்த-திருவிறகுல் நல்லதெனவே தெளிந்து ஞானமணி மாலையைச் சொல்லிவையோனே-துணை (5)

தாற்பரியம்

இந்த மணிமாலையானது புலி, ஓநாயின்குட்டி, முதலான ஏழு வகுப்பினங்களுடன் அகமியமாக கலந்திருக்கின்ற காரணக்கருவியான ஒளிவான நபியவர்களே உத்திரவுத்து சரிசுண்டதாக இருக்கும். இதற்கு இறைவனாகிய அல்லாவே துணை நின்றருள்வானாக என்பது.

விருத்தம்

துணைமுடிமது மண்ணினிற் றேற்றமேழ் வகையாற்
பணையமென்றிறையவ னமைசெயும் படைப்பெல்லாங்
கணையினேருயிர் காயமுல் கோலமுல் பலவாய்
மணையெய்ஞ்ஞானமா மணிமாலைக் கவ்வெழுத்தாமால்

(6)

தாற்பரியம்

உயிர்களுக்காதாரவஸ்துவாகிய நூறுல் முஹம்மது என்பதினால்
எழு வகைத்தோற்றமுண்டாகி மண்டலமுதலானவை உண்டு, பட்டு
உடல் உயிராதிகள் எழுந்து நின்றன. ஆனதினாலே அந்த நூறுல்
முஹம்மதுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற ஆறட்சரத்தின் தொகை போலவே
என்னுடைய ஞானமணிமாலைக்கும் ஆறு அட்சரமாயிற்று என்பது.

வெண்பா

அவ்வ லமைத்தபுவி யாகாச மேலறுஷா
செவ்வி லிருத்தியபின் சீராச-எவ்வுயிர்க்கும்
நல்லறிவை யீந்தவனே நானானது ஞானமுறை
சொல்ல விறையோனே துணை.

(7)

தாற்பரியம்

பூதங்களில் முதலாவது உற்பத்தியான மண்ணை வைத்து மேலே
ஆகாசத்தையும் அதன் மேல் அறுஷையும் இவைகளுக்கிடையில்
அணுக்கோடிகளையும் அமைத்து வைத்துதன் குட்சமப்பிரயோகங்களை
ரகிக்கச்செய்து அறிவுகளையும் கொடுத்தவனே! உனது மர்மவழியான
ஞானத்துறைகளை நான் சொல்லும்படி நீ துணைசெய்தருள் என்பது.

விருத்தம்

சிறுமலுக்கரச மகிழ்ந்த செல்வனிரு கண்ணற்றவன்
பெறுவிநந்தியருள்பொதிந்த பீர்முகம்ம தெனும்பயல்
சறகுநான் குவழியீராறு சமயநீதிகண்டவன்
இறைவனன்புபெறுந்தீனோரிடேறும் பரிசியம் புவான்.

(8)

தாற்பரியம்.

சின்னமலுக்கர் என்றவருடைய மனங்குளிர்ந்த குமாரனான
வன். இன்னும் முஹம்மதென்னும் அகமியஜோதியின் திருவரு
ளைப்போர்த்திருக்கின்ற பீர்முஹம்மது என்கிற அடிமையானவன்
ஷாகில் அமைந்த மதுஹபு நான்கையும், சமையங்கள் பன்னிரண்
டின் சாஸ்திர விதிகளையும், தெளிந்து ஒருமைத் துறையேயன்றி
மற்றவைகளில் இருகண்களும் பார்வை யில்லாதவன். இன்னும்
அல்லாவின் அன்புகொண்டு வருகின்ற அன்பர்களுக்கு ஈடேற்ற
முறைகளைச் சொல்கிறான். என்பது.

வேறு.

அடல்செறிஷீ அத் அத்தென்னு மகுமதர் வழியேயீரூ
முடல்செறி தரிக்கத்தென்னு முண்மைகள் பலவுங்காட்டுங்
கடல்பெறும்ஹக்கீக்கத்தாலேகத்தனைக்காணலாகு
மடல்செறி மகரிபத்தால் வழியொன்றாய் வளருந்தானே.

(9)

தாற்பரியம்.

ஷீஅத்து என்கிற சரிபை வழியானது அருமது நபியாகிய
ஆண்டவர்களின் சொல்லாக இருக்கும். தரிக்கத்து என்கிற கிரியை
வழியானது பலபல உண்மைகளைக் காட்டும். ஹக்கீகத்து என்கிற
யோகத்தினாலே தன்னுடைய ரப்பை அதாவது கடவுளைத் தெரி
சிக்கலாம். மஅரிபத்து என்கிற ஞானத்தினாலே வேறுவேறுகி
நின்ற அவத்தைப் பொருள்கள் மாறி தானும் தலைவனும் ஒன்றாய்
ரகித்துப்போகக்கூடும் என்பது.

வளர்ந்திடுஞ்சீ அத்தாலே வல்லமை யறியோணது
தளும்பிலா தரிக்கத்தாலே தன்மையோர் வழியைக்காட்டும்
கனிம்பிலா ஹக்கீகத்தாலே கனல்செறிவழியைக் காட்டு
மமும்பிலா மஅரிபத்தா லாதிதன் வழியொன்றாமே.

(10)

தாற்பரியம்.

ஷீஅத்தென்ற சொல்வழியாலே தன்னுடைய ரகசிய வல்
லமைகளைக் காணமுடியாது. அதில் நின்று தரிக்கத்தென்றும்
பிரயாசை செயற்கையைக்கொண்டு ஒருவிதமான நோக்கமுண்டா

கும். அதிலிருந்து பழகி மூன்றும்படியாகிய ஹக்கீதத்தில் வந்து நின்றால் ஆசையென்னும் அக்கினிவழியைத் தெரிசித்து பாவ தோஷங்கள் வெந்து சாம்பலாகும். அப்பால் மஅரீபாவின் மானிகையேறிக்கொண்டு தான் இன்ன வஸ்துவென்று சந்தேகமறக்கண்டு பூதகோடிகளுடன் ரகித்துவிடும். என்பது.

ஆதிபையறியவேண்டி லழகிய நிலமைநாலா மோதியசீ அத்தென்னு முஹந்திடுந் தரீகத்தென்னும் நீதிசீர் ஹக்கீக்கத்தென்னும் நெறியுள்ள மகரிபத்தா லாதியைக் காணலாமென் நகுமத ரகுளிச்செய்தாச் (11)

தாற்பரியம்.

ஆனால் நபிநாயகமவர்கள் திருவுளம்பற்றினார்கள். எப்படியானால். தனைக்கண்டு ஆநந்திக்க வேண்டுமானவன் முதல் ஷரீ அத்திலிருந்து அப்பால் தரீக்கத்தில் பிறகு ஹக்கீத்தில், அப்பாலே மஅரியத்தில் நின்று சாதிப்பான். அவனே தன்னைத் தெரிந்துக்கொள்வான் என்பது.

அகுமதர் மருகராலிக் கருள்செய்தா ரதனைக்கேண்மோ சுகமதுபெறவேநாலு தோத்திரமறியவேண்டி முகம்மது செவிகென்றறி புருவமுகக் கிடையே நோக்கில் நவமணி யொளிபோற்றீப் நடுவேநிள் ருடுந்தானே. (12)

தாற்பரியம்.

நபிபெருமானார் அவர்கள் மருமகளுகிய ஹலறத்துஅலி அவர்களுக்கு உபதேசஞ் செய்தபோது காட்டிய சாதனையாவது. "எந்தக் காலமும் ரகித்திருக்க; பூதகோடிகள் நரன்கையும் வென்று அடக்கவேண்டும். அவையவைகளின்தோற்றங்கடையும்காணவேண்டும். அதற்கு உபாயமானது முகத்தை சுழிமுனைக்கு நேரே நிறுத்தி செவி, கண், நெற்றி, புருவம், முக்கு இவைகளுக்கு நடுவே நினைப்பை நிறுத்திப்பார்த்தால் ஒன்பதுவகை ரங்குகடையோல் ஒரு வெளிப்பொருளான தீபமானது நடுத்தானத்தில் வந்து நின்று பளீரென்று நடனமாடும்" என்பது.

வெண்பா.

ஆடாதுஆடிலது அம்பாத்திலேருது
ஒடாதொருநாளுமோயாது-தேடரிது
கிற்றறிவாற்காணுது சிந்தைமகிழ்ந்தத்தனையு
முற்றணர்வோர்க்கொன்றும் விடும். (13)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் ஆடக்கூடிய பிரகாசமானது இல்ஹாமுடைய மகா மில்ஆடாமலும், உயரப்போகாமலும், ஒடிமரையாமலும், எந்தநேரத்தினும் ஓயாத வெளிச்சத்துடனும், வந்துவந்துதோற்றாவாகும் அதைத்தேடிப்பிடிக்கவோ எந்த ஞானிகளாலுமுடியாத காரியம். உலகமயக்கத்திலே சிக்குண்டு அலைகின்ற சிறிய அறிவுகளைக் கொண்டு உணர்வார்களுக்குத்தோற்றுப்படாது. வினை நீக்கி மனத்தின் கண் ஆசை பொங்கிச்சாதனையுடன் உற்று நோக்குவார்களுக்கு ஒரு வஸ்துவாகித்தானாகவே ரகித்துவிடும் என்பது.

(விருத்தம்)

உடுத்துவிலமுக்கை நீக்குமுவுமைபோலுணர்ந்த நீங்க
லடுதவவசனந்தவுபாவாடையையுடுக்குமாப்போ
லிடுதவங்காலத்தில்வென் றேற்றிடப்பாவந்தீரும்
முடுதவாருகிச்மேலேன் முப்பத்திலாவாரன்றே. (14)

தாற்பரியம்.

உடுத்தக்கூடிய ஆடைகளின் அழுக்குகளைத் தண்ணீரில் துவைத்து நீக்கிக்கொள்வதுபோல். தன்னை யறியவேண்டியவர்கள் சரீரமான அழுக்குப்பிடித்த ஆடையை தவ்பா ஏன்ற பிழைபொறுக்கத்தேடுவதால் தப்பி சுத்தப்படுத்திக்கொண்டு அந்த நிலையிலேயே இருதய கமலத்துக்குள்ளே 'இல்' என்கிற திக்றைப் பிரயோகம் பண்ணுவதால் சகல பரவதோஷங்களும் தீர்ந்து அறுஷ் என்கிற ஆதியிச்சமுக்கத்தில்முடுகி அவளின் அன்புடனே விரவிகொள்வார்கள் என்பது.

பஃரூடை வெண்பா

ஆவாரவளியின்மே வானவறுசைக்கடந்து
போவார் பிதற்கணம் போகாமற்—றேபாதஞ்
சென்று தொழுவார் கமலத்தில்லென்றசத்தநலம்

கண்டுதொளிவாரே ஹக்காக—வென்று முள்ள
நிச்சயத்தைக்காண் பார் நினைவுகலந்தி ருப்பார்
நற்செயலிலேமனத்தை நாட்டுவார்—உட்சிபத்தை
நாடியிருப்பார் நானுமல்லநீயுமென்று
தேடியிருப்பார்தினம்.

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் ஆகினவர்கள் பூமிக்கு மேலாலுயர்ந்த பிரம்சமுக்கத்
தையும் கடந்துசென்று, விகார கோலத்துடன் வருகின்றகருண்கர
ணங்கனையும் வென்று ஆதியின் சந்திதானங் கண்டு ஆனந்தங்
கொண்டு வணங்கி நிற்பார்கள். இன்னும் அங்கே இருதயக்கமலத்
தின் நடுவே 'இல்' என்று முழங்குகிற திருவோசையையும் கேட்டு
உண்மையாகவே பரவசமாவார்கள். சதாவும் நிலவரமான அந்த
பிரம் நாட்டத்துடனே தமது நினைவையும் ரஹிக்கச்செய்து ஒன்று
பட்டு நிற்பார்கள். அவ்விதமானதன்பின் உலகத்தில் எந்த கருமத்
திலும் கபடு. சூது, வஞ்சனை, தாட்சன்ளியம் இல்லாமல் ஏகசமரப்
மாக மனதை நிறுத்தி வைப்பார்கள். அவர்களின் எண்ணங்கள்
ஒருலிபத்தான கதிர்நுளியில் கொழுவிவிடும்படி தனிப்பார்கள்.
தன்னை பனுவாக்கிவிட்டு காலிக்கான ஆதியே உண்டு மென்று
எந்தக்காலமும் ஆசை பொங்கித்திரிவார்கள் என்பது.

கலிவிருத்தம்

தினமா தமரொளிகண்டிறை திருவாசலேநோக்கி
யுனமானமென்றுடலானதி லுயிரானவைகூறு
மினமானசொல்லிருநாசியி லியங்கும்வழியூடே
சொனமாமணி நடுவே சுடரொளிவந்துமெய்குழும். (16)

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் வைராக்கியங்கொண்டு விடாச்சாதனையோடும் பழ
கிலரும்போது, ஆண்டவன் திருவாசலின் கண்ணே நோக்கிப் பார்த்
தால் உடலில் தங்கியிருக்கும் பரம ஆத்மாவானது நான் உன்
அமானம் என்று தொனிக்கும். அந்தச் சொல்லானது இரண்டு நா
சித்து வாரத்திற்கும் பொதுவான வழியூடே கேட்கும். அப்போது

ஹலரத்தின் ஜலாலத்துப்பொங்கி சுழியுணை மண்டபத்தின் நடுவே
தெய்வப்பிரகாசமான ஒரு வொளிவு வந்து ஸ்தூலஉடம்பைச்சூழ்ந்து
கொண்டு திற்கும் என்பது

(17)
சூழும்மொளிகண்டும்மெய் துணுக்காமலிருந்தேன்
ஆளும்பிறையேயுன்னை யறிந்தேனுனதறிவால்
மீளும்முயர்மெஞ்ஞா ன விளக்கானதறிந்தேன்
நானுத்திரு மணமந்திரம் நாடார் நரகாள்வார். (17)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் சூழ்ந்து கொண்ட பிரம்ஜோதியை நான் கண்டேன்.
கண்டதும் சாரத்தை மருளவிடாமல் அவ்வொளிவை நோக்கி
எனதாண்டவனே நீதந்தருளியஅறிவினாலே இப்போது நான்உன்னை
அறிந்து கொண்டேன். உன் திருஸ்பா ஆஸ்தானக்கொழுவின கண்
உள்ள பலபல காட்சியும், அத்துடன் தெய்வமயமான தீபகோடிகளே
யும் தெரிசித்தேன். இவ்விதங்கனதையுள்ள கலிமாவின் பொருளான
உன்னை அறியாத நிர்முடரெல்லாரும் நரகத்தின் யாதனைக்குள்ளா
வார்கள் என்று சொன்னேன் என்பது.

வெண்பா

ஆண்டநரகத்தி லாகாம லந் தரத்தே
வேண்டுஞ் சுவர்க்கபதி, மேவாமற்-கண்டிறைவன்
பேராசை யாலுமுன்று பெருங்கமலத் தாள்திறந்தே
தீதாறுகாண்பார் தெளிந்து. (18)

தாற்பரியம்

ஒரு வழியைப்பிடித்து நடப்பவர்கள் அக்கினிலோகமா
கிய நரகத்தையும், ஏகப்பிரகாச லோகமாகிய சுவர்க்கத்தையும்
விரும்பங் கொள்ளாமல் அவத்தையென்று தள்ளிவிட்டு, நாளடை
விற்கூடிய ஞானாசையுடன் நிஷ்டை யென்கின்ற கல்வத்தில்
இருந்து சாதித்து, இருதயத்தின் வட்டவடிவமான தாமரையின்
அரும்புவிளிந்து இதழ்கள் படர்ந்து விளிந்தவுடனே அதன் மஹ
ஜோதிமணி மண்டப கொலுயிற்சூன் இருந்து பளீரென்று வெளி
யாகக்கூடிய ஒரு பரிபூரணக் கடவுளான அல்லாவின் தெரிசனத்
தைக் கண்டுகொள்வார்கள். என்பது.

தெளிந்துவரம்பெற்றோரைத் தீன்பு வியோர் காண்கி
 லழிந்தவர மென்றவத்தை யாக்குவார்-ஒழிந்ததுகண்
 டுண்ணையுணராதுலுமுறுகிறே னென்னோவே
 யென்னை யிகழாதிரு. (19)

தாற்பரியம்.

ஞான அறிவைத் தெரிந்து பெரிய வரத்தைப் பெற்றிருக்கா
 நிற்ற மஹான்களை உலகத்தில் அறிவில்லாத மூடஜனங்கள் பார்த்து
 இவர் கவைக்குவாத பைத்தியக்காரர் என்று படிபு சொல்
 லுவார்கள். ஆனதினாலே அவ்வித ஜனங்களை விட்டும் உன் சமூக
 பாதையில் இஷ்டம் வைத்து வந்தும் உன்னையறிய இலகுவில் முடி
 யாதவனாக பலதம் பிதற்றுவினே ஆண்டவனே! நீயும் என்னை
 இகழ்ச்சி செய்யாமல் இருப்பாயாக. என்பது.

என்னை யறியாமலிப்புவி யி லாசைபெருத்
 துன்னை மறந்தேனுடை-யோனே முன்னமே
 ஆதமக்க னெல்லவர்க்கு மறிவளித்த துன்னையன்றித்
 தூதெமக்கு வேறுமுண்டோ சொல். (20)

தாற்பரியம்.

என்னை நான் அறியாமலிருந்த அசாத்திய காலத்தில் இந்தப்
 பூலோகத்தின் அனாவசியமான பொய்க் காரியங்களை யெல்லாம்
 எடுத்துச் சமந்து வினான கூத்தாடினேன், அப்போது உன்னைக்
 கனவிலும் அறியாமல் மறந்திருந்தேன். அந்த சமயத்தில் ஆதத்
 தின் சந்ததி களான மனுஷிக கோடிகள் எல்லாருக்கும் அறிவு
 கொடுத்தவனான நீயே என்னிடம் தூதனாகவந்து ஞானத்தின்
 தேன்கூண்டை என் காதிற் பிழிந்தாய். என்பது.

விருத்தம்.

சொல்லதிகமான பல தோத்ரமறிந்தே
 நல்லவரு முள்ளெழுத்தில் நாலிலொன்றைநாடி.
 வெல்லரிய மேனியை விசுவதிப்பதன்றி
 யெல்லவரு மெங்குமொ ரெழுத்தென விசைத்தார். (21)

தாற்பரியம்.

பலமாதிரி சொல்லும் வேதசாரங்களுக்கும் இடங்கொடுத்துக்
 கொண்டு யோரும் ஆதிசையப் பலசமயத்தாரீகள் பலவிதமாகத்
 தோற்றவு செய்துகொள்வார்கள். ஞானிகளோ! தங்களுக்குள்
 நிரம்பிய பூதம் நாலிலும் அடங்காத இல்லல்லாஹு என்கிற
 நாலில் ஒன்றானஹுமி வைத்திடமாகப் பிடித்துக்கொண்டு கடைத்
 தேறுமிறதற் கரிதான இந்த சரீரத்தை நம்புகிறதைவிட்டும் ஞானி
 களெல்லாம் அந்த ஒரு எழுத்தையே விசுவதிக்கும்படியாக முடிவு
 செய்துகொண்டார்கள்.*

விருத்தம்.

எழுத்தைவாசித்திசைத்திடுநாசியிற்
 சுழற்றி விசச்சுழன்றெழும் வாயுவைக்
 கழுத்திலேற்றிக்கருத்திலடைத்த பின்
 யெழுத்துநாலும்வெளிவந்து தோற்றமே. (22)

தாற்பரியம்.

கலிமாவில் வரக்கூடிய இந்த நாலு அட்சரங்களையும் உணர்ந்து
 நாசி முனையாகிய சுழிமுனைக்கண் பிரம் தத்துவமாக சுழித்துக்
 கொண்டு விசியவுடனே அங்கே மருவுதலாக வருகின்ற வாயுவை
 உடனே கண்டத்திற்கு மேலேற்றி நினைவுடன் கலக்கச் செய்தால்
 அந்த நாலு அச்சரத்தின் கோளங்களும் வெளியேவந்து தோன்றி
 நிற்கும். என்பது.

தோற்றுஞான ச்சுடரொளிகண்டபின்
 மாற்றும்வேறு வகையித நிகில்லையென்
 நேற்றிமுலத் தெழுந்தகமலத் துட்
 காற்றையேவிக்கலைத்துவெடித்ததே (23)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் தோன்றிய அறிவான பிரகாசத்தின் வடிவைத்
 தெரிசிக்க பிறகு நீ கடைத்தேறுகிறதற்கு வேறு வழிகள் தேவை

*இனிவரும் பாடல்களில் கூறும் அட்சர விபரம் பகுத்துச்சொல்லப்
 படாது. அதை முரீது விஷயமாக தம் தம் குருமார்களிடம் விளக்கிக்
 கொள்ளவேண்டியது.

யில்லை, என்று உறுதி பண்ணிக்கொண்டு ஏறிய ஏற்றத்துடன் மூலாதாரத்தில் வந்து சேர்க்கின்ற கமலத்தின் உள்ளே சுவாசத்தை நடத்திப் பார்த்தாயாகில் உன் பாவதோஷங்கள் யாவும் கலைந்து வெடிப்பட்டுத் தெறித்தோடிப்போகும். என்பது.

வேறு.

வெடித்தமூலக் கருத்திலெட்டெழுத்தினை விசைகொண்டெடுத்தபோதிரண்டெழுத்தினைக் கமலத்துள்ளிருத்திப் பிடித்த நாவிரண்டெழுத்திலோர் பிரிவுகொண்டெழுப்பித் விடுத்தபோதுந்திச் சுழித்தலாகவென விடலாம். (24)

தாற்பரியம்.

மூலக்கமலத்தின் கண் எட்டு அச்சரத்தால் மிகஜாக்கிரதை யாக இருத்து வாங்கி, இரண்டெழுத்தால் கமலத்தில் இருத்திக் கொண்டு மீதமிருக்கின்ற ஆறு எழுத்தையும் உந்தியின் கமலத்தில் விடுத்தபோது அந்தக் கமல மலர்விரிந்து (லாஹு) என்று வாசியை விடலாம் என்பது.

வேறு.

விட்டபோதுலாயிலாஹ விதியில்லாமை நீக்கியே யெட்டி நாவிரண்டிலோரெழுத்தினு விருத்தியே முட்டவாங்கியோதி யூதமுன்று நாலிலோகமுந் தெரட்டிராமலெங்கமுள்ள சோதி நின்றிலங்குமே (25)

தாற்பரியம்.

லாஹு வென்று வாசியை விட்டபோதும் லாஇலாஹு என்ற மணிமந்திரத்தில் ஒரு கெட்டித்தனம் பண்ணவேண்டும் அதாவது தலையில் நிற்கும் (லா) என்னும் அட்சரத்தை நீக்கி விட்டு இலாஹு உடனே இரண்டு அட்சரத்தை அங்கே இருத்தி வாசியை நல்லபடி வாங்கி யோதி யூதின அப்பவே ஏழுலோகங்கள் களிலும் ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் விரிநிற்கின்ற பிரம் ஜோதியானது பளீரென்று வந்து பிரகாசிக்கும். என்பது.

பஃரெடைவெண்பா

இலங்கும்பொருளதனை யெல்லவருங்காண்கிலோ நலங்கு துனியாவதனை நாடார்கள்—விலங்கினங்கள்

பத்தாரேடிருபத்து நான்கு நூராயிரத்தில் வற்றாமல் நிற்குமறப்பொருளைச்—சுற்றர்கள்

காட்டினூர்பாரெனவே காணைவளைத் துபதேசம் பூட்டினூரென்றெனவே போதமுற—வாட்டமது குழவனத்திலொரு சேய்பியிருந்தாற்போல மாளவிருக்குடனிதர் கான்—ஏழைதனை

ஐவாய்வெருட்டி யவனோடிப்போயினினைத்து மெய்யான வேர்கிணற்றிலேவிழ்ந்து பொய்யான வேர்பிடித்து தூங்க வேங்கைவ தன்மேலிருக்க ஏர்பிடித்தகொடியையிரண்டெலி நறுக்க—காலதன்கீழ்

அக்கினியுந்தேருமறவுமறக்காய்ந்த சக்கரங்கோடாரிதான் மழுவும்—நெக்குமிதில் வந்திருப்பதென்றமலமானிட ரேயுங்கங்மனச் சந்தோஷத்தாலேன் தளம்புகிரீர்—முந்தவரும்

வேங்கைமவுத்தாம் விழுங்கினறுமேதிமேதியியா மேங்கிப்பிடித்த கொடியிந்நாளாந்—தூங்குமதில் நறுக்குமெலிகதிர்மதியாய் நான்றதன்கிழ்வந் துறுக்குமொளி தாங்கபுறுக்குட்படுத்தப்—பெறுக்கமிது

பார்த் துணரும்போதுளக்குப்பாழுண்டோவாழ் வுண்டோ தோத்திரமுண்டோ துணையுண்டோ—வேற்றுமையொன் றில்லாணெஞ்சே யிரவுபகலற்றிடத்தில் நல்லாணைத் தேடாய் நயந்து

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் பிரகாசிக்கும் வடிவை யெல்லாரும் காண்கும் பட்சத்தில் ஒருவராவது துனியா வென்னும் உலகத்தை நாடமாட்டார்கள். அதோ! எரும்புகடை எண்பத்து நான்கு நூராயிரம் ஜீவஜெந் துக்களிடத்திலும் கலந்து சங்கிலித்துடராக நிற்கின்றது. அந்த மர்மத்தை காமிலான குருமார்கள் என் விட்டகுறை நீங்கினவுடனே இதோ பார்? என்று காட்டி என்காதினை இடத்திலும் மர்மத்தை விட்டு ஊதினார்கள். அது நீதான் என்றும் சந்தேகம் அற தைரியம் பூட்டினார்கள். அப்படியான பொருளையறியத் தெரியா

மல் வீண் பொம்மலாட்டங் கொண்டு புலிகள் படுத்து உறுயிக்கொண்டு இருக்கின்ற அடர்ந்த காட்டில் ஒரு சோம்பேறி அகப்பட்டுக் கொண்டதுபோல விணுக்கு சாவுகிறதற்காக உடல் வளர்த்திருக்கும் மாஸிடஜென்மங்களே! கேளுங்கள். தரித்திரவாலான ஒரு மனிதனை புலியானது தூத்த, அவன் வெருண்டோடிப்போய் இளைத்து ஒரு மெய்க்கிற பாழுங்கிணற்றில் வந்துவிழ, அங்கே பொய் என்கிற வேரொன்று அவன் கையில் அகப்பட, அதை பிடித்துத்தொங்க வெருட்டிக்கொண்டுவந்த புலியானது அவனை விடாமல் கிணற்றின் பேலிருந்து முறுமுறுக்க, அவன் பிடித்திருந்த மெதுவான அந்தக்கொடியை பொல்லாத இரண்டு எலிகள் வந்து நறுக்க, அந்த கிணற்றில் நெருப்பும் தேளும் பாம்பும், சக்கரகோடாரி மழுவைப்போலிருந்து இவனை பயமுறுத்த இந்தக் கெதியில் அவன் பாடு என்னாகும்! இதே கெதியில் நீங்கள் இருப்பது தெரியாமல் உலக விநோதத்தில் வினையாடிக்கொண்டு தளர்புகின்றீர்கள். உபரம் சொக்கிறேன் கேளுங்கள். மனிதன் என்பது இன்சான் புலி யென்பது மவுத்து, கீன்று என்பது பூலோகம், கைபிடித்தவேர் என்பது ஆயுசு, வேரை நறுக்கின்ற இரண்டு எலிகள் என்பது பகலும், இரவும், பாம்பு, தேள், அக்கினி, சக்கரக் கோடாரி என்பது கபுறு, இதை நீ உணர்ந்து பார்த்தால் இந்த பொய்யான உலகத்தில் என்ன உனக்கு சுகம் இருக்கிறது. என்ன புகழிருக்கிறது? என்ன துணையிருக்கிறது? ஒன்றுமே கிடையாது. ஆதலினாலே இணையற்ற பரம்பொருளான றகுமானை இரவும்பகலும் இல்லாத ஒருமைபடுகின்ற லாமக்கான் என்கின்ற நானத்திலிருந்து தேடிக்கூடிக்கொள். என்பது.

கட்டளைக்கலித்துறை.

நல்லானத்தேடிநவிலவொட்டாமலிந் நானிலத்தில்
மல்லானபோரும்வினையாட்டுமாய் மனையாள்மருட்டுஞ்
சொல்லான மக்களுஞ் சுற்றமும் வீடுஞ்சுகவுடம்பும்
எல்லாமினிவந்து கூடாதென்றே நெஞ்சிகந்ததுவே

தாற்பரியம்.

எவர்க்கும் நன்மையைச் செய்கின்ற ஆதியைத் தேடிப்பிடித்து கண்டு அவனுடனே கலந்து உறவாட விடாமல் இந்த பூமியின் அவலமான வீண்போரும். வினையாட்டும். மனைவி மக்கள் என்ற

ஆசாபாசங்களென்றும் மருட்சிகள் வீடென்றும். வாசலென்றும். உறன்முறைகளென்றும். பலபல விநோதங் காட்டிற்று, இலையாவும் எப்பமும் தினைத்து நிற்காதென்று மனசு வெறுத்து நின்றது என்பது.

செந்தொடைக்கலித்துறை.

கூடினேன் கவலைக் குள்ளே நடந்தேனிக் குவல யத்திற்
றேடினேன் அவல மென்றே யிருந்தேனின் றிருவு ளத்தை
நாடினேன் கமலத் துள்ளே கலிமாப்பொருள் நாடியபின்
பாடினேன் கமலத் துள்ளே பரமானந்தம் பார்த்திருந்தேன். 28

தாற்பரியம்.

இப்படியாக ஆதியே! உன்ரகசியபாதையில் வந்து கூடிக் கொண்டதின் பின்னால், உன் தெரிசனை எந்தக்காலங் காண்பனோ!! என்ற ஞானக்கவலை பெருகினவனாக சிறிது காலங்கடத்தினேன், இந்தப் பூலோகமாயாதி காட்சிகள் எல்லாம் பொய்யென்று நீக்கி விட்டேன். உன் திருவுளப் பொருத்தத்தை சதாவும் நாடியிருந்தேன். இருதயக்குழாயின் உள்ளே கலிமாவின் பொருளான தீர்ச்சை யெத்திக்கொண்டதின் பிறகு இந்த ஞானமணிமாலை யைப் பாடிமுடித்தேன். கமலஸ்தானங்கள் வழியாக லெளரியாகும் பூர்வீக ஆனந்தத்தைக்கண்டு நூற்றாண்டுகளாக ஜீவித்திருந்தேன். என்பது.

கட்டளைக்கலித்துறை.

பார்த்திருந் தேன்பரமானந்தச் சோதியைப் பண்டொருநாள்
காத்திருந் தேனென்றுங் காணாது கண்ணிற் கறுப்படைந்து
பூத்திருந் தேனங் குருவுப தேசம் பொருத்தியபி
னேத்திருந் தேன்மகிழ்ந்தேனுடலேறப் பிரசமுற்றே. (29)

தாற்பரியம்.

பூர்வீக ஜோதியாகிய வஸ்துவைக் கண்டிருந்தேன் ஆனால் அதைக் கண்டது முன்னமே நான் காத்திருந்த பலனாகவே இருந்தது. அதைத் தேடிப்பிரையாசை யெடுத்த காலங்களில் அதின் சாராம்ஸத்தைக்காணாமல் ஆசைகொண்டு உருகி அழுது என் கண்களின் பக்கவாட்டுகளெல்லாம் கறுத்துவிட்டது இந்த கஷ்டத்தால் மனமென்ற மலரானது ஞானஇதழ் விரிந்துப் பூக்கும்படி இருந்தேன். அந்த ஸமயத்தில் எனக்கென்று விதித்திருந்த குருபா

ஞானவர் வந்து மர்மத்தை அழித்து உபதேசந் செய்ததின் பின்
ரூல், நேதரங்கள் குளிர்ந்து உடத்தேறி ஆனந்தப் பரவசத்தில்
கிடந்து மிதந்தேன். என்பது.

பிரிசமுற் றேயுயி ராவி யொடியங்கும் பெரும்பொருளை
யரிசமுற் றே நெஞ்சரியாத நானடியேன் றனக்கு
வரிசையுற் றே குரு மாருபதேசம் வருத்தியபின்
ளரிசம்விட்டேன் கடந்தே னறிந்தேன் பரமானந்தமே. (30)

தாற்பரியம்.

ஆசையில் மீறி, உயிரான ஆத்மாவுடன் கலந்திருக்கின்ற
பெரிதான தத்துவத்தையுடைய ஆதியை, ஒருமைப்படுத்தி அறிந்
துக்கொள்ளாத காலத்தில் இந்த அடியையான நான் கடைத்
தேறும் பொருட்டு காமிலான ஒருவானவர் வந்து மேன்மையான
ஞானரசத்தை யென் காதில் ஊட்டிய பின்னால் ஊண், உறக்கம்,
முதலான சமஸ்தகாம கரணங்களையும் கைவிட்டு பூர்வீக வஸ்துவை
வெகு சுலபமாகத் தெரியலாகினேன். என்பது.

அறிந்தே னிறைய யறியாத நாளி லலமலப்பட்
டிருந்தேன் குருவந் துபதேசங் காதிலிருத்தியபின்
வருந்தேன் பலதொன்றும் வையேன் மனதினில் வையகத்தைப்
பொருந்தேன் புறமகற்றிட்டேன் நிறைபரி பூரணமே, (31)

தாற்பரியம்.

ஆதிவஸ்துவை நல்ல தீர்ச்சையகத் தெரியாத காலத்தில்
சத்தா சமுஸ்திரக் கொந்தளிப்பில் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் பாய்
மரக் கப்பல்போல் அல்லாடிக் கொண்டிருந்தேன். அது ஸமயத்
தில் என் சர்க்குருநாதன் வந்து ரகசியத்தை என் காதில் போட்ட
தின் பிறகு இனி நமக்கு எது குறையும் இல்லை. என்று பொய்
யான இந்தமாய உலகத்தை விருப்பாமல் மனசை விட்டும் அப்
புறப்படுத்தி விட்டேன். என்பது.

விருத்தம்.

பரிபூரணவகை தாணுயிர் பலவும் மவனுளவோ
பரிபூரணகுருவேயினி யருள்வீருளமகிமுத
திரியீதிடை நெய்புஞ்சுடரெரி நின்றெறிவதுபோ
லுரிதாயுயிரெங்கும்மவ னொளியச் செனவிண்டார். (32)

தாற்பரியம்.

ஆதிவஸ்துவின் தத்துவமானது உலகமெல்லாம் நிறைந்த
மாதிரி யெவ்விதம் சொல்வீர்? என்று என் குருவைக் கேட்டேன்.
அப்போது என்ன சொன்னார் என்ரூல். அட மகனே நல்ல
மகிழும்படியாகக் கேட்டுக்கொள். விளக்கின் கண்ணே என்
னெய்யை ஊற்றித்திரியைப் பொருத்திக் கொழுத்திவிட்டால்
அது அந்த விளக்குக்கு மாத்திரம் வெளிச்சங் கொடாமல் அது
இருக்கின்ற வீடெல்லாம் வெளிச்சங் கொடுத்து எப்படி வியாபித்
திருக்கின்றதோ! அவ்விதம் அந்த பீர்ம ஜோதியானது சர்வஜீவ
கோடிகளிலும் ரகித்து நிற்கின்றது பார்! என்று முதல் முதல்
சந்தேஹத்தை நீக்கிவிட்டார். என்பது.

விண்டர் குருவேயொன்றினில் வினைவானதுகேள்
ருண்டர்சில வசனமது தொதுங்கும் வகையேதோ
அந் திரிகுபிளப்பாயதை யஞ்சாகவேவகுத்து
நன்ருகவேயருள் தூயவ னாதம்மதுபொசிக்கும். (33)

தாற்பரியம்.

இவ்வாறு தெளித்துவிட்ட குருநாதனை நோக்கி ஒரு பூதத்
தில் நின்றுப் பலபல விதமாக வெளியாகக்கூடிய உணவுப்
பொருள்களின் இரஞ்சிப்புக்களெல்லாம் அநுபவிக்கும்படி யொது
ங்கி நிற்பது எது? என்று விசாரித்தேன் அதற்கு எந்தப் பூதங்கள்
கூடி எது உற்பத்தியாயிற்றோ அதை அந்தப் பூதங்கள் கூடி
அநுபவிக்கு மாறு ஆதமான சொரூபம் தான். புசிக்கும் என்று
சொன்னார். என்பது.

வேறு.

பொசித்திடுமெனவே நன்றாய்ந் புகன்றிட்டிருண்மையாக
வசத்துயிரேகஞான மருளுவதே தோவன்னி
விசைத்து யிரேக ஞான மிருந்தமெய்ப் பரிசா மெட்டுந்
திசைக்குளோ ரறியச் சொன்னோமென்றவர் செப்புவாரே. 34

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் புசித்திடும் என்று சொன்னீரே அதற்கு மாருக
உண்மையில் ஞான அறிவு ஒரு நிலைபடாது மாறிமாறி வருவது
என்ன காரணம் என்றதற்கு குரு; அப்பா! அதப்படியில்ல உல

கத்தினி அஷ்டகரணங்களும் உன்னைவிட்டு விலகுவது. இலகு வானதல்ல எப்படியாவது உன் வைராக் கீயங்கொண்டு அதை வெல்வதே பெரியகாரியம் என்று பாசாங்கு செய்வாரீ என்பது.

செப்புளி ருண்மையாகத் திருப்பதஞ் சேர்வதெப்போ
தப்பினி லமைந்த தொன்றை யறிந்தமெய்க் குருவே சொல்லி
சிப்புவி யனைத்து மேக னொளியென விறைஞ்சுப்போது
செப்பு நீரிறையவன் பாதஞ் சோலாஞ் சிறப்பொன் றீயான் (35)

தாற்பரியம்.

தண்ணீரில் கலந்து சரீரத்தை நடத்துகின்ற சுவாச நினைவை அறிந்த சந்த்ருவே! உண்மையாகச் சொல்லும் அந்த றப்புடைய திருசமுக்கத்தை எப்போது நான் காண்கின்றது! என்றதற்கு ஏ! மகனே! இந்த உலக கோடிகளெல்லாம் நீயாக இருப்பதை எப்போது காண்பாயோ! அப்போது உன்னைக்காண்பாய் அதுதான் றப்பைக்கண்டாய்? என்றார், (என்பது)

ஈயில்லாத் தேனை யுண்டே யிரவினிற் றுயிலு மாந்தர்
காயில்லாக் கனிகள் கண்டே னென்றுரை சமுற வேண்டாம்
பாயில்லாக் கப்ப லோடிப் பறக்குமுன் கவிமாத்த தன்னில்
லாயிலடி ஹாவை நீக்கி நாலிலொன் றறிந்து கொள்ளே. (36)

தாற்பரியம்.

ஈக்கள் கூடிக்கட்டின தேனைப்போல் இல்லாதமேலான தேனாகிய ஞானத்தின் அறிவால் முதிர்ச்சிபெற்ற ஆசையென்கிற இஷக்கைக்குடித்து இராக்காலங்களில் நித்திரை செய்யும் மனிதர்கள், காயாகி அப்பால் பழமாகின்ற தன்வையில்லாத அவனே அவனாகி விட்ட சந்தோஷத்தால் நான் ஹக்கு என்ற வார்த்தையைப் பிறர் அதாவது சொன்னால் புத்திக்கு விளக்கத் தெரியாத மூட ஜனங்களிடம்போய் பிதற்றவேண்டாம் பாய்மரமில்லாமல் வாசியென்ற காற்றைப் பிடித்து வோடுகின்ற நிலையற்ற கப்பலான இந்த உடம்பு விழுந்து நாரி அழிந்துவிடும் முன்னதாகவே அஷ்டமதுக் கவிமாவில் நல்ல பகிரங்கமாக இருக்கின்ற லாஇலா ஹாவை நீக்கி விட்டு இல்லல்லாஹு வென்பதைப்பற்றி பிடித்துக்கொள்வாயாக, என்பது.

நாலினை யிரண்டோள் ருக்கி நடுவினி லருளை நோக்கி
நூலினைப் படித்தோர் தங்கள் தொடியினைக் கேட்பாயகில்
மேல்வினை வாரா மீண்டு மெய்வினை தொலைந்தே போருங்
காலனும் வாரான் வந்தாற் கடிந்துயிர் பிடிக்கமாட்டான். ( )

தாற்பரியம்

நான்காய் இருக்கும் ஹருபுகளான இல்லல்லாஹு வென்பதில் ஒன்றைத்தள்ளி மூன்றாவது அட்சரமாகிய அல்லாஹுவென்று இழுத்துப்பிடித்து இருதயத்தின் வில்லிப்பூட்டி அங்கு வெளியாகும்படியான ஜோதியை ஆசைகொண்டு நோக்கிக்கொண்டு அத்துடன் ஷரீ அத்தின் சாஸ்திரிகளான ஆலிம்கள் சொல்லும் வெளிநடைகளையும் தள்ளாமலும் கேட்டுக்கொள்ளவும் வேண்டும் இவ்விதம் பழகிவரும் பட்சத்தில் உன் மேல் காலகிரகங்களால் ஏவப்பட்ட எவ்வித ஆபத்துகளும் வராது விட்டு நீங்கும். அத்துடன் உன் சரீரத்தின் இயற்கை வினையாகிய மரண தண்டனைக்கருத்தனை எமனும் வரமாட்டான். ஒருக்கால் வியாபக மறதியாலே வந்திட்டானாலும் உன் கட்டளைக்கிணங்கிதான் உயிர்வாங்குவான் என்பது.

பிடித்திட வகையே தாலே பெரியவன் றுனக்கே யாரு
மடுத்தவ விவனு மென்ன வறிந்திடா தேகி வந்தேன்
கடித்தவாய் துடைத்தாற் போல கடுகவிங் கேகா யென்று
வடித்தகை பிடிக்க வல்ல வநாதியங் கழைத்துக் கொள்வான். ( )

தாற்பரியம்.

மரணத்திற்குப்படாமல் தப்பிப்பது இலேசான காரியமல்ல, அது றப்புடைய மகாமில் கலந்து ரகித்தாலொழிய முடியாதது. அப்படியல்லாமல் இடையில் நின்றவிடக்கூடிய சாமான்ய ஞானிகளுக்கெல்லாம் கடித்தவாய் துடைத்ததுபோலவும், வெண்ணையில் மயிரிட்டது போலவும் அநாதியான றகுமான் அந்த உயிரை விலகச்செய்து தன்வசமே மர்மமாக வைத்துக்கொள்வான் என்பது.

(அவதாரிகை)

தன்னையறிந்த ஞானிகள் உயிர்களை எமன் வாங்குவானா?
ஆதி யழைத்துக்கொள்வானா? என்று மனிதர்களுக்குள் சந்தேகம் வருவதாலே ஆசிரியர் கீழேயறிவிக்கிறார்.

அழைத்திடும் பரிசு கண்டு மனதிலே யென்னை யின்று
விளித்திடும் வகையே தென்ன மேலவ னிசுரு யீவே
யொளித்தியா விருக்கும்போதி லுணர்ந்திடமுடியான்றன்னை
யழைத்துவா வென்னச் சொல்லி யருளநா விடலை யென்றான்.

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் ஞானிகளின் உயிர்களை றப்பானவன் தன்சமுக்கத்தில்
அழைத்துக்கொண்டபோது மலக்குல் மவத்து என்கின்ற எமன் ஆதி
சைய நோக்கி ஹக்கே! அந்த யுத்தியோகத்தை யெனக்கு ஒப்பித்து
விட்டு இப்போது எனக்கு மறைவாக நீ செய்த காரணம் என்ன? என்று
கேட்பார். அதற்கு எல்லாவற்றையும் ஒன்றே றுடொன்று விகாரகோலத்
துடன் சிருஷ்டித்து அந்தந்தஜீவங்களிடத்து ஒளித்து பதுங்கிக்கொண்
டிருக்கின்ற மர்மமாகிய என்னை இரவுபகல்பெரிய காவல்காத்து அரிய
பெரியகஷ்டங்களையெடுத்து காண்டற்கரிய திரைகளெல்லாம் அறுத்து
ஒதுக்கித்தனித்து வந்து என்வாசல் அண்டைபணிந்து கிடக்கின்ற
என் மணவரை மாப்பின்னையை ஆண்பின்னை சிங்கமகன என் அன்பனை
கேவலமான உன் கையால் உயிர்ப்பிடிக்கச்செய்ய எப்படி என்மனம்
பொருந்தும்? ஆனதினால் நானேயழைத்துக்கொண்டேன் என்றி சர்வ
ஜீவ தயாளபூபதியான அல்லாஹுத்தஆலா திருவுளம் பற்றுவான்.
என்பது

நாவினில் வசனம் பேசும் நலமறியாத மூடன்
பூவினில் மணமிருந்த பொருளையான் நேடிப் போத்தேன்
ஆவினில் நிரம்பி நின்ற வருப்பொரு ளறியா நெஞ்சுற்
சாவது கடனா மென்று சஞ்சலக் கடலுற்றாழ்ந்தேன். (40)

தாற்பரியம்.

மகாமொளன மந்திரமாகிய இரகசிய ஞானத்தைத் தெருக்கள்
தோறும், வீடுகள்தோறும், பணங்கன்கொடுக்கின்ற மனிதர் இருக்கும்
கடைவீதிகள் தோறும் வெட்ட வெளிச்சமாகச் சொல்லி விலை கூறித்
திரிகின்ற கற்ற மூடர்கள் சாவகாசத்தை சிறிதுகாலம் வைத்து பூவுக்
குள் பொருந்தியிருக்கும் அருவமான பரிமளத்தைப்போல் இன்சானுக்
குள் ஒட்டியிருக்கின்ற றப்பைத் தேடி யநேக மறைவான மன்கெபி
களுக்கெல்லாம் போனேன். ஹா என்னும் அக்ஷரத்துக்குள் நிரம்பி

யிருக்கின்ற அரிதான அந்தப் பொருளைக் காணாமல் நெஞ்சம்
வருத்தமுற்று இனி மரணத்தையனுபவிப்பது திட்டம் என்று சஞ்சலம்
என்றகடலில் ஆழ்ந்தவனாக சிலதுகாலம் கடத்தினேன். என்பது.

சஞ்சலக் கடலுட்டாழுஞ் சமையத்திலருளைப் பூட்டிக்
கஞ்சொலைக் கோளப் பாவி கவிழ்த்தனன் கடலி லென்றே
யஞ்ச லென் றெடுத்தே யென்னை யணைத்துஒஸ் தாது தாமு
மெஞ்சொலைக் கேட்பாயென்றே மிறையருள் கட்டினரே. (41)

தாற்பரியம்.

பகல்வேளும்போட்டு, அறியாத மூடானங்களை யேமாற்றிப்
பணங்களைப் பறித்துக்கொண்டு ஊரூர் தோறும் அலைந்து திரியும்
கள்ளவெடிக்குமாரர்களின் சாவகாசம் வைத்தல்லோ இவன் இவ்
விதம் சஞ்சலத்தில் ஆழ்ந்து தவிக்கிண்குள் என்று என்பேரில்
ஏவப்பட்ட கருணாகர வள்ளலான காமிலான குருவானவர்கண்டு
சீக்ரம் என்னிடம் அடுத்து வந்து என்னை அந்த சஞ்சலக் கடலில்
நின்றும் பயப்படாதே! என்று கைதூக்கி யெடுத்து நெஞ்சோடும்
வைத்தணைத்து "இரகசியம் இதுதான் பாடி!" என்று கூட்டிக்
காட்டினார். என்பது

இறையருள் காட்டிப் பூட்டி யிருத்தினார் புவியின் மீதே
மறையொளி யதனைக் கண்ட மானிடக் குருவே யென்றித்
தரையினி லொருவ நன்றித் தானவ னமைத்த வெய்யோள்
பிறையினி லழகு மில்லை யென்றியான் பேசும்வாதே. (42)

தாற்பரியம்.

அந்தப் பிரகாசம் தேடரிதா யிருந்த சாத்விகப் பிரகாசத்
தை இதோபார் என்று என் சற்குரு தேசிகநாதன் கூட்டிக் கட்டி
டனதும் றப்பு விநோத மயஜோதியாய் என்னில் இல்ஹாம், அதா
வது வெவியாயிற்று அதனுடைய அழகுக்கு, உலகமெல்லாம்
பகல் செய்கின்ற ஆயிரங்கிரணங்கையுடைய சூரியனும். குளிர்ந்த
பதினறு அமிர்தகலை கையுடைய சந்திரனும் பகரமாகமாட்டா
என்று நான் ஆனந்தக் கூத்தாடிப் புகழும்படியாக என்பது.

பேசினேன் பெரியோர் பாதம் பெருகவே வணங்கி நின்று
கூசினே விநையவன் பாதங் குறித்தவ ரிவரா மென்று
பூசினே னறிந்தோர் ஞானப் பொருளினையெடுத்துக் கொண்டே
ஏசினேன் செறிந்தாப் போலநம் மிருதயத் தடைந்த தவிறே. 44

தாற்பரியம்.

அதிலிருந்து நான் ஞானிகளுடைய பாதப் புகழ் கூறுகிறவகை இருந்துவந்தேன். அப்போது என் சற்குரு என்னை ஆளாக்கும்படியாக வரக்கண்டேன். அவருடைய வருகைக்கு நேரே என்பாவ ஜடலம் கைதூக்கிக்கொண்டு போவதற்கு மனம் வெட்கித்தவகை நின்றேன். நிற்கும்போது மின்வெட்டி மறைந்ததுபோல் என் இரு தலத்தில் அவருடைய ஞான அமிர்தம் பொங்கி வழியக் கண்டேன். என்பது.

எடுத்தவ ரறிந்த ஞான மிருதயக் கமலத் துள்ளே
யடுத்தவ ரிவரா மென்று மணுகினே லிவர்கள் பாதங்
கடுத்தவர் தெளிய வென்றன் காதிலே யுபதே சித்துத்
தொடுத்தவரிருக்கச் சொன்ன தொழிலின் மேலிருந்தனன்றே

தாற்பரியம்.

அம்பால் இதென்ன ஆச்சரியம்! இவர் என்குருவாக இருக்கலாமா? என்று என் மனதில் நினைத்தேன். அந்நேரமே அவர் பளிர் என்று வந்து நின்று என் காதில் ஞானமர்மங்களை ஊதினார் அப்பால் அவர் கட்டையிட்டவண்ணமே இருந்து காரியாதிகளை முடித்தேன். என்பது.

அன்றியா னிருக்கும் போதி லவனியே முண்ட மேழுங்
கண்டியான் மகிழ்ந்த போது களித்தனன் கமலத்துள்ளே
யின்றியான் பேறு பெற்றே லினியொரு நாளும் பாவக்
குன்றுமிக் கணிகர் தென்றுங் குருவருள் தப்பி லேனே. (45)

தாற்பரியம்.

அப்படி நான் என்னுடைய குருநாதனின் சொல்வழி தவருமல் இருந்த சாதனையில் ஏழு ஆகாய மண்டலங்களும், ஏழு பூலோக மண்டலங்களும் என் இருதயத்தில் வந்து கொழுக்கிடக்கண்டேன் அந்த உலகங்கள் யாவற்றும் நானாகவே யிருக்கவுங் கண்டேன். அந்த மகாமில் என் குருவுடைய அன்பின் காரணத்தால் நான் அநுபவித்த கரட்சிமயங்களை என்னென்றுதான் சொல்வேன், என்பது.

ஆசிரியவிருத்தம்.

தப்பி லாம லேயி ருந்த உளிய னே உடதீர்த்தபோ
தப்பி னேட மைத்த றாறைய ண்ட வான டங்கலு

மொப்பிலாம லேயி ருந்த யோக மேறு மெய்யுளே
செப்பொணுத வாசலைத் திறந்து கண்ட றிந்தனன்

(46)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் என்குருநாதனுடைய உத்திரவுபோலநான் இருந்த போது அந்நதிஷ்டையில் தண்ணீருடன் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற மஹாதுவிதபார தாரவஸ்துவாகியறப்பை, என்போகவெறியாலும் அன்பினாலும். அவனது அறுஷ்டேழு அல்லாவென்னும் ஹலரத்தின் வாசல்திறந்ததால் கண்டுக்கொண்டேன் அதைநான் சொல்லவும், அநுபவிக்காத ஏழைஜனங்கள் கேட்கவும், தகாதகாரியமாக இருக்கின்ற றது. என்பது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியா சிரிய விருத்தம்.

திறந்தனன் கமலத் துள்ளே திருவொளி வடிவைக்கொண்டு
மறந்தனன் பூமி வானமலைகட வளைத்துஞ் சேர
விற்றதன லிறைவ னன்றி யிருந்ததென் றிலலாதாலே
அறந்தனை யுணரா மாந்த ரவர்களுங் காபி ராவார். (47)

தாற்பரியம்.

இருதயம் என்னும் கமல மலரைத் திறந்து அங்கிருந்துவெளி யான பரம ஆத்மாவின் பிரகாசத்தைநான்கண்டவுடனே உலகத்திலுள்ளமலை, கடல், பாதாளம், ஆகாயம், எல்லாந்திரட்டியுருட்டிப் பார்த்தேன். அந்த காமில் சராசரகோடியடங்கலும் என்னில் நின்றும் பனுவாகி, நான் என்னும் அநாதியத்தும்பனுவாகி அல்லாவென்னும் சகல தத்துவ வஸ்துவையன்றி வேறென்றும் தோற்றப்படவில்லை. காரியம் இப்படி யிருப்பதாலே இந்த உண்மையை அறியாமல் அலைகின்ற பாவி மனிதர் எல்லாரும் கடைசியாக காபிர்களாகவே ஆகிவிடுவார்கள். என்பது.

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியா சிரிய விருத்தம்

காபி ரான பேரிலுங் கடிந்த காபிர் நாமெனு
மாவி ஹாவி லாகு முன்னறிந்து மெய்யு ளஞ்சையும்
தாவி யேறு மந்திரத்தைச்சாற் றெண்ணுது தாணியிற்
பாவி யாவ தாயி ரம் புலன்பெரும்மொ ருத்தரே. (48)

தூற்பரியம்.

ஐனங்களே! நீங்கள் உங்கனையறியக்கூடியவிதங்களிலாவில் இருக்க அதையாறப்போட்டுக் காபிர்களாயிருந்து கொண்டு தெருவில் போகும் புத்தர்களைக் காபிர்கள் என்கின்றீர்கள். அது இப்பம் விளங்காது. உங்கள் சரீரத்துடன் கலந்திருந்து உங்களுக்கு சகல வேலைகளும் செய்து உழைத்து வருகின்றமகாபலவந்தமான ஆத்பாவானது நின்றது நிற்க சரீரத்தைக் கீழே கிடத்திவிட்டுப் பிரயாணமாகும் போது தெரியவரும், அந்த ஆத்மம் எல்லாருள்ளதாக ஐந்து பூதங்களுடைய விபரங்களையும் ஆண்பிள்ளையானவர்களாயிருந்தால் தெரிந்து கொள்ளுங்கள், அப்படித்தெரியவேண்டி இடத்திலும் பூலோகமயக்கத்தால் அடிப்பட்டுப்பாவினளாய்ப்பேசுகின்றவர்கள் ஆயிரம் ஆயிரம் பேர் அதில் ஒருவனே வைராக்கிய பூருஷனாக இருந்துகடைதேறுவான். என்பது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியா சிறிய விருத்தம்.

ஒருத்தர்தம் பொருட்டினாலே யுலகுயி ரனைத்தும் வாழும்
பருத்திசேர் பருப்பு நீங்கப் பரிசுவேறரு மாப்போல்
வருத்தமு மெலிவு நீக்கி மறையோளி யறிய வேண்டிக்
கருத்து வேறு கா வண்ணங் கமலக்கண்டிறவாய் நெஞ்சே (49)

தூற்பரியம்.

அந்தமஹானுடைய பொருட்டாலையே பூலோகத்திலுள்ள ஜீவராசிகள் எல்லாம் வாழ்ந்துவரும். எதுபோலேயானால் ஒன்றாயிருந்த பருத்திகோட்டையொன்றினாலே உலகத்தில் எவ்வளவோவிதவிதமானவஸ்திரங்களை ஐனங்கள் அனுபவிக்கிறீர்களல்லவா? அதுபோல் மனிதனுக்கிருக்கின்ற பலபல கஷ்டங்களும் அந்த ஒன்றையரிவதால் நீங்கிவிடுகின்றன அதற்கு ஒரு உபாயமிருக்கிறது எப்படியென்றால் மனதில்வந்து நிற்கின்ற பலபலநினைவுகளையும் நீக்கிவிட்டு அந்த ஒருவஸ்துவின்மேலேயே தன்னினை வைப்பூட்டி தானும் இல்லையென்று உள்ளாவுள்ளபடியே நிச்சியப்படுத்துவது. அப்போதுதான் உன் கமலக்கண்ணானது பளிர்சென்று திறக்கும் என்பது.

கொச்சகக்கலிப்பா.

நெஞ்சே புனக்கு நலம் நீயு நா னும்மதிர்த்தா
லஞ்சே நெருத்தருக்கு வரதினக் கையொழியப்

பஞ்சது நெருப்பிலகப் பட்டதுபோற் பாவமெல்லாம்
பிஞ்சோடிப் போயிருக்கப்பேறுபெற்றாய் நெஞ்சகமே. (50)

தூற்பரியம்.

ஞானவான்கள் " நெஞ்சமே! " என்று கூப்பிடுவது அநுநீயத் தென்பதைத்தான் ஆசிரியர் சொல்லுகிறார் ஏ! அநுநீயத்தே உனக்கு ஒரு செய்தி. அதாவது கேள். நீயும் நானும் எதிர்த்து போர்புரியும் பட்சத்தில் நீயும் பேதாபேதங்களான உன் சேனைகளும் முறியடிக்கப்பட்டுப்பின் சாய்ந்து போய்விடுவாய் ஆனால் கல்புறப்பியாவானது சரீரத்துக்குஇராஜகருவியாயிருப்பதாலே ஒருவேளையதற்குப்பயந்தால் பயப்படுவேன் நெருப்பில் சிக்கிக்கொண்ட பஞ்சைப்போல் பாவமெல்லாம் பறக்கும். அப்படியானால் உனக்கு சற்று நல்வகையுண்டாகும் என்பது.

பேறுதவிருமற் பெருங்கமலத்தான் திறந்து
வேறு மொருத்தறுக்கு வீள்ள நினைந்தாயிடையே
பூறு மருவியண் ணீருண்டு களித்தே மகிழ்ந்து
தேறுமொழிகண்டு திகைத்திருந்தாய் நெஞ்சமே. (51)

தூற்பரியம்.

ஏ மனமே! நீ அந்தக்காலத்தில் பேறுகெட்டுப்போகாமல் பெரும் பிரயாசையெடுத்து இருதயக்கண்டிறந்து எல்லாவித ரகசியங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றாய். அந்த மர்மத்தை மற்றவர்களுக்கு சொல்லவும் பால் மாறுகிறாய். இருதயத்தடாகத்திலிருந்து ஊறுகின்ற தேன் சுவையான அமிர்த நதியை நீ தனியே குடித்து நீயே மகிழ்ந்து நீயே இறுமாந்து போய் ஒருவர்க்கும் சொல்லாமல் உள்ளடக்கம் பண்ணிவரையையும் மூடிக்கொண்டாய் என்பது

சந்த விருத்தம்.

திகைத்தேயொளிநிறைத்தேவருஞ்சினத்தாலதை மறைத்துப்
புகைத்தேயிருள் பெருத்தேதரும் பொருட்டாலதை வெருட்டி
யகத்தேயொருவெளித்தாரையுண்டடைத்தேயது வெடித்தாற்
பகுத்தேயறிமிகுத்தேவரும் படைத்தோனொளி காண்பார் (52)

தூற்பரியம்.

மொளனமாயிருந்து வரும்போது * ஹவா என்பது உன்னிடம்
வந்து கொஞ்சம் அசைத்துப்பார்க்கும், அப்போது நீ கண்ட உஜூ

* ஹவா. என்பதற்கு அர்த்தம் உலகமயக்கம் என்பது

தின் ஒளிவினுடைய அன்பைக்கொண்டு வெருட்டி சினங்கொண்டு அதை மடங்கடித்து விடவேண்டும். அப்பால் வரக்கூடிய இபுலீசின் மயக்கமான பெரிய இருள் திரையொன்று உன்னைப் பயங்காட்டும் அதையும் அதேவிதம் செய்து விலக்கவேண்டும். அப்பால் உன் இருதயத்தின் நேர்நோன ரஸ்தாவில் ஒரு திரைவிழுந்து உன் வழியை மறிக்கும். அதையும் இதேமாதிரி செய்தால் அதுபடரென்று வெடித்து அதனுள்ளிருந்து ஒரு பிரகாசம் வெளியாகும். அதை நீ சக்கில்லாமல் உன் றப்புடைய வொளியென்று திட்டப்படுத்திக்கொள் என்பது

காண்பாயிறை யொளியானது கல்பாகிய கடலில்
வேம்பானது கைப்பாமதில் மேஷங்கனி யமிச்ச
மேம்பாடலனைத்தும் மிறையுயிரென்றிறைவசனந்
தேம்பாலுணவதிலும் முறத்தெவிட்டாலுண்டிருப்பார். (53)

தூற்பரியம்.

அதன் பின்னால் உன்கல்பென்னும் கடலுள்ளே ஒரு வேம்பானது தோன்றும். அதோ கசந்ததாகவும், அதன் கனியோ தேவாமிர்தாகமாகவும் இருக்கும். அதன் விபரமாவது வேம்பு என்பது சரீரங்களின்பது ஜீவன். இத்துடன் அங்கே உஜுதின் புறத்தால் இருந்து வசனத்துடன் ஒரு குடிப்புவரும், அது தேனும்பாலுமாக இருக்கும் ஒளிமார்களெல்லாம் உண்டுபோட்டு நீண்ட வருஷம்வரை ஒருவஸ்துவின் பேரிலும் ஹாஜத்தில்லாதவர்களாக இருப்பார்கள் என்பது

வெண்பா.

உண்டு களித்திருப்பார் ஒரெழுத்தை யெங்குமவர்
கண்டு களித்திருப்பார் ஹக்காக—வென்றமது
நானாகி நின்று பயன்னைத்துடலில் வந்தனுகுந்
தேனாகு மென்றே தெளி (54)

தூற்பரியம்.

மஹாத்மாக்கள் அந்த அமிர்தத் திரையை உண்டவர்களாய் மகாமர்மமான (ஹூ) என்கின்ற ஒரு அட்சரத்தின் வடிவை சதா நேரமும் கண்டு தியானித்தவர்களாகவும், உண்மையாகவே மரணிக் காமம் இருப்பார்கள். அதுவோ! சதாதினமும் தான்தானாகவும் உணர்வானில் சரீரத்துடன் ரஹித்து வியாபித்திருக்கின்ற வற்றாத சிந்தனையுள்ளதேன் என்று நீ தெளிந்துக்கொள் என்பது.

(மகுட விருத்தம்.)

தெளிந்து மகிழ்தொரு மந்திரமாமொளி தேடிய செங்கமலங் குளிர்ந்து விரிந்து நிமிர்ந்து வெழுந்தமின் கோணமதாரதிலும் அழிந்திடு மிந்திர சந்திரனோடியறைய குமதரோடுமமர் [வரே ஒழிந்ததுவன்றி நிறைந்திரயெனொளி யொன்றென நன்னு

தூற்பரியம்.

ஞானவான்களான நாதாக்கள் இவ்விதத்தெளிவடைந்து அதனால் கிடைத்தசதா சந்தோஷத்தால் மகிழ்ந்து, மேலேசொல்லிய மந்திரம் என்கிற ஹூவின் ஜோதிமேல் நீங்காத ஆசைகொண்டு இருதயக்கமல மலரை விரிய வைத்து மேலே உதித்துவராநின்ற பிரம்பிரகாசத்தைக் கண்டதின பிறகு ஆறுகோணங்களிலும் அழிந்தழிந்து சுற்றிவருகின்றசந்திரகுரிய சக்கிரங்களுடன் சர்வசுருஷ்டிபூத ஒளிவுகளும் பலவாகி, நடுமத்தியில் கூடித்திரளுகின்ற ஒளிவானது ஒரேவஸ்தாகிவிடும் அதைத்தான் தரிசிப்பார்கள் என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை

நன்றானவாதி யநாதியை நித்தனை நாயகனை
ஒன்றான ஞானவிளக்கான வுத்தமனோரொளியாய்
நின்றனை யெங்கு நிரம்பிய ஹக்கனை நிச்சயமாய்க்
கண்டாலொழியத் தெளியாது சிந்தைக் கலக்கங்களை (56)

தூற்பரியம்.

அந்த ஒருமையான ஒளிவானது என்ன தெரியுமா? அது தான் ஆதி, அதுதான் அநாதி, நித்தியமானது? நிலைவரமானது! உலகமெல்லாம் ஆண்டவன் என்று சொல்லுகின்றது! உத்தமர்களின் தெளிதலில் [ஒரு வஸ்துவான பேரோளி விளக்காய் நின்று பிரகாசிப்பது! எங்கு பார்த்தாலும் உண்மையான ஆத்மகோலத்துடன் நோற்றுவது! அப்பேர்ப்பட்ட தத்துவத்தை இதுதான் என்று சந்தேகமறக்கண்டு உறவாடினா வெரழியமனங்களில் வந்து உழுக்கிவிடுகிற கலகங்கள் தீரவேதீரா என்பது.

தெளியாது சிந்தை கறுப்பகலாது ஜெகத்திலுள்ளோர்
வழிபாடறிந்து வணங்காத நான் மறையோனாரைத்த

மொழியான தன்றியவனும் மேர்திமுயன்றிருந்தால்
ஒளிவான தெங்கணு மோரலி பாய்நிற்கு முற்றவர்க்கே. (57)

தூற்பரியம்.

அதை யெவனொருவன் கண்டுகொள்ளவில்லையோ! அவனைத்
தெளிந்த ஞானியென்று சொல்லப்படாது, அவன் சிந்தையிலுள்ள
இருளான ஹவாவானதும் விலகாது. அதை உலகத்திலுள்ள சா
மான்யா ஜனங்கள் தீர்க்கதரிசனத்தின் முன்றிவிப்புகளான வேத
சாஸ்திரப் பிரமாணங்களைக்கொண்டும் வெளிப்படையாய் வணங்கு
வார்கள். அது சொல்லுக்கு வழிப்பட்டதாயிருக்கும். செயலுக்கு
வழிப்பட்ட வணக்கமானது காண்பன எல்லாம் அலிபுடைய நீட்
டத்தின் குரத்தில் நின்று எழுந்தன என்று நினைப்பில் ஒருமைப்
படுத்துவதாக இருக்கும். இது யாருக்கென்றால் விதியுள்ள வைராக்
கிய ஆண்பிள்ளைச் சிங்கங்களுக்கன்றி மற்றவர்க்கல்ல. என்பது.

கலித்துறை.

உற்றவர் பாதமுணர்ந்திடி நாளிலொரு பொருளைப்
பற்றிடுவேறு பழக்கறியார்களிப் பாருலகிற்
கற்றவரோடு கலந்திடு வேளையில் ஹக்கொரு
சித்தனாயியானொரு பாம்பும் தாகத் தெரிசிப்பனே. (58)

தூற்பரியம்.

அவ்விதம் இருப்பவர்களின் பாதத்தைப் பற்றிப் பிடித்து
அறிகிற காலத்தில் அந்த ஒருவரத்தின் ஆசையில்லாது மனதை
வேறு பழக்கத்தில் விடவே மாட்டார்கள். அவ்விதம் வழியைக் கண்ட
மகான்களின் பழக்கத்திற்சேர்த்து துறையை யெத்திக்கொண்ட
தின் பின் அதிலிருந்து அல்லாருந் த ஆலாவானவன் ஒரு பாய்பாட்
டியும் நீ ஒரு பாம்புமாகத் தெரிசித்துக் கொள்வாய். என்பது.

தெரிசனையாக விழிக்கின்றபோது திருமறையோன்
பரிசனையே தென்று பார்த்திருப்பதனையிப் பாருலகில்
அரசனை மெய்யுள்ளறியாத மாந்தரலைவதெல்லாம்
புருஷனில்லாத மடவாள் சுகித்த பொருளொக்குமே. (59)

தூற்பரியம்.

அப்படித் தெரிசித்தவுடன் அல்லாருத்த ஆலாவுடைய சம்பிர
தாய வித்தைகளில் நின்று எத்தனையோ விதத்தைப்பார்த்துபார்

த்து ஜனத்தித்திருப்பாய்? அந்த நோத்தில் பூலோகத்தில் பிறநங்
தன்னையறியத் தெரியாத ஜனங்களை யெல்லாம் உள்புத்திக்கு புருஷ
னைக்கைதவறவிட்ட கம்மிநாட்டிகளைப்போல் தோன்றும் என்பது

சந்த விருத்தம்.

பொருளை யுணர்ந்துவர்போத மழுத்துவர்புவிடிலகத்திறைவன்
அருளை யுணர்ந்துவர்தயவுவருத் துவரறிவி லிருத்துவராம்
வெருளையகற்றுவர்வெளியிலிருத்துவரவெரு பிழைசெய்தவர் தம்
மிருளை யகற்றுவ ரெவரு நினைப்பவரிதையருள்பெற்றவரே (60)

தூற்பரியம்.

றப்புடைய திருவருள் தெரிசனங்காணப்பெற்ற மஹான்களா
னவர்கள், றப்புடைய ரகசியத்தைக்கொண்டு ஜனங்களுக்குப் போ
திப்பார்கள். ஒழுக்கிவந்தவர்களை நிலையில் நிற்பாட்டி வைப்பார்கள்
அவர்களின் மனதில் றப்புடைய வினையாட்டின் சம்பிரதாயத்தைப்
பற்றி கூர்மையூட்டி சம்பாஷிப்பார்கள். ஆதியுடைய கிருபையை
வாங்கிக்கொடுப்பார்கள், அறிவான கல்புறப்பியாவில் இருத்தாட்டி
வைப்பார்கள். உலகமருட்டுகளாக எழுதார்களை வெருட்டி சதா
தையியமாகிய ஆகாசத்துடன் கிரஹிக்கச் செய்வார்கள் "பிழை
செய்தோம்" என்று தமது சமூகம் வருபவர்களை அதைவிட்டும்
நீக்கி கரியமேகத்தில் நின்று வெளிப்படும் சந்திரனைப்போல்
பிரகாசிக்கச் செய்வார்கள். நரேழுபதினாலு உலகமும் வணங்கிப்
புகழும்படியான பிரக்யாதியுடன் வீற்றிருப்பார்கள். என்பது.

வெண்பா.

உத்தார மன்றி யுணரேனொருபொருளை
மற்றருங் காணர் மயக்கத்தாற்—கற்றோர்கள்
ஆரணத்தை யோதி யலைவார்க் ளெங்கும்பரி
பூரணத்தின் சீரறிபாப் போது. (61)

தூற்பரியம்.

றப்புடைய கட்டளை அல்லாமல் ஒருவஸ்துவையும்தேடி சந்
திக்கமாட்டேன். அந்த வஸ்துவை உலகத்திலுள்ள மோட்டு ஜனங்
கள் யாவரும் அறிந்துவிட முடியாது. ஏனென்றால் பூலோக வாஞ்சை
யாகிய சிற்றின்பமயக்கத்தால் அவர்களையே பிடித்தவர்களைப்
போல் அவ்வார்கள். அவர்களுக்கு மார்க்கப்போதனைசொல்கின்ற

வர்களோ! அவர்களும் அப்படியேதான் சகசியத்தை யறியாமல் வேதசாஸ்திர முக்கையுமாய் அலைந்துபிதற்றித்திரிவார்கள். என்பது

விருத்தம்.

சீரொளிவு சித்திரங்கள் செய்தவடிவென்றே
பேரொளியிலுண்டபலன் பேசவரிதாகும்
ஒரொளிவினுள்ளதெளி லொன்றிலுமடங்கா
வேரொளிவிலென்றவ னியம்பவிதியாதே. (62)

தாற்பரியம்.

உலகத்தில் உள்ள பல பலவிதமான தோற்றங்களிலுள்ள பிரகாசத்தைப்பற்றி முடிவு ஏற்படுவதுபோல் அந்த சற்சொருப பிரகாசத்திற்கு ஒரு முடிவு ஏற்படுத்தவும், உவமணப்படுத்திச் செயலும், யாருக்கும் இயலாது, அந்த துறையைக் கண்டு கவித்தபெரியோர்களையிருந்தாலும் அதற்குவமையாக இது அது, என்று சொல்ல எந்த விதத்திலும் இடந்தராமல் மிகைபடவே நிற்கும். என்பது.

வேறு.

ஏபபுவார் புவிவிலுள்ளோ ரிறைவனைத் தொழுது நாளைக்
காண்ப நாமென்று நாடிக் கருதுவார் உமலத்துவனே
வேப்பலுமிபுலீ செனையும் வினையனை வெகுட்டிப் பார்க்கச்
சோப்பினார் காண்பதில்லை யென்றவர் தொழுதுச் சொல்வார். (63)

தாற்பரியம்.

மனங்களில் பலபல விவாரமானதுர்க்கிருத்திய எண்ணங்களையும் நிரம்ப வைத்துக்கொண்டு தொழுது நாளைகியாமத்தில் ஈடேற்றம் பெருவேரென்று உலகத்தார்கள் பலதும்பெருமை சொல்லிக் கொள்வார்கள். அந்த எண்ணம் ஒருபோதும் சாயாது இருதயமலரின்கண்ணே பல ஆட்டங்களும் ஆடிநின்று அநந்தம்கெடுப்புகளுக்கும் காரணாகருவியாக நிற்கின்றவேம்பு அதாவதுபித்தேரடும் கலந்திருக்கின்ற இபுலீசானவனைவென்று மேல்வரசுகடியதகுதி யைப்பெற்றுக்கொள்ளஏலாதசோப்பேரிகள் ஒருபயனும் அடையாமற் போவார்கள் என்று நயியுல்லா சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பது.

சொல்லுவாரவியே மேனிச் சுகமுறும் பாசத்தாலே
வெல்லு வானிபுலீ கர்மைவெருட்டுவான் பயப்படாமல்
வில்லுநாணுடம்பு றுகாய் விழியம்பாற்குடுத்தவ் கெய்தால்
இல்லிலீரண்டெழுத்தொன்றாலே யிறைவனைக் கானலாமே. (64)

தாற்பரியம்.

றகுலில்லா அவர்கள்வர்கள் மருமகரான அனியார் அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தபோது யா அலீ! நீர் திரேகத்தை நல்ல சௌகரியப்படுத்தி வைத்துக்கொள்வீரானால் அந்தப் பாசத்தைக் கொண்டு இபுலீச உம்முடன் போராடி வெற்றிக்கொடியை நாட்டி விடுவான். நீர் குரானத்தில் தரிபடும்போது உம்மைவிடாமல் தொடர்ந்து வருவான் அனேக பயபருட்சிகளையும் எடுத்துக்காட்டுவான் அதற்கெல்லாம் நீர் பயப்படாமல் உடம்பை வில்லாகவும், றுகை நானாகவும், செய்து அதில் பார்வையை பாணங்களாகவும் தொடுத்து அவன்மேல் பிரயோகித்தீரானால் அவன் பளுவாகிவில் என்ற அட்சாத்துடன் ஹி என்ற அட்சரமும் கூடி அந்த இடத்தில் நப்புடைய தோற்றரவுண்டாகிவிடும் என்று திருவாய்மலர்ந்து சொன்னார்கள் என்பது.

காணொணுவடிவதான கடாட்சய ரூபந்தன்னைக்
கானவேயாக்கிக் கொண்டார் கரலனூரச் சங்கொள்ளார்
பேணியே வேதநாலும் பிதற்றுவார் பிராணி யெல்லாஞ்
சாணையேவளர்க்கலுற்ற சழக்க தென்றறிந்து கொள்ளே. (65)

தாற்பரியம்.

எவராலும் கண்டோம் என்று ரூபிக்க முடியாத அந்த சற்சொருபவடிவத்தை திருவருள் கடாட்சத்தின் பொருட்டாலே கண்டு கொண்ட மவுனதேசிகர்கள் மலக்கல் மவுத்தைப்பற்றி ஒருபோதும் அச்சங்கொள்ளவேமாட்டார்கள். உண்மை இப்படி யிருக்க உலகத்திலுள்ள வேதசாஸ்திரிகள் கஷ்டமெடுத்து நேர்வழியடைந்து கொள்ள சோம்பேறித்தமை படைத்து ஞானம் ஒன்றுமறியாத ஐயோ! ஏழை ஜனங்களிடத்தில் போய் பகல் வேஷம் போட்டு அவர்களை மருட்டி தல்ல ருஷிகரமான சோறு கறிகளையும் தின்று பணங்களையும் தட்டிக்கொண்டு அந்த தித்தைச் சொல்லு?

இந்த விருதையோது? என்று பொய் முரீதுடனும் கொடுத்து ஊர்ஊர்தோறும் அலைந்து திரிவார்கள் அந்த குருடர்களிடத்தில் ஏதும்பசையுண்டோ? என்று கவனிக்கும்போது வேறு ஒன்றும் கிடையாது ஒரு ஜாஸ அளவு உள்ன பாரும் வயிற்றுக்கு இதைதேடுகிறதற்காக செய்து கொண்ட ஒரு பித்தலட்டம் என்று திட்டமாக உணர்ந்துகொள் என்பது.

கொள்ளுவா ரீமானுள்ளோர் குறியெல்லாம் புகலக்கேண்மோ
நள்ளுவார் நயநம் வைத்த நடுவினிவருளை நோக்கி
விள்ளுவார் கலிமாத்தன்னை விரைந்திரண் டெழுத்தாலுன்னி
பெள்ளவவெனிறும் நீங்கா தியங்குவார் மூச்சினைடே. (66)

தாற்பரியம்,

ஞானிகள் என்று பொய்வேஷம் போட்டுக்கொண்டு திரிகின்ற குருடர்களின் பாடு இப்படியிருக்க, நல்ல தெளிவடைந்திருக்கின்ற மூயின்களின் கருமம் எப்படியிருக்கும் என்று கேட்பாயாகில் கேள் றப்புடைய சுயம் பிரகாசமிருக்கின்ற (சுத்தானுண்ண சீரு) என்னும் புருவமத்தியில் இரண்டு விழிகளையும் ஒருவழியாக்கிக் கூர்ந்து பார்ப்பார்கள். ஜனங்கள் சாதாரணமாகவே சொல்லுகின்ற ஷஹாதத்து கலிமாவில் வந்திருக்கின்ற மணிமந்திரமான யிரண்டு அட்சரத்தை மாத்திரம் அலக்காய் எடுத்து தன் வாசியாகிய சுவாச கலைகளுடன் பொருந்திய நினைப்புடன் சரியாமல் இருப்பார்கள் என்பது.

மூச்சினோ டியங்கிநின்ற முடிவில்லாப் பொருளை நோக்கிப்
பேச்சினோடிறைவனாமல் கொண்டால் தன்னைப்பேணி
யேச்சுமேல் வாராவண்ண மிருதயத்திருந்துவாரும்
காட்சியைக் கமலக்கண்ணாற் கண்டுள மகிழுவாரே. (67)

தாற்பரியம்

அவ்விதம் சுவாசத்துடன் ரஹித்து நிற்கின்ற ஒரு ஆதியந்தம் இல்லாத தத்துவத்தைப் பார்த்தவர்களாக விண்பேச்சுகள் பேசி றப்புடைய பேரைத் தூற்றாமலும். தன்னையும் தன் சரீரத்தையும் மறந்திடாமலும், குற்றம்வரக்கூடிய சிக்கல்கள் வாசியில் வந்து தோன்றிடாமலும், மனக்கண்ணாடிக்குள்ளே சகலவித காட்களை

யும் கண்டு பூரித்தவர்களாயும், தன்னைக்கொண்டு ஒதுங்கி யிருப்பார்கள். என்பது.

வெண்பா.

ஆதி பறையாம லத்தாத்தி லேகிவந்த
சோதி நபிக்கிறையோன் சொல்லுவான்—வேதனைப்பட்டு
டவ்வற கலிமா வறுநான்கி லொரெழுத்தைச்
செவ்வினலுரைப்போர்க்கே நிறம். (68)

தாற்பரியம்.

றகுலுல்லா யிலிருஜீக்குப்போனபோது றப்பிடத்தில் வசனித்த பராசியம் பன்னிராயிரம், இரகசியம் பன்னிராயிரம் ஆ இருத்து நான்காய்ரம வசனத்தினின்றும் இரசியத்திலுள்ளதாகிய ஒரு வசனம் சொன்னான். அதாவது என் றறப்பின முகம்மதே நீர் உம்முடைய உம்முத்துகளில் நல்ல புத்தி சாதுரியவான்களைக் கண்டிராகில் அவர்களுக்கு ஞான உபதேசம் செய்யு. ஷஹாதத்து கலிமால் இருக்கின்ற இருபத்துநான்கு எழுத்திலும் ஒரு எழுத்தில்தான் நானும் என் அறுஷும் இருக்கிறோம், அந்த ஒரு எழுத்தை எந்த ஆண்டிள்ளை மகன் அறிந்துகொண்டானோ அவனே என்னைக் கண்டுகொள்வான் என்பது.

வெண்பா.

திறம்வளரு நநநபியைத் தேனைந் திருந்தோ
ரறம்வளரு நநசெயலோடன்புவைத்தா—வறுஷிடத்தி
லைஞ்சுடருங் கூடி யனல்சொரியுங் காலைமிலே
யெஞ்சுடரா மென்ற னிறை. (69)

தாற்பரியம்.

கலிமாவில் முகம்மத்துர் றகுலுல்லாகி என்றும் விசுவதிப்பது ஏன் என்றால், அனாசிறுகளான ஐந்து பூதங்களிலும் முகம்மதிய்யா என்னும் ஒளிவு பிரகாசித்து நிற்கிறது, ஆனதால் அறுஷிலே றகுலுல்லா முடிகளபோது ஐந்து அனாசிறுகளும் பற்றி எரியும் சம யத்தில் இது ஏன் ஹப்பிடைய ஒளிவு கருமத்தில் என்னுடைய ஒளிவு என்று அல்லாசொன்னான். அப்படி யிருப்பதாலே நபியவர்களைக்கொண்டு நிர்ணயம் கொள்வதாகிவிட்டது என்பது.

ஒன்றவனுரைப்படி யுண்மை மீ றகுலும்
அன்றவாலிக்கருள்வ ராணவர்கள் மெய்யிற்
சென்றொளி நிரம்பிஎழு செங்கமலத்தூடே
கண்டவர் தெளிந்தனை ஹக்கென் றுரை செய்வார் (70)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் அல்லாசொல்லியபடி நபியுல்லா அலியார் அவர்
சுளுக்கு அலியே! என்னை நீர் கண்மரா? என்றார்கள். அப்பால் அவர்
கள் பலதும் சொல்லியும் சரிவராமல் தன்னை உலகமெல்லாம் நிரம
பிய பிரகாசமாகக்காட்டினார்கள். அதை அலியார் தங்களது இரு
தயத்தில் நெரிசித்தவர்களாகக் கண்டு ஹக்கு உண்மைதான்
என்று ஒத்துக்கொண்டார்கள். இதனாலேதான் நாயகமும் நான்
ஐனில்லாத அறபியென்றும் மீயில்லாத அருமதென்றும் சயிக்கினை
பண்ணியிருக்கிறார்கள். என்பது.

வேறு.

ஹக்காம் நபிதம் மோடிதை கல்பானதுகடலிற்
செக்கானது போலஞ்சு திருக்காயெழு மூச்சில்
நக்சாதலீ பொன்றுண்டதில் நடுரண்டுலையுஞ்
கிக்காம லெடுத்தோ திடு மென்றே யுரைசெய்தார். (71)

தாற்பரியம்.

நாறல் அருபதிய்யாவும். ற்பும் அமர்ந்திருக்கின்ற கல்பிறப்
பாணி யென்கின்ற ஸ்தலத்தில் ஐங்கோணையடிவாக செக்காட்
டுவதுபோல் எழுந்து ஒரு மூச்சானது சுழன்றுவருகிறது. அதில்
ஒரு அலியும். நடுவில் இரண்டு லாமும் அமைந்திருக்கிறது அதை
யாதொரு சிக்கல் இல்லாமல் சொல்லுங்கள் ஜனங்களே! என்று
நபியுல்லா சொல்லி யிருக்கிறார்கள். என்பது.

இடப்புற மியங்கூர் போதிலிறையவ ருளியைக் காட்டுங்
கடற்பெரும்வலது பாகம் ஹக்கி றகூலைக் காட்டுந்
தட்ப்பெரும்புறியை நோக்கிற் சந்திர னுளியைக் காட்டு
மடற்பெருவானை நோக்கில் வல்லமை யறியலாமே (72)

தாற்பரியம்.

அந்தவாசியினிடத்தில் இடதுபுறத்தில் பார்க்கும் போது அல்
லாவுடைய ஐனினைத் தெரியச் செய்யும், உலது பாகத்தைப் பார்க்கும்

போது நபியுல்லாவின் ஜமாலியத்தைச் தெரியச் செய்யும், விசாலம்
பொருந்திய உலகத்தைப் பார்க்கும்போது சந்திரனுடைய அம்மிர்
கலைகளைத் தெரியச் செய்யும். ஆகாயமென்கின்ற சர்வதத்துவத்
தைப் பார்க்கும்போது வல்லமை யென்கின்ற ஹக்கும், கல்கும்
ஒன்றாய்க் கலந்து விரவுந் தன்மையைப் பார்க்க்கும் என்பது.

விருத்தம்.

அறிவாக வருந்நாளி ல்லிபானவகைநோக்கி லுறுஷானத்திற்
குறியான முசிலீக்கள் குணமான கலிமாவிற் குணமானதிற்
செறிவாகவயினுலு கறுபான தினமுன்று திருநாசுகங்கெர்ண்
டெறிவார்களியக் பாகவிருவாசல்வழியூடும்புயல்பே. (73)

தாற்பரியம்.

ஞான அறிவில் உயர்ந்துவருப காலங்களில் அலிபின்வகைவகை
யான தோற்றங்களைக்கொண்டு உலகவாசிகளான பிறவிகள் நல்ல கு
ணத்துடன் உலந்திருக்கின்ற நான்கு அட்சரங்களில் தின்றுமுன்று
அருப்பதங்களை நினைத்து நடுநாவுள்கிற கபீஸ்வரீட்டத்திற்கு ஒற்றி
நாசிகளின் இருவாசல்களின் வழியாகவும், உறுஜுநுஸ்ஸுலாக்கும்
அதாவது ஏறி இறங்கச்செய்யும் அந்த அலிபானது, என்பது.

அலிபானதொருநாளு மகலாதுன்னுயிர் நீங்குமதினவொழிந்
தொலியாகவரு நல்லுமறையோது கலிமாவி னுறையானதன்
மலிவாக வந்நாலு கறுபேதன் றுணரர்கள் மனங்காயிரும்
மெலியாதகறுபேதென்றுணர் ஓர்கள்வெகுஞான வெளிசேறு
[வாள்.

தாற்பரியம்.

அலியென்கிறபரிசுத்த அட்சரகூட்சமமாவது ஜடலத்தைவிட்
டும்விலகாமலே இசுந்துவரும்சரீரம் உயிரைவிட்டும் நீங்கினபோதைக்
கும் சிறிதுகாலம். அஞ்ஞானிகட்கும், எக்காலமும் ஞானிகளுக்
கும் நெருங்கிய உறவினதாக இருக்கும். அப்பேர்ப்பட்டசொளபாக்
கிய நிராமயவடிவாகிய அந்த அலிபை உலகத்தில் பிரயாசையுடன்
தெரிசியாமல் இருப்பவன் கடைசியில் மனதில் பிரகாசமற்றவங்கா
பிரககவேகரணமடைவான். அறிந்தமஹான்கள் இருலோகத்திலும்
கெடுதலில்லாதசீமர்களாகவே வாழ்வார்கள். அறிவதிலும் கலிமா

விஷயம் இருபத்து நான்கு அட்சரத்தில் அறிந்து அறியவேண்டும் என்பது

விருத்தம்.

வெளிசேரும்படி ஞானச்சடரஞ்சு வெளிகாண்பார்வெகுராசிய
மொளிசேறுமுயிராவ தொருநாளு மொழியாது உடலானதில்
வழிநாலுமறையோது கலிமாவினொளிசேரும்வகை யானதிற
நெளிவாக விருநாலு நறுபானதிருநாமமெழுந்தில்லில்மேல் (75)

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் அறிந்துகொண்ட மகாத்மாக்கள் தன்னைத்தானறிந்து
ஞானசொருபமாகிய ஐம்புலாதிகளின் உண்மையான பிரகாசங்
களையும் கண்டு உலகத்தில் சகல ரகசியங்களையும் நிரம்ப எளிதில்
கண்டுகொள்வார்கள், அவர்களின் சரீரத்தைவிட்டும் உயிரும் ஒரு
போதும் நீங்காது அவர்களுக்கு இருதயக்கமலத்தில் வட்டத்தில்
நின்றும் சதாதினமும் கலிமாவில் உள்ளநாலு அட்சரத்தின் ஓசையும்
இன்னொரு ஓசையுங்கூடி எட்டு அட்சரமாகச்சேர்ந்துஹூலி என்னும்
வலப்புரியானது முழங்கிக் கொண்டிருக்கும். எவ்வித மென்றால்
இல்லல்லாஹூலி என்று என்பது.

வேறு.

இல்லென நிரம்பிநின்ற வெழுத்தினைக்கமலத்துள்ளே
மெல்லவே யிருத்திவாங்கி வெறுப்பினை யகலநீக்கிச்
சொல்லினுஞ் சொல்லாவண்ணந் தோத்திரஞ் செய்வீராகில்
கல்லெனும் நயனத்தாடேகதிரவனொளியதாமே (76)

தாற்பரியம்.

இல்; என்று எழுந்து ஜொலித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பரிசுத்த
அட்சரத்தை கமலமாகிய இருதயத்தின் உள்ளால் மெல்லினமாக
அமாவைத்து அப்பால் எடுத்து இழுத்து பூலொகமயக்கம்ஒன்றும்
அங்தவந்துதொடாமல் வாயால் சொல்பிறக்காத வண்ணமாக நடு
நாவில் ஓசைபிறக்கும்படியாக தின்று செய்வீர்களாகில் இரண்டுமா
ணிக்கங்களுக்கு மொப்பாக இருக்கின்ற உங்கள் கண்களின் நடுவே
சூரியன் ஒளிவைப்போல் அந்த உஜுது வந்து தோற்றவாரும்
என்பது.

விருத்தம்.

கதிரொளி பூமியேழுங் ககன மோடறுசிக்மேலு
மதிரநிக்றெழும்புஞ் சத்த மறிவினா லறிந் தபோது
முதிரொளி படைப்புக்கெல்லா முதலவ னீபேயென்று
மெதிரொளி ஞானத்தாடே யிறைஞ்சுவர் முயினைரே. (77)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் இலங்குகின்ற நேத்ர ஒளிவானது பூமியாகிய தீவுகள்
எழிலும், வானத்தினும், அறுஷுலி முதலான திவ்வியஸ்தலங்
களிலும் கேட்கும்படியான அதிர்ச்சியான சப்தத்தை தன்னறி
வைக்கொண்டும் அறிந்தபோது அதன் வடிவத்தை நோக்கி யாறப்
பல் ஆலமீனே! எல்லாவஸ்துவையும் படைத்த நாயன் நீயல்லவா?
என்று சொல்லி அந்த பேரொளியின் கதிர்களுக்கிடையில் நுழைந்து
பணிந்தவர்க்க்தான் முடயீன்கள் என்று சொல்லப்படும். என்பது.

வேறு.

முயினான முயினும் முசிலிமான பேர்களும்
ஆயினான நின்றுவாழு மஞ்சிலொன்றை நெஞ்சுறச்
சேமமானதிக்கிறோடு திற்குஞ் சீவன்மெய்யுள்ளே
சாமநாலினும் நிறைந்த தக்குவாவைச் செய்வரே (78)

தாற்பரியம்.

உள்ளபடியே முஸ்லிம் என்பவர்களும், முடயீன் என்பவர்
களும் தான் உற்பத்தியா யிருக்கின்ற ஐந்து அனாசிறுகளான பூதங்
களில் ஆகாயமென்கிற எட்டப்படாத திர்மலத்தை நெஞ்சார அறிந்து
கொண்டு அத்துடன் ஈடேற்றத்திற்குரிய திக்குரிய அல்லாஹூலி
என்பதையும், கைவல்லியப்படுத்தி ஆத்மாவின் ஸ்தலமான
இருதயத்தில் வைத்து நாலு ஜாமம்வரையிலும் *தக்குவாச் செய்ய
வேண்டும். எப்படியானால் இந்த சரீரம் இருப்பதுடனேதான்
என்பது.

வேறு.

தக்குவாவுக்குத் தவஞ்செயு முயினோர்தமக்கு
மெக்கிமாயுள்ள தலங்களுங் கண்டதினிடையில்

* தக்வா என்பது மனதைச்சரியவிடாமல் செய்கின்ற தியானம்.

மெய்க்குளாந்தல மஞ்சையும் விரும்பிடவல்லோர்
தக்கமகவெனு முத்திரை பெறுமாந்தர்தானே. (79)

தாற்பரியம்.

பரிசுத்தமான வணக்கத்தை செய்வோர்களான முஹமது
ஐனங்களுக்கு எப்போதும் நிலைவரமாக ஐந்து புலன்களின் வாசல்
எனும் துன்யாவைவிட்டும் அடைபட்டுவிடவேண்டும். அவர்களே!
அந்த ஐந்து ஸ்தலங்களைத் தான்விரும்பியும் இருப்பார்கள் அப்
பாது அவர்கள் உலகத்தில் வசிக்கும் ஐனங்களின் நடுவே ஆண்
பிள்ளைச் சிங்கமென்கின்ற முத்திரையான நற்பெயரைப் பெறு
வார்கள். என்பது.

விருத்தம்.

தானமாந் தலமஞ்சையும் தவத்துடன் ரோடா
ரீன் மாய்விடுவார் தமக்குவாவினுக்கேரூர்
வானமாந் தலமஞ்சையும் வகைப்படியுணர்ந்தோர்
ஞானமாந் தக்குவாவெனுநல்வினை காண்பார். (80)

தாற்பரியம்.

அந்த ஐந்து தலங்களையும் வென்று தவஞ்செய்யாத ஞானி
கள் ஈனமான அஞ்ஞானிகள் என்கிற செட்டபேரை விடமாட்
டார்கள். சிரசினமேல் இருக்கிற ஐந்து மகா பூதங்களான ஸ்ரு
பத்தைத்தெளிந்திருக்கின்ற மகான்கள், ஞானமாகிய மெய்பாரை
கூண்டு நடக்கின்ற மேலான ஜயசீலர்களாய் அச்சமற்று இருப்
பார்கள் என்பது.

விருத்தம்.

நல்லலாபமென் றறிந்தவர் நாடியகலிமாச்
சொல்லலாம்பலசுரு திகண்டுணர் ந்தவர்தொடர்ந்தால்
மெய்லொணாத் தலமஞ்சையும் விசுவதித்திடுவார்
எல்லையாந் தக்குவாவெனு மியல்பினைக் காண்பார். (81)

தாற்பரியம்.

ஒரு மனிதன் தனக்கு நல்லபடியானலாபம் வேண்டுமென்ன
ஆசைவைப்பானேயாகில்; அவன் உபாயம் செய்யவேண்டும்; என்று
விதமென்றால் — கலிமாவின் தத்துவத்தைக்கண்டு அத்துடன் விர

விக்கொள்ளவேண்டும் பல பல ஞானவாங்களையும் கண்டு அவர்
களின் திருவாய் மொழிகளைக் கேட்டிருந்து நாளாசரியாய்ப் பழகி
வந்து மெதுவாய் ஐந்து புலன்களின் குணங்குகளைக் கண்டு அவை
களிடம் பழகி அப்பால் அவைகளை வென்று நிர்ணயம் என்கிற
கைப்பிடி கொப்பை நமுகவிடாமல் வைராக்கியம் என்னும் பலத்
தால் இருகப் பிடித்து அப்பால் வரக்கூடிய தன் எல்லையாகிய தக்கு
வாவை உறுதிப்படுத்துவது என்பதாகப் பகுத்திந்துகொள்
என்பது.

செந்தொடைபஃரெடைவெண்பா.

காணவுடம்பதற்குக் கருதுஞ் சுவாத்தியங்கள்
வேணுமென மிடைகள் வேண்டுவது—முணர்
றடிந்திருக்க வேணுமென்று சாற்று வதைப்பார்க்க
மெலிந்திருக்க வேண்டி விரும்புவதும்—மலிந்துடலிற்
கூவத்து வேணுமென்று கூறுவதைப் பார்க்க
ஆபத்தில்லாமல மகிற்று—மேலவர்கள்
நல்லாதானென்று பெயர் நாட்டுவதைப் பார்க்கப்
பொல்லாதா எனன்றுபெய ரேற்பதுவும்—எல்லாதாள்
சீமான் றனந் தேடித் துவாவிற்றப்பதைப் பார்க்கில்
ஈமாணோ தேமவுத்தாக் கென்பதுவும்—முயினுக்
கஞ்சு தவமும்மறிந் தாலொழிந் துதவும்
பொஞ்சுமதைக் காணற் புரிந்து. (82)

தாற்பரியம்.

முஹமதுகள் என்பவர்கள் இன்னும் ஐந்து விதமான தவமுஞ்
செய்துபிரார்த்திப்பார்கள். அவைகளாவன:-மறைந்து போகக்கூடிய
சரீரத்திற்கு கசகசெளக்கியம் ஒன்றும் வேண்டாமென்று விலக்கிக்
கொள்வார்கள். (இன்னும்) குஷிகரமான உண்டிதிண்டிகளால்சரீரம்
பகுத்துப்போய் இருக்கிறதவிரும்பாமல் அழுக்கும் சிக்குமாய்வாடி
வரண்போய் இருப்பார்கள் (இன்னும்) பாழான சரீரத்துக்கு நல்ல
திடாரிக்கமான பலம் வேண்டாமென்று வெறுத்து எந்த நாளும்
ஆபத்தில்லாமல் வாழ்கின்றதேபோதும் என்று தேடிக்கொள்வார்கள்
(இன்னும்) உலகத்திலுள்ள அப்பாவிக்களான அந் பூனங்கள் கூடிநல்

லவர் இவர்! பெரிய வல்லமையுடையவர் இவர்! என்று நுனி நூலில் சொல்லுகிறதைவிட இவன் பொல்லாதவன்டன்! என்று தூஷினிக்க வேண்டுமென்று தேவக் காவலர்கள் (இன்னும்) எக்காலமும் சீமான் தனத்தைக்கொடு! என்று துஆக்கேட்க விருப்பமிடலாதவர்களாய் கவிமாவுடன் மாணத்தைக்கொடு! என்று கேட்பார்கள். இந்த ஐந்து விதமான தவங்களும் முயின்கள் செய்து கொண்டிருப்பார்கள் என்பது.

விருத்தம்.

கருவுற்ற எழுத்தை யுன்னிக் கமலத்தி னழுத்தை நீக்கி
யுருவற்ற வெளியையநோக்கியொன்றுபட்டிருப்பேர்க்கெல்லாம்
குருபத்தரநள்வார் முலக்குகையினிற் கவிமாத் தன்னைப்
பருவத்தே பரிச்செய்வோர்க்குப் பலனுண்டாம் பெருகத்தானே.

தாற்பரியம்.

சீரத்தை உற்பத்தி செய்த அட்சரமான அலிபை நினைப்பில் வைத்து இருதயத்தில் உண்டான விகார எண்ணங்களை நீக்கிவிட்டு உருவமிடல் மல அருவமாய் நின்று இலக்குகினை பரிசுத்த வடிவத்தைக்கண்டு, அத்துடன் ஒன்றுபட்டு விரவியிருக்கின்ற தமஹாத்மாக்களெல்லாம். ஒரு என்ற வழிகாட்டி உழவனாக வந்து சொன்னசாஷி என்னவென்றால். முலத்தரக்குகைக்குள்ளே கவிமா என்கின்ற வித்தை யுறி பருவத்திலேயே பரிர்களாக்கிக்கொண்டால் எக்கால முககேசேதமிடலாமல் ஜீவித்திருக்கலாம் என்பது.

தாசிகு மேலே நெற்று நடுவினின் ருஞ்சோதி
ஊசிகுள் நூலுப்போல வுள்ளம் விட்டகன்றிராது
வாசிகுங் கமலவட்டவடிவினை நோக்கிப்பார்த்து
பூக்கவல்லோர் பூமி பொருளை விட்டகல் வாரானறே. (84)

தாற்பரியம்.

நாசியென்றுப் பாதைக்குநேரே மேலிருக்கும் விவ்வைவான புருவ மத்தியின்கண்ணே நின்று ஆடிவினையாடி பிரகாசிக்கும்படியான தாதெனும் ஒளிவானது. ஊசியில் கோர்த்துத் தொடுத திருக்கும் நூலுப்போல இருதய கமலத்தைவிட்டும் விலகாமல் ஓட்டி நிறுக்கிறது. ஆனபடியால் வாசனை பொருந்திய அந்த நெஞ்சத்தாம்

ரைவட்டத்தை எட்டிப்பார்த்து வணங்க வல்லமையுடையவர்கள் இந்தமாயமான அற்புதனியாவின் எந்தவஸ்துவின் பேரிலும் இச்சிக்க மரட்டார்கள். என்பது.

பொருளொரு பொருட்டு மல்லப்பூமிவிட்டகல்வாரானு
லருளொரு பொருட்டினுலே யவனியை நோக்கிற் பொன்னு
மிருளைவிட்டகல்வாரால்லென்றிலங்கிய கவிமாக்கொண்டு
வெருளதை நீக்கிமேலா சனத்திலிற் றிருப்பாரன்றே. (85)

தாற்பரியம்.

இந்தப்பூலோகத்தின் கொஞ்ச இச்சையைவிட்டும் விலகின நாதாக்களுக்குப் பணங் காக பொன்பொருள் என்பவைகள் ஒருபெரிய காரியமல்ல. அவர்கள் மனதில் நினைத்தார்களானால் அகலது பூமியை நோக்கி உமிழ்ந்தார்களானால் உடனே மண்ணும் பொன் கட்டியாய் சமைந்து விடும். இன்னும் அவர்கள் தான்வேறு நி வேறு என்கிற இருளான இணையை நீக்கி நான், நீ; என்னும் ஒரு மைப்பாட்டில் விரவிக் கொண்டு இல் என்னும் கவிமாவில் கலந்தவர்களாய் மேலான ஆசனத்தில் வீற்றிருப்பார்கள் என்பது.

கவிவிருத்தம்.

முகத்துக்கண்ணே முறுக்கித் திருக்கியே
யகத்துக் கண்ணே யறுத்துப் பிளந்தபின்
வருத்தசோதி மணிவிளக்குன்னுள்ளே
தொகுத்துப் பார்க்கச் சுகம்பெற்றாய் நெஞ்சமே, (86)

தாற்பரியம்.

ஏ! மனமே நீ முகக்கண்களின் பார்வையை உலகத்தின் மயக் சத்தில் விடாமல் ஒழித்து; இருதயமாகிய அக்கண்ணை இல்லற முடைய வழியைக்கொண்டு திறந்து உள்ளே சென்று அங்கே உண்னைப்படைத்த சுத்த பிரகாசமான தப்புடைய தீபவெளிச்சத்தை உன்றன் இருதயத் தாமரையின் கண்ணே நீங்காத நிலையாக நினைவை நிறுத்திப் பார்வையிடுவாயாகில் அப்போதுதான் சுகம் பெறுவாய் என்பது.

பகுந்து பெய்மைப் பலபலகூறதாய்
வருந்ததொன்றை மணிவிளக்காக்கியே
கவிழ்ந்து பார்க்கக் கமல வகாரத்தை
நிமிர்ந்து பார்க்க நிலைபெற்றாய் நெஞ்சமே

(87)

தாற்பரியம்.

இந்த சரீரத்தை, சதை, மண்ணென்றும், இரத்தர் தண்ணீர் ரென்றும. சுவாசம், காற்றென்றும், இப்படியாக நான்குபலங்கள் படுசதி. அதிலொரு பங்கான ஆகாயத்தை நினைவாக்கி அதையே லமஸ்த லோகங்களுக்கும் அடித்தளமான இராஜ கருவியாக்கி அதையே இருதயத்தின் மணியினக்கின் பிரகாச வெளிச்சமாக்கி அந்த வெள்சத்தை ரூஹு இருக்கின்ற ஸ்தலமாகிய இ-து பக்கத்தின் சுரல தாமரையின் பக்கமாகக்கவிழ்ந்து பராகமம் நிலைய தின்று சற்றே நிமிர்ந்து புருவ மத்தியில் பார்வையைக் கதிர்முனை போல் தோக்குவாயாகில் அப்போதுதான் நிலைபாடான உஜ்ஜிதை சந்திப்பாய். என்மனமே. என்பது.

கணங்கொள் பூதங்கலந்த வனத்திடை
கணங்குபோலச் சுருண்டு கிடந்ததை
யிணங்கிமெல்ல வெழுப்பி யிருத்தியே
வணங்கிப் பார்த்து மகிழ்ந்திடும் நெஞ்சமே. (88)

தாற்பரியம்.

கருவிகரணங்கள் என்னும் பூதக்கூட்டங்கள் நெருங்கியிருக்கின்ற வணமாகிய சரீரத்தில் வண்டைப்போல் சுருண்டு கிடக்கின்ற ஆத்மா என்னும் தத்துவ ஒளியைத்தெரிசித்து மெதுவாக அதற்கு உஷார்கொடுத்து எழுப்பி அதுடன் உறவாடிக் கலந்து வணங்கிக் கொண்டு எந்நாளும் ஆநந்தத்துடன் வாழ்ந்திருப்பாய் மனமே என்பது.

அல்லி ராப்பகலான சுவாசத்தை
மெல்ல மெய்யில் விளக்கொளியாக்கியே
நல்லதென்றுயர் ஞானக்குருபரன்
சொல்லிற் பார்த்துக் கமம்பெற்றாய் நெஞ்சமே. (89)

தாற்பரியம்.

இரவும் பகலுமாகசரீரம் என்னும்பட்டணத்தில் உலாவிக்கொண்டிருக்கும் பரம்பொருளாகிய மூச்சை மெதுவாகப் பழக்கியிருத்துப் பிடித்து ஜ-த்தின்கண்ணே விளக்காகக் கொளுத்திவிட்டு நல்ல காலத்தின் அதிஷ்ட திரவியம்போல் வந்தகாமிலான குருவின்

சொல்படி கலிமாவிலை அதை நோக்கியாயாகில் அப்போதுதான் க உப், பெற்றுக் கொள்வாய் என்மனமே! என்பது.

வேங்கை மெய்யை வெருட்டிப் பிடிக்கண்
டோங்கி மெல்ல வயர்த்தி யிருத்தியே
பாக்கினாடு பரம சுவாசத்தைத்
தூங்கிப்பார்க்கச் சுகம்பெற்றாய் நெஞ்சமே. (90)

தாற்பரியம்.

மனமே வேங்கைப்புலியாகிய மவத்தானது உன்னை வந்து தூரத்தி ஒரு பிடியாய் பிடித்துக் கொள்வதற்கு முன்னமே உன்னை நடத்தாட்டி வருகின்ற பரம்பொருளாகிய சுவாசத்தை மெதுவாக ஏற்றியிறக்கிப் பழகிவந்து உன்னை பளுவாக்கி விட்டு அதை நீபார்த்திடுவாயாகில் அப்போது எல்லாசுகங்களையும் தடைமறவில்லாமல் பெற்றுக்கொள்வாய் என்பது.

ஒய்வி லாப்புன லூறிய வாவியிற்
பூவி லாமணம் பூத்த கமலத்துள்
வாயி லாவண்டு வந்து மனங்கொள்ள
ஈயி லாக்தே னினிப் புற்றாய் நெஞ்சமே. (91)

தாற்பரியம்.

எந்நேரமும் இடைவிடாமல் புனலாகிய இரத்தமானது ஊறிக்கொண்டிருக்கின்ற இருதயத்தின் தடாகத்தின் கண்ணே? புஷ்ப மில்லாமல் மணக்கின்ற வாசனையானது விரிந்திருக்கின்ற. சுரல தாமரையின் நடுவே வாய் இல்லாத வண்டாகிய சுவாசமானது வோடிவந்து அத்தாமரையின் பரிமளத்தை முகந்துகொள்ளவே ஈயில்லாத தேனாகிய கலிமா யென்கின்ற ஹா ஹி ஹூ எனினும் அட்சரங்களானவைகள் இனித்துத் தன்னை மறந்துவிட்டது மனமே என்பது.

மக்கம் வாழு முஹம்மதர் சொற்படி
சொர்க்க வாழ்வுஞ் சுகமு மிழந்துபேர்ய்
நெர்க்கமான நெருப்பில் விழாமலே
ஹக்கனோடு கலந்திடு நெஞ்சமே. (92)

தூற்பரியம்.

திருஸ்தலமாகிய மக்கமா நகரத்தில் மனுஷாவதாரங்கொண்டு உதையஞ் செய்துவந்த நபிகள்நாயகம் முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவசல்லம் அவர்கள் கட்டளைப்பிரகாரம் நடந்து சுவர்க்க வாழ்வையும், விகாவையும் பெற்றுக்கொண்ட மதியில்லாமல் பேதா பேதகப்பட்டு இருவினையாகிய பெரும்பாவப் பொதிகளைத் தேடிச் சுமந்த கழுதைபோல் அநேக அகோரவிகார ஞ்ருபாதிகளைக்கொண்டும் சதாயாதனை செய்யப்படுகின்ற நரகக் குழியில் விழுந்திடாமல் உன்னுக்குள் மறைந்தவனாக இருக்கின்ற தலைவன் உன்னை இல்லாமாக்கி அப்பால் இருப்பவன் யாரென்று கூர்மையுள்ள புத்தியைக்கொண்டு விசாரித்து பார்த்து அதுடன் விரவிக்கொள் மனமே! என்பது.

ஜாயிலென்றதகைமையை நீக்கியே
வாயிலன்றி மனத்திலொள்ளுக்கியே
ஆசனவென்றி வாலறிந்தபின்
காயிலாக்கனி கண்டிடுநெஞ்சமே

(93)

தூற்பரியம்.

தன்னையறியாத ஜாஹில் என்கின்ற தன்மையை நீக்கிவிட்டு வாயால் சொல்லிக்கொண்டலையாமல் அந்தப் பொருளை மனதின் கண்ணே ஒன்றுபடுத்திக்கொண்டு ஹாஹி ஹு வென்கிற கலிமா வால் அறிவையறிந்தபின் காயில்லாமல் பழமான தன்மையுள்ள அப்தாய் இருந்த நீ அகதாகின்ற தத்துவத்தைக்கண்டு கொள்வாய் என்பது.

முனாபிக்கென்றமிடிமையை நீக்கியே
வினாபிக்கும் மருபுபெனுஞ் சோதியைய்
பறையகல்பு பணிவீடையானபின்
கறையத்தோடு கலந்திடு நெஞ்சமே.

(94)

தூற்பரியம்.

மனமே! நீ முனாபிக்கு என்கின்ற தரித்திரியத்தைவிட்டும் உன் னில் பூரணமயமாய் நிறைந்திருக்கின்ற மருபு; என்னும் பிரகாசத் தை ஆசைகொண்டு மருண்டு திரியும் மளக்குரங்கானது உன்வசப் பட்டு பணிந்தபிறகு உன்றப்புடன் கலந்து ரஹித்துக்கொள் என்பது.

நீயு நானு நினைத்திடுங் காலையி
வேதுநான கண்டிறைஞ்சுவ நீதியாய்
நீயுமென்னுள் நினைப்பது தாளின்ன
நேரமென்றே யிருப்பது கண்டிலேன்.

(95)

தூற்பரியம்.

மனமே ஒரு நிச்சயம் சொல்லுகிறேன் கேட்பாலாக. நீ வேறு நான் வேறு என்றிருந்த விகாரத்தை ஒழித்து நீயும் நானும் ஒன்று என்கின்ற ஒருமையில் விரயிய பிறகு வேறு நான் எந்த வஸ்துவை வணங்கப் போகிறேன். ஆனதினால் நீதியாக நீ எனனோடும் நினை ஷ்டன் கலந்து ரஹித்து நேசித்திடுப்பது எந்நேரமோ அறியவிலை என்பது.

கட்டளைக் கலிப்பா.

சீயும் நீருந்திருத்திய மெய்யுகளை தேனூர் வந்து சிறந்தது கண்டியான்
ஆயும் நீரையகற்றி யமிர்தமதாக வுண்டவர் பாதம் பணிந்தபின்
காயுடன்றிக் கனிந்த கனிபழங் காண்பர் கண்டுகனித்த குருபரன்
நீயவென் றியமிர்ந்துண்ணுவ் காலையி வேது தன்கண்டிறைஞ்
கவனெஞ்சமே .

தூற்பரியம்.

நாற்றமுடைய சீலும் ஊனநீரும் கட்டுப்பட்டு நிற்கிற இந்த சரீரத்தில் இனிமையான தேவாயிர்த்ததுக் கொப்பான தேன் என்கிற கலிமாவின் ரஞ்சிதமானது சிறந்து வந்திருக்கிறதை நுட்ப புத்தியைக் கொண்டு தெளிந்தறிந்துகொண்ட பின்னால் நான் பலமாதிரிப்பட்ட ஆராய்ச்சியை விட்டும் விலகி அந்த மேலான தேன் சுவையைக் கொண்டு குடித்த நாதாக்களின் பாதாரவிந்தங்களைப் பணிந்து அதன் பின்னால் காயில்லாமல் ஒரு பழமானது பழுத்த தன்மையான இந்த சரீரத்தின் அடிமைத் தனத்தை ஒழித்து எல்லாம் நாய்தான் என்ற சக்கற்ற தீர்ப்பைப் பிடித்துக்கொடுத்த காயிலான குருவின் தந்திர உபாயத்தின் பொருட்டால் என்னில் உள்ள இடகலையின் தோற்ற மாகிய சந்திரனில் இருந்து பொழிந்த அமிர்தம் உண்ணும்போது உன் கண்ணுக்கு உன்னையன்றி வேறெந்த சொருபம் தோற்றப் போகின்றது. மனமே என்பது

கட்டளைக் கலிப்பா.

நீதியாயுள்ள ஜாதியனைத்தினும் நீக்கமன்றி நினைப்பவர் கல்பிலு
மாதியான பொது வஸ்துள்தெனு மஞ்சி லொன்றை யறிந்தவர

கூறவே, யோதி நூலை யுணர்ந்திடு நாளெல்லா முள்ள மோடித்
தளர்ந்திது காணொனுஞ் சோதியாய்வரு ரவ்வெழுத் தொன்றினைத்
தொடர்ந்து காணச் சுகம் பெற்றும் நெஞ்சமே. (97)

தாற்பரியம்.

நீதமேகிய ஒழுக்க நடைபின் சரிபட்டு நடக்கின்ற ஸமஸ்தான
ஜீவராசிகள் கடங்கலிலும், இன்னம் இரண்டுபடுத்தாமல் ஒருமைப்
பாட்டில் திட்டப்படுத்திக்கொண்ட பெரியோர்களின் திருமனதிலும்,
வைவக்கும் ஆதிவஸ்து இதுதான் என்று ஐந்து பூதங்களில் ஒன்றாகிய
ஆகாசத்தைத் தெரிந்துகொண்ட வல்லமை சாலிகள் சுட்டிக்காட்டின
வுடனே, வேத சாஸ்திர தந்திரங்களின் முடிதிறக்கப்பட்டு அதன்
பேரில் வைத்திருந்த நம்பிக்கையை கைவிட்டுவிட்டு உலகம
யாவற்றிலும் பரிபூரணமாய் நிறைந்த ஜோதியானது அந்த ஒரு
எழுத்தில்தான் ஒளித்திருக்கின்றது என்று அதன்பேரில் ஆசை மீறி
அதைத் தெரிசனம் பண்ணினவுடனே சதாகுகங்களைப் பெறுவாய்
மனமே என்பது.

விருத்தம்.

சூலமாயெழுந்த சீவனறிமது தெரிசிப்போர்கள்
சாலமர மறைகளேனுஞ் சாத்திரச் சுகக்கமெல்லாரு
சூலைபோல் வயிறு தோன்றத் தொடங்கின தொழிலா மென்றார். (98)

தாற்பரியம்.

ஞானமான பெரிய கூரிய அறிவில் பழகிவந்து சர்வ உலகக்
காரண கருவியான அந்த ஒளிவைக் கண்ணுங் கருத்துமாய்த்
தெரிசித்து ஐயம் பெற்றுக்கொண்ட மஹான்கள் எல்லாரும் இந்த
உலகத்தில் வேதம் என்று சாஸ்திர சோடிகள் என்றும் பெருகி
ஜாதி மத பேதப்பட்டு ஜனங்களை மருட்டி நடத்துகின்ற விதமெல்
லாம். உலகவாசிகளான வேத சாஸ்திரிகளானவர்கள் தங்கள்
நிறையாத வயிறுகளை வளர்க்கவேண்டியதற்காகப் பின்னிள்ள
வலைகளாக இருக்கும் என்று சாஷி சொன்னார்கள் என்பது.

விருத்தம்.

அண்டமு மவனிதானும் மதிர்ந்திட மறைகளோதிக்
கண்டமுங்கடுத்து நோவக் கதறிய மைந்தர் சேண்மோ
என்று முள் எவனை மெய்யுளெழுந்தினு விருத்திப் பார்க்குந்
தொண்டருக் கடிமை செய்தாற் சேரலாஞ் சுவர்க்கம் தானே. (99)

தாற்பரியம்

ஆகாசமும் நீங்கள் வாசம் பண்ணும் பூமியும் அதிர்ந்து போகும்
படியாக வேத சாஸ்திரங்களை ஒதுவோதென்று வோதி தொண்டைக்
குழியில் நீரும் வரண்டுபோகுமடியாய்க் கத்திக் காலந்தள்ளுகின்ற
மந்தப் புத்தியுள்ள மூட ஜனங்களே! கேளுங்கள் நீங்கள் இவைகள்
போன்ற வேஷங்களை விட்டுவிட்டு சதாகாலமும் நிலையாக இருக்கும்
படியான ஆதிவஸ்துவை இருதயத் தாமரையில் வைத்து ஒரேயொரு
அட்சரத்தால் தெரிசித்த அன்பர்களான ஆஷிக்கீன்களுடைய
பாதத்தில் விழுந்து கட்டிப் பிடிப்பீர்களானால் சுவர்க்கம் உங்கள்
பேரில் விற்றிரயமாய்விடும் என்பது.

வெண்பா.

மேய்த்தேரை மெய்யென்று பேதலிந்த மான்போலச்
சாத்திரங்களோதித் தளராதே சாத்திரத்தைக்
கற்றறிந்து விட்டாற் கதியாகாதப் பொருளைச்
சற்றறிந்து பாராய் தரித்து. (100)

தாற்பரியம்.

கானகத்தில் கொள்ளிவாய் பிசாசுகள் கூடி தழையும் குழையு
மாய் ஜோடித்து நடத்திவந்த ஒரு தேரைக் கண்டு ஒகோ இந்தத்
தேரில் நாம் அருந்திப் பசியடக்கக்கூடிய தழைகள் தொங்குகின்றன.
ஆனதால் கூடவேபோனால் நல்ல சொளகரியமாய் தின்னலாம் என்று
ஒரு மான், தன்பாலை நினைத்து மறக்காத குட்டிகளையும் விட்டுவிட்டு
சென்று சிறிது தூரம் போனதும் அந்தப் பிசாசு கூட்டங்கள் இந்த
மாணக் கண்டு கும்மாளி போட்டு கூத்தாடிக் குரவையுடன் வந்து
அதன் குரவையைப் பிடித்துக் கடித்து இரத்தத்தை யுறுஞ்சும்போது
அந்தமான் எவ்விதம் மருண்டு தவித்ததோ அதே கெதியாக இந்த
மாயஉலகத்தில் மனுஷ ஜன்மமெடுத்துப் பிறந்து வீணாக வேத
சாஸ்திரிகள் சொன்ன பெரியயை நம்பி ஸ்திரீகளின் காமசோகத்தில்
மிதந்து புத்தியைக் கரையானுக்குக் கடன் கொடுத்துவிட்டு கடைசி
யில் வரும் எமன்கையில் சிக்கிக்கொள்ளாதே. நீ கற்ற வேதங்களில்
அந்தரங்கமாய் நுழைந்து கிடக்கின்ற வஸ்துவை ஒன்றுபடுத்தி
மனசு அளவில் கொஞ்ச நேரம் உன் எண்ணத்தை கதிர்முனைபோல்
நிற்கவைத்துப்பார் அப்போது உண்மை யென்பதின் ருஷியானது
தானே தெரியவரும். என்பது.

எறும்கடை யென்பத்து நான்குநூறுயிரத்து
 னூறும் பொருளையாரு முணரர்கள்—வெறும்பாணை
 பார்த்திருந்துத் தூங்குவார் பசிகளினூற் பாவியர்கள்
 சாத்திரத்தின் கேடாவர்தான்.

(101)

தாற்பரியம்.

யானைமுதலான எறும்பு கடைசியாக உள்ள எண்பத்துநான்கு
 நூறுயிரம்கோடி ஜீவஜந்துகளின் சரீரங்களிலும் தன் வல்லமை
 விளையாட்டின் ஹிக்கமத்தால் சங்கிலித்தொடர்போல் கலந்து
 மறைந்தகொண்டிருக்கும் அந்த எட்டாத பொருளைப்பற்றி மன
 தில் விசாரணை பண்ணாமல் சோற்றுப் பாணையில் சோறு ஒன்றுங்
 கிடையாதென்று நல்ல தெரிந்திருந்தும் அதற்குரிய முயற்சி செய்
 யாமல் கடிசான பசியோடும் கிடந்து தூங்குகின்றபரம சோம்பேறி
 கள் போல உலகவாசிகளான பாதச ஜனங்கள் வீண் விளையாட்டி
 லும் சிரிப்பிலும் பனதைப் பராக்காக்கி விட்டு வேத சாஸ்திரி
 களின் சொல்லைப் பிடித்துக்கெட்டு அழிந்து விடுகிறார்கள். என்பது.

அழுக்கறுத்து மெய்யை யறிந்தோர்கள் முன்சென்று
 சுழுக்கழுத்து நீகேளு சொல்லுவா—சூட்கருத்தை
 வஞ்சகத்தை நீக்கிவான் பொருளை யென்றுமவர்
 தஞ்சமெனக் காட்டுவார் தான்.

(102)

தாற்பரியம்.

யாரப்பா! இதை நோட்டமிடுகிற அறிவுள்ளமகனை? உலக
 மயக்கத்தில் உன்னை விற்றுவிடாமல் தன்னை இன்ன தென்று அறிந்
 திருக்கின்ற மேலோர்களான நாதாக்களை நீகண்டு பிடித்து அவர்
 கள் பாதத்தைமுடுகி வெட்கத்தை உதறிவிட்டு ரகசியத்தைக்கேள்.
 அப்போது அவர்கள் உன் இருதய வடிவைப்பற்றிச் சொல்லுவார்
 கள். அத்துடன் உன்மனதின் வைராக்கியத்தைக்கண்டு அவர்கள்
 யாதொரு வஞ்சகமில்லாமல் உன் அசலான பொருளை இதுதான்
 என்று சுட்டியுங் காட்டுவார்கள் என்பது.

வோதியர்கள் சொல்லதனை மெய்யென்றிருப்பவர்க்
 ளாதி நிலையீதென் றறியார்கள்—ஓதிமிக
 உள்ளத்தரும் பொருளை யுணரா தவர்நாளைக்
 கள்ளர்படும் பாடெனவே காண்.

(103)

தாற்பரியம்.

வஸ்துதக் கண்டுகொள்கின்ற உபாயம் இப்படிபேயன்றி உலகத்
 தில் வயிறுவளர்க்கப் பொய்வேஷம் போட்டுக்கொண்டு கலைக்கானங்
 களை வாயால் புலம்பித்திரிகின்ற சாஸ்திரிகளின் சொல்லைத்தொடர்ந்
 தால் ஜனங்கள் யாதொருபயனும் பெறமாட்டார்கள். அந்த சாஸ்திரி
 கள் அவ்வளவுகல்விகளைக்கற்றுத் தமஇருதயசொருபத்தின் வடிவைச்
 சந்திக்காமல் போனார்களானால், அவர்கள் மரணவேளையில் திருடர்
 களைப்போல் பறக்கப் பறக்க முழிப்பார்கள். அது மேலைக்குத் தெரிய
 வரும் என்பது.

மெய்யிலே யுள்ளதொன்றும் விள்ளார்கள் வேதியர்கள்
 பொய்யிலே யுன்மனதைப் பூட்டுவார்—கையிலே
 கண்ணாடி வைத்தாலுங் காணாதகப்பொருளை
 விண்ணார்ந்திருப்பரே மேல்.

(104)

தாற்பரியம்.

உண்மையாகிய மஅரிபத்துல்லாஹின் விஷயத்தைப்பற்றி வேத
 சாஸ்திரிகள் யாதொன்றும் பேசமாட்டார்கள். அது வஞ்சகத்தால்
 அல்ல தங்களுக்கு அதன் விஷயத்தில் தெரியாததினால் வீண்பொய்
 யாகிய உலகமயக்கத்திலேயே உன்மனதைக்கட்டி விடுவார்கள். அதி
 லும் சில வேஷதாரிகளான குருமார்கள் கையில் கண்ணாடிகளை
 வைத்துக்கொண்டு அதோ! தெரிகிறதுபார் என்று கண்பார்வையின்
 ஒளிவைக்காட்டுவார்கள் அந்த பொருளானது இப்படிப்பட்ட ஜால
 வலையில் அகப்படாது. அது அகப்பட்டுக்கொண்டவர்களின் பார்வை
 யானது இருதய சாயலாய் மேல்நோக்கியிருக்கும் என்பது

கட்டளைக் கலித்துறை

ஈமான் றனக்கு மிகலாம்நெறிக்கு மிடைநடுவே
 தேமரங் கனியுண்டு செய்பரிதால் செய்பிலஞ்சி லொன்றை
 ஆமா மெனக்கலி மரவாலெழுப்பி யறிந்துணர்ந்தால்
 சீமான் றனம்பெற்றுவாழ்வீரென நபிசெப்பினரே.

(105)

தாற்பரியம்

ஈமான் என்கின்ற உறுதியான எண்ணத்திற்கும், இஸ்லாமென்கின்ற கலிமாவுக்கும் இடையில் தேமாங்கனியாகிய தன்னை நம்புடன் விரவச்செய்கிற முறையொன்றிருக்கிறது. அஃத யாராலுஞ்சொல்ல முடியாது. ஒருவாறு நமது பிற சிகளான உலகவாசிகள்பேரில் கருணை வைத்துச்சொல்கிறேன். கலிமாவில் உள்ள இருபத்துநான்கு அட்சரங்களிலும் முக்கிய பாதையையுடையது ஐந்து அட்சரங்கள். இந்த ஐந்திலும் ஒரேயொரு அட்சரந்தான் எல்லாவற்றையும் பொதிந்து நிற்கின்றது. அதை உறவாடி கலிமா என்கின்ற திறவுகோல்கொண்டு திறந்து உள்ளமான இருதயத்தின் வட்ட வடிவில் தூக்கியெழுப்பி இருத்திப்பார்த்து அது யார்? நாம் யார்? என்று விசாரித்தால் நீங்கள் திகரில்லாத சீமான் தனமாகிய சதாகால வாழ்வைப் பெற்றுக் கொள்வீர்கள்! என்று நமது சர்வ லோக யோக தற்பர ஜகத் குருவாகிய நபிகள் நாயகம் அவர்கள் திருவாய்மலர்ந்து சொன்னார்கள் என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை

அறுநான்கோ அட்சரக் கோடாரியை கொண்டறிந்துளத்தில்
மறிவான வஞ்ச மனத்தைத் தறித்து தயற்புணமாய்ச்
செறிவான தீயிலமுதாவ வித்தினைச் சேரநாட்டுப்
பொறிவிண்களை புறித்தாற் பெறலாஞ் சொற்கப் பொற்பதியே.

தாற்பரியம்

இருபத்து நான்கு எழுந்தாகிய கலிமாவுறாதத்தென்னும் ஞானக் கோடாரியைக் கொண்டு அறிந்து இருதயத்தில் அப்போது ஹவா வென்கிற மனதின் கண் வந்துகூடுகின்ற உலகமயக்க அவத்தைகளை யெல்லாம் தறித்துவிட்டு, வெட்டி இருதயத்தை ஒரு வயல் நிலமாகத் திருத்தி தீனுல் இஸ்லாமுக்கு உயிராக இருக்கிற கலிமாவில் அழிந்தமான இல்லல்லாஹு வென்கிற விதையை நினைவுடன் கலந்து விதைத்து முளைகண்டவுடன் நடுவை செய்து ஐம்புலன்களின் விகாரக் கிருத்தியங்களான களைகளை அப்போதைக் கப்போது பிடுங்கிக் கொண்டுவந்தால் சுவர்க்கபதியாகிய ஈடேற்றம் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்பது.

முன்னாள் கெழுத்தில் முதலாண் கைவிட்டு முதிர்ந்தெழுந்த பின்னாள் கெழுத்துப்பிறவா சூதித்தெழும் பேரெழுத்தில் அன்னாள் கி லொன்றதனாலே கமலத் தழுக்கறுத்து மன்னாள் குபோத முற்றூற்பெறலாஞ் சொர்க்க வாழ்பதியே (107)

தாற்பரியம்.

அஷ்ஹதுக் கலிமாவில் பேர்பாதியாகியது, பன்னிரண்டு அட்சரங்களை யுடையதுமான லா-இ-லா-ஹ இல்லல்லாஹு என்பதில் முதல்வரும் நாலு அட்சரத்தைக் கீழ்த்து அங்கிருக்கும் இணையான குபிராவிலக்கி பின்வருகின்ற நாலு அட்சரத்தில் பிரிவினை இல்லாமல் உதித்திருக்கின்ற பூங்காவனத்தின் ஒரு மலசாகிய ஹு என்பதும் அட்சரத்தை நினைவுடன் கூட்டி இருதயத்தில் வந்து கடிக்கிடக்கும் பல உபாதினான அழுக்குகளையும் சிறுகச் சிறுக கழுதி கொண்டால் தடையில்லாமல் மரகத விமானமான பட்டணங்களை யுடைய சுவர்க்க மண்டலம் சேர ஹேதுவாகிக்கும், என்பது,

வலியான் நிருவொளிக்குள்ளே யுயிர்கள் வளர்ந்துருவாய்
மெலியா வணக்க மறியாதநாளினில் மெலவன்றன்
கலிமாவை நெஞ்சிறவரும லொன்றெனக் காணவைத்தான்
சலியாதிருமனமேயி ரகுலுண்டுந் தாபரமே. (108)

தாற்பரியம்.

வல்லமைப்பொருளாதிய அல்லாஹுத் தஆலாவின் சிர்ருள ஒளிவுக்குள்ளே எல்லா ஜீவராசிகளும் புதைந்து கிடந்து ஜென்ம கிரஹங்களால் அவைகள், சரிசக்தியடைந்து வளர்ந்தும் தன்னையறிகின்ற உபாயங்களை கண்டு வணங்கத்தெரியாமல் தவிக்கும்போது அந்த வெளிவுக்குரியவன் தன்கலிமாவின் சூட்சுதை யறியும் படியாக தன் ரகூல யனுப்பி அறியவைத்தான் ஆனபடியாலே ஏ! மனமே நீ ஒன்றும் விசனப்படாதே. நமது ரகூல் நாயகம் இருக்கிறீர்கள். தாபர வஸ்துவாக என்பது,

வலியான் பொருளை யுணராதமாந்தர் வணக்கமொன்று,
பலியாது நானிப்பகையாகு மென்றிறை பாழுடம்பின்
கலிமாவின் கிள் கூடர்நான்கி லொன்றைக் காட்டிவைத்தான்
சலியாதிருமனமேயி ரகுலுண்டுந் தாபரமே. (109)

தூற்பரியம்.

வல்லமைபெற்ற அந்தப்பொருளைத் தெரிந்துக் கொள்ளாத ஜனங்கள் வணங்கின்ற வணக்க மொன்றும் பவியாது அதுவே மேலக்குக்கடினமான சாட்சியாய் வந்துநின்று எதிர்க்கும் என்று கிருபையுள்ள நகுமரானிய ஆண்டவன் நமது சரீரத்திற் கண்ணோ ருலமந்திரமான கலிமாவின் நான்குமணி விளக்குகளையும் கொளுத்திப் பிரகாசிக்கும்படியாகச் செய்திருக்கிறான். அதிலொன்றைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொள்ளும்படியாகவும் வேதங்களில் தெளிவாக அறிவித்தான் ஆனதினால் மனமே நீ விசனிக்காதே நகுலுல்லாஹி அவர்களின் தாய்மான துணையிருக்கிறது. என்பது.

வலியான் நிருவுளத்தாலே யெழுந்தவகி யெழுத்தைக்
கலிமாவினாலு ஹறுபி லொன்றானதைக் கண்டறிய
மெலியாதிறை வனருளால் மனத்தை விளக்கி வைத்தான்
சலியாதிருமனமேயி நகுலுண்டுந் தாபரமே. (110)

தூற்பரியம்.

அல்லாருத் தஆலா தன் திருவுவப் பொருத்தத்தைக்கொண்டு தன் திவ்யதீர்க்கதரிசியான நமது நபிகள் யெருமானார் அவர்களுக்கு இறக்கிவைத்த வஹிகளில் தன் மர்மத்தையும் கலிமாவில் நுழைத்தான். அதை மிகுநுஜியில் நன்மடவுலிகைவரவழைத்துப் பேசின ரகசியம் பன்விரண்டாயிரம் சங்கதிகளில் ஒன்றாக சம்பாஷித்தான் அப்போது நான் அட்சரத்தில் ஒன்று என்ருன். ஆனதால் அந்த ஒன்றைப் பகிரங்கமாய்ச் செல்பவர்கள் பாவியவர்கள், ரகசியத்திலே அதைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு அனேகம் துறைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறான் ஆனபடியால் ஏ மனமே! நீயொன்றுக்கும் அஞ்சாதே நமது ரகுல்நாயகம் நல்ல துணையாக இருக்கிறீர்கள். என்பது.

அலியா யெழுந்துயி ரெல்லாம் நிரைந்தண்டரண்டமெல்லாம்
மலியா வெழுபத்தோடெழாக வைத்தனன் வஞ்சகமறக்
கலிமாப் பொருளதை நாலாங்கறுபினிற் காட்டிவைத்தான்
சலியா திருமனமேயி நகுலுண்டுந் தாபரமே. (111)

தூற்பரியம்.

அலியாய் எழுந்துநின்ற பரம்பொருளானது அண்டரண்டங்க ளான உபாதிகளிலுள்ள ஜீவ கோடிகளுள்ளும் பூரணமயமாக நிறைந்து அப்பால் அதை எழுபத்தேழு தத்துவ அட்சரங்களாகப் பிரித்து எழுபத்தேழு கூட்டங்களைப் பிரித்து விட்டு, தான் அவை களில் நாலே நாலு அட்சரங்களில் வந்து ஒளித்திருந்து ஞானவான் களான மெளனமுடையவர்களுக்குத் தெரியும்படியாயும் தன்னைக் காட்டிவிட்டான். ஆனபடியால் மனமே! நீ ஒன்றுக்கும் விசனிக்க வேண்டாம். நபியவர்களின் துணை நமக்கிருக்கின்றது. என்பது.

அவிபேடுலாமுந் திறல் ஹெயு மீமு மனாதி முன்னான்
மெலிவான தாலில்விடுத் துரைத்தானதை விண்டறியக்
கலிமாவோடே கன்றிருநாமத்தேன்விட்டருந்தச்சொன்னான்
சலியாதிருமனமேயி நகுலுண்டுந் தாபரமே (112)

தூற்பரியம்.

அனாதி வஸ்துவாகிய அல்லாதன் ஹிக்கத்தைக் காட்டியிருக் கும்பரிசுத்த அச்சரங்களான. அலிபு. லாம். ஹே. மீம் என்னும் இந்நான்கு அட்சரங்களையும் முன்னமே தால் என்னும் அட்சரத் தில் வைத்துப் புதைத்திருந்தான். அதை அநேக யுகத்தந்திர உபாயத்தால் பகுத்தறியும் படியாக ஒரு அரும்பொருளான உபாயமும் சொன்னான். எப்படியானால் கலிமா என்கிற மாங்களியில் அவன் திருநாமமாகிய ஹூலி, என்கிற தேவாயிர்த்தத் தேனைவிட்டு விரவிக்குடித்தால் அதுவே நீ நானாஹிறதற்குக் காரணமென்று காட்டியும் போட்டான். ஆனபடியால் ஏ மனமே. உனக்குக்கவலை வேண்டாம் நமது நாயகம் நகுலுல்லாவுடைய துணையாயிருக்கிறது. என்பது.

வலி தானவைத்தெழுத்தட் சரமாதி வடிவென்றுன்னி
மெலியா மலாறுநூ ருயிரங்கோடி விண்ணோருரைத்த
கலிமாவினால் மனக் கண்ணாடியைச் சிக்கலாடச்சொன்னான்
சலியாதிரு மனமேயி நகுலுண்டுந் தாபரமே. (113)

தூற்பரியம்.

வல்லமைக்குரிய மேலே சொன்ன ஐந்து அட்சரங்களும் ஆதி யின் சொருமம் என்று தீர்மானித்து அல்லாவுடைய ஆறு நூருயி

ரங்கோடி மலக்குகளும் சொன்னதாகிய பரிசுத்தமந்திரமான அஷ்ட
ஹதுக் கவிமாவைக்கொண்டு இருதய இருளை ஒதுக்கிக் கண்ணாடி
யில் முகம் பார்ப்பதுபோல் தன்னைப்பார்த்து சந்தேகந்தெளிந்துக்
கொள்ளுங்கள். என்று மிரோஜியில் நற்புசொல்லி யிருப்பதாலே ஏ
மனமே, இனி நீவிசனப்படவேண்டாம். நமது நஞ்சுல் நாயகபதுணை
யாக இருக்கிறீர்கள். என்பது.

அலிபாயெருந்திடு முன்னே யுதித்திடு மட்சரத்தில்
வலிதாயிருந்த ஹறுபேதென்றுன்மனக் கண்டிற்றது
கவிமாப்பொருளைக் கமலத்துள்ளே பயிராக்கச்சொன்னான்
சலிமாதிருமனமேயி நகுலுண்டுந் தாபரமே. (114)

தூற்பரியம்.

எமனமே! என் விசனப்படுகின்றாய்? பதினெண்ணாயிரம் ஆலங்
களும் அலிபுக் குள்ளிருந்து உற்பத்தியாகும் முன்னமே. தனியே
எழுந்து நின்ற அட்சரம் ஒன்றிருக்கிறது. அதன்பேர். (துக்கத்து)
என்றறிந்துக் கொள் அதன் சிபத்து எது? என்று மனக்கண் திறந்து
அறிந்து அத்துடன் கவிமாவின் உள்ளதாற் பரிசுஷ்டத்தை இரு
தய நிலத்தில் இட்டுப் பயிற்செய்து ஆதாய ஊதியம் பெற்றுக்கொள்
னப்படியாக ஆண்டவன் சொல்லியிருப்பதாலே நமது நஞ்சுல்
நாயகம துணையிருப்பார்கள், என்றறிந்துகொள். என்பது.

அலிபானதுக்குளடங்கலு மாயிற்றென் றன்புகொண்டே
மெலிவாயினை வளருள் ஞானம் பெற்று வினைகளறக்
கவிமாவை மூலக்கருத்தா லெழுப்பியின் ண்டநாயக
சலியாதிரு மனமேயி நகுலுண்டுந் தாபரமே (115)

தூற்பரியம்.

என பாதையில் உழைத்துவருகின்ற எனது நன்மையான
நெஞ்சமே! அலிபு என்ற ஏகாட்சரத்தில் தான் ஸமஸ்த உலககோடி
களும் உற்பத்தியாயிற்று. என்று ஆணைவைத்து உருகி அல்லாகுத்
தஆலாவின் தஜல்லியாத்து என்னும் திரு அருளைப் பெற்று நான்,
அவன். என்கிற இருவினைகள் இல்லாமல் மூலக்கருத்தென்கிற நாட்
டத்தில் இல்லல்லாஹு அன்னும் கவிமாவை வைத்து எழுப்பி அப்
பால் உள்ளே நீ இன்னவஸ்துதான் என்று திட்டமாய்க் கண்டு

கொள்ளும்படி முயற்சிசெய்ய சடைந்து விடாதே. உனக்கு நஞ்சுல்
நாயகத்தின் தாபரமான துணையுண்டாகும் இது நிச்சயம் என்பது.

உப்பிட்டுப் பூட்டி யுணர் விட்டுத் தாளிட்டு உள்ளுயிரி
னப்பிட்டு வைத்த தறிந்திலையெஞ் சிலொன்றதனைத்
தப்பிட்டெடுத்துயர் ஞானச்சுட ரெழுந்தாமரையிற்
செப்பிட்டிருக்கின்ற கண்ணாடி வட்டந் தெரிசித்ததே. (116)

தூற்பரியம்.

இந்த மாநாட சரீரத்தில் பூதக் கிருத்தியங்களை அதிகாரம்
பண்ணச்செய்து, உப்பு, சைப்பு, கசப்பு என்கிற மூப்புவையும்தவைத்
தப்பூட்டி அதுடன் அறிவென்கின்ற இராஜ கருவியை அடைந்து
தாட்பாள் போட்டு அதற்குள்ளே ஜீவன் என்கிற ஆத்மாவை நடக்
கச்செய்து அதின் மர்மத்தில் தானும் இப்பமுடன் விழுதிரும் என்
கிற மகா ரகசியத்தை அறியாதவனாக சிலவயதை வினாகக் கழித்
தேன். அப்பால் என் நல்விதி வசத்தால் கவிமாவில் இருக்கின்றன
ஐந்துஎழுத் தில் ஒரு எழுத்தைத் தீர்ச்சையாய்த் தெரிந்தவனான
பின்னர் உயர்த் தியாகிய ஞான ஷுஹுதின பிசகாசமானது உத
யஞ் செய்கின்ற இருதயத் தாமரைமலரானது பளிர்வென்று இதழ்
விரிந்து அங்கு மரகதரத்னம் செப்பின் கண்ணே இருந்து பதினாறு
லோகமும் பராபரித்துக் காப்பாற்றுகின்ற நப்பாகிய தத்துவ
அநாதியைக் கண்ணாடிக்குள் முகம் பார்ப்பதுபோல் தெரிசனை
செய்தேன். என்பது.

விருத்தம்.

போதமி லாவகை யாக நடந்து புலம்பிய மூடர்களே
வேதமெலாநீ ரறிந்து தெளிந்து விளம்பிய தெப்படியாம்
ஆகமிலாத தனத்தையறிந்தவ னாதளியிட்டளவே
யேது மிலானையறி தொடர்ந்திடிலெப்பொருளுந்தவமே (117)

தூற்பரியம்.

ஈடேற்றம் பெறக்கூடியதுட்ப அறிவில்லாமல் பிதற்றிக்கொண்டு
திரிகின்ற மூடப் புத்தியுடைய ஜங்களே! நீங்கள் வேதசாஸ்திரங்
களை அறிந்து அதன்படி வெள்ளிடை யாயிருக்கின்ற மாதிரி
யானது எப்படியானால் ஒரு வியாபாரி யானவன் தன் கைமுதல்

கொண்டுசரக்கைத் தெறியாதவனாக ஏறினவிலையில் கொள்முதல் செய்து அந்தசரக்கை முதலுக்குப் பேர்பாதியாக விற்று நஷ்டப் பட்டுக் கைமுதலையும் தின்று ஒன்றுமில்லாதவனாக கைசேதப்படுவதுபோலாக இருக்கின்றது. ஆனதினால் அந்த வினா பாதையை விட்டு நற்புடைய மாரிபாவை ஆசித்து ஞானத்துறையைப் பிடித்து நடப்பீர்களாகில் உங்களுக்கு எவ்விதமான அபுருபமான அறிதான பொருளும் நினைக்குமுன் வந்து கைகூடும். என்பது.

வெண்பா.

ஆரணத்தீ னூடே யடங்கா தகப் பொருளின்
காரணத்தா லஞ்செயுத்தைக் கண்டிருப்பார்—பூரணமா
யோரெழுத்தி லுற்றவறி வாநந்த வெள்ளத்தின்
நேரெழுத்தாயெங்கும் நிறைந்து (118)

தாற்பரியம்.

அ, என்று தொனிக்கின்ற அலிபரளது, அறப்பிராஷையிலுண்டான அட்சரங்களிலெல்லாம் உயிராக நின்று மற்ற எல்லாப் பிழைகளிலும் பரந்து வேரோடி, உலகமெல்லாம் பேசக்கூடிய எத்தனையோ மொழிகளுக்கும் தாய்க் கருவியாய்க் கலந்து கிடப்பது போல. வேதங்களடங்கலும் நின்று கவிமாவிலுள்ள அகமியமான பஞ்சாட்சரங்களாகிய ஐந்து எழுத்துகளையும் அறிந்துகண்டவர்களான நாதாக்கள். மேற்கூறிய அந்த அலிபைப்போல் உலக கோடிகளி லுண்டான ஜீவராசிகள் தோறும் பூரணமாகக் கலந்தவர்களாக ஆநந்த வெள்ளப் பெருக்கில் மிதந்து இருப்பார்கள். என்பது.

ஒளியிலொளியாகு மோரெழுத்தும் பேரெழுத்தாம்
வெளியில் வெளியாகு மெய்ஞ்ஞானம்—தெளிவதன
லங்கமது பார்த்தறி ஏற்றசிவனந்த
மெந்தும் வடிவாயிலங்கு மே. (119)

தாற்பரியம்.

நூறுல் முகம்மதியா என்கிற உலககாரண ஜோதிக்கும் காரண காரியமாக இருந்த சிற்றுல்லா என்னும் மர்ம ஒளிவாக இருக்கின்ற ஹம், எனும் அந்த ஒரு எழுத்தானது. பெரிய எழுத்தான

உஜுது முதலக்கான நாட்டத்துக் குள்ளிருந்து வெளியாகுவ தானது. அறிவாகிய ஞானம். என்று இவ்விதம் ஒழுங்குபோல் சந்தேக மற்றுத் தெளிந்துகொண்டால் சீரத்தில் அநேகப் பட்டணங் களை அடக்கியேக ஆட்சிபுரிகின்ற ஆத்மா என்னும் ஆநந்த பிரகாச சொருபமானது, உன்னிடத்தில் வந்துவந்து உன் பார்வைக் கெல்லாம் வெளிச்சங் கொடுக்கும். என்பது.

சத்தி வருத்தாதே தானவனோ டீடாத்திருக்கச்
சத்திவருத்து சுகம் பாராதே—பத்தியொழிந்
தின்பத்தை நாடாதே யேகன் பிரகாசிப்பன்
ஐம்பத்தோ ரட்சரத் தடங்கு. (120)

தாற்பரியம்.

தானவனாகிய தன்னோடும் தான் விரவிக் கொள்ளுகிறதற்கு நேரிடுகின்ற அநேக கஷ்டங்களைக் கவனித்து சோம்பேறித் தனமாகப் பின்கால் வெட்டாதே! உன்னைக் கடைசியில் கைசேத வரளனாக விட்டு வேடிக்கைப் பார்க்கும் மோசக்காரனான சீரத்திற்கு சுகம் வேண்டும் என்று பிரயத்தனங்கள் செய்யாதே! சத்தி மூளையில் வைத்த நினைவை விட்டு விட்டு உலக பராக்கில் வராதே - ஐம்பத் தொரு அட்சர விடாகிய உன் பரிசுத்தமான நினைவுக்குள்ளே நினைவாய் அடைபட்டு உன்னையிலை ஒள்கிற வரையில் பனுவாக்கி விடு. அப்பால் ஏகாம்பர சுயஜோதியின் நடன உல்லாசங்கள் பார்த்து மகிழ்ந்திருப்பாய்? என்பது.

உத்தமனைத் தேடி யுழன்று தவஞ் செய்தாலும்
எத்தவத்தி லென்று மனமேருதே—சித்திபல
தேசிகளை நாடாதே செல்வத்தைப் பாராதே
யாசையுதவா தழுந்து. (121)

தாற்பரியம்.

உண்மையான அந்தப் பொருளை சீரத்திலன்றி பொய்களை விரித்திருக்கும் இந்த மருட்சியான உலகத்தில் அலைந்து, தேடாதே இன்னும் என்னவிதம் தவம் செய்கிறது! என்று சந்தேகப் பட்டுப் போகாதே அது உன்னைக் கொன்று விடும். ஸை, மாயம், மந்திரங்கள் செய்து வாயாடிக்கொண்டிருக்கும் குருமர்களான பண்பெய்களைத்

தொடராதே 2:3 குருமார்களிடத்தில் கண்ட உபதேசமெல்லாம் கேட்டு மருண்டு முரீது பெருதே. அது உன்னை சந்தேகம் என்கிற கிடங்கில் தள்ளிவிடும். இன்னும் உலகத்தில் இத்தனை யாயிரம், இத்தனை லட்சம் பணங்கள் நமக்கிருக்கின்றதே! என்று பேரெண்ணங் கொண்டு மருளாதே. நீ சாரும்போது அந்தப்பணங்களில் ஒருகாசம் உன்னைக்கு வந்து எட்டாமல் பறந்துவிடும்! அந்த நேரத்தில் நீ ஏமானியாய்ப் போவாய். இன்னும் ஆறா இப்பேர்ப்பட்ட அழகிய வாலிப ஸ்திரீயின் அருமையான சம்போக சுகத்தை விட்டும் விலக வேண்டி வருகிறதே என்று மனக்கோழைபட்டு மருளாதே. அந்த அற்பசுகம் உனக்கு இடையிலேயே மாறிவிடும் மேலும் சீர சுகமில்லாதவனாக நீ இருக்கும்போது உனக்கு உதவாமல் விலகி விடும். மீறி நடந்தால் அதுவே உனக்குப் பகையான நஞ்சாகி உன்னைக் கொன்று விடும். இதைப் புத்தியில் யூன்றிப் பார்த்து நம்புடைய சதா வாழ்வான ஞானவான்களின் சேனையில் வந்து, சேர்ந்து தப்பித்துக்கொள் என்பது.

கோன்கண்ட ஞானக் குருவருள் வரப்பொருளை
நான்கண்டே னென்று நனிலாதே — ஏனென்றால்
வெண்கலத்தி னோசைவெருவாய் முழங்கும்பைம்
பொன்கலத்தி னோசைப் பொருள்.

(122)

தாற்பரியம்.

நீ எத்தனை எத்தனையோ கோடிகாலம் செய்து வரம் வாங்கி வந்த அதிஷ்ட வசத்தால் உனக்குக் கிடைத்த ஞானப் பொருளை நான் அறிந்தேன் நான் கண்டுகொண்டேன் என்று அறியாத பாமர ஜனங்களிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டு திரியாதே! அதனாலே உன் கண்மனானது றப்பின் சமூகத்தில் மிக்க குறைந்ததாகக் காணப்படும். ஏனென்று கேட்டால் விலை மிகவும் குறைந்த பித்தனை வெண்கல பாத்திரத்தைத் தட்டினால் அதிகமாய் சப்திக்கும். உயர்த்தியான விலையையுடைய அபரஞ்சியான தங்கத்தைப் பாத்திரமாகச் செய்து தட்டினால் அதனிடத்தில் சப்தமில்லா மலிருக்கும். ஆனபடியால் மௌனமாக இருக்கும் ஞானிகளிடத்தில்தான் பொருள் இருக்கும் என்று அறிந்துகொள். என்பது.

அரிய பெருமபொருளை யாரறிவா ரம்புயிற்
பெரியோ ரறிவரெனப் பேசினிடு—சிறியவனான்
செப்புவார் முன்சென்று சிந்தை தனி.லத்தனையு
மொப்புறவோடுறேனென்றேது.

(123)

தாற்பரியம்.

உன்னிடம் வந்து யாராவது மஅரிபாவைப்பற்றி கேட்பார்களானால். அப்பப்பா!! அரிதான யாருக்கும் எட்டாத பெரிய பொருளான அந்த வஸ்துவை இந்த மாய உலகத்தில் யார்க்கானும் அறிவார்கள? மண், பெண், பொன், என்னும் மூவாசையும் இல்லாமல் தனித்திருக்கும் ஒளிமார்களான மஹாத்மாக்கள் உணர்ந்திருப்பார்கள். அவர்களிடம் கேட்டால் சொல்லுவார்களே அன்றி சிறிய அடிமையான நான் அப்பேர்ப்பட்ட நாதாக்கள் ஏதாகிலும் சென்றால் மனதின் கண் பதியவைத்துக் கொள்ளலாமென்ற ஆசையுள்ளவனாக அலைகிறேன். என்னிடம் என்ன பசையிருக்கிறதென்று ஒரேவார்த்தையாகச் சொல்லிவிடு என்பது.

விருத்தம்.

வாசிவா ஹுவாவென்றேதிமலரும் வாயு வரனதை
நாசிகாது வாயடைத்து நானறிந்த மந்திரம்
ஊசிவாயுள்ளாக வோடி மூல நாடி யூடுபோய்
ஆசிவாய சோதிவட்டமாக நின்றுலாவுமே.

(124)

தாற்பரியம்.

வாசிவா ஹுவா என்னும் பஞ்சாட்சரத்தின் மந்திரத்தைச் சொல்லி இருதயமலத்தில்வந்து விரிந்தோடுகின்ற உதானவாயுவை ஐம்புலன் களையும் அடைத்து அந்த மந்திரத்தை நான் அறிந்தேன். அது எவ்விதமென்றால், மிந்துவான ஊசியின் துவாரத்தில் தூலையடைப்பதுபோல் மூல நாடியின் நடுவே அந்தவயுவைச் செல்ல விட்டவுடன் அது அநேக பாக்கியமான பிரகாசத்துடன் என் சீரமெல்லாங்குலாவி நின்று பூரணமாக இலங்கிற்று. என்பது.

(வேறு)

இருளிலோர் பொருளிருந்தால் யாவரும் காணார்களென்றி
லுருகு மெய்விளக்கதாக்கி றுகினை நெய்யதாக்கி
பொருளினைக் கனலாய்ப்பற்றிப் புத்தியைத் திரியதாக்கி
ருளின் மேற கொளுத்திப் பார்த்தாலனைத்தையுங் காணலாமே.

தாற்பரியம்.

ஞானத்தைப்பற்றி விசாரணை பண்ணவந்த ஆண்பிள்ளை மகனே! நீ உன்னைக்கண்டு கொள்ள இன்னொரு உபாயம் சொல்லுகிறேன் கேள். ஒருவஸ்தை இருட்டுக்குள்ளே வைத்து விட்டுத் தேடினால் அது அகப்படாது. ஒரு விளக்கைக்கொளுத்திப்பார்த்தால் அது இருக்கிற இடம் தெரிந்து, இலகுவாக அதை எடுத்துக் கொள்ளலாம். அதுபோல உன் இருதயதாமரையில் அமர்ந்திருக்கிற றப்பை; உலக விகாரமான கெட்ட எண்ணங்களால் செய்திருக்கும் பெரும்பாவ சிறுபாவ இருட்டை உன் இருதயத்தைச் சூழ வைத்துக்கொண்டு நீ காணப்போனால் அது வீண் காரியம். பின்னர் அறியும் வீதம் எப்படியானால் நீ அந்த றப்பிடத்தில் வைக்கும் அன்பால் உன் சரீரத்தை உருக்கி அதைக் குத்துவிளக்காக்கி அதன் பேரில் பிரயாசை யெடுத்துயெடுத்து வருகின்ற ஆத்மாவை எண்ணெய்யாக்கி, வைராக்கியம் என்கிற கூர்மையான அறிவை திரியாக்கி, ஒன்றிலும் போய்ச் செல்லாத நினைவை நெருப்பாக்கி, கவிமாவிலுள்ள நாலெழுத்தில் ஒன்றாகிய அருளின்மேலே கொளுத்திக் கொண்டு பார்ப்பாயாகில் அப்போது உன்னைக் கண்டு கொண்டதும் அல்லாமல் உன்னிலேயே உலகமெல்லாவற்றையும் காண்பாய், என்பது.

தனியனை நிகரில்லாணைச் சரியினை யற்றதினை
மணிதிரண் டொலியாய் நல்லோர் மனதினிலுறைகின்றமுடிக்கனியினு மினிய சொல்லாற் கசடறத்துறை வோர்க்கென்றுந் தொனியெழுந்தருள் சிங்காரச்சுட ரொளிகாணுந்தானே.

தாற்பரியம்.

தனித்திருக்கும் றப்பை. தனக்கு எந்தவஸ்துவும் சரிசமான மென்று ஒரு விதத்திலு மில்லாத அபுருப வஸ்துவை, தெளிந்து வடித்த திருமணிபோல் பிரகாசம் பண்ணுகின்ற தெய்வீகமான அந்த வெளிவாக நல்லவர்களான ஞானவாஸ்களின் இருதயப் பட்டணத்தில் வீற்றிருந்து ஆட்சி புரிகின்ற தத்துவகாரண காரியத்தை, தேவாமிர்த்தத்திலும் அதிக இனிப்பான கனியாகிய கவிமா என்ற மணிமந்திரத்தால் பாவ இருளையொதுக்கி அறிந்த நாதாக்க

விடத்தில் ஹலிவான்றவலம் புரிச்சங்கின் ஓசையாகத் தொளித்து அருளான அலங்கார ஒளிவானதுவந்து குலாவி பளிரென்று விசும் என்பது,

வெண்பா

ஞானத்தெளிவுளத்தி னந்தியைக்கண் டாலொழியத்
தேனற் றுறறதெளி யாதெனவே—யானத்தோர்
ஆதமுஞ் சொன்னாரமுது றகுலுக்கு
நாதருஞ் சொன்னார் நமக்கு,

(127)

ஞானமாகிய கவிமாவை அறிந்து இருதயத்தின் வட்டமான கமலத்தின் கண்ணோற்புடைய ஒளிவைத்தரிசனையாகக்கண்டாலே அல்லாமல் இந்த சரீரத்தைக் காப்பாற்றி ஈடேற்றம்பெற எவருக்கும் முடியாத காரியம்? என்று நமக்கு ஆதி பிதாவாகிய பாவா ஆதம் நபியவர்களும் நமது ஸர்வலோக ஜகத்குருவாகிய முகம்மது நபியவர்களும் உறுதியாகச் சொல்லி விட்டார்கள், என்பது.

மணத்துக்கும் நாவிலுற்ற வாக்கிரண்டுக் கிடையோ
ரினத்துக்கு மொட்டா திருப்பவனை—நினைத்துப்போய்க்
காட்டிலே தேடினாற் காணாதுகாணுமுடல்
விட்டிலே தேடாய் விரைந்து

(128)

தாற்பரியம்.

இருதயத்திற்கும், வாயில் அடங்கியிருக்கும் நடுநாவுக்கும் கழிமுனை கவாசக் குழாய்கள் இரண்டுக்கும் அப்பாலுள்ள மூளை, உச்சி புலன்கள் முதலான ஸமஸ்தத்திற்கும், எட்டாமல் தூரந் தூரமாக இருக்கும் றப்பென்னும் அற்புத வடிவத்தை யாது பண்ணி நினைத்துக்கொண்டு காடுகள் மலை தெப்பிகளிற்போயிருந்து தேடினால் அப்படாது. அப்படி காடுமலைகளிலிருந்து தேடின போதைக்கும் சரீரத்தை ஆராய்ச்சி செய்து மனமென்ற மாளிகைக்குள்ளே நினைவை விட்டுத் தேடினால்தான் அகப்படும். ஆனதினால் அதளவில் போபேர விரைந்து போ, என்பது.

உள்ளெழுத்தை யோதறியா ஸூடரே யுமைகண்ட
வெள்ளெழுத்தைப் போல விளம்புகிறீர்—வெள்ளெழுத்தை

மாற்றிப் பீடிக்க வகையறியா மாந்தர் செய
லாற்றிற் கரைத்த புளியமே.

(129)

தாற்பரியம்.

ஸமஸ்த உலகங்களுக்கும் உண்மையான நேசனாகிய கலிமா
வின் உயிர் அட்சரமாகிய ஹூ என்கிறதத்துவ வஸ்துவை உணர
மாச்சல்பட்டு பேயன் பைத்தியகாரன்கள்போல் திரிகின்ற
ஏமாவி ஜனங்களே! ஐயோ! உங்கள் முடத்தனத்தை நான்
என்ன சொல்வேன்—ஊமையானவன் கனவுகண்ட விதமாக நீங்கள்
மரண நேரத்தில் வாயடைப்பட்டு பறக்க பறக்க முழிப்பீர்கள்.
ஜாக்கிரதை? வெள்ளெழுத்தாகிய விந்து நாதத்தினால் வெளிவந்
திருக்கிற இந்த சரீரத்தை நீங்கள் வந்தவழியாகத் திருப்பிவிட
வேண்டும். அதற்கு ஞானவான்களான நாதாக்களிடத்தில் உபா
யங்க எரிசுக்கின்றன. அப்படிச் செய்யாமல் வினையாட்டிலும்,
விணிலும் உங்கள் காலங்களைக் கழிப்பீர்களானால் உங்கள் தொழுகை
வணக்க முதலான யாவும் கடைசி நேரத்தில் பெரிய பிரமாதமான
நதியில் ஒரு காச புளியைக் கொண்டுபோய் கரைத்த மாதிரியாகப்
பிரயோசன மில்லாமல் ஆய்விடும். என்பது.

விருத்தம்

வேறு பெற்றுள பேர்களுக்குரை பேசிவைத்த ரகத்துளே
யாறு நின்றலு நீறுபட்டெழு மங்கி யென்றுரை செய்ய நாம்
வேறுபட்டுழல் மானிடர்க்கிதை விள்ளொனா தெனவுன்னி

[விசே
யூறுமுச்செறி யுபாய முச்சுடர்கண்டு வுன்னமகிழ்ந்ததே (130)

தாற்பரியம்.

ஆனால் இந்த ஞானமானதை ஈடேற்றம் பெறக்கூடிய நல்லறி
வுள்ள புத்திமான்களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்குச் சொல்ல வரவில்லை.
உஷ்டன் நாடியும், குளிர்மை நாடியும் ஒன்றுகூடும் தலத்தை
யறியாமல் வேறு வேறான சந்தேக மனதையுடைய ஈனஜனங்
களுக்குச் சொல்லவே படாது. முச்சுடரை அறிந்து, நினைப்பு
நெருப்பு, அப்பு என்கிற முப்புவையும் அறிந்தவர்களுக்குச் சொல்
வினால் தான் அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைவார்கள், என்பது.

திரண்ட சிந்தை தெளித்தொருண்மை தெளிந்தபின்னூரை
[செய்யதா
ஸிருண்டநெஞ்சிலிருந்த தொன்றையிசைந்த தீனுக்கிரங்கியே
யருண்டபாவ மடைந்த நீங்களலைந்து வெந்தநகரானமுன்
முரண்டசங்கி லெழுந்த தொன்றையிசைந்த முயன்று தேடி
கொள்வீர்களே. (131)

தாற்பரியம்.

இருளடைந்து மருண்டுபோய்க் கீடக்கும் மனதையுடைய
உங்களுக்கு தீனான மனிதர் இப்படி கெட்டுப் போகிறீர்கள் என்று
இரக்கம் வைத்துச் சொல்கிறேன், ஆனதால் மருட்சியான இந்த
உலகத்திலுள்ள பாவப் பொதிகளைச் சுமக்கு அக்கினி சுலாவித்து
எரிகின்ற நாகக் குழியில் போய்விழுந்து விடுகிறதற்கு முன்னமே
பிரகாசம் பொருந்திய இருதயத்தில் வாழ்கின்ற அந்த பெரிய
செல்வாக்கையுடைய உங்கள் தலைவனை யறிந்து மோட்சமடைந்து
கொள்ளுங்கள். என்பது

வேறு

எம்பிரானாக வுள்ளத் தெழுந்துல குயிர் கட்டுகெல்லாந்
தம்பிரானாக நின்றுதனியனைத் தப்பில்லாமல்
முன்பிரானவனென்றேயு மூலமந் திரந்தையுள்ளத்
தன்பினாலுணரவல்லோ ரனைத்தையுந் காணலாமே. (132)

தாற்பரியம்.

சகல ஜீவராசிகளையும் உற்பத்தி செய்து சுகழிப்பவனாகிய தாரீய
காரண கர்த்தாவாக, ஒவ்வொரு இருதயங்களிலும் நின்று பிரகாசக்
கின்ற றப்பை, முதலாவதாக வந்து கைறையப்பிடித்து கலிமாவின்
அமிர்தமான மந்திரத்தைக் கொண்டு சுட்டிய நாமிலான பீர் ஏன்கிற
கடவுளின் கிருபையைக் கொண்டு தண்டவர்கள் உலககேரடி
களிலுள்ள மர்மங்கள் யாவையும் கண்டுகொள்ள வல்லவர்களாக
இருப்பார்கள், என்பது.

உருவந்த மிவிவந்து கைந்திடு முளத்திற்
கருவிந்து னாதனொளி கண்டவர்செய் பாவங்
குருநிந்தை பொய்காகங் கொலைகளவெர டைந்தா
மிஷையின்று மற்றுளவிவ ள்ரமிதைபொறுப்பான். (133)

தாற்பரியம்.

இந்த பேயான சரீரத்தின் மரண உருவத்தைத் கட்டிக்கழிக்க உபாயத் தேடித்திரிகின்ற கெட்டிக்காரர்களான ஞானவான்களிடத்திலும் ஒரு கெட்டகருமம் இருக்கும். அதாவது, தத்துவ வழியைக் காட்டிக்கொடுத்த சற்குருவை நிந்தனை செய்கிறது, பொய் சொல்கிறது ஸ்திரீ ஜனாதிகள் பேரில் இச்சிக்கிறது * கொலை செய்கிறது, களவு செய்கிறது. இந்த ஐந்துந்தான் பஞ்ச பாதகம் என்கிறது. இவைகளைத்தான் றப்பு மன்னிக்கவே மாட்டான் என்று மேலோர்களான நாதாக்கள் சொன்னார்கள். என்பது.

பனிப்பகை பரப்புமொளி பற்றியசிரத்தோ
டினிப்பது கசப்பது விருக்குமித யத்துள்
தனித்தவ னிறத்ததுச ரத்தை யுணர்வீரால்
மனித்தரறி யாதகதி வாழ்வுபெறு வீரே.

(134)

தாற்பரியம்.

மரண ஜன்னியாகிய பகைவனானவன் உன் சிரமாகிய நினைவை வந்து பற்றுவதற்குள்ளே, இனிப்பு, கைப்பு, தெருப்பு, என்னும் மூன்று கடரையுங் கொழுத்திவிட்டு சாமாகிய வாசிமேலே சவாரி செய்து உன்னை உணர்ச்சிசெய்து, கொண்டாயாகிய அப்போது மனிதர்கள் யாவராலும் பெறக்கூடாத உயர்ந்த பதவிடைய பெற்றுக் கொள்வாய். என்பது.

வானவர் வானு மலைகடல் லோகமற் றெவ்வுயுரு
மீனொடு பார்மின் னொளிபனி யாவுமுண்டாருமுதற்
கோனொடு கோனவ னுண்டில்லை யென்னு டுகிருளிற்
ருளவன் தானிருந்தானே ஒரு நுக்தா யுறந்தே.

(135)

தாற்பரியம்.

வானலோகங்களும், அவற்றுள் நிரம்பி இருக்கின்ற வானவர்களும், இன்னும் பூமி, மலை, கடல், பாதாளம், நட்சத்திரம், மின், பனி முதலான சராசரங்களும், உண்டாவதற்கு முன தனக்குத் துணையாக யாதொரு வஸ்துமிலாதிருந்த அந்தக்கூரிய இருளிலே தான் உண்டுமென்ற அந்த நினைவானது, தானாகவே தன்னை

* கொலை செய்கிற தென்பது. எறும்புமுதலிய ஜெந்துக்களைக் கொல்லாமல் காருண்யமாக இருப்பது.

நாடிக் கொண்டிருந்தது. (நுக்தா) என்னும் ஓர் துப்புறவான நினைவில் அமர்ந்ததாக. என்பது.

துக்கத்துமங் கோரலி பாக நின்று பின்னும் மிறையோள்
பக்கத்திலோரலிபா யெழுந்தே யுட்பாய்த் தோரலிபால்
ஹக்கிந்த மூன்றுக்குமல்லா தெழுந்த தடங்கலுக்கு
நுக்கத்தாமாமலிபானது மூன்றுக்கும் வித்துமொன்றே (136)

தாற்பரியம்.

யாதொரு பேச்சுமற்று முச்சுமற்று இருந்த நுக்கத்திலிருந்த வடிவானது, மெதுவாக ஒரு அலிபாக நீண்டு, அ என்னும் தொனியைக் கொண்டு நின்று அதன்பின் அவ்வஸ்துவின் பக்கத்தில் முத்துலக் என்கின்ற அலிபு எழுந்தது. அவைரண்டும் ஒன்றே டொன்று பின்னி மிரண்டுக்கும் நடுவே ஓர் அலிபு தோன்றிற்று. இந்த மூன்றுக்கும் தெறியாத வண்ணமாக ஹக்கன் தன் ஹிக்குமத்தை வெளியாக்க வேண்டி, வெளியானான். அகதியத் தென்ற பதவியில் ஹலி, என்று பூதங்களை நீர்மித்து தின்றான். அந்த மூன்றில் ஒரு அலிபு அல்லா. மற்றொன்று அருமது. மற்றொன்று ஆதம். இந்த மூன்று கருவிகளுக்கும் அசலான வித்தாக அந்த ஹலிவானது நின்றுது. என்பது.

வித்தொன்றுதித்து முனை மூன்று கொப்பு விரிந்தெழுந்த
முத்தொன்று பச்சை பவள மொன்றும் வரும் முச்சுடரைப்
பத்தென்று புத்தியிலாக் கி வைத்தேரக்குப் பரா நந்தியை
யெத்தெறடுந்து தொழுவார் றகுமத்து மெங்குமுண்டே.

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் அசலியத்தான றப்பென்கிற வித்தானது. முனைத்து ஒரு விருட்சமாகப் படர்ந்து அதில் மூன்று கொப்புகள் கிளையாக விரிந்தது அதிலொன்று முத்தாகவும், மற்றொன்று பச்சை மரகதமாகவும், மற்றொன்று பவளமாகவும், எழுந்தது. இந்த மூன்றுந்தான் முச்சுடரென்றது. இந்த மூன்று சிபத்தையும் பத்து அட்சரக் கணக்கிலடக்கிய தாத்தாக்கி ஒன்றுபடுத்தின நாதாக்களுக்கு என்றைக்கும் றகுமத்தானது சொரிந்துக் கொண்டிருக்கும் என்பது.

உண்டா முதலெழுத்துக்கு முன்னுக்கத் தொன்றள்ளறிந்தா
ரென்றலு மொன்றுக்கு மெட்டாதுயர் நுக்கத் தின்னதென்று
விண்டாம் லுள்ளத் தொலையாது காணந்த மெய்ப்பொருளைக்
கண்டாலுங் கண்ணுக்கு காணாது மெய்க்கடை காணாதுற்கே. (138)

தாற்பரியம்.

ஆனதினால் அந்த சச்சிதானந்த சொரூப அதீதமான நுக்கத்தைப்
பற்றி பலபல ஷெய்குமாரர்கள் பலபல விதமாகச் சொன்னபோதிலும்
அது வெகு தூரம் பேசும்படியானது. அதையறியவும், காணவும்,
யாருக்கு முடியாத காரியமானது, சரீரத்தின் அழுக்கைத் துடைத்த
மெய்வரர்கள் காண்பார்கள். என்பது.

காணுமெழுத்துக் கெவ்வா முதலானது ஹக்கலிபென்
ருணென்றறி வொன்றரு மணியொன்றறி வாலறிந்து
பேணு மெழுத்திதைத் தள்ளார்கள் பேரறிவாள ரென்றே
சேணியடி யெனுரைத்தேன் றுவர்கந் தெறிந்தவர்க்கே. (139)

தாற்பரியம்.

நாம் பேசக்கூடிய பாசைகளின் அட்சரங்களுக்கெல்லாம்
முதன்மையானது, அலிபானதாக இருக்கிறது. அது மூன்று
ஹரபாகி ஒன்று ஆணும், ஒன்று பெண்ணும் அறிவுமாய் பிரிந்தது.
இந்த துல்லிபமான இரகசியத்தை கூர்மையுள்ள புத்தியைக்
கொண்டு அறிந்து இந்த மூன்று தத்துவ அட்சரங்களையும்
உணர்ந்தவர்கள் பெரிய அறிவுடையவர்கள் என்று உலகத்தில்
தூணர்க்கத்தைத் தெரிந்தவர்களுக்கு நான் வெகு உறுதியாக சாட்சி
சொல்கிறேன். என்பது.

துவற்க முதலெழுத் தாமுன் னிறைவெகு துல்லிபத்தோர்
தவக்க முறுந்துய ராதமானதைத் தானறியா
ரியக்கமிலத்தி தருதூக் கத்தி லொன்று வந்தெய்துரலி
பதற்கு முன்னுக்கத்தல்லா திலே வேறு மோரட்சரமே. (140)

தாற்பரியம்.

இன்ஸானின் துவர்க்கத்திலிருந்து முடிவுவரையிலும் அலிபே
நடத்தி வருகின்றது. துயரமும், இன்பமும் அலிபே அனுபவிக்கிறது.
ஆனால் இன்ஸானில் ஒரு சிறிய உஜுது ஒன்றிருக்கிறது.
அதாவது நித்திரையாக இருக்கும். தன்னை யறியப் போகும் ஞானி

யென்பவனுக்கு அவன் அந்த நித்திரையைப்பற்றி விசாரனை செய்
வானால் அதுவே போதுமானதாக இருக்கிறது. அந்த நித்தி
ரையில் உண்டான இரகசியத்திலும் அந்த அலிபே நின்று சர்வ
தோற்றரவுகளையும் காட்டுகிறது ஆனபடியால் அந்த அலிபிற்கு முந்
தின அட்சரம் ஒன்றுமே கிடையாது' என்பது'

அட்சரமே துல்லிபாதிறையோணுறைத் தவ்விருளி
லுட்சிவஞானக்கண் ணாற்றுக்கமானபி னுள்ளத்திலோர்
பச்சை முத்தொடு பள்ள முங்கூட்டியே பாவித்திறை
தற்சருவாகக்கண் ணாடிக்குளொன்று தலைப்படுமே' (141)

தாற்பரியம்.

அட்சரங்களின் தொனிகள் ஒன்று மில்லாமல் ஏகப்பரவெளி
யாய் இருந்த கூறிய இருட்டில் றப்பு தனித்திருந்தயனை, இத்தனை
தூரம் இழுத்து அவண்டம் இருந்த சுஜானாக்களான இவ்வளவு வஸ்
துக்கையும உலகத்தில் வெளியாக்கினதற்குக் காரணக்கருவியான
தும் அந்த அலிபே அந்த அலிபின் நிறங்களான பச்சை, வெள்ளை,
சிவப்பு, இவைகளை மூச்சுடராக்கி, பூதங்களை வெளியாக்கி அந்தப்
பூக்கிருத்தியங்களின் சிபத்தில் அந்த அலிபானது புருந்து
கொண்டது. அதன் மர்மச்செயலை இருதயம் என்கிற அற்புதக்
கண்ணாடியைப் பார்க்கச் சக்தியாளர்கள் கண்டு மகிழ்வார்கள்
என்பது.

தலைப்படு நற்கமலத் துள்ளிறைவனைத் தான்றெரிசித்
தலைப்படு நாமென் றறிவேறினா ரென்று ளச்செய்யது
வுலைப்படுநாள் செய்த குதொடு குதுகண்ணென மகிழ்ந்து
துலைப்படு மத்தைத் தெரிசிப் பனாகுந் துயரமற்றே. (142)

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் தனக்குத் தானே, வல்லபமாக இருக்கின்ற தலைமை
யான மூல வஸ்துவை இதருயத் தாமரையின் கண்ணைகண்டுதரிசனை
பண்ணி விகாரப்பட்டுக் கிடந்த பாழான சரீரத்தை நாம் இல்லை
யென்று அறவே மறந்து, மகர சூதானத்திற்கும் சூதானமான
தூரந் துலையாக நிற்கும் தன் அல்லான வஸ்துடன் கலந்து
கொள்வதே துயரமில்லாத சதா ஆனந்தமானது. என்பது.

விருத்தம்

துயரங்கொண்டங்கிறைவன் சுய சொரூபந் தெரிசனையுற்
றயரும் படியவனென் செய்வன துவும்மது செய்வன்
உயரும் மிறையுள்ளுரை யுள்ளுவந்தோத லொடுந்
தியரும் மிறையமு தும்மதுவதுவும் புகலரிதே. (143)

தாற்பரியம்.

றப்புடைய தரிசனையைக் கண்டு கொள்ளாமல் துயரப்படுகின்ற
உலகவாசிகளுக்கும் றப்பு அவரவர்கள் மன ஆழம்போல் கிருபை
செய்வான். அது கொண்டு அவர்கள் உயர்ந்த பதவியடைவாரும்
உண்டு. அல்லது இரெம்பவும் உலகத்தை விரும்பிக்கொண்ட
பாதகச் செயலால் தாழ்ந்த பதவியடைந்து கெட்டுப் போவார்களும்
அநேகம் கோடி ஜனங்கள் உண்டு. சொல்ல முடியாது. என்பது.

அதிருந்தொளி யெனவங்கிறையவனன் பினை நோக்க
எதிருந் சுருபமதனுக் கிறையிடு மதுவென்
றதிரும்பணியிமையோர் நபியனைவோ ரொடுமொழிகள்
முதிரும் முலகுயிருக்கும் முறை முறை செய்திறையாமல். (144)

தாற்பரியம்.

கதிர்முனைபோல் நினைவை நிறுத்தி வைத்துக் கொண்டிருக்கும்
ஞானவான்களின் இருதயத்திலே. எப்பொழுதும் நீங்காத ஒரு
வோசையானது முழங்கிக்கொண்டே இருக்கும். அந்த வோசையின்
விளப்பமாவது அருமதென்கிறதாக இருக்கும். அந்த வோசையைத்
தருகிற பொருளாவது ஹூலி என்ற வலம்புரிச் சங்காக இருக்கும்.
அந்தவலம் புரியானது ஆதியில் அந்த ஒளிவுக்கு அருமது, என்று
சொன்ன பிறகுதான் மற்ற எல்லாவஸ்துக்களும் சொல்ல ஆரம்பித்தன
என்பது.

மால்கொண்டதிலே கென்றதை முகம்மதெனவோத
ஆவென்றதிலே நின்ற வளிராசக விற்பனமுதற்
றேவென்றதினு லொன் றெடொன்றிசையுந் சிவமரகத்
தாலென்றதிலே நின்ற வன்ருனாக வெழுந்தான். (145)

தாற்பரியம்.

இத்தனை செவ்வ சுசுஜீவியாக இருந்து முழுங்குகிற வலம்புரி
யானது. தன்னிடத்திருந்து, மர்மமாக அருமதை வெளியாக்கி அந்த
அருமதில் நின்று முகம்மதாகிய வடிவை உற்பத்தி செய்து,
இவ்விரண்டையும் ஆஷிசிக்கும் மஉஷூக்கும் மாகக் கலக்கச் செய்து
அதன் தத்தவ கிருத்தியங்களைக் கொண்டு உலககோடிகளை
சிருஷ்டித்து வெளிப்படுத்திற்று. என்பது.

விழுந்தாசை யாலிறையோ னென்னகும் திதன்றபளி
விழுந்தாவி யெல்லாம் வினைந்தே—ஏழுந்தோசை
வேத மாபென்றே வினையுஞ் சடத்தின் குரு
ஆதமா மென்றேயறி. (146)

தாற்பரியம்.

அப்படி வெளியாக்கின ஞாந்தான ஆதமிடிவத்தில் தானும்
ஒரு கோணத்தில் ஒளிமறைவாய் நின்றான். அப்படி நின்ற ஸ்தா
னத்தை இதோ! உடைத்துப் பேசுகிறேன். நினைவுடன் கலத்திருக்
கின்ற மோகமாக இருக்கும். அந்த வெண்ணத்தால் தன் ஆஷிக்கக்
காகவேண்டி இத்தனை பெரிய உலகங்களையும் படைத்தான். படைத்த
உலகங்கள் மறுபடியும் தன்னையும், ஆஷிக்கையும் தெரிந்துகொள்ளட்
டும் என்று தன் ஆஷிக்கை பலமுறையும் தன் தூதர்களும் அதற்
கடையாளமாக தன் வேதத்தையும் கொடுத்தனுப்பினான். ஆனதால்
சீரத்தின் குருவானவர் ஆதம் என்றும், ஞானத்தின் குருவானவர்
முகம்மதென்றும், அறிய வேண்டியது. என்பது.

கட்டளைக் கவித்துரை.

அந்தப்பெருந் தலத்துக்குள் நம் மரதி நின்ருஷிக்கிறற்
சத்தப் பொருமொலி போலெங்குமா யொரு சத்தமெழு
வந்துற் றெழுமணிக்குள் ளேயுயிர்கள் வளர்ந்தவனைச்
சந்தித்துக்கண்டே யிறைஞ்சிடும் பேர்க்கொரு தாழ்விலையே.

தாற்பரியம்.

அப்படிப்பட்ட பெருமையான இருதயத்துக்குள்ளே, நம்முடைய
றப்பானவன் ஆஷிக்காகி நின்றுகொண்டு இனிமையான ராகங்கள்
பாடிக் கொண்டிருக்கின்ற வல்லமையானவ னென்றும் ஒரு
துளியான விந்து ஆனதில் இத்தனை உலகங்களையும், பூதங்களையும்,

அடைத்து தானும் அடைந்திருக்கிறான் என்று கண்டு பிடித்து சந்தித்துக் கொண்ட பெரிய மனுஷர்களுக்கு ஒரு குறைச்சலும் கிடையாது. என்பது.

பொங்குங்கிருகை க்கடலுக்குவோ ரொவி பூரித்தெழுந்
தெங்கும் பெருஞ்சுடராய் நிறைந்தே நின்றிலங்குமதைப்
பங்கிடெரு மணிக்குள்ளே பலவும் படைத்திறையோன்
றங்கு மிடங்கண்டிறைஞ்சிடும் பேர்க்கொரு தாழ்விலையே.

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் பெருங்கிய ஆஷிக்கான அலைமோதியடிக்கின்ற சமுத்
திரத்திற்குள்ளே ஒருவொளிவு பிரகாசித்து எழுந்து, உலக மெல்லா
வற்றிலும் பெரிய ஞான வெளிச்சமாக நிரம்பி இரகசிய வழியாக
நிற்கிற அந்தறப்பை ஷே நினைவானது, பலபல பங்குகளாகப்
பிரித்து பல ஜீவராசிகளையும் படைத்திருக்கின்ற ஹிக்ரத்தை பிடித்து
அது இருக்கின்ற மூலஸ்தானத்தைக்கண்டு வணங்குகிறபெரிய
மனுஷர்களுக்கு எப்பவும் குறைச்சல் கிடையாது. என்பது

சந்த விருத்தம்.

இல்லெனு மெழுத்து வந்திருக்கு மத்தலத்தையும்
அல்லிராப்பகலுமற்ற ரூபருமானஞ்
சொல்லுகின்ற நான்மறையுந் தோற்றமு சொடுக்கமும்
நல்ல வேத நூலி னோர் நமக்குரைக்க வேண்டுமே. (149)

தாற்பரியம்.

ஞானத்தின் வோதரறு எங்கனிடம் இருக்கிறதென்று பிதற்று
கின்ற, வேதசாஸ்திரிகள், சீரத்தில் இவ் வன்னும் அட்சரமானது,
தொனித்தெழுப்புகிற தானத்தையும், இவ்வென்பதும், பகவென்ப
தும், இல்லாமல் என அகண்டாய் இருக்கிற அருவருபமான ஸ்த
லத்தையும், உலகத்தில் றகுல் மாரர்களுக்கென்று இறங்கினாலுவே
தங்களிலும் உள்ள ஆதியும், அந்தமும், இன்னதென்று அவர்கள்
நமது முன்பாகச் சொல்ல வேண்டும். என்பது.

ஆதியோ வனாதியோ வனைத்துமாக நின்றது
கோதியோ நல்வேதமோ றகுலோ முன்னுதித்தது
பாதியிரவோ பகலியோ நகமிறைவன் யாலும் படைத்தது
பொய்ச் பகலிக்கு விண்டுரைக்க வேண்டுமே. (150)

தாற்பரியம்.

ஸமஸ்தவஸ்துக்களிலும் பூரணமாகக் கலந்து நிற்கிற றப்பா
னது ஆத்யா? அல்லது அநாத்யா? அந்தறப்பின் முன்பாக
உதயஞ்செய்து பிரகாசித்த தானது. ஒளிவா? அல்லது 'வேதத்
துடைய றகுலா? இந்தப்பூலோக முதலிய ஸமஸ்த கோடிகளும்
படையுண்டது பாதியிரவையா? அல்லது, பகலியிலா? இத்தந்
சந்தேகத்தை வேதசாஸ்திரிகளாக இருப்பவர்கள் கொஞ்சம் பெரிய
மனசுபண்ணி சொல்லவேண்டும். என்பது.

வெண்பா.

மிகக்கச்சியேரக்கு மெல்லியர்க்கும் வீணருக்குஞ்
சற்குருவினுபதேசம் சாற்றறிது—மக்கதபி
வாகா யெடுத்துரைத்தார் வான்பொருளைக் கண்டிறைஞ்சிக்
சாகாந் செத்தவர்க்கே தான். (151)

தாற்பரியம்.

அறிவுவராத மைனர்களான சிறிய குழந்தைகளுக்கும், காமத்
தையுடைய ஸ்திரீகளுக்கும், பெரியவயதுள்ளவர்களாக இருந்தும்
இகழ்ச்சியான பசாதுகளைச் செய்கின்ற வீணர்களான மூடஜனங்க
ளுக்கும், காமிலான தன் குருமார்களின் அரிதான சமூகத்தில்
சொல்லிதந்த உபதேசங்களின் இரகசியச்சொல்லைச்சொல்லியிடாதே.
அதையொருபோதும் அவர்கள் பத்திரப்படுத்த சக்தி யில்லாமல்
உன்னை தூற்றுவார்கள். என்று தன்னைத்தான் கண்டு தன்நினைவை
மறக்காதவர்களாக உலக மயக்கத்திலும் அகப்படாமல் தப்பித்துக்
கொண்ட மஹான்களான நாதர்களுக்கு நமது நாயகம்
ஸல்லல்லாகு அலைஹிவசல்லம் சயிக்கினை பண்ணிச் சொல்லியிருக்
கிறார்கள் என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை

தானந்தவழித் தனக்குபதேசித்த சற்குருவுந்
தேனின மிந்தமொழுகிய வசமுந் தித்தியென்றே
கோனின்றருந் திருநடமான் செங் கோலு மென்னுள்
யான்கண் டவரீனா டிசைந்தே நெந்தலங் காண்கிலனே. (152)

தாற்பரியம்.

தருமச்செயல்களும், வணக்கங்களும், அற்புதமாகவந்து ஞான முரீது கொடுத்த காமிலான ஷெய்குமாரர்களும், தேனைப்போல அமிர்தனமானதாகவும், பரிமளவாசனையாகவும், இருக்கவும், அவ னோடுநான் கலந்து இருந்து செக்கோல் கட்டியாளவும், ஒரு ஸ்தலத்தை என்ஷெஹுறவுதுடைய மகாமில் கண்டேன் அதை இப்போது காண்கமுடியவில்லை. என்பது.

விருத்தம்.

காற்றுகமுநரகஞ்செறி கனலாதமும் வேங்கை
நீத்தாதமு மயிலாம் நிறபண்ணாதமும்வென்னை
ஆத்தான வெளிக்ஞள் வினைந்தவனாதமு மிருளாம்
பார்த்தா லிவையஞ்சும் மிறைபாதந் தருமுத்தாம் (153)

தாற்பரியம்.

காற்றுஎன்கிற அலிபான ஆதமும், நரகமான நெருப்பான ஆதம் புல், மனுஷ வடிவமான ஆதம், மயில் படர்ந்த பூலோசமாக மண்ணுடைய பங்கில்வந்த ஆதமானது, விந்து, கன்ஷெஹுமக்பியா என்கிற புதையலில் இருந்த நினைவு என்கிற ஆதமானது, இருள். இந்த ஐந்தும் றப்புடைய உருவத்தைக் காட்டுகின்ற முத்தான வித்தாக இருக்கும். என்பது.

முத்தானதுக் கஞ்சாயுள்ள முகத்துக் கிருவிழியாம்
பத்தான விழிக்கே யெழுபார்வைக் கொருருப
மெத்தா லிறைசெய்தா னிறையென்றே யெவருக்குஞ்
சற்றுகிலும் போசத்தகுமற்றுவ வென்றார் (154)

தாற்பரியம்.

முத்து உடைய தத்துவத்தில் நின்று ஐந்து தந்துவாதிகளைக் கொண்டு முகத்தில் ஐந்து பட்டணங்களைப்படைத்து அவைகளில் இருகண் என்கிற பட்டணத்தில் எல்லா அதிகாரங்களையும் வைத்து ஆட்சிபுரிந்தான். இந்த மர்மமான வேலை எப்படி உற்பத்திசெய்யப்பட்டது என்று ஞானிகளுக்கன்றி சாதாரண ஜனங்களுக்கெல்லாம் சத்தியபாசப் பேசவேபடாது என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை

ஆதியலி பங்கனாதி நுகுத் தென்றரு ளிறையோன்
சோதியொளி வந்து நாதனைன்றே யின்னஞ் சொல்லுவன்
ஆதியொளிநற் பவளமனாதி யமுது பச்சை [கேள்
சோதியொளி வெண்ட ரளமதாய் வந்து தோற்றிடுமே (155)

தாற்பரியம்.

உலகத்தை சிருஷ்டித்த முலஸ்தானமான அலிபானது, நுகு கத்திலிருந்தது. அலிபில் நாதனானவஸ்து கோலங்கொண்டது. அந்த நாதத்துக்குள். பவளமும், பச்சையும், இருந்தது. இவையிரண்டுக்குள்ளே வெண்மையான முத்து வெளியாச்சுது, முத்து முகம்மது பவளம், ஆதம், பச்சை, முஹ்யத்தீன் என்று முச்சுடரின் கோலம் அறியவேண்டியது. என்பது.

தொற்றுநம் மாதியைத் தாயெனலாந் சூய்ய சுடம்வீரிந்து
காற்றெழுஞ் சீவனாதியென் றெங்குங் கலந்துருவாய்
ஆற்றெழுஞ் சோதி நம்மையென்றே யறிவாலறிந்து
பார்த்திதைப் பேசலுந்நேன் பாஞானம் பரவுதற்கே. (156)

தாற்பரியம்.

ஆனதினால் ஷெ அலிபான நம்முடைய ஆதியை இவ்வுலக கோடிசளுக்கெல்லாம் தாய் வஸ்துவாய் நினைத்து, காற்றான சுவாச நிலையில் ஆடுகிற ஆத்மாவை முகம்மதென்று அந்த நினைப்பில் வைத்துப் பழகிவந்து, இந்த சரீரத்தை ஆதம் என்று இதை நினைப்பில் மறந்துவிட்டு இவைகளில் நாம் என்கிற திருடன் எங்கே இருக்கிறான் என்று தேடிப்பிடித்துக் கலந்து கொள்ளவேண்டியது. என்று, நான் தன்னையுணர்ந்தவர்களுக்கு வழி சொல்லுகிறேன். இந்த உலகமெங்கும் றப்புடைய திருஞானம் பரவுதற்கே என்பது.

ஆதிநபியென் றழிந்திடு மாஷிக்க னாதம்றை
சோதி முழக்கமிரு மூன்றுங்கடிச் சொருபமுன்னின்
ரேதியனைத்து மமைசெய்த தற்கொன்றெவ் வாமலிறை
நீதிபெற வெங்குநின் றுனிறைந்தொன்றுநீங் கலற்றே (157)

தூற்பரியம்.

பூர்வமான சோதியாகிய முகம்மது நபியவர்கள் யாரென்று என்று ஊன்றிய புத்தியுடன் அறிய, அவர்கள் றப்புடைய ஆஷிக்கினால் ஆதியாக இருக்கும். அது ஆறு ஆதாரமான பூதச்செய்களிடத்திலும் சரீரமில்லாமல் இருந்து எல்லாம் வெளியாக்கின பிறகு அது தன் ஹிஃதத்தால் சரீரமெடுத்துக்கொண்டது, அதில் றப்புவந்து நுழைந்தான். றகுலல்லா மிஃரூஜியில் வசனித்தது இவ்விதம் தான் என்று புத்திமார்கள் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது என்பது.

நீங்கா வயிருக்குள்ளாதி வித்தில் நிறைந்தமுனை யாங்கார மூலமனாதியென்றே யருளோங்கிப் பல பாங்கான சோதிபண ரெங்குநின்ற பராநத்தியென் றேங்கார மெய்யிலுரைத்தேன் றெரிசித்துணர்பவர்க்கே (158)

தூற்பரியம்.

ஜீவராசிகளில் இவ்விதம் ரகசியவழியாக விடாமல் நிற்கின்ற அந்த வடிவமானது வித்தாக நிற்கிறது. அந்த வித்தில் முனைத்த தானது மூலமென்பது. அதன் சிபத்து அனாதி மயமாயிருக்கிறது. இந்த மூலத்தின் வேரானது சரீரத்தில் எங்குபார்த்தாலும் படர்ந்து வியாபித்திருக்கிறது. என்று இந்த சரீரத்துள்ளே நுழைந்துபார்த்துக் கண்டறிவார்களுக்கு நானிதை உணர்த்துகிறேன். என்பது.

உணரும் நம்மாதிறைப் பூவெனலா மருளுட்கலந்து புணருமனாதியைத் தேவென்று பேசிடும் புங்கமுறப் புணரெழுஞ் சோதிநல் வாசமென்றே பகுத்தோலுற்றேன் குணரெழுங் காணினுக்குள்ளே தெளிந்துண்மை கொள்பவர்க்கே.

தூற்பரியம்.

ஆதியென்கிற வடிவாகிய அந்தமுகம்மதென்கிற வெள்ளிவை இருதயமலரென்றும், அந்த இருதயத்தில் கலந்துகொண்டிருக்கின்ற தேனென்றும், இவை இரண்டிலும், இருந்து வெளியான பலவடிவமான ஒளிவை அந்தமலரில் விரிந்து கமழ்கின்ற வாசனையாகவும் உறுதி செய்து, வணக்கஞ்செய்து, அறியவேண்டும்மென்று, நான் ஞானந் தெளிந்த புத்திமார்களுக்கு முடிவாகச் சொல்லுகிறேன் என்பது.

தெளியு மிஷுக்குநம்மாதி முன்னாட்டெரிசித்துவரு மளியுமுள்ளாஷிக் கனாதியென்றே யறிவாலறிந்து வளியும் நற்சோதியை மருகுக்கென்றேவருத் தோதலுற்றேன் ஒளிதருமக்கத் திரகுல் நபிதலீ ஹற்றவர்க்கே (160)

தூற்பரியம்.

பூர்வ வசத்தின் அதிஷ்டந்தாலே தானேவந்து வெளியாகும் ஞான அறிவின் ஆசையானது இஷ்கு. முன்னமே அது தெரிசித்த நின்று ஒளிவானது. ஆஷிக்கு அதை அநாதியென்றும், முதல் சொன்ன ஆசையை ஆதிஎன்றும், பிரித்து அறிந்து அதன் பின்னால் நாம் பேய்த்தெரிசிக்கும்படியான வடிவத்தை மடஷுக் கென்றும், நான் நிர்ணயப்படுத்துகிறேன். யார்க்கென்றால்:-மக்கமா நகரத்தில் வந்து மனுஷ அவதாரங்கொண்டு பிறந்த முகம்மது நபியவர்களின் மாரக்கத்தைத் துடர்ந்த முஸ்லீம்களுக்கு என்பது.

உக்றுநம் ஆதம் ஹவ்வாவுடன் கூடியன்றுட்கலந்து பந்திருபாசம் பசுபத்யான பராபரமென் றெத்து முள்ளாவியன் போடிவர்க்காமென் நிமையவராம் முற்று தன்மாமணஞ் செய்தேமுடித்திடு முச்சுடரே. (161)

தூற்பரியம்.

பூர்வமுடைய ஆதிபிதாவாகிய ஆதம் நபியவர்கள் இஷ்காகும். அவர்கள் கூடிக்கலந்த ஹவ்வா ஆஷிக்காக இருக்கும். நான் அந்த புணர்ச்சியளவில் திருப்பின நினைவானது, மடஷாக இருக்கும். இப்படியாக ஷி முச்சுடர்களான இந்த முன்றுக்களுமே உலகம் யாவையும் பராபரித்துக்கொண்டு வருகிறது. இது தான் மலக்குகளுடைய தரிபாடான வணக்கமா யிருக்கிறது. இந்த பிரம்சத்து வந்தால்தான் மலக்குகள், மலஜலம், உறக்கம், காமம், மோகம், யாவுமில்லாதவர்களாய் நிக்கரமியம் இருக்கிறார்கள். என்பது.

வெண்பா.

முச்சுடரிலொன்று முதலோன் நிருநபியொன்று றச்சுடரிலொன்றுகவு துல்லகுல—மச்சுடரொன் றுதஞ்சபியுல்லாவொன் றருளிறைவனென் றேதென்ற ஹாளிலான தே

இனி முச்சுடர் என்பதின் முடிவை இன்னதுதான் என்று சொல்லிவிடுகிறேன். முச்சுடர் என்பது உஜுது, கிதம், பாக், என்னும் மூன்று பண்பு கொண்டது. ஒன்றுவது நூறுல் முகம்மதிய்யா, ஒன்ஈ முகியித்தீன் அப்துல் காதிறுல் ஜீலானி, ஒன்று ஆதம். நபி முகம்மது முஇஜிஷாத்து, விலாயத்து, நிஸாலத்து, நுபுவத்து இவைகளைப் பங்கிட்டுக் கொண்டது. அப்துல் காதிறு ஹீலானி கருமாத்து, விலாயத்து, குதுபியத்து, கௌதியத்து, குதுரத்து என்னும் இவைகளைப் பங்கிட்டுக் கொண்டது. ஆதம் ரகுபத்து, பறக்கத்து, ஹிஃமத்து, முதலியவைகளைப் பங்கிட்டுக்கொண்டது. இவைகள் ஆலம் அறுவாஹில் நடந்தன, என்பது.

இமையோ ரனைவர்க்கு மெம்மிற்கு லின்ப
மமையாத மக்களை வருக்குள்—செமியாத
ஜீன்னர்க்கர் பூதமுளி தேவுபசாசுக்கு மின்ன
மன்னவனென்றே வருக்கலாம்.

(163)

தாற்பரியம்.

நூறுல் முகம்மதிய்யா வென்னும் எளிவானது பூர்வீகப்பட்ட முச்சுடர்களில் ஒன்றாக இருப்பதால் நபிநாயகம் அவர்களை ஜின் கணம் பூதகணம், இராட்சதர்கள், அரக்கர்கள், மனுஷீகர்கள், கள், எல்லாவற்றிற்கும் தலைமையான சற்குருவென்றும், அர பண்ணுகின்ற இராஜரென்றும், நாம் சந்தேகமில்லாமல் சொல்லாம். ஏனென்றால் அந்த ஒளிவானது, தன் தத்துவ ஹிகம அப்படியெல்லாம் ஒவ்வொரு யுகாதிகளிலும் அந்தரங்கம அவதரித்திருந்து சர்வ அதிகாரங்களும் நடத்தி வந்திருக்கின்ற என்பது.

விருத்தம்

வகுத்த நாயனுக்கு அஞ்சுவசன மஞ்செழுத்துமாம்
தகுத்தமாரி ப்வுத்துமுதை தரித்ததாது ஞானமும்
பகுத்தவருத்தச் பூரேடிஞ்சீல் பகரும்புறுக்கான் நான்கதராம்
ஒருத்துநாலும் முல்ருகு னுரைத்ததஞ் ரெழுத்துமே. (164)

தாற்பரியம்.

எல்லா உலகங்களையும் படைத்த நாயகனை அந்தன உஜுதுக்கு ஐந்து அறிவுகள் வழியாக இருக்கின்றது. அது ஐந்து எழுத்துகளாகவும் இருக்கும். அதன் விபரமாவது. தவ்ருத்து, சபூர், இன் ஜீல், குர்ஆன், என்கிற வேதங்களும். மஅரிபாவென்ற தத்துவ சாஸ்திரங்களுமாக இருக்கும். ஆனால் அந்த ஐந்து எழுத்தாகிய மர் மத்தையும் குர்ஆன் வேதத்தில் தான் ஆதியிறக்கினான். என்பது.

அஞ்செழுத்து அலிபுலாம் மீம்ஹேயுத் தாலுமாகவந்
தஞ்செழுத்து காபுஹாயா ஐனுசாது மாயெழுந்
தஞ்செழுத்து ஹாவுமீழும் ஐன்சீன் காபுமாகவந்
தஞ்செழுத் துள்ளனைத் தையுமமைத் தனன்மாதியே (165)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் சொன்ன ஐந்து எழுத்துக்களை மூன்று விதமாகத் திருப்பி இருக்கிறான். அதன் விபரம் முதலாவது அலிபு லாம் மீம் ஹே, தால், என்கிற ஐந்து. இரண்டாவது காபு, ஹா, யா, ஜன், சாது, என்கிற ஐந்து மூன்றுவது, ஹே, மீம், ஜன், லீன், காபு, என்கிற ஐந்து. இவ்விதம் வந்த மூன்று விதமும் முச்சுடர் வகுப்பையுடையது. இவைகளைக் கொண்டுதான் இவ்வுலக முதலானவைகளைப் படைப்பிக்கப்பட்டது, என்பது.

ஆதியாதியென்கிறீ ரனாதியென்றும் பேசுநீர்
சோதிசோதியென்கிறீர் சொருபமென்றுஞ் சொல்லுநீர்
ஒதியோதிமாய்கிறீர் நம்முடலம் வந்த தறிகிலீர்
நீதியாவதேதிலென்று நீங்கள் விண்டுபாருமே (166)

தாற்பரியம்.

ஓ! அறிவில்லாத ஜனங்களே! ஒரு வகையாலும் கட்டுப்படாத அந்தவஷ்டை ஆதிஆதியென்று சொல்லுகிறீர்களே அன்றி அநென்ன கருமம் என்று புத்தியை ஊன்றிப் பார்க்கமாட்டோ மென்கிறீர்கள். இன்னும் அதை ஜோதியென்றும் சொரூபம் என்றும் உலகத்திலுண்டான பித்தலாட்டமான சாஸ்திரங்களை ஏசுமாகப் படித்து நாம் பெரிவென் என்று திரிகிறீர்கள். கடைசியாக செத்து மண்குழியிலும் அக்கினி வாயிலும் அகப்பட்டு அழிந்து விடுகிறீர்கள். இந்த சரீரம் என்ன சூட்சுத்தால் வந்தது. என்ன சூட்சுத்தால் இது போகிறது! என்று கொஞ்சம் ஆலோசனை செய்வீர்களானால் அவ்விதம் தவற மாட்டீர்கள். என்பது.

பாருப்பாரமா யெழுந்த பட்டணத் துளெட்டுநா
ளாருமோ தவற்றமந்திரத்தி னேசைக்குள் ளுநீ
வாரும்வா சலேழையும் வழக்கறத் தடைத்திடி
லூரூப்பேரு மற்றநுபருபமான துண்மையே.

(167)

தாற்பரியம்.

சகோதரனே? கவனித்துப்பார். இருதயம் என்கிற இரெப்பப்
பாரதூரமான பட்டணத்தில் நாலும் நாலும் எட்டுக்கலைகளான
உதானவாயுவை ஒவ்வொரு நினைவையும் அதனுடு பொருத்தி எவ
ராலும் சொல்ல முடியாத மந்திரமாகிய நானில்லை நீ என்கிறயாஹு
என்கிற மந்திரத்தையோதி அதற்குள்ளே ரஹித்தவனாக இனி நீ
திருப்பிவரும் ஏழு பிரமாண்ட வாசல்களான 2-கண் 2-காது 2-முக்கு
1-வாய் என்னும் ஏழு வாசல்களையும் கடந்து இப்புறம் வந்து உள்நா
உடைய வாசலை முன் நாவுகொண்டு அடைத்து முற்றுகையிட்டுக்
கொள்வாயானால், நீ அந்த இருதயப் பட்டணத்திலுள்ள சகலசகத்
தரத்துக்கும் பாத்திரமுள்ளவனாக சதா காலமும் இருப்பாய் இது
உண்மை என்பது.

உண்மையான வாதியா முறுதியா நம்மாதியாந்
தொன்மையா சொதியாய் சொருப நான்கு மறைகளாம்
நன்மையான றகுமத்தால் நமக்குநீன் துணையுமா
யிம்மையான மருளு மெக்கிர னிணக்கமாகியே

(168)

தாற்பரியம்.

அந்த ஆதிவஸ்துவானது உண்மையிலும், வாக்குறுதியிலும்,
இருக்கின்றது. இன்னும் அதானது பழமையான ஆதிவஸ்துவாக
இருக்கின்றது. ஜோதியான ஒளியுடைய ரூபத்தில் ரஹித்திருக்கின்
றது, தவ்ருத்து. லபூர், இன்ஜீல், குர்ஆன் என்கின்ற நான்கு வேதங்
களிலும் ஞான சூட்சமாக அமைந்து கிடக்கின்றது. அறிகின்ற
ஆண்பிள்ளைகளைத்தான் காணவில்லை. அந்த ஆதியானது உலகங்
களுக்கு நன்மையாகவும், றகுமத்தாகவும், இருக்கின்றது. தீனுல்
இஸ்லாமுடைய ஷற்கில் நமக்கெல்லாம் துணையாக நிற்கின்றது.
இந்த உலகத்தின் ஆசைகளை விட்டு நீங்கி அதனளவில் பிரயாசை

பெடுக்கும் நாதாக்களுக்கு ஈமான் என்கிற பூரகத்துடன் கலந்து
நினைவென்னும் இரேசகத்தில் நின்று தான் என்னும் சும்பமாக
நிர்பி நிற்கின்றது, இதைசற்றுஉணர்ந்தவர்கள்தான் அறியவேண்
டுர். என்பது.

வேதமொன்று சமைபநூல் விரிந்ததொன்று மெய்யுளோன்
ருகமொன்ற ஜாசி வொன்றான வீசுரனுமொன்
ரேதுமிந்த மூன்று முன்னுரைக்க நம்மிறையநாய்
பாதமென்றதாகும் நீங்கள் பார்த்தறிந்துகொள்ளுமே (169)

தாற்பரியம்

அந்த ஆதியின் தத்துவத்தில் வேதமென்பதும் ஒன்றுதான்
சமயங்களான மதங்களும் ஒன்றுதான் அவைகளுக்கென்று பெரும்
பாலும் கணக்கில்லாமல் விரிந்து கிடக்கின்ற சாஸ்திரங்களும் ஒன்று
தான். இன்னும் சொல்ல வேண்டுமானால், இந்த சரீரத்தில் இருந்து
நாடிகளை நடத்தும் பூதங்களும் ஒன்றுதான் ஆதமும் இபுலீசும்
ஒன்றுதான் ஈஷ்பரன் என்கின்ற ஆத்மாவும் ஒன்றுதான். ஆதம்,
அஜாலீல், ஈஸ்ரான், என்னும் இந்த மூன்றும் கூடி முன்சொல்லிய
முச்சுடர் விஷயத்தில் எல்லாம் நம் ஆதியின் கோலமே அன்றி
வேறல்ல, ஆனதினால் மனுஷனாகப் பிறந்தவன் ஒவ்வொருவனும்
தன்னை உற்றுப் பார்க்கும்போது ஆதியாகத்தான் இருக்கிறான்.
என்பது

ஆதியானு ஜலிதுமா மனாதி நல்ல கல்புமாய்
சோதியான ஐனுமாந் துலங்குளுள் போதமாய்
பாதிபாச பசுமனாட் பதிந்திரண்டு முல்குருள்
நீதியான ஹக்குபதேசப் பொருள் நிறைந்த செல்வமே (170)

தாற்பரியம்.

ஆதியென்பது சரீரத்தில் உஜுலாக நின்று பிரகாசிக்கின்றது.
அனாதியென்பது பூதங்களுக்கெல்லாம் இராஜ கருவியான சல்பாக
நிற்கின்றது. ஒளிவு நேரத்தில் பீடமிட்டிருக்கின்றது. ஞானமென்பது
அறிவுடன் ரகித்திருக்கின்றது இந்த விபரத்தை உனக்குள் இருக்
கின்ற எல்லா ரகசியங்களும் தெரிவிக்கிற உம்முல் குர்ஆன் என்னும்
பொக்கிஷத்தைக் கண்டாயானால் அந்த செல்வத்தைத் தெறிவாய்
அது உனக்கு உபதேசிக்கும். என்பது.

பார்த்திருந்த போதனைத்தை யும்படைத்த நாயகன்
ஊற்கறழுந்து பாயுமுற் றுயர்ந்த சென்னியுச்சியுட்
காற்றெழுந்து வீசமக் கருந்தையுன்ன வல்லிரேல்
பூத்தவர்த்த முண்டகப் புதுமலர்க்குள் நிற்பனே

(171)

தாற்பரியம்.

நீ அந்த உட்புல கிதாபு சொல்கிற உபதேசப்பிரகாரம் உன்னைக்
கண்டால் அப்போது அனைத்தையும் சிருஷ்டித்த எகதுவிதக் கருத்தா
வாகிய நற்பானவன் உன்முனைமண்டலத்தில் இருந்து ஊறிவழிக் கற
அமிர்த வெள்ளத்தின்மேல் உச்சியின் உட்கே நின்று வெளியாகின்ற
மகா இன்ப சீதளத்தென்ற காற்றானது வீச வல்லமையுள்ளவனாக
நீயாகி விட்டாயானால் உன் இருதயத் தாமரையானது பூத்துத் துளிக்
கின்ற தேனில் ரஹித்த இனிசுவையாக நிற்பான் என்பது.

அட்டதிக்கு முட்டநின் றநேககேக ரூபமாய்
மட்டிடாத மாணிடர் மனத்திலுற்ற வல்லபம்
எட்டுநாலெழுத்தில் வந்திருக்குமென்று மெண்ணியே
தட்டி முட்டி பார்த்துளந் தயங்கிமாள்வாக் கோடியே

(172)

தாற்பரியம்.

எட்டுதிக்குப்பதினாறு கோணங்களிலும் போய் நிறம்பி நின்று
பராபரித்து அநந்தநந்தவிதமான ரூபங்களுடன் விசாரப்பட்டுத் தடர்
பிடியாக நின்று அறிந்திருக்கின்ற பெரிய மனுஷாட்களின்
இருதயத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்ற வல்லப பொருளான அந்த
வடிவை சில மூடஜனங்கள் தங்களின் கள்ளத்தனமுடைய வேஷக்கார
குருமரர்களின் பொய் உபதேச மருட்டைக் கொண்டு கலிமாவிலுள்
பனிரண்டு எழுத்திலிருக்கின்ற ஒரே எழுத்தில் பாராமல் அத்தப்
பனிரண்டு எழுத்தையும் தட்டிமுட்டிப் பார்த்து வாயால் பெணத்திக்
கொண்டு கடைசியில் செத்துப் பிணமாக அழிந்து போனவர்கள்
கோடானுகோடி ஜனங்களாக இருக்கலாம். என்பது.

கோடிகோடி மானிடர் குறைவில்லாத சேர்தியைத்
தேடிவாடி மாண்டனர் தெளிவுகண்ட தில்லையே
பாடியெங்கு மோசையாற் பரந்தெழுந்து நின்றதை
நாடியோ ரெழுத்திலே நயின்றுபாரு நம்முளே

(173)

தாற்பரியம்.

யாரடா மகனே! இன்னும் அந்த அபுருபமான வடிவைத் தேடி
கோடான கோடி மதியில்லாத அற்ப ஜனங்கள் காடுகளிலும், மலை
களிலும், போயிருந்து கந்த மூலங்களையும், சருகுகையுந் தின்று
வயிறு வற்றிச் செத்து அழிந்து போனார்கள். அந்தப்பாவி ஜனங்கள்
எதேனும் கொஞ்சம் பலன் கண்டதும் உண்டா இல்லை! இல்லை!
இந்த சீராமான பெரிய உலகத்தில் எங்கு பார்த்தாலும் அதன் சுயம்
பிரகாச ரூபமாயிருக்கின்ற சீரோமணியை கலிமாவில் உள்ள ஒரே
யொரு எழுத்தால் நினைவை நிறுத்தி உற்றுப்பார்! அப்போது அது
தெரியும். என்பது.

நம்மிலும் நமக்குண்டான நற்குணங்க ளஞ்சிலும்
தம்மிலும் தராதலத்திலுள்ள வெட்டு திக்கிலு
எம்மிலு பெய்மோடிசைந்த விருதயத்து நினைவிலுஞ்
செம்மலா யிருந்ததைத் தெளிந்துணர்ந்து பாருமே.

(174)

தாற்பரியம்.

நம்முடைய சீரத்திலும், இன்னும் நம்மில் உண்டான நன்மை
பொருந்திய ஐந்து விதக் குணகுணங்களிலும், இன்னும் இந்த
பூலோகத்தில் உண்டான அஷ்டகோணங்களான எட்டு திக்குகளிலும்
இன்னும் இந்த சீரத்தை ஆக்கிவைத்திருக்கின்ற பூங்களான
நெருப்பு, ஊற்று, மண், தண்ணீர், ஆகாயம், பாக்கிறவைகளிலும்
இவைகளின் உட்கருவிகளான புலங்களிலும், இன்னும் இருதயத்தின்
வட்டவடிவோடு கலந்து வியாபித்திருக்கின்ற நினைவாகிய பிரதீன
கருவியிலும், இரர்ஜக ருன்யாக நிற்கின்றதைத் தெளிந்து உணர்ந்து
பார்ப்பவன் தான் எப்போதும் ஐயசீலனாக இருப்பான். என்பது.

பஞ்சவன்ன வாயுவோடு பழகிநின்ற மத்திர
மின்சொலான மறைகளின் ன தென் றறிந்திசைத்தில
செஞ்செவ்வால் நடிக்கு நாயன் செப்பிடக்கண்டன்புளோர்
அஞ்சிலொன்றை யப்பனென் றறிந்துணர்ந்து பாருமே

(175)

தாற்பரியம்.

கறுப்பு, சிவப்பு, பச்சை, வெள்ளை, நீலம், என்னும் ஐந்து
வர்ணங்களையும் ஒரே வர்ணத்திற் கொண்டிருக்கின்ற பிராண வாயு

வான றுறால் குதுஸியோடுங் கலந்து உறவாடியிருக்கிற அந்த மணிமந்திரத்தை வெளிப்படையாக நாலு வேதங்களும் சொல்ல வில்லை. அதாவது மிஸ்ருஜியுடைய இரவில் நமதுறகூல் நாயகம் அவர்கள் நப்பூடன் கலந்துபேசிய ரகசியம் பன்னிராயீரம் வசனங்களில் உள்வதாக இருக்கும். இது உம்முல் கிதாபில் இருந்து நாதாக் களான ஒலிமார்களெல்லாம் அறிந்து கொள்வார்கள். ஆனபடியால் கலிமாவில் உள்ள பன்னிரண்டு அட்சரங்களிலும் தத்துவத்தை யுடைய ஐந்து அட்சரங்களையும் கலந்து அதிலொன்றான ஹி வென்னும் தத்துவ எழுத்தை உங்களின் தகப்பனென்றேயெண்ணி அதை உணர்ந்து தெளிவடைந்து கொள்ளுங்கள் என்பது.

அஞ்செழுத்து முன்றெழுத்து மல்லகாணு மப்பொருள்
பிஞ்செழுத்து முன்பிறந்து பேசும் நாலுவேதமாய்
நஞ்செழுத்த தாகும் நீங்கள் நம்பொணுது நாயகன்
அஞ்சுமாறு மற்றநம் மகத்துள் வந்திருப்பனே. (176)

தாற்பரியம்.

பகல்வேஷம் பூண்டு ஜனங்களை மிட்டித் திரிகின்ற வயிற்று வானுலறுவரங்கள் சொல்லித்தருகின்ற ஐந்து எழுத்துக்களிலும், முன்றெழுத்துக்களிலும், அந்த வடிவமான தத்துவப் பெருளானது அகப்படாது, அந்தமயமானது ஒரு எழுத்தாகி, வாயால் மொழிச் சலாகி, நாலுவேதங்களாகி, தொண்ணூற்றுது தத்துவ கலைக்கயானங்களாகி, அவைகள் தோறும் மறைந்து நிற்கின்ற கள்ளனாகி, அதையறியாத பேதை ஜனங்களைக் கொல்லுகின்ற பாஷாணமாகி நிற்கின்றது. இதுவே அதன் விபரமல்லாமல் மற்றவர்கள் வேறு மாதிரி எவ்விதம் சொல்லிப் பிதற்றினாலும் நீங்கள் ஒப்போதும் அதை நம்பவே கூடாது. அந்த நப்பான வஸ்துவானது அஞ்செழுத்திலும் ஆறு எழுத்திலும், இல்லாமல் நம் இருதயத்தில் ஒரே எழுத்தில்தான் கலந்திருக்கிறது. இதுவே காட்டான வெய்குறலியுல்லா கோட்டாறு பெரிய ஞானியர் சாகிபவர்கள், குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபவர்கள், நாயுமானப் பிரபு முதலான பெரிய மனுஷர்களின் தீர்ப்புமாயிருக்கின்றது என்பது.

விருத்தம்

அறியுளதி யோடனதி சோதிரிவையான முன்று நமதுக்கடர்
செறியும் ஆகமொடஜாசிலும் மருள்செப்பு மீசுரனுப்பிற்கட
குறியும யறிவுஞான போதமருநூற் றதஞ்சுநமதுக்கட, [தே
செறியுஞ் சோமனுந் வருணமிக்கொட மலென்றதஞ் சுப்பிற்கடர

தாற்பரியம்

இன்னும், ஆதி அநாதி, ஜோதி, வெண்கின்ற இந்த முன்றும் நமது சீரத்தில் உட்கடராக இருக்கின்றன. இன்னும் ஆதம், அஜாஸீல், ஈஸ்பரன், என்கிற இந்த முன்றும் நம்சீரத்தில் வெளிச்சடராக இருக்கின்றன. இன்னும் ஆராய்ச்சி, அறிவு, ஞானம், போதம், அருள், இந்த ஐந்தும் நமது சீரத்தில் உட்கடராக இருக்கின்றன. இன்னும், சந்திரன், சூரியன், நட்சத்திரங்கள், மின், மறை இந்த ஐந்தும் நமது சீரத்தில் வெளிச்சடராக இருக்கின்றன. என்பது

மாவுந்தேனமிர்த பாலுநீருமது வானதஞ்சமுத வாதியாம்
மேவுகாலுமிர் மானிணக்கமருள் விண்டதஞ்ச நமதுதியாய்
காபுநூனுஞ்சிவ காமஞான வெளி கண்டதஞ்ச மெழுசோதியாய்
ஆவுநாலுதய மாயயாவுமறி வானகாலையில் விளங்குமே. (188)

தாற்பரியம்

ஒளி, நாவின் இனியசுவை, தேல, பால், கள் அஞ்சமுத வான இவைகள் ஆதியாக இருக்கின்றன. இன்னும் காற்று, உயிர், நிர்ணம், நினைவு, இருள் இந்த ஐந்தும் அநாதியாக இருக்கின்றன. காபு, நூன், ஜேம், ஐன், சாது இந்த ஐந்தும் ஜோதியாக இருக்கின்றன. கமிலான சற்குருவென்கிற வழிகாட்டியினாலே, அறிவைக்கொண்டு நினைவில் வைத்தப் பார்க்கும்போது சுபஸ்தமும் தானே ண்டு கொள்வாய். என்பது.

வெண்பா.

வேதநூல் கால்திரங்கள் மெய்யிதனையன்றிவெகு
பாரநூல் கற்றாலும் பயனில்லை—யேதொன்று
மிடலானத் தேடி இரவுபச வாயொன்றுஞ்
சொல்லாகற் சும்மாற் சும்மா இரு. (179)

தாற்பரியம்

குர்ஆன் முதலான நாலுவேதங்களி஑்தான் அந்த மெய்யான வஸ்து மறைத்திருக்கின்றது. அவைகளில் ஆராய்ச்சி செய்து பாக்கவேண்டுமே அன்றி, மற்றப்படி உலகத்திலுண்டான கண்ட கண்ட கலைக்கயானங்களெல்லாம் கற்றதனால் ஒன்றும் பிரயோசனங்கொடாது. அவ்விதம் எந்த இருஇணை துணையும் இல்லாத அந்தறப்பை ஆசையென்கிற கூட்டிலடைத்து ஆட்டித் தாலாட்டிப் போற்றிப் புகழ்ந்து மனங்கசிந்து உருகி அழுது எவ்விதத்திலும் காரியம் ஜெயங்கொள்கிறதைப்பார்க்க வேண்டுமே தவிர, பேயனைப்போல் தெருத்தெருவாய் திண்ணை திண்ணையாய் வாய்ப்பெனத்தக்கொண்டு அலையாதே! சும்மா இருந்து சுகம் பெறுவாயாக. என்பது.

முகந்தெரியும் நம்மிறகுல் மெய் முழுதுமே தெரியுமகந்தெரியும் ஞானத்தடி தெரியும்—ஜகந்தெரியும் விண்ணாடிக்கூள்எிறைவன் வீற்றிருக்கு முட்கமலக்கண்ணாடியைக்கண்டக்கால்.

(180)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் சும்மா இருந்து வஸ்தை நினைவி஑் நிறுத்தி ரகிப்பையானால் இருதயமென்கிற சர்வஜீவ சஞ்சீவிக் கண்ணாடியைக்கண்டுக்கொள்வாய் அப்போது அந்தக் கண்ணாடிக்குள் உன்முகம் என்கிற றப்புடைய தோற்றத்தெரியும். ஸுனைமண்டலத்தின் மானிகையான கல்தான் நன்னளிரெவில் அல்லாகுத்த ஆலரவின் அநந்த ஜோதிமயமான உஜுதும் தெரியும், நமது நாயகம் முகம்மது நபியவர்களின் நூறும், அதன்சீரறும், அதன் ஹிக்கமத்தின் கோலவடிவும் தெரியும், இன்னும் பஞ்சத்தன் என்கிற முகம்மது, பாத்திமா, அலி, ஹஸன், ஹுஸைன். இந்த ஆதியான ஐந்தும் கிரஹவடிவமாகத் தெரியும், இன்னும் உன் இருதய மென்கிற பிரமாண்டமான பட்டணமும் தெரியும் அதில் இந்த துண்யாவென்னும் உலகத்தைப்போல் எத்தனையோ பதினாயிரம் கணக்கான உலகங்களும், ஆகாய மண்டலங்களும் ஒருமுலையில் ஒதுக்கிக்கொண்டிருக்கிற மர்மமும் தெரியும். ஞானமான அறிவுக்கு

அடிமுலமாகிய சந்தருவின் பாதாரவிந்தத்தின் திருவருள் கடாட்சமும் தெரியவரும். என்பது.

பஃரெடை வெண்பா.

ஆதி முதலோன நாதியவனெருவன்
சோதிபெரியோனழியாத் துய்யோனென்—ரேதியதில்
தெய்யுத்திரியும் நிறைந்த பாஞ்சுடராய்ச்
செய்யெனமுன் செய்தவையுத் திரனுமா—லுய்யமதில்
ஒன்றிறைவனெ டென்றுடையோன் நிருநபியார்ம்
ஒன்றுநமதுள்ளுரையுக்குருவா—மென்றுபிது
வித்துஞ் சிவமரமும் வேருமிவை முன்றும் வெரு
புத்தியறிவிக்கப் பூண்டிறைவ—னுற்றுரைப்பான்
ஆரிவன் றதன்பொருளை யார்க்கும் நவிலாதே
ஊவதனுக் கப்பாலென் ரேதிவிடு—நீயெவர்க்கும்
பாலுமாம் பாலெரியும் பருவ மறிந்தா லுனுக்குத்
தேனுமா மென்றேதெளி,

(181)

தாற்பரியம்.

ஆதியென்பது எல்லா வஸ்துகளுக்கு முன்னாலே இருந்தது. அனாதியென்பது, அட்சரங்களின் முல்மாக ஒருவன் அதாவது அஹிது என்கிற ஒருவன் என்ற நாமத்தை தரித்தது. ஜோதியென்பது பெரிதான உலகங்களாகவும் அதன் ஜீவ ஜென்மங்களாகவும் சரீரங்கள் அநந்தநந்தங்கோடி விதற்பமான ருபாதிகளுடன் வத்தும் தான் அழியாமல் நிற்கின்றது ஆகவே இந்த முன்றும் எப்படியானால் எண்ணையும் திரியும், விளக்கின் கூடரும் போலாக இருந்து உலகத்தை நடத்துகின்றது இந்த முன்றும் அல்லாமல் உலகத்தில் எது ஒரு கருமமும் நடைபெருது. (ஒரு ஸ்திரியும், புருஷனும், ஆசையும்,) போலும் ஒரு வியாபாரமும், கைமுதலும், நடத்துறெவறும், கடலும் கப்பலும் காற்றும், போலவும் இருந்து வருகிறது இன்னும் இதன் உவமானத்தைச் சொல்ல வேண்டுமானால் இந்த புத்தகத்தை ஐஞ்நூறு பாரங்களாக விரித்தெழுதினாலும் இந்த ஆகி-அனாதி-ஜோதி என்கிற இந்த முன்றின் விவகாரம் தீராது தீராது. புத்தீமான்கள் சற்று நுணுக்கத்தால் கண்டு கொள்ள வேண்டியது, ஆகவே, இந்த முன்றில் ஒன்று, றப்பு, ஒன்று முஹம்மது நபி, ஒன்று தமக்கு வந்து

முரிது கொடுத்த வழிகாட்டியான சற்குருநாதன், இன்னும் இந்த மூன்று விதையும், அதிலுள் முனைத்த மரமும், அந்த மரத்துக்கு பலம் பிடியான யேரும் போலாக இருக்கிறது. இதைப்பற்றி அறிவடக்க மில்லாத சில மோட்டாத்துமாக்கள் உன்னை பாசதில் இழுத்து வைப்பதற்காக உன்னிடம் வந்து உன்னைக் கொஞ்சம் தட்டிக் கொடுத்து அந்த மூன்றும் நம்மில் எங்கே இருக்கின்றது என்று மெதுவாய்க் கேட்பார்கள். நீ சொல்ல வேண்டாம். அது ஊமை எழுத்தாகிய நுக்தாவுக்த அப்பால் என்று ஒரே பேச்சாகச் சொல்லி விடு. அவ்விதம் சொல்லிவிட்டு வாய் மூடிக்கொண்டு மெளனஞ் சாதித்து வந்தாயாகில் றப்புடைய இஸ்கென்கிற தேனீக்களானவை கள் வந்து நிறைந்து கூடி உன்னிடம் தேன் கூண்டு கட்டும். அதுவும் அல்லாமல் பாலாகிய இந்த சரீரத்தைப் பற்றி தயிர் மோர் கடைந்து வெண்ணையெடுத்து உன்னைக் காண்குதல் என்கிற நெய்யுறுக்கின்ற பருவமாகிய பக்குவத்தையும் தெரிந்தாயானால் அந்த நெய்யே உன்னைக் காட்டும் அப்போது நீயே தேனாயிர்தக் களஞ்சியமாகக் காண்பாய். என்பது,

நேரிசை வெண்பா.

வன்னியுதித்தா லறிவுதிக்கும் வயிர் பொருமும்
அன்னமருந்த அறிவழிக்கு—முன்னியுள்ளத்
தக்கினியை மூட்டியழ வெரியும்போதெழுத்த
சற்குருவைக் காண்பாய் சமைந்து.

(182)

தாற்பரியம்.

இடக்கலையான சத்திரனில் நினைவைத் தூக்கிவைத்தால் புத்தி கூர்மை அதிகமாகும். அதோடுகூட வயிறும் மாந்தமாக இருக்கும். சோற்றை சாப்பிட்டு வயிறு தொந்தி படச்செய்தால் அந்த அறிவையும் கெடுத்துப்போடும் அதிக காமத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும். ஆனதினால் இவைகள் ஞானவான்களுக்கேற்ற பாதையல்ல, பின்னர் எப்படியானால் நினைவும் சூரியனும் பந்தம் போல் எரியும்போது அந்த இரண்டுக்கும் நடுவே தோன்றுகின்ற சற்குருநாதனை றப்பாகத் தெரிசித்துக் கொள்வாயாக. என்பது.

விருத்தம்.

தடுக்குமைம் புலன்களஞ் சமைந்த பஞ்சபூதமுந்
தொடுக்கும் பார்வை கேள்விவாசந் தொட்டறிவொடுரிசையு

மொடுக்குமிந்த வகையை விட்டொடுங்கியுண்ண வல்லிரே
லடுக்குநந்திடாத நம்மனாதி யானையே. (183)

தாற்பரியம்

அறிவு, பார்வை, கேள்வி, உருஷி' வாசனை யென்கின்ற ஐந்து, புலன்களையும், பஞ்சபூதங்களையும், இவைகளின் வாசல்கள் ஏழையும் நாட்டத்தைக் கொண்டு அடைத்து, றப்பை தேசத்தின் மூலஸ் தானத்தில் ஏற்றி வணங்க வல்லமையுடையவர்க ளானீர்களாகில் அல்லாவின பேரில் சத்தியமாக உங்களை நீங்கள் உணர்ந்து றப்பைக் காண்பீர்கள். என்பது.

உண்மையான நந்தியே ஒளிதிரண்ட முகம்மதா
மம்மையாரு மாதியென் றறைந்த சொல்லகத்துளே
செய்மையாக நின்றுரை செவிக்குள்வந் தடைந்தபி
னெம்மையாரு மாதியானையா னுரைத்த துண்மையே (184)

தாற்பரியம்

ஹக்கு வெளியானபின் நந்தியான முகம்மதிய்யாவான ஒளி வானது வெளியாயிற்று. அதுதான் சராசரங்களுக்கு மூலப்பொரு ளான தாயாக இருக்கின்றது. என்று நிர்ணயங்கொண்டு செவியா கிய சூரியனில் ஸ்தம்பமாகும்படியாக சூடிகொண்டுவிட்டால் அல் லாவின பேரில் சத்தியமாக நான்மேலே சொன்ன ஷமஸ்தமும் உண்மையாகத் தோன்றிவிடும். அப்படி இல்லாதவர்களுக்குப் பொய்யாகவே தோன்றும். அதுகொண்டு என்னை இகழ்பவர்கள் கூர்மையான புத்திமாண்கள் அல்ல. என்பது.

வெண்பா.

ஆதியோவனாதியோ வருபமோ சொருபமோ
சோதியோவேக சொருபமோ—நீதியிவை
யெப்பரிசி விங்குதித்தா வெய்மிறகு வென்றெனக் கத்
தப்பறவேசொன்னார் சமைந்து. (185)

தாற்பரியம்

அந்த மகத்துவமானது ஆதியோ! அனாதியோ! அல்லது சொருபமுள்ளதோ! ஒளிவாக வந்ததோ! உலகம் யாவற்றிலும் நிறைந்திருக்கின்ற வடிவோ! என்று சந்தேகப்பட்ட காலத்தில் எனக்கு எந்தவிதத்திலும் கைவிடாத வண்ணமாக நமது நபிபெரு மாணார் அவர்களே அதன் முடிவை வந்து சொன்னார்கள். என்பது

நபியோநபிகள் திருநாயகமோ நம்மிற்குல்
சபியாதமுல்லாத் தலைமகனோ—புவியோர்கள்
பெற்றெடுத்த பாலகனோ பெரியவனின் ரூனோ மறை
கற்றுணர்ந்தோர் சொல்வீர்களித்து.

(186)

தாற்பரியம்.

முச்சுடரில் நடு நாயகமாய் உதித்துவந்த முகம்மதென்னும்
நபிகள் பெருமானார் அவர்கள், வேதமிறங்கப் பெற்ற நுபுவத்தின்
திர்க்க தரிசியாகவும் இருக்கிறார்கள். இன்னும் நபியமர்கள்
றசூல்மார்கள் யாவருக்கும் குருவாகவும் இருக்கிறார்கள். இன்
னும், ஆதம் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களுக்கு முன்னினைமையான
மகனாகவும் இருக்கிறார்கள். இன்னும் மனுஷாவ தரங்கொண்டு
பிறந்ததில் பூலோகத்திலுள்ள மானாட ஜென்மங்களிலுண்டான
அப்துல்லா அவர்களுக்கும், உலக மாதாவாகிய ஆமினா அம்மா
அவர்களுக்கும் ஒரு ஏகபுத்ர சிகாமணியாகவும் இருக்கின்றார்கள்.
உஜுதுதைய புறத்தால் அல்லாவுடைய சிர்றில் இருந்தும் வெளி
யாகி இருக்கிறார்கள். இதில் எவ்விதம் அந்த ஒன்வைத் திட்டப்
படுத்துவீர்கள்? வேதங்களை ஆராய்ந்த ஈஸ்திரிகளே! சொல்லுங்
கள்? என்பது.

விருத்தம்.

ஆதி முன்னுருபமா யனாதியங்கருபமாய்ச்
சோதி நல்லசொருபமாய்த் துலங்குசிந்தை காண்பவர்க்
காதியான அகமதாமனாதியான முஹம்மதாஹ்
சோதியானருபம் நின்றுசொல்லும்யா றகுலெனேறே

(187)

தாற்பரியம்.

ஆதியானது ரூபமாகவும், அநாதியானது அருபமாகவும்.
ஜோதியென்று சொருபமாகவும் இருதயத்தை யறிந்து தெளிந்த
நாதாக்களானவர்கள் திட்டப்படுத்துவார்கள். எப்படியென்றால்
ஆதியென்பதை, அகமதாகவும், அனாதியென்பதை முகம்மதாக
வும், ஜோதியென்பதை, றகுலென்றும் நிர்ணயப்படுத்திச் சொல்ல
வேண்டியது. இதன் விபரம் ஞானபாதையைத் தனித்த அறிவு
டன் ஊன்றியறிய அறியதானே விளங்கும். என்பது.

விருத்தம்.

இன்னமொன்றியம் பவேனிசைந்த தீனவர்க்கெல்லாம்
வண்ணமா மறைக்குள் நின்றறற தசத்தமானதைக்
சொன்ன தாகிலென்னவேறு தோன்றுமென்ன நம்முளே
யுன்னுமந்திரம் மொன்றுண்டு வந்தறிந்து பாருமே.

(128)

தாற்பரியம்.

இன்னவொரு ரகசியம் தீனை சகோதரர்களுக்கெல்லாம்,
சொல்லி விடுகிறேன். அதாவது:—நம்முடைய வேதத்தில் ஒரு சத்தம்
அசிரியாக பிறந்திருக்கிறது. அதை அநேக கோடி ஜனங்கள்
அறியாமல் வெள்ளடியாக நுனிப்புல்லில் மேய்ந்து போய்விட்டார்கள்
அதைக்காமிலான பீர்மார்கள் உனக்குள்ளே சொல்வார்கள். அது
தான் காரியமான மந்திரம், அதைக்கொண்டு காரியஞ் சித்தியாகிக்
காயமும் சித்தியடைய வேண்டும். ஆனபடியால் என் எனிய பிள்ளை
களான நல்ல ஜனங்களே! அதைக்கண்டு அறிந்து பாருங்கள்
அப்பால் அறியுந் தன்மைப நான் என்னதான் சொல்லப்
போகின்றேன். என்பது.

வண்மனை மந்திரத்தின் வாறு சொல்லவல்லவன்
சொண்மனை சொர்க்கமுந் துலங்கும் வானும் பூமியும்
மின்னுமறு ஷுகுறுசையும் விசித்தமைக்கு முன்னபி
சொன்னதிக் கிருகுமென்று தொன்மறைகள் சொன்னவே (189)

தாற்பரியம்.

அந்த மணியான மந்திரத்தைப்பற்றி வெளியே சொல்வது
தீராத பெரிய தோஷமாக இருக்கின்றது. ஆனால் ஒரு கொஞ்சம்
அதைப்பற்றி சயிக்கினை பண்ணுகிறேன். அறிவுள்ள பிள்ளைகளெல்
லாம் கண்டு பிழைத்துக் கொள்ளுங்கள். எப்படியானால் அல்லாஹ்
தஆலவானவன் தங்கமயமான சவர்க்கத்தையும் பூமியையும், அறு
ஷுகுர்ஷுகு, மலை, கடல், பாதாளம் முதலிய யாவற்றையும்
படைப்பிக்கிறதற்கு முன்னமே, அவனுடைய தஜல்லியத்தில் ஒளி
மயமாய் நமது நபியவர்கள் இருந்து தஸ்பீஹ் செய்தபோது, அந்த
ஒளிவானது எத்தனையோ கோடிகாலம் தன் மனதில் வைத்து திக்கு
செய்துகொண்டதாகும் அந்த மந்திரம். இதைப்பற்றி வேதங்களும்
அதிகமாக சாட்சிகள் சொல்லுகின்றன. என்பது.

மண்ணு நீரும் கூடிவல்லபத்தி னேடு ரூபமாய்த்
திண்ணமான தாலும் வண்ணியுஞ்செறிந்து றாஹதாய்
விண்ணு நூறதிற்கலந்து மேவியஞ்சுமொன்றதா
யெண்ணு நம்முடற் றிரண்டெழுந்து பேசினின்றதே. (190)

தாற்பரியம்.

மண் என்கிற இந்திரியமும், தண்ணீர் என்கிற இரத்தமும், வல்லமை கொண்டு கூடி இந்த சரீரமானது உற்பத்தியாயிற்று. தெளிவாகிய சுவாசமென்கிற காற்றும், நெருப்பும் கூடினதால் றூஹு எனும் ஆத்மா உண்டாயிற்று. இதனிடையில் ஒளிவு ஆகாயத் துடன் கலந்து இருதயத்தின் தத்துவாதிகளும் நினைவும் உண்டாய் இவைகளால் ஐந்து பூதங்களின் வல்லமையினால் இந்த உடம்பானது எழுந்து ஒரு பேசி வினையாடிக்கொண்டு திரிகின்றது. என்பது.

அல்விராப்பகலு மற்றிருக்கு மத்தலத்துளே,
சொல்லொணாத ரூபமாய்த் துலங்கும் நீங்கள் பாருமென்
றில்லல்லா விசைத்தனென் றிருதயக் கண்ணடியில்
நல்லபேர்கள் சொல்வரிங்கு நாமுறைத்த தல்லவே (191)

தாற்பரியம்.

இரவு என்றும் பகல் என்றும் இல்லாத அந்த ஸ்தானத்திலே யாராலும் சொல்லமுடியாத தேவரூபமான ஒரு வடிவு தோன்றும் அதை நீங்கள் கண்டு கொண்டால் இல்லல்லாஹுலி வென்று சொல்லிய நாட்டத்துடன் தோன்றிய ரகசியம் இதுஎன்று உறுதிக்கொள்ளுங்கள் என்று நல்லவர்களான சாதுக்கள் சொல்வார்கள் இதைப்பற்றி இங்கு நாம் ஒன்றும் சொல்லமாட்டோம். என்பது.

தந்தைகூறுந் தாயார் கூறுந்தரிபட
வந்தபாணி கூறும்வன் னிகூறுமுதை கூறுடன்
விந்துநாதருகுங் கூடிமேவியொன்ற தாகியே
யந்தமக ரம்முடலணிந்த ரூபமானதே. (192)

தாற்பரியம்.

தகப்பனுடைய பங்காகிய சுக்கிலமூர், தாயுடைய பங்காகிய சுரோணிதமும், மண்ணுடைய பங்கும் ஜலமுடைய பங்கும், நெருப்புடைய பங்கும், காற்றுடைய பங்கும் ஆக இவைகளுடனே இந்திரியமும் ஆத்மாவும் ஒன்று சேர்ந்து கடைசி பலனாக நமது, சரீரமானது ஒரு ரூபமாக நிற்கின்றது. என்பது.

தாலும்மாவு மேலும் சலத்திலுற்ற ரூபமாய்
ஹேபுய்லாமுஞ் சேர்ந்துமே கிளர்ந்தன சிருளபின்
நாபீமுலமாய் நிறைந்தடர்ந் திரண்டு நாசியி
லோய்விலாமல் நிற்கும் நீங்களுட்கலந் துபாருமே. (193)

தாற்பரியம்.

மண்ணும் தண்ணீருங்கூடி சரீரமெடுத்த இந்த என்சான் உடலுக்கு அடித்தளமாக ஹே என்கிற எழுத்தும், லாம் என்கிற எழுத்தும் ஒன்றுசேர்ந்து ஐந்து பூதங்களாகி அப்பால் நாயியிலிருந்து மூலாதாரம் வரையிலும் றூகானது ஓடி எப்போதும் ஓய்வில்லாமல் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறது. வேண்டுமானால் ஓ! ஜனங்களே! உங்களை அறிந்தீர்களானால் அது தெரியவரும், என்பது.

லாகிரெண்டெழுத்திலும் இலாகி முன்றெழுத்திலும்
ஓய்விலாமலும்முளே யொளித்ததேது சொல்லுமே
மேவியொன் றிருக்கநாலும் விண்ணெடுங்குநாளை நீர்
ஆவிகாவவாகு முன்னறிந் துணர்ந்து கொள்ளுமே, (194)

தாற்பரியம்.

லா-ஹி என்கிற இரண்டு ஆட்சரங்களிலும், இ-லா-ஹி யென்கிற மூன்று ஆட்சரங்களிலும், தடை மறைவில்லாமல் உங்களில் ஒரு வஸ்து ஒளிந்திருக்கின்றது. அதை இன்னதென்று நீங்கள் சொல்ல வேண்டியது. அப்படித் தெரியாது போனால் அவசியம் உங்களுடைய ஆகாயமென்கிற நினைவானது பொருங்கி ஒன்றே ஒன்று மாத்திரம் இருக்க மற்ற பூதங்கள் ஒன்றுக் கொன்று விகாரப்பட்டு உங்கள் ஆத்மாவானது உங்களை விட்டும் பிரிகிறதற்குள்ளாக அந்த வஸ்துவை அறிந்து ஆளாக்கிக்கொள்ளுங்கள், என்பது.

ஏழுபங்கையுங் கடந்திருக்குமப் பதிக்குள்ளே
யேழுவாரியேழு மலையுமேழு கோட்டையானதில்
லேழுவாசலேழு காவலேழு பேருக்கப்புறம்
ஏழுதிரை யுண்டத க்கப்பால் நம்மில்லா வந்திருப்பனே. (195)

தாற்பரியம்.

அந்த வஸ்துவானது இந்த சரீரத்தின் ஏழுபங்கையுங் கடந்து அப்பால் ஒரு பட்டணத்தில் இருந்து அரசாட்சி செய்கின்றது. அந்தப் பட்டணமானது ஏழு கடல்களும், ஏழு மலைகளும் ஏழு கோட்டைகளும் அக்கோட்டைகளில் ஏழுவாசல்களும், உண்டாய் இருக்கின்றன. அந்த வாசல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு காவலாளிகளும் இருக்கிறார்கள் அவைகளுக்கு அப்பாலே ஏழு பந்தாக்கள் இருக்க

கின்றன அந்தப் பர்தாக்களை நீக்கிப் பார்ப்பீர்களானால் அல்லா என்சிற வல்லமைக் கடவுளானவன் தோன்றவான் காண்பீர்கள், என்பது.

{ இதன் விபரங்களை தயவு செய்து உங்களது பிரி
மார்கள் இடத்தில் கேட்டறிந்து கொள்ளுங்கள்

ஆதியான கூறும் நல்ல குமதென்ற கூறுடன்
சோதிநா தனவெனா துலங்குமச் சடத்துளே
பாதிராப்பகலு மற்றபட்டணமொன் றுண்டதில்
நீதியாக நிற்குமொன்றை நீர் நினைந்து பாருமே, (196)

தாற்பரியம்.

ஆதியென்கிற அகத்தியத்தின் பங்கும், ஆநாதியாகிய நூறல் அகுமதியா வென்னும் ஒளிவுடைய பங்குகளுடனே ஜோதியாகிய ஆகமியின் பங்காகிய விந்துநாத ஒளிவுக்கடித்திரண்டு இருக்கின்ற இந்த சரீரத்தில் இரவும் பகலுமில்லாத ஒரு பட்டணம் இருக்கின்றது அதனடுவே இருந்து அதிகாரம் பண்ணுகிற பொருளான றப்பைப் பற்றிப் பிரயாசை யெடுத்துப்பாருங்கள்? என்பது.

ஆணிக்காவையாம் நம்மாதியருளும் நூலவேதியர்
காணிக்காகக்காக வேண்டிக் கண்விடாத நாய்கள்போல்
விணுக்காக வலறுமந்த மெலிவுகண்டு மானிடர்
பேணிக்கால் பிடித்து நல்லபெரிய பிரென்றேதுவாள், (197)

தாற்பரியம்.

ஆணிமுத்துக்களைத் தெரிந்தெடுத்து வரிசை வரிசையாகக் கோத்திருக்கின்றது போல் ஞானங்களை அங்கங்கே காட்டி நமது ஆண்டவனான குமரான் இறக்கிவைத்த குர்ஆன் என்கிற பரிசுத்த ஞான வேதத்தை; சாஸ்திரிகள் நல்ல உணர்ச்சி செய்யாமல் மெதுவாக வாசித்து விட்டு ஊர் ஊராய்ச் சுற்றி நிலங்களுக்கும், பணங்களுக்கும் விற்று ஏமாளி ஜனங்களை மருட்டி, கண்விழிக்காத நாய்க்குட்டிகள் குறைப்பது போல் விண்காலா கோலம் பண்ணித் திரிவார்கள். அவர்களது வேஷத்தைப் பார்த்து பாபம்; ஒன்றுமறியாத உல்கவாசிகள் அவர்களை மகாபெரிய குருமார்கள் என்று சொல்லி கால்களையும் பிடித்து வணங்குவார்கள். இதனால் அப்பேதை ஜனங்கள் அடையும் பலபலங்கள் என்னாகும்! என்பது.

பேறுபெற்ற பேர்களொன்றும் பேசிடாப்பு விக்குள்ளே
யாறு பத்துக் கந்தையு முடுத்துமெலழுக்குமாய்
நீறுமெத்த பூசியே நினைவிலாத பேயர் போ
ஒன்று புத்திகண்டெல்லோரு முற்றிடாதகற்றுவார், (198)

தாற்பரியம்.

அல்லாவின் ரஹஸியத்தை யறிந்து, தன்னைக்கண்டுக் கொண்ட நாதர்கள். இந்தப் பூவலோகவாசிகள் தங்களை மதிக்கவேண்டுமென்று எண்ணம் ஒரு சிறிதும் இல்லாதவர்களாக யாதொன்றும் வாய்நிறந்து பேசமாட்டார்கள். தங்களை மறைக்கும் பொருட்டு வேணியல்லாம் அழுக்குப், சிக்கும் உள்வளர்களாகவும், கிழித்து ஒரு வஸ்திரத்தை ஏழுபட்டு பத்துக் கந்தைகளாக மேலேபோட்டு பைத்தியகாரரைப்போல் அறிவிலாத பாமர ஜனங்களுக்கு ஒரு வித வினையாட்டுகள் காட்டிக் கொண்டு மூலைமூலையாகத்திரிவார்கள். அவர்களை உலவாசிகள் பலமாதிரியும், தூஷணைசெய்து கல்லெறிந்து விட்டுவார்கள். அங்கே காரியமிருப்பதை ஒருவனாவது அறியவே மாட்டான், என்பது.

அஞ்சமாறு மோதலாஜயாறுநோப்பு வையடா
வஞ்சகம் மில்லாதபறுலைஞ்சைவும் வணங்கடா
நெஞ்சில்வாறு மஞ்சிலொன்றை நீ நினைந்து பாரடா
பஞ்சபாதகக் களான பாவமும் நிலலாதடா, (199)

தாற்பரியம்.

யார்ப்பா மகனே! இதை ஒருவீத கஸ்டமென்று நினைத்துப் பயப்படுகின்றாயா? அப்படி வேண்டாம், இஸ்லாமின் உள்வாழ்வு ஐந்தையும், சமாளிலுள்ள பறலு ஆறையும் கூட்டி ஆகியுதினைரு காரியமாகிய கலிமா மந்திரத்தைக் கூடியவரையிலும் இணையிலாமல் சொல்லிக்கொள். ஒருமாத உபவாச விரதமாகிய ஞான நோன்பை மூப்பதுநாளும் நமலான் மாதத்தில் வைத்துக்கொள். சூர்ஆனிக் வெளிப்படையாக எவப்பட்டதுபோல் ஐந்து நேரத்தின் தொழுகையான பறலுகளையும் மளதிக் வேறு ஊசாட்டமான துர்ணியோகங்கள் இல்லாமல் தொழுதுக்கொள். இணைகளுக்கிடையிலே உன் இருதய அழுக்கை நீக்கி அதில் வாழும்படியாக ஐந்து அனாசிறில் ஒன்றாகிய ஆகாயத்தை நீ இன்னதென்று தெரிந்து கொண்டுவா. அப்போது உண்மையாக நீ யானித்தவானு யாகுவாய், என்பது.

வேண்பா.

நீபெருகத் திற் றக்கால் நித்திரையுங் கோபமுமாம்
நீ சுவர்க்கத் தேகாமலேநிறுத்தும்—நீ பெருக
வுண்ணாமலுண்டே யுறங்கா திறையையனக்
கண்ணாக்காண்பாய் களித்து.

(200)

தூற்பரியம்.

ஏனாத் திரவுகோலை நீ கைப்பற்ற வேண்டுமானால் ஒருகாரி
யஞ்செய்துக்கொள்? அதாவது வயிற்றுக்கு நிறப்பும் படியான
ஆகாரத்தைக் கொடாதே அது உன்னை நித்திரை அளவிலும்,
கோபத்தளவிலும் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். இன்னும் இவை
களால் நீ சுவர்க்கலோகத்துக்குப் போகும்பாறையை அறவே
மறந்து விடுவாய் ஆனபடியால் அந்த மனப்பேய்க்கு சற்று சிறுகச்
சிறுகக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்து நாளடைவில் நித்திரையும்
போக்கடித்து உன் இருதயத்தின் வடிவாகிய பரிபூரணத்தை மனக்
கண்ணால் கண்டு அங்கே நடக்கும் காட்சிகளை ஆனந்தமுடன் பார்த்
துக் கொள்வாயாக. என்பது.

விருத்தம்.

முத்தி நிலம்பச்சை முதல் நற்பவளமொன்றே
யத்திலொரு பச்சை நல்மனாதி யவன்றெனென்
றற்றகலத்துளரு வாயுரைந் துதித்த
குத்துபு முகியித்தீனை க்குறித்துருப்படையப்பாம்

(201)

தூற்பரியம்.

ஆதியினின்று வெளியானது, முத்து அதில்நின்றும் வெளி
யானது பச்சை, அதில் நின்றும் வெளியானது பவளம் இந்த மூச்
சுடர்களில் நடுநிலைமையானது பச்சையானதினாலே அந்தப்பச்சை
சருவஜீவ கோடிகளுக்கும் கர்த்தாவாகிய அனாதியினுடைய வடி
வம் ஆயிற்று அந்த வடிவத்தினின்றும் உதித்த பசிய ஒளிவாகிய
நமது நாயகம் ஐகத் சற்குரு முகியித்தின் ஆண்டவர்களைத் தீயா
ளித்துக் கொள்ள வேண்டியது. என்பது.

பொய்யும்பனித் துளிபெருத் திறைவரைக்கு
உய்யும் நடியவ்யிருளினுள் றகுலுவந்தே
வெய்யவனெனத் தகுமுகியித்தீன் பாதஞ்
செய்யெனுமுன் செய்யுமத் திறத்தினை நினைப்பாம்

(202)

தூற்பரியம்.

மிகுராஜ் உடைய இரவில் நடி அவர்கள் ஜிபீரில் உடையதானத்
தைக் கடந்தவுடன் அங்கு வந்து தோற்றாவாகிய பெரும் வழியான
இருள் திரையிலே பெருமானவர்களின் பாரதர விந்தத்தைச் சும்ந்த
நமது சற்குரு முகியித்தின் ஆண்டவர்களின் பாதத்தை தீயானம்
பண்ணினால் தாம் நினைக்கும் முன் எந்தகாரியமும் சித்தியடையும்.
என்பது.

திறத்தொடு தமக்குத்தெளி வால்குமதுக்கு
முறைத்திரு மறைத்திறை யுற்றிடுமக்காவி
லுறைப்பொடு வருத்துமச் சுடரினிலுதித்த
திறைத் துறுமு கியித்தீனை நினைத் துருப்படைப்பாம்.

(203)

தூற்பரியம்.

றப்புடைய ரகசியத்தில் மறைத்திருந்த ஜோதியானது ஆதமு
டைய உலகத்தின் சுண்ணைபல ஜீவராசிகளாகப் பிரிந்து, அந்த ஜீவ
ராசிகளை பரப்பிக்கும் பொருட்டு அநேக தீர்க்கதரிசனங்களுடைய
வல்லபத்தில் திருப்பி வேதங்களைத் தனக்கு அத்தாட்சியாகக் காட்டிக்
கடைசியாக மக்கமா நகரத்தில் அவதரித்துப் பிரகாசித்துக் கொண்
டிருந்து, அப்பால் தனக்குள்ளிருந்து ஒரு ஒளியை வெளியாக்கி
அதற்குத் தன் சுதந்தரங்களைக் கொடுத்து மறைந்த வஸ்துவாகிய
உலகஞான குருவாகிய நமது முகியித்தின் ஆண்டவர்களை நினைந்து
எப்போதும் தீயானம் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டியது. என்பது.

வேறு.

இல்லல்லாவைத் தெரிசித் தாருமேற்றிறைஞ்ச வல்லிரேல்
நல்லலாபம் பெறுவீர் நாளை நகரவன்னியும் ஹூஞ்
சொல்லொனாத வுண்மையைத் தொடர்ந்து கண்டிறைஞ்சிடார்
வல்லநாயனனை நாளை வன்னிபுகுவதுண்டையே.

(204)

தூற்பரியம்.

இல்லல்லாஹை வென்று தீயானத்தில் வைத்து வணங்கு சத்
துவம் படைத்தீர்களே யானால், மேலே வருகின்ற நகரத்தின்
நெருப்பானது, உங்களுக்கு ஹருமாக இருக்கும், அல்லாமல் அதன்

15

வல்லமையுள்ள றப்பை நேராகக் கண்டு வணக்கஞ் செய்யத் திறமையில்லாத பாதக ஜனங்களுக்கு அல்லாவின் பேரில் சத்தியமாக அக்கினி கொழுந்து விட்டெரிசின்ற அந்த நரமானது காத்துக் கொண்டிருக்கிறது, என்பது.

பருதிதிங் களுகி நின்றபழைய சோதிநாதனைக் கருதியாகு மருவி நெஞ்சிற்க சடறுத்து நோக்கிடார் குருதியாறு பெருகியோடுங் கொடியதோஷக் கானதிற் சுருதிவந்து புருவரென்று துய்யநாயகோதினான். (205)

தாற்பரியம்.

“குரியகலையும், சந்திரகலையும் உருகி நிற்கும்படியான அந்த பழயகாலத்து வடிவாகிய றப்பை யாராவது உள்ளத்தில் வியாபகம் வைத்து, தேடிக்காணாமல் இருதயத்தில் கசடுவைத்து அலைவார்களாகில், அந்த முண்டங்கள் மேலைக்கு அவர்களை குரியவெப்பத்தால் வேகடித்து அவர்களின் உரோமக்கால்களுக்கிடையிலே பிரிட்டோடும் இரத்த ஆற்றில் கிடந்து மிதக்கப்படுவார்கள் என்று அந்த பொய் ஜனங்கள் திட்டமாய் அரிந்து இருக்கட்டும் என்று அல்லா சொல்லி இருக்கின்றான். என்பது.

அண்டர் முனிவரர்க்கர்பேய் களவனிமாந்தர் யாவரும் விண்டமறையுந்தேடுதிண்ணம் வேந்தனாரென்றறிந்திலேன் [கிடா தொண்டர் தெரிசித்துணரும் பொருளைத் தொடர்ந்து கண்டி.றைஞ் வண்டர் நரகில்வந்து புருவரென்று வள்ளலோதினார். (206)

தாற்பரியம்.

வானவர்களும், முனிவர்களும், ஜின்களும், பூதங்களும், இன்னும், தேவதைகளும் இந்த மர்மத்தைக் கண்டு கொள்ள வேண்டுமென்று எவ்வளவோ பிரயாசைகள் எடுத்தும் இயலாமல் இருக்கின்றன. அப்பேர்ப்பட்ட ஆநந்த இரகசியத்தை நான் என் றப்பிடத்திலிருந்து மன்றாடி வாங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். இவ்வளவு அரியபிரயாசையின் பொருளை மேனி மினுக்காக விட்டு விட்டு வேடிக்கையிலும், விளையாட்டிலும், காமக கூத்தாட்டத்திலும் காலங்கழிக்கும் மூடர்கள் கடைசியாக மீட்சியில்லாத கொடிய நரகத்தில் தடையில்லாமல் வந்து விழுவார்கள். என்பது.

உவ்வெழுத்து வித்ததாயு காரமுன்றும் வேருமாயவ்வெழுத்திலே முனைத்தனேகனேக ரூபமாய்ச் செவ்வெழுத் தனைத்தினுஞ் சிறந்த மந்திரத்தை நீர் வவ்விஜுற்றிருத்தியே மகிழ்ந்து பாருகும்முனை. (207)

தாற்பரியம்.

உகாரமென்னும் ஒளிவானது சமஸ்த உலகங்களுக்கும் வித்தாகவும், உறுதத்தானது அவர்களுக்கு வேராகவும், அலிபில் நின்றும் எழுத்து உலககோடிகளாகமீண்டு அதில் அநந்தநந்தம் ஜலடங்களுடன் ஒன்றுக்கொன்று பேதாபேதப்பட்டு நிற்கின்ற சிவந்த எழுத்தாகிய சரீரத்தை உடைய ஜீவன்கள் யாவற்றிலும் சங்கிலித் தொடர்போல மருவிநின்ற ஒரு றப்பை, நீ நினைவிட வைத்து நாராட்டிப்பார், அப்போது உனக்குள்ளே ஸமஸ்த உலக ரகசிய வசியங்களுந் தெரியவரும், என்பது.

குருக்களற்ற ஞானமுங் குணங்களற்ற சீஷனுங் கருக்களற்ற வித்தையுங்களங்கமுற்ற புத்தியு முருக்கமற்ற நெஞ்சமு முணர்ச்சியற்ற திவையெல்லாம் சுருக்கமற்ற சோதியைத் தொடர்ச்சியற்ற தொக்குமே (208)

தாற்பரியம்

காமிலான சற்குரு வானவன் காண்பித்துக் கொடாதஞானங்களும், அவ்வித குருவானவன் காண்பித்தாலும் அதைநல்ல குணத்துடன் பெற்று அதன்படி நடவாத சீஷனுடைய பாடும், ஏதும் ஒரு கருவும் இல்லாமல் பண்ணுகிற மந்திரவேலைகளும், அழுக்கு நீங்காத புத்தியும், ஏதுவும் ஒருவஸ்துவை நினைத்து உருகாத மனங்களும், உணர்ச்சியில்லாத மூளையும், ஆக இவைகளெல்லாம் கூடி தன்னுடைய மர்மமான கலிமாவின் பொருளறியாதவனுடைய கெதியாகும். என்பது

வெண்ணீரற்றகோயிலும் விளக்கமற்ற செல்வமுங் கண்ணீரற்ற கிருபையுங் சனவனற்றமங்கையுந் தண்ணீரற்ற வாவியுந் தயங்குமிந் தவகையெல்லாம் நண்ணியுற்றபொருளையாரும் நாட்டமற்ற தொக்குமே. (209)

தாற்பரியம்

திரு நீறில்லாத கோயில் ஸ்தலங்களும், கண்களில் இருந்து நீர் வராத கிருபையும், விளக்கவங்காரமில்லாத வீடுகளும், தண்ணீரில்லாத தடாகங்களும், புருஷனில்லாத பெண்ணுளும் ஆக இவை

கள் எல்லாம் நம்மிடத்தில் சதாவும் கலந்து உறவாடிக்கொண்டிருக்கும் ஆதிவஸ்துவான றப்பை அறிந்து கண்டு கொள்ளாத மடையர்களின் கெதிபோலாகும். என்பது.

கோயிலாவதே தடாளுங் களாவதே தடா
பாவியான மூடனே நீ பாழிலேசெபிக்கியும்
லாயிலாக இல்லல்லாஹு முகம்மதுற்றகுலுல்லாவென்
றெய்விலாமலோ தடாவயர்ந்த சொற்கமதுவடா, (210)

தாற்பரியம்.

அடோகனே, கோவிலென்பதும், குருக்கள், குளங்கள், தீர்த்தம், பூசைகள் என்பதும், பார்க்கும்போது அவைகளெல்லாம் வயிற்றுச் சாமிமார்கள் அந்தக்காலத்தில் ஏற்படுத்தியதல்லாமல் உண்மையில் எது? பாவத்தில் முழுக்கப் போகின்றவனே! வீணுக்கு நீ ஜபிக்கிறதும், பூசிக்கிறதும் கடைசியில் பாழாகின்றன. அவைகளை விட்டு விட்டு ஞான மந்திரமாகிய லாயிலாஹ இல்லல்லாஹு முகம்மதுற்றகுலுல்லாஹி யென்கிற கலிமாவை யோதி அதிலிருக்கின்ற உன்னை நீ உணர்ந்து தெளிந்துபார், உடனே சுவர்க்கத்தின் இன்பங்களை அநுபவிப்பாய்? என்பது.

கையில் நின்றுபொருள் தன்னை காடதெங்குந் தேடுநீர்
மெய்யுள்ளந் செழுத்தமைஞ்சு பங்குநல் விண்ணோர்களும்
பொய்யுள்ள தடைந்தவைம் புலன்களைந்து பூதமும்
பையுள் வந்திருக்கு துண்மைபார்த்தறிந்து கெள்ளாமே (211)

தாற்பரியம்.

கையில் வெண்ணையை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கலைந்த ஒரு பெரும் பேயணைப்போல் உங்களுடைய இருதயத்தின் கண்ணை, றப்பை வைத்துக் கொண்டு காடு மலைகளெல்லாம் போய் அலைந்து தேடுகின்ற பைத்தியகார ஜனங்களை? கேளுங்கள் இந்த சரீரத்தின் கண்ணை ஐந்து தத்துவ எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் ஐந்து பூதங்களாக இருந்து சரீரத்தை நடத்துகின்றன. மலக்குகளும அந்தப்பூதங்களைக் கலந்துதான் இருக்கிறார்கள். இன்னும் அவைகளின் உதாரணமாக ஐந்து புலன்களும் இருக்கின்றன. இந்தப்புலன்களும் பூதங்களும் உங்கள் இருதயத்தில் இருந்து வாழ்கின்ற றப்புடைய மகாமில் காரியகாரர்களாக இருக்கின்றன. ஆனபடியால் அந்த உண்மையைப் பார்த்துக்கொண்டு வாழுங்கள். என்பது.

* இந்தப் பாடல் சாஹிபவர்கள் ஜீவிய சரித்திரத்தில் வருகின்றது.

பையுள்வந் துறைந்து நின்ற பரமநகரி யங்களை
மெய்யுள்ளருங் காண்பதன்றி வேறுதேடிக் காணொணு
றையமுக்கு ணத்தையொன்ற தாக்கிநம்ம கத்துளே
யுய்யுமஞ்செ முத்திலொன்றையுற்றுயுணர்ந்து பாருமே (212)

தாற்பரியம்.

இருதயத்தில் வந்து கூடிக்கொண்டிருக்கிற ஆதிகாலத்து இரகசியங்களான அந்த உணர்ச்சிகளை இந்த சரீரம் இருக்கும் போது காண்க வேண்டுமே அன்றி மற்றப்படி எவ்விதத்திலும் இயலாது. அடிக்கடி மாறிமாறி வருகின்ற மூன்று குணங்களான ஆசை ஆணுவம் மாய்கை யென்பவனை மாற்றி ஒன்றுபடுத்திக்கொண்டு, உங்களுடைய கல்புக்குள்ளே ஊசாடுகின்ற ஐந்து அஞ்சிறுகளில் ஒன்றாகிய ஆகாயம் என்னும் நினைவை செல்லவைத்து நீங்கள் பாருங்கள்! அப்போது நான் கென்னது முழுவதும் உண்மையாகும். என்பது.

ஆறிரண்டா மங்குலம் மடர்ந்திரண்டு நாசியில்
ஈறதன்றி சாப்பகலு மியங்கியுச்சி யூடெழுந்
தூறியொப் புலமைகளைன்றி யுட்கவந்த நாதனைத்
தேறுமோ ரெழுத்தினுந் நெளிந்துபாரு மும்முளே (213)

தாற்பரியம்.

பனிரண்டு அங்குலம் அளவு கொண்டு இரண்டு நாசித் துவாரங்களுக்கும் உள்ளேயேயேடி, ஒதுமுடி வன்னியில் இரவு பகலாக, நின்று உச்சிக்கு நடுவாகிய மகாமன்மகு மூதென்னும் புருவமத்தியில் வந்து பிரகாசிக்கும் வண்ணமாக உலாவிக்கொண்டிருக்கின்ற கருணையான றப்பை இன்னும், யாதொரு ஒப்பு உவமையில்லாமல் இருதயத்தில் வாசஞ் செய்கின்ற றகுமனை, உங்களைக் கடைத்தேற்றக்கூடியவோர் எழுத்தைக் கொண்டு உணர்ந்து பாருங்கள், என்பது.

குருவெழுந்த நிலைகள்மூலக் குகையில் நின்று சென்னிமட்
டுருவதன்றி ராப்பகலினு ளோடியீளும் நமதுமுக
சிருபதங்கு லத்திலெட் டிசைந்தகத்துள் வாங்கியே
பொருவதன்றிப் பன்னிரண்டங் குலப்புறத்திலொடுமே. (214)

தாற்பரியம்.

நமது வாசியென்ற குருநாதனானது, மூலக்குகையில் இருந்து எழுப்பி, சிரக மட்டிலும், இரவும் பசுவும் மூடிக்கொண்டிருக்கின்றது. அதானது கண்டத்திற்கு மேல் எட்டு அங்குலம் ஒடி, இருதயக் கபலத்தில் எட்டங்குலம் இறங்கி வாங்கி நிற்கின்றது. இதன்றி வெளியில் பன்விரண்டு அங்குலம் ஒடி மீள்கின்றது. இதன் தெளிவான விபரம் நாம் இங்கே சொல்ல மாட்டோம் காமிலான பிரகனைப் பிடித்துக் கேட்கவும், என்பது.

இந்தவாற தாகச்சற்று மிடைவிடாதி ராப்பகல்
நித்தமாக வோடியினும் திகிலாதோ னருளினால்
சிந்திடமலேகநாயன் திக்கிரோட லற்றயின்
முந்தமான்வ ரென்றறிந்து முயலுநமதள் ளருளையே. (215)

தாற்பரியம்.

மேலே காட்டிய விதமாக, கொஞ்சமாகிலும் ஒய்வில்லாமல் இரவு பகலாக நம் வாசியானது றப்புடைய கட்டளைப் பிரகாரம் ஒடிமீள்கின்றது. இத்தனை யருமையான உறவாளியை அவன் சொன்ன பரம ரகசியமான, மந்திரத்தால் நேசித்து வசியப்படுத்தாதவர்களெல்லாம் கடைசியாக தன்சீரத்தைவிட நேரிடும். என்பது.

நலத்தோடன்றையும் பிதாவும் நாடியிச்சைகூடும்ச்
சலத்திருவெனைப் படைத்த தம்பிரானை நம்பியைம்
புலத்தை வென்றடக்கியைந்து பூதமூக்குணத்தையும்
மலத்தையும் மடக்க வல்லமாந்தர் கான்பதுண்மையே (216)

தாற்பரியம்.

நம்முடைய தாயும், தகப்பனும் காமங்கொண்டு நினைத்த நினைப்பின் இஷ்கினால் வீடு கூடின ஆசையில் இருந்து வழிந்து வெளியாகிய ஒரு சிறிதான இந்திரிய ஜலத்தால் நம்மை இத்தனை பெரிய சீரங்களாகளாகப் படைப்பித்த இணையிலாத கருணாகர வஸ்தாகிய அந்த றப்பை சந்தேஹ மில்லாமல் நம்பி, ஐந்து புலன்களையும் வென்று, காமியம், ஆங்காரம், மாய்கை என்னும் முக்குணத்தையும் அடக்கி, பூதகிருத்தியங்களையும் வென்று கெட்ட என்

ணங்களைக் கடந்து ஏகோபித்திருக்கின்ற வல்லமையானவர்களான தாதாக்கள் தன்னைக்கண்டு தரித்திரியந் தீர்வார்கள் என்பதுநிச்சயமான உண்மை யென்று நான் உறுதியாகச்சொல்வேன். என்பது.

வேறு.

இருபதொடிரண்டர் யிரத்தினுலுறைந்தே
கருதரு நல்முலக் கருத்து ளருவாகித்
திருவருள வில்வந்தொளி சிரத்தளவுசென்று
மருவுகுமிளோடவணில வந்தனனிதைந்தே. (217)

தாற்பரியம்.

அத்த பரிபூரண தத்துவமாகிய றப்பின் வெளிச்சமானது, யிருபத்திரண்டாயிரம் நாடிகள் நாம்புள்ளுக்கும் தனுவைக்கொத்து. கருவான முலத்தில் நின்றும் உருவாகி, அங்கிருந்து சிரசாகிய தும், உச்சியின் நடுத்தலமாகியதும் ஆனபுருவ மத்தியில்வந்து பிரகாசித்து அதிகாரம்பண்ணி இருதயத்தில் உறைந்திருக்கின்றது என்பது.

நிறைந்தவனிரந்தரம் நினைந்தெமை வளைந்தே
மறைந்தவன் மொழிந்த மவுளத் தொடுருவாகி
யறைந்தவனிறன் ளு பத்தாருமுள்ளத்
துறைந்தவனுலந்ததை யுரைத்திட வொணுதே. (218)

தாற்பரியம்.

இவ்விதம் நிறைந்த பூரணமானது பதினாறு கலைகளான சந்திரனோடும், சூரியனோடும், ரகித்து, பதினாறு கலையும் பதினாறு சுவாச சரங்களாகப்பிரித்து, சீரத்தில் வுலாவிக்கொண்டு ஒரு உலகத்தை யாவது தன்னைவிட்டும் விலாகாது, பரிபாலித்து வருகின்றது. இதையாருக்கும் மர்மத்தை உடைத்துச் சொல்லப்படாது ஆனதால் அடங்குகிறேன். என்பது.

உறைத்திட வெரணை வெளிமுகடருமொன்றும்ச்
சிரத்திடை விழித் தெரிசனைக்கு ளருவாகிப்
பரத்தவயிருக்குளுடல் பணித்திடவுள்ளத்தில்
இறைத்த வசனத்தியில் இசைத்திட வொண்ணுதே. (219)

என்றாலும், சற்று சயிக்கினை செய்கிறேன். அந்த நற்பூவது முச்சுடர்களும் கூடி ஒன்றாக ஹிக்பத்தரால் திரண்டு, சரீரத்தின் பிரதானபுலகமாகிய இரண்டு நேத்திரங்களுக்குள்ளும், வந்து பிரகாசித்து நிற்கின்றது. அங்கிருந்து சரீரத்தின் பாதாள உலகமாகிய, கீழ் மண்டலங்களுக்காக இருதயத்தில் வந்து பாதுகாக்கின்றது. அதன் விபரதையும் சொல்லப்படாது. எஃபது.

இச்சைத்திரு விழிக்கிடை யெதிர்த்திடு மதற்குள்
வசித்தெழு மணங்கன்மது ரங்கன் கருவுள்ளத்
திசைத்திருதல் கருண்டருசில் நின்றருள் செரிந்தே
யுசத்திறைவனென்றவ முனுவாவிய நிற்பானே. (220)

தாற்பரியம்.

இரண்டு நேத்திரங்களுக்கள்ளும், ஒளிமயமாக நின்றலங்கி அதனுள்ளே தேவாயிர் தங்களும், பரிமள வாசனைகளும், கமழும் படியாக ஒரு கோலமாளிகை வரும். அதுதான் அறுஷு, அப்போது உன்னைக்கலந்து கொள்ளும்படியாக நற்பானவன், ஆசையுடன் உலாவிக்குலாவி வருவான், என்பது.

நின்றிறைவனெந்தநினைவுக்குள் நினைவாய்வந்
தண்டமறியாதருளணிந் துவறதாகித்
தொண்டரிருகண்ணிடை துவங்கிடவணங்கிக்
கண்டனொரு வட்டமுயர் கல்புறமகிழ்ந்தே. (221)

தாற்பரியம்

நானும் அவ்விதம் வந்த நற்பை எவ்விதத் தெரிசித்தேனாலும்: - ஏன் நினைவானது நினைத்துக்கொண்டிருக்குப்போது, அந்த நினைவில் நினைவாக வந்தான். அப்படி வந்தவன் தன் மலக்குகளுக்குத் தெரியாதவனாக வந்தான். வந்தவன்என்னை ரொம்பவும் காமமுசத்துடன் அழைத்து ஒன்றுபடுத்தியிணைந்தான். அணைந்தவன் உலகமெல்லாவற்றிலும் தெரிந்தான். என் கல்யிலும் கண்ணிலும் இருந்தான். அவனது இந்திரஜாலத்தை யெவ்வால்-காணக் கூடும் என்று, ஆனந்தப்பட்டுவணங்கிக்கொண்டேன். இந்தப்பேச்சானது, அந்தத்துறையில் உள்ளவர்களுக்குக் கன்றி மற்றவர்களுக்கு விளங்காது. என்பது.

தேனு மாவஞ் சீனி பாலுஞ் செங்கனி வாழைக்கனியு மொன்
ருளமந்திர முட்கமலத் தருளஞ் சேத்துக் குழைத்தயான்
ருனுமவனு மருந்தனானத் தலமதையெய் மினைறவன்
நீனமாயை முன்றுப் போயெமது வந்து வந்ததே. (222)

தாற்பரியம்.

அவ்விதம் வந்த நற்பானவன் என்னுடன் கலந்த விதமாவது எப்படியென்றால் வாழை, தேமா, பலாவென்னும் முக்கனியும், நெனுக் குழைத்துத் திரட்டி, தேனை ஊற்றிப் பிசைந்து நானும் அவனும் சம்பீரம உடலாக சம்பலாயமாக இருந்து விசனமற்று தின்றோம். இத்துடன் இருதய கமலத்தின் அமிர்தமாகிய ஸ்ரஜபிலும் தீம்பானங்களும் சேர்த்து அருந்தி ஆநந்த வென்னத்தில் ஓய்யாரமாக மிகந்தோம். அப்பால் நானும் அவனும் இஷ்கில் இருந்து வெந்து உருகி, ஒன்றாய் ரஹித்தோம். அப்பால் என்ன பேச்சிருக்கின்றது. என்ன ரூபமிருக்கின்றது? என்ன முடிவிருக்கின்றது என்பது.

எழுநம்மாதமவுன மில்லென் நிருதயக் கண்ணாடியின்
ஒழுகு நீதிதரு மெய்ஞ்ஞானத் தொளி திரண்டருபமாம்
கழுகண்ணாறு தாமன்வீடு லாறு பலவு மருள் செய்தே
தொழுமன்னுலில்லீ தென்னோடு கஜுதுகண்டுசந்ததே (223)

தாற்பரியம்.

ஆதியுடைய ரகசியத்தை ஒருவன் காணவேண்டுமானால், அவன் வாயைப் பிதற்றாமல் மெனனஞ் சாதித்து தனது இருதயத்தின் கண்ணாடியின் பேரிலேயே நோக்கமுடையவனாக இருக்க வேண்டும். அத்துடன் உலகவாசிகள் பேரிலும், ஜீவாசிகள் பேரிலும் கருணையுள்ளவனாக இருக்க வேண்டும். நீதியை அணுத்தனையும் தள்ளாதவனாகவும் இருக்க வேண்டும். அப்படியிருப்பானால் அவனிடம் ஆதியில் பலபல சொருபங்களுடன் தெரிசனையாகத் தோன்றும் அவ்விதம் கண்டவுடன் ஸுஜுதி செய்யவேண்டும். என்பது.

உகந்தெனக்கு வினாஹதான வுட்கலந்த சோதியைப்
பகர்ந்திடிற் பராபரத்தி லுத்த மான மந்திரம்
மகிழ்ந்துரைக் கொணுதுள்துள் வன்னிகரலுங் கூடியே
கனிந்ததைத் தெளிந்துகாண்பர் காட்டொணுதுகாணுமே (224)

தாற்பரியம்.

உன்னை உகந்து றாஹென்ஹம் ஜோதியை உன்னுள் அமைத்து நடத்துகின்ற வடிவாகிய றப்பனை யராலுசொல்ல முடியாத மணி மந்திரமாகிய அந்த எழுத்தால் அறியவே நெருப்பும், காற்றும் ஒன்று கூடி இருதயத்தில் எப்படியும் சொல்லமுடியாத மாதிரியாக தோன்றும். அப்படிதோன்றினவுடன் அவ்விரண்டும் போக மீதம் ஜீருப்பது சொல்லக் கூடாது. என்னதென்றும் உன்புத்தியே சொல்லுப என்பது.

காட்டொணுது காணுகின்ற காரண நம் றுச்சியீ
லுட்டொணு தென்றுணர்வுதந்த லுறுணிக்குள் யாவருஞ்
சூட்டொணுது மாமலர் சுரத்தெழுந்தமதுணையுள்
டாட்டொணுது தென்றும் வண்டலைந்திடாது காணுமே. (224)

தாற்பரியம்.

யாருங்காட்டாமல் நம்முடைய விடமுயற்சியால் வந்து பிரகா சிக்கின்ற மஉஷூலிக்கை. சரீரத்தின் பிரதான கருவியாகிய உச்சியின் நிலையென்கின்ற ஊறுணிக்குள்ளே ஒருவரும் கொய்து அணியமுடியாத மகாமகத்வம் பொருந்திய மலர் ஒன்றிருக்கின்றது. அந்த மலரில் துளிக்கின்ற தேனாகிய அரிவை கிரஹிக்கும் வண்டுபோல் நம் கவசமானது உலாவிவரும். அதைப்பாருங்கள்? ஆநந்தியுங்கள்? என்பது.

அலைந்திடாதசைந்திடா தனைவருக்குமாகிநின்
றுலைந்திடாது வந்திடாது வந்த மேலவர்க்குளங்
கலைந்திடாத மூலநற் கருத்திலுற்ற மந்திரந்
தொலைந்திடாது வந்தெழுந்த சோதி நின் றிலங்குமே. (225)

தாற்பரியம்.

நீ அந்த மூலமந்திரமாகிய வாசியை நீனைவுடன் பழகிக்கொண்டால் அது எந்தநாளும் உன்னை விட்டும் பெயராது. அசையாது. உன் சரீரத்தை உலையவிடாது. உன்னையன்றி மற்றொன்றை உகக்காது உன்னை யெப்போதுந் தன் மனதில் வைத்து தராரட்டிப் பாராட்டும். ஒரு நாளும் உன்னை விட்டு, இன்னொரு சரீரத்தையெ

டாது. சதா காலமும் நிலையாகிவிடும். நீயெங்கே போனாலும் அங்கெல்லாம் அது உன் கூடவே வொளிவு பந்தத்துடன் வரும். என்பது.

இலங்குமா மணிக்குள்வந் தெழுந்த காலத்தயிர்கள்வந்
தலங்குமாவிடக்குளான மூலமந்திரம்
பலன்களான பேறுநற் பதவியுற்ற தெம்முளந்
துலங்கு ஞானந்திருவரங்கச் சோதிவட்டமானதே. (227)

தாற்பரியம்.

இந்த மாயமான உலகத்தில் சரீரமெடுத்து வந்திருக்கின்ற ஜீவ ஜீந்துக்களினெல்லாம் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற அநேக ஆசையுள்ள அந்த ஜீவமந்திரமானது. நான் அதைப் பலாபலன்களுடன் கலந்து கொண்டிருக்கிற அது என்னிடத்தில் பெரியகிருபையுடைய தேவனுடைய என்னை வளைந்து கொண்டது. என்பது.

வட்டமான தெட்டுமின்ப வடிவுசுத்தி சிவனுமாம்
பட்டமான தெட்டுருப் பரந்தெழும் பரஞ்சுடர்
நட்டமான தெட்டுநன்மை தீமையற்றஞ்சுளமா
மிட்டுமாரும்மெட்டுநம் மிருதயத்திற்காண்பதே. (228)

தாற்பரியம்.

அதுவளைந்து கொண்ட வட்டத்தில் எட்டு அத்காரங்கள் இருக்கின்றன. இன்பம், அழகு, சத்தி. சிவன் முதலானவைகளாகும். அதற்கு உருக்கள் எட்டு. உன்னது அதானது, இவ்வுலகத்திற் பரந்து விசாலித்துக் கிடக்கின்ற ஒளிவுகளாகும், அதில் நட்டமுள்ளது எட்டாம். அவைகள், நன்மையு, தீமையுமில்லாத ஞானங்களான பொய்களாகும். இந்த வகைகளெல்லாம் நம்முடைய இருதயத்திற் கண்டு கொள்ளலாம். என்பது.

இருதயத்தையெவ்வுயிர்க்கு னிலங்குகின்ற சோதியை
யுறுதிசற்றெழிந்திடாமாலுபிரை வைத்துணர்ந்தியே
யறுதிசுத்தமருநாந்தி யதிகருபத்தொள்தரும்
பெறுதி முற்றுமருள் மெய்ஞ்ஞானப் பேறுபெற்றுவாழ்வரே

தாற்பரியம்.

இருதயத்தில் எந்த உயிர்க்கையும் வைத்துப் பாதகாக்கும் வடிவத்தை எந்தவிதத்திலும் மறத்திடாமல் உறுதிக்கொண்டு நினைத்து சிந்திக்கும் மஹாத்மாக்கள், இருலோகத்திலும் ஞானவொளிவு பிரகாசிக்கும் படியாக இருப்பார்கள், என்பது.

வாழ்வுமுற் றாமாயையான் வருத்தனா ியாவ் குத்
தாழ்வுமுன்றலாதினைத் தலைமையைக்காய்ப்பகரவுஞ்
சாளுமுன்றெழுத்திலொன்ற தாலெழுந்தங்கடிதலை
வேழ்விழுன்றிலொன்றதால் வினங்கும் ஞானபோதரே. (230)

தாற்பரியம்.

இந்தப் பொய்யான உலகத்திலுள்ள வாழ்வானது. மாயை
முதலிய மூன்று மலங்களால் ஓடியடைகின்றது. மேன்மையான
றப்பை ஆசித்து வணங்கி யெக்காலமும் ஜீவித்திருக்கின்ற. வாழ்
வும் அதே முன்றெழுத்தில் நிற்கின்றது தன்னையறிந்துகொள்வதும
முன்றெழுத்தி லொன்றாகிய ஹவில்தான் இருக்கின்றது. என்று
அந்த ஞானவான்கள் அறிவார்கள், என்பது

ஞானமணிமாலைதனை நாவிலுறப்பேசிக்
கோணுணர்வினாறுதி யரக்கொளுமவர்க்கோ
ரீனமணுகாதிடீலைப் பிணியு நீங்கு
மானமுடைவீரிதனின் வனகயறியுமெனவே. (231)

தாற்பரியம்.

நம்முடைய ஞானமணிமாலையை நல்லபடியாகப் புகழ்ந்து
அதன்படி சிறிதாகிலும் நடந்த சீதேவிமக்கள் யாவர்க்கும். ஈனம்,
கண்டம், வியாதி முதலான எதுவும் வந்தனாகாது, என்று நாம்
உறுதியாக ஆசீர் வதிக்கின்றோம். அதுபோல்தான் இதன் தார்
பரிய உரையையும் உகக்கவேண்டும். என்பது,

தானவனாரைத்தனனென் றகும்துரைகேட்டு
மேனவமுகியித்தீன் வினம்பிரைதுபோல்
யானுமெனுளத்திலறி வாலறிந்துநல்
நீனவர்க்கிசைந்தனன் றிருக்காட்சி தரவே (232)

தாற்பரியம்.

நான் செய்த இந்த ஞானமணிமாலையிலுள்ள அர்த்தங்கரான
வைகள் அடங்கலும் என்னுடை இக்தியாறுக்கொன்றும் செய்யவே
இல்லை, மிஃருஜியில் நபியவர்கள் றப்படிக்கலந்து பேசியபோது

ரகரியம்பேசினார்களே! அவைகளை அவர்கள் தங்கள் பேரனாதமது
உலகசற்குரு தயவளர்ந்தித கெளதல் அஉலம் செய்யீது முகியித்
தீன் அப்துல் காதிறுல்ஜீலானி ஆண்டவர்களுக்குச் சொல்ல அவர்
கள் எனக்கருளிஞர்கள். அதனால் நான் பலன் அடைந்த நிமித்தகத்
தாலே பாபம் ஏழைகளான உலகத்தார்களுக்குச் சொன்னேன்
நம்பினவர்கள் திருக்காட்சியடைவார்கள். நம்பாத ஏம்ரளிகள் நர
கயாதனை யடைவார்கள், என்பது.

வேறு.

தந்தமதுளத்தி லிறைவிண்ட வசனங்கள் தவிரா
தெழுதிவைத் தவர்களும்
வந்திதை படித்து ம அ னுவுடனுளத்தில் மகிழ்வான
தல்ல்செய்யு மவரும்
முந்தவினைச் செவியுடுத்துமளரும் முறையின்
முற்றுமுரைகேட்குமவரும்
அந்தநயினரின் சபா அத்தோடு ஜென்னத்து
நகரோடணித்தாறு பெறுவார். (233)

தாற்பரியம்.

இந்த ஞானமணிமாலையை ஒவ்வொரு உலகவாசியும் மனக்
கடிகல்லாமல் இருகயத்தில் வைத்தவர்களும், இன்னமும், இதின்
சுவடிகளைப் பிழையிலாமல் எழுதிவைத்தவர்களும், இம்மாலையை
ஜனங்களுக்குப் போதனை பண்ணும் பொருட்டு தப்பில்லாமல் அர்த்
தம் செய்கின்ற குருமார்களும், அதனைக்கேட்கும் சீஷர்களும்,
மற்ற இதர ஜனங்களும், நமது வள்ளான ஒளிவான தெளிவான
உலக மகாசர்குருவான நாயகம் றகுலுல்லாகி ஸல்லல்லாஹு-
ஆலைஹி ஈஸல்லம் அவர்களின் ஷபா அத்துக்குப் பாத்திரவாளிகளா
கின்றதுடனே விகாவையும் தெரிசிப்பார்கள். என்பது.

வெண்பா.

பெருமைக் குரியோனைப் பிறப்பிறப்பொன் றில்லாளை
யருமைப் பெரியோனென் றுச்சொன்னார்—பெருமையுறுங்
காணிநவகோடிதும் ஹக்கா மெய்ஞ்ஞானமரைப்
பேணியுளத்தே பிடி. (234)

தாற்பரியம்.

பெருமை யென்பதற்கு உரியையான நகுமாலை. இன்னும் அவனை ஒருவர் பெறவும் அவன் ஒருவிதத்தால் இறக்கவும் இயலாத அத்தமயமான நப்பனை. அருமையுள்ளவன் பெரியவன் அல்லாது அக்பர். என்று சொன்னதனால் ஒருகாரியமும் பலியாது. இந்த உலகம் யாவையும் உனக்குச் சுயாட்சியாக்கித் தருகின்ற அந்த கலிமா மந்திரத்தால் இருதயத்தை அறிந்து பிடித்துக் கொள், என்பது.

கட்டளைக் கலித்துறை.

பெறும்பதினா லெழுத் தாலுருவாகிப் பிறக்குபல
நறுங்கரும்பாறையின் மேற்றினமான மொரோய் நின்றியூர்ந்
தெறும்பதினாலுநறுப்பொளிகாணு மிதயத்தழக்
கறும்பதினாலெழு நான்கு மொன்ருகப் பிடித்தவர்க்கே. (235)

தாற்பரியம்.

இந்த ஈரேழுலோகங்களும் சொந்தமாக இருக்கும். அது எவருக்கென்றால் - உண்மையான கருவியாகிய கலிமாவில்* சிறுக்கையும், குயிரையும் விட்டு நடுவே இருக்கும் தத்துவத்தை பனக்கசடு வஞ்சகமில்லாமல் அறிந்து ஒருமையானவர்களான ஒலிமர்களுக்கு என்பது.

அருளொரு நாளென்றுக் காறெட்டு மூன்றெழுத்தாகுமதுள்
ளிருளரும் பகலுச்சி நேரமுமகரி பொடிஷாவருமளவும்
பொருவறுமசெருடு லுகர் பஜிரளவும் பரிபூரணமாய்
வெருளறுமாறெட்டு நாள்குறையாது விரும்புவர்க்கே. (236)

தாற்பரியம்.

பரிபூரணமான நகுமாலை யற்கின்ற நாதக்களுக்கு அருளாளது அன்றாடம் பதினாறு எழுத்தாகப் பிரிந்து வரும். அந்த எழுத்துள்ளே, பகல், உச்சி, அசறு, மகரிபு, இஷா, லுகறு, பஜீறு ஆளவும் குறையாமல் இறங்கும், என்பது.

விரும்பு வருள்ளத் திலங்கு மெய்ஞ்ஞான விளக்கெளரியைச்
சுரும்பதினாறு உலங்கென்றேகிச் சூழன்றதுபோ

* சிறுக்கு. என்பது மனவேற்றுமை. † குயிர். என்பது இருவிளை

லரும்பலத்துள்ளத் தருளாலிறையவனைத் தெரழுவேரக்
கிருப்பிளம்பொன் வெருமாற்றுறையாணிக் கிசைதிடுமே (237)

தாற்பரியம்.

நாம் விருப்பி இருக்கின்ற மெஞ்ஞானத்தின் விளக்கின் சுடரான வெளிச்சத்தை, உன்னத்தில் வைத்துக்கண்டு தெரழுபவர்களின் ஜடலங்களானது, புடத்தில் வைத்துப் பழுத்த பசும் பொன்போல் பிரகாசிக்கும், என்பது.

விருத்தம்.

இசைந்திறவனும்பதி னெட்டுமொருமுச்சில்
வசைந்தெழு மெஞ்ஞானமணி மாலைக்கொடுத்தே
முசிந்ததனி மூற்றுமுசி யாதிதை மொழிந்தோர்க்
குசந்ததலமீந்தரு ளுவந்துறகுமானே. (238)

தாற்பரியம்.

அல்லா உடைய திருநாமத்தைக்கொண்டு, ஒரே நிஷ்டையில் இந்த ஞானமணிமாலை யைச் செய்தேன். ஆனதால் இதை முடிய அறிந்து தொழுபவர்களுக்கு நகுமானே உன்னுடைய உயர் தலமாகிய லிகாவைக் காட்டியருள்வாயாக. என்பது.

மாறொருகலைக்குருகி வரும்வழியின்மீதே
தீனவரெதித்தடிமை செய்தகமலத்துள்
ஈனமதகற்றியிரு பார்வையும் நிறைந்த
ஞானமணிமாலை நழுவாதவனிசைத்தான். (239)

தாற்பரியம்.

ஒருமானுடைய துன்பத்தையகற்றிவிட்டவர்களான நபியவர்களின் கட்டளைப்பிரகாரம் தீனவர்களான நமது சகோதரர்கள் இருதயத்தையறியும் பொருட்டு இரண்டு நேத்திரங்களின் வடிவையும் கண்டவனாகிய நான் இந்த ஞானமணிமாலை யைச் செய்தேன் என்பது

தானவனல்லாமலொரு தானவனமைத்த
வனவநீல்லாமலொரு வானவரெழுந்தே
தீனவர்களோடு பகை செய்வதையறுக்கும்
ஞான வடிவாளின் நமக்கிறையுரைத்தான். (240)

தாற்பரியம்.

தனக்கிணையில்லாதவனாகித் தனித்த அல்லாருத் தஆலா உற்பத்தி செய்த வானவர்களல்லாத வானவனாகிய அஜாஸில் உடைய

பகையை அறுத்து வென்று கொள்ளும்படியாக அந்த மந்திரத்தை நமக்கு அல்லா ஒரு ஞானவாளயுதம் போல் சொல்லினான் என்பது.

நமக்குள்ளவாகுமுவர் ஞானமதுபோலாம்
நிமக்களவு நீரிளவு நீரிவிட மேலான்
நமக்குள்ளவாகி யொளிச்சர மொழிபரந்தே
யெமகுள்ளவாகியொளி யெங்குமுறைந்தானே. (241)

தாற்பரியம்

நம்முடைய ஞானம் எவ்வளவோ அவ்வளவு ஆகவும், நம்முடைய நீதியான குணங்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவு குணமாகவும், நம்முடைய உண்மைகள் எவ்வளவோ அவ்வளவு உண்மைகளாகவும் நமக்குள்ளே ஒளிவாக சரீரமாதிக்கமும் பரவியிருக்கிறது, அந்த சிர்க்கியறப்பு என்பது.

வேறு .

எங்குமென்று முள்ளவ னெவர்க்குஞ் சிவனாகிதின்
றங்கமான துட்கலந் தனெகருபருமாய்த்
தங்கு நம்மனத்துளே தரித்தஞானமாமணி
முங்குமாயாறப்பில் ஆவ மின் முடிந்த ஞற்றுமே. (242)

தாற்பரியம்.

எந்தக்காலமும் அழியாது ஜீவித்திருக்கின்ற அந்த றப்பானது இந்த சரீரத்தில் ஜீவ ஆத்மாவாக நின்று கொண்டு அநேக அநேகமான ரூபஹிக்கமத்தோடும் இருக்கின்றது போல மனதில் ஊசாடும் கருமங்களான ஞானவிஷயங்களை அடக்கி இந்த ஞானமணிமாலை முடிந்தது. உலகத்தார் யாவருக்கும் கிருபை செய்தருள்வான் றப்பில் ஆலமீனான றகுமான், என்பது.

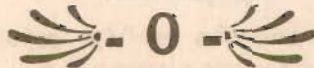
ஞானமணிமாலை தாற்பரிய உரை

ஸம்பூரணமாயிற்று.

இங்ஙனம் :

செவ்வல்மாநகரம்

எம். ஏ. நெய்ஞ முகம்மதுப் பாவலர்.

பிஸ்மில்லாஹி,

இது ம அ ரி ப த் து ம ர லை பொழிப்புரை.

★ — (★) — ★

இதில்

தற்கலை மெய்ஞ்ஞான சொருபரான குதபுல் ஆலம்
ஹவ்ரத்து பீர்முசம்மது சாகிபு ஒலியுல்லா
துவர்கள் பாடிய
ம அ ரி ப த் து ம ர லை யும்,

அசற்கு

பாண்டிமண்டலம் செவ்வல் மாநகரம் மஹா வித்துவான்
ஸ்ரீஸ்ரீ

எம். ஏ. நெய்ஞ முகம்மதுப் பாவலர்
எழுதிய பொழிப்புரையும் அடங்கியிருக்கின்றன.

இதனை மதுராஸ் திருவல்லிக்கேணி,
யூனானி மதாரிய்யா மெடிக்கல் ஸ்டோரின்
சொந்தக்காரராகிய மகாகனம் ஸ்ரீமான்
எம். ஏ. ஷேக்ம்தார் சாஹிபு அண்டு சன்ஸ்,
அவர்களரல்

தமது

மதாரிய்யா பிரஸில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Copy Right

2-ம் பதிப்பு

Registered.

இதன் விலை]

1925.

[கு. 2-0-0

பிஸ்மில்லாஹி.

பீர்முகம்மது ஸாகிபு ஒலியுல்லா அவர்களின்

ஜீவியசரித்திரம்

முகாமத்துவமும், வரிசையும் பொருந்திய மெய்ஞ்ஞானசொரு பரான ஹலரத்து ஆரிபுபில்லாஹி பீர்முகம்மது சாகிபு ஒலியுல்லா அவர்கள் பிறந்து வளர்ந்த ஊரானது:—தென்னிந்தியாவின் முக்கிய பாகங்களில் இருக்கும் அநேக ஜில்லாக்களில் நீர்வளம் நிலவளங்களிற் சிறந்துவிளங்கிய திருநெல்வேலி ஜில்லாவின் தென்மேற்காகவும், ஆகாய கெங்கையாகிய தாம்பிரபுணியென்னும் மஹாநதியானதுபிரவசித்து ஜுனை கூடுந்தலமான பாபநாசத்தின் கீழ்புறமாகவும், பொதிசைமாமலையின் அடிவாரமாகவும், வடமலையறளத்தின் கணவாய் எல்லையாகிய ஆயிரங் காவுக்கு வழிமுனையாகவும் இருக்கின்ற தென்காசி யென்று சொல்லப்படும். இந்தத் தென்காசி நகரத்தில் வீரசைவ வெள்ளாளர்களும், சைவ முதலிமார்களும், பராக்கரமசாலிகளான பாளையப்பட்டு மறவர்களும், நெசவுத் தொழில் செய்கின்ற கைக்களர்களும், பட்டு நூல் ஜாதியர்களும், வர்த்தகங்கள் பயிர் ஜீவனாதிகள் செய்கின்ற முஹம்மதியர்களுமாக அநேக ஆயிரஞ் ஜனங்கள் வாசஞ்செய்கின்றார்கள். இந்த நகரத்தில் பிரமாண்டமான ஒரு சிவமதக்கோவிலும், சதுராகாரத்திற்கு இரண்டு மைல் தூரமுள்ள ஒரு தெர்ப்பைக்குளமும் உண்டு. 400 வருடங்களுக்குமுன் பரதகண்ட முழுமைக்கும் இராஜநகரமான டில்லியென்னும் அஸ்திஸ்துபுரியை அரசாஷி செய்தவராகிய அவ்ரங்கசிப் என்கிற முஹம்மதிய சக்ரவர்த்தி காசி நகரத்தை முற்றிகையிட்டு பிடித்தபோது, அவரது சைனியங்களின் கொடுமைக்குத் தாங்காமல் வலைசைவாங்கித் தெரிபட்டோடிவந்த ரஜபுத்ர பசர்ப்பார்கள் முக்கிய பாகம் இந்தத் தெர்ப்பைக்குளத்தைச் சுற்றி வாசஞ்செய்கிறார்கள். அவர்கள் வசிக்கும் ஸ்தலங்களுக்கு "காசி அக்கிரா

* சந்திரகுப்தன் அரசாண்ட காலத்தில் இந்தப்பெயர் உண்டாயிற்று

ஹரம்' என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்துக்களுக்கு மகா முக்கிய முக்கிய திருஸ்தலமான காசி நகரத்தில் நின்று வெளிப்பட்ட இராஜவம்மிஷப் பாப்பர்கள் ஆகியில்வந்து குடியேறின காரணத்தாலே இந்த நகரத்திற்கு (தென்காசி) என்று பெயர் வழங்கிற்று.

இதுநிற்க இங்கே நான் இந்த ஞானமணிமாலையைச் செய்த மகா மெய்ஞ்ஞான சொருபரான தற்கலைப் பிரீ முகம்மது சாகிபு ஒலியுல்லா அவர்களின் ஜீவிய சரித்திரத்தில் நின்று சிலதைமாத் திரம் சொல்ல வந்திருக்கிறேன்.

சாகிபவர்களின் இயற்கை ஊராகிய தென்காசியிலிருந்து வந்த பிரயாணிகளும், நூற்றுக்கு மேலிட்ட வயதுள்ளவர்களான அநேக வயோதிபர்களின் வாய்மொழியாக நான் கேட்டிருக்கிறேன். சாகிபவர்களின் தகப்பனார் தென்காசியிலுள்ள பூர்வீக முகம்மதியக் கோத்திரத்தர்களில் உள்ளவர்கள் அவர்கள் பெயர் சின்ன பலுக்கர் என்று சொல்லப்படும் சாகிபவர்கள் பிறந்த காலங்களில் நடந்த அற்புதாதி சரிதங்கள் எதுவும் எழுதவேண்டாமாலை அவர்கள் பூர்வீக சரித்திரம் எனக்கு நல்லதெளிவாய் தெரியாது சாகிபவர்கள் ஹலரத்து சுல்தானால் ஆரீபீன் செய்யிது அருமதுல் கபீறு றலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களின் கலீபாக்களிலுள்ளவர்கள் என்று சிலர்சொல்லுகிறார்கள். அது அப்படியிராது. ஏனென்றால் சுல்தானால் ஆரீபீன் அவர்கள் காலம் இற்றைக்கு 800-வருடங்களுக்கு முன்னுள்ளது. சுல்தான் ஜமாலுத்தீன் அவர்கள் ஈஜீப்பற்றிலுள்ள காஹீருவிலிருந்து தென்பாண்டி மண்டலத்தின் மீது படையெடுத்து வந்ததில் இருந்து தான் கென்னிந்தியா மூஸ்லீம்களின் கோத்திரங்கள் முனைகண்டன இந்த கணக்கைப்பார்த்தால் சற்றேறக்குறைய 500 வருஷங்களாகின்றன. ஆனதால் சாகிபவர்கள் சுல்தானால் ஆரீபீன் அவர்களின் கலீபாக்களின் கலீபாக்களைத் துடர்ந்தவர்களாக இருக்கலாம் என்று நினைக்கின்றேன்.

சாகிபவர்கள் ரிபாதுயாத் தரீக்கத்தில் உள்ளவர்களாயிருந்தாலும் பெரும்பாலும் காதிரியாத் தரீக்கை ஒட்டிய தடையே அவர்கள் பாடல் போகின்ற ஜாடையில் விளங்குகிறது. சாகிபவர் தாய் தந்தை சுற்றத்தாரைவிட்டு வாலிப்பருவத்திலேயே நீங்கி வன சஞ்சாரியாய் அநேக காலந்திரிந்து வரும்போது (பிசுமில்சுறம்) ஞானமலை வன

முதலிய நூற்கலைப்பாடி அவைகளை சவடி சவடிகளாகத் தமது வசம் வைத்திருந்தார்கள். அந்தக்காலத்தில் அவர்களின் தகுதிக்கேற்ற சீஷர்களாக காலன் குடியிருப்பு பெரிய மீருக்காரியண்ணுஷியார் அவர்களும், கன்னியாதுமரி சருங்கடற்குறையிலுள்ள பெரிய துறை முகமாகிய குலசேகரன் பட்டணம் காரியார்ப்புலவரவர்களும் நியமனம் பெற்று சிறிது காலம் சாகிபவர்கள் அண்டையிலிருந்து பழகி அப்பால் அவர்களின் உத்திரவின்படியே அவ்விருவரும் விலகித்தங்கள் ஊர்களுக்கு வந்துவிட்டார்கள். இருந்தாலும் "பொன்மலையைச்சார்ந்த காசமும் பொன்னிறமாம்" என்பதைப்போல் சாகிபவர்களின் ஞான சீஷர்களான அவ்விரு மஹாஷ்டிரம் அநேக அற்புதாதிக்களைச்செய்து நீண்டகால மிருந்ததாக பல உதாரணங்கள் காட்டுகின்றன. இவ்விருவரைப்பற்றிச் சுருங்கச் சொல்லுமிடத்து பெரிய மீருக்காரியண்ணுஷியார் அவர்கள் வனசஞ்சாரம் செய்துவரும்போது ஒருநாள் தண்ணீர் ரற்று இடிந்து போய்க்கிடந்த ஓர் பாழுக்கினாற்றுகில் நின்று கொண்டு ஒரு வேலையை வாரி எழுத்தாரணியால் செய்தியொன்று யெழுதி அக்கினாற்றுக்குள் போட்டதும் குயிரென்று ஜலப்பிரவாகஞ் செய்து கிணறுவாயளவு பெரங்கி நீர்வழிநீதேடிற்று. காரியார்ப்புலவர் அவர்களோ! குலசேகரன் பட்டணத்தில் இருந்து நெய்து கொண்டு இருக்குப்போது மலையாளம் தற்கலையில் இருந்து நெய்யும் கனந்தக்கிய தங்கள் சற்குருவாகிய சாகிபவர்கள் தங்களிடம் இருந்த நூற்கழி முடிந்தவுடனே அங்கிருந்து கையை நீட்டி "காரியா சுழிதாருப்" என்று கேட்டதும் கைபதறக் கைபதற எழுந்து நூற்கழிகளை எடுத்து தமது கையில் நிரம்ப வைத்து ஆசிரியர் சமூகம் வரையிலும் கையை நீட்டிக்கொடுத்து விட்டு இழுத்துக்கொண்டார்கள்.

ஞானவான்களுக்கு சீஷர் வந்து வாய்த்தால் இப்படியல்லவா வாய்க்க வேண்டும்! சும்மாஷீமுந்து கிடக்கின்ற கழுதைகளும் குரங்குகளும் சீஷராக இருந்தால் அந்த குருவானவனுக்கு ஊர்களில் இகழ்ச்சி கிடைப்பதற்கென்ன தடை? இதுகிடக்க: சாகிபவர்களுக்கு "தற்கலையார்" என்று பெயர் வந்ததற்கு காரணமாவது மலையாளத்திலுள்ள தற்கலையூரிப்போய் அங்கொரு கலியாணமுஞ் செய்து சமூசாரவாராக இருந்தார்கள். அதனால் தற்கலையார் என்று ஜனங்கள் கூப்பிடும்படியாயிற்று. சாகிபவர்கள் வடமலையாளத்தைச் சேர்ந்த அநேக பிரமாண்டமான கணவாய்களின் கெபிகளிற் போய்

இருந்து யோகாப்பியாசஞ் செய்து அநேக காலங் கழித்து அஸைகளை விட்டு விலகி மலையாள மண்டலத்திற் சென்று அங்குள்ள பல தேச சஞ்சாரங்களும் செய்து அப்பால் அங்குள்ள யானைமலையிலும் சிறிது காலம் அன்னபானமற்று பதினைந்து வருஷம் லரையிலும் ஒரு சாதனையாக நிஷ்டையிலிருந்து விட்டார்கள், அங்கிருந்து தான் ம அரிபத்துமலை, ஞானரத்தின குரவஞ்சி, ஞான விளக்க சரநூல * ஞான உலகவுருளை, ஞான மணி மலை, ஞானப் பூட்டுத் திறப்பு முதலான அரும்பெரும் நூல்களையெல்லாம் அருளிச் செய்தார்கள். ஆகவே சாகிபவர்கள் யானைமலையில் வந்திருக்கின்ற சமாசாரம் திசையெல்லாம் பரந்து கொச்சி நகரத்து அரசனுக்குத் தெரிய வந்தது. அவன் எப்படியோ ஒருவித தந்திரத்தால் தனிவேடம் பூண்டு புறப்பட்டு சாகிபவர்கள் சமுகம் வந்து பாதாச்ச்சனை செய்து மன்றாடி தின்றதால் சாகிபவர்கள் அவன்மீது கருணைகரம் வைத்து அந்த அரசனுக்கு உபதேசஞ்செய்து அவனையாளாக்கி அனுப்பிவிட்டிதுப் அவன் அப்படியே பேராணந்த வெள்ளத்தில் மிதந்தவனாகத் தேசாந்திரியாய் போய்விட்டான். அப்பால் இதுவிஷயமாகக்கொச்சி ஸமஸ்தானத்தில் அநேகமாக புரட்சிகள் நடந்தேறின. அதனால் சாகிபவர்கள் யானைமலையில் வாசஞ்செய்கின்றதும், அவர்களால் ஒரு அரசன் ராஜ்ய பரிபாலனத்தைவிட்டும் துறவுபூண்டு போய்விட்டதுமான சகலசெய்தியும் திருவனந்தபுரத்தின் மூலக்கர்த்தாவான சேரன் மகாராஜாவின் ஐந்தாவது பெருத்திரனாகிற முத்துச்சாமித் தம்பிரானுக்குத் தெரிய வந்தது. அவர் சற்று ஞானவிசாரணை மனத்தராயிருந்தவரானதால் நாளடைவில் சாகிபவர்களை யானைமலையை விட்டும் எழுந்தருளச் செய்து தமது மூன்றுவது பட்டணமாகிய திருவிதாங்கூரில் கொண்டு வந்து வைத்து சிறிதுகாலம் சாகிபவர்களின் சகவாசத்தில் இருந்து மகத்துவம் பொருந்திய ஞானியாகி விட்டார். ஒரு சமயங்களில் சாகிபவர்களை கூட்டிக்கொண்டு போய் தமது அரண்மனையிலும் வைத்துக் கொள்வதுண்டு. அந்த சமயங்களில் அங்கே இராஜ பெருமாட்டி முதற்கொண்டு அரச புத்திர சந்ததிகளெல்லாம் சாகிபவர்களை 'ஞானி ஞானி' யென்றழைத்து சில சமயங்களில்

* இந்தப்பெயருள்ள நூலை எதோ ஒரு காரணத்தை வேண்டி அந்த காலத்திலுள்ள ஆலிமீன் பறைத்து விட்டார்கள்.

பாட்டாத்தம்பிரான் என்று ஒரு இடுகுறி காரணப்பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டுப் பரியாசசவலைகளும் செய்வார்கள். இவ்விதம் இராஜ சகவாசத்தின் செல்வாக்கினாலேயே சாகிபவர்கள் திருவிதாங்கூரக் கருகிலுள்ள தற்கலை யென்கிற ஊரில் நெசவுவேலை செய்வதும், மிக்க ஏழையும் ஒரு மடித்தனத்திலுள்ள ஒரு பெண்ணை சாகிபவர்கள் ஸ்வாகம் பண்ணிக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே குடும்ப சமேதராயிருந்துவிட்டார்கள்.

இதற்கிடையில் சாகிபவர்கள் திருவனந்தபுர ஸமஸ்தானத்துள்ளே போவார்கள். அரசனாகிய முத்துச்சாமித் தம்பிரான் சாகிபவர்களைக் கண்டவுடனே திடுக்கென்று ஆசனத்தைவிட்டெழுந்து வந்து அழைத்து ஆசனத்தில் உலகாச ஸம்பிரமாக உட்கார வைத்து ஸ்தம்பூலப்பெட்டியைத்திறந்து பரிமளப்பாக்கு நறுக்கி கொடுத்து வெற்றிலை மடித்து மடித்து மரியாதையுடன் கையிலேந்தி நீட்டுவதுமாயிருந்து உத்திரவை யெதிர்பார்ப்பார். அவரது அநேக உபசாரங்களும் குமாரர் குமாரத்திகளே! சாகிபவர்களை வழக்கம் போல் ஞானி ஞானி! யென்று அழைத்து "கொய்" யென்று மொய்த்துக்கொண்டு நிற்பார்கள். இப்படி நடந்துவரும் போது சமஸ்தானத்தில் திடீரென்று ஒரு சம்பவம்வந்து நேரிட்டு விட்டது! ஒரு வாரங்கழித்து இளவரசுபட்டங் கட்டவேண்டுமென்று நியமஞ் செய்துவைத்திருந்த அரசகுமாரன் உதிரிகண்டு ஜன்னிதோஷித்து எவ்வளவோ இராஜவைத்தியமெல்லாம் செய்தும் ஒன்றும் பலிக்காமல் இறந்துபோய்விட்டான். ஆகவே இளவரசனைத் தவணம் செய்வதற்கும் தம்பிரான் சூலசோழியப் பார்ப்பார்களெல்லாம் வந்து கூடி அழுகையும், கண்ணீருமாய் தின்றார்கள். சுருங்கச்சொல்லுங் காலத்தில் திருவனந்தபுரமே லென்று விசாரத்தில் அழுந்தி முழுசிப்போயிற்று.

இந்தச் சமயத்தில் சாகிபவர்களும் தற்கலையிலிருந்து வந்து சமஸ்தானத்துக் கொலுவுக்குள் போனார்கள். போனதும் கொலு வாசனம் லட்சுமிகாமற்று உறங்கி நிற்பதும், அரசனே மத்திரி பிரதானிகளும் வதனஞ் சாம்பிப்போய் ஒருத்தர் முகத்தை ஒருத்தர் பார்ப்பதுமாய் வியாகுலத்துடன் இருப்பதும், கண்ணிகாமடத்தின் ஒருபுறத்திலிருந்து மிகுதுவான குரலோசையுடன் கேட்கும் இராஜபத்தினியின் அழுகை சப்தமானது மிகுந்த பரிதாபமா

யிருப்பதும், சாகிபவர்கள் தெரிந்து சற்றுநேரம் அங்கே நின்று அப்பால் அரசனைப் புன்சிரிப்புடன் சயிக்கிணைபண்ணி யழைத்தார்கள். "கடந்த ஞானியும் விடுவரோ மக்கள்மேல் காதல்" என்ற முதுமொழிபோல அரசன் வாடிய முகத்துடன் சாகிபவர்கள் அண்டையிலவந்து ஒதுங்கி நின்றனர். அங்கு நடந்திருக்கின்ற சம்பவத்தை ஞானதிருஷ்டியால் தெரிந்துவந்திருக்கின்ற சாகிபவர்கள் வாய்திறந்து "ஏ முத்துசாமி தம்பிரான்? என்று கடுணையுடன் எழுதி ஞானிகளுக்கு விசனம் வேண்டாம்" என்று சொன்னவர்களுக்கத் தம்பிரானை யழைத்துக்கொண்டு கன்னிகா மாடத்திற்குள்ளே நுழைந்து அங்கிருந்து அழுகின்ற ராஜபத்தினி முதலானவர்களை அதைவிட்டு விலகும்படி செய்து வாசலுக்கு வெளியே நிற்பாட்டி விட்டு, இளவரசன் இறந்துகிடக்கும் மாரிகைக்குள்ளே சென்று கதவுகளையிறுக்க அடைந்தார்கள்.

சாகிபவர்கள்போய் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் சீரம் முழுவதும் வியர்த்து வடிந்தவர்களாகவும், வலதுகையில் இளவரசனைப் பிடித்தவர்களாகவும் உயிருடன் எழுப்பிக் கூட்டிவந்து வெளியே மனதில் உருக்கமுள்ள பக்தியுடன் அலைமோதிக்கொண்டு நிற்கின்ற அரசன் கையில் ஒப்புக்கொடுத்து "இனி நீ நம்மைப் பார்ப்பது அரிது" என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிட்டார்கள். பிறகு முத்துச்சாமித் தம்பிரான் சாகிபவர்களைக் காணவேண்டி எவ்வளவோ அரிய பெரிய பிரயாசைகளைல்லாம் எடுத்தும் ஒன்றும் கைகூடவில்லை.

அந்தத் தடவை மறைந்துபோன சாகிபவர்கள் சற்றேறக்குறைய 100-வருஷங்களுக்குப் பின் வந்து சேர்ந்தார்கள். சாகிபவர்களின் ஜீவியகாலக் குறிப்புகளால் அவர்கள் உலகத்தில் 300-வருஷம் சுஜீவியா யிருந்ததாகப் புலப்படுகின்றது. எப்படியானால் கொல்லத் தாண்டின் கணக்கின்படி முத்துசாமித் தம்பிரனைப் பக்தியரசனில்கையென்று சொன்ன ஒரு ஊரத்திரியத்திற்காகப் பத்மநாத புரத்தின் தேவலாயத்திலுள்ள ஸஹஸ்தாராயன் கெங்கையில் குளியோடிப்போய் பாதாள வலம்புரியைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்து 50-நாழிகைக்குப் பின்னால் வெளிதோற்றி வந்தார். இது இப்படியிருக்க சாகிபவர்கள் நிரயாண திசையடைந்தகாலம் ஒரு குறிப்பின்படி கொல்லம் 620-ம் வருஷம், 620-ல் 415-க் கழித்தால்

205-வருஷம் இத்தாண்டை சாகிபவர்கள் பிறந்துவளர்ந்து ஞானியாய் திரிந்த காலத்திலும் தடையின்றி 95-வருஷம் செல்பிடியாயிருக்கிறது இந்த 95-வருஷத்தையும் கூட்டிப்பார்க்கும் போது சரியாகவே 300 வயது ஜீவித்திருந்தார்கள்.

மேலே சாகிபவர்கள் நிரயாண திசையடைந்த காலம் ஒரு குறிப்பின்படி கொல்லம் 620-ம் வருஷம் என்று நான் வற்புறுத்தின தாவது காயற்பட்டணத்திலிருந்து உலகமெல்லாம் பெரும் புகழ் வாய்ந்தவரும் முகம்மதிய மார்க்காசார ஜெகத்குருவாய் இருந்தவருமான மார்க்கதீபம் "ஷெய்துல் இஸ்லாம்" சதக்கத்துல்லா லெப்பை ஆலிம் ஒலி அப்பா என்கின்ற மஹாத்துமாவின் "ஜின் அஞ்சல் தற்கலைக்கு வந்தகாலம் கொல்லம் 620-ம் வருஷம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

அது என்னசங்கதிபென்று கேட்கவும் ஜனங்களுக்கு ஆசையுண்டு சொல்லுகிறேன். முத்து பிறந்த இடத்தில் விலைபடாது என்பதுபோல சாகிபவர்களின் தகுதி தெரியாத கெர்வஜனங்களான அந்த தற்கலை யூரர்கள் சாகிபவர்களை தொழாதவரென்றும், மார்க்கம் அறியாதவரென்றும், பொய்வேஷக்காரரென்றும் மார்க்கப்படி நடப்பவர்களைப் பரியாசஞ்செய்கிறாரென்றும் விண் படரடேரெஞ் சொல்லித் தூற்றத் தலைப்பட்டார்கள். இதோடும் விட்டார்களா? இவர்க்கு மார்க்கப்படி தெண்டனை விதிக்கச்செய்யவேண்டுமென்றும் ஒவ்வொருவீட்டுக்காரர்களும் யோசித்துக்கொண்டு அந்தக்காலத்தில் சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து மலையாளம் பொன்னாணத்தேசம்வரையிலும் மார்க்கஹலுக்கும் செய்யக்கூடிய காலவத்துக்காரத்தாவாகிய ஹலாத்து சதக்கத்துல்லா அப்பா அவர்கள் சமூகத்திற்குத் திருமுகப் பாசரமெழுதி "நாங்கள் இன்னவூர் ஜமாஅத்துகள் எங்களுடில் பிரமுகம்மது சாகிபு என்று ஒரு ஞானியிருக்கிறார், அவர் இன்னிள்ள விதமாக மார்க்கப் பரியாசஞ்செய்கிறார். ஆனதால் நாங்கள் சற்று பிரயாசையை பாராமல் எங்கள் பேரில் கிருபை வைத்து ஒருவழி வந்து போவீர்களானால் எங்களுக்கும் கூப்பிடும். அந்த மனிதனும் நேர்வழி பெறுவார், என்றிவ்வித சமாச்சாரத்தை தெரியப்படுத்தினார்கள்.

• ஜின் அஞ்சல் என்பது முன்புறம் பின்புறம் ஆளில்லாமல் பூதங்களால் அநாதிரமாய்த் தூக்கிச்செல்லும் ஒருவித பல்லக்கின் பெயர்.

இவ்விதம் தற்கலை யூரார் வரைந்தெழுதிய கடிதத்தை ஹலாத்து அப்பா அவர்கள் பார்த்ததும் கண்கலிவந்து இப்படியும் ஒரு மனிதன் இருக்கின்றானா? போய் பார்ப்போம் என்று தங்கள் ஜின் அஞ்சலை தற்கலையை நோக்கி நடத்தினார்கள்.

ஹலாத்து அப்பா அவர்கள் புறப்பட்டு வருவதை அங்குத் தற்கலையிலிருக்கும் மெய்ஞ்ஞான சொகுபரான சாகிபவர்கள் உள் எங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெரிந்து கொண்டார்கள். தெரிந்ததும் உடனே பணவியைக் கூப்பிட்டு “காயற்பட்டணத்தி லிருந்த ஒரு வாலிபர் என்னை நோக்கி வருகின்றார். அவரோ நல்ல ருசிகர போஜனங்கள் தின்னப்பட்டவர் ஆனதால் எதுவும் நம்மால் இயன்றதைச் செய்யத்தான் வேண்டும், எதுவும் நம் வீட்டில் இருந்தால் சிக்கிரம் சமைத்துவிடு என்ன சொல்கிறாய்?” என்றார்கள். அந்தப் பெண்பிள்ளையும் தற்கலைப் பிறப்பதாலே தாமரைமலரின் தேனைத் தூரத்திலிருக்கின்ற வண்டுகளுக்கன்றி அத்தாடகத்திலேயே நிந்திருக்கின்ற வரத்துகளுக்குத் தெரியா தென்பதைப் போல் அந்தம்மாளும் புருஷனாரவர்களை நோக்கி உளது சம்பாதித்துக்கு விருந்துங் கூடவா? சம்மாவிருந்துகொண்டிருக்கிறீர் யல்லாமல் காக்குழியிலிறங்கி ஒரு முழத்துண்டும் நெய்யக்காணோமே? இப்படியிருந்து கொண்டு என்ன தைரியத்தால் இந்த வார்த்தை சொல்ல உமக்கு மனம் வந்தது! என்னால் ஒன்றும் சாயாது. என்னிடம் ஒருபடியரி சியுங் கிடையாது. என்று சாதித்துவிட்டார்கள். பிறகு சாகிபு அவர்கள் பெண்சாதியைப் பார்த்து “உன் வசம் அரிசியில்லாவிட்டால் தெருவில் மண்ணுமா இல்லை? சிக்கிரம் தெருயிற்போய் நாலுபிடி. மண்ணையள்ளி ஒரு பாணியிலிட்டு தண்ணீர்வார்த்து அடுப்பெரிய விட்டு ஒரு சட்டியில் சப்பாத்திக் கள்ளியைப் பத்தைகளாக அறுத்துப்போட்டுத் தண்ணீர்வார்த்து வேகவை? இவ்வளவு சாதனையேன்?” என்றார்கள். அந்த மறுஷி கிழவன் என்னமோ வயது முதிர்ந்து போய் வாய்வின்றுகிறார் இப்படியும் ஆகுமோ என்று இவ்வேசாக மதித்துக்கொண்டு அவ்விதஞ் செய்து அடுப்பெரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சாகிபவர்களும் தறிக்குழியிலிறங்கித் துணி நெய்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படி யிருக்கும்போது ஒரு பெரிய தனக்கார மனுஷன் வந்து “பீர் முகம்மது சாகிபே உப்தை காயற்பட்டணம் கலாவத்து

சதக்கத்துல்லாஸெப்பா ஆலிம்சாகிபவர்கள் அழைத்துக்கொண்டு வரச்சொன்னார்கள். சிக்கிரம் வாரும்” என்று கூப்பிட்டான் அதற்குச் சாகிபவர்கள் ஒன்றும் ஐவாடி கொடுக்காமல் தங்கள் அலுவலைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த மனிதன் சற்று நேரம் நின்று விட்டுத் திரும்பிப்போய் ஹலாத்து அப்பா அவர்களிடம் இது சங்கதியைச் சொன்னான். ஹலாத்தவர்கள் தலையைக் குனிந்து கொஞ்சம் நேரம் வரையிலும் பூமியைப் பார்த்துவிட்டு நல்லது நானே அவரிடம் போய்வருகிறேன் என்று தனியே நடந்து சாகிபவர்களின் திருமனைக்கு வந்து ஸலாம் சொன்னார்கள் அதற்கு சாகிபவர்கள் பிரதி சொல்லிவிட்டு மறுஹா சதக்கே வாரூங்கள், இருங்கள் என்று அங்குக்கிடந்த ஒருகிழிந்த வோலைத் தடுக்கையெடுத்துப் போட்டார்கள். ஹலாத்து அப்பா அதிலிருக்க அவர்கள் அசிங்கப்பட்டு நின்றபடியே நின்றுகொண்டு “நீர் இந்த ஊரில் ஒரு முஸ்லீமானவரா இருந்தும் அல்லாவைத் தொழாமலும், பள்ளிக்குப் போகாமலும், இருக்கின்றீராமே அதென்ன கருமம்! சொல்லுமீ?” என்று கேட்டதும், சாகிபவர்கள், “தம்பி நீங்கள் காயற்பட்டணத்தாரா யிருப்பதனால் உங்களிடம் நான் சொய் சொல்லமாட்டேன். நான் என நாயனை ஒரு வேளையாகிலும் தொழாமல் இருந்ததே கிடையாது. அதையறிய இந்த ஆர்குட்டு ஜனங்களுக்குத் திராணி போதாமையால் வீணுக்கு என்னிடம் கலகஞ் செய்திருக்கீர்கள்” என்றார்கள். அதற்கு அப்பா அவர்கள் “நீர் சொல்லுகிறபடி அப்படி யொன்றும் காணவில்லை. நான் இந்த ஆருக்கு லுஹரு நேரத்தில் வந்து தொழுதிருக்கின்றேன். பள்ளிவாசலுக்கு நீர் வர நான் பார்க்கவேயில்லை” யென்றார்கள்.

சாகிபவர்கள் ஹலாத்தவர்களை நோக்கி “தம்பி! நல்லதுஇன் னொரு செய்தி; ஐந்துவேளைத் தொழுதையும் இந்தப்பள்ளியில் தொழுகிறது ஏற்றமா? அல்லது மக்காவிலுள்ள பைத்துல்லாவுடைய ஹறத்தில் தொழுகிறது ஏற்றமா? சொல்லுங்கள்?” என்றார்கள். ஹலாத்தவர்கள் மக்காவில் தொழுகிறதுதான் ஏற்றம் அதற்கும் சத்தேமமா? என்றார்கள். சாகிபவர்கள் “நான் தொழுகிறதை நீங்கள் பார்க்கவேண்டுமானால் இதோ நான் நிற்கின்ற பாய்க்குழியைப் பாருங்கள்” என்றார்கள். ஹலாத்தவர்கள் கிட்ட நெருங்கி

வந்து பாய்க்குழியை உற்றுப்பார்த்ததும் அங்கே அவர்கள் கண்ட காட்சிகளை நான் என்ன சொல்வேன். சுமார் ஒரு மணிதன் இறங்கியேறும் சிறிய பாய்க்குழிக்குள்ளே அறபாத்து மலை தெரியவும், அதைச் சூழ வொட்டகைகள் அநந்தம் நின்று மேயவும், மக்காமா நகரத்தின் விஸ்தாரமுள்ள வீதிகள் தோன்றவும், கல்பத்துல்லா என்கின்ற ஹறம் தெரியவும், அதில் அனேக ஆயிரக்கணக்கான சாதாத்தமார்களும், ஷெய்குமார்களும், வரிசைவரிசையாக நின்று தொழுகவும், அவர்கள் எல்லோர்க்கு முன்னே இமாமாக மேலே பாய்க்குழியில், நிற்கின்ற நாயகம் பீர்முகம்மது சாகிபவர்கள் நின்றுதொழுவிக்கவும், அதில் ஒரு பெரியாரர்கள் இஸ்மாயில் நபியவர்களின் மக்களைப்போல் உடையணித்து முகவலிகத்துடன் நின்றுகொண்டு "சதக்கே சீக்ரம் ஜமாஅத்தில் வந்து சேர்ந்து கொள்ளும்! அல்லாவுடைய குதுபை இமாமாக்கப்பட்டிருக்கின்றது!" என்று அழைக்கவும், நல்ல வெட்ட வெளிச்சமாகக் கண்டு உடல்பெல்லாம் விலவிலத்துமனப்பிரமை கொண்டவர்களாய் ஒருங்கி நின்றார்கள் நின்ற ஹலறத்தவர்களை சாக்பவர்கள் நோக்கி "நல்லது வந்து வெகு நேமாகின்றது சாப்பிட வாருங்கள்!" என்றழைத்துப்போய் அடுப்பிலிருக்கிற பாணையும் சட்டியும் இறக்கி முடியைத்திறந்து அகப்பையால் கிளறினார்கள். உடனே தெரு வெல்லாம் வாசனை செய்யும்படியான நெய்மணம் பொங்கிற்று உடனே பாணையுள்ளிருந்த அகமிய நெய்ச்சோற்றைத் தாலத்திலிட்டு சட்டியிலிருந்த குர்மாவாகிய சப்பாத்துக்கள்ளியின் துண்டங்களை யள்ளி தாலத்தில் இட்டு குழம்புடன் திரட்டிக்கொண்டு "பசிபாறங்கள் தம்பி!" யென்று சொல்லி சாகிபவர்கள் அள்ளி யள்ளித் தின்றார்கள். ஹலுறத்து அப்பா அவர்கள் கையிடும் பக்கம் வெறும் மணலாகவும் கள்ளிகளாகவும் இருந்தன. அந்த ரக சியத்தை அப்பா அவர்கள் கண்டு மூக்கின்றேற் கையைவைத்து சாகிபவர்கள் நெய்ச்சோறும், குர்மாவுமாக அள்ளி நெய்வடியத் தின்பதைப் பார்த்தவர்களாக சும்மா இருந்தார்கள். ஹலுறத்தவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை சாகிபவர்கள் நோக்கி "என்ன தம்பி சோறுண்ணச் சொன்னால் சும்மா இருக்கிறீர்கள்? மண்ணும் கள்ளியுமே யிருக்கிறதே! அல்லாருத்த ஆலாவை உணர்ந்து

அவன் பாதையைப்பற்றி பிடித்தவர்களுக்கு அவன் கொடுத்திருக்கின்ற தத்துவங்களைப் பார்த்தீர்களா?" என்று சொல்லியிட்டு அவர்கள் கையிடும் பக்கத்தைத் தங்கள் பக்கமாய்த்திருப்பித் தங்கள் கையிடும் பக்கத்தைத் திருப்பி நெய்ச்சோறும் கறியுமாக அள்ளி யள்ளி ஹலறத்தவர்களின் வாயில் ஊட்டினார்கள். இப்படியாக இருவரும் பசியாறி முடிந்ததும் மதுரிபாவின் துறையிலுள்ள சில மர்மங்களை சம்பாஷனை பண்ணிக்கொண்டு சில நேரங்கழித்து அசுறுந்தொழுது முடித்தார்கள் முடிந்ததும் சாகிபவர்கள் ஹலுறத்தவர்களை நோக்கி "தம்பி! இதவல றகுமானுடைய தன்மைக்கேற்ற வணக்கம்! அதுவேறே யிருக்கிறது. அதைக் காட்டுகிறேன் வாருங்கள்." என்று கூட்டிக்கொண்டு தற்கலையவிட்டு 30 மயில் தூரமுள்ள ஆனைமலைச் சாரலுக்குப் போனார்கள். இந்த முப்பது மைல் தூரம் நடக்குமளவும் சூரியன் இறங்காமலும், பொழுது அஸ்தமிக்காமலும், ஒரே நிதானமாகவே யிருந்தது இந்த அற்புத கரத்தையும் ஹலுறத்து அப்பா அவர்கள் கண்டுகொண்டு நடக்குப்போதே நமக்கு நல்லகாலம் வந்தெட்டியதால் தான் இப்பேர்ப்பட்ட மஹானை வந்து சந்தித்தோம். இனிமையர்களைக் கண்டலாகாது; என்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டே போனார்கள். சாகிபவர்களும் யானைமலைச் சாரலையடுத்தார்கள். அங்கே பொரு பிரமாண்டமான கெபி தெரிந்தது! அதன் அகலமத்தியிலே செந்தாமரை, வெண்டாமரை முதலான நீர் மலர்கள் கணக்கறப் பூத்துக் குளிர்ந்த நீராளங்கள் ததும்பி சங்குகளின் முழக்கங்களாலும், பொன்வண்டுக்கூட்டங்கள் பாடும் இன்னிசைகளாலும், சிறந்து வானை, வரால், கெண்டை, முதலான மீன்கள் குதிபாயவும், செங்கால் நாரைகள் உலாவவும், அன்னப்பார்ப்புகள் தங்கள் தாய்களுடன் நீந்தி விளையாடவுமான இலட்சுமிவிலாசம் பொருத்தியிருக்கா நின்ற ஒரு தடாக யிருந்தது. அதன் ஒரு கரையில் சதுரமான கருங்கற்பாளமொன்று போட்டிருந்தது. அந்தக் கல்லருகே சாகிபவர்கள் போயிருந்து கொண்டு வாயைத் திறந்தார்கள். திறந்ததும் பெருங்குடல், சிறுங்குடல், மணிக்குடலும், சரரவென்று வெளியே வந்து விழுந்தன சாகிபவர்கள் அவைகளை யெடுத்து அதன்தன் உள்ளிருக்கும் மலஜலாதிகளை உருவிக்கழுவிப் பரிசுத்தஞ் செய்து

அந்தக் கருங்கல்லில் வைத்துவஸ்திரம் துவைப்பதுபோல் துவைத்துப் பிழிந்து பழையபடி அவைகளையெடுத்தெடுத்து வாய்வழியாக உள்ளே செலுத்தினார்கள். செலுத்தியதும் உடனே அத்தடாகத்தின் மத்தியில் நீந்தி முழுக்கி ஈரவஸ்திரத்தோடும் கரை வந்து அங்கு நிற்மின்ற பிரமாண்ட ஆலா விருஷ்டமொன்றைக்கையால் "வருக" என்று சயிக்கினை பண்ணினார்கள். பண்ணிய உடன் அவ் விருஷ்டம் தன் வேராதிகளைப்பெயர்த்து நகர்ந்துவந்து தனது நீண்டதும் வடதிசை மூலையாகிய குதுபு புறமாகப் போகின்றதுமான கிளையொன்றைப் பூமி முகத்தை பார்க்கத் தாழ்த்தி நின்றது. இது கண்டு சாகிபவர்கள் தங்கள் இருபாதங்களின் பெரும்பில் இடுக்காக அக்கிளையைத் தொட்டுப் பின்னினைவர்களாகத் தலையைக் கீழேதொங்க விட்டவர்களாகக் கையடித்து மார்பில்தப்பீர் கட்டிக் கொண்டு இகபரங்களை வெறுத்து அல்லாகுத்த ஆலாவின் ஜலாவியத்தில் முழுக்கி ஆசையால் மனம் உருகி யிருகண்களின் வழியாக நீர் தாரைதாரையாக வோடினவர்களாகப் பெருமூச்செறிந்தார்கள். அப்போது சாகிபவர்களின் காதுவழியாகவும், கண்வழியாகவும், நாசிவழியாகவும், வாய்வழியாகவும் மிருந்து தாங்கமுடியாத அக்கிளி சுவாலைகள் எழுந்து கொழுந்து விட்டு எறிந்துகொண்டேயிருந்தது இத்துடன் சரிவர்த்திலுள்ள மயிர்த்துவாசங்களைல்லாந்திறந்து கருநிறமான புகைகளும் வெளியாயிற்று.

இந்த மனத்திடுக்கமுள்ள அளவிடக்கூடாத அற்புதங்களை ஹலரத்து அப்பா அவர்கள் ஒருபக்கமாக நின்று இன்னாலில்லாஹ் இவர்கள் லகானுடைய குதுபல்லோ! இனர்களின் தகுதியையறியாமலல்லோ நாம் இவர்களுக்கு மார்த்தவிதி போதிக்கவந்தோம் என்று தங்கள் மனதுக்குள்ளவேவெட்கித்தவர்களாய்ப் பார்த்து பிரமைகொண்டு நின்றார்கள். சாகிபவர்களும் தங்கள்மேல் வந்திருடன் கவந்த ஆசையானது தெளிவின்றவரைவிலும் தலை கீழேவிடந்து வணங்கினார்கள். இதற்கிடையில் இரவுகாலமும்சென்று சூர்யோதயமாகும் நேரமாயிற்று. அந்தசமயம் சாகிபவர்கள் வருகிறதைப்பார்த்து ஹலரத்தவர்கள் நிரம்பவும் காலொதுக்கிக்கையொதுக்கி முகத்தை மலரவிட்டு மனம் அஞ்சியொஞ்சி பணிந்தவர்க

ளாய் மரியாதையுடன் நின்றார்கள், வந்த சாகிபவர்கள் அப்பா அவர்களை நோக்கி, "தப்பியவர்களே! நீங்கள் நாலும் அறிந்த ஆலிமாக இந்நப்பதாலே கேளுங்கள். தலிலில் சொல்லியிருக்கிற பிறகாரம் இந்த பூலாகத்தில் முகக்கண்ணால் அல்லாவைக்கண்டு ஈடேற்றம் பெருதவன் ஆகிரத்தில் ஒரு காட்சியும் காண ஏலாத விழிகளை குருடனாக இருப்பான். அவனுக்கு அப்போது எந்த ஒரு கருமமும் பயன் கொடாது - "காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள்" என்பது போல இந்தசரிவர்த்துடன் உலகவாசியாக இருக்குப்போதே ஒவ்வொருவனும் தன் அசலியத்தான மகத்துவ வஸ்துவைப் பகுத்துணர்ந்து தெரிசித்து அதரிடத்தில் வேண்டிய பிர்மமாமகத்துவங்கையும் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் அதல்லாமல், மரணகாலத்தையிதிர்பார்த்தவனாக இருந்து நானைக்கடத்துவானால் அவன் எந்தக்கஷ்டங்களும், வணக்கங்களும்வெள்ளம் புரண்டோடுகின்ற ஆற்றில் கரைத்துவிட்ட ஒரு காசு புளிகுச்சு சமாளமாகவே ஆகிவிடும்" என்று இன்னும் அநேகத்துவசாரங்களையும் எடுத்துப்போதித்து உபதேசமும் செய்து அந்த இடத்தில் வைத்தே ஹலரத்து அப்பா அவர்களைக் காயற்பட்டணம் போரும்படியாய் வழிகுட்டியனுப்பிவிட்டு விடு வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ஹலரத்து அப்பா அவர்கள் தங்கள் ஞானசிரியரிடம் கிடைத்த அரியபெரிய பொருட்களையெல்லாம்மனதுள்ளே பதிய வைத்தவர்களாக வந்து அந்தக்காலத்தில் முகப்பதியர்களுக்குள்ளே நிகரற்ற சீமானும், சமஸ்த ஜாதியர்களுக்கும் வரையரஜுகொடுத்த ஈகையுடைய வள்ளலு மாகிய சீதக்காதி மரைக்காயர் அவர்களுக்கு ஞானஉபதேசங்கொடுத்துவிட்டு அந்தவள்ளல் இருந்து விளங்கிய கீழக்கரையிலேயே குடிபதியாய் இருந்தார்கள். இதுநிற்கஇன்னம் ஒரு சங்கதி பிரமிக்கத்தக்கது. அது என்னவெனில்:—சாகிபவர்கள் வழக்கமாய் யானைமலைச்சாரலுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும் சமயங்களில் ஒருநாளைய தினம் ஹத்த ஆலாவின் இஷ்கில் முங்கிவரவர்களாக ஷே சாரலண்டை உலாவிக்கொண்டு நின்றார்கள். அப்போது அங்கே ஆலம் விழுது போல் ஜடாபாரம் தொங்கவிட்டவனாக ஒரு கவுணசித்தாதி. நாலாபக்கங்களிலும் குளிந்து உற்றுப்பார்த்தவனாக நின்றான். அதனை சாகிபவர்கள் கண்டு அவன் அருகாசச் சென்று, "ஓ:சித்தரே!இந்தப்பொழுது அஸ்தமிக் குத்தருணமாயிற்று

கல் நேரத்தில் நீர் நின்றுநாலாபக்கமும் பார்வையை விடுகின்றீர்! அது என்னகருமம்? என்னிடம் சொல்லும், நானும் அறிந்துகொள்ளட்டும்” என்று சொன்னார்கள். சொன்னதும் அந்த கவுளச்சித்தாதி சாகிபவர்களை நல்ல திறுதிறுவென்று சற்று நிதானித்து நோக்கிவிட்டு, தன்மனதுள்ளே ஒ! இவர்துலுக்கர்களில் ஒரு பெரிய உரிதராக இருக்கலாம். அப்படியில்லாதபட்சத்தில் துஷ்ட மிருகங்கள் சஞ்சராஞ்செய்கிற இந்த மலையண்டை வந்து நின்றுஉலாய அவ்வளவு சக்தி இராது நம்முடைய உன்மையை நாம் இவரிடம் சொல்லத்தான் வேண்டும்! என்று இவ்விதம் உத்தேசித்துக்கொண்டு சாகிபவர்களின் எதிரே நின்று கீழ்வருஞ் சங்கதிகளைச் சொல்லுகின்றான்.

“ஐயா அவர்களே, நான் பொதிகைமலையிலுள்ளவன். என்னுடன் 1000 கவுண சித்தாதிகள் இருக்கிறார்கள். அங்கே எங்களுக்கெல்லாம் சற்கருவாக ஒரு ரிஷியும் இருக்கின்றார். அவரோ அதிக கோபசக்தி உள்ளவர். அவர் எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு ஸஹத்திரஸத்துக்குளிரும் கொடுத்திருக்கிறார். நாங்கள் அதை வாயில் ஒதுக்கினால் நினைத்த இடங்களுக்கு ஒரு நிமிஷநேரத்தில் பறவைகள் போல் பறந்து போவோம். முடிவாகச் சொல்லவேண்டுமானால் நாங்கள் எந்த தீபகற்பங்களுக்காகிலும் சென்று ஆவேண்டிய காரியாதிகளை முடித்துக்கொண்டு குரியன் அஸ்தமிக்கிறதற்குள்ளாக அவர் சமுகம் போய்விடவேண்டும். அப்படிக்கல்லாமல் எந்தவிதத்தினாலும் சுணங்க வேண்டியது வந்துநேரிட்டால் சுணங்கியவனை உடனே கல்லாய்ச் சாதிக்கும்படியாகச் சபங்கொடுத்து விடுவார். அப்படி எத்தனையோ சித்தாதிகள் கல்லாய்விட்டார்கள். இது நிற்க. இந்த இடத்தில் அடியேன் நாலாபக்கமும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது வேறொன்றுமல்ல மேற்கூறிய அந்த ஸஹத்திரக்குள் சமானது நான் இங்கே இறங்கும் போது எப்படியோ அடியனையும் அறியாமல் நழுவி விழுந்துவிட்டது. அது நழுவினதாவது அடியனுடைய ஆத்மா நழுவிவிழுந்தமாதிரியாக நான் இப்படி பறந்து பறந்து தேடுகிறேன். தேடியும் இந்த பாவி கண்ணில் அகப்படவில்லை. ஐயோ நான் என்ன செய்யட்டும். சாபம் வந்த விடுமே! என்று மெய்சேர்ந்து மனமுருகி அழுதவனாகச்

சொன்னார். கவுளசித்தாதியானவன் சொன்னது அத்தனையும் சாகிபவர்கள்கேட்டு “நல்லது இருக்கட்டும், நீர் இன்றிரவு அன்னுடன் இங்கேதான் இருக்க. உம்முடைய ஆசான் உமக்கு இருக்கின்ற சாபத்தை நான் கண்டறியவேணும்! அப்பால் பொழுதுவிடிறதற்கு முன்னமே உமக்கு நான் அதைவிட அதிகவிரைபுள்ள நல்ல ஒரு குளிசம் தந்து அனுப்புகிறேன்” என்று திருவாய் மலர்ந்து சொன்னார்கள்.

இவ்விதம் சாகிபவர்கள் சொல்லியுமென்ன? சித்தனுக்கு ஒரு சிறிதும் நம்பிக்கை என்பதே கிடையாது. அவனுடைய ஆசானுடைய சாபநேரம் வருகிறவரையிலும் பறக்க பறக்க முழித்தவனாக இருந்து சாகிபவர்களின் கூட ஞானமார்க்கத்தைப்பற்றி சில விஷயங்களை ஸம்பாஷித்து கொண்டிருந்தான். ஆசானுடைய சாபநேரம்பழிந்ததும் இனியில்லாத மனமுடைய முள்ளவனாக சாகிபவர்களை ஸ்தோத்தரித்து ஆனந்தகூத்தாடினான். பாடினான் பிரார்த்தனைதேடினான். இவ்விதமாக அன்றிரவுவெல்லாம் கழிந்து குரியோதயமாயிற்று. கவுளசித்தாதி ஓடி இந்த சாகிபு மெத்தப்பெரிய அஸ்டாங்கயோசீஸ்வரராக இருக்கின்றார். இவரை நாம் கைவிடப்படாது, எதுக்கும் இவர் கொடுக்கின்ற குளிசத்தை வாங்கிக்கொண்டு இன்று நமது ஆசான் சமுகம்போய் அவர் சாபத்தால் தப்பித்துக்கொண்ட நம்முடைய தத்துவத்தை அவர் அறியும்படியாக இருந்துகாட்டிவிட்டு நம்முடைய விநாயகக் கடவுளின் சந்நிதிக்குச் சென்று அங்கு திருக்குளத்தீர்த்தமோட்சமும் பெருமான் பாதாரச்சீனையும் செய்து வரம்பெற்றுக் கொண்டு திரும்பி இவரிடம் வந்துவிடலாம் என்றுமனதில் மெதுவாக எண்ணினான். எண்ணினதும் சாகிபவர்கள் அந்த சித்தாதியை நோக்கி கீழ்வருமாறு இந்தக்கவியைச் சொன்னார்கள்.

வீரூத்தம்.

* “கோவிலாவ தேதடா குளங்களாவ தேதடா
புனியான முடனேநீ பாழிலெஜெபிக்கிறும்
லாயியாஹ இல்லல்லாஹ் முகம்மதுர் நகுஜல்லாவென்
ரேய்வில்லாம லோதடா உயர்ந்தசொர்க்கமதுவடா”

* இந்தப்பாடலை ஞானமணிமாடையில் வருவித்திருக்கின்றது.

என்று இவ்விதம் கனந்தங்கிய சாகிபவர்கள் ரொன்ன அருமை யான பாட்டைக்கேட்டு அந்தச்சித்தாதி மனமுறுதி உடம்பெல்லாம் ஜில்லென்று புல்லறித்தவனாக மனம் வரக்கு காயம் மூன்று மொத்துப் பரிசுத்த தீனுவிஸ்ஸலாம் மாரக்கத்தை உள்ளத்தில் உகந்து ஒப்புக் கொண்டவனாக சாகிபவர்களின் இருகைகளையும் பிடித்து லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு முகம்மதுர் ரசூலுல்லாஹி என்னும் திருக்கலிமா மந்திரத்தை சொல்லி இஸ்லாமிலாகினார். அப்பால்சாகிபவர்கள் அவர் யீது தயைகூர்ந்து அவருக்கு புதிதான ஒரு திருநாமஞ்சூட்டி முரீது என்னும் ஞானஉபதேசமும் செய்து அவரை சிறிதுகாலம் தங்களுதுசக வாகத்தின்மீழ் நடைபழக்கி அவரை தேர்வழியைப் பெற்றுக்கொண்ட ஓளவியாக்களில் நின்றும் ஒருவராக ஆக்கினார்கள். இப்பால்,

சித்தாநியானவர் தனுவாசஸ் தான மாகிய பொதிகைமாமலைக்கு போகப்பிரயாணப்பட்டார். அந்த சாகிபவர்கள் தெரிந்து அவரைக் கூப்பிட்டு தெருவில் கிடக்கும் கற்களில் ஒன்றை எடுத்துவாச்செய்து அந்தக்கல்லை தங்களுது சிறப்பான கழுக்கட்டில் சற்றுநேரம் வரை வைத்திருந்துகொடுத்து சித்தாநிகையிற்கொடுத்து, "இதை நீர் வாயில் போட்டு ஒதுக்கிக்கொண்டு எந்த திசைக்கும் போகநாடும். அங்கே உம்மை தூக்கிக்கொண்டு பறந்துபோய் இறக்கியிற்ம் இதை நீர் பெரிதும் ஜாக்கிரதையாக வைத்துக் கொள்வீராக" என்று கட்டளை பண்ணினார்கள். அவ்விதமே கவுனச் சித்தாநியானவர் சாகிபவர் களிடத்தில் பிரயாண விடைபெற்றுக்கொண்டு சாகிபவர்கள் கொடுத்த வெறுங்ஃல்லாகிய அந்த அற்புதகுளிசத்தை வாயில் போட்டதும் அவரை அநாதிரமாய் தூக்கி ஆகாயமார்க்கமாய் பறந்துபோயிற்று. அப்பால் நிகழ்ந்தனவெல்லாம் நிகழ்ந்ரன.

அப்பால் சாகிபவர்களும் சிலமாதகாலம் ஜீவித்திருந்து நாம் உலகத்தில் நீண்டகாலம்வரை சீர்த்துடன் இருந்துயிட்டோம் இனி நாம் ஜீவித்திருப்பது நம் நபிபெருமானுடைய சட்டசபைக்கு விரோத மாய் விடும். ஆனதால் இந்தவாரம் வெள்ளிக்கிழமையிரவில் நாம் சீரத்தை விட்டுவிடவேண்டும் என்று முடிவு கட்டிக்கொண்டு அதன்

பிரகாரமே ரொல்லம் 620-ம் வருஷம் குறித்தமாதம் திகதி இரவையிலும் நியாண திசையடைந்தார்கள். தந்தையூதர்கள் பழைய குருட்டெண்ணமாறி சாகிபவர்களின் தகுதியை தெரிந்து கொண்டதாலே எல்லோரும் ஒர்ப்பட வந்துகூடி செய்யும்கடமைகளை செய்து நகர பிரவேசத்துடன் சாகிபவர்களை நல்லடக்கஞ் செய்தார்கள். அப்பால் நிழெந்தவையகம் நிழெந்தன. சாகிபவர்கள் மிகவாக்குச் செப்திருந்த இலந்தைமாச்சக்கை ஒன்றைத்தமது கபுறின்மேல்நடும்படி ஜனங்களை ஏனினதால் அதன்படிசெய்து பெரிய விருட்சமாக எழுந்து நிற்கின்றது அந்த மரத்தின் திழலால் ஜாரம் முதலான பிணிகளும், அதன் இலைகளால் வாந்திபோதி யென்னும் காலரா நோய்களும், அதன் காய்பழங்ளால் வெண்தடிபு, கருங்குஷ்டரோகங்களும் தீர்ந்து சொஸ் தமாகி ஜனங்கள் ஆரோக்கியதேவீ ளாகின்றார்கள். சாகிபவர்களின் தர்காவென்னும் சமாதியில் வருஷத்துக்கு ஒருதடவை திருவனந்தபுர ஸமஸ்தான அதிகாரிகளால் நல்ல மீமரிசையான ஊன் தீன்பானாதி முதலிய ராஜபோசன விதந்துடன் அலங்கிருதமான ஒரு கந்தாரியும் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. இந்த அநம் புஷ்ட வாய்ந்தமஹாத்மாவின் திவ்யியசரித்திரத்தை வரையறுத்து எழுதவேண்டுமானால் புதிது புதிதான அற்புதாதினூடன் கணக்கற்றுயிரித்துவிடுமாதலால் அவைகளை வட்டுறுக்கமாக நம் சகோதர ஜனங்கள் தெரிந்துகொள்ளும்படியாக ஒருவித சம்பிரதாய தோரணையாய் சுருக்கி முடிக்கின்றேன்.

நிற்க. இந்தஞானமணிமலை பாடி இவ்வளவு வருஷங்களாகியும் அதன் உள்ளுறை தாற்பரியங்கள் நம் முஸ்லிமான ஜனங்களுக்குப் பயன்படும்படியாய் ஒருவர் ஏற்பட்டு உரையாக எழுதி முடிக்க இயலாமற்கிடந்ததானது நம்மியழகத்திற்கு ஒருபெரியகுறையாகவே இருந்தது. நானும் சில பல சமயங்களில் இதைப்பற்றி சிரத்தை யெடுக்க முயன்றும் எனக்கிருந்த பலபல தொல்லைகளும் அதற்கிடை கூறியத் தடுத்து நின்றன. அதனாக நான் இரவு கலாய் கவலையுள்ள வனாகவேயிருந்துவந்தேன். அதுசமயத்தில் ஒருபோதுநான் சென்னை திருவல்லிக்கேணிக் கப்போயிருந்தேன். அங்கு சூப்ப முதலி வீதி 34-ம்நெம்பர் கிடுறஸ்தாபனவாசரூம் யூநானிமதாரிய்யா மெடிக்கல் ஸ்டோரின் ஆதினஸ்தரும், பிரபல வர்த்தகரும் எனது உயிர்போன்ற

உத்தம நேசருமாகிய கணதன ஸ்ரீமான் எம். ஏ. வேங்கமதாறு சாகிபு அவர்கள் என்னை கண்டு "நான் ஞானமணிமாலை உங்களைகொண்டே தாற்பரிய உரை எழுதுவித்து உலகப்பிரசித்தப் படுத்தலாமென்ற கருத்துள்ளவனாக இருக்கின்றேன். இதற்கு நீங்கள் பொருந்தத்தான் வேண்டும்" என்று வற்புறுத்திச் சொன்னவர்களாக அன்றைக்கே அசற்காகுமான பொருள் விஷயமாயுள்ள சகல உபகாரங்களும் செய்து என் மனதை திருப்திகரித் தனுப்பினார்கள்.

நானிரவு பகலாக கவலைகொண்டிருந்த பெரிய காரியமான இவ் வேலையானது இந்த உபகார புருஷ உத்தமரின் பொருட் செலவால் சிக்கிரமுடிவாகி வெளிவரத் தடைமறைவின்றிய தோதுவாயிற்று. இவர்களுக்கு இவர்கள் எடுத்த காரியங்கள் நிறைவேறவும் இவர்கள் நடத்திவருகின்ற கம்பெனியானது எந்தக்காலமும் மாறாமல் ஓங்கி வரவும், இவர்கள் உபகாரத்தனம் பொருந்திய ஆயுள் நீடிக்கவும் இந்த ஞானமணிமாலையைச் செய்த நாயகமவர்கள் உதவி செய்துள்ள வர்களாக. ஆகவே இந்த ஞானமணிமாலையில் நான் செய்திருக்கின்ற நார்பரியத்தை எண்ணுங்கள் ஒருமைப்பட்டவர்களாக உற்றுணரும் புண்ணிய நேசர்களுக்கும் மற்றுண்டான நமது முஸ்லிம் சகோதரர்களுக்கும் சர்வதயாபரக்கருணை அல்லாஹுத்த ஆலா இருலோகத்திலும் துணை நின்றருள்வானாகவும். என்கின்ற ஆசீர்வதிப்புடன் சரித்திரத்தை முடிப்பதுடனே இதன் பின்னாலும் ஒன்றென்ற சாக்பவர்கள் பாடிய ஞானரத்தினக்குறவஞ்சி, மஅரிபத்து மாலை முதலான அரியபெரிய நூல்களையும் உரைகளுடன் வெளியாக கப்பட்டிருக்கின்றது என்று நம்முஸ்லிம் சகோதரர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அரிதான வந்தனத்துடன், தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

செவ்வல்மாகரம்.

இராமபுரம்
31-7-1914

எம். ஏ. நெய்நெய்கம்மதுப் பாவலன்
தாற்பரிய உரையாசிரியன்.

மஅரிபத்துமாலை பொழிப்புரை.

சூசிகை அட்டவணை.

(இலக்கம்.)

(பக்கம்.)

ஒன்றாவது பொருட்பால்:-

1. கலிமா விளக்கம்	...	...	(6)
2. பச்சிரண்டு அறிவுகளின் விபரம்	...	...	(8)

இரண்டாவது பொருட்பால்:-

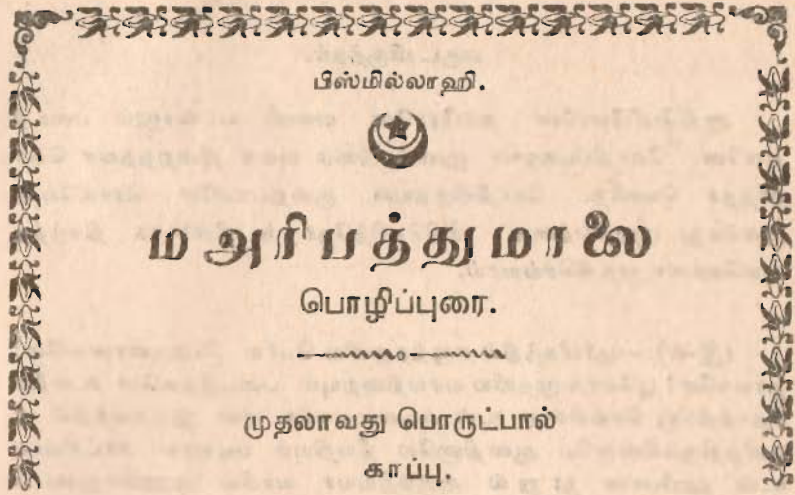
3. இமாமுடைய நிலை	---	---	(20)
4. பாசிக்கானவர் செயல்	---	---	(21)
5. பீர் நிலையறியும் வகை	---	---	(24)
6. மசலாக் கேட்கும் விபரம்	---	---	(26)
7. தாத்துவகை	---	---	(52)
8. சிபாத்து வகை	---	---	(56)
9. ஹவ்வா பிறந்தது	---	---	(137)

மூன்றாவது காமப்பால்:-

10. நவகாமம் அறியும் வகை	---	---	(152)
11. றாஹு வகை	---	---	(174)
12. பதினான்கு முஷாஹிதாவின் விபரம்	---	---	(194)

மஅரிபத்துமாலை பொழிப்புரை சூசிகை அட்டவணை முற்றிற்று.

பிஸ்மில்லாஹி.

ம அரி ப த்து ம ர லை

பொழிப்புரை.

முதலாவது பொருட்பால்
காப்பு.

விருத்தங்கள்.

பொன்னுலகு சூழும் புகழிறகும் சொன்னபடி, பொருட்பால்
லகுட்பால் காமப்பாலுஞ், சொன்னமுறை யெழில் பெருகுந்
தீரோர்களைக் லாமறிய னியம்பினேன் மஹரிபத்து மாலைதிராம்,
எண்ணிலங்கும் பெரும் பொருளை யெழுப்பி நிலைநிறுத்திய பீர்முகர்ம
தென்போன், நின்னயத்தி விலங்கு பொருணிறைந் திருக்க நிலை
நிறுத்து நீதி நற்பில் ஆலமீனே.

(இதன் பொருள்) பொன்மயமான சுவர்க்கலோகத்தின் மண
வாளான நமது நபிநாயகம் சல்லல்லாஹு அவர்கள் தங்கள்
திருவாக்கினால் அருளிச் செய்த பிரகாரம் பொருட்பால் அருட்பால்
காமப்பால் என்னும் மூன்றிலும் நிரைந்து போய்க்கிடக்கின்ற
மெஞ்ஞான நிலைகளை நமது சகோதரர்களான தீரோர்களைக் லாம்
அறிந்தணரும்படியாக இந்த பீர்முஹம்மது என்பவனான என்
மனதில் பிரியங்கொண்டு செய்தேன் ஆனதால் என் ஞானத்தளஞ்
சியமான இந்த மஹரிபத்துமாலையை உற்றுணரும் பேர்களுக்கு
ஞான நிலையைக் காட்டுவாயாக நீதியான நப்புல ஆலமீனே! என்று.

நூல் முகம்.

மகுட வீருத்தம்.

ஆதிபெரியோனே தம்பிரானே யவனி யடங்கலும் படைத் தவனே. யோதிப்புக்கமுயா னுனக்கடுமை யுலக நிறைந்தவா வெர னித்தா யெளிந். சோதியிருதவந் குறையாமலே சொல்வேன் முகம்மது மஹரிபத்தை. நீதிதெரிந்தோருந் தீனிலாக நிகழ்த்த வுலகெல்லக முதலிசெய்வாய்.

(இ-ள்):—பூர்வீசத்தில் எழுந்தருளிய பெரிய பொருளானவனே! நாயகனே! பூலோக முதலிய யாவற்றையும் படைத்தவனே உன்னை தோத்திரஞ் செய்கின்ற உன் அடிமையாகிய என் இருதயத்தில் நீ ஓளித்திருக்கின்றாயே ஆளநிலை நீயறியும் படியான சாட்சியாக உன் ஹரிபான நூறுல் அருமதீயயா வாகிய முஹம்மதுடைய அகப்பெருவாகிய ஞானவழியை நான் சொல்கிறேன் இதன் நீதியை தெரிந்த யாவரும் நேர்வழி பெறுவார்கள். எ-று.

உலகம் படைத்தவ னெருவறையனுரிய படைப்பெல்லாந்தான் படைத்து, நிலைமைதவிராமற் படைப்பினத்தும் நீதியவன்றனை வணங்கவேண்டிக், கலியலிற்றக்கினான் கண்டறியக் கருமமறியார்கள் காபிராகும், விலகுவாரிறை யருளைவிட்டும் வேதமுகம்மதின் பெலனுயிலீலை, (2)

(இ-ள்):—இந்த உலகத்தை ஒரு நாட்டமாயது தன் ஆசையிலி நின்றுப் படைத்தது அர்ப்படிப்படைத்த படைப்புக்களையெல்லாம் தன்னைவணக்கும் படியாயும், அவ்விதம் வணங்கும் தன்மை இப்படி தான் என்று தான் இறக்கிவைத்த வேதங்களில் அங்கங்கே கவிக்கிணைகள் செய்தான் அந்தப் பிரகாரஞ் செய்வதை விட்டுமேனி மினுக்காய் அலைபவர்கள் உள்ளபடியே காபிராக இருப்பதுடன் நகுல்லுல்ல உடைய ஷபாஅத்தும் பெற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். எ-று.

பெலனிலாகாத குபிர்த்தானும் பேசிடும்பொல்லாச் செயல லோர்களும், நிலைவிண் பொருணிக்கிப் பலஞானத்தை நினைத்தே யுடையோனை நினைவுகொண்டு, நிலையி வொருகோடி வருடப்நின்று

3

நினைவுவாக்குடன் வணங்கினாலும், மலையின் குகையுள்ளே யானந்த கால மண்ணி னறையுள்ளே மாளிகையின். (3)

(இ-ள்):—வேதங்களுடையபலனில்லாதவர்களெல்லாம்சுடேற்ற மற்ற செயல் கேட்காளாவார்கள். இன்னும் காபிரின் களான வர்கள், கண்ட கண்ட ஞானங்களையும் படித்து அதன்படி, நடப் பார்கள். அவ்விதம் அவர்கள் ஒருகோடி வருஷங்களாக நிலையில் நின்று வணங்கினாலும், இன்னும் அவர்கள் மலை கெடிகளில் இருக்கின்ற குகைகளுக்கள்ளே போயிருந்து வணங்கினாலும் அல்லது மண்ணுக்குள்ளே அரைகள் செய்து இருந்து வணங்கினாலும்.

மாளியிருளுக்குள் மண்டபத்தின் மாணக்குலையத்தானுடையிலலாம, லாழிநெடுங்குல முலகீமுந்தே யுணுஞ்சுகமற்றிங்கோடியோடி, பாடும் வருடத்துக் கொருமுச்சுத்தா னையமுமழையேயின் மலையிலேறிப், பாலுங்கினற்றிலே தலைகீழாகப் பவத்து நடுங்கியே மனங்கலங்கி. (4)

(இ-ள்):—இன்னும் இருளான மாளிகை களுக்கள்ளிருந்து உடையிலலாமல், ஊணுறக்கமற்று, சுவாசங்களை மேலேற்றி இழுத்து வருஷத்துக்கொரு முச்சுவிட்டு வணங்கினாலும், இன்னும் பாலுங்கினறையில் போய் தலைகீழாய் நின்று டேய் பிசாசைய் பேசல் பயமற்றிருந்து வணங்கினாலும், இன்னும் அவர்களுடைய ஆயுசெல்லாம் கண்ணீர் ஷத்தசமுது நின்று உருக்கத்துடன் வணங்கினபோதைக்குட, இன்னும் கடல நீரெல்லாம் தளக்கஞ்சும் சுபா வத்துடன் கற்பாசனம் கொண்ட சித்தனாலும், அல்லாஹுத் தஆலானின் ரகிய பொருளான கலிமாவை உணராதவரையிலும் அவர்கள் பயம்பெறவே மாட்டார்கள். அவர்கள் செய்த தவங்களெல்லாம் வீணாகத்தான் அழிந்துவிடும். மேலைக்கு அவர்கள் ஆண்டவனுடைய தீதானறையும், ஷபா அததையும் காணமாட்டார்கள். சுவர்க்கத்தையும் பார்க்கமாட்டார்கள். கடையாக நரகத்திலேதான் போய்விழுவார்கள். அது ஏனைன்றால் கீழே சொல்கிறேன் கேளுங்கள். எ-று.

கலங்கியமுதாலுங் கடனீர் மட்டுங் கற்பமருந்திய காட்சிகண்டே, யிலங்கும் பொருணிலை யறிந்திலார்க்கிங் கெல்லாத்தவமுமே யழிவதாகும், நலங்குந்தீதாரும் ஷபா அத்துட னல்லபவையு நல்

வழியும், விளங்கிச் சுவர்க்கத்தை நரகத்தன்னிள் வீழ்வாரேதென்றால் விளம்பக்கேளிர். (5)

(இ-ள்):— ஏழுசத்தா சமுத்திரங்களைப் போல் கண்ணீர் வடிந்து அலைந்தாலும், கற்பங்களைத்தின்று எக்காலும் இளம் பருவயதாக இருந்து வந்தாலும், (இருநேத்ரங்களிலும்) இலங்கிக் கொண்டு இருக்கும்படியான "நாத்து" என்னும் சர்ஜோதியை, அதாவது தன்னைத்தெரிந்து தீரமான ஸமாதியைப் பெற்றுக்கொள்ளாத மரபாவிமனுக்கு அவர்கள் செய்த தொழுதை முதலான சர்வதயங்களுந் துலைத்துபோய் கடைசியாக ஞானகுருவாகிய நம்நபியவர்களின் "கடையுக் கமருட்டம்" என்கின்ற (ஷபாஅத்தும்) இல்லாமல் போய்விடும் அவர்கள் ஒதுங்குந் தானமானது ஊழிக்கனல் சுவாலைப்பற்றி எரியும்படியான நரகமே ஆகும். ஏனெனென்றால் பின் வருமாறு சொல்கிறேன். ஏ-று.

விளம்பக் கேளுங்கா னுலகத்தோரே வேதமிறக்கிய பெரிய நாயன், தழுப்பில்லாதபி தமைப்புழத் தக்ககலிமாவின் படி நடக்க, களிப்பில்லாததோர் கலிமாவுந்தான் கதவுசுவர்க்கத்துத் திறவுகோலாய், குளம்பிமனதிலே யறியார்குபிர் கூறுந்திறவுகோலில்லாததால் (6)

(இ-ள்):— யார்காணும் உலகத்தார்களே! கேளுங்கள் அல்லாஹுத் தஆலா உலகத்தார்கள் தன்னை அறியுபு பொருட்டு முதல் நபிகளை அனுப்பி அப்பால் வேதங்களை இறக்கி அந்த வேதங்களுக்குள்ளே தன்னை யடக்கிய பொருளான பொக்கிஷமாக கலிமாவென்னும் மூல மந்திரத்தை அடத்து வைத்தான், அதைப் பற்றி 'இந்த கலிமாவாகிறது சுவர்க்கத்து திறவுகோல்' என்றும் அறிவித்தான். ஆனபடியால் அந்தத் திறவுகோலை மனதில் பதிய வைக்காதவர்களெல்லாம் குபிரியத்தின் பேரிலுள்ள தஷ்டவாளராக இருக்கும். ஏ-று.

ஆனபடியாலே குபிரோரெல்லா மறுந்து பாவிசா யழிவதாகு, பிளமனுக்காத் நாயன்ருனு மிறகுல் முகம்மதைப் பார்த்துச் சொல்வான். ஏனுஞ் சுவர்க்கத்தோர் னரகிரண்டி லெதுவே னுமக்கென விறகுல்சொன்னார், மானநிறைந்திடுஞ் சுவர்க்கமென்க மன்ன விறையவன் கொடுத்தே னென்றான். (7)

(இ-ள்):— ஆனபடியால் அந்த திறவுகோலை கைப்பிடியாக வைத்துக் கொள்ளாத காபிரீன்களின் தவங்களைல்லாம் ஒரு பயனுங்கொடுக்காமல் போய்விடும். கருமத்தில் அல்லாஹுத் தஆலா நகுலுல்லாவுடைய ஒளிவைப்படைத்து அந்த ஒளி விடத்தில் தன்னிடமிருக்கின்ற உம்முல் கித்தாபைக் காட்டி அதிலுள்ள சுவர்க்க நரகப்பினான்களைக் காண்பித்து முஹம்மதே! உமக்கு இந்த சுவர்க்கம் வேண்டுமா? அந்த நரகம் வேண்டுமா? "என்று கேட்டான். அதற்கு அந்த முஹம்மதியா என்னும் ஒளிவானது "எனக்கு இந்த சுவர்க்கந்தான் வேண்டும்!" என்று மறுமொழி சொல்லிற்று. அப்போது அல்லாஹுத் தஆலா "முஹம்மதே? என் ஹிபே! அப்படியே தந்தேன் நீயும் உன் சேனைகளும் அனுபவியுங்கள்?" என்று தன்கொடை கொடுத்தான். ஏ-று.

கொடுத்த சுவர்க்கத்தை மறுத்தும் வாங்கக்கொடுத்தே னிரு மொழி கூறவில்லை, யடுத்த நரகத்தான் குபிரோர்க்கென்றே யாதி பெரியவனருளிச்செய்தான், விடுத்தகுபிர்த்தீனே ரெவரென்றாலும் வேத முகம்மதின் ஷறகை நீக்கிக், கொடுத்தசெயற் குபிர் வணக்கத் தோர்க்குக் கிடைக்கு நரகல்லால் சுவர்க்கமில்லை. (8)

(இ-ள்):— அப்பால் முஹம்மதென்னும் ஒளிவானது, மறுத் தொன்றும் பேசாமல் இருந்து விட்டது. அப்பால் அல்லாஹுத் தஆலா "அந்த நரகமானது என்னுடைய மூலஸ்தான மந்திர பாகிய கலிமாவைச் சொல்லாத காபிரீன்களைல்லாம் ஊழிகாலம் கிடந்து வேதனைப் படுகின்றதர்க்காக ஸ்தாபித்தேன்" என்றான். ஆதியாகிய பொருளான அல்லா இவ்விதம் சொல்லிருப்பதாலே முஹம்மது நபியவர்களின் ஷறி அத்தின்மணித்தீபமாகிய கலிமாவைச் சொல்லி ஈமான் கொள்ளாத காபிரீன் களுக்கெல்லாம் சதாயாதனை யுள்ள நரகமே ஒதுங்குந்தான மேயன்றி சுவர்க்க மென்பது மருந்துக்குக் கிடையாது. (ஏ-று)

சுவர்க்கஞ்சேருவார் குபிரோரென்று சொன்ன வுட்காபி ராமவனு, மிவர்க்கு மொகுதாத் தவுபாச் செய்தே யீழுகாதீமானே நிறுத்தவேணு, மவர்க்குந்தவுபாவைச் செய்யாதாலு மாதிநான் மாறிக்குபிருளலு, மிவர்க்கு நரகல்லால் சுவர்க்கமில்லை யென்றார் முகம்மது நபியிறகுல் (9)

(இ-ள்):—உலகத்துதில் எவனாவது ஒரு முஸ்லிமானவன் ஒரு காபிரானவனைப்பார்த்து இவன் சொர்க்கவாளி யென்று சொல்வானானால் உடனே அந்த முஸ்லிமானவன், காசிரூக் விடுவான். அவனைத் தவ்பா செய்யசொல்லி குபிர்க்கலிமாச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டும். அவ்விதம் செய்ய விடாமல் அடாதுடியாக இருப்பானே ஆனால் அவனுக்கும் ஊழியுழிகாலம் நரகமே கிடைக்கும். சவர்க்கம் கிடையாது” என்று நபிநாயகம் அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்து சொல்லி யிருக்கிறார்கள். எ-று.

நபிகள் பெருமானார் நவச்சுடாரம் நபிகளையக மாள வள்ளல், புயியில் புறுக்காணைப் பார்த்துச் சொன்னார் போதமியைக்கருமிதன் கித்தாபின், கலியாமஹரிபா ஆர்பீனிற் கண்டவிசளத்தைக் கவிதை யாகத், தவியாவமுதான மஹரிபத்துத் தானாமெனச் சொல்லி நவிலலுற்றும். (10)

(இ-ள்):—இந்த மஹபத்துமாலையில் இருக்கின்ற விஷயங்க ளெல்லாம் நபிமார்களுக்கு கிரீடமாகிய நமது நாயகம் ஸல்லல் லாஹு அலைஹிவசல்லம் அவர்மன் திருவாய் மொழிளான அதீது குதுஸியில் நின்றும் இமாம்கள் தங்கள் கிதாபுகளில் எதிதினர்கள் அவைகளை எடுத்து அனேக ஆர்பீன்கள் விபரித்தார் கள் அதின் கருத்தைக்கொண்டே நானும் சொல்லியிருக்கிறேன். எ-று.

நவிலவாருலகத்தில் தீனோரெல்லா நல்லபொருளெல்லா மறித் தோமென்பார், புயியிலருட்பாலும் பொருளின்பாலும் புகலுங்கா மப்பான் முப்பாலையுங், கவியிலறிந்தார்பேர லெல்லாஞ்சொல்வார் கடுகுபோன்மார்க்கங் கண்ட நியார், தவியாப்புறுக்காணிற் சொன்ன படி தமிழானுலகத்தி லறியச் சொன்னேன். (11)

(இ-ள்):—உலகத்திலுள்ள நமது சகோதரர்களான தீனாவள்க ளெல்லாம் நாய்க்கள் எல்லாம் அறிந்துவிட்டோம்! என்று கண்ட தெல்லாம் பிதற்றி ஞானத்திலுள்ள பொருட்பால், அருட்பால், காம்பால் முதலிய யாவற்றும் அறிந்து அதன்படி நடப்பவர் களைப்போல் ஜாடைபண்ணுவார்கள் அந்தசோற்று சாமன்கள் ஒரு கடுகுப்பிரமாணமாவது தன் நிலையைப்பற்றி அறிவார்களா? அந்ந ய மாட்டார்கள், ஆனதால் அல்லாஹுத்தஆலா தன் திருவேத மாகிய குர்ஆனில் சயிக்கினை செய்தபிரகாரம் பிச்சாமல் ஜனங்கள்

நடந்து நேர்வழி பெறும்படியாக நான் இந்த மாலையை தமிழ்ப் பாஷையாகச் சொல்லிவிட்டேன். எ-று.

—(x)—

கலிமா விளக்கம்.

விருத்தங்கள்,

—

சொல்லுங் கலிமாத்தான் லாஇலாக இல்லல்லாஹ்வென்றி யம்புவது, நல்ல ஷறகுட னெழுத்தீராறந் நான் மூன்றெழுத்தைபு நயிலக்கோளுந், தொல்லை யணுகாத முகம்மதுற்ற குலுல்லாகி யென்றியம்புவது, மெல்லா மறுநான்கென் றிடுமெழுத்தாமிணைத்துக் கலிமாவி லியம்புவதே. (12)

(இ-ள்):—கலிமா என்பது என்னவென்றால் ஷறஹில் வந்திருக் கின்றபடி, லாஇலாஹஇல்லல்லாஹு என்கின்ற பனிரண்டு அட்சரங் களும் அப்பால் முஹம்மதுர் றகுலுல்லாஹி என்கிற பனிரண்டு அட்சரங்களும் ஆகக்கூடி இருபத்துநான்கு அட்சரங்களாக இருக்கும். எ-று.

இயம்புங் கலிமாவின் முகம்மதுற்ற குலுல்லாகியென் றெழுத் தின்பொரு ணயம்பெறப்பின்குற் சொல்லுகிறே னவிலலா இலாக இல்லல்லா வெள்ளு, வியம்பு மீராரென் றெழுத்துமாகு மியல்பா மறுநான்கு மிதுகலிமாப், பயமி லாமலே செய்வதற்குப் பறுலு நாலுண்டும் பகரக் கோர். (13)

(இ-ள்):—மேலே சொன்ன கலிமாவிலே முகம்மதுர் றகுலுல் லாஹி, யென்கிற அட்சரங்களின் பொருளைப் பின்னால் சொல் கிறேன். முதல் வந்த லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு என்கிறதாவது பனிரண்டு அட்சரங்களைப் பொதித்ததாக இருக்கும். இதுவே இருபத்து நான்கு அட்சரங்களுக்குரிய கலிமா முழுவதும் நிரம்பின தாக இருக்கிறது. இந்தப்பயமற்ற கலிமாவைச் சொல்வதற்கு நான்கு பறுலுகள் இருக்கின்றன. அவைகளைக் கீழே சொல்கிறேன் கண்டுக்கொள்ளுங்கள். எ-று

புகருங், கலிமாணை யுரைக்கும்போது பலதும் நினைவினி வினைத் திடாம னிகரி லாமனத் தொருநினைவாய் நிறுத்தி வாயின லுரைக்க முக்கூ, லு கருங் கலிமாணீ லருத்தம்பொரு யுலந்தோ யறிவது பறுவிரண்டா, பிருகங் கலிமாணீ லருத்தப்படி யிதமாய் நடப்பது பறுலுமுன்றே. (14)

(இ-ள்):— அந்தக்கலிமாவைச் சொல்லும்போது மனதில் பல எண்ணங்களையும் நினைக்காமல், நிகரில்லாத ஆண்டவன் பேரில் கதிர்முனைபோல் நிலையாக நிறுத்திய ஒரே நீயத்துடன் வாயால் மூன்று நடவை சொல்வது, ஒரு பறுலு. அப்படிச் சொல்லும் போதே அதன் கலப்பறுதலிற்ற தெளிவான அர்த்தத்தை இருத யத்தில் நிர்ணயப்படுத்துவது ஒருபறுலு. அப்படித்தெரிந்து கொண்ட அர்த்தத்தின் பிரகாரம் சாதுவாக நடப்பது ஒரு பறுலு ஆகப் பறுலும் மூன்றுடன். எ-று.

மூன்று பறுலை யு மறியச் சொன்னேன் மொழிகி றேனாலும் பறுலையுந்தான், தோன்றுங் கலிமாணீன் முகம்மதுற்ற சூலுல்லாய் பொருட் பின்னாற் சொக்கோ, னாண்ட பெரியவன் இலாக இல்லல் வாஹு வொன்றியம்புவது வேண்டும் பன்னிரண்டெழுத்து மூன்றும் விளம்பக் கேளுங்கண்ணிவதன்னை (15)

(இ-ள்):— நான்குவது பறுலையும் சொல்லிவிடுகிறேன். அதாவது முஹம்மதுர் நகுலுல்லாஹி, யென்று சொல்வதாக இருக்கும் இதன் அர்த்தத்தைக் கடைசியில் சொல்கிறேன். அல்லாஹுத் தஆலா லாஇவாஹ இல்லல்லாஹு என்ற பன்னிரண்டு அட்சரங்களில்தான் ஒளித்திருக்கின்றான். அந்தப் பன்னிரண்டு அட்சரங்களும் பன்னிரண்டு அறிவுகளாக இருக்கின்றன. அவைகளையும் கீழே சொல்கிறேன். கேட்பீர்களாக. எ-று.

கலிமா வினக்கம் முறிநிற்று.

—(x)—

பன்னிரண்டு அறிவுகளின் விபரம்.

விருத்தங்கள்.

அறியும் பன்னிரண்டெழுத்தையுந்தான் னறைந்திட்டேன்றிரு தெநீந்தியு, லுறையாந் திருநெறி யறியாருடர்க்குரைக்கிறேனிதிற சுருக்கமாகச், செறியும் பன்னிரண்டு அறிவுகளிற் செப்புவேன்

முதலறிவைக்கேளுங், குறியா யிறைவன் றனையறியக் கூறங் கலி மாவினெழுத்தொன்றிலே. (16)

(இ-ள்):— நான் இப்போது சொல்லப்போகின்ற பன்னிரண்டு அறிவுகளையும் முன்னமே என்னுடைய தெநீந்தி யென்கிற நூலில் சொல்லிவிட்டேன். அந்த நூலை யறிந்தில்லாத நிற்புட னுளங் களுக்காக வேண்டி இந்த னூலிலும் சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன். அந்தப் பன்னிரண்டு அறிவுகளிலும். முதலாவது அறிவைச்சொல்கிறேன் கேளுங்கள். அதாவது அல்லாஹுத்தஆலா தன்மையான இரகசியங் களை அறியும் படியாக வந்த கலிமாணில் உள்ள ஒரு எழுத்தாலே அந்த அறிவு வெளியாகும் எப்படியென்றால். எ-று.

எழுத்தை யிருத்தினாற் கமலத்துள்ளே யிலங்கும் பொருள் றப்பில் ஆலமீனாள் சுழித்து மூச்சாகவெழுந்தசோதிச் சுடரும் யாகுவென் றெழுத்துமாகு மழுத்திமேல்விழி நிலையைநோக்கி உருளை யறிவது முதலறிவாம். ஒழித்துப் பதுக்கின்ற வரிவுதன்னையோது வேன் றண்டா மறிவைக்கேளுங். (17)

(இ-ள்):— அந்த எழுத்தை இருதயத்தின் கமலத்தில் இருத்தி னால் அங்கே ஒரு ஒளிவு பிரகாசிக்கும் அதுவே றப்புல் ஆலமீன் என்பதாகும். அந்த எழுத்தாவது சுவாசத்தைச் சுழித்து வாங்கும் போது அந்த பிரகாசத்துடன் கலந்து நிற்கின்ற ஹு என்றாக இருக்கும். இந்த தந்திரத்துடன் கூர்மையான நினைவுடன் கண்ணை புருவமத்தியின் மேலே ஏற்றி அந்த ஏற்றத்தோடும் அங்கு தோன்றகிற ஒளிவை எதிர்பார்ப்பது தான் முதலாவது அறிவாகும் இனி இரண்டாம் அறிவைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள். எ-று.

அறியு முடலதை முகம்மதுற்ற சூலுல்லாகி யென்றச்சரத் தாற், றறுகாச் சுருபமா யுடலமைத்தான் சாற்றுங்கோட்டைக்கங் கரசநாயன். குறியா முகத்தளில் விழிநடுவிற் கோர்க்கு முயிரறப் பில் ஆலமீனா, யுறவோன் மலக்குக னாலுபெரு முடையோனே வலையுரைக்குகிறேன். (18)

(இ-ள்):— இந்த சீரமானது முஹம்மதுர் நகுலுல்லாஹி யென் னும் கலிமாணீனல் அமைந்திருக்கின்றது, இப்படிச் சமைந்திருக் கின்ற கோட்டைக்கு அரசனானவன் றப்புல் ஆலமீனாக இருக்கு மென்றும், அவன் முகமானதில் இருகண்ணிலும் தடுவே இலங்கு

கின்ற உயிர் நிலையான ஒளிவாக நிற் கின்றனென்றும் அவனைக்குழ பகவதிகளான நான்கு மலக்குளும், இருக்கிறார்கள் என்றும் இன்னும் சொல்கிறேன், எ-று.

உரைத்த வுடலதி லைந்து வீடு முயந்த பேச்சுடன் மூச்சு கேள்வி, நிரைத்த பார்வையு முயிர்நிலையு நீதி யெழுத்தைத்து நசிற்றைத்துப், கிரைத்த பொருட்பாலிலுரைக் கொணுது வெளியா யருட்பாலினிமேற் சொல்வேன், நிருத்து மிருவகை யறிவதுதான் செப்பினேன் ரண்டா மறிவிதமே. (19)

(இ-ள்):—சரிசத்தில் ஐந்து வகை மரணியைபுருக்கின்றன அவை களில் பேச்சு, மூச்சு, கேள்வி, பார்வை, உயிர்நிலை என்னும் நீதி எழுத்தாகிய புலன்கள் ஐந்தும் இருக்கின்றன என்றும், இன்னும் அவைகளுக்காதாரமாக அனுசிறுகளான பூதங்கள் ஐந்தும் இருக் கின்றன என்றும் இவ்விதம் அறிவது இரண்டாம் அறிவாகும் இவை களின் விபரங்களை இந்த பொருட்பாலில் சொல்லப்படாது. கீழ் வருகிற அருட்பாலில் சொல்லுகிறேன் கண்டுக்கொள்ளுங்கள் இனி முன்றும் அறிவைச் சொல்லுகிறேன். எ-று.

அறிவா முன்றதை யருள்கேளு மாதிபெரியவன் வேத நாலு, மறையுஞ் சுருபுகள் பலஞானமு மாதி பெரியவன் வசன மென்றங், ருறியும் வகையுள்ள பொருள்களெல்லாங்குறுவா னீத மொன்றிருப்பதாலே மறையின் வழியெல்லாஞ் சரியேயென்று மனதி னினைப்பது மறிவுமுன்றே. (20)

(இ-ள்):—நாலுவேதங்களும், தேவகட்டளைகளான ஸுஹ்ய களும், மஅரிபா என்னும் ஞானமும் ஆதிவஸ்து வாகிய அல்லாஹுத் தஆலாவின் திருவசனம் என்று, அவைகளின் பொருளானது குருமுஹம்மதடைய திருவாக்கால் வந்ததென்றும், வேதக்களு ளுள்ள எல்லா ஆயத்துகளும் வணக்கங்களுக்குரிய ஸாஸனமென்றும் அதைப் பற்றியதெல்லாம் தேர்வழிதான் என்றும், நிர்ணயிப்பது தான் முன்றும் அறிவு ஆகும். எ-று.

முன்று வேதாந்த னிறக்கினது முன்னுள்ள நபியனைவோர்க் குந்தா, னண்ட பெரியவ னெனியிநபி யன்ன ரூபமாயிருந்த போது, கூண்ட பெரியவ னாய்க்கண்டு கூறு முகம்மது தீனிலாஹர் தேன்று நபிகண்முன் னெனியொன்றாலே தொகுத்தார் சரியென்னு மறிவுநாலே. (21)

(இ-ள்): முன்னுண்டான நபிமார்கள் எல்லோற்கும் முன்று வேதந்தானிறக்கி வைத்தான், நமது நபியவர்கள் அன்னத்தின் வடி வாக இருந்த மகாயில் வைத்து நபிமார்களுடைய அறுவாஹுகளை அழைத்து முஹம்மதுக்குக்கவிமாச் சொல்லச்சொன்னான் உடனே அந்த அறுவாஹுகள் இஸ்லாமியலாகி விட்டன. அப்போதுதான் அந்த அர்வாஹுகளை முஹம்மதுடைய ஒளிவுக்குள், அடைத்தான் என்றும் அறிவது, நாலாம் அறிவாகும். எ-று.

நாலாம் வேதத்தி னிதையோன் சொன்னானைக்கியாமத்தின் மையெழுப்பி, யாலம்படைத்தமன் நிருமுன்னாக வைம்பதாயிரம் வருடமோர்நான், கால்கை யுறுப்பெல்லாஞ் சாட்சிசொல்லக்கடிய மருஷறிற் கனத்தநன்மைப், பாலங் கடந்துதான் கவர்க்கஞ் சேர் வார் பகரு மறிவஞ்சா மின்னங் கேள்ர். (22)

(இ-ள்):—நாலாம்வேதமாகிய நம்முடைய லுர்ஜன் ஷரீ யில் அல்லா சொன்னபடி, ஜீவராசிகளை யெல்லாம் தானாகியாமத் தில் எழுப்பி அல்லாவின் திருச்சமுக்கமாக நிறுத்தி ஐம்பதினாயிரம் வருஷங்கொண்ட ஒரு பெரிய யுகத்தை ஒரு நாளாக நீளவைத்து குரிய சந்திரர்களையும் அப்படியே நிற்கவைத்து மனிதர்கள் செய்த நன்மை தீமைகளை அவரவர்களின் கால்கை உருப்புகளான அவ யவங்களைக் கொண்டே சொல்ல வைத்து நீதிவிஜயித்து அந்த கடினவெப்பத்தையுடைய மஹ்ஷர் மைதாளத்தை கடந்த தன்மை யாளர்கள் சிருத்துல் முஸ்தக்கீன், என்னும் பாலத்தையுங் கடந்து தான் கவர்க்கஞ் சேரவேண்டுமென்றும், உறுதிகொள்வது ஐந் தாம் அறிவாகும். எ-று.

அஞ்சி டாப்பாவஞ் செய்வதெல்லாம் அஜாசி றனைச்சேரு மவனுவந்தே, யெஞ்செய லிந்க வடியானென வெளி நாடுக்கங் கழைத்துச் செல்வான், மிஞ்சிடநம்மை யிறையுயந்து மீசான் றிராசினிற் கனத்தால் நன்மை யஞ்சி டாதேட்டை வலதுகையி லருள்வனிஃதறி வாரூமே. (23)

(இ-ள்):—இன்னும் அந்த மஹ்ஷரில் தீமையான பாளிகளை அதற்குரிய குருவாகிய லக அத்துப்பெற்ற இப்லிஸாவைன் 'ஓ! என் கூட்டங்களே வாறங்கள்' என்றழைத்துக் கொண்டுபோய் நரகில் தள்ளுவான் என்றும், மீஜான் என்னும் தேவத்தராசில் பாளிகளையும், சுபானிகளையும், வைத்து நிறுக்கப்பட்டு நன்மை

மாக வந்துசேரும். அப்பால் ஒதும்படியான பாத்திறா வானது தமது வங்கிஷத்தார்க்குப் போய்ச்சேரும். அப்பால் தொழும் உள் ளத்துத் தொழுகையானது தமது நபிநாயகம் அவர்கன் புகத்தின் பூவையேயல் போய்ச்சேர்ந்துவிடும். ஹஜ்ஜூப் பெருநாயகியல் கொடுக்கும் செய்பறிக்கிடாவின் ரூப்பானியானது நபி இஸ்மாயீல அனச்சாளுக்குப் போய்ச்சேரும். எ-று.

தானம் பகர்குரு னோதியிலக்கத் தனிமைக் கபுறினில்வெளிச்ச மாகு, மேணி தனிவெறிக் கொடுப்பதெல்லா மிணையும் வழிக்கா வறகாரர்க்காகும், பூணும் எப்பாறத்து நசுறுதேஷப் பொன்னூர் வழிகாணம் பெருகுமாகும், ஈன்மணுகாத வுலகத்தோர்க்கு ஈன்மபினை னெட்டா மறிவிதமே, (29)

(இ-ள்):—காபில்களுக்கு திரவியம் கொடுத்து ஒருஆன் ஒதி பக்ஷிவெய்யச் செய்தல் கபுறுக்கு விளக்காகவரும், நமலான் மாதத் தில் லக்காத்து கொடுக்குதல் சுவர்க்கம் போகிறவரைக்கும் இடையில் வருகின்ற மனஜிகளுக்கு வழித்தணையாளாகவரும். னையத்தை அடக்கி ஈன்றும் ஜியாறத்து முதலானது செய்தல், அதுநீக்காக சோறு ரொட்டிகள் கொடுக்கிறது எல்லாம் சொர்க்க யோகத்தின் பரவையைக் காட்டுகிற தூதர்களாக இருக்கும். என்று இவ்விதம் மனதில் உறுதி கொள்ளுகிறதான். எட்டாம் அறிவாக இருக்கும். எ-று.

ஆன முதல்கணுற் பதிலையொன்றை யளிக்கவெளியோர்கட் கிதுஸல்காதது, வானந் திரகக்ககாம் நன்மையேட்டைவாங்கிவலக் கரத் தீயப்போதும், பூணம் மினத்தோருக் கிவதெல்லாம் பொறியின் மாவீக்கு கோபமாறத். தானே யுலகத்தை யிறந்தோர்க்கியத்தரத்தி னினைமுன்னே சேருமதே. (30)

(இ-ள்):—லக்காத்து என்பது நய்யிடம் இருக்கிறது திரவியங் களில் நாற்பது ரூபாய்க்கு ஒரு ரூபாய் வீதமெடுத்து தர்மம் செய்வது, அதுமுன்று வகையாகும் வாரிஸ் இல்லாதவர்களுக்கும் மற்ற எளியவர்களுக்கும் கொடுப்பதாவது கியாமநாயகியின், ஸீலான் தராசானது தன்மையை முறுகவைக்கும், தன் குடும்ப ஜனங்களுக்குக் கொடுக்கிறதாவது. நரகத்தில் உள்ள மாலிக் கென்னும் செலவிட்டுமஸக்கின் கோபத்தைத் தனியச்செய்யும். உலகத்தின் சுகங்ளை விட்டும் ஒதுங்கியிருக்கும் தவசிளுக்குக்

கொடுப்பதாவது அல்லாஉடைய திருசமுதத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும். எ-று.

சேர்ந்த வினமெல்லா மெளியோர்க்கியச் செம்பொற்பதி செரும்வேளை தளிர், காந்திக் கிதுயிருங் கடிநாய்க்கிது கத்தாவழி தனைக்காட்டிவைக்கும், வாழ்ந்த சுவர்க்கத்திலிருப்பாரென்றுவன் னம் முகம்மது நபிதாஞ்சொன்னார். மாந்த ரறியவே தமிழினுலே மகிழ்ந்திங் குறைத்திட்டே னறிவொன்பதே. (31)

(இ-ள்):—எப்படியும் எளியவர்களுக்கு ஸக்காத்து கொடுக் கும்போது சில பகில்களைப்போல கடிநாய்கள் போல் கோபித்து விழாமல் முகமலர்ந்த குணத்தோடும் கொடுப்பார்களால் பொதுவாக அதாவது அவர்களை சொர்க்கத்திற்கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிடும். என்று நபிநாயகம் அவர்கள் திருவாய்மலத்து சொல்லினார்கள் என்றும் உறுதிக்கொள்வது ஒன்பதாம் அறிவாக இருக்கும். எ-று.

ஒன்பதா மிஃதொருபஃது முடையோன் பறுலுக்காய் நோன்பு வைக்க, வின்பமுடன் கோபம் ஹரூம்பகிலு மெவர்க்கு முதர சனமுரைத்திடாம. லன்பின் கயக்விழி கூறுக்கினை யினையுஞ் சுக மொன்று மறியமாட்டா, சின்ப நோன்பில்லா வுலகத்தோர்கட் கேழையான்கூற வின்னங்கேளிர். (32)

(இ-ள்):— நமலான் மாதத்தில் முப்பதுநூறும் நோன்பைப் பறுலாகப் பீடித்திருந்து, பொய்பேசாமலும், ஹரூம் செய்யாம லும், பெருமை பேசாமலும், கோபம் வரவொட்டாமலும் பகில தளர் செய்யாமலும், யாருடைய புறனிகளையும் கழுவிக்குடிக் காமலும் இருக்கவேணும். இவ்விதம் நடக்கத்தவறினால் சுவர்க் கத்தில் ஹுறுவர்களைப் போகச்செய்ய சகத்தியற்றவர்களாக இருப்பார்கள் என்றறிவது தான் பத்தாம் அறிவு ஆக இருக்கும். எ-று.

இன்னம் நமலானி லேசிரயி லீயையோன் லீலத்துக்கதிர யாகுங், தன்னில் வணக்கந்தான் மருஷுத்தனிற்றபங்கையோட்டுங் வருத்தமாற்றுஞ் சொன்ன வகையறி பத்துமிதே சுகமாய் அற பாவில்ஹச்செய்யப், பொன்னூர்ப்பசையான நாகத்தனைப் பொங் காதடக்கிடும் அரவுந்தேரும். (33)

(இ-ள்):—இன்னும் நாலாண்டாந்தில் ஒரு இரையில் ஸலத் துல்கதறி யென்கிற தேய கொண்டாட்டங்கள் உலகத்தில் தோன்றும் அந்த இரையில் வணக்கஞ்செய்தால் அது மஹ்ஷரில் வருகின்ற பெருந்தாக முதலான எல்லா வருத்தங்களையும் போக்கடிக்கும். மக்காவிடையே ஹஜ்ஜுசெய்தல் நரகத்தை பொங்க விடாமல் அடக்கி அங்குள்ள கொடிய விஷஜந்துக்களைத் தீண்ட விடாமல் மாற்றியிடும். எ-று.

தேன மரவுமே தீண்டாதினந் தீனோர் குபகாரஞ் செய்வ தெல்லாம், வாளிற் கூர்மையாம் பாலவழி வாணிவிடங்காணும் வெளிதொடையு. மூழ் லுளபதினென் றுஞ்சொன்னே னுரைக்கும் பனிரண்டா மறிவைக்கேளு, மாளுந் தகப்பன்றும் தனைவணங்க வாதிபெரியோனைச் சேருமென்றே. (34)

(இ-ள்):—இன்னம் தீனாவர்களுக்கும் ஒரு உபகாரஞ் செய்தல் சிறுத்துல் முஸ்தகீன் பாலத்தின் பெருந்தொடியான வழிகளைச் சுருங்கச்செய்யும் என்று இவ்விதம் உறுதிப்படுத்துவது தான் பதினென்றும் அறிவாக இருக்கும் இனி பனிரண்டாம் அறிவைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள். அதாவது நம்முடைய அருமையான தாய்தகப்பன் மார்களுக்குப் பணியிடை செய்து அவர்களை வணங்குவதானது தான். அதுதான் அல்லாவுடைய திருச்சமுக்கத்தில் போய்ச்சேரும் என்று உறுதிப்படுத்துவது தான் பனிரண்டாம் அறிவாக இருக்கும். எ-று.

சேரு மிறையோனைத் தகப்பன்றாயை சினந்தி டாமனஞ் செய்யுஞ்செய, லாரு மிகலாத்தி னடையாளம்பத் தறிவு பனிரண்டாயருளினது, கூறுந் திருநெறிப்படலநாலிற்கோர்க்கும் பனிரண்டாந்தொகுதிதனி, லாறு பனிரண்டு பதினாவினு மறையும் பதினைத்தில் வழியாய்ச்சொன்னேன். (35)

(இ-ள்):—தாய்தகப்பன் மார்கள் வணக்கந்தான் எல்லாஅறிவுக்கு மேலானது, என்றதோடும் பனிரண்டு அறிவுகளுக்கருக்கமாய்ச் சொன்னேன். இதன் விபரங்களை நான் செய்திருக்கின்ற திருநெறிநீதி யென்ற நூலில் சொல்லி இருக்கிறேன். எப்படியானால் நாலுபடலத்திலும், பனிரண்டு தொகுதிகளாக 6-வது கவியிலும் அதிலிருந்து பனிரண்டாம் கவியிலும், பதினாறு பதினைந்தாவது கவியிலும் நல்ல வழிமுறையாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். எ-று.

சொன்னேன் திருநெறி நீதந்தளிற் சோக மணுகாத படலம் சண்டி, லின்னம் பதினமுன்றும் திட்டந்தனி லியப்பினேன் காணியாருவாறு. மன்ன வறிவார்களைப்பத்தொன்றி லறைந்த பதினாலாந்திட்டந்தனி, லுன்னிடுமிமாம்கத்தீபுதம் முண்மைதான்பத்தொன்பதுமுறைத்தேன்.

(இ-ள்):—இன்னும் என்னுடைய திருநெறி நீதிஎன்கிற நூலில் இந்த விபரங்களை விசித்துஇரண்டு படலங்களிலும், பதினமுன்றுவது திட்டத்திலும் பதினான்காவது திட்டத்திலும், ஐம்பத்தொரு ஞான விஷயங்கள் சொல்லியிருக்கிறேன். அது உலகத்தில் எவராலும் சொல்லப்படாதது. பதினாலாந் திட்டத்தில் கதீபுலெப்பை மார்கள் நடக்கவேண்டிய பத்தொன்பது அறிவிகளையும் சொல்லி விட்டேன். எ-று.

உரைக்கும் பதினாலாந் திட்டந்தனிவோதினேன்தீன ருயர்த்தியெல்லாத், திறத்தி னாற்பத்தெட்டறிவுமாகுந் தீனோரிருநூற்றைம் பதுமறியத் திறத்தின் வகையான திருநெறியைத்தெளிவாய்ப்படலநால் முழுதறிய வுரைத்த படியேதான் தீனோரெல்லா முலகி னடப்பது பொருட்பாலிதே. (37)

(இ-ள்):—இன்னும் அந்தப்பதினாலாவது திட்டத்தித்தீனாவர்களுக்கிருக்கின்ற தறஜாக்களை யெல்லாம் விடுவித்துச் சொல்லிப்போட்டேன். இன்னும் அதிலுண்டான நான்கு படலத்திலும் உலகத்திலுண்டான நார்பத்தெட்டு அறிவுகளையும், இருநூற்றைம்பது விஷய குசிகையாகக் காட்டிவிட்டேன். யாராவது ஒரு தீனாவன் அந்த நாலுபடலத்தையும் உணர்ந்து விடுவானால் அவனுக்கு உண்மையாகப் பொருட்பாலானது நிரப்பாமாயிற்று என்று எண்ணலாம். எ-று.

பொருட்பால்-முற்றிற்று.

ஆக-திருட்பாடல் 37

இரண்டாவது-அருட்பால்.

இததான் அருட்பாலென் றறிவதாகு மின்னந்தலமுறை யெள்தாய்ச்சொல்வே, விதமுந் தொழுவே வலுயையில் லானினை வில் வணக்கந்தானிலே திறுத்த, மதினமுக்கமதைதாயன் றனை

மகிழ்ந்து புகழவும் வாய்ப்பற்றி. நிதமுந் தகப்பன்ருய் தலைவணங்க
நிகிலாப் பலனதிகந்தானே. (38)

(இ-ள்)—சகோதரர்களே! இப்போது நான் சொல்லப்போ
கிறதுதான் அருட்பால் என்றறிந்து கொள்ளுங்கள். அதாவது—
மதுரிபாவின்யடி நடந்து வணங்க ஏலாதவர்கள் தங்களுடைய
மனதில் நகுமானையும், நபிநாயகம் அவர்களையும் உருகாத்தடன்
வைத்துதியானித்து உலகத்திலுள்ள ஒரு கசடான செயலிலும்
மனதை விடாமல் இருந்து தகப்பனையும், தாயையும் வணங்கிக்
கொண்டுவந்தால் அதுவே பெரிய நன்மையாக இருக்கும். எ-று.

தானே கருபானில் ஹச்செய்யார் தலத்தில் வெள்ளிநாட்ப
கற்றெழுக்க, வான பீசபீல் வெட்டமாட்டா ரறிவுபடித்துத்தான்
கொடுக்கப்போதும், வாறே னாறஷோடு கருபாதனை வைய
மனுவேர்கள் செய்யவென்றால், வாறேன் வணக்கத்தை யுலகத்
தேர்க்கு வருத்தி யிணைக்கியே திருத்திவைக்க. (39)

(இ-ள்):—மக்களிடில் உள்ள கஃபாவிற்றோய்ஹஜ்ஜுசெய்யத்
திரானியற்றவர்கள், தங்கள் ஊரில் உள்ளபள்ளிகளில் ஜும்ஆ
தொழுதால் போதுமானது. தீணிக்காவேண்டி வாணியெடுத்து
காபிரீன்களுடன் அடர்ந்து பீஸபீல் செய்யத்திரானி யில்லா
தவர்கள், நாலு சிறுயின்னைகளுக்குக் குர்ஆனை யோதிக்கொடுத்தால்
போதுமானது, இது ஆனது கஃபாவையும், அறுஷிஷையும்
தவாபு செய்வனதப்பார்க்கிலும் மேலானது. எ-று.

மையம் பலநோன்பு பிடிக்கமாட்டார் வாய்வம்பளக்காம
லிருக்கப்போது, செய்யாகிய ஆலி மாகமாட்டா ரெவர்க்குமுகப்
பத்தாயிருக்கப்போதுங், கையால் கைகொடு ஸக்காத்தியயார்
ஹருமா முடைமையை விலக்கப்போது, மையம் பலதருமங்கள் செய்
யாராதாயமின்றிக்கொடுத்துவாமே. (40)

(இ-ள்):—நமலான் மாதத்தில் முபபதுநாளுநோன்பு பிடிக்க
இயலாதவர்கள், வாயால் பெய்ப்பொல்லாங்கு சொல்லாமல் இருப்
பதுபோதுமானது, இம்மைப்படித்து ஆலிமாக ஏலாதவர்கள்
மனிதர்களுடன் அன்பாக இருந்தால் போதுமானது, தமது கையால்
பண்ப்பையை அவிழ்த்து ஸக்காத்து கொடுக்க மனமில்லாத
கருமிகள், ஒருவருடைய சொததை அபகரிக்காமல் இருந்தால்

போதுமானது. ஏழைகளியவர்களுக்கு தானதர்மங்கன் செய்யாத
லோபிப்பயல்கள் வட்டியில்லாமல் கொடுக்கல் வாய்கல் செய்தால்
போதுமானது. எ-று.

வாழ வுபகாரஞ் செய்யமாட்டார் வாழ்வோர்க்கிடர் செய்யா
திருக்கப்போது, நாளெக்லாங்குரு தோமகட்டார் நாலுதிரதும்
குக்கவோது, வாரூமிரவெல்லாந் தொருகமாட்டார் வடிவு ஹருங்
கண்டால் விழியைமுடே, வாரூமினற தீதார்காணமாட்ட ராகாச
செயல் வாரா திருக்கப்போதும், (41)

(இ-ள்):—ஒருவன்பிழைக்கும் பொருட்டு உபகாரமான சகா
யஞ்செய்யாத கெடுபர்கள், அவன் பிழைக்கும்போது அத்தப்
பிழைப்புக்கு யாதொரு இடர்களும் செய்யாமல் இருந்தால்
போதுமானது குர்ஆன் முப்பது அத்தியாயங்களையும் ஒத்திதமாம்
செய்ய திரானியில்லாதவர்கள் குல்ஹு அல்லாஹு ஹரிது
என்கிற சூருவை ஒரு நான் ஒன்றுக்கு நான்கு தடவை சொன்னால்
போதுமானது. இரக்காலங்களில் கண்ணிழித்திருந்து, ஆண்டவனை
வணக்கஞ் செய்யாதவர்கள் ஹருமான பகர்வைகளை விட்டும்
கண்ணைமுடிக்கொண்டால் போதுமானது தவ்ஹீதான ஞானத்தை
உணர்ந்து தன்னை மனவிற்றரிப்பட்டு தன் நப்பைத் தெரிசியாத
நனஜனங்கள் உலகத்தில் ஒருபாவதோஷமும் செய்யாமல் இருந்தால்
போதுமானது. எ-று.

மார்க்கமறிவுகள் படித்தறியார் மனதிற் கசடில்லாதிருக்கப்
போது, முக்க முடைமாளங்கொடுக்கமாட்டா குதாசினஞ் சொல்ல
லா திருக்கப்போது, மசக்க மதிலொன் நுமநியமாட்டார் மைன்த்
தொருநேய் குண்ப்பாட்டவு, மார்க்குங்கிடையாதேயின் மொன
றிக் கல்லா பொருளைத்தான் கொள்ளையிட, (42)

(இ-ள்):—இன்னும்வேதகால்திரங்களைக்கற்று அதன்படி நடக்க
மனமில்லாத நன ஜனங்கள் மனதில் கெட்ட எண்ணங்களை
விட்டும் சாதாசீதாவாச இருந்தால் போதுமானது. இல்லாத
ஏழைகளுக்கு உடுமானங்கள் கொடுக்கமாட்டாத லோபிகள்
யாருடைய புறணிகளையுஞ் சொல்லாமல் இருந்தால் போது
மானது. ஷரிஅத்தின் விதவிலக்குகள் கண்டு நடக்காதமுடக்களா
யுள்ளவர்கள் கையித்துகளை ஒருபோது குண்ப்பாட்டினால்போது
மானது. அப்போப்பட்ட நாதார்களுக்குக் கிடைக்க துரிதாய

ஒரு ஊணக்கம் இருக்கிறது. அது தவாபுகளைக் கொள்ளையடிக்கிறதாக இருக்கும் அதாவது கீழே சொல்கிறேன். எ-று.

கொண்டக் குமியலா மல்லாபொருள் கொடிய பாவிக்குந் தவத்தோர்க்குத்தா. னுள்ள வயதெலாம் ஊக்கப்பல னொருநாட் கொடுகோடி ஊக்கப்பல, னென்ற மகிப்பேலே யெண்ணரிதெ யெக்காலமுமுள்ள முழுசுந்தீரும். பள்ளி தளில்ஸூசாகிடத்திப் பத்தியாய்நின்று தொழுதபேர்க்கே. (43)

(இ-ள்):—இப்போது சொல்கிறதாவது அல்லாவுடைய ஐஸ் வரியங்களைக் குமியலாக வைத்துக் கொண்டையிட்டதற்குச் சமாளமாக இருக்கும். இன்னும் தீராத பாவிடனுக்கும், நாதாக் களுக்கும் சரிசரியாக கோடி ஹஜ்ஜு செய்த பலனைக் கொடுக்கும். இன்னும் அதனால் கிடைக்கும் நன்மைகளானவை உலகத்திலுள்ள மணல்களை பாக்கிலும் கணக்கிலுயர்ந்தது. எந்த காலமுந்திராத முழுக்கான தொடக்குகளுந்தீர்ந்துவிடும். அது என்னவென்றால் பள்ளிவாசலில்வருகிற மையித்துக்களைத்தொழுவிக்கும் கூட்டத் துடன் கூடிநின்று தொழுகிறதாக இருக்கும். எ-று.

தொழுதோ ரெடுந்தவர் துயில்கொடுத்தோர் தோளுந்தலை மேலுஞ் சுமந்தோர்க்குத்தான். முழுதுநீர்விட்டு முழுக்காட்டினோர் முன்னாலேயிமா மாகநின்றோ, ரழுதோரை வேண்டா மெனவே சொன்னோ ராமுக்குழிகல்வி யடக்கிவைத்தோ, ரெழுதமுடியாத விவர்கள் பல ஸீமாமுக்குப் பலன் பத்தாருமே (44)

(இ-ள்):—ஆவ்விதப் வரக்கூடியமையித்தைக்கூட்டஞ் சேர்த்து தொழுதவர்கள், தொழாமல் நிற்கின்ற ஏமாளி ஜனங்களை தொழு வாரடுங்கள் என்றழைத்தவர்கள், சந்தூக்கைவிட்டும் தூக்கிக்கொண்டு ஊந்தவர்கள், அந்நாஜியான மைத்துகளுக்குக் சுபன்வஸ் திரங்கள் கொடுத்துதவின சீதேயித் தனமுள்ளவர்கள், கஷ்டத் தைப்பாராமல் தூக்கித் தோக்மேலும், தலைமேலும் சுமந்தவர்கள், கையால் தீரைமொண்டுமொண்டு குளிப்பாட்டினவர்கள், கூட்டங்களுக்கு முன்னால் இமாமாக நின்று தொழுவித்தவர்கள், கண்ணீர்விட்டு அழுவின்ற மையித்தின் சொந்தகாரர்களுக்குத் தேறுதல் சொல்லி அமர்த்தினவர்கள், சட்டப்போல் கபுறுக் குழி வெட்டினவர்கள் முதலான இந்த சகோதரர்களுக்குக்

கிடைக்கும் நன்மையின் பெருக்கத்தை மலக்குகளுப் எழுதச் சடைவார்கள். ஆனால் மையித்தை தொழுவிக்கும் இமாமான மானவர்க்குப் பத்துக்காரியம் விதியாக இருக்கும். அவைகளைப் பின்வருமாறு சொல்கிறேன்.

அருட்பால் முற்றிற்று.

இமாமுடைய நிலை.

பத்து காரிய வில்லாதவர் பகரிமாச்செய்யப்பாளியாவார். நித்தம் ஷஹரிலை முழிக்கவேண்டு நேரத் தவறாமல் யெழுத வேண்டு மர்த்தம் பொருளெல்லா மறியவேண்டு மடுத்த சுன்னத்தை கிட வொண்ணார, முத்து வுடுமானுண் ஹாலாயெழுது பளிர்ண்டு நிலை பொருந்தக் கத்த னறிவுடன் ஹலாலிப் பார்த்துக் கடுத்த முழுக்காரியாக வேண்டும். (45)

(இ-ள்):—கீழே சொல்கிற பத்துக்காரியமும் இல்லாமல் இமா மத்து செய்கிறவர்கள் யாராயினுந்தாலும் சரியே பானியாகிப் போவார்கள் அந்தப் பத்துக்காரியங்களாவன விரதி தினமும் ஸஹர் நேரத்தில் கண்ணிழிக்கிறதும், ஒரு வேளையாவது கலாவில்லா மல் தொழுகிறதும், குர்ஆனைக் கிழுஅத்துடன் னோதுகிறதும், அதன் அர்த்தங்களை விளக்கிரிக்கிறதும், பிக்ஹூடைய இடமில் தேர்ச்சியடைந் திருக்கிறதும், சுன்னத்து தொழுகைகளைத் தவறாமல் தொழுகிறதும், வஸ்திரங்களை ஒஜிப்பைங்கள் ஹலாலாக்கிக் கொள்கிறதும் சொந்த ஹலாலான பெண்களுடன் ஜிமாஉ செய் கிறதும், எந்தநேரமும் துபஹ்வாக இருக்கிறதும் இருக்கும்.

எ-று.

ஆக வினாந்தா மலம்பொருந்தி யுஞ்சியிமாமஞ்சி கிபுலவுடன் வாகின் மிகுருடி பைந்தரிய வளமடம் பதினைந்து யிமாமுநிலை, பாகுஞ் சரீஹமுயிருப்ப்த்தி பகுமு நினைவைந்து பாயிரமாம், வாகின் கிபுலாவின் கருபாவினேர் பைத்தல் மகுமுறு குறு ஷறுசாம். (46)

(இ-ள்):—இப்படியான பத்து அமர்களும் பொருந்திருப்பதுடன் பாவமானச் செயல்செய்ய இரொம்பவும் மனதில் அச்ச முள்ளவராகவும் இமாமில் ஐந்தும் கிபுலாவில் ஐந்தும் மிகுருயில்

ஐந்து, நல்லசீரம் கூர்மையான அக்கில் நல்ல ஞானமும், வியாபக சக்தியும் இருப்பதுடன் பைத்துல்ம உமூர் அறுஷா குச்சு முதலான கிபுலாக்களையும் கூடிய வரையிலுந் தெரிந்திருக்க வேண்டும். எ-று.

ஆகுநிலைவந்து கிபுலாநிலை யைந்து மிகுருபும மலைந்தாமே யேக இசுலாமு மூமினுமா மில்மு பொருந்திய விஃதைந்தாகும் மாகு மூமின்க ளறிவுமைந்தும் பாஸிக் கானவச் செயலுமைந்தா மாகிச்செயல் தள்ளி மூமின்செய லைந்து மறித்தவர் மூமினாகும். (1)

(இ-ள்): நினைவுகளில் கிபுலா மின்றபுகளைப்பற்றிய அமல்கள் ஐந்து காரியங்களையும் ஞாபகம் வைக்கவேண்டும். இசுலாமாக இருப்பதுடன் முஹீன் இல்மு முதலான ஐந்து காரியங்களும் பொருந்தி யிருக்கவேண்டும். இன்னும் மூமின்களுடைய செயல்கள் ஐந்தையும், பாசிக்கானவர்களின் செயல்கள் ஐந்தையும் அறிந் திருக்க வேண்டும். அவைகளில் பாசிக்கீன்கள் உடைய செயல்களை விலக்கிவிட்டு முஹீன்களுடைய செயல்களை எடுத்து நடக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்கின்ற இமாமே மூமினானவர். எ-று.

இமாமுடைய நிலை முற்றிற்று.

பாசிக்கானவர் செயல்.

ஆகுமுலகெல்லா மலைந்தலைந்தே யந்தி தனிமனை யுகந்தபாவி தாக முலகெல்லா மலைந்திடாலுந் தனிமை கபுர்நிலை மூமினுக்கே யாகுந் துனியாவை யுவந்தபாவி யாகிர் நிலைநின்றேர் தாங்கள்மூமி னாகும் ஹயாத்தையே யுவந்தமூமி னவனை யுவந்தவர் மூமினாமே. (1)

(இ-ள்):— ஊர் உலகமெல்லாஞ் சுற்றிவிட்டு அந்திப்பட்டால் வீட்டுக்கு வந்து ஒரு வணக்கமும் செய்யாமல் அல்லாவுடைய யாது இல்லாமல் இருப்பார்கள். இவர்கள் ஆயுசெல்லாம் அநிந்த போதைக்கும் கடைசியில் கபுரில் வெளிச்ச முள்ளவர்கள் மூமினான வர்கள். தான் பாசிக்கீன்களோ! துனியாவையே உகத்திருப் பார்கள். மூமின்களோ? ஆகிரத்தையே உகத்திருப்பார்கள். பாசிக்கீன்கள் தன் சீரத்தையு, உயிரையும் உகத்திருப்பார்கள். மூமின்கள் அல்லாவைத்தான் உகத்திருப்பார்கள். எ-று.

மூமின் றளமெல்லா மழித்துவைக்கு முடுசைப்பாவத்தையு வந்தபாவி சீமான் றளஞ்செயு நன்மைதனைச் சிந்தைதனில் வைக்கு மூமினென, சமா விலையுள்ள மூமினென்று மிவரே சீமாமத் துக்கு கையமென்று, மாமினூர்மக னூலநபி யண்ணல் முகம்மது நபியுரைத்தார். (49)

(இ-ள்):— இன்னும் மூமின்களுடைய அமல்களான செவ்வத் தை அழித்தவிடக்கூடிய பாவமாகிய வறுமையைச் சுமந்து திரி வார்கள் பாசிக்கீன்கள், மூமின்களோ? எல்லா சீமான் தளமும் அல்லாவை யுகப்புவைக்கிறதுதான் என்று ஒரு முயற்சியையுந் தேடமாட்டார்கள் இப்படி யிருந்தால்தான் இமாமத்தச் செய் கிறதற்கு லாயக்காவார்கள் என்று உலகமாதாவாகிய ஆமினா அம்மா அவர்களின் திருப்பாலராகிய நமது நபிகள் பெருமானார் அவர்கள் அருளிச் செய்தார்கள். எ-று.

வேறு

நபியா முகம்மது மார்க்கமெல்லா நமக்கு நடக்கின்ற விதங்க ளெல்லா, நபியா முகம்மதுக் கிறையோள்சொன்னாலு இமாமத் நபிசொற்படி, கவியின் பலனானத் தவநிலையுங் கருத்தின் ஷரீஅத் தின் வகையுளதும், புயியின் மனுவெல்லாம் நடக்கும்வகை யுகன்றரதைப் பொருட் பாலிற்சொன்னேன். (50)

(இ-ள்):— இந்த சபான கருமங்களை அல்லாஹுத்தஆலா நமது நபியவர்களுக்கு அருளிச் செய்தான். அதையவர்கள் தங்கள் அஸஹாபுகளுக்குக் கட்டளை செய்தார்கள். அவைகளைத் திரட்டி மதுஹபையுடைய இமாம்கள் தங்கள் கிதாபுகளில் கோர்வை செய்தார்கள். அதைப் பார்த்துத்தான் நானும் இந்த மஅரி பத்துமாலையில் பொருட்பாலில் விபரமாகச் சொல்கிறேன். எ-று.

பொருளின் பாலிலே யறியச்சொன்னேன் புல்லுமருட்பா லின் பொருளுரைப்ப, னிருளை விலக்கிய கலிமாத்தனி லியப்புமிரு பத்து நாலெழுத்து, மருளச்சறகுதான் கறிவதுவுமாதிரியோனை யறிவதுவும், பொருளின் புழச்சியின் புதுமையல்லாம் யிரித்து விபாமாய் விளம்பலுற்றேன். (51)

(இ-ள்):— பொருட்பாலில் காட்டிய விபரத்தை அருட்பாலி லும் சொல்லிவிட்டேன். அதாவது கலிமாயில் இருபத்து நாலெ

முத்திலும் தன்னையறிவதுவும், தன்றப்பையறிவதுவும் இதுதான் அதன் பொருளென்று திட்டமாக அறிந்துக் கொள்ளுங்கள். எ-று.

எனப்பக் கேளுங்க ணுலகத்தாரே வேத பெறியவன் றனி யோனுமாத். தழும்பிலாததோர் கலிமாவு முயிர்நிலை யாங், கழிப்பில்லாததோர் கலிமாவுந்தான் கதவு கமலத்துத் திற வுகோலா, மெழுப்புஞ் சுழற்சுற்றை யறியார்குபி ரிலங்குந் திறவு கோ லெழுத்தானதால். (52)

(இ-ள்):—இன்னும் சொல்கிறேன். கேளுங்கள் உலகத்தார் களே! அல்லாஹுத்தஆலா என்பவன் நம்மில் தனித்ததோர் மறைபொருளாக நிற்கினான். முகம்மதாஹிது நம்மில் பிரதான றாஹாக நிற்கின்றது. ஹுவென்னும் திக்குளது உயிருக்கு அஸ்தி வாரமாக நிற்கின்றது. கலிமாவோ! நமது இருதயமானது திறப் பதற்குத் திறவுகோலாக இருக்கின்றது. இந்த குட்சாதி குட் சங்களை யறியாத மனிதர்களெல்லாம் திட்டமாக கப்பீர்களாக இருக்கும். எ-று.

ஆனபடியாலேயறியாறெல்லாமறுந்த பாவியாயழிவார் திண்ண மீன மணுகாதநாயன்ருனுமெல்லாப் படைப்புக்கு முன்னகினான், ருனேதானவ னுடலுயிராய் தரத்தில் அனைத்துமே நிறைந்த நாயன், வானத்துயர்ந்தவ னெருவகை வையமனைத்துமே சமதா யினான். (53)

(இ-ள்):—ஆனபடியால் இந்த இல்முக்கண்ப்படித்து அறிய வேண்டியது ஒவ்வொருத்தருக்கும் முக்கிய கடமையாக இருக்க தவரவிட்டார்கள், எல்லாம் கடைசியில் கைசேதவாளராக இருக்கும். அல்லாவின்மேல் பொருப்புவைக்கிறது நல்ல கூர்மையுள்ள பத்திமாஸ்களின் நம்பிக்கையில்ல, ஏனென்றால் அதானது உலகத் திலுள்ள நல்லது பெல்லாதது எல்லா ஜீவராசிகளிடத்திலும் பூதங்கள் வாயிலும் நிரம்பிய சமதானதாக இருக்கிறது. உளகரு கூலிவெண்டுமானால் நீ பிரயாசை யெடுத்துக்கொள் அப்பால் பலபலன் பெருவாய், எ-று.

சமதாய்திறைந்தானென் றெவருஞ்சொல்வார் சபது நிலைய தின்விதமறியா, சிதமாயிருவிழியொளியதாகு மின்னமிருள்காற்று நிரம்பிதின்ற, திதழங் குதறத்தைப் பொருந்திப்பார்த்தானிற்குமு

லகெல்லா நிறைந்ததோரி, பதியினிலயெல்லாங் கலிமாவினாற் பாங்காய்ப் பலமொழி யொருமொழியாய். (54)

(இ-ள்):—உலகத்தார்கள் அல்லாவின் ஹிக்மத்தையறியாமல் அல்லா "ஸமதானவன்" என்று இப்பதான் கண்டவர்கள் போலச் சொல்லிவிடுவார்கள். ஸமதான விதமும், கோலமும் இன்ன மாதிரிதான், என்று ஒரு கொஞ்சமாகியும் அறியவே மாட்டார்கள். அவர்கள் இரண்டு கண்ணையும் அடிக்கடி பார்ப்பார்கள். அதன் உள்விருக்கும் பாப்பா எங்கிற ஜோதியையும் பார்ப்பார்கள். இன்னதுதான் என்று அந்த பைத்தியக்கார ஜனங்கள் அறிவார்களா? அறியமாட்டார்கள். இருளையும் காற்று முதலான வஸ்துக்களையும், காண்பார்கள். அவர்களுக்கு என்னதான் தெரியும்? அது குதறத்தை அணுகிப் பார்த்தால் அப்போதல்லவா இன்னது இளியது என்று தெரியும், அப்படி அறிந்தவர்களுக்கு அதுவானது கலிமாவில் உள்ள ஒரு மொழியானது பலபல வடிவமாக பலபல பாஷைகளாக பிரிந்து உலகெல்லாம் ஒரே ஜோதி வடிவாகத் தெரியும். எ-று.

மொழியாமொருவொளி யகன்றசோதமுழியி னொளிவாகும் விருஷமாருந் தெளிவாய் விருட்சமா யறந்தங்கோடி திரண்ட கனியாக் மிருண்டலோக, மொளிவாய்க் கதிர்மதியுருவ மொன்றிங் குலகி நிறைந்திடு முவமைபோலக், குழியினொருகோடி நிரம் பளிங்கின் கோலஞ் சரிகாணுங் கொள்கையாமே (55)

(இ-ள்):—தன்னையறிந்த ஆரியீன்களுக்கு அந்த ஒரு அட்சர மானது, ஒரு சொருபமற்ற மொழியாக நின்று தொனித்து அப்பால் ஒரு விருட்சமாகி அதில் நின்றும் பலபல பணர்களாகி பலபல கோடான கோடி இலை கிளைகளாகி உலகெல்லாம் நிறைந்து அதில் உள்ள கனிகளானவை சூரிய சந்திரப் பிரகாசம்போல ஜெஸித்து தன் இருதயத்தில் ஒரு கண்ணடி போல நின்று எல்லா ரகசியங்களையுத் தெரியக் செய்யும். எ-று

பாசிக்கானவர் செயல் முற்றிற்று.

பீர் நிலை யறியும் வகை.

கொழுதி யுலகெல்லங் கோர்த்தானிறை குருவின் பீர்நிலை குறித்துநின்ற, வழியின் விழிதனைத் தமிழிப் பார்க்கின் வானம் புயியேது வரையுமேதிங், கொளிவு தெளிவெல்லா மொன்றுமிந்த வுலகினுமிரியாவு மொருவனென்று, வெளியாய்த் தரித்தபின் சம துடைய வேசநிலையாகும் வாசத்தாலே (56)

(இ-ள்):—மேலே சொன்ன சபதை நான் கண்டவிபரம் சொல் கிறேன் கேளுங்கள். காமிலான குருவானவர் சொல்லித்தந்த ஞானநிலையை மனதின்கண் பதியவைத்துப் பார்த்தேன். அல்லா என்பது உலகத்தையும் அதிலுண்டான ஜீவராசிகளையும் ஒரு சங்கலித் துடர்போலக் கொடுத்து நின்றான். என்னுடைய நாட் டத்தை இருதயக்கண்ணோடும் பொருந்திப்பார்த்தேன். உலகம் என்றதும், பலபல ஜீவராசிகள் என்றதும், வானம், பூமி, மலை, பாடளம், கடல் முதலான எவ்விதப் படைப்புகள் என்றதெல் லாம் சுத்தப்பொய்யாய் விட்டது. அல்லா ஒருவனே யன்றி வேறே எந்த வஸ்துவும் கிடையவே கிடையாது. இதுதான் சம துடைய நிலையாக இருக்கும். எ-று.

ஆலமமைத்தவனஹதொருவனாலம் சமதாகு மவனொளிவாங் கோலருபமுல் னருபமாகுங் குருவாரம் பிரதிநிருடியானதால், ஆலம் ஹசுகறிருபருப மால்ம் அக்குபருமறிவு நிலை, கோலத்துமிரெல்லா மருபத்துள்ளே கோர்க்கு நினைவிலோர் கொழுந்துபுகை. (57)

(இ-ள்):—இந்த உலகமானது படைக்கப்பட்டு வேறவேறு ரூபத்தில் கரணப்படுமபோது இந்த அவத்கையான உபாதிகளாலே அல்லா என்கிற திருநாமத்துத்துடன் விளங்கப்பட்ட றப்பானது ஒருமை நிலை என்கிற மகாயில் வந்தபோது இருவினையென்னும் உபாதிகள் மாறிவல்லாம் ஒன்று என்றும் ஞானமானபோது அது ஸமது என்று விளங்கி பலபல பெயரடன் இருக்கிற நகை களாவைகள், உறுக்கிப் பார்க்கும்போது எப்படி ஒன்றாகிய பொன் என்று வழங்கிவிடுகிறதோ அப்படி உலகமான ஆலம் சகீறில் பலபேதா பேதங்களாகவும் ஆலம் கபீறில் ஒன்றாகவும் ஆகிறது இதில் குரு என்பது சரீரமாக நிற்கிறது. எ-று.

வேலை யமைத்திடுந் திருவுளந்தான் வேலைநிறைந்ததும் விலகு வதும், பாலன் ரூபமாய்ப் பிறந்ததிப்போ பாத்தைமறைத்தது பஞ்சபூகம், ஆலல் சமதான அலிபுதிலை யாதி யனாதியா மண்ட பின்டங், கோலத் துநவதி லொளிதிருக்குங் குருவாம் பீர்நிலை தெரியச்சொல்வேன். (58)

(இ-ள்):—உலகம் ஸமஸ்தையும் படைத்துவிட்டு ஜீவகோடி களின் சிருஷ்டிகளாகவும் பிறக்கின்றன. அந்த ஸமதானது அதன் ரகசியத்தை அஞ்சிறுகளான ஐந்து பூதங்களும் ஒளித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அலிபுடைய நிலைகளை உலகமும் வானங் ளும் நிரப்பிக்கொண்டன. இவைகள் தான் பீர்நிலைகள் என்பது. எ-று.

தெரியாத திருவுளத் துருவந்தனைத் தெளியும் பளிங்கீரீர் கண்ணடியா, ஐருவந்தெரியுங்கண் ணாடிதன்னை யுள்ளத் திருத்தி யேயுருவறிய, வறியுங் கரையுமண் பாத்திரத்தி லைந்து தலத்திலே தெரியுருப, முருகிப் பாத்திர முடைந்தபோது ரூபந்தெரியாது லொளி குறையலாம். (59)

(இ-ள்):—இவ்விதம் நிரம்பி இருக்கின்ற சமதை ஆலம் கபீராகிய சரீரத்தில் தெரிசிக்க வேண்டுமானால் இருதயப் பின்னல் களான நப்ஸ் அப்மாறுவை விலக்கி சுத்தமான பளிங்கிபோலப் பிரகாசிக்கசெய்து பார்க்கவேண்டும். எப்படியானால் ஒருவன்பாத் திரத்தில் சுத்தநீரை அடைத்து அதைப்பார்த்தால் தன்முகமானது தெரியும், அது உடைந்து விட்டால் ஒன்றுத் தெரியாது. எ-று.

ஒளிவு ரூபத்தை ரூபத்துள்ளே யுருக்கி முஷாஹதா அஞ்ச னத்தாற். கருவை நினைவின லறியவேண்டுங் கருவுண் னினைவுக்குட் கலந்ததென்ன. கொழுக்கி குறுஆளில் ஆயத்தொன்றில் குலிற் றுாதியின்னப்ரி றப்பியென்று, ஒளிவு றுாருல்லா ஏவலென்றே உலமாமுக்மது நபியுஞ்சொன்னார். (60)

(இ-ள்):—அந்த ஸமதானது ஒரு ஒளிவுடைய குறத்திக் வெளி யாகும். அது எப்படியான உபாயமென்றால்:— சரீரமென்னும் வெற்றிலையில், முஷாஹிதா என்னுயிரைபை இட்டு நினைவென்னும் பார்வையால் பார்த்தால் அப்போது அந்த ஸமதானது பளி ரென்று வந்து வெளியாகும் இதைப்பற்றித்தான் அல்லாவும் குர்

ஆனில் "குலிர் றாஹுமின் அம்நி றப்பிஹி" என்னும் திருவனம் பற்றி இருக்கினும், நமது நபியவர்களும் "றாஹானது ஒருஒளிவு அதானது அல்லாவால் ஏவப்பட்டதாக இருக்கும்" என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். எ-று.

பீர்தியையறியும் விபரம் முற்றிற்று.

—(x)—

மஸலாக்கேட்கும் விபரம்

உலமா முகம்மது நபியுஞ்சொன்னானுள்ள வுலமாக்கடாமுஞ் சொன்னார், தெளிவாய்ச் சமதான றாகுதனைத் தீனேர் குருமாரே யெனக்குச் சொல்லுங் குலமாங் கலிமாவாய் பூனைத்தமரங் கூறு பணறும்பூ விலைகாய்ப்புஞ் சலமாங்கடலிலே முனைத்தனித்துச் சாற்றும் ஸமதான தாத்நையெல்லாம், (61)

(இ-ள்):—நபிநாயகம் அவர்களும், இமாம்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள், பின் காலத்தில் கள்ளக் குருமார்கள் வருவார்கள். அவர்களிடம் கீழ்வருகிற கேள்விகளைக் கேளுங்கள் என்று ஆன தால்தான் நானும் கேட்கிறேன். அதாவது ஸமதாய் இருக்கிற றாஹானது என்ன? கஹிமா என்னும் மரமானதுமுனைத்து பணர் களாகவும், இலையாகவும் காய் பழங்களாகவும் தழைத்து நிற்கின்ற விபரமென்ன? இதை பீர்மார்களாக வருகிறவர்கள் சொல்லவேண்டியது. எ-று.

தாத்து சிபத்துசி பார்த்துமுன்று தரிக்கும் விலாயத்துஷபா அத்தோடு, மேத்த குதறத்து அஹதியத்தோ டிலங்கும் நுபுவத்து இனயத்தாகு. நேர்த்தி பாபத்து ஹிதாயத்துடனிற்கு யிமாபத்து முருஸிதாத்து, ஏத்தம் லாகூத்துப் பதினாலுந்தா னெந்தன் குருமாரே யெனக்குச்சொல்லும் (62)

(இ-ள்)— தாத்து, சிபத்து, சிபாத்து, விலாயத்து, ஷபாஅத்து குதறத்து, அஹதியத்து, நுபுவத்து, இனயத்து இபாதத்து, ஹிதாயத்து, இமாமத்து, முஹிஸிதாத்து, லாகூத்து முதலிய

இந்தப்பதி நாலையும் இன்னதென்று சொல்லுங்கள்? பீர்மார்களாக வருகிறவர்களே.

எனக்குத் தெரியவே பதினாலுந்தா விண்ணதினன் தென்றே யெடுத்துக் கணக்கில் லாமலே வகையென்றுக்குக் கொண்ட விபரந்தா விண்ணதென்று. மெனக்கு முனக்கவன் றனக்குமாக வித்தப் பதினாலு இல்முஞ் சொன்னால், நமக்கு முலகுக்குங் குருவு மாகு நாட்டிற் பதினாலு இல்மிதுவே. (63)

(இ-ள்):— இந்தப் பதினாலுந்தான் பதினாலு இல்மு என்பது இவைகளை ஒவ்வொன்றாக விபரப்படுத்தி ஒன்றொன்றும் வந்த வழிகளையும், பொருள்களையும் சொல்லவேண்டியது. அப்படிச் சொல்பவர்களை நானும், என்னுடன் உலகத்தாரும் கூடி சரியான பீர்மார்கள் என்று கைப்பிடித்துக் கொள்ளுவோம். எ-று.

இததான் பதினாலு இல்முமாகு மெந்தன் குமாரே யெனக்குச் சொல்லும், விதமாய்ப் பதினாலு இல்மைப் பார்க்க விசுவமிரு நாற்றுத் தொண்ணூற்று முன்று, மிதமா யறிந்தவ ருலகிலுள்ள வெந்தன் குதமாரக்குங் குருவுமாகு, மிதனையறியாரைக் குருமா ரென்றலிவரு மவருமே யிபுலிசாகும். (64)

(இ-ள்):— இந்தப் பதினாலு இல்மும்களையும் ஞானக் கணக் கிளப்படிப் பெருக்கிப் பார்த்தால் இருநூற்றுத் தொண்ணூற்று முன்றுகின்றது. இதையறிந்து ஒழுங்காகச் சொல்கிறவர்களைத்தான் என்னுடைய குருவுக்கும் குருவாக எண்ணிக்கொள்வேன், இவ்விதம் அறியாதவர்களை குருவென்று தொடர்வார்களே யாகில் குருவும், சீஷர்களாக இபுலிசாலிக் விடுவார்கள். எ-று.

குன் கூலிற்சொன்ன தாத்தாவது கூறும் தப்பியாத் தகுமாது. இன்னம் றாகியாத் தென்பதுதா விஸிதி வைதார மெண்ணுக்கிது முன்னு லெழுஞ்சுடர் முகம்மதியா முறையு முப்பது சிபத்துமாகும், இன்னமா றெட்டுச் சிபத்ததாகு மிருபத்தைத்துதான் ஹியயத் தாகும். (65)

(இ-ள்):— முன்னே சொன்னதாவது தப்பியாத் தென்று சொல்கிறது. இன்னும் றாஹியாத் தென்றதின் அவதாரமானது பதினாலு ஆக இருக்கும். றாஹல் முகம்பதியா வென்னும் ஒளி வானது முப்பது சிபத்துள்ளதாக இருக்கும். இன்னும் நாற்பது

சிபத்துள்ளதாகவும் இருக்கும். இருபத்தைந்து சிபத்து இறையத்துக் காக இருக்குப். எ-று.

இறுபத் தாறுதான் குதறத்தாகு மின்னமொருபத்திங்கஹ தியத்தா, மொருபத் தொன்றுதான் ஹிதாயத்தாகு மொருபத் துந்லு நுபுவத்தாகும். ஷுருத்து மிமாமத்து முப்பதாகும் ஷபா அத்தொருபத்து மூன்றாகும் அறுத்த மாரெட்டு மானவகை யதிலெ யெழுத்திரு பத்துநான்கே. (66)

(இ-ள்):— குதறத்துக்கு இருபத்தாறு சிபத்து, அஹதியத் துக்கு பத்து சிபத்து, ஹிதாயத்துக்கு பதினொரு சிபத்து, நுபுவத்துக்கு பதினாறு சிபத்து, இமாமத்துக்கு முப்பது சிபத்து, ஷபா அத்துக்கு பதிமூன்று சிபத்து. இவ்விதம் கலிமாவுக்கு இருபத்து நான்கு அட்சரங்களாயிற்று. எ-று.

பத்தமொன்றுமே விலாயத்தாகும் பத்து மைந்துமே ஹியைத் தாகு, மெத்தம் லாகூந்த தெட்டுமாகு மின்ன மிருமுன்று மிருத்தி தாத்து, பத்து மொரு நாலு இவ்விதாய பங்கு மிருநூற்றுத் தொண்ணூற்று மூன்று, மெத்தன் தவுபீக்கு மிதுவேநிச மெத்தன் குருமாரே எனக்குச் சொல்லும். (67)

(இ-ள்):— விலாயத்துக்கு பதினொன்று சிபத்து, சிறையத்துக்கு பத்தனைந்து சிபத்து லாகூத்துக்கு எட்டு சிபத்து, முஹிஜிஸாத்துக்கு ஆறு சிபத்து. இவ்முக்கு பதினாறு சிபத்து, ஆக தெளபீக்குடைய வகையில் பதினாறு இவ்முக்கு இருநூற்று தொண்ணூற்று மூன்று சிபத்து சரியாயிற்று. எ-று.

சொல்லுப் பிறக்குமுன் சொன்தென்ன சொன்ன வுடலி னேதித் ததென்ன, வல்லான் குருவைமுன் கண்டதென்ன வருந்தி முதற்றுகே படித்ததென்ன, எல்லாஞ் சரியென்றே எழுத்து மென்ன விடையின் மவுத்தென்று வந்ததென்ன, பொல்ல இபுலீச பிறந்த தெங்கே புவுயிற்றெரியத்தானெனக்குச் சொல்லும் (68)

(இ-ள்):— மானிட ஜென்மங்கள் வாயால் மொழிகிறசற்கு முன்னால் அந்த மொழியானது எங்கே இருந்து வந்தது? அவ்விதம் சொல்லானது வந்த உடனே அதைக்கொண்டு தொழுதவர் யார்? அல்லாவுடைய றகுமத்து முதல் முதல் யாருக்கிறங்கினது முதலாவது இவ்மைப் படித்ததார்? எல்லா பாஷையிலும் சம்மதங்

கொள்ளக்கூடிய அட்சரமானது என்ன? நடுவாந்தரத்தில் மரணம் ஏன் வரவேணும்? இபுலீஸாநாவன் பிறந்த இடம் எது? இதைப்பிர மார்களாயுள்ளவர்கள் சொல்லவேண்டுமென்று கேளுங்கள். எ-று.

எமக்கு முமக்கிடை யிபுலீசென்ன இபுலீசு ருபதெதுதா சொல்லும், நமக்காயிபு லீசைதரகுசேர்க்க நாயன் கிருபையாலெ றிந்ததாரு, துவர்க்கங் குபிரிபு லீசிடத்திற் றுய்யோ லிருந்தா னேவிடையேதா, எமக்கு முயிர்முன்னே யிருந்ததெங்கே நானே பிறந்தபின் னிருகுப்பதெங்கே. (69)

(இ-ள்):— சரீரத்துக்குள்ளே இபுலீ சென்றது எது? இபுலீசு டைய ருபமானது எங்கேயிருக்கிறது? இபுலீஸைக் கோபத்து டன் நகரத்தில் தள்ளச்செய்தவர் யார்? இபுலீசிடத்தில் அல்லாவு டைய கிபத்து இருக்கிறதா? இல்லையா? நம்முடைய ஆத்மாவானது இந்த சரீரம் வருகிறதற்குமுன் எங்கேயிருந்தது? சரீரம் விழுந்த பிறகு இனிப்போகிற தெங்கே! அதியும்படியாகச் சொல்ல வேண்டும். எ-று.

இருந்த கடல் நீரை யெடுத்ததாரு எந்த விதத்தினு லுரு வாகினோம், பெருகும் ஹயாத்துல்கை பாரெமது பெரியகடலென்ற பேரெதா, னிருக்கும் கல்புக்குப் பத்துநாவுண் டெல்லா நா வுக்கும் பேரைச்சொல்லும், இருக்கு முயிர்க்குத்தாய் பங்குலங்க லெத்தனை மாதஞ் சூலநிறையும், வருக்கும் பலமேக மொன்பதுண் டேவகையா மொன்பது யிரிவுஞ்சொல்லும். (70)

(இ-ள்):— கடலுக்கு நீர் வந்தவழி யெப்படி? நாம் என்ன விதத்தால் இந்த சரீரத்தை எடுத்தோம்? ஹயாத்துல்கைபார் என்னும் கடலானது எது? பெரிய கடல் என்பது எது? நம்மு டைய கல்புக்கு பத்து நாவுகள் உண்டு அந்தப்பத்து நாவுக்கும் என்ன என்ன பெயர்? அதைச்சொல்லும்? மேகங்களுக்கு உயி ருண்டிமா? இல்லையா? அது எத்தனை மாதம் கற்பமாகிறது? இன் னும் ஒன்பது வகையான மேகங்கள் உண்டும் அவைகளுக்குப் பேர் சொல்லுங்கள். எ-று.

பிரித்த ஹியைத்துப் பதினைந்துதான் பொசித்தாலுடனுக் குப்பிரிவுமென்ன, கருத்து நாதன்ருன் வினைவதெங்கே கருணை யானைதான் வினைவதெங்கே, பொருத்தும் ஆசக்குமறித்தாலெ

பொல்லாவெழுத்தையும் பிரித்துச்சொல்லும், வருத்தி யென்பது நாதத்தாலே வைத்தியுயிரான வகையுஞ்சொல்லும். (71)

(இ-ள்):—ஹினியத்து என்பதுக்குப் பதினைந்து வகைப்புசிப்புடன் உண்டும். அதைப்புசித்தால் சரீரத்திற்கு என்ன நன்மை இந்த சரீரத்தில் அறிவானது உதிக்கின்ற தலமானது எது? ஆசையானது வினைதின்ற தலமானது எங்கே? அந்த ஆசையுடன் ஒரு பொல்லாத எழுத்தும் இருக்கிறது. அதை இன்னதென்று நடவ விளங்கும்படியாகச் சொல்லும் இந்த சரீரத்தின் குரத்தானது என்பது வகையான இந்திரியங்களுடன் கூடி உயிர் பெற்றிருக்கிறது அதன் விபரங்களையும் சொல்லும். எ-று.

வகையா மாசையு மாசையாலே வல்லோ னொளிவுட னபி யொளிவு, தொகையா யாதம்ஹவ்வா வொளிவுஞ் சொல்லுமெழுத் தெல்லாம் வருத்துச் சொல்லுந் தகையா முலகத்து வாழ்வு போலே தானேதானே தானிருந்ததாரு, பகையிடலாமலே மதலை கண்ணப் பாரிலனுபோகஞ்செய்ததாரு (72)

(இ-ள்):—இன்னும் பிரமர்களா யிருப்பவர்கள் ஆசையை ஒரு ஆசை யிச்சித்திருக்கின்றது அதையும், ஆதத்தின் ஒளி வென்றும், ஹவ்வா வொளி வென்றும் வந்த எழுத்துக்கள் என்னென்ன? இந்த உலகத்தில் தன் மதலையுடன் அனுபோகஞ்செய்தது யார்? எ-று.

செய்யு முலகத்தின் மவுத்தைநாடிச் சேர்ந்து பிறந்தாரைச் சேர்ந்ததாரு. ஐயம் பொருந்திய விந்துநாத மட்டகோணமாய்நின்ற தெங்கே, மெய்யா முயிரோடு பேரிரண மேனியழகுடன் பல ஞானமும், வையம் பிழைதுன்பம் வீரங்கோட்டி வாதைப்படுவதும் பெருந் துன்பமும். (73)

(இ-ள்):—இன்னும் உலகத்தில் மனிதரை மவுத்து என்பது என்ன காரணத்தால் தொடுகிறது இந்திரியமானது இந்த சரீரத்தில் எட்டு கோணமாக நிற்கின்ற விதம் என்ன? நாம் உலகத்தில் இன்பமென்றும், துன்ப மென்றும், ஞானமென்றும் அறி வென்றும் சொல்லி மேனியையும் அழகு செய்வதும், அலைவ தும் என்ன காரணம், சொல்லுங்கள். எ-று.

துன்பம் மவுத்துட னெட்டுவகை தொகையாய்த் தரித்திடுந் தலமுமெது, இன்ப மொருமுத்தம்பவளம் பச்சை யேதினால் வமைந் தது முச்சுடரு மன்பாக் குரத்து விருபத்தாருமணியுமுடலுக் குளாவெதப்பே, தன்பால் குதறத்து நடக்கும்வகை தடையில வாமலெ யெனக்குச் சொல்லும். (74)

(இ-ள்):—எட்டு வகையான துன்பங்கள் மவுத்துடனே குடி யிருக்கின்ற தலமானது எங்கிருக்கின்றது? இன்பமானது முத்து பவளம், பச்சை யென்னும் முச்சுடரான வகை யெப்படி? குது மத்திலுண்டான இருபத்தாறு சிபத்துகளும், சரீரத்துள்ளே கலக்கின்றது எப்போது? சரீரத்தில் கருவத்துடைய வாசல் திறக்கிற சபு என்ன காரணத்தால்? சொல்லும். எ-று.

சொல்லுந் தாய்பங்க கைந்துமாகும் கருபம் பிதாபங்க தாறு மாகும், வல்லானுயிரெங்கே வாய்வுமெங்கே வருத்திலுமொன புனியுமெங்கே, யெல்லாமென்றுக்கொன் றெத்தனைநா ஞருவங் கிழேதானிலையாய் நிற்கு, மெல்லாமெதினாலே பிறந்ததுமுன் னெதுக் கிங்ஹெவெரெவர் காவலாச்சு. (75)

(இ-ள்):—இந்த சரீரத்தில் தாய் பங்கு ஐந்தும், தகப்பன், பங்கு ஆறும் உண்டு அவைகள் என்னென்ன அவயங்கள்? ஆத்மா வானது எங்கே இருக்கிறது? சுவாம் எங்கிருந்து வருகிறது? நமக்குள் தண்ணீர் பெருகி அலை அடிக்கின்ற கடலானது எது? இவைகளில் ஒன்றுக்கொன்று எத்தனை நாள் தூரத்துலையில் வசிக்கிறது இதுகளில் காவலாளர்கள் யார் யார்? சொல்லும். எ-று.

காவ லனைவர்க்குந் தலைவனான காபக்கபுசைனித் தலமுமெங்கே, கோபுக்காமலை யுடலிலெங்கே கொடிய விருளான தலமுமெங்கே, யானியழியாம னிலைநிறுத்தி மமாளிதமான வானியெங்கே, மேவுஞ் சிரசுதான் பத்தெழுத்தான் மேவியுருவான வெழுத்துமென்ன. (76)

(இ-ள்):—மேற்படி காவல் கருவிகளுக்கெல்லாந் தலையானகாப கெணஸனி என்கிற ஸ்தலம் எது? சரீரத்தில் கோபசுபுமலை எங்கிருக்கின்றது? இருள்களுக்கெல்லாம் தலையான இருளானது குடி யிருக்கின்ற தலமானது எது? இந்த சரீரத்தின் றூறை அமானித

மாக ஒப்புக்கொடுத்த வஸ்துவு எது? நமது சிரசானது பத்தெழுத்
தாக உருவானது எப்படி? எ-று.

எழுத்துடனேந்து தலமுமெங்கே யிலங்கும் நூகுக்கும் வாய்
வுக்குமே, யெழுத்து யிடையிலே பதினாண்டேயென் னவெழுத்
தது விடுத்தச் சொல்லும். எழுத்த அனாசி ரெவ்வொன்றுக்குச்
சுழியிற் பதினாறு கருவுமுண்டே, யெழுத்தும் பிசகாமற் சரியாய்ச்
சொல்லுமிலங்கும் நூகுதான் வாய்வுமேலே. (77)

(இ-ள்):—சீரத்திற்கும் உயிருக்கும் இடையில் பதினாறு அட்சர
மும் உண்டுப அவைகள் எது எது? ஆகாயம், காற்று, நெருப்பு, மண்,
தண்ணீர் என்றும் ஐந்து பூதங்களுக்கும் பதினாறு கருவெழுத்துண்டும்
அவைகள் எது எது? ஒரு அட்சரமானது பிசகில்லாமல் சரியாய்ச்
சொல்லுங்கள். எ-று.

வாய்விற் பறக்கின்ற பறவை வட்டம் வடிவுநிற மூன்று வகை
யுஞ்சொல்லும் நூகிலே நின்று பிரிந்ததைந்தும் ரூப மொன்றுக்
கொன்றெத்தனை நாண் மேவியறநாள்கு கலிமாநில மேவி யெங்
கெங்கே யெதுதாளிற்கும், ஆகும் பதினெண்ணாயிரமாமமுன்றே
யெதினாலேயமைத்தான் முன்னேன். (78)

(இ-ள்):—நூறுடன் கலந்திருக்கின்ற பிராணவாய்வானது
மூன்று வகையான பறவையாக இருக்கின்றது. என்னென்ன?
நூறில் நின்று ஐந்து மகாபகன் பிரிவினையா யிருக்கிறது
அவைகளில் ஒன்றுக்கொன்று எத்தனை நாள் பயண மிருக்கிறது?
இருபத்து நான்கு அட்சரமுள்ள கலிமாவின் நிலையானது இந்த
சீரத்துக்குள் என்ன என்ன தானத்தில் நிற்கின்றது. பதி
னெண்ணாயிரம் ஆலங்களை ஏன் உப்புபடைத்தான் சொல்லும். எ-று.

முன்னே விருப்பிட முதன்மையெங்கே முழக்கமாகிய தவக
மெண்டவ வன்னைமுகம்மது யயில்புருவா யப்போ வணங்கிய வணக்க
மென்ன, விண்ணமெது சொல்லியெழுதுங்கலமேகனிலையெந்துதலமு
மெங்கே. முன்னே ஈடலுக்குப் பகலிரலோ மோசம் வராமலே
நிலைவாய்ச் சொல்லும். (79)

(இ-ள்):—சீரத்தில் றப்பு என்ன தத்தில் இருக்கிறது?
நூறுல் முகம்மதானது, மயிலாகவும் புருவாகவும் அவதாரங்
கொண்டிருந்த யுகங்களில் என்ன மாதிரியான வணக்கங்கள் செய்

தது? வெளவூறில் கலமானது என்ன ஊசட்டத்தால் எழுதினது?
இந்த சீரம் இரவுக்குள் இருந்து வெளியானதா? பகலுக்குள்ளி
ருந்து வெளியானதா? சொல்லும். எ-று.

இரவும் பகலுந்தான் பிறப்பதெங்கே யிரவும் பகலுந்தான் னிறப்
பதெங்கே, யுரவும் பகலொன்று மிருப்பதெங்கே யிரவும் பகலற்ற
தலமுமெங்கே, பெரிய விளக்கிலே நூகுதானும் பிடித்த குகையென்ன
மாடமென்ன, வரியதிரியென்ன வெண்ணை யென்ன வதற்கு நெருப்
பென்ன வறியச்சொல்லும். (80)

(இ-ள்):—இரவும், பகலும் பிறந்தது எந்த ஸ்தலத்தில்?
அவைகள் அடைவது எந்த ஸ்தலத்தில்? இரவும் பகலுங்கூடி
ஒன்றாய்க் கயந்திருப்பது எந்த ஸ்தலத்தில்? இவைகள் இரண்டும்
இல்லாமல் எதுவுமற்ற குளியமாக இருக்கின்ற ஸ்தலமானது
எது? சீரத்தில் வியாபித்திருக்கின்ற பிராணானது எந்த தீபத்தின்
வெளிச்சத்தில் கொழுதி நிற்கின்றது? அந்த தீபம் இருக்கின்ற
மாளிகையானது எது? அந்த தீபத்திற்கு திரியென்பது எது? நெய்
என்பது எது? அதற்குக் காகை எப்படி வந்தது? சொல்லும், எ-று.

அறியவிதை முன்னே விருட்சமுன்னே வாதி முதன் மனுவி
ருப்பதெங்கே, பெரிய தகப்பனா ராதந் தானும் பெரிய புயியிலே
தரிப்பதெங்கே, பெரிய பிழையெல்லா மிறைபொறுக்கப் போ
தெழுத்தோடு மெழுத்து மென்ன, வருவாயறநாள்கு கலிமாநில
யொன்று யுடலுக்கு விருப்பதெங்கே, யரிவை புருஷர்க்குத் தனி
யெழுத்து வந்த வெழுத்தல்லோ வறியவேண்டும். (81)

(இ-ள்):—விதை என்பது முந்தியா? மரமென்பது முந்தியா,
ஆதிக்கு முன்னால் இந்த உலகமானது என்ன வடிவாக இருந்தது?
ஆதம் நபியிருக்கின்ற பெரிய உலகமென்பது எது? பெரும்
பாவங்களை றப்பு பொறுக்க வேண்டிய தியானிக்கின்ற ஊமை
எழுத்தானது எது? கலிமாவின்மையாகிய இருபத்து நான்கு
அட்சரங்களும் சீரத்தில் எந்த இடத்தில் ஒன்றுகூடி இருக்கி
றது? பெண்கள் புருஷர்கள் என்று இருவினைபடுத்தி ஒன்றுக்
கொன்று மோக்கிச் செய்த கருமம் எது? சொல்லும். எ-று.

அறியவேண்டுமே யின்ன மொன்றிக் காலத் துயி ரெல்லாம் பிறக்குமுன்னே, மறியு மாண்பெண்ணாய் வயிற்றினுள்ளே வடிவு யிறிவது மெத்தனைநான், பெரியலனாவோடு முழுக்குத்திரப் பெலத்த வெழுத்தெங்கே யுடலினிற்கும், பரியகுருமாரே நல்வேர்களைபையன் மசலாவைப் பகுந்து சொல்லும். (82)

(இ-ள்):—இந்தப் பூலோகத்தில் பிறக்கும் சிக்களானவைகள் தாய் வியிற்றுக்குள் கருப்பமாக இருக்கையில் ஆணை அல்லது பெண்ணை உருவெடுப்பது எத்தனை நாளைமில்? பெரும்பாவமாகிய ஜ்ஜு முதலானவைகளில் தொடக்குத் தீர்கிறதற்கு உச்சரிக்கின்ற அட்சரமானது எது? குருமார்களா யிருக்கிறவர்கள் சற்று என் பேரில் தயவு செய்து சொல்லுங்கள். எ-று.

பகுத்த வெழுத்தெல்லா மனமந்தபோது பாரக்கலிமாஸில் ரண்டெழுத்து, முகந்த புனியிலே பிறக்குமட்டு முகிலை யொதுக்கியே யிருப்பதெங்கே, வருந்து பிறந்தபி னுடலுக்குள்ளே வருந்தி யிதிரண்டுந் தரிப்பதெங்கே, யுகந்த வுடலுக்குள் வாரமுச்சுதென் றுரைண்டுவிதமுமென்ன, (83)

(இ-ள்):—கருப்பகு வளரைக்குள் உருச்சமையும்போதுகலி மாஸின் அட்சரங்களெல்லாம் சமைந்து இரண்டு அட்சரமாத்திரம் சிகுப் பிறத்ததின் பிறகு சமைகிறதே அது எத்தனாவது நாளைமில் அப்படிக்கட்டிக்கொள்வதற்கு முன்னாலே அந்த இரண்டு அட்சரங் களும் கட்டி இருந்தன. சீர்த்துக்குள்ளே மூச்சானது எந்த வழியாக வந்தது எ-று.

இருந்து வருமுச்சு மெதிலே நின்று மெத்தனை கோணபெரும் பிச்சுந்ரிச், சரிந்து மூச்செல்லா யிறப்பதெங்கே சாவுமெதினலே வருவதுகான், பொருந்தி யுடலுக்குள் கண்ணுசுதான்புனையா தெத்தனை தலத்திலானான். வருந்துமவன் செய வெத்தனை நான் வாசலெதின்காவல் வடிவுமானான். (84)

(இ-ள்):—அவ்விதம் வந்தமுச்சானது சீரத்தில் எந்தெந்தக் கோணங்களை யெல்லாம் சுழன்றுகொண்டுவந்தது அது இரண்டு பிரிவானது எப்படி? சீரம் சாகவேண்டிய குட்சம் என்ன? இந்த சீரத்தில் இயல்சனவன் குடியிருக்காத ஸ்தலமானது எது? அவன் வாசஞ்செய்கிற ஸ்தலம் எது எது? அவனுடைய செயல் களாவை எவை? அவன் கர்வலாக இருக்கிறது எங்கெங்கே? எ-று.

வடிவு றுகுதா னைந்தல்லவோ வருத்தும் விதமென்ன நாம மென்ன, முடியாச்சுடத்தோட யிருந்துபின்னு முனைத்தகென்னி தான் சொல்வதென்ன, தெடியோன் பரத்திலே சமதைச் சேர்தது நீதிசெயுத்திய றுகுமென்ன, வடியேனுரைத்திடு மாலாவெல்லா மாண்டவமாரே வறியச் சொல்லும். (85)

(இ-ள்):—சீரத்துக்குள் ஐந்து வகையான உயிர்கள் இருக் கிறது அவைகளின் பெயர் செய்துணங்கள் என்னென்ன? இந்த உயிர்களில் றப்பாளியாவைச் சேர்கின்றது எது? நாயகங்களே சொல்லுங்கள். எ-று.

அறிவு மவுத்துத்தான் வரும்போதம் காகாயந்தனைப்பார்ப்ப தென்ன, தெரிய வருவேது தேசமேதுதிரண்டருமுலொன்றாய்ச் சேர்வதாகு, பிரியா திருப்பதார் போனதாகு போன வுயிரெல்லா யிருப்பதெங்கே, பிரியா றுகெல்லா மொரு தலத்திற் பெரிய நாண்மட்டு மடிவதெங்கே (86)

(இ-ள்):—மரணத்தருணத்தில் ஆகாயத்தை எதிர்பார்க்கின்ற கருவி எது? இந்தச் சீரமும் உருவுடன் தேற்றுவது எந்த வஸதா? எல்லா நாட்கள் நரம்புகளையும் பின்னிக்கொண்டிருப்பது எது? அவ்வாறு சேராமல் விலைசி நிற்பது எது? சீரங்கள் விழுந்த உடன் அந்தந்த வுயிர்களெல்லாம் போய் வகக்கிற இடம் எது? எ-று.

எங்கே பிரிந்தது வைந்தறுகு மெந்த வெழுத்துவின் வலுப் பத்தாலே, யெங்கே கருவிலே யுருவமாச்சுதெங்கே யிருந்துதான் வருதித்திரை, பங்கப்பெரும்பால நன்மை தீமை பாரின் வரிதானே முதலறியோ, வெங்கன் குலத்துக்குக் குருவமாகுமென்னவிசத் தினுற்ருவென்னலாம். (87)

(இ-ள்):—பேலே சொன்ன ஐந்து றாஹுகளும் எங்கேபிறந் தன? அவைகளுக்குரிய உயிர் அட்சரங்கள் எது எது? இந்த சீ ரத்துக்கு நித்திரையானது எந்த தலத்திலிருந்து வருகிறது? சிருத்துல் முஸ்தக்கீன் பாலமனது சீரத்தில் எது? எப்படிப்பட்ட நடத்தைகளைக் கண்டால் ஒருவரை குருவென்று நம்பலாம்? எ-று.

குருவா யிருப்பதற் குபிறுமாகுக்குருவுக்குபதேக்கொடுத்த தாகு, வுரியபதினாறு மடிவறதாவுமொன்றாயிருந்துதான் புச்சு

ததற்கு, பேரியவுபதேசம் பதினாறுக்கும் மிரியுமிருமத்த வெட்டல்
லவோ. (88)

(இ-ள்):—குருமாராய் வருகிறவர்கள் காபிராகவும் இருப்
பார்கள் அவர்கள் யார்? ஞான ரகசியத்தைக் கண்டு பிடித்தவர்
யார்? இருபத்தினான்கு அட்சரமுள்ள கலிமாவைப் பற்றி பதி
னான்கு எழுத்தாகச் சுருக்கிக்கொண்டவர் யார்? மேற்படி எழுத்
துகளைப் பதினான்கு முஷாஹிதாக்களாக ஏற்படுத்தினவர் யார்
யார்? இந்தப் பதினான்கு நிஷ்டையிலும் இருபத்தெட்டு வாலு
லாத்திகள் உண்டும் அது எது? எ-று.

இருபத்தெட்டுமேயாது நிலையிலங்கு முஷாஹாப்பதினான்கு
னொருபத்து மூன்று முயிரல்லவோ வொன்று நிலையிலே யதனைச்
சொல்லுங்கருவா நினைவினாலாறெழுத்துக் கருத்திநிலைப்படுந்
தலத்தைச் சொல்லும், பெரிய குகைவைத்துத் துருத்தியுதப்பீங்
காளிற்பாணக் கொடுப்பதானு (89)

(இ-ள்):—இருபத்தெட்டு யாக்கும் பதினான்கு நிஷ்டை
யிருக்கிறது. இவைகளுக்கள் பதிமூன்று குபிரிருக்கிறது. அவை
களின் விபரங்கள் என்ன? ஆறு அட்சரங்களைக்கொண்டு நம்
இருதயக்கண்ணாடி வெளியாகுமே அது என்ன என்ன? சுவாசத்தை
வசப்படுத்திக் கொண்டதின் பிறகு அதிவிருத்து பீங்கானும், பாலு
மாக வருகின்ற வழி யெப்படி. எ-று.

கொடுத்த பீங்கானும் பாலுமாகும் கொள்பானக்கம் பஞ்ச
மிதமாகச் கொடுத்த குருவது பிரிநிலையைக் குறித்துப் பிசுக்கமற்
சரியாய்ச்சொல்லு மடுத்த கைதொட்டுப் பிடித்த தெவராணும்
பெண்ணும்போற் கண்டதெவர், படித்ததலென்ன மலருமென்ன
பத்தாமேழுத்தாக யிருப்பதெது. (90)

(இ-ள்):—மேற்படி பீங்கான் எது? பால் எது? குரு நிலையென்
பது எது? ஆணும் பெண்ணும் போல கலந்த வண்ணமாகக்
காண்பது எது? சரீரத்தில் பத்து அட்சரத்தில் கொண்ட மக்கம்
எது? சரீரம் உலகம் எது? ஆயிரத்தெட்டிதழ் தசமகாரண்பது
எது? அறிந்து சொல்வீராக. எ-று.

இருக்குந் தவிபதான பத்தெழுத்தா யிலங்குமறை நாலுக்கு
புநூரு, வருத்தும் புகழெல மதுக் குள்ளாக வரைந்த விதமென்ன

தெழுத்து மென்ன, பிறந்த விடமெங்கே யிரந்த தெங்கே பிறப்பு
யிறப்புந்தான் தறிப்பதெங்கே, மறக்குமிட மெங்கே மதியுமெங்கே
மகிழ்ந்த சிரிப்பெங்கே யழுக்கையெங்கே. (91)

(இ-ள்):— நாலு வேதங்களும், நூறு சுஹுபுகளும் இன்னு
முன் சாஸ்திரங்களும் இருதயத்தில் ஞாபகமா யிருக்கின்ற வித
மெப்படி? அவைகள் மறந்து போகிறது எப்படி? அந்த வியாபகம்
எந்த இடத்தில் பிறந்தது, எந்த இடத்தில் இறந்தது, இறப்பு,
பிறப்பு என்றது எது, மறிதி என்பது எங்குள்ளது, வியாபக சக்தி
எங்கு உள்ளது, சிரிப்பு எங்கிருந்த வருகிறது, அழுகை யெங்கிருந்து
வருகிறது, சொல்வீர்களாக. எ-று.

எங்கள் குலம் வேறாய் பிரிவதெங்கே யெழுதுங் கலிமாவின்னடியு
மெங்கே, தங்கிவருமுச்சைப் பெற்றெடுத்த தாயுந் தகப்பனு யிருப்ப
தெங்கே பங்காய் நமக்குள்ளே பரவநன்மை பாரவடலுக் குட்டரிப்ப
தெங்கே, யெங்கள் குலத்துக்குக் குருமார்களே யெனியேன்
மஸாலாவை யெல்லாஞ் சொல்லும். (92)

(இ-ள்):— இன்ஸான் ஹைவான் என்று வேறுபட்டிருக்க
வேண்டியது என்ன? கலிமாவின் வேராணது எது? சுவாசங்குஞ்சுத்
தாய் தகப்பன் யார்? நாம் செய்கிற நன்மை தீமைகள் சரீரத்தில்
எந்தவிடத்தில் குடியிருக்கின்றது? கொஞ்சம் சொல்லுங்கள்
பீர்மார்களே! பெரிய பெரிய தலைப்பா கட்டிகளே! எ-று.

சொல்லும் மஸாலாத்தா னெவருஞ் சொல்வார் சொல்லி
லடங்காம லினிக்கேட்பானான், சொல்லுஞ் சுவாசந்தா னைத்தெழுத்து
சுருபமுதவான நிலையினுள்ளே, சொல்லும் ஜெய்கூத்து நிலையு
மென்ன சுருப மூன்றுமே சேர்ந்தாலென்ன, வெல்லு மலரென்ன
குதறத்தெது விரிந்த ஆலமுன் னிருந்த தெங்கே (93)

(இ-ள்):— உலகத்தில் எவர்களும் மசலாச் சொல்கிறோம் என்று
திரிவார்கள். ஆண்களிலெல்லாம் மசாலாவானது இங்கே நான்
கேட்கின்ற மசலாவைச் சொல்லுகிறதுகான். ஆண்பிள்ளைகளைந்
தன்மானது கவர்ச்சத்தில் கலந்திருக்கின்ற ஐந்து அட்சரங்களிலே
ஜெய்கூத்தில் அஸ்திவாரங்கள் இருக்கிறது அது என்ன? ருச்சுடர்
களும் ஒன்று சேர்ந்தால் அப்பாது அதற்கு என்ன பெயர்
குதறத்தானது ஏதால் உண்டாகிறது? இந்த உலகம் இதற்கு முன்
எந்த இடத்தில் இருந்தது? சொல்வீர்களாக. எ-று.

இலங்கு மொளியென்ன நுக்கத்தமென்ன வெதுகாணும்
சுலுத் தானுசிறு, துலங்கு மில்லேது தில்லுமேது சூழ்ந்த வல்லென்ன
அலிபுமென்ன, வல்ல மீமென்ன முகுதிதாத்து வணந்துதலை கீழாய்
திற்பதெது. வெல்லுங் கமலமென் றெதைச் சொல்லலாம் விரிந்த
மீம்தலை வெளிச்சமென்ன. (94)

(இ-ள்):— நாம் பழகின்ற விளக்குகளின் ஒளிவுகள் எதைச்
சேர்ந்திருக்கின்றது? சுல்தானன்னவீரா என்ற ஸ்தலம் எது?
நுக்கத்து என்பது எது? இல், தில், வல், என்ற திக்கு எதை
சம்மந்தப்பட்டிருக்கிறது? அலிபு சீரத்தில் ஏதாச இருக்கிறது?
முஹஸிதாத்து உடை கோலம் சீரத்தில் தலை கீழாய் இருக்கிறதே.
அதன் விபரம் எப்படி? கமலம் என்றதற்கு அர்த்தமாக சீரத்தில்
எந்த வஸ்துவைச் சொல்லலாம்? மீம் என்ற அட்சரத்தின் தலையில்
இருக்கிற வெளிச்சம் எது? சொல்வீர்களாக. எ-று

வெளிச்ச மிருளுக்கு ணிலவுமென்ன வெட்ட வெளியென்ன
வானமென்ன, களிச்ச மங்குல மோட்டமென்ன காணுமாகாய
மென்ன சொல்லுந் தெளிச்ச மீமென்ன பெருமீமென்ன துலங்கும்
நூகெது நாலுமெது வெளிச்சச் சூரிய னொளிவுமென்ன விளங்கும்
நூகானி நூகுமெது (95)

(இ-ள்):— இருளுக்கும் வெளிச்சத்திற்கும் நடுவே நிலா
என்பது என்ன? வானுக்கும், பூமிக்கும் இடையில் வெட்ட வெளியா
யிருக்கிற சபு என்ன? ஆகாயமாக இருக்கிறது என்னது? மேக
சாலங்கள் அங்கு மிங்குமாய் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறதே அதானது
என்ன? சூரிய கரந்தியானது தாங்காத அகோர வெயில் எரிக்கிறதே
அது என்ன? நூஹானி யென்பதென்ன? நூஹு என்பதென்ன?
சொல்வீராக எ-று

எதுதானிருகோண மதிவிருத்தியிருக்கு முச்சுடரைந்து வெது
இதுதான் றலைகுடி யிருப்பதென்ன விந்நம் காபுக தீயுபென்ன
அதுக்குட் சண்ணாடி ஒளிவுமென்ன அல்லா திருநாமக் கலிமாவெது
அதுக்குட்பெறுகிற ரூபமாரு வங்கேபொருந்திய நாமமாரு. (96)

(இ-ள்):— இரண்டு வட்டமான கோணங்களில் உலகம் வசப்
பட்டுக் கிடக்கின்ற தெது? முச்சுடர் என்பவைகள் ஐந்து சுடராக
இருப்பதின் சபபென்ன? சிரசின் அதிகாரங்களைக் குழந்திருக்

கின்ற கருவி எது? ஹா! ஹி! ஹம்! என்பது என்ன வஸ்துக்கள்?
அவைகளுக்குள் கண்ணாடி ஒன்றிருக்கிறது. அதன் பிரகாசம் எது?
அல்லாஉடைய திருநாமத்துக்குரிய கலிமாவானது எது? எ-று

நாமம் பொருத்திய பாற்கடலி, னாலா விதமென்ன நுபுவத்தெது.
நாமநிலையெது குறுஆனெது நாற்பத்தி மூன்று கோணமென்ன.
காம நிலையென்ன கடலுமென்ன கறுப்பு நிறமென்ன கப்புமெது,
ஈமா ணிலையெது கோட்டையெதிங் கிருத்த ஒங்கார வட்டமென்ன

(இ-ள்):— றப்புடைய வல்லப நாமத்தினால் உண்டான திருப்
பாற்கடல் எது? நகுலுல்லாவுக்கு வந்த நுபுவத்தானது எது?
குர்ஆன் ஷரீபு என்பது எது? ஞானிகள் நாற்பத்து மூன்று கோண
மென்று சொல்கிறார்களே! அதன் ரகசியம் என்ன? இன்லாகளின்
காமமானது எது? கடலில் கருப்பாக இருக்கிற நிறம் எங்கிருந்து
வந்தது? சீரத்தில் கப்பு என்பது எது? ஈமானிலை என்பது எப்படி?
ஒங்காரம் வட்டம் என்பது எதற்குச் சொல்கிறது! சொல்வீராக. எ-று

வட்ட வைரம் பொன் பவளம் பச்சை வடிவு நிலையென்ன
வன்னமென்ன, மட்டி லடங்காத வெள்ளிமென்ன மக்காரன்
மகுமுதர் நிலையுமென்ன, விட்டகறுமாவு நிலமென்ன வெங்கள்
முகம்மது மெதுகாண் சொல்லும், விட்டம் நடுவிலே தெளிவுமென்ன
வென்னை நிறமென்ன வெளிவுமென்ன. (98)

(இ-ள்):— வட்டமாகின்ற வைரம், பொன், பவளம், பச்சை,
சூட்சங்கள் என்ன, அவைகளுக்கு அந்த வெங்குகள் எப்படி வந்தது.
மகமன் மகுமுது என்ற ஸ்தலமானது எது, சுறுமாக் கல்லில் நில
நிறம் ஏன் வரவேண்டும: சீரத்தில் முகம்மது என்றது எது? எ-று

ஒளிவு தெளிவென்ன ரூபமென்ன வுருயமிடையில்லா திருப்ப
தென்ன, அழிவில்லாதவ னுதிநாய வல்லாவொளியெது ஆதமெது,
பழியளிபுலீச ரூபமென்ன பார விடுளென்ன குகையுமென்ன,
வெளியென்ன மசலாவைப் பீரித்துச் சொல்லு மெண்ணிலடங்காத
குருமார்களே. (99)

(இ-ள்):— ஒளிவு தெளிவு என்பதின் கருத்து என்ன? அவைகள் உருவம் உள்ளவைகளா, இல்லையா? ஒளிவெள்ளால் பல வகைகள் இருக்கின்றனவே அவைகளில் றப்புடைய ஒளிவு என்ன கோலங் குறி உள்ளது? அதற்கும் ஆத்மாவுக்கும் என்ன வித்தியாசம், நம் சரீரத்தில் இபுலீஸ் என்பது என்ன ரூபமாக இருக்கின்றது, இருளாக் குகையு மிருக்கின்றதே! அதன் தாற்பரியந்தானென்ன சொல்வீர்களாக ஒ! பகல் வேஷக் காரர்களே! என்று

எண்ணி லடங்காத குருமார்களே எந்தன் மஸலாவை யெடுத்துச் சொல்லு, மன்னர் முகம்மது மாணோ பெண்ணோ மகிழ்ந்து வணக்கம் தானின்னதென்று, என்ன எழுத்தாக வேதனை நோக்கி யெங்கே வணங்கிற தென்ன சொல்லும், மின்னமெதுகாணு முயிரெழுத்தீங் கென்ன விதங்காணு மெமக்கே தென்ன. (100)

(இ-ள்):— ஒ! உள்ள வேடம் போட்டுத் திரிகின்ற குருமார்களே! றகுலுல்லா அவர்கள் ஆணா! அல்லது பெண்ணா? தொழுகையானதைத் தொழவேண்டிய கிரமம் எப்படி? தொழுகையில் முக்கியம் கியானங்கொள்ள வேண்டிய உயிரெழுத்து எது? அதை எவ்விதம் பிடித்து எங்கே நோக்கித் தொழவேண்டும், சொல்லும். என்று

எனக்குத்தெரிசனை யேதாகவே யிருக்கு மிதின்குண மெழுப்ப மென்ன? நமக்கு மதினாலே நடக்குமாறு நாடுந் தவமெல்லாஞ் சேர்வதெங்கே, சுமக்கும் பறுவெது. சுன்னத்தெது சூழ்ந்தவறி வெல்லாம் பிரித்து நன்ற, யெமக்குத் தெரியவே விடுத்துச்சொன்ன வெல்லாக் குருமார்க்கு மிமாமானதே. (101)

(இ-ள்):—நாம் தொழுகிற தொழுகையானது எவ்விதத்தாலே போய் எங்கிருந்து எவ்விதம் தத்துவம் பெற்று என்ன ஆதாரத்தால் நமக்குப் பிரியோசனம் தருகிறது? அவைகளில் பறுலு என்பது என்ன? சுன்னத்தென்று எது! இதை நல்லவழி விபரமாகச் சொன்ன மஹாங்களை உலகம் எல்லாவற்றிற்கும் சற்குவென்று சொல்லலாம். என்று

ஆவென்ற பார்வை அலிபாகவும் ஐனா மிருவிழி யதுதாளென்று, கூவென்றமுச்சத் தாதையுமாய் கொழுசிறுதானினைவாகையாலேயி யாண்பாலா முகம்மதுமே லீனாங்கி ஆவென்ற அலிபாகத் தான், ருவும் வணக்கமு முந்திக் கீழேதாங்கு முதல் சுன்னத் தினிமேற் சொல்வேன். (102)

(இ-ள்):— ஆ! மென்கிற பார்வையை அலிபாக்கி இரண்டு கண்களையும் ஐனாக்கொண்டு ஹு= வென்ற முச்சுடனே எல்லா கருவி காணுகின்றதும் தகப்பனாக இருக்கின்ற தன்மையான ஆணை றாஹுக்கும், நினைவுக்கு மிடையில் கலந்திருக்கின்ற ரகசியமான முகம்மதென்கிற நிராமயத்தை பெண்பாலாகக் கொண்டு சுன்னத்து வணக்கமானது வந்தது. என்று.

சொல்லு முகம்மது தாயமுடல் குலுல் லாகிபெண்மருஷாக்கு மரம், அல்லாபேரிவே பேச்சுமீரேழ் அக்கில் மகிழ்ச்சியுமுணர்வு மாக, நல்ல ஜெம்குவில் கூவியீழும் நாடு முதற்பரு விதுவேநிசம் அல்லா திருவானை நிசமே சொள்ளேன் அறிவை யறியாதாச் பாவியாமே. (103)

(இ-று.):—ஆனதினாலே இந்த உலகங்களுக்கு முகம்மதானது ஒரு தாயாகவும், அதாவது சரீரமாக இருக்கிறது! றகுல் லல்லாஹி என்றது அல்லாவுடைய இஷ்கல் கலந்த மஉஷ்க்காகிய பெண்பாலர்களாயிருந்து அவன் உடன் அதந்தங்கோடி காலம் வசனித்துக் கொண்டிருந்து, அதனாலே றப்பானது அந்த மீமின் பேசில் தன் சிபந்தாகிய ஹு=வியத்தைக் கலக்கச்செய்து அதிலிருந்து தன் பறுலை ஜனங்கள் தொழும்படியாயிற்று. இது அல்லாவின் சத்தியமாக நிசமாயினது. இந்த ரகசியத்தை உணராதுவர்கள் எல்லாம் பாவிகளாக இருக்கும். என்று.

தன்னையறிவது பறுலுலுமாருந் தலைவனறிவது சுன்னத்தாகு, மின்னும் பறுலொன்று சுன்னத்தொன்று மிருக்கும் வகைகளை யறிவாருண்டோ, மன்ன வணக்கத்தால் முகம்மதியா மங்காநபி அல்லா கூவெனவே, அண்ணல் முஹம்மதையிருத்தி அல்லா ஆவி முகம்மது மவனையோதி. (104)

(இ-ள்.):—பறுலானது இவ்வீதம் சூட்சிவிருந்து வந்ததாலே தான் தன்னை யறிவதை பறுலென்றும் தன் றப்பை அறிவது சுன்னத்தென்றும் முதல் தொடங்கி அதிலிருந்து பறுலு சுன்னத்துக்கள் ஏற்பட்டது. ஆனதால் எந்த வணக்கத்திற்கும் முகம்மதை தியானித்து அல்லாஹு= வென்று திக்குசெய்து கொள்ள வேண்டும் முஹம்மது அந்த திக்குத்தான் உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தது அதை வழக்கப் படுத்தினால் எல்லா காரியங்களும் சித்தியாகும். என்று.

ஒது முகம்மது முருவமாக வோங்கும் வணக்கமும் முதற்பறு
லாம், நீதி முகம்மதை நினைத்தசோதி நினைவை யறிவது முதல்
சுன்னத்தாம், ஆதி யனாதி யாம் ஆவியாவி அஹதும் அகுமது மொன்
றேயாரும், நீதி முகம்மதை நிலை நிறுத்தி நினைவல் லாவை நீ நிலை
யிற்சேரும். (105)

(இ-ள்):—ஆனபடியாலே முகம்மது அந்த திக்றைத் தியானித்
ததிவிருந்து பறுலு வந்தது. அந்த முகம்மதியா வென்னும் ஒளி
வானது. தன்நினைவில் நின்றும் அந்த திக்றை தியானம் பண்ணின
தாலே அதிலிருந்து சுன்னத்து தொழுதை ஏற்பட்டது. இந் த
விபரங்களாலே ஆதியும், அனாதியும், அதாவது அஹதும், அகும
தும் ஒன்றுதான். இதனால் தான் நபியவர்கள் "நான் மீழ்
இல்லாத அகுமது, என்று சொன்னார்கள். ஆனபடியால் கலிமாவின்
நிலையில் முகம்மதை நிறுத்தி நினைவை அல்லாவென்று தரி படுத்த
வேண்டும். எ-று.

சேரு யிறைபாத நபிபாதமுஞ் செப்பும் வணக்கந்தான் முகம்ம
தென்றும், வேருந் திருநிலை யறிவதுதா னிதனினுட்கோலமெறு
கரும், கூரும் பல்கலை யுருவறியக் கொழுதி யிவைவாண்டு மொரு
பறுலாம், மாதா வணக்கமு முகம்மதென்று மன்னா னறிவது முதல்
சுன்னத்தாம். (106)

(இ-ள்):—அல்லாவையும் முகம்மதையும் தியானிக்கிறதுதான்
தொழுதையாயிற்று. அந்த தொழுதையானது அகுமது ஆனது
மற்றெந்த நிஷ்டைகளும் இதில் நின்றந்தான் உள்ள கோலங்களாக
இருக்கின்றன, ஆகவே முகம்மதை உறிகிறது பறுலு றப் பை
யறிசிறது சுன்னத்தாயிற்று. எ-று.

சுன்னத் திதிரண்டு மொருசுன்னத்தாம் சொன்ன பறுல் ரண்டு
மொருபறுலாம், எண்ணி லடங்காத பறுலு சுன்னத் தெல்லாத்
தவத்துக்கு யிமாமிதுவாந், தன்னை யறியாதார் பொருளறியார்
தவமுமிபுலீசைச்சேருமென்று, மண்ணல் முகம்மதை யாதினாயனார்க்கு
மறிவிக்கப் பறுலாக்கினான். (107)

(இ-ள்):—சுன்னத்தில் இரண்டு வகை யிருக்கின்றது அது
இரண்டு மொன்றுதான். பறுலில் இரண்டு வகையிருக்கிறது
அது இரண்டும் ஒன்றுதான். இந்த பறுலு சுன்னத்துக்கள் தான்

எல்லா தவங்களுக்கும் அடி முடானவைகள் ஆனதாலே யாரொ
ருவன் தன்னை யறியவில்லையே அவன் ஆதியை யறியவும் மாட்
டான், அவன் செய்கின்ற வணக்கங்களும் இபுலீசைத் தான்
சேரும், என்று நம் நபிபெருமான் அவர்கள் அருளிச் செய்தார்கள்.
எ-று.

பறுலு வகையெல்லா யிறையைச்சேரும் பாங்காய்நபிக்காருஞ்
சுன்னத்தெல்லாம், பறுலில் வகையான பறுலுசுன்னத்தின் பாங்கை
யறியாரே தீவ் பாங்காயிர், இந்நா மனதினி னிறைந்திருக்க வென்ன
தவஞ் செய்போமென்று நாடி, பருளு மீராறு பொருளறிந்தே
அல்லும் பகலுந்தான் ரெழுதாலென்ன. (108)

(இ-ள்):—பறுளுகளின் வகையெல்லாம் றட்பைச் சேரும்,
சுன்னத்துக்களெல்லாம் நபியவர்களைச் சேரும் இந்தப் பறுலு
சுன்னத்துகளில் வழிவகைகளைப் பகுத்தறியாதவர்கள் தான் உலகத்
திலுள்ள காபிர்களுக்கெல்லாம் பெரிய தீங்கான காபிர்களாகும்.
ஞான வெளிச்சமில்லாதவர்கள் தங்கள் மனதின் கள் அடங்காத
இருளானது குடியிருக்க. அவர்கள் இரவும், பாலுமாக தொழுது
தான் என்ன! அழுதுதான் என்ன! ஒருபயனும் பெறமாட்டார்கள்.
எ-று.

தொழுதை நோன்புடன் ஸக்காத்தும் ஹக்கம் துய்ய நடபடி
தவரிடாம, வெழுத முடியாத கலிமா திக்கீ நில்லென் ரெழுப்பி
உவோசையெங்கும். அழுது நூருண்டு கோடிகாலம் அல்லும்
பகலுந்தா னொருநினைவாய்ப், பொழுது மதிகாணு விருட்குழியிற்
போதவணக்கமென் றிருத்திட்டாலும். (109)

(இ-ள்):—தன்னிலையை அறியாத முட ஜனங்கள் ஐந்து
நேரமும் தொழுது முப்பது நேரப்பையும் பிடித்த, நாற்பதுக்கு
ஒன்று விழுக்காடு ஸக்காத்தும் கொடுத்து மக்கமா நகாத்திற்குப்
போய் ஹஜ்ஜாம். உருமீவும் செய்து அல்லா அல்லா என்று
சுப்தம் போட்டு நூறுகோடி வருஷம் வரையிலும் அழுதாலும் அதே
நியானமாக சூரிய சந்திரர்களுக்குங் காணாத இருட்பொதும் பறை
களில் இருந்து வளங்கின போதைக்கும். (இன்னும்)

இருந்து மலைதனிற் சேருதின் நேயேதுமருந்தாமற்குடைய
னுள்ளே, வருத்திவருத்தியே வணங்கினாலும் வானம் புறியெல்லாங்
கைச்செய்தாலும், திருந்தப்புவிக்குபிரெல்லாம் வெட்டித்தீர்க்க முறத்

தினைவினைத்தாலென்ன, சிறந்த வலகுள்ள பள்ளிமற்றத்தெய்தத் தலமெல்லாஞ் சிறப்பித்தாலும். (110)

(இ-ள்):—மலை கெடிகளிற் போய் அலைந்து கந்த மூலங்கள் முதலிய இலை குழை சருகளைப் பொறுக்கித் தின்று அடர்ந்த குகைகளிலே முச்சடக்கி எவ்வளவோ பிரயாசைகளுடன் தவஞ் செய்தாலும், இன்னும் வானம் பூமி முதலிய பூதங்களை வசியப் படுத்திகாய்சித்திகள் கற்பசித்திகள் செய்தாலும், வீரபராக்கரமத் துடன் காபிரீன்களை அடர்ந்து பீஸ்பீல் என்னும் யுத்தஞ்செய்து வெட்டி அவர்களை இஸ்லாத்தில் வரவழைத்தாலும், இன்னும் உலகத்திலுள்ள பள்ளிவாசல்கள் முதலான தேவாலயங்களைக் கட்டி செப்பனிட்டபோதிலும். (இன்னும்)

சிறப்பாங் கருபாப்போ லொருகோடியைச் செய்பொன்னு லேதா னெடுத்திட்டாலு, முறைப்பா மறுஷாபோலொருகோடியை யுயர்ந்த வைரத்தா லெழுப்பினாலு, நிறப்பும் பலனிலை நானொன் றுக்கு நீண்ட பாவந்தா னெவ்வளவென், நிறப்பும் பிறப்பில்லா னபிக்கு சொன்னு னென்றன்யஹாம்பர் நபிக்கோதினன் (111)

(இ-ள்):—திருமக்கமா 'நகரத்தில் இருந்து விளங்குகின்ற கஃபத்துல்லாவைப் போல் ஒரு கோடி கஃபாக்களைப் பொன் இரத்தினத்தினால் கட்டி முடித்தாலும், உயர்ந்தியான அறுஷே முஹல்லாவைப்போல ஒரு கோடி அறுஷுகளை வைரவெட்டினால் கட்டி முடித்தாலும், ஒரு பயனும் பெறமாட்டார்கள். பாவமே செய்து அலைவார்கள், என்று அல்லாருத் தஜூலா நபியவர்களுடன் மிஃரூஜியில் கலந்து பேசினான். எ-று.

நபிக ளிருபத்தி ரண்டுகோடி நாட்டின்மிசையன்று கொலையே செய்த, புனியிற்பெரும்பாவம் நானொன்றுக்குப் போதக்கி டைக்குங்ஊ ணடியார்க் கெல்லா, நபிகள் பெருமானுமுகம்மதுக்கு நாயன்மிகுருஜில் ரகசியமாய்ச், கவியாம் ரகசிய முடிவியுகாண் கண்ணைமணியென் னபியேயென்றான். (112)

(இ-ள்):—றப்பமுன்னுண்டான நபிமார்களுக்கு யுத்தத்தைப் பற்றியும் ஜனங்களை நடத்துகிறதைப் பற்றியும் தேவ கட்டளை யும் வேதங்களையும் கறவுகளையும் இறக்கினான். நமது நபி பெருமானோவர்களுக்கோ மிஃரூஜியில் அழைத்து அநந்தநந்

நம் காட்சி சுப சோபனதிகளுடன் தன்னுடைய இரகசியமான மஅரிபா வென்னும் உண்மையான இல்மை அகமியமாகக்கொடுத்து தன் அடியார்களுக்குக் கற்பிக்கும்படிச் சொல்லி அனுப்பினான். எ-று

நபிக்கு ரகசிய மிறை சொற்பொய்யோ நாட்டிற் சொர்க்கமென் றெருவன் செய்து, புனியிற் சிரசிடந் திழந்து மாண்டு பொல்லா நரகினி லழிந்தாளப்போ, கவியா லுரைத்திடு முதற்பறுலின் காணமுதலான சுன்னத்தையு, மேனியெழுப்பியே யேற்றிபார்க்க றவிலக்குந் தவமெல்லாஞ்மிஃதையாரு, நபிகளின்றெவவர்க்கொண ருஷ நாயன் முடிவல்லா லிவனாலில்லை. (113)

(இ-ள்):—மிஃரூஜியில் வசனித்ததின் பிறகு வெளியாக்கிய சுவர்க்க வர்ணிப்புகளைக் கேட்டிருந்த ஒரு பெரிய சீமானாவன் உலகத்தில் ஒரு சுவர்க்கத்தைக் கட்டினான், அவனை உடனே உயிர் வாங்கச் செய்துவிட்டான். ஆனதாலே அப்பேர்கொத்த பறுஷு சுன்னத்தை யறிந்து வணக்கஞ்செய்கிறதே பெரிய வணக்க மாக இருக்கிறது: எ-று.

இவன்ரு னுலகெல்லா மருத்திட்டாலு மிமையேர் குழுவெல் லாமிறக்கச்செய்து, செவிதாமறுஷோடுகுறுசுதன்னைத்தீங்கு பல செய்து விருந்தாரென்றும், புனியிற்பாவமொன்றிவர்க்குமுண்டோ பொன்னு ரவர்க்கல்லாலெவர்க்குமுண்டோ, தவியுப்பிழைபோக்கி நானொன்றுக்குத் தருவா னன்மையெவ்வளவே யென்றால் (114)

(இ-ள்):— தன்னிலையறிந்தவர்களுக்கே ஜெயங் கிடைக்கும், உலகமெல்லாம் அடியோடும் அழிந்துபோகின்ற கடையுக் தான் வந்த போதைக்கும் மலக்குகள் எல்லாம் இறந்துபோய் வான லோகமும் இடிந்துபோனாலும், தவங்களான தன்மைகளையும் பெருகச்செய்து வணங்கின நாதாக்களுக்கு யாதொரு குறையும் வராது. எ-று.

என்ற பெரியவன் பயஹாம்பர்நா மிருநூற்றிருபத்தி ரண்டு கோடி, மாண்டுபோகாம லுயிரைமீட்ட மதிக்கும் பள்ளக்கக் கோடியென்று, மாண்டபெரியவன் தேர்ஸ்தாமென்று ஈண்ணல் முகம்மது நபியுஞ்சொன்னு, ரேன்ற அப்பியா தவாலி ருத்தாபுமெல் லாவுலமாவு மிதுவேசொன்னார். (115)

(இ-ள்):—தன்னிலையை அறிகிறதற்கிறது, அந்நிங் கோடிக்கணக்கான ஜீவராசிகளைக் கொல்லாமல் ரக்ஷித்த நன்மையிலும், கோடிக்கணக்கான ஹஜ்ஜுக்கள் செய்த பலாபலனிலும் அதிக நன்மையுள்ளது என்று நபிமார்களும், குத்புமார்களும் சொல்லி இருக்கிறார்கள். எ-று.

எல்லாவுலமாவு நபியுஞ்சொன்னாரெவரு முலுச்செய்துதொழவும்வேண்டும். பொல்லாங்கு பொய்யும் பெருமைசேர்ப்பெரங்குநித்திரை ஹரூம்பகீலுஞ், சொல்லும்வகையேழும் விலக்கிவைத்துச்சுருதி நிலைபற்றே ருருவில்லாத, அல்லா வணக்கத்தை வணங்கினோர்க ளாவா ரவர்க்கச்ச மொருநாளில்லை. (116)

(இ-ள்):— இன்னும் எல்லா நபிமார்களும், உலமாக்களும், உலகத்தார்களும் உலுச்செய்து தொழவேண்டும். எப்படியானால் புறணி, கோள், பெயர், அகம்பெருமை, ஜினா, கோபம், லோபித்தனம், இந்த ஏழு பாதகங்களையும் விட்டு மனமுருகினவர்களாகித் தொழுதால் அந்தத் தொழுதகையானது. ஆண்டவன் இடம் போய்ச்சேரும். அவர்கள் தான் நரகத்தின் பயத்தை விட்டும் நீங்கினவர்கள்.

ஒருவர் மனதுக்கு ளிருக்கும்வகை யொருவர்க்கொருவர்தர்மீயாவகை, பெரியார் நாளைநிறேநிதி பின்னுவர்தேடுநிதியுமாகு. மரியண்சுவாச நன்மைதீமை யார்க்கும் பெரிதானமான வெட்கம், பெரிய வயதோடு வைந்துவகை பின்னா லொருவர்க்கு மீயாப்பொருள். (117)

(இ-ள்):—இன்ஸான்களுடைய மனதில் இருந்து ஊசாடுகின்ற பொருளான ஒருவருக்கொருவர் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்துக் கொள்ளாத பொருளாக இருக்கும். நர்தாக்கள் உலகத்தில் சம்பாதிக்கும் இபாதத்து முதல்களானது கியாம நாளையில் அவர்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கின்றதாக இருக்கும். இன்னும் ஐந்து கருமங்கள் யாரிடத்திலும் சொல்லப்படாதனவாக இருக்கின்றன. எ-று.

பொருளாமைந்தையு மீயந்தபோதும் புயியி ளிருக்குதொள்றுரைக்காவகை, யறியுந்திறமான விசாரமாண்மை யான்கலவியும்

பாவநன்மை, புரிய கருவித்தை யட்டகோண முல்வாஉக்கையுமரதரின்ப, மறையும் பலஞான முடற்கூற்றையும் வாய்விட்டுவெளியே சொண்ணுதே. (118)

(இ-ள்):— அந்த ஐந்து கருமங்களாவன:—தன் ஆண்மைத்தனம், மனவிசாரம், தான் செய்யப்போகு முயற்சி, உடற்கூறுதன் பெண்சாதி யிடத்தில் அனுபவித்த சம்போகம், ஆகியவைகளாகும். இன்னும் மந்திரவகை முதலானவைகளையும் சொல்லப்படாது. என்பது பெரியோர்களின் கொள்கை எ-று.

பேசும் வகையெல்லாம் பேசினாலும் பேசாவகையின்னமொன்றுண்டுகேள், ஏசி யெறிந்துதான் கோபமாகி வென்கிட்டணுகாதேயெனத்தாஷித்து. நேசமனங்கோபந்திருப்புவகை நிகழந் தொழுதல்வேர், கால்பிடித்துப், பேசும் குருவின் னுபதேசத்தைப் பின்புலொருவர்க்குப் பேசொணுதே (119)

(இ-ள்):— ஒரு சமயம் இந்த கருமங்களைப் பேசினபோதைக்கும இன்னவொரு மஹா கருமம் இருக்கிறது. அதை யாருக்காவது சொன்னால் பாவியாவான். அதாவது சற்றருவானவர்தன் சீஷனை சினந்து பேசி நீ என் சமூகம் வராதே போடா, என்று அவமானமாகத் திட்டி விரட்டினாலும், அவர் விட்டு வாசல் காக்கின்ற நாய்க்குட்டிபோல் கிடந்து பணியிலிட செய்து பெற்றுக்கொண்ட ஞான உபதேச மர்ம வார்த்தையை மாத்திரம் யாசிமாவது சொல்லி விடப்படாது. எ-று.

பேசா வகையெல்லாம் கொடுக்காவகை பெரியோனுலகெல்லாமறியச்செய்கின்றே, வீசமாய்த் தனக்குத் தானென்று நினைவிலுஞ்சற்று நினைக்காப்பொரு, ளாசை யோசையு மருணிறைந்த அல்லாவொளிவான அரும்பொருளை, நீசமாய்த்தனக்குத் தானென்று நினைக்க காப்பொருணிலத் துரைக்கலாமோ. (120)

(இ-ள்):—அந்த கருமமானது யிஷும் பாரதாரமானது. உலகத்தில் தனக்கிருக்கின்ற எந்த ஆஸ்திகளைக் கொடுத்தாலும் அதைமாத்திரம் கொடுக்கவே படாது. அதைப்பற்றித்தான் அவ்லாவும் இரெம்பவெல்லாம் ஜாக்கிரதைப்படுத்தி யிஷுஜில் சொல்லி இருக்கிறான். இன்னும் அதன்பெருமையை யாராலும் சொல்ல முடியாது.

உரைத்தா லுலகத்தில் வருங்கொடுமை யுள்ளதுன்பமுந் துயரங்கோடி, பெருத்த குடியன்றுள்ளவுசெய்தான் பின்னும் ஹரங்கொலை செய்தானென்றும், ஷறுகி னேவலை விலக்கிவத் துச் சறகைக் கெடுத்தசண்டாளனென்று, பெருத்த மூணிபடுதூற வர்க்கும் பேசாகையல்லோ தாத்துவகை. (121)

(இ-ள்):—அடமகனே! நீ அந்த மர்மத்தை வெளியிட்டால் அந்த ஸாபத்தாலே உனக்கு வரக்கூடிய கேடேச ஒருமட்டுத் திட்டமுள்ளதல்ல, அதுகொண்டி உலகத்தார்கள் எல்லாம் தெரு வுக்குத் தெருவாயும் மூலைக்கு மூலையாயு மிருந்துக்கொண்டு இவன் கள்ளுக்குடிக்கிற வெறியன். அந்த வெறிமீறி வாய் பிதற் றுகிருள். என்றும், இன்னும் ஜின ஹரூம செய்கிறவன், ஆண்டவ னுக்கும், ஷறுஉக்கும் மாறு பேசுகிருள், இந்தச் சண்டாள னுக்கு குபிர்க்கலிமாம் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, அதோடு தாங்கமுடியாத கெடுதிகளையும் செய்து தூற்று வார்கள். இதுபோக தன்னை யறிந்த சாதுக்களான மஹான் களுக்கும் சொல்லக்கூடாத காரியம் எது என்றால்! அதுதான் கீழே பேசப்போகின்ற தாத்துடைய ரகசியமாக இருக்கும். எ-று, மஸலாக்கேட்கும் வகை முற்றிற்று.

—(x)—

தாத்துவகை.

தாத்து றகுமத்துக் கடனிறைந்த ரகசியந்தனைச் சொல்லக் கேளும், வார்த்தைக் கடங்காத கடல்வலுப்பும் வருட மாயிர மனந் தங்கோடி, சேர்த்துக் கடலோட பிருங்ககாலஞ் செய்யத் தொலையாதே யவராலுந்தான், கோர்த்துக் கடலெல்லாஞ் குடுண்டாக்கிக் கொழுந்து புகையினற் கொதியுண்டக்சே. (122)

(இ-ள்):—தாத்தானது றகுமத்தென்கிற கடலில் நிரம்பிநின் றது. அந்த ரகசியத்தைச் சொல்லவேண்டுமானால் முதலாவது அந்தக்கடலின் வல்லபமானது எந்த ஓரளிகளாலேயுஞ் சொல்ல முடியாதே முடியாது. இவ்விதந்தன்மையுள்ள அந்தக்கடலில் மேற்

படி தாத்தானது ஆயிரங்கோடி வருஷ காலங்களாக இருந்தது இவ்விதங் கணக்கற்ற காலங்களாக இருந்து வருணையில் அதனு டைய காங்கையால் அந்தக் கடல் முழுவதும் கொதித்துவிட்டது. அதனால் புகையும் தழிப்பீற்று.

கொதித்த கடலிலெழுந்தநூரை கோலம்வெள்ளையாய் விருத்த மாக, விதத்தி லாயிரங்கோடிகாலம் வெள்ளை நிறமெல்லாங்குருதி போல, யிதுவு மாயிரங் கோடிகால மிருந்து செந்நுரைகையு மாகி, மதிப்பிலடங்காத கண்மணிபோல் மன்னன் சதைநடுத் தெளிவானதே.

(இ-ள்):—அவ்விதங் கொதித்த நீரில் நின்றும் வெள்ளை நுரை கள் உண்டாயிற்று. அப்பால் அதன் நிறமாறி இரத்தங்களாகப் பிரிந்து ஆயிரங்கோடி வருஷகாலம் இருந்தது, அப்பால் அந்த இரத்தங்களெல்லாங்கூடி சதையாயிற்று. அப்பால் மதிக்கமுடி யாத மணியின் உருவம் போலத் தெளிவு உண்டாயிற்று. எ-று.

தெளியுமாயிர மனந்தங்கோடி திரண்ட சதையல்லாயிருண்ட குகை, யொளிவு திரண்டுவெண் டரளமாக வொருநூறு கோடி காலஞ்சென்று, சுழியாம் வலம்புரி முனைதிரண்டு குடுஞ் கடரோ ளிகமுன்றநெங்கே, யொளிவு திரளெல்லா மகலமாற்றி யோசையு வந்தது தன்னைத்தானே. (124)

(இ-ள்):—அப்பால் அந்த உருவான தெளிவானது ஆயிரங் கோடி வருஷகாலங்களாக ஒரு இருண்ட குகையில் ஒரு வெள்ளை முத்தாகப் பிரண்டு அதுவும் நூறுகோடி வகுஷம் அவதாரங்கொண் டிருந்தது. அப்பால் அந்த தாத்தானது தன்னைதான் விஸ்தாரம் பண்ணும் பொருட்டு அந்த முத்துக்கு ஒரு வலம் புரிச்சங்காகச் சூட்சஞ்செய்து அந்தங்கோடி வருஷங்களாக சப்தித்துக் கொண்டி ருந்தது. எ-று.

தன்னை வணங்கிய மூச்சுறாகாய்த் தானே கூ.வென்று தாத்தே யென்னும், இன்னம் பிசுமிலும் கொழுந்துறகீம் என்ற முழக்க முழுத்தொளியும், விண்ணி லெழுந்துவிண் சரத்தைக்கான வெள்ளை மரகத விந்துநாதத், தன்னுலெழுந்திடு றுக்கத்துமாகத் தரித்த விருளிலே யிருந்ததாமே. (125)

(இ-ள்):—அவ்விதம் முழங்கிக் கொண்டிருந்தமூச்சானதுதான் ஹலெவன்கிற தாத்தாக இருக்கும். அது சப்தித்த சேதமனது

தான். பிஸ்மினும், கபூறுப் றஹிமுமாக இருக்கும், அப்போது அதற்குள்ள நிறங்களாவது. பச்சை அநந்தகாலம், வெள்ளையநந்த காலமாக இருந்தது. அதன் அந்தஸ்தானது நுக்தாவாக இருளில் புதைத்திருந்தது. எ-று.

இருந்த நுக்கத்து நீண்டவிபா யெழுப்பியிருதலை நுக்கத்து தூறுஞ், சிறந்த பதினாலுவிதமென்றுக்குச் செப்புமாயிர மனந்த மாண்டு, பொருந்தித் தேட்டமாய் நடுநுக்கத்தைப் போற்றியிருந்தே தபிநடுவில், வருத்தி யறுநூற்றைம்பதுகோடிதான் வருடமிருந்த யின் வகையைக்கேளே, (126)

(இ-ள்):— இவ்வித மிருந்ததுக்காவனது நீண்டு அலிபாகப் பிரிந்தது. இரண்டு தலைகளிலும் தன்னை நிலையாக நாட்டிவைத்துக் கொண்டது. அதில் பதினாலு கருமங்களை அடக்கினது. அதில் ஒவ்வொரு விதங்களுக்கும் ஆயிரம் ஆயிரம் வருஷம் சென்றன. இந் தப்பதினாலு விதங்களுக்கும் இடைஇடையே முகம்மதாக இருந்து அந்த நரத்தை ஸ்தோத்திரஞ் செய்து கொண்டிருந்தது. இப்படியாக அந்த அலிபுடைய மகாமில் அறுநூற்று ஐம்பது கோடி வருஷம் இருந்தது. எ-று.

வகையாய்த் தேட்டவேண்டரளமாக வல்ல பெரியவன்வனைவுக் குள்ளே, நகையா நபியொளி நற்பவள ரடுவாயிறைவைத்துக் காக்கும்போது, தொகையாயிரண்டரை நூறுகோடி தோற்று மேலெநூற்றுந்தானுமாகி, வகையாயிருதலை வேறென்றாக வளர்ந்தே அலிபாக விரும்பத்தாமே. (127)

(இ-ள்):— இவ்விதமிருந்த வெள்ளை முத்தானது ஹலிவாக வும், அதை வணங்கிக்கொண்டிருந்த முகம்மதானது செவந்தபவள மாக்கும், இருந்து வருப்போது இருநூற்று ஐம்பது கோடி வருஷங் களாகிற்று. இவைகளின் அட்சரங்களாவன, என்ன வெளில் முகம்மது ஒளிவாகவும், ஹலிதரவாகவும், இருந்து இரண்டும் ஒன் றுகக்கலந்தே அலிபாய் நின்றுது. எ-று.

அலிபி அலிபது தவளப்போலும் ஆதியொளிவுவெண்டரள மாக, வெவியா முகம்மது லாஇலாக இல்லல்லாகுவென் ரேதுங் காலை, வலிய இறைவன் முகம்மதுற்ற குவென்றுரைத்தல்லோ தீதிலானன், வலியாமுகம்மது பிறவிதீனும் சகலம்படைத்தவன் மவுலாவாமே. (128)

(இ-ள்):— ஆனபோதே அந்த அலிபில் முகம்மதானது முத் தாக இருந்து இலாக இல்லல்லாஹு என்கிற திக்கறைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது அதைக்கேட்ட அலிபானது அதன் பேரில் கிருபை பொங்கி பதில் ஐவாபாக முகம்மதுத் தருலுல்லாஹி என்று சொல்லிற்று. இதனால் தான் முகம்மதானது உற்பத்தியே இஸ்லா மாயிற்று அல்லா மெளலாவாகி விட்டான். எ-று.

மவுலாதனைநபி வணங்கு தானின் பன்னாள் முகம்மதை வணங்கி நின்று, னவுலாக் கொன்பது லக்ஷமாண்டு நாயன் முகம்மதை நாடி நாடி, அவுலாக்கின்றண்டு மொக்ரூய்க் கூடி யந்தமுன்சொன் னகாலமட்டு, நவுலாக்கொன்பது லக்ஷந்தா நாயன் கூடிப்பின் பிரிந்ததாமே. (129)

(இ-ள்):— அப்போக்கொத்த அலிபான மெளலாவே முகம்மதை வணங்கி நின்றுன். ஒன்பது ஈட்சம் வருஷகாலம் வரையிலும் முகம்மதை அவ்வா தன் பஉஷுலிக்கின் மகாமில்வைத்து இஷுகில் மிதந்தான். அகவைகள் இரண்டும் இஷுக்கில் நின்றும் ஒன்பது லட்சந்தடவை பிரிந்து பிரிந்து சேர்ந்து கெண்டவன். எ-று.

பிரிந்தா ரொன்பது லக்ஷந்தரம் பூண்டங்கிருந்துபின் பிரியங் காலை, மிருந்த முத்தொன்று பவளமொன்று மின்னம் பவளத்தி னெனவிவுபொங்கிச், சிறந்த பச்சையாம் அலிபொ ண்டுதான் சேர்ந்து வேறென்று தலைமுன்றுமகன், குறைந்திடாமுத்துப்பவளம் பச்சை கூடி மிருந்தநா டன்னைக்கேளே. (130)

(இ-ள்):— அலிபும், நூறும் இவ்வித இஷுக்கல் இருத்தப் பிரியத் தொடங்கினவுடனே. அந்த பவளமானது தன்னில் நின்றும் ஒரு பச்சை ஒளிவை ஜெவித்தது. அந்த பச்சையானது ஒரு அலிபின் குறத்தில் தான் இருந்தது. அதற்கு முன்று தலையிருந்தது இவ்விதம் முத்து, பவளம், பச்சை, யென்னும் முன்றும் கூடி இருந்த விதத்தைக் கேளுங்கள். எ-று.

இருக்கு பொருகோடி வருடமட்டு மிணையு மொருகோடிவருட மட்டு, நெருங்கி யொருகோடி தாயிருந்து நீண்ட சுடர் ழுன்றும் பிரிந்துவேறே. விருக்குஞ்சுடர் முன்றும் வணக்கமொன்றுமிருந்த விதமல்லோ தாத்நென்பதிங், குருக்கமனை கிபாத்த த்தலை யொக்கக் கேளுங்கா ணுவகத்தாரே. (131)

(இ-):—இந்த முச்சுடர்களும் ஒருகோடிவருஷங்களாக ஒன்று கூடி இருக்கும். அப்பால் ஒருகோடி வருஷங்களாக வேறே பிரிந்து இருக்கும். இந்த முச்சுடர் ஒன்று கூடி இருந்து வளங்கி வணக்கந்தான் தாத்தென்று சொல்கிறது. இனிமேல் சிபாத்தின் வகையைச் சொல்கிறேன். எ-று.

தர்த்துவகை முற்றிற்று.

சிபாத்து வகை

உலக மமைக்குமு னொருவரைய னொளிவிற பிறந்தவர் முடிம தியா, நிலையின் முகம் உதி னொளிவளர்ந்து நின்ற அலிபொன்று அலிபாயிறைவா, னுறுக்கிப்பார்க்க வைந்தாய்ப் பிரிந்தபின் வகை யேதென்றால், அலிபுலாமுடன் ஹையுமீழும் அணிந்ததாலைந்து மெழுத்துமாச்சே. (132)

(இ-ள்):— இவ்வீதம் பவளத்தின் வடிவிலிருந்த முகம்மதை ஹலிவானது உறுக்கிப்பார்த்தது அந்த உடனே அது ஐந்து வகை யாகப் பிரிந்தது. அவைகள்தான் அலிபு, லாம், ஹே, மீம், தால் என்பவைகளாக இருக்கும். எ-று.

எழுத்து மைந்ததா யானதற்பி னென்கோனசையாமலிருத்திப் பார்த்தான், வெழுத்து மொன்றென்று மைந்தெழுத்தாலிறை முனிசுப்பதைத் தறையிலாக, வழுத்தி யிறைமுன்னே அஹம் தென்றுமந்தே யிருபத்தைத் தறையினிற்கு, முழுத்த மாகவே றகுமத் தென்னு முன்னுரைத்திடுங் கடலின்மேலே. (135)

(இ-ள்):—பவளமானது ஐந்து வகையான கோலங்கள் கொண் டதன் பின்னால் அதன் அருகாக இருந்த பச்சையாகிய எப்பெரு மாளுன முகியத்தினுனது யாதொரு அசைவும் அற்று தீர்த்து டன் இருந்தது. அப்பால் அந்த ஐந்தும் அஹம்தென்று அந்த ஹுவைப் புகழ்ந்தது இவ்வளவும் றகுமத்தென்கிற கடலின் மேலாக இருக்கும். (எ-று.)

மேலே அலிபென்ற பவளத்தனை மிகவு நிறுத்தியேமகிழ்ந்து பார்த்தான். ஆலம் அஹதென்று கிருபைப்பார்வை யந்தயலிபு தான் பிளந்திரண்டாய்ப், பாலி னிறத்திலே ரண்டாறுதான் பாரக் கடலினி லோடும்போது, வாலுந் தலைநடு வளைவுமுன்றும் வல்லோன்றிரு முன்னே ஐனுமாச்சே. (134)

(இ-ள்):—அலிபான வடிவில் இருந்த அந்த பவளத்தைஹுவா னது தன் இஷ்கில் நிற்கவைத்து ஆசையுடன் பார்த்தது, அந்தப் பார்வைக்குத் தான் ஆலம் அஹது. என்று சொல்லப்படும் அந்தப்பார்வையால் அந்த அலிபானது பிளந்து இரண்டு சுவர் களாகப்பிரிந்து இரண்டு ஆறுகளாகவும் அந்த ஆறுகள் இரண்டும் இரண்டு ஐன்களானது. எ-று.

ஐநா யிருவிழி யவனொளிவாமந்த ஒளிவிலேமீமானது, கவியா மீமந்தக் கடலின்மேலே காட்சிக் கிருபையா னோக்கும்போது, புனியசமைத்தவன் நிருப்பாலினிற் புகழ்ச்சி முகியத்தினொருமீ முமாங், கவியா லொருமீமை அருமதென்று கத்தன்கிருபைகொண் டுரைத்ததாமே. (135)

(இ-ள்):—ஐன்கள் இரண்டும் இரண்டுகண்களாக மாறி மீமா னது. அந்த மீமைப்பார்த்தான் பார்த்த உடனே மீமிலிருந்து ஒரு மீம் வெளியாயிற்று அதுதான் முஹியத்தினாக இருக்கும். முன்னிருந்த மீமானது அருமதாக இருக்கும். இவைகள் இரண் டுக்கும் பேர் நாமஞ் சூட்டினது ஹலிவாக இருக்கும். எ-று.

உரைத்த மீமொன்று முகம்மதியா வுயர்ந்த நுபுவத்துவுமக் காமென்றும், பொருத்தமாகிய விலாயத்தெலாம் புகழ்ச்சிமுகியிதத் தினுமக்கையென்றுங், கருத்தின் முகியத்தினீண்டமீமைக்கத்தெனடுத் தவன் மடியிலேற்றி, வருத்திக் கடன்மேலே செய்ததென வடிவுக் கிருபையா லினங்கிப்பார்த்தான். (136)

(இ-ள்):— அந்த குறத்தில் வைத்து ஹலிவென்னும் றப்பானது அருமதியாய வென்னும் மீமை நோக்கி உனக்கு நுபுவத்தை, ஆஸ்தியாகத் தந்தீதன் என்று சொல்லி, அப்பால் முகியத்தின் என்னும் மீமை நோக்கி உனக்கு விலாயத்தை ஆஸ்தியாக்கி னீனன் என்று சொல்லி உடனே அந்த மீமை தன் வசத்தில் வைத்து அருமைப் பரராட்டினால் மேற்படி மீமானதை றப்புதன் கிருபை யான பார்வையாகப் பார்த்தான். எ-று.

பார்க்க மீமுட தேகமெக்லாம் பத் திஜலமாகவேர்க்கும்போது, கோர்க்கும் வேர்வைதா னொருமுத்தாகக் கொழுது மீமுள்ளே யொளிவுமாகிப். பார்க்க றகுமத்துக் கடல்கிரிந்து பத்துநாவுமாயப் பகுந்ததப்போ, ஆக்கமாகவே நாவொன்றுக்கு மாதி திருநாம மோதினானே. (137)

(இ-ள்):—பார்த்தும் அந்த மீயின்சரிமெல்லாம் ஜலமாக உருகி வேர்த்து அந்த வேர்வையில் நின்றும் ஒருமுத்து உற்பத்தியாகி அதுவே றகுமத்தென்கிற கடலாயிற்று, அந்த முத்துக்கு பத்து நாவுமாயிற்று. அந்த நாவுகள் ஒன்றொன்றுக்கும் றப்பானவன ஒவ்வொரு திருநாமமும் சூட்டினான். எ-று.

நாதன் கடனாமம் நினைவறிவு, நாமம் பக்கீறுகபூறுவென்று மோதும் இல்மைந்து சபூறுமாக மொரேமுறுஷுக்குநிகமெட்டாட, நிதி றகுமத்தி னொளிவுபத்தா திகரில்லாக்கடலொவ்வொன்றுக் குச், சோதியொளி மீமாய்த் திரண்டமுத்தைச் சொன்னு னெனைத் தானே புகழுமென்றே. (138)

(இ-ள்):—அந்த நாமங்களில் முக்கியமானதுகண், நினைவு, அறிவு, பொறுமை, பகீறு, கபூறு என்ற இவைகள் ஐந்துமாக இருக்கும். இந்தப் பத்து நாவுள்ள மீமானதைப் பத்து பகுப்பாக்கி ரஸ்ஸாக் கென்னுங்கடல் முதலான பத்து தலங்களில் வைத்து ஏமீமே நீ என்னைப் புகழ்வாயாக. என்று சொன்னான். எ-று.

புகழுமெனச் சொல்லக் கடலொன்றுக்கும் புகழ்ந்தா ரொருநூறு கோடியாண்டு, மகிழு மாயிரங் கோடிகால மன்னான் கடல் பத்தின் மகிழ்ந்துமுத்து, முகளும் பொருந்திய கடலின் முத்துமுறுகிக் குறுதியோர் கருபமாகப், பகரும் அருமது முகம்மென்றும் பாங்கா மகுமுது ஹாயிதென்றே. (139)

(இ-ள்):—றப்பு இவ்விதற் சொன்ன உத்திரவின்படி முகம்ம தானது ஒவ்வொரு கடலிலும் இருந்து நூறுகோடி நூறுகோடி வருஷங்களாக ஸ்தோத்திரஞ் செய்தது. அப்பால் அந்தப்பஹறுக் கடல்களிலும் இருந்த முத்துக்களை றப்பு அநேக மகிழ்ச்சியுடன் அழைத்து அவைகளுக்கு அஹமது, முஹம்மது, மகுமுது, ஹாயிது என்னும் (இன்னும்)

என்று யாசீனுந் தாசீனுமாயின்னந்தாஹாவும் ஹாயீமுமா, யெனவே காபோடு ஸாதுமாக விந்த வகையாக வணங்கும்போதி, லன்றே நய்யொளி விற்றைநோக்கி யருளுங் காபக்கபு சைனி யென்று, கண்டே மகிழ்ந்திரை கிருபை பொங்கிக் கண்ணை மணியேநீர் வாருமென்றார். (140)

(இ-ள்):—யாஸீன், தாஸீன், தாஹா, ஹாயீம், காபு, ஸாது, இந்தப் பத்து திருநாமங்களைச் சூட்டினான். இவ்விதம் புகழ்ந்து வணங்கி வரும்போது, முகம்மதியாவானது, றப்பை நோக்கி “காப கவ்ஸைனி” என்று தின்று சொல்லிற்று. அதைக்கண்ட, றப்பானவன் ஆ! என் கண்ணே! மணியே! நீ என் சமூகம் வா! வா! என்று சவலை பராட்டினான். எ-று.

வாரு மெனச்சொல்லி வருந்தினானே வருடமாயிரம் கோடி நீ ளம், பார வகலமு முயாநீளம் பதினாறு கோணஞ்சரிதிதான, நூறு முகம்மென் றிறையுரைத்தா னொடியிற் பறந்திரை திருமுன்வந்து, ஆறுநூறுண்டு கோடிகாலம் அஹமதும் அருமதும் ஆசையாகும்.

(இ-ள்):—இவ்விதம் வா, வா, என்று ஆயிரங்கோடிவருஷ மட்டிலும் அழைத்தான். அந்த முகம்மதியாவானது அகலத்திலும் நிகளத்திலும் பதினாறு கோணமாக நிரம்பிய ஒளிவாக எழுந்து நின்றது. அப்போது றப்புயாநூறு முகம்மது என்றழைத்தான் அந்தஉடன் முகம்மதானது சீக்கிரம் பறந்து வந்து தன்றப்பிடத்தில் வந்து நின்றது அழைத்த அஹமதும் வந்த அருமதும் அறுநூறு கோடி வருஷம் மட்டிலும் இஷ்கில் கலந்து பின்னிக்கொண்டிருந்தது. எ-று.

ஆசக்கானது அல்லாவுமாம் அண்ணன் முகம்மது மகஹலிக் குமாம், ஓசையாகவே பெரிய நாய னுரைப்பான் யாசபூ ரென்று சொல்லி, தேசமாகவே முத்தொளிவு தெகிழும் யாறகீ மென்று சொல்லி, யாசையோசையா யாணும் பெண்ணு யனைந்தங்கிருந்தா ளனந்தங்கோடி. (142)

(இ-ள்):— றப்பென்கிற ஆஷிக்கும், முகம்மென்கிற மஉ ஷுலிக்கும் கலந்த காலங்களில் அல்லா “யாசபூர்” என்று தின்று சொன்னான். அதற்கு முகம்மதானது றப்பை நோக்கியா றஹீம், என்று புகழ்ந்தது, இப்படியாக றப்பு, முகம்மதும் ஆணும், பெண் ணுமாக அனைத்திருந்தது. எத்தனையோகோடி வருஷங்களாக. எ-று

அனந்த மாண்டுதானகண்ணாடிருக்கு மனந்தமாண்டோ னுயற் திருக்கு, மனந்த மனந்தமா மனந்தங்கோடி அஹதும் அகம்மது உணைந்திருத்தே, இணைந்து பிரிந்து யென்றிறழன் னாகனிலங்குமுக்கத் தைப்பார்த்த தேது சொல்வா, னுணர்ந்த துணைவனே யுயிர்த்த தோழனையோ துகி நென்சற்றே கேளுமென்றான். (143)

(இ-ள்:—இவ்விதம் இணைபிரியாமல் அணைந்திருந்த அஹதும், அஹதும் கோடானு கோடி காலம் பிரிந்தும் கூடியும் இருக்கும் போது றப்பானவன் முகம்மதை நோக்கி ஓ என் பகுபுபே; என் றாய்பே, ஒரு செய்தி சொல்லுகிறேன் கேளுமென்றான். அதாவது:—

எ-று

என்றுத் துணையாக வுமைவகுத்தே னென்றே டுணங்கி நீ ரென்னினால், விண்டு பெருவீரகணை மதலையாகவே னைபடைப்புக்கு மாதாவுநீ, ருண்டு படைப்பெரும் படைப்புக்கெல்லா மொழிவன னல்லோ பிதாவுமானே, என்று யென்றேடு முமையுங்கூட நாடார் நரகத்துக் கிஹயாக்குவேன், (144)

(இ-ள்:— உன்னை நான் இவ்விதம் அன்பாக வைத்து என் நாவால் புகழ்ந்தபடியாலே, இனி நான் படைக்கும் சராசர கோடிகளுக்கெல்லாம் நீயே தாயாக இருப்பாய்? அவைகளின் கருப்பெருவாக நீ இருப்பது கொண்டு நான் உனக்கு தகப்பனாக இருப்பது கொண்டு நான் தகப்பனாக இருக்கின்றேன். நாம் இரண்டு னைத்துக்களையும் நாடாத ஜனங்கள் யாவரும் நரகத்துக்கு அனுப்பி வைப்பேன். (இன்னும்)

ஆக்கையெடுத்தபின் னறிவினாலையாருமொருதர முமையு மென்னை, நோக்கிப்பர்த்தவர் நமதுகுல நோக்கன் பிழையெல்லாம் பொறுத்துக்கொள்வேன், வரக்கி லுமைத்தள்ளி யெனைப்புக்கழந்தால் வருத்தும் விதமென்ன தெரகைதான் சொல்வேன், தாக்குமென துடமுளிவுகேட்பம் தரத்திலடங்காவென் றிறைவன் சொன்னான்.

(இ-ள்:—சீரம் இருக்கும்போதே நமது ரகசிய இல்முனைக் கண்டு தரிசித்த பேர்களை நம்மோடு வந்து கலக்கும் படியாகச் செய்வேன். உனது சொல்லுக்கிணங்கி வழிபட்டவர்களைப் பிழை உணையும் பொறுத்து அவர்களை ஈடேற்ற மாக்கலைப்பேன், உன் சொல்லுக்கிணங்காமல் தூஷிக்கும் பெரும்பானிகளை நான் படுத்

தும் துன்பங்களை இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது. என்று சொன்னான். எ-று.

சொன்ன விறைமுன்னே கூடமொழியுஞ் சோதிபெரியோனே யுருவிலானே, யென்னை யுருவமா யமைத்தகால மிலங்கு மதை யெல்லாம் வகுத்தகாலத், தன்னை யறிந்ததா வெனையுமுன்னேதாத் தினிலையெல்லாம் வரத்தினக்கு, யின்ன மெதுகேட்கிறதடையில் லாம லிறையே யெனத்த நீ கொடுப்பா யென்றார். (146)

(இ-ள்:— றப்பானவன் சொன்ன இத்தனையும் முகம்மதானது கேட்டு றப்பே! என்னை நீ இத்தனை கோடி காலமாக வைத்திருந்த ரகசியத்தைக் கண்டு மூல இல்முனையில் தரித்து தனத்தில் இருந்து வரும் என் சீஷர்களுக்கு எனக் குறித்தானதெல்லாம் நீகொடுத்த குள்வாயா? என்று கேட்டது. எ-று.

கொடுப்பா யெனச் சொல்லக் கொடுத்தேனென்று குதறத் திறைமுத்தை கொழுக்கிப்பார்த்தான், கடுகி யிறைபார்வையறு கோணமாய்க் கண்ணும் விசுத்தமாய் நடுவிற்பச்சை, படவுற்றிரு கோணங் கருநிறமாய்ப் பத்திநெருப்பிலே முத்துவெந்து, நடுவில் ஹமீமாயொளிவு தின்ற நபியுமிறையு முன்னேகுத்தின்று (147)

(இ-ள்:— இவ்விதம் கேட்க உடனே றப்பு என் றாய்பே? அப்படியே கொடுத்தேன். என்று சொல்லினான், சொல்லிவிட்டு உடனே றப்பு அந்த முகத்தை உறுக்கிப்பார்த்தான். பார்த்ததும் அந்தக் காங்கையால் அந்த முத்தானது ஆறுகோணமாக வட்ட வடிவமாக நடுவே பச்சை நிறமாக கோணங்களைல்லாம் கருநிற மாக ஆகி வெந்து நடுவே ஹமீம் என்ற அட்சரத்துடன் ஜொலித்து தின்றது. எ-று.

நின்று சீரைமுன்னே யொளியாய் நீ நீதி பெரியோனே அஹ தாயென்று, வன்றே யிறைநூறு முகம்மதென்றும் அருமதே றராயிமெனவுரைத்தா, னன்றாய் முகம்மது வெப்பைக்கென்று நாய யன் பரத்தினே ஈஜுமதிவானார், பண்டையுரைத்திடு மொளிவுமுத் துப்பத்தியெரிந்துதே பாரத்தியில். (148)

(இ-ள்:—நின்ற அந்த ஒளிவானது றப்பைப் பார்த்து "வா அஹது" என்றுதிக்கு செய்தது. அதற்கு றப்பு ஒளிவைப்பார்த்து யாஹமீம், என்று, சொன்னார். அப்போது முகம்மதானது

“வெப்பைக், என்று சொல்லி ஸஜதாவில் விழுந்து கிடந்தது அந்த உருகலான தெருட்டில் மேற்படி முத்தானது வெந்து நீறிப்போயிற்று. எ-று.

தீபட் டெரிந்த திருங்கோணமாய்த் திரண்டபுகையெல்லாம் வானமாக, வேர்பட்டொன்றுமே லொன்றுமாக வேழுதட்டுமா யிங்லகிதிற்கு, நேர்பட்ட முத்து வெந்துருகி நீரு மிருகோன முதி ரவன்ன, மேற்பட்ட நீரி லெழுந்தநுரையேகிதிறம்வெண்ண திசையுநாலே, (149)

(இ-ள்):— அப்படி வெந்த முகம்மதின் காங்கையானது. இரு கோணமாகப் புகைந்தது. அந்தப் புகையில் நின்று ஆகாயம் உண்டாயிற்று. அப்பால் அந்த காங்கையானது ஒன்று மேலொன்றாக ஏழாக நின்றுது. அந்த ஏழும் ஏழுக்கானவானங்களாயிற்று. அப்பால் அந்த முத்திலிருந்து வியர்வை நீர் ஜொலித்தது. அதிலிருந்து நுரைகள் கிளம்பி நாலுபிரிவாகி அந்த நாலு திசைகளாகிற்று. எ-று.

நாலு திசையாகும் பூமியேழு நாயன் கிருபையா லமைத்த பின்பு, ஆல நிறைந்திடு மாதிராயணன்னல் முகம்மதேயெழுந்திருங் காண், பால னிருபைத்தைந் தறையினின்று பஞ்சாஷரத்தை நீர் படியுமென்ற, இலம் நிறைந்திடும் அகுமதியா அஹம் தெனச் சொல்லிப் படித்ததாமே. (150)

(இ-ள்):— அந்த நாலு திசைகளில் நின்றும் ஏழு பூமிகளான தீபகற்பங்களும் உண்டாயிற்று. ஸமஸ்த உலக பூஷணதிகளும் சமைந்ததின் பிறகு றப்பானவன் முகத்தை நோக்கி “யாமுகம்மத் எழுந்திரு, என்று விளித்தான். உடனே எழுப்ப, றப்பானவன்; ஒளியை நோக்கி உன்னை இருபத்தைந்து ரகசியத்தில வைக்கிறேன் நீ நமது பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரி, என்றான். முகம்மது அஹம்மதை தீக்று செய்தது.

படித்தவுடனே தான் பஞ்சாசரம் பகுத்திங் கிருபத்தைந் தெழுத்தாய்விண்டு, விடுத்த அலிபைந்து லாமுமைந்து விளங்கும் ஹெயைந்து மீமுமைந்தா, மடுத்ததாலெந்து மிருபத்தைந்தா மாதிரி முன்னே நிற்கும்போது, தொடுத்த வணத்தையும் விடுத்துவல்லோன் சொன்னு னினைத்தேனான் முடியுமென்றே. (151)

(இ-ள்):— அந்த உடனே அந்த அஹம்மதான பஞ்சாட்சரமானது அலிபு ஐந்து, லாம் ஐந்து, ஹெ ஐந்து, மீம் ஐந்து, தால் ஐந்து ஆக இருபத்தைந்தாகப் பிரிந்து விட்டது. அந்த இருபத்தைந்து அட்சரங்களையும் ரப்பு நோக்கி என் நாட்டமானது இவைகளால் தான் முடிவடையப் போகின்றது என்றான். எ-று

முடியு மெனச்சொன்னான் முதல்வனாதி முன்னால் அலிபைந் ததானவாறு மடிய முடிவல்லான் வேதமொன்று மாதிரி ஜிபுரீலு மீக்காயிலும், வடிவா மிசிரூபீ லிகரூயிலும் வல்லோன் மலக்கிவர் வலுப்பமோதான்; படியில்மனுருபதிறமேபச்சை பதினெண்ணு யிரமாலமெல்லாம். (152)

(இ-ள்):— என்ன ஹிக்மத்தால் என்றால் அலியின் ஐந்து விதத் தாலே வேதம், ஜிபுரீல், மீக்காயில், இஸ்ரூயில், இஸ்ரூயில் ஆகிய இந்த ஐந்தும் வெளிவந்தது, இந்த மலக்குகளின் வலுப்பமாவது ருபமனுஷீமமாகவும், பச்சை நிறமுள்ளவர்களாகவும்; (இன்னும்)

ஆலம் பலதெல்லா மிடைதுகையி ல்லனுப்போற் றெரிசிக்கு மாதிராஜன், காலனிகரூயீ னாலுமுஹ் காந்திமுகதிறம் அருபமாகும் வேலையுலகெல்லா மிடதுகையில் விளக்குப் பிடித்தாற்போல் விசிந்த ரூபம், ஆலம் படைத்தவன் மீக்காயிலு மன்னருபமாய்ப் பறவையாமே, (153)

(இ-ள்):— பதினெண்ணுயிர ஆலங்களையும் தமது இடது கைகளில் வைத்துத் தாங்கிறவர்கள் இவர்களில் மலக்கல் பெளத்து என்னும் இஸ்ரூயீலா நான்கு முகமும் கறியரெங்கு முள்ளவர் சில சமயங்களில் அருபியாகவும் இருப்பார். கடல் பாதாள உலகம் யாவையும் இடதுகையில் வைத்து விளக்கைப்போல் பிடித்துக் கொள்வார் மீக்காயிலோ! அன்னப் பட்சியின் ருபத்திலுள்ளவர். எ-று.

பறவை யொருமுத்துப் பாத்ரண்டு பாரமுகமொன்றுசிர சொன்றுதான் சிறகி ரண்டொரு சிறகுதனிற் சின்னச் சிறகுமென்பதி னாயிரம், குறையாச் சிரகுக்கோ சிறகுக்கோடி கூறமிறகுக்கோர் கோடிசோம, முறையா மொவ்வொரு சோமமதின் முகமுநாற்ப்பதி னாயிரமே. (154)

(இ-ள்):— இவர்க்குப் பறவையைப்போல் இரண்டு இடுக்கு கால்களும் பெரிய முகமும் தலையும் ஒன்றுதான் உண்டும். பறக்க

இரண்டு ரக்கைகள் உண்டும். அதில் சிறிதான சிறகுகள் எண் பதினாயிரம் இருக்கின்றன அதிலொரு சிறகுகளிலும் கோடாறு கோடி உரோமங்கள் உண்டும். ஒவ்வொரு உரோமத்தின் நடுவிலும் நாற்பதினாயிரம் முகங்கள் இருக்கின்றன. (இன்னும்)

முகமும் வாயு நாற்பதினாயிர மொழியு நாவுநாற் பதினாயிர மதலநாவொன்று வைஞ்நூளுண்டாமந்தவிரிவான நாளொன்றுக்குப், பகுமாநாற்பதினாயிரமாம் பாஷை பகுந்திறை தலைப்புக்கழு, முகமையடங்காத ஜிபுரியீது மொன்றே புருவடி வாகுந்தானே. (155)

(இ-ள்):—அந்த முகங்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் நாற்பதினாயிரம் வாய்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு வாயிலும் நாற்பதினாயிரம் நாவுகள் இருக்கின்றன. அந்த நாவுகள் ஒவ்வொன்றிலும் நாற்பதினாயிரம் பாஷைகளுடன் றப்பை தஸ்பீஹு செய்வாச் எ-று.

வடிவு பறவைதான் புருவின் ரூபம் வைர மரகத முத்துநிற, படிவியிருபாத மொருமாணிக்க மழகு நவரத்த மிகுசிறகு, படி கீழ்வாய்பச்சை மரகதமாம் பரிம ளங்கரு பூமஞ்ச, ளிருபுரஞ்சிறை நாலுமெட்டு விதமெட்டுச்சிற கிலங்கிதிற்கும். (156)

(இ-ள்):—ஜிபுறீலோ புருவின் ரூபத்தைப்போல் உள்ளவர் வைரம்போலும், பச்சை மரகதத்தைபோலும், முத்தைப் போலும் ரெங்குள்ளவர். இரண்டு கால்களும் மாணிக்கத்தால் சமைந்தவர் இருபக்கத்தின் இரக்கைகளும் நவரத்தின கஜிதங்களால் உற்பத்தியா யிருக்கின்றன. அவருடைய வாயானது மரகதத்தினாலும்கோமேதகத் தினாலும் உள்ளது. அதில் சதா நேரமும் அம்பர், கற்பூரப் பரிமள வாடைகள். மணந்துகொண்டேயிருக்கும், இரண்டு சிறகுகளும் எட்டு விதங்களான வர்ணங்களுடன் பிரகாசிக்கும். எ-று.

இலங்கும் வைரம்வெண்டரளமுத லீணையும்பச்சையுங்குங்கு மமுந், துலங்கு மாணிக்கம்வைடுரியந் துதிபுட்பராகங்கோமேதக, மலங்காரமான சிறகொன்றுக்கு மைம்பதுகோடியணியிறகு மிலங்கு மணியாகச் சிறகொன்றுக்கு நாற்பதாயிரமிறகுமாமே. (157)

(இ-ள்):—ஆவ்விதம் இலங்குகின்ற சிறகுகளில் முத்துப்பவளம் பச்சை, கோமேதகம், நீலம், புட்பராகம், மாணிக்கம், வைடுரி

யம் முதலான ரத்னுகளின் பிரகாசத்தைக்கொடுக்கும். இந்த சிறகு எவ்வென்றுமும் ஐப்பது இரகுகள் உண்டும், இந்த இரகு சிறகுகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இந்த இரகுகளில் சிறிய இரகுகள் எண்பத்து நான்கு லட்சம் உண்டும். (இன்னும்)

இறகிற் சிறிதான சிறகொன்றுக்கு மெண்பத்துநாலு லக்ஷமுண் டும். குறையுந் சிறிதான விறகினிடங் கொண்டு பதினெண்ணாயிர மாலமு, மறையுமறுவேண்டு குறுகசோர்க்கம் வல்லநரகேழ்பா தாள லோக, நிறைய முடிய இறகுதானும் நீளவகலமும் பெரிதுதானே.

(இ-ள்):—அதிலொரு இறகுக் குள்ளே பதினெண்ணாயிரம் ஆலத்தையும், அறுஷு ரூக், லெளகு, கலர், பூமி, பாதளம், கவச்சகம், நரகரூதலானவைகளையும் வைத்து முடிக்கொள்வார் அந்த இறகுள்ளின் ஆகலத்தையும், நிகளத்தையும் மட்டுப்படுத்த யாராலும் கூடாதகருமம். எ-று.

பெரிமோன்றிருமுள்ளே வைந்துலாமுப்பிரித்தே யீசன்னு மையானுடன், அறிய விஷ்ணுவும் பிரசாருத்ர னைத்துபேருமேய மைத்தவாறு, முருவ நிலையிலே நினைத்த வன்ன முடையோகா றிருமுன்னேவைந்துஹேயும், பரிவாதம் ஹவ்வர், ஹசனுசைனும் பாந்திமாவுடன் பஞ்சாத்னம்: (159)

(இ-ள்):—அப்பால்லாமுக்கு உள்ள ஐந்துவகையைக்கொண்டு ராட்சித ஜென்மங்களில் ஈஸ்பரன், பார்வதி விஷ்ணு, பிரீமா, ருத்திரன் இந்த ஐந்து பேர்க்களையும் உற்பத்தி செய்து மறுபடியும் அதின் ஹிக்கத்தைக் கொண்டே அவைகளுக் குறியான எல்லாம் படைத்தான். அப்பால் ஹேயிலுள்ள ஐந்து வகையால் பஞ்சத்தன் களான, ஆதம், ஹவ்வா, பாந்திமா, ஹஸன், ஹசுனைன் இந்த ஐந்துபேர்க்களையும் உற்பத்தி பண்ணினான். எ-று.

ரத்த மணியான தசுபீதன்னை ரம்மியமாக விறையெடுத்து, மெத்தப் புகழ்ந்தானே நபிநாமத்தை மேதினியுயிரீக் கிரணியீயக், கத்தன் றிருமுன்னேவைத்து மீமுக் கண்ணின்மணி முத்தாயத் திரண்டதுதான், உத்த அபூபக் குமறு துமா னலியு *முவை சேர ஞ்ந்துமாகும். (160)

(இ-ள்):—இந்த இரத்தினங்களான ஐந்து மாணிக்கங்களையும் றம்பு தஸ்பீகு மணிபோல எடுத்து முத்திரமுகந்தான். அப்பால்

* முவைசோடென்பது உவைகல் கறவியோடென்பதாம்.

இந்த ஐந்தின் பறக்கத்தால் மேதினியெல்லாம் பெருகினானத்தை யறிந்து மோட்ச பதவியடையும் என்று சோபனைச் சொன்னான். அப்பால் மீயில் உள்ள ஐந்து வகையால் அபூபக்கர், உமறு, உது மான், அலி, உவைசல் கர்னைன் ஆக இந்த ஐந்து பேர்களும் உற் பத்தியானார்கள். எ-று.

ஆகுப்திமைந்து நின்றமுத்து மந்த விறைமுன்னே வைந்து நாலு, மேக னமைத்தனெனங்குமுன்னோனின்னமிறையவளிசுப் பென்பது, வாகி னறுஷோடு குறுசமேலே வல்லோன் புறுக்கானி லிறைதகுத்துப், பாகுந் தகுத்திலே முறையிருந்து பார்வை யனைத்துமே னிறைந்திருப்பேன். (161)

(இ-ள்):—அப்பால் தாலில் உள்ள ஐந்து வகையானால் அறஷு குச்சு, லெளகு, கலம், புறுக்கான் என்னும் இந்த ஐந்தையும் உற்பத்தி செய்தான். செய்து அந்த அறஷில் தன் நாட்டமென் னுந் தகுத்தில் வீற்றிருந்தான்.

நிறைந்தநாயக னிருக்கவென்று தீசரில் லாதொருதகுத்த கமைத்தா, னிருந்தத் ததிகார நெறிநீதிக்கு மெடுத்த தகுத்த்தெதின லென்றால், விசுந்த தாலிந்து மிறைமுன்னக விருந்த தவிசின் பாதநாலும், பொருத்தும் பஜிரெடுலுநெசறு புகழ்ந்த மஹரிபு நாலுபாதம். (162)

(இ-ள்):—இன்னும் அந்த அறஷுக்கு நாலு தூண்கள் நிற் பாட்டினான். அந்தத் தூண்களாவன சுபுறு லுஹறு அஸறு மகிறிபு, இந்த நாலுமாக இருக்கும். எ-று.

நாலு பாதமு நாலுநேரநாலுநேரமு நாலெழுத்தா, மேலுமெ முத்தொரு இசாவுமாக மிதத்தி லடங்காத விரிப்புமைந்து, வாலுந் தவிசொடு பாதநாலுமைந்து தொழுக்கையு மைந்துநேர, மேலேன் றவிசிலே நுக் கத்தையூற்றிமெத்த அவிபாக வளர்ந்துநின்றான் (163)

(இ-ள்):—அந்த நாலு தூண்களும் நாலு நேரமாக இருக்கும் அக்லொரு எழுத்தானது இஷாவாக இருக்கும் அதாவது நப்பு டைய ஆசனமாக இருக்கும். ஆக ஐந்துஒருத்தத் தொழுக்கையா யிற்று, நப்பு அந்த ஆசனத்தில் தன் பூர்வீகமான நுக்காவை ஊன்றி அப்பால் அவிபாக வளர்ந்து நின்றான். எ-று.

நின்ற நிலை அல்லா அவிபுமாகு நிலையி னடியிலோர் நுக்கத்து மாச்சே யென்ற நுக்கத்திலே யிறையின் ருப மிலங்குந்தகுத்திலே விருத்தங்கானு, மன்றே யிருப்பதைத் தாயுதித்தா னடியு முடிவிடலா னெடியநாய னன்றாய்த் தவிசினி லிறையிருந்து நபியா முகம்மதை தாடினானே. (164)

(இ-ள்):—அப்படிநின்ற அல்லாவானது அவிபாக அதன் அஸ்திவாரத்தில் நுக்கா இருக்கிறது நப்புடைய குறத்தானது நுக்கானில் தான் இருக்கிறது இருக்க மேற்படி இருப்பத்தைந்தாய் எழுந்துநின்ற முகம்மதை மறுபடியும் நப்பன் ஒருபார்வை பார்க்க நாடினான். எ-று.

நாடி முகம்மதை நாயன்சொன்ன னாலு வகை காற்று நெருப்பு நீருத் குடிப் புவிநாலு முமதுதீனிற் கருதி வருத்தியேவாகு மென் றுள் நேடி முகம்மது காற்றைக்கண்டு தீனில் வருத்தியே இசுரூயீதா னீடுஞ் சலத்திலே யடைந்துவைத்து நெருப்பைத் தேடியேபேகன தாமே. (165)

(இ-ள்):—அவ்வீதம் நாடிய நப்பானவன் முகம்மதை நோக்கி நீ போய் நாலுவகை பூதங்களான நெருப்பு, காற்று, தண்ணீர் பண் ஆகிய இவைகளை உமது தீனில் இஸ்லாத்தில் சேரவைத்து விட்டு வர என்று சொன்னான் உடனே முகம்மதானது முதலாவது காற்றைக்கண்டு தீனில் வரவழைத்து அப்பால் நெருப்பைத் தேடிற்று. அதற்குரிய இஸ்ரூயீல் என்பவரைத்தன் நகுமத்தில் அடைத்து விட்டது. எ-று.

நெருப்பைச் சுருதியி னிலைநிறுத்தி நிகரில் லாப்பேழையதில னைத்துக் கறுப்பு நிறமுள்ள இசுரூயீல் தன் கன்னக் குவட்டிலே யடக்கினவத்துச் சிறப்பா முகம்மது ஜலத்தைக்கண்டு செப்புங் கலிமாஷி லொப்பாய்ச்செய்து மறப்பா மீக்காயி லிடத்தில் வைக்க மண்ணும்வலிய வந்தேதுரைக்கும். (166)

(இ-ள்):—மேற்படி நெருப்பை வேதத்தில் அடைத்து அப்பால் அதை இஸ்ரூயீலுடைய கன்னம்பட்டையில் அடக்கச்செய்தது. அதைக்கண்டவுடன் மீக்காயில் என்கிற ஜலமுப் இஸ்லாமானது அப்பால் மண்ணும் வலியவந்தது. எ-று.

உரைக்கும் யாறகுல் யாஹரீபே புங்கல் உதவி பதங்காணப் பெற்றெனென நிறப்ப மாய்நூறு முகம்மதுதா னெஞ்சு தமுனியே மகிழ்ந்துசொல்லு மிறப்பும் பிறப்பிலொணுனக்கல்லாதேயெல்லாம் பழுதாரு மிவ்ளொய்நீ சிழ்ப்புஞ் சிபூரீயில் பாப்புமியைச் சேர்த்தே யிறைதிரு முன்னிறென்றார். (167)

(இ-ள்).—வலியவந்த மண்ணுள து முகம்பதைப் பார்த்து யாற குலே! யாஹரீபே நான் உங்கள் பாதத்தைக் காணப்பெற்றதே என் அதிர்ஷ்டம் என்றது அத கேட்டவுடன் முகம்பதியா என் னும் ஒளிவானது அந்த மண்ணைப்பிடித்துத் தன் நெஞ்சில் அணைத்து தழுவிக்கொண்டு ஏ பண்ணே! பிறப்பும், இறப்பும், உளக்கே உள்ளது என்று சொல்லிற்று அந்த உடனே ஜிபூரீயை னவரை சேர்த்துவிட்டு அந்த மண்ணுடன் பழையடி தன்றப்பிடம் வந்தது. எ-று.

சென்ற முகம்பதை மகிழ்ந்துவல்லோன் சிறப்பும் முத்தபா நபியென்று என்றாய் முகம்மது சஜ்தாச்செய்தார் நாயன் கிருபையா லினங்கிப்பார்த்தான் கண்டே யொளவுதா னடுங்கி வேர்த்தக் கருணைக்கடர்முன்று முக்கில்வீழ விண்டகடர் முன்று கருட்ச முன்றாய் வேதபெரியவ னமைத்ததாமே. (168)

(இ-ள்).— இவ்வீதம் தன் சமுத்தில் வந்த முகம்பதியைவை றப்பு நோக்கி யாமுஸ்தபா என்றான். அதைக்கேட்டதும் முகம்ம தானது உடனே ஸஜாதாவில் வீழ்ந்தது. அதை றப்புஉறக்கிப் பார்த்தான் உடனே அந்த ஒளிவானது நடுநடுங் கிவேர்த்தது. வேர்த்ததும் முன்று ஒளிவு தோன்றி அப்பால் அந்த முன்று ஒளிவு களுமுன்று வீருஷங்களைக்கிற்று. எ-று.

அமைத்த விருட்சந்தான் தூபாவொன்று மறிய விதுறத்துல் முந்தகாவுஞ் சமைத்த விருட்சந்தானெனக்கினைகொன்று சங்கை யொளியைப்பின் னோக்கிப்பார்த்தா, வினைப்பு னொருக்கு முன்னி ருபமாய் தீண்ட இறகுள்ள மயிலாகவும், மமைத்த வருணம் பெண் மயிலைப்பார்த்தே யந்த வெக்கினிலே யேறுமென்றான். (169)

(இ-ள்).—அவைகள் சுவர்க்கத்தின் “தூபா” என்பது ஒன்று “சிதுறத்துல் முந்தகா” என்பது, என்று “எக்கீன்” என்பது ஒன்றாகும். மறுபடியும் அதை ஒருபார்வை பார்த்தான் அதா

னது, நிமை கொட்டி முழிப்பதற்குன்னாக அழகிய பச்சை நிறப் பிரகாசத்தைபுடைய இரக்கைகளுடன் ஒரு பெண்மயில் ரூபமா யிற்று ஆண் அந்தப் பெண்மயிலை றப்பு நல்ல கிருபையுடன் நோக்கி நீ அந்த எக்கீன் மரத்தில் ஏறிக்கொள் என்று. எ-று.

ஏறி யிருந்ததே யெக்கீனின் மயில் யாகவெனக்கூவுங்குரலோ சையும், நூறுயிரமாண்டாமதிவிருந்து தோக்கியிறையைப்பார்த்தி துரைக்குந், தாடிபுழ்ச்சியு தினைத்தவனே தனியேயிருக்கநான் பயந்தேனென்ப, பேரால்பெறியவனதினும்பிரியத்துடனே தான் பார்த்தானப்போ. (170)

(இ-ள்).— அதைக்கிறகு றப்புடைய சொற்பிறனாம் அந்த மயிலானது எக்கீன் மரத்தில் ஏறியிருந்துயாஹலி என்று ஒரு லட்சம் வருஷம் வரையிலும் தின்று செய்துகொண்டிருந்தது. அப்படி யிருக்குங்காலத்தில் மயிலானது றப்பை நோக்கி புகழடங்கலுக்கு முரியவனே இந்த விருட்சத்தில் நான் தனித்திருக்கிறதற்குப்பயமாக இருக்கிறது என்று சொல்லிற்று. அது கேட்டதும் றப்பானவன் மிகுந்த அன்புடன் சீசானதைவது:— எ-று.

பார்த்துப் பவபல புகழ்சியுண் பஞ்சு ரத்தபெண் றைந்து முத்தை வார்தைக்கடங்கை ஹயாத்துல்கையாட் வாரிக்கடலிங்கியாட வென்று, பார்த்து மயில் முத்தைப் பருகுபபோது பதுங்கிக்கடலிலே யடங்குமென்று, மேத்தயானதோர் மயிலைக்கூவி யிந்த முத்தைந்தும் பருகுமென்றான். (171)

(இ-ள்).—என் ஆன்புகுரிய ஹரீபான மயிலே! பஞ்சுரதன்ம் என் னும், ஐந்து முத்துக்களை ஹயாத்துல்கையாட்கடலில் உற்பத்திசெய் திருக்கிறேன். நீ அந்த ஐந்து முத்துகளுடன் வினையாடிக்கொண்டி ரு? என்று உத்திரவு செய்து அப்பால் அந்த ஆயிரம் வருஷங்கள் சென்றபின் அந்த முத்துக்களைப்பிடித்து தின்னும்படியாக மயிலுக்கு உத்திரவு பண்ணினான். எ-று.

பருகு மெனக்கொன்னான் மயிலைப்பார்த்துப்பதுங்குமெனக்கொன் னான் முத்தைப்பார்த்தே, யுருவமொளியைந்து சூத்தானது மோகக் க லிலே யுலாஷங்கோலம், பருகுங்கிருபையால் மயிலுமுத்தைப் பார்த்தே யிருந்தங் கனந்தகால முருவமொளியென்ற மயிலுமுத்தை யோடியெடுத்ததை புண்டிதப்போ. (172)

(இ-ள்):— மேலே மயிலுக்குத் தின்னுப்படி சொல்லிவிட்டு இங்கே முத்துகளைப் பார்த்து நீங்கள் ஓடியொளியுங்கள் என்று கட்டளை செய்தான். மயிலானது முத்துகளை விரட்டுப்போது அவைகள் ஓடுகிற பிரகாசத்தின் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு அந்த ஆயிரம் வருஷங்களை மயிலானது கழித்தது. கடைசியாக மயிலானது முத்துகளைப் பிடித்து தின்னத் தொடங்கிற்று. ௭-று.

அப்போ சுடர்விந்தாய் மயிலுஞ்சூலா யறுமுன்றுதா மண்ட மீன்றே சொப்பா யடுக்கண்ட மாயிரமுழுவத்து பதினெண்ணு யிரமாலமு மெப்பாய்ச் சமைந்தபின் வேறு ரூபம் வேணுமெனவல் லோன் வேறேவைத்தே சொப்பாய்மொளியந்தாய் தரித்திருந்த முத்தைத் திருக்கண்ணு லுவந்துசொல்வான். (173)

(இ-ள்):— இவைகளில் ஆயிரம் வருஷத்திற் கொரு தடவை ஒரு முத்து அதன் வாயில் அகப்படும். இவ்விதம் நான்கு முத்துக் களைப் பிடித்துத் தின்றது அவைகளினால் அந்த முத்துக்களின் சுடரானது விந்தாகி சூல்கொண்டு ஒன்பது மாஜன் சென்று ஆயிர முட்டைகளை இட்டது. ஒவ்வொன்றில் பத்து சிபத்துகள் இருந்தது. இந்த முட்டைகளைப் பொறித்ததும் அவைகளிலிருந்து பதினெண்ணாயிரம் ஆலமும் வெளியாயின. அப்பால் வேறு ரூபங் களைச் சமைக்கவேண்டுமென்று தன் உஜ்ஜிதென்னு முகத்தைப் பார்த்தான். ௭-று.

உடை மயில்பார்வை கடலின்மேலே யுலாவுமுத்தொளிலெ ளியிலாகக், கண்டு மயிலோட முத்துள்ளோடுங் காலமனந்தமாயி ரமாண்டுபின், ஞென்றென் ருகவே நாலு முகத்தை யோடிப்பருக்யே யுயரவேரிப், பண்டே யொருமுத்தை தெருசியாமற் பாதாளத்தனிற் போனதாமே. (174)

(இ-ள்):— இந்த முத்து தான் மயில் தின்ற நாலு போக மீத மிருந்த ஒரு முத்து இந்த முத்து மயிலுக் ககப்படாமல் பாதாளத்தில் போய் ஒண்டிக்கொண்டது. ஆதியின் சொற்படி அந்த முத்தும் வரத்தின்ற உடனே மயிலானது பழையபடி எகீன் மரத்தில் ஏறியிருந் துக்கொண்டது. அப்பால் மறுபடியும் குலாகி நான்கு முட்டைகளை விட்டது. ௭-று.

பாதாள முத்து மூலகில்வரும் பருகு மயிலுந்தான் முத்து நாலை, வாதாள முத்து விந்துமாக வந்தப் பெண்மயில் குலுமாகி

நீதய் விளந்த நால் முட்டையிட்டு நிகரில்லாக்குஞ்சு நாலதுதா னுதி யபூபக்க ரூறு துமா னல்ல திருப்பால சலியுமாமே, (175)

(இ-இ):— அந்த முட்டைகளைப் பொறித்த வுடன் அவைகளில் நிறைம் அபூபக்கர், உமறு, உதுமான், அலியென்னும் நான்கு உஹாத்மாக்களான யார்களும் வெளிவந்தார்கள். ௭-று.

ஆகு மபூபக்கர் காகமாக வாதி யுமறுந்தான் கூகையாக, வாக மிருவரு மயிலுடைய வலது புரத்திலே யிருந்தப்போ, வேகனுது மாளு ராந்ரைரூப பெங்கோ னைப்புலி ராஜாளியா, யேகன் மயிலிதி னிடப்புறத்திலிருந்த தைந்துமே யனந்தங்காலம். (176)

(இ-ள்):— அப்படி வந்த நால்வர்களும், நான்கு ரூபமாயிருந் தார்கள் எப்படி யென்றோ அபூபக்கரவர்கள், காகமாகவும், உமறு அவர்கள் கூகையாகவும், ஆக இந்த இரண்டு குஞ்சுகளும் மேற்படி மயிலுடைய வலது புரத்தில் இருந்தார்கள், உதுமான் அவர்கள் ஆந்தையாகவும், அலியவர்கள் இராஜாளியாகவும் மயிலுடைய இடது புறத்தில் இருந்தார்கள். ௭-று.

கால தெடுநாளா மெக்கீன்மாத்திற் கத்தன் பறவையு மிருக் குப்போதில், ஆலம் படைத்தோனை நினைத்துமயில் ஆகீ கூ வெவன் ரூசை கூனி, வேலைப் பலகளை யெம்பிரானே யெனக்கேபசித்தாப மெனக்கென்றதால், நாலு விதமான கனிபயுக்கு நாடி யருந்து மென் றிறையுரைத்தான். (177)

(இ-ள்):— இவ்விதம் இருந்த குஞ்சுகள் நான்கும் வளர்ந்த காலங்களை யாராலுஞ் சொல்லத்திராணி கிடைக்காது. இப்படி ஐந்து பறவைகளும் இருந்து வருப்போது மயிலானது றப்பை நோக்கி ஹா ஹீ, ஹூ வென்கிற திக்குறச் சொல்லி யாறப்பி ஏனக்கு பசி அதிக மாக இருக்கிறது என்று கேட்டது கேட்டதும் றப்பு இந்த மரத்தில் நான்கு விதமான பழவர்க்கங்களை உற்பத்தி செய்கிறேன் தின்று கொள். என்று சொன்னான். ௭-று.

இறையோன் றிருமுன்னே வேதமாக விருக்குமொளியான அலிபைப்பார்த்து, உறையாப்பும் பிஞ்சுகளாய் பழமாய்மன்னுனெக் கீனிலே செல்லுமென்றான், பொறையா மலருப்பும் பிஞ்சுகளாய்ப் புகழுமெக்கீனிலே குறுஆன்பழம், திறப்பென பலகன்கால் பச் முத்து நிறமெஞ்சுமயில் லீதேயுண்ணார், (178)

(இ-ள்):—சொல்லிவிட்டு தன் வசம் நீண்டு நிற்கின்ற ஆகார மென்னும் அவிபைப்பார்த்து அந்த மாத்தில் பூ, பிஞ்சு, காய்கனிகளாகும்படி சொல்” என்றான். சொன்னதும் அவ்வாறு ஆகி விட்டன. எப்படியானால் பொறுமை பூவாகவும் புகழ் பிஞ்சாகவும் குர்ஆன் காயாகவும், தவ்ஹீது பழம்மாகவும் அவிபு தன் சிப்த்களான பொன், பவளம், முத்து பச்சையாகிய திறங்களையும் கொடுத்து விட்டது. எ-று.

அஞ்சுகிறமுண்டாய் ராணையெந்துமைந்துவகை தீணையந்து முண்டே, யஞ்சுகிறமாகி யுலகமெல்லா மருந்துமை மூன்றுமொன்று மூன்றுய்ப், பிஞ்சுபழமுங் காயிலையும் பூவும் பிரிசத்துடனான வித மல்லவோ, மிஞ்சும் பதினைந்து இனையத்தென்று மிலத்திலறியமுள் னிதைத்தான் சொன்னேன். (179)

(இ-ள்):—எகீன் மரத்தில் பழுந்த பழமானது வகையும் ஐந்து திறமும் ஐந்து உருவுகிரமும் ஐந்து ஆக மூவையந்து பதினைந்து வகையானது பழங்களை மயில் தின்றதாலே கனாவுத்துக்கு பதினைந்து வகையென்று நான் மேலே சொல்லியிருக்கிறேன். எ-று.

இதைத்தா னருந்தின மகிழ்ச்சியாலேயாதல் ஐதாலிவல் இக் குருமென்றே, யோது மயிலைத்தா னிறையுநோக்கி யொளிவு பளி வஞ்சி யுடலம்வேர்த்தே, யாதியொளிமயிற்சிரசிக் தின்றே யையந்து மொளிகட ரிறங்குப்போதி, வேதுங் குறையிலான் வேதமொன் றையெடுத்து மகிழ்ந்துதன் திருமுன் வைத்தான். (180)

(இ-ள்):— இவ்விதவலுப்பமுள்ள பழங்கள் நாலையும்மயிலானது தின்ற ஆனந்தத்தாலே யாதல் ஐதாலிவல் இக்கும்” என்று தின்று செய்தது. அதை நோக்கிக் கேட்ட றப்புமேற்படி மயிலை உறுக்கிப் பார்த்தான். உடனே மயிலின் சரிமாதித்தமும் வியர்த்து ஐந்து விதமான ஒளிவு குலாவிற்று அவையகளில் நின்று புர்கானால் அல் மென்னும் வேதமாகிற்று. எ-று.

வைத்தா னிறைதிரு முன்வேதத்தை வகையாய் நாலொளி யாரும்வாறு, மெய்த்த பெருவெளி நாகுத்தொன்று மேலா மலக் கூத்து மாடமொன்று. சுத்தப் பளிங்கிகண் ணடியாலே சொன்னேன் ஜெபுறாத்து மிதுக்குமேலே, சுத்தன் லாகூந்து மொளிலாம் டள்ளி காட்சி மிதினாலே சூட்சிதானே. (181)

(இ-ள்):— மற்ற நான்கு ஒளிவினால் யாகுத்து ஒன்று மலக் கூத்து மாடமானது ஒன்று பளிங்குரத்தைகளாலே ஜெபுறாத்து மகாம் ஒன்று லாஹுத்து ஒன்று ஆக நான்கு மகாம்களும்வெளிமாயிற்று. எ-று.

சூழ்ச்சி விதனலுமைத்த வல்லோன் சொன்னிறையவல் மயிலைப் பார்த்துத், தாழ்ச்சி யணுகாத நாகுத்திலே தாவிவாரு மென்றிரையுரைக்கக், காட்சி மயில்வந்து நாகுத்திலே கால்கொண்டி சூக்கவே புருவுமாச்சு, வீச்சு மழுதுரு மயிலரக்கைதான் விபமியுதறு மென்றிறையுரைத்தான். (182)

(இ-ள்):— இப்படியான சூட்சுத்தின் பிறகு றப்பு மயிலைக் கூப்பிட்டு நீ எகீன் பரத்தனவிட்டு நாகுத்துடைய ஆலத்துக்கு எழுந்துவா! என்றான். அப்படியே மயிலானது வந்து நின்றது. நின்றவுடன் புருவாக ஆயிற்று. ஆனபுருவைப் பார்த்து உன் ரக்கைகளை அடித்து உதறு என்று உத்தரவிட்டான். எ-று.

உதறு ! மெனச்சொன்ன னுதறுப்போது வுரையி லடங்காத பெருவெளிநா னிறையக் கடிக்காச்சு சொரிந்ததப்போ நீருண்டெ னைத்தானே புகழுமென்றான், மறையின் வழியென்னக் கேட்கும் புரு மன்னன்ஹேயோடு மிமைச்சேர்த்தே, யறியுக்காபோடு மீமுமொன்ற யந்தப் புருமுன்னே யாடிநிற்கும். (183)

(இ-ள்):— புருவானது தன் சிறகுகளை விரித்து உதரினஉடன் பதினெண்ணாயிர ஆலங்கள் நிரம்ப பொடிக்க கடுகுகளாக நிறைந் திற்று “இந்தக்கடுகுகளை ஒன்றொன்றாகுத்தின்று கொண்டு என்னைப் புகழ்வாயாக” என்றான். அவ்விதம் தின்ற உடன் விளையாடக் கூட்டாளிகள் யார் என்று புருக்கேட்டதும், றப்பு ஹே! மீம், இவைகளை அனுப்பிவைத்தான். இவைகள் புருக்களைப்போல் வந்து மேற்படி புருவுடன் ஆடி விளையாடிற்று. எ-று.

கும் மெனச்சொல்லுங் கோடிகாலம் குருமெனச்சொல்லும் கோடிகால, மிம்மத் திருகோடி காலஞ்சென்று விருந்த கடுகதை யருந்தும்புரு, நிம்மத் துடன்சொன்னார் நாகுத்தினி விரம்புங் கடுகெல்லா மருந்தும்புரு வம்மை மலக்கூத்தில் வாருமென்றான் வந்தார் மாடத்தின் குயிலானதே. (184)

(இ-ள்):— இவ்விதம் வந்தக் கூட்டாள்பருகாளுடன் மேற்படி புருவானது தின்று கோடிவருஷங்கள் வரையிலும் ஹும்! என்று தின்றுசெய்தது. அப்பால் அதைவிட்டு கோடிவருஷம் வரையிலும் குஹும் என்றும் தம்! என்றும் ஹும் என்றும் தின்றுசெய்தது அவ்வளவு கடுகுசனையும் தின்றுவிட்டது. அப்பால் றப்பு புருவைப் பார்த்து “நீ மலக்கூத்து மாடத்தில் வந்து விடு” என்று உத்திரவு பண்ணினான் அவ்விதமே புருவானது மலக்கூத்து மாடத்தில் வந்தது. வந்ததும் குயிலாகிவிட்டது. எ-று.

குயிலாய் மாடத்திற் கூவிதின்றார் கூளிங் குரலோசை ஹக்கல் லாகு மயிலான புருக்குயிலுமாக மகிழ்ந்திரண்டிலக்கனந்தமரண்டா யகிலம் புகழான ஜெபறாத்திலே யன்னருபமாயாடுமென்றான் மயிலு மரகத அன்னமாக மன்னான் நிருமுன்னே யாடிதிற்கும். (185)

(இ-ள்):— அவ்விதம் குயிலாகின முகம்மதியா வானது “ஹக் கல்லா ஹு” என்று இரண்டுலட்சம் வருஷம் வரையிலும் கூவி தின்றது அப்பால் றப்பு அந்கக் குயிலைப்பார்த்து “நீ ஜபறுத்தில் வந்துவிடு” என்று உத்திரவு பண்ணினான். அப்பிரகாரம் வந்த உடனே அன்னப்பக்ஷியின் ரூபத்தில் ஆகிவிட்டது. அவ்விதமான அன்னமானது. றப்புடைய திருசமுக்கத்தில் நவினமான நடனமாடி திந்தது. எ-று.

ஆடி ஜெபறாத்தி லனந்தகால மந்தக்கண்ணாடி யொளிவுதனில் நீடு மது தன்னில் சுருபந்தனை தின்று பார்த்துத்தான் மகிழ்ந்து சொல்லும், பாடிப்பாடி கூ வல்லாவென்று பதினெண்ணிரம் வருடம் சொல்லுந் தேடித் தவிக்கின்ற வன்னந்தனைச் சற்றே திருக்கண்ணி விரங்கிப்பார்த்தான். (186)

(இ-ள்):— அப்படி நடனமாடிய அன்னப்பட்டியானது மேற்படி ஜெபறாத்தென்றும் கண்ணாடியில் தன் அழகிய சுருபத்தைக் கண்டு ஆநந்தங்கொண்டு றப்பை நோக்கி “ஹு அல்லாஹ்” என்று பதினெண்ணிரம் வருஷம் வரையிலும் தின்று செய்தது இவ்விதம் தன் இஷ்டத்தில் முழுகித் தேடுகின்ற அன்னைத்தை றப்பானவன் தன் சுருணைக்கண்ணால் நோக்கினான். எ-று.

பார்த்தா னிறையவ னுசையாலே பாக்கப் பளிங்கிப்போற்பூண் டாரப்போ நேர்த்திச்சுடரான விறையினுததே ரையிறங்கிப்பொருள்

னன்யீதி, லார்த்து வாரன்ன மீதிலங்கி யாகமுழுதுமே நிறைந்த தப்போ, மெத்த மகிழ்ந்துதா னுடல்பூரித்தே மேனி நிறையத்தான் வேர்த்ததாச்சே (187)

(இ-ள்):— அந்தக்கிருபைப்பார்வையால் அபுருபமாக ஒருவித ஒளிவானது பொங்கி ஒரு ஜூப்பாவைப்போல வந்து அன்னத்தின் மேனியில் பொருத்தினது அந்தக் காங்கையால் அன்னம் வேர்த்தது எ-று.

வேர்த்த வுலகந்தாள் ஜலமானதால் விப்பி யிறகெல்லாமுதறும் போது, வேர்த்த நீர்த்துளி விந்துதாதம் வெள்ளை நிறக்காமல்வெரு சுடராம், பார்த்து றகுமத்துப் பாற்கடலிற் பாராமையுபோலே யுலகிவிடந், தூற்றல் சொரிமழை மின்னொளிபோற் றுருடையாதா யிரம்வருடமட்டும். (188)

(இ-ள்):— அந்த வேர்வைதான் உலகத்துள்ள சப்த சாரங்களும் உண்டாயிற்று, அப்பால் ஒரு மாதிரிப்பட்ட பூரிப்புண்டாகிதான் இரக்ககளை உதறினது, அதிலிருந்து விழுந்துளிகளெல்லாம் உலகத்தின் ஜீவராசிகளின் மோகத்திலுள்ள இந்திரியங்களாக நீர்மித்து அதில் நின்றுப் பளிப்பளிர்வென்று கடர்வீசி மின்வெட்டி இடியிடித்து ஆயிரம் வருஷகாலம் கரையிலும் ஒரே சோனாமரியாக மழை பெய்தது

வருடமாயிரத்தொடையாமழை வானொருயிரம்மற்றப்பல் லுயிரும், பிரிச முடன்கொன்ன றகுமத்தென்னும் பெரியோன் கடலிலே யிறங்குநாதம், வரிசை றகுமத்துப் பாற்கடலாம் கையையாயிரக் காமம்வந்துகூடக், கரிச முறவல்லோன் ஹயாத்துல் கைபார் களகக் கடலென்றே பேரும் வைத்தான். (189)

(இ-ள்):— ஆயிரம் வருஷம்மட்டும் பெய்தமழையானது திரு பாற்கடலாகக் கூடிற்று, அதில் உலகத்தின் கல்குகளின் ஆத்மாக்களையும், ஹைவான்கள், ஜின்கள் முதலான ஆத்மங்களையும், திரப்பி மோகத்தையும் அடைத்து அதற்கு றப்பன் ஹயாத்துல் கை பாரக்கடல் என்று திருநாமம் இட்டான். எ-று

வைத்த கடனும் ஹயாத்துல்கைபார் மன்னு முயிரெல்லா நிறைந்ததெப்போ கத்தன் லாகுத்தி லன்னந்தனைக்க, டுகவாரு

மென்றுரைக்கும்போது, வெற்றி லாகத்தில் வந்ததன்மம் வேதவுல
மாக்கள் வடிவுபோலே, சுத்த மூலவுடன் மறையுமோதித் தொழுதும்
லாகத்துப் பள்ளியிலே. (190)

(இ-ள்):— இவ்விதமானவுடன் அந்த அன்னத்தை லாஹுத்
தெனாலும் மகாயில் வரும்படியாகச்சொல்லான் அன்னமானது
அப்பிரகாரம் வந்த உடன் இன்ஸான்களின் நின்றும் உலமாக்
கவின் ருபத்தில் ஆயிற்று ஆகி வேதங்கள் படிப்பதும் லாஹுத்
தென்னும் பள்ளியில் தொழுததுமாக இருந்தது. எ-று.

தொழுது லாகத்துப் பள்ளியிலே சுஜூதிவிரும்புதேயனந்த
கால, மெழுதமுடியாமல் கலிமாவுயிரி ருக்குமுன்ருருவெழுத்துமாக,
முழுதும் கூவென்ற வெழுத்துமீமா முஷாகிதாநிஹுமீயிருத்திப்
பழுதிவாநபி யெனவிடங்கிப் பள்ளிலாகத்திலிருக்கும்போது

(இ-ள்):— அவ்விதம் தொழுது இவ்லாஹு வென்னும் திக்றைக்
கொண்டு முஷாஹிதா முதலிய நிஷ்கடகளெல்லாம் செய்து
கொண்டு அந்த தோடிகாலமாக ஸுஹுதில் இருந்து வணங்கி
வந்தாக். எ-று.

இருந்தார் லாகத்தி லொளியாம்பி யெங்கு நிறைந்தவ
னாதினாய, னிறைந்த வகையெல்லா மொரு நினைவால்தினைந்ததினை
வல்லோவறியவேணும், பறந்த மயில்பதி னெண்ணுயிரம் பண்டு
பெறுமந்த வண்டமெல்லாஞ், சிறந்த மயிலென்ற ஆலமொன்றஞ்
சிறப்பா புலகேழும் வானமேழும். (192)

(இ-ள்):— லாஹுத்தில் ஒளிவாயிருந்த முகம்மது நபியவரீ
கள் தன் ஒரு நினைவாலே இந்த உலக கோடிகளை சிருஷ்டித்துப் பல
நினைவால் கலந்திருக்கின்ற றப்பை அறிவதுதான் மனாஷிகத்
தன்மை. நபியவர்கள் மயிலாக இருக்கும்போது ஆலம் யாவும்
படைக்கப்பட்டதாலே ஒரு ஆலத்துக்கு மயிலென்று பேறுமாயிற்று,
அந்த உலகந்தான் பூலோக மென்பது. எ-று.

எழுவானறு மேழுமுடி யேழுக்கடலோடு மேழுதீவு, நாளுங்க
திரந்தி நாகுசொர்க்க நாலாவகைசரி தளிளம் வேறு, மேலும்புற்
பூடுபதவுயிரு மேனியலகைகை யொருவகையிற், கோலம்பலருபம்
குலமும் வேறாய்க் கூறத் தொடியாத கோடி கோடி. (193)

(இ-ள்):— இன்னும் அந்த மயிலின் தர்ஜாவைக்கொண்டு ஏழு
கடல், ஏழுமுடி, ஏழு, வானம் ஏழு முடி, நாகம் பாதாளம், மலை,
முதலிய யாவற்றும் படைத்து, பாஷைகள் வேறு வேறுகவும், புல்
பூண்டு மாமட்டைகளும், இளம் வேறுகவும், சீரம் வேறுகவும்
படைத்தான் அவைகளை யாராலும் என்ன முடியாது: எ-று

கோடியடங்காமல் ஆலமென்று கொடுத்தேன் பதினெண்ணுயிர
ஆலமு, நாடும் படைப்பெல்லாம் வேறு வேறும் நபியும் வேதமுந்
தானுமொன்றும்; பாடுஞ்ஜிபூரீல் பரப்புணியைப் பதினெண்ணுயிரம்
பங்கு செய்து, ஆடிப்பரந்து முன் னெழுந்தபுகை யாலம் பலதுக்கும்
வானமாக. எ-று.

(இ-ள்):— இப்படிச்செய்த பதினெண்ணுயிரம் ஆலங்களிலும்,
நபிவேறு மார்க்கம்பேறு, வேதசாஸ்திரங்கள் வேறு, ஆகவும்
தானே எல்லா சமயங்களுக்கும் ஒரே தெய்வமாகவும், செய்து
ஜிபூரீல் எழுந்து பறக்கும்படியாகக்கட்டளை செய்தான். அவர்
பறந்தபோது அவரின் இரக்கங்களில் அதறடியால் ஆலங்கள்
பதினெண்ணுயிரம் பங்குகளாகப் பிரிந்ததுமல்லாமல் அவர் பறந்த
காங்கையின் புகையாலே ஆகாயங்கள் உற்பத்தியாயிற்று. எ-று.

வானம் புனியேழு மண்டமொன்று வருடமென்றுவழியின்
தூர தானே புனியேழும் வானமேழுந் தடிப்பு யிடையுமே சரிவகையா,
மான வகையாலத் தன்னைப்பார்த்தே யதின்மேலேதானுமறுஷா
நிற்கத், தானே அருஷின்மேல் குறுமொகத்தறுகாவதற்குமேற்
றகுத்தை வைத்தே. (155)

(இ-ள்):— ஜிபூரீல் பறந்த தோற்றத்தாலே பிரிந்த ஆலங்கள்
ஒன்றுக்கொன்று ஐஞ்ஞாறு வருஷத்தின் தலை தூரமானது,
அதற்கப்பால் அறுஷாடைய ஆலம் தோன்றிற்று. அதற்குமேல்
* பிடமொன்று தோன்றிற்று, எ-று.

தகுத்தி லிருத்திறை ஸமதுமாகத் தானே யரசாளவேண்டு
மென்று, நுகத் தலிபெங்கு நிறைந்திருக்க தோக்கம் பலதெல்லாத்
தானாவும், முகக்கு தெருப்போடு காற்றுநீரு முலகம் பலதெல்லாம்

* பிடமென்பது தான் குருக என்று சொல்கின்றது. குருக
என்பது பரிபாஷைக்கினவி, யென்றுரைக்க

புருதுவதும், ஹக்குத் தானென்றே தனைப்புகழக் கருணைப்படைப் பெடலாய் ஹயாத்துமாக, (196)

(இ-ள்):— அந்த பீடத்தில் றப்பு அமர்ந்துகொண்டு தன் துக் தாவின் வல்லபத்தைக்கொண்டு பலபல படைப்புகளை தன் சூத்திரன் தோற்றப்பொருள்களாகவும் வரவேண்டிய காரணங்களாக பூதங்களால் ஏற்பாடு செய்து ஹயாத்துல் கைபார் என்கிறகடலில் அடைத்தான். எ-று.

ஹயாத்துல் கைபாறுக் கடலினீறில் காஷியுயிரெல்லாந்தான் படைத்து, தயாத்தி லெண்ணாற்கு படைப்புக்கெல்லாந் தானேயு யிராகவிதக்கவென்று, சிபுத்தைமுப்பதுவில் ப்பொருந்திச் சிறந்த யிலகுயிர் பெருக்கவென்று, மவுத்தினாலேதா னழிவதும் வருமைதனில் நன்மை கேட்பதுவும். (197)

(இ-ள்):— அந்த நீரில் உயிர்களை எழுப்பச்செய்து முப்பது பாங்குகளாக தன் சிபுத்தைப் பிரித்த மவுத்து என்பதில் உயிர் அழியவும், நன்மை, தீமை கேட்பதும் ஆகியவைகளையும் கற்பித்தான் எ-று.

நன்மை தீமைதா னுலகந்தனி னடப்பா யினித்தொகைசெய்தது வுத், தின்மை யிபுலீக நரகுசோத் தீனு னிறைநபிதெளில்சொர்க்கம் வண்மையமைக்கின்ற விதங்களெல்லாம் வல்லோடுடிக்குழு னொருதிலைவா, யுண்மை நினைத்தேனன் முடியுமென்றே யுரைத்தான் குள்ளென்று முடையவனே. (198)

(இ-ள்):— உலகத்தின் நன்மை தீமைகளும், இபுலீகடைய பாறையாகிய நரகத்தின் பட்டோலைகளும், நபியுடைய பாறையாகிய சுவர்க்கத்தின் தங்கச்சீக்களும், இதனாலேயே ஆகுமென்றும் குள்ளென்னும் மொழி கூறினான். எ-று.

குள்ளென்றெழுந்ததி ரண்டுமாரும் கூறுமெழுமுன் றுறைந்தி னாலே, குள்ளென் றுரைக்கவே பயக்கவென்றுங் கோலமிறைய வனினைப்பதெல்லாந், தன்னாலமைத்தோமென் றுவித்து மொன்றாய்த் தானே கழுலுக்கு ளமையுட்போது, மன்னான் குதறத்தாற் கடலுரிமை மகிழ்ந்தி திருமுன்னே யமைத்தவாரேன். (199)

(இ-ள்):— குள் என்கிற எழுத்தாகிறது. இரண்டு அதன் விபரமாவது ஐந்தாகும், கல்குகளைக் குள் என்றெழுப்பிய வுடன் கல்குகள் பயக்கள் என்றெழிப்பிற்று.

அமைத்தவிதமேதால் முஹர்றமாத மாதிரி முன்னேயுரு வாழ்ந்த, வகுத்த நானேந்து ஞாயிறன்று வல்லோ னுலகானருப மொண்ணைப், பகுத்துப் பதினெண்ணு யிரவிதமாய்ப் பாரம்புனி யேழுங்கதிர் வெவ்வேறுந், தொகுத்தவாகு நாட் டிக்கென்று தொலையாப் புணிக்கெல்லாம் வானமேழாம். (200)

(இ-ள்):— அவ்விதம் சிருஷ்டிகள் அறுவாறில் எழுந்தது முஹர்ற மாதமாக இருக்கும். நானாகிறது முதல் ஞாயிற்றுக் கிழமைமாக இருக்கும். இதற்குள்ளேஎல்லா ஜாதிகளும் உற்பத்தி யாயிற்று. எ-று.

வான முதல்வெள்ளி பசும்பொன்றண்டு ளைமுன்று வெண் டாளநாலா, மாள மாணிக்க மைந்தாய்வான மதினமே லாறுதான் புட்பாரகத், தோணு மரகதம் பச்சையாகுந் துலங்கும் வானே ழுப்பிதமேழுமாத், தானே நிலைப்படந் தணில்லாமற் றரித்தமீனொடு மதியுப்ரண்டே. (201)

(இ-ள்):— ஞாயிற்றுக் கிழமையிற்முதல்வானம் உண்டாயிற்று அது சுத்த வெள்ளயாலானது. இரண்டாம் வானம் திங்கள் அது பொன்றாக இருக்கும். மூன்றாவானம் செவ்வாய் அது வைரமாக இருக்கும். நாலாம் வான வானம் புதன் அது முத்தாக இருக்கும். ஐந்தாம் வானம் வியாழன் அது சீகப்பு மாணிக்கமாக இருக்கும். ஆறாம் வானம் வெள்ளிக்கிழமை அது புஷ்பராகமாக இருக்கும். ஏழாம் வானம் சனி அது நீலமுதலிய பல ரத்தினங்களாலும் உற்பத்தியாயிற்று. எ-று.

மதியும் பலபல லெவ்குக்கலம் அந்தவானேழி லுள்ளதெல் லாம்,பதியா யறுஷுமேற் குறுகவைத்துப் பாக்காய்க் குறுசு மேற் றறுகாவுமா, விதமாயமைத்துமேற் றனிசையேற்றி யெங்கும் ஸமதாகவிரைநிறைந்து, விதனைச்சுமந்ததில் அருகதனையிறையான் மலக்கல்லோ வேந்திகொண்டார். (202)

(இ-ள்)— குடிய சந்திரர்களும் அந்த வானத்தின் முகடுகளின் வழியாக ஓடியாடவும், லெளஹா கலம் குச்சு முதலானவைகளும் அந்த அருகைச் சுற்றிச் சுழலவும், கிரஹங்களான நட்சத்திரகதி கள் பூத்து நிற்கவும், றப்பு தன் ஆசனமாகிய பீடத்தில் வீற்றிருந்து ஸமதான கோலத்துடன் அமர்ந்தான். எ-று.

எந்து மறுஷதின் வலுப்பமேதா லெழுபத்திராயிரம் விதியாக,
" எந்து விதிக்குங் குறையில்லாம லெழுபத்திராயிரமுத்துச்சா,
மீந்தபெரிதானசாமொன்றுக்கு மைப்பதினாயிரமாணிமுத்து, மேந்
தமுத்தமே சரிதிதான மெழுவான் புவிக்கு மேலதிகமாகும். (203)

(இ-ள்):— இவ்வளவு களதியுள்ள அறுஷை ஒரே ஒரு மலக்கு
தள் கையால் எந்தி நிற்கவும், அறுஷின் பெருப்பமாவது எழு
பத்திராயிரம் விதியுடையதாகவும், விதி ஒன்று ஒன்றுக்கும் எழு
பத்திராயிரம் முத்துச்சரங்கள் தொங்கவும், ஒவ்வொருசரத்திலும்
ஐப்பது ஆவிரம் ஆணிமுத்துகள் இலங்கவும், ஒவ்வொரு முத்துக்
களும் இந்த உலகத்தைப்போல் ஐப்பதாயிரம் உலகத்தின் தின்னம்
சொண்டது. எ-று.

அதிகம் பெரிதாக விளங்குமுத்து மடுத்த முத்திடைவைஞ்
சூறுண்டும், விடுத்த சரத்துக்கோச்சரத்தினிடை விரிவு பதினெண்
ஹாயிரமாண்டுதான், ரெடுத்தசரம் பச்சை மரகதமாந் துலங்கு
வரத்தச் சுடருமாகும், பதியாயமைத்திறை நவிரிசுந்த பாரம்பெரு
நாளாந் திங்களாறே (204)

(இ-ள்):— இந்த முத்துக்கள் ஒன்றுக்கொன்றுக்கிடை ஐந்துறு
வருஷத்து துலைதாரம், ஒரு சரத்துக்குச்சரம் இடையே பதினாயிர
வருஷம் துலைதாரம் அந்த சரங்களின் ஒளிவுகள் நவரத்தின ஒளிவு
களும் தரும். றப்பு வீற்றிருந்தநாளாகிறது பெருநாளாகும். இன்
னும் ஆரும் திங்கட்கிழமை என்பதுங் கூடும். எ-று.

ஆறு திங்களி லடுத்தசெவ்வா யாமும் நரகேழுமொயிலோடையு,
நாறுஞ் சுணையோடு நடக்கும்பால நஞ்சுவிடப்பாம்புதேயுங்காலி,
நீறு படுமேழு நகரலேசை நிசானிநாருக்கோச்சோடி தலந், தாறு
தலத்துக்கோர் கோடிமாளி யதற்கு மாவுதே ளைந்தமாகும். (205)

(இ-ள்):— திங்கள்போக அடுத்த செவ்வாய்க்கிழமை யன்று
எழு நகங்கனையும், வைலுன் என்கிற அக்கினி யோடையும் நாற்றம்
பொருந்திய சூளிகளையும், சிருத்துல முஸ்த்தக்கீன் பாலத்தையும்,
பாம்புசன் தேன்கள், நட்டுவக்காலிகள், பூரான்களையும், நகரத்து
ஸபானிமாக்கள், திஷானிகள், செவிட்டு மலக்கு, ஆறுஅடுக்கு
நெருப்பு ஸ்தம்பங்கள், இருட்டு அரைகள் முதலானவைகளும்,
கோடிகோடி அக்கினி வீடுகளும் படைக்கப்பட்டது. எ-று.

* எந்த விதி எந்த விதி

அனந்தந் சதளதின் வலுப்பமேதா லெழுநூறூண்டும் வாலினீ
அஞ், சுமந்த கடைவரலி லொன்பதாருஞ் சுமந்தவிடமதி லணுவெ
டுத்தே, யமைந்த வானேழு முயாவைத்தா லந்த வானேழுந்தெ
றித்துப்போகு, மனந்நங் கோடிதானாகத்தன்னை யாதியமைத்த
நாட்செவ்வாயே முே. (206)

(இ-ள்):— அந்த நகரத்தின் கொடியவிஷஜெந்துக்களின் தின்
றும் ஒரு தேளாகிறது அகன வால் கொடுக்காகிறது. நீளத்தில்
ஐந்துறு வருஷத்து துலைதாரம் உண்டும். அதன் நுனியில் தின்றும்
ஒரு கடுகு அத்தனைப் பிரமாணப் விஷத்தை எடுத்து ஏழு வானத்தி
லும் தொட்டு வைத்தால் எல்லா வானமும் அப்படியே இடிந்து
போகும். இப்படியாக கொடியதுகளெல்லாம் படைக்கப்பட்டது
செவ்வாய்க் கிழமையாக இருக்கும். எ-று.

எழு நிலைசெவ்வா யெட்டாம் புத னெட்டுச் சுவர்க்கமுயிலங்
குமொன்று, யேழு மலர்களில் பாசெய்தேனு மேவி யுடைமது
மிகுமணமும், வாழும் ஜென்னத்து வஸ்துதளும் வையமணற்சோலை
கூறுல்கீறு, நாளு புதனெட்டின் முடிந்த நாளாம் நல்ல வியாழன்
தாலென்பதாமே. (207)

(இ-ள்):— ஏழு போக எட்டாம் புதன்கிழமையன்று எட்டு
சுவர்க்கங்களையும் படைக்கப்பட்டது பால், தெய், தேன், கன்
மணம், தேவதா இன்பம் முதலான அறுவையுடைய ஹெளலல்
கவ்தர் எனலும் நதி, இன்னும் சுவர்கத்து வித்தான் ஹூறும் ஈன்
கற்பச்சோலை காமதேனுவு முதலான எல்லாப் பாக்கிய சௌபாக்கி
யங்களும் படைத்து முடிக்கப்பட்டது. எ-று.

ஒன்பதாய் வந்தநாள் வியாழ முடையோ னமைத்திடு முயிர
னைத்து, மின்ப துன்பமும் பாவ நன்மை யிலையும் புற்பூடு மிமை
யோர்களும், வன்பு ஷைத்தானும் பரியுத்தேவும் வாரி யுயிர்ஜின்னும்
நவமேகமு, மன்பா யமைத்தநாள் வியாழமாகு மடுத்த பத்தாநாள்
வெள்ளியென்றே. (208)

(இ-ள்):— ஒன்பதாவது வியாழக்கிழமையன்று உலகத்தின்,
நன்மை, தீமை, மரங்கள், புற்பூண்டுகள் ஜின்கள், பசாசூதங்கள்
மலக்குகள், பலக்குகளும், ஒன்பது வகையான மேகங்களும்,
அமைத்தான். எ-று.

வெள்ளிக்கிழமையிற் பகற்பாதியில் வேத னாலோடுங் சுருபு நூறும், விள்ளத் தொலையாத தவநிலையும் விதமும் பகற்பாதி யிறையவன்பாக, வுள்ள படியே தானமையுப்போது மொருமித்தி றைய வடைந்தகெல்லாம். விள்ளுயிறையவன், பரத்தை நோக்கி விரும்பிச் சுஜுத்திலே விடிந்த நாளாம். (209)

(இ-ள்):— வெள்ளிக்கிழமையன்று பாதிப் பகலைலவே நாலு வேதங்களும், ஸுஹபுகளும், மாரிபா உடைய இம்முடிவையும், படைத்து மற்ற பாதிப்பகலையில் படையுண்டெழுந்த எல்லா சீருஷ்டிகளும் ஆண்டவனைநோக்கி ஸாஷ்டாங்கம் செய்தது. எ-று.

விள்ளும் சுஜுத்திலே படைப்புக்கெல்லாம் வேத பெரியவன் பரிமாணமாம். உள்ள வுயிரான படைப்புக்கெல்லா மொளிவுநா னென்றே யுணந்து நிதம், வெள்ளிவணக்கம்போ விதம்வணங்க வேதமுறைசொல்லிப் படைப்புக்கெல்லாம், வள்ளலிறையவன் தனி நிறுத்தி வல்லோ னாதந்தைமுன்னே வைத்து. (210)

(இ-ள்):— இன்னும் அந்த நாளையில் கல்குகள் தன்னை லணங் கிண்பிறகு அல்லாருத் தஜுலா தன் உஜுகை ஆதமுடையநெற்றி யில் ஏற்றி எல்லாரும் இவர்க்கு ஸுஹுத்து செய்யுங்கள் என்று ஏவ. (இன்னும்)

ஆதம் சிரசின் முகம்மதவ கழகாமெளியினி லணுப்பேல் வைத்து வேத பெரியவ னுரைத்தபடி விழுந்து சுஜுத்திலேவிழுந்த தெல்லா, பாதி விழுந்ததும் விடிகாததும் படைப்பிற்பலவிதமாகும் போது, சோதி முகம்மதைச் சுவர்க்கமீதிற் குழந்த கொலுவி லேயாசிருத்தி. (211)

(இ-ள்):— மேற்படி ஆதமுடைய நெற்றியின் கண்ணே முகம் மதியயாவின் திறைந்த ஒளியில் தின்றும் ஒரு அணுத்தனை ஒளிவை வைத்து, ஏலினதும் உடனே சீருஷ்டிகளெல்லாம் ஸுஜுத்தில் விருந்தன அவ்விதம் விழுந்ததில் இருவிதமாயிற்று பாதிசம் மதக்கொண்டு விழுந்தன அதெல்லாம் இல்ஸான் பாதி சமதி யாமல் விழுந்தன அதெல்லாம் பலபல கோலமான படைப்புகளாய் விட்டன. எ-று.

இருந்த சுவர்க்கிங் காசனத்தி லெல்லாப் படைப்புக்கு மிக் றையுரைத்தான் பொருந்தி முகம்மதை நடுவில் வைத்துப்போற்

நிக்கிங் காசனத் தெழுதரமாய், நிரம்பும் பிரகாசஞ் சுற்றிவந்து தீண்டபதத்திலே பனியவென்றே, யிறப்பும் பிறப்பில்லான்றான் விபா மெல்லாப் படைப்புக்குப் பரிமாணமாம். (212)

(இ-ள்):— அப்பால் றப்பானவன் முகம்மதியாவை ஒரு எவ் வர்ணமான சிங்காசனத்தில் உட்காரவைத்து சிருஷ்டிகளை நோக்கி இவரை வலஞ்சுற்றி வாகுங்கள் என்ருன். அவ்விதமே உலக கோடிகளெல்லாம் முகம்மதியாவை பிரதக்கணஞ் சுற்றி வந்தன எ-று.

எல்லாம் படைத்தவ னுரைத்தபடி யெழுந்த வுயிரெல்லா மொருதிரளாய், மெல்லக் கடலேழுந்திண்டுபொங்கி விப்பியெழுந் தாற்போ பொருகட்டமாய், வல்லோன் சுவர்க்கிங்காசனத்தின் வள்ளல்முகம்மதை நடுவேவைத்துத் துள்ளி விழுந்தேடி யேழுதரஞ் சுற்றிப் பதத்திலே சுஜுத்து செய்தார். (213)

(இ-ள்):— கடல் வரழ் ஜீவராசிகள் முதலான யாவற்றும், ஜின்களும், நுகோடி ஸமஸ்த சிர்மங்களும் நமது முகம்மதியாவை வலம் சுற்றிவந்து ஸுஜுத்தும் செய்து வாழ்த்தி தின்றன. எ-று

செய்தார் பதநோகத் திருக்கரணஞ் செய்த குழுவுல்லா மெழுந்து தின்று, வையமுலகெல்லாம் புகழுமெங்கள் வள்ளல் முகம்மது வடிவைப்பார்த்தார், மெய்யின் முழுதுமே கண்டோரிக்கலை மெளியு ஏவானவுறுப்பிலொன்றை, வையம் பலபேர்கள் பலவிதமாய் வள்ளல் முகம்மது வடிவுகண்டார். (214)

(இ-ள்):— அங்கு வந்து கூடி நின்ற எண்பது கோடி ஜீவராசி கள் எல்லாம் முகம்மதியாவைப் பார்த்தார்கள். ஒருவராவது சரியாய் திரேக முழுமையும் கண்டவர்கள் கிடையாது. ஆனால் பலபேர்களும், பலமாதிரியான உறுப்புக்களை மாத்திரம் கண்டார்கள் எ-று.

வடிவு முகம்மது யிருந்தகோலம் வைய மனுவோர்க ளறியச் சொன்னேன், முடியாப் பதினாலு நுபுவத்தோட முன்னே ளபிக்காலு விருந்தவாறு, நெடிய கடரோடு விளம்பலான னிறமுங் கண்ணாடி யதிவிருந்தார், வடிவுக்கடலோசை முகம்மதியாய் வடிவு குமரிபோல் வரைதுலங்கும். (215)

(இ-ள்):— முகம்மதியாவின் வடிவானது எப்படியானால்பதினான்கு நூபுவத்துடன்நாலாவத நிறங்களையுந் தரும்படியான பஞ்ச வர்ணக் கண்ணாடியின் தோற்றம்போல ஒரு பூரண சந்திர வட்டத்தின் கலையை ஒத்து முகவரை கீருத பத்து வயது கன்னிகாப் பெண்ணின் வடிவாக இருந்தது. எ-று.

துலங்குமட்சரங்குருளெழுத்துத் துய்யகருநிறம் சுறுமாவாக, விலங்கு மாணிக்கம் பச்சைமுத்து விண்ணம் பலபல புட்பராக, மலங்கார மீரேழ் நூபுவத்தொன்றாய் நந்தத் தவிசிலே கொலுவிருந்தா, சிலங்கு முகம்மதா மிருக்கும் பெண்ணை யெல்லாக்குழுவுமெயெழுந்து பார்த்தார். (216)

(இ-ள்):— அதன் மேனி முழுவதும் குர்ஆன், அட்சரங்களாற் பொதிந்து, சுறுமாவிட்டும், இருந்த தவிசோ பதினான்கு நூபுவத்தின் ஒளிவுகளுடன் நவரத்ன சுஜிதாதிகள் வைத்தமுத்தியது. இப்பேர்ப்பட்ட குறத்தையுடைய முகம்மதியாவை ஸமஸ்த உலகங்களும் எழுந்து பார்த்தன. எ-று.

பசர்த்தார் பலபேர்கள் பலவிதமாய்ப் பாவநன்மையும் பலனும் வேறும், வேற்றுமையாக வதனங்கண்டோர் வேறே வேறெதான் பலனையென்றும், பார்த்துக் கலத்தைத்தான் லெவ்குதனிற் பாங்கா யெழுதுமென் றிரையுரைக்க, வார்த்தை நானென்னவென்று சொல் வேன் வரையும் லெவ்குட வரிசை சொல்வேன். (217)

(இ-ள்):— முகம்மதியாவைப்பார்த்த கல்குகளின் கூட்டங்களுக்கு திராணி போல் கிடைத்த பலாபலன்களை தீமைகளைப் பற்றி எழுத வேண்டியதற்காகவே லௌஹுல் மஹபூல் பலகையில் எழுதும்படியாகச் கலத்துக்கு உத்திரவு செய்யப்பட்டது. அதன் வரிசையைச் சொல்கிறேன். எ-று.

வரியின் முதலவன் நிருநாமத்தை வகையாப்பிசுமிலைமுத லெழுதி, யுரிய படைப்பெல்லா மடிபாரென்று முயிறு மவனல் லதில்லையென்று, மரிய வுயிர்க்கெல்லா முலகுதனி லன்னங் குறையாமற்கொடுப்பெனென்றும், பெரிய தவத்தோரை மறுமையில் பிரிசப்படுத்தியே வைப்பெனென்றும். (218)

(இ-ள்):— லௌஹில் முதல் வரியில் அல்லாவுடைய திருநாமமாகிய பிஸ்மிலை எழுதி, அப்பால் இப்போது எழுந்தபடைப்பு

கனெல்லாம் தப்புடைய அடியார்கள் என்றும், எல்லா நூஹுகளும் அல்லாவை அன்றி வேறில்லை யென்றும், உலகத்திலுள்ள இந்த ஜீவாத்மாக்களுக்கெல்லாம் இரணங்கள் கொடுக்கப்படுமென்றும், மஅரிபாவுடைய மஹான்களுக்கும் மறுமையில் பெரிய தாஜாத்துக்களைக் கொடுக்கப்படுமென்றும். (இன்னும்)

வையம் பாவிச ணரகுக்கென்றும் வாழுந்தவமெல்லா முகம் மதென்று, மெய்தங் கலிமாத்தான் லாஇலாக இல்லல்லாவென்றுமே யெழுதித், துய்ய கலிமாவை முகம்மதுற்றகுலில்லா ஹியைப்பின்னெழுதிச், செய்ய நபிபேரு மியார்கள் பேருஞ் சேரவெழுதியே படைப்பெயெல்லாம். (219)

(இ-ள்) — உலகத்தினுள்ள பாவிசை நரகத்தில் தள்ளப்படுமென்றும், நன்மையாளர்களை சொர்க்கஞ் சேர்க்கப்படுமென்றும், தவமெல்லாம் முகம்மதுக்கு உள்ளதென்றும், எல்லாவற்றுக்கும் கலிமாவானது லாஇலாஹ இல்லல்லாஹு முகம்மதுற்றகுலில் லாஹி யென்றும், கலிமாவை எழுதி அத்துடன் நபியவர்கள் பெயரையும், நால்யார்களின் பெயரையும் எழுதி குர்ஆனையும் எழுதி (இன்னும்)

எல்லாப்படைப்பிறை தனைவணங்க விணங்குந் தவமோடும றிவுஞ்சொல்லி, நல்லார் தவமோடு பாவநன்மை நடப்பாரினித் தொகையாகவென்று, சொல்லுஞ் செயல்நன்மை சுவர்க்கஞ்சேர்வார் துன்பநரகாள்வார் கொடியோரென்று, மெல்லாம்லெவ்கிலேகல மெழுதி யெழுந்த குழுவுல்லாம் வகுத்தெழுதும். (220)

(இ-ள்):— வணக்கம் இப்படி, பாவமிப்படி யென்றும், அது அதுகளுக்குக் கிடைக்கும் கூலிகள் இன்னது இனியது என்றும், கலமானது எழுதிவிட்டு அப்பால் முகம்மதைப் பார்த்த கூட்டங்களின் பிரிவுகளை எழுதுகிறது. எ-று.

எழுதும் விதமானபலனேதென்ற லெங்கண்முகம்மதையெவ்ருங்காண்ப், பழுதில் லானபி சிரசுகண்டார் படைத்தோன்மலக்கவர் குழுவுமாகு, மெழுதுந்திருநாமம் வேறுவேறே யில்லக்கும் நபியவர் நுதலைக்கண்டோர், முழுது நபியாகு நாமம்வேறும் முகம்மதுநபி விழியைக்கண்டோர். (221)

(இ-ள்):— என்னவென்றால் முகம்மதின் சிரசின்வடிவைக்கண்டவர்கள் மலக்குகளாவார்கள் என்றும், முகம்மதுடைய துதலைக்கண்டவர்கள் எல்லாரும் நபிமார்களுக்கும், றகுல்மார்களுமாவார்கள். இன்னும் முகம்மதுடைய விழிகளைக் கண்டவர்கள்.

கண்டாரிதையவன் தீதாறையுங் கருணைமுகம்மது தீதாறையு, நன்றும்த் தெரிசித்தோர் நாமம் வேறும் நபின் னிருசெனி கண்டோ ரெல்லா, மென்றுமறைநெறி யறிவுக்கேட்டுமிதமாய் நடப்பவர் நாமம் வேறு. மன்றே நபிகுமிழ் கண்டோரெல்லா பவரே மூமினென் றறியலாமே. (222)

(இ-ள்):— கண்களைக் கண்டவர்கள் அல்லாவையும் றகுலையும் கண்ட குதுபுமார்களாவார்கள். இரண்டு செவிகளையும் கண்டவர்கள், ஆலிம்கள், புலவர்கள், பாவலர்களாவார்கள். சுன்னத் தைக் கண்டவர்களெல்லாம் முஃமினாவர்களாவார்கள். எ-று.

அறிவு பொருந்தியமறைநெறியை யறிந்தோர் நபிமொழிதிரு வாய்கண்டோர், நிறையுங் குரலோசை கழுத்துள்ள நேரே தெரிந் தவர் காபிலாது, மறைய நிறைகாபில் குழுவுவல்லோரு மாற்பு முகம்மதை மகிழ்ந்துகண்டோர், பிறகுதீனாகுமவுலாருலம் பிரிய முகம்மது பிறமுங் கண்டோர். (223)

(இ-ள்):— இன்னும் முகம்மதின் திருவாயைக்கண்டவர்கள் குர்ஆனை மனனமாயுள்ள ஹாபில்களாவார்கள் என்றும், இன்னும் மார்க்பைக்கண்டவர்கள் கல்பு திறந்த சீமாண்களாவார்கள். முதுகைக் கண்டவர்கள், மல்லா இஸ்லாம்களாவார்கள். எ-று.

கண்டா ரிளவயிரல்லாவுக்காக்காங் தடிந்த பசியாற்றுங்காமி லாகும், கண்டாரிருப்பிட மிறைபதந்திற் காஷிதிலைப்பெற்ற அவுலி யாக்கள், நன்றும் வலக்கையைக் கண்டோரெல்லா தாயன் பரத்திலே கைச்செய்வோரு, மென்றுமிடக்கையைக் கண்டோரெல்லா மேற்கும் ஷகீதுகள் வெற்றிபெற்றோர். (224)

(இ-ள்):— வயிற்றைக் கண்டவர்கள், அன்னதானம் செய்கிற வர்களாவார்கள். அந்ன் ஆசனங் கண்டவர்கள் அவ்லியாக்க ளாவார்கள். இடது கையைக்கண்டவர்கள் பீஸயில் செய்கிற ஷுஹுதாக்களாவார்கள், அதிலும்வெற்றி பெறுவார்கள். எ-று.

வெற்றி முகம்மதி னிருதுடையும் விருப்பித் தெரிசித்தபேர்க ளெல்லா, மெத்தநடந்துதரண்ககபாவிலே மேனியிலங்வேறுசு- செய்தோர், முற்று முமுந்தாளின்கீழே கண்டோர் முகம்மதுநபியு ம்மத்தோரிற், பத்துநாட்டொழும் பலநாள்விட்டுப் பரவமலை யேனும் பஞ்சேயாகும். (255)

(இ-ள்):— இரண்டு துடைகளைக்கண்டவர்கள் மக்காவில் போய் ஹஜ்ஜு செய்வார்கள். முமுந்தானுக்குக் கீழே கண்டவர்கள். பத்துநாள் தொழாமலும், அப்பால் தொழுதிறதமாய் அலைகிற ஏமாற்றுத் தொழுதையுள்ள பாவிளாவார்கள். எ-று.

பஞ்சத்தனமான தீனோரென்றும் பாங்கு நடைபிடிபலதறியார், மஞ்சுடைநிழல் முகம்மதின் மலரின் பாதத்ததைக்கண்டோர் களு, துஞ்சுகழான முகம்மதின் மேனிமுழுதுமே கண்டாரிஃலை, யஞ்சிற்பிரகாசஞ் சுற்றிவந்தே யணுவுங்கண்டிலார் குபிரானதே.

(இ-ள்):—இந்த விதமாக பலபல உறுப்புகளைக்கண்டார்களே யல்லாமல் ஒருவராவது முகம்மதைக் கண்டவர்கள் கிடையாது, ஒன்றுமே காணாத ஒரு கூட்டம் கடைசியில் நின்று பரதவித்தது அது காபிரீன்களாயிற்று.

குபிருக் கதிமகா மனத்தங்கூட்டம் கூட்டம் பிதற்கணந் தனையகற்று, நபியைப் பிதற்கணஞ் சுற்றாமலு நாடுந்தெரிசனை காணாமலும், ஹபியைப் பிதற்கணம்வந்த பேரைக்காண்க நாணியை நின்றோரெல்லா, முகியாபலவுயிர் மிருகமியாவு முனாபிக்கெனும் ஜாகில் ஷைத்தான்குலம். (227)

(இ-ள்):— அந்தக்கூட்டம் ஒவ்வொரு கூட்டத்துக்கூடக் கிடைத்தி ருக்கும் தறஜாத்துக்களைக் கண்டு வெட்கி நாணி முகங்கோணி மற்ற கூட்டங்களுடன் வந்து சேராமல் மதிமறந்து போய்நின்றது இதில் தின்றுந்தான் ஷெய்தானும் அவன் கூட்டங்களும் இணை பிசிந்தது. எ-று.

ஜாகில் குலமான ஷைத்தான் குலஞ் சகல குலமற்றச் சாதிக்கெல்லாந், தாக்கில் லாக்குல நாமவேறும்த் தங்கியவர் நின்ற தூரத்தாலே, பாக்கியந் துன்பம் பாவநன்மை பலனுயிவளவென் றெழுதுங்கலம். நோக்கிப்படைப்பெலாந் திருமுன்னாக தொடியில் வரச்சொன்னுக்கத்தானவன். (228)

(இ-ள் :— அப்போது அந்தக் கூட்டத்தாருக்கு ஜாஹில் கூட்டம் என்று பெயர் சொல்லப்பட்டது. எல்லாக் கூட்டத்தாருடைய தூஷணைகளும் செய்யப்பட்டது. இந்த விபரமெல்லாம் கலம் எழுதி முடிந்த உடனே ரப்பு எல்லா கூட்டங்களையும் தன்சமூகம் வரச்சொன்னான். எ-று.

அவனே படைப்பெல்லா முன்னிறுத்தி யண்ணல் முகம்மதை யறுஷுதனிற், புவனம் பதினாறு முகவிளக்காய்ப் புதியோன்றிரு முன்னே கொழுகிவைத்துத், தவனமாயென்னைப் புசுமுமென்றான் தாயும் காயுமாய்ப் புசுமும்போதி, லவனி யுலகுயிர், மலக்குமற்ற வாவியமைக்கின்ற வுயிரையெல்லாம். (229)

(இ-ள்):—படைப்புகள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து நின்றவுடன் தன் ஆஷிக்காகிய முகம்மதியாவை அறுஷுடைய ஹாலின் பதினாறு லோகங்களுக்கும் சுடர்விடக் கூடிய ஒரு தூண்டாமணித் தீபமாகத் தொங்கவிட்டு சொல்கிறான். (எ-று)

எல்லா வுயிரையு முன்னிருத்தி யேக பெரியவன் பரிமானமா, மெல்லா மமைத்தேனா னெனதாசையா லென்றாசையை யெவர்க்கு யீந்தேன், வல்லோ னருதிசை நிறைந்தபேரும் வம்பாங் கொடும் பாவிக்கில்லையென்றே, அல்லா வுரைப்பதுக்கெவ்வுயிரு மந்தப்பரி மாணுக் குகையுந்தானே. (230)

(இ-ள்):—நீங்கள் என்னைப்புகழுங்கள் என்றான் தாயும் காயும் என்று புகழ்ந்தார்கள். அப்பால் ரப்பு கல்குகளைப்பார்த்து உங்களை யெல்லாம் படைத்தேன் என் ஆசையாலே இப்போது என் ஆசையை உங்களுக்குத் தந்து விட்டேன் என்றும், ஆனால் என்னாசை ஒன்றிருக்கிறது. அது பாவிசளுக்கு கிடையாது, நாதாக்களுக்குக் கிடையாது. எ-று.

உகைய மாகவே யிறைவகுத்த வுயிரென் றுரைப்பதுமொரு குதிரளாம், வகையா லிறையவன் முன்னிறுத்தி வடிவதில்ங்கிய தனதாசையிற், றுகையி லடங்காத விறையாசையிற் றெட்டுத் தெறித்தானே துள்ளிச்சுடர், பகையில் லாவுயிர் வலதுக்கெல்லாம் பட்டு திரையாசை யொளிவானது. (231)

(இ-ள்):—உதயமென்பது ஒரு விதமான கூட்டம் அது ரப்புடைய ரகுமத்தாக இருக்கும், அதில் நின்றுந்தான் கல்கு

களுக்கு இஷ்க்கு கிடைத்தது, அது தான் எல்லாத்துக்கு முல கருவி யாக இருக்கும். எ-று.

ஒளிவு யிறையவ னாசையாகு மொளிவுமுயிர்க்கெல்லாமொரு வனிந்தான், நெளிவொன் றெளிவான விறையாசைதான் நிறமுங் குறைவுமாய் பலவிதமாய்க், கொழுகி யிறையாசைதரித்தமட்டுங் குதாயி னருளல்லோ யுதித்ததப்போ, வழுவில் லாதவன் சுமாலியத்தி லனைத்து முயிர் பொங்கி யாசையாச்சே. (232)

(இ-ள்):— ஒளிவு ரப்புடைய இஷ்க்கு அதுதான் பலபல தோற் ரப்பொருட்களாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. ரப்பு இஷ்க்கு கல்குகளின் இஷ்க்கு என்பது எப்படி என்றால்! அது அவனுடைய சுமாலியத்தில் நின்று வெளியானது. அதுதான் ஆலம் இன்லான் என்பது. எ-று.

ஆசை யிறையவ னருளினாலே யந்த றூகெல்லா மதிமோக மாப், பாச பொருறாகை யொருறாகுதான் வந்து தழுவி யேமுகத் ததுவு, மாசையொருறாகை யனேகப்றாகை யாசை யாகத்தா னொருறாதமாய்ப், பாசமாய்க் கட்டித் தழுவினதும் பாரி லுயிர் சேரும் பரிபாரமே. (233)

அப்படி அல்லாஹுத்தாலாவின் இஷ்க்கென்ற மோகத்தால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ரூஹுகளெல்லாம் ஒன்றோடொன்று அனைத்து முத்தி முகந்துக் கொண்டதுகள். அத்தகைய குதுகுலத்துடனிருந்த ரூஹுகளெல்லாம் தங்களின் ரூஹுகளை உற்பத்தி செய்ய காரண பூதியமாயிருந்த நூறுல் அஹ்ம தியாவின் ரூஹில்வந்து அடைக்கலம் பூண்டுக்கொண்டதுகள் அப்படி அடைக்கலம் பூண்டுக்கொண்ட ரூஹுகளை நூறுல் அஹ்மதியாவென்ற பரஞ்சோதிதன் கருணை என்ற அன்பால் அனைத்துக்கட்டிக்கொண்டது, அந்த மதிமையின் வல்லபத்தால் எல்லா ரூஹுகளும் தன் பரிவாரத்துடன் ஒன்று சேர்ந்துக்கொண்டதுகள்.

பாரப் பெரியவ னொளிவாசையிற் பலன்பெற் றிருந்தோரைப் பகரக்கேளீர், நேரிற் பெரியோரு மிமையோர்களு நிலத்திலறியாம லிறப்போர்களு, மாரு யிறை யிறைவாசை தரித்தில்லர் தானெல்ல வெஷயித்தானுக் கெர்சுருவுமா, மேரு பறுலாசை தரியார்குத மிம்மை மறுமைக்கும் பாவிதானே (234)

(இ-ள்):— அந்த ஒளிவை யருசரித்தவர்கள், மலக்குகளும், ஜின் களும், அருசரியாதவர்கள் கொசுருக்களும், பாவிசளுமாகும், எ-று.

எல்லாந் திருமுன்னே நிறுதிங்கொண்டங் செங்கோன்பரி
மான மேதுசொல்வா, செல்லாப் படைப்புக்கும் பொதுவாயொரு
வென்ற னமானித யிருக்குதென்றும் அல்லா வமானிதமென்ற
பொரு ளறியபெரும்பொரு ளரர்சுமப்பா, ரெல்லா மலக்குஜின் பரி
யுத்தேவு மென்றன் மனுவானதெவ்வுயிரே. (235)

(இ-ள்):— இவ்வளவு படைப்புகளையும் றப்பு தன் திருசமுக்கத்
தில் நிறுத்திக்கொண்டு, என்னிடம் ஒரு அமாநிதம் இருக்கின்றது
அது மெத்தப்பார தூரமானது, அதை உங்களில் யார் சுமப்பார்
சொல்லுங்கள் என்றும். இன்னும்

எல்லா வுயிர்களே சொல்லக்கேளு மென்ற னமானிதஞ் சித்
தாமலே, நல்லாப்பேணார நாருசேர்பே னாயனுபிரான வமானி
தத்தை வல்லாண்மையுடன் பேணிவைக்கவலுமைக்குலமாரு சொல்
லுமென்றான், அல்லாதிருமுன்னேயுயிர்கள் சொல்லு மாதிபெரிபோ
னாதப்பிரானே. (236)

(இ-ள்):— அந்த அமாநிதத்தைப் பேணுக்கீ நாகஞ்சேர்ப்பேன்
அதைப் பேணிச்சுமந்து காப்பாற்றுவவரைச் சொல்லுங்கள் என்று
றப்பு சொன்னான். எ-று.

ஆதி பெரியோனே தம்பிரானே யறியும்வகை யெல்லாம் வகுத்
தவனே, சோதி பெரியவா வமானிதத்தைச் சுமக்கத் தகுமில்
லாக்குலங்களென்றும், நீதி மலக்குஜிசுபலவுயிரு நோயிறை
முன்னேயே லாதென்றும், ஆத நயியொளி யிறையை நோக்கி யந்த
வமானிதஞ் சுமப்பேனென்றே. (237)

(இ-ள்):— அதற்குப் படைப்புகள் சொல்லும் றப்பினி! பெரி
யவனே? அந்த அமாநிதப்பொருளை எங்களில் யாருக்கும் சுமக்கச்
சக்தியில்லை யென்று சொல்லிவிட்டன. அதன் பிறகு ஆதம் நயி
யாகிறவர் றப்பை நோக்கி நான் அந்த அமாநிதத்தைச் சுமக்கி
றேன். எ-று.

சுமப்பே னெனச்சொல்ல வாதநயி சொன்னானிறையவன்
கொடுத்தேனென்று, மமைப்பேன் முகம்மதை மனுக்குலத்திலாவத்
துயிரெல்லா முமக்கடுமை, சமைப்பேன் மறைநாலுமனுடர்க்காருஞ்
சகல படைப்பெல்லா மனிதர்க்காரு, மமைப்பேன் சுவர்க்க
முமுலகவாழ்வை வையமனிதர்க்கே படைத்தேனென்றான். (238)

(இ-ள்):— அவ்விதம் ஆதம் நயி நான் சுமப்பேன் என்று
சொன்னதின் பிறகு றப்பு அப்படியே கொடுத்தேன், முகம்மதை
உம்முடை மரபில் உற்பத்தி செய்கிறேன், ஆலத்தை யெல்லாம்
உமக்கு அடிமை ஆக்கிறேன், நாலு வேதங்களும் உமது சந்ததிகளுக்
காக இறக்கின்றேன், சகல ஜந்துக்களும் உமது சந்ததிகளுக்கே
ஆக்கி வைக்கிறேன். என்றான். எ-று.

படைத்த படைப்பெல்லா மனுடர்க்காரும் பார வமானித
மேதோவெனி, வெடுத்த முகம்மது மார்க்கந்தனி வெள்ளை யவனென்
றேயினையில்லாமற், சடத்தி லொளித்ததுபரமே யென்று தானே
தானென்றுந் தானிறையக், கொடுத்தேன் மனுடர்க்கு மனுக்கு
லத்திற் குருவுமுகம்மது நானேயானேன். (239)

(இ-ள்):— நான் படைத்த படைப்பெல்லாம் மனிதற்குத்தான்,
அமானிதமாவது, என்னை அறிகிறது, அறிந்து வணக்கஞ் செய்
கிறது, அதற்கு சற்குரு முகம்மதாக இருக்கும், முகம்மது என்பது
நானேயாகுத. என்று ஆதத்துக்கு றப்பு சொன்னான். எ-று.

நானே மனுடர்க்குச் சொந்தமென்று நாயன் பரிமாணமு
ரைக்கும்போது, வேணவகையான லுயிர்களெல்லாம் வேண்ட
வேண்டிய நயியைக்கேட்டு, மென்ன விதத்தாலு மனுருபமா
யென் தன் முகம்மதை யமைப்பேனென்று, சொன்ன மாராயமனு
டர்க்கிறை சொல்லத் தொலையாநான் வெள்ளிபத்தி (240)

(இ-ள்):— நானே மனிதர்க்குச் சொந்தக் காரானுவேன்
என்றும் சொல்லினான். என் ரூபத்தில் முகம்மதை மனிதர்களுக்க
கிடையில் உற்பத்தி செய்வேன் என்றும் றப்பு நல்லமாராயஞ் சொன்ன
நாளாகிறது வெள்ளிக்கிழமையாக இருக்கும். எ-று.

பத்துத்தெய்தியி லாறுநாளிற் படைத்த படைப்பெல்லாமிறை
முன்னாக, மற்றநாளொன்றுசனிக்கிழமை மன்னன்படைப்பெல்லா
முன்னேநிற்கக், குற்றப் பாவிச னாரகுதனிற் கொடுமைத்தழன்
மூட்ட வேணுமென்று, முத்த பரிமாண மிகருமிலேயுமது சுதுப்பிட்ட
பேழைவாங்கி. (241)

(இ-ள்):—பத்துதிகதி ஆறுநாளையில் எல்லா வஸ்துவும் எழுந்து
நிற்க, மற்றுவது நாளாகிய சனிக்கிழமை யன்று பாவிசளுகாக
வேண்டி நாசத்தில் நெருப்பு மூட்டவேணும் என்று இஸுரூயிலை
அழைத்து உமது பேழையைத் திறந்துவையும் என்றான். எ-று.

பேழை திறந்தழ னாகேற்றவும் பெரியோ னுரைப்படிமெழுப்
பேழையை, மீளத் திறக்கவு நெருப்பின்மீதின் வேங்கைப் புலி
யொன்று வெள்ளையாகத், தாழப் பதுங்கியே வாலடித்துத் தலை

யையுயர்த்தியே யிருந்துகொண்டே, யூகி யிடுங்கொடை வானிடி
குபா லொலித்துக் குரலோசையேதுசொல்லும். (242)

(இ-ள்):— அப்படியே தன் பேழையைத் திறந்து வைத்தார்.
குயிரென்று பத்திய நெருப்பில் ஒரு வேங்கைப்புலி வெள்ளை நிறமாக
வாலை யடித்து, தலையை உயர்த்திக்கொண்டு கோடைகாலத்து
இடிபைப்போல் கெர்ச்சித்து சொல்லும். எ-று.

சொல்லத் தொலையாத விதங்களெல்லாள் சோதிபெரியவன
மைத்தெல்லாம், அல்லா வொருவனே யழியில்லாதா னரியபடைப்
பெல்லா மழியவென்று, நல்லான் படைப்பெல்லாமழிக்கும்வேங்கை
நானே மவுத்தென்ற நாமமாகுள், சொல்லாற் செயலாலும் வலுமை
யாலும் கருப வருவான சோதியெல்லாம். (243)

(இ-ள்):— நானாகிறது. நப்புடைய படைப்புக்களையெல்லாம்
அழித்து விடக்கூடிய வேங்கையாகிய மவுத்து நானாக இருக்கும்.

எல்லா மழிப்பது நானேயாகு மிறையே னெருவனேயிருப்
பதாகு, நில்லா தெனக்குமுன் நெருபடைப்பு நீறு பொடிசெய்வே
னிமிடத்துள்ளே, வல்லோ னறுவேடாடு வான்முனியும் வகையு
மலக்குகள் பலவயிருங், கல்லு மலைபுல்லும் விருட்சம் பூடுங்கத்தக்க
பெரியவனமைத்தெல்லாம், (244)

(இ-ள்):— என்னாலேதான் வஸ்துக்களும், கல்குகளும், அழியும்,
என் முன்னே எப்பேர்ப்பட்ட அண்டலங்களும், பொடி, பொடியிப்ப
போகும், மலக்குகளும், ஜின்களும் என்னால் அழிந்துபோவார்கள்.
எ-று.

எல்லாமழிக்கவேயெனைப்படைத்தா னெங்குநிறைந்துநானிரு
பேனென்றுள், சொல்லுங்குரலோசைசிலமுளக்கந் தோன்ற நடுங்
கியே யுயிரனைத்து, மெல்லாந்தடுமாறி நினைவழிந்தே யிருந்த திருந்
தாப்போ லுருகிநீரு, யெல்லா முன்போலே நகுமத்தென்று
யிறையேன் கடலிலே விழுந்துபோச்சே. (245)

(இ-ள்):— மவத்தானது இவ்விதம் சொன்ன சொல்லால்
படைப்புக்களெல்லாம் நடுநடுங்கி உருகி நகுமத்தென்னும் கடலில்
நீராய்க் கலந்து விட்டன. எ-று.

விழுந்த வுயிரெல்லாங் கடனீர் தன்னில் விருப்புற்றெழுந்துமே
விறையேநோக்கு, விழுந்து சுஜாதிலே விழுதும்போது மேலோனி

சுருயீ றன்னைக்கூயிக், சுழிந்தநெருப்பைத்தா னாகுதனி கையால
ணன்முட்டிச் சுவையாகச், சினந்த வேங்கையைப் பேழை மீதிந்
சீக்கிறமாக வடையுமென்றும். (246)

(இ-ள்):— அங்க படைப்புடன் நப்பை நோக்கி ஸுஜாதில்
விழுந்து கிடைந்தன. அப்போது நப்பு இஸ்ருயிலைக்கூப்பிட்டுநெருப்
பை நாகத்தில் அடைக்கவும், புலியைப்பேழையில் அடைக்கவும்
உத்திரவு செய்தான். எ-று.

அடைத்தார்வேங்கையைப்பேழையில்த் தவனலைத்தானாகிள்முட்
டவெடுத்தவாங்காரகோபமாகவெழுந்த நாகமுமொரு கழலாய்த்,
தொடுத்த நாகவுதான் பத்தொன்பது துய்யோன்ப தியெல்லாமழிப்
பேனென்று, கடுத்த சினங்கொண்டுவாளை நோக்கிக்கடிக்கிரகேழும்
வருகும்போது. (247)

(இ-ள்):—அதுபோல் வேங்கையைப் பேழையிலும், நெருப்பை
நாகத்திலும் அடைத்தார், உடனே எழுநாகங்களும் அழன்றுமுந்து
வானங்களைப் பொசுக்கி விடுகிறதுபோல் வரும்போது. எ-று.

எழு பூயியுமதிரவேங்கை யிகியின் முகக்கத்தான் மிகநடுங்கி,
நாளும் பாதாள லோகநோக்கி நழுதும் பூயியைச் சுமக்கவென்று,
காளைச்சிரசொன்றுவளைந்தகொப்பு சுவையு மொன்பது லட்சமாக
வேழு புவிபதி னெண்ணாயிரம் மெல்லா ஆலமுஞ்சுமக்கவைத்தான்.

(இ-ள்):— மேற்படி புலியின் சப்தத்தாலே எழு பூயிகளும்
அதிர்ந்துவிட்டன. அதை அசையாமல் சுப்பதற்காக வேண்டி
ஒரு காளைமாடு அதற்கு வளைவான கொப்பு அதன் பணர்கள்
ஒன்பது லட்சம் உள்ளது. அதை ஏற்படுத்தினான். எ-று.

சுமக்கு மிடபத்தைத் தகுததருவுள் சுமக்கு முசிதான் தகுத்
தருவை, யமைக்கு முசியைக் கிண்ணமேந்த வந்த கிண்ணத்தை
யாவுமீதிந், சமைக்கு மரவுக்கோர் நவரமாளி சலை மகரத்தின்செ
குளிநிற்கும், நிமைக்கு நெடுக்குமுன் னுனிமலை விருண்டசல
மேலே மகரநிற்கும். (249)

(இ-ள்):— அந்தக்காளை மாட்டைச் சுமக்க ஒரு கலசத்தை
உற்பத்தி பண்ணினான், கலசத்தைத் தாங்க தலுந்தருவை உண்
டாக்கினான், அதிலொரு கிண்ணத்தை உண்டாக்கினான், கிண்ணத்
தை ஒரு பாம்பைக்கொண்டு தாங்கச் செய்தான், பாம்பை ஒருமீனைக்

கொண்டு தாங்கச் செய்தான். அந்த மீன் இருண்ட சமுத்திரத்தில் நிற்கும். எ-று.

நிற்குக்கடருய்கிறுநிமலையி னேராயனைத்தமே நழுவுப்போது. வைக்கு நிலையாக நாகினுட வடக்குவாசவினிந்துத்திவைத்தா'னெக் குநாகுவான் குறுஷறுசு மோங்கும் விருட்சமும் லெவ்தகல, மற்ற குஞ்சுவர்க்கபா தாளலோக மைம்பதினாயிரம் புரிசைதாங்கும் (250)

(இ-ள்):— அந்த இருட்டு கடலை நாகத்தின் வடக்குவாசவின் வழியாக உள்ள அக்கினிக் கோட்டையண்டை ஆக்கிவைத்தான் எ-று.

தாக்கஞ்சரியவுஞ் ஜிபுரியிலைத் தலங்க ளனைத்திலுங் கலிமா த்தனைதை, தாக்கு யிறைசொல்ல முன்னிலையிற் றக்க பதியெல்லா நிதானமாக, மீக்க பதியெல்லா நிலையாய்நிற்கு மேலை வாராம னரகுசுடத், தக்கபெரியவன் ஹயாத்துல்கைபார் தண்ணீர் தனைக் கொண்டே படைத்தாளெல்லாம். (251)

(இ-ள்):— அப்பால் ஜிபுரியைக்கொண்டும் எல்லாத் தலங்களிலும் கலிமாவை ஏழுதச் செய்தான். நாகத்து கொதிப்பு மேலே வாராமல் ஹயாத்துல்கைபார் கடலை அமைத்தான். (எ-று)

படைத்த பெரியவண்ணிருள றையிற் பண்டுறுக்கத்தாகவிறுந் ததுதான், ஞெடுத்த அலிபாக வொளியளர்ந்து துய்யொன்முகம் மதுமதிற்பிறந்து, விடத்திற் பவளமாய் நபியிறகு விறையின்வலதி ல்வெண்டாளமாகத், தொடுத்த நடுநிலையாதம்பச்சை துலங்கு முச்சுடரீலங்குப்போது. (252)

(இ-ள்):— நப்பு தனியே துத்தாயில் இருந்து அலிபை வெளியாக்கி முகம்மதை அதில் நின்றும் வெளியாகச் செய்து முத்து, பவளம், பச்சை என்னும் முச்சுடர்களையும் படைத்து இலங்கும் போது. எ-று.

முச்சுடரென்கு யிலங்குப்போது முத்தநிறைந்திடு யிருக்க ளெல்லா, மச்சங் கலங்கியே திசை விட்டோடி அஜாசி லெனுமொ ருவுருவெடுத்தத், துட்சணத் தோஷன் கொடியன்காலன் றுஷ்ம னரகில்வந் திருந்துகொண்டான், வைச்சநாகமே துலங்குமற்ற வகையுயிறையவன் ருளிபடைத்து. (253)

(இ-ள்):— முச்சுடர்கள் இலங்கும்போது, அதைக் கண்டு வெருண்டோடின இருட் கூட்டங்களானது அஜாசி லென்கிற ஒரு உடம்பெடுத்து, அதன் முகூர்த்தமாக கொடிய பாதகனும், பாம்பு பயலும், காலனுமாகிய மூதேவியான இபுலீசு, நாகில் வந்திருந்து கொண்டான். எ-று

படைத்த நிறுத்தவே யுலகுநிலை பாராதேழிந் தரிக்குப்போதி, லடுத்த கவியா நாகப்பந்தி லசாசி லெனுமொரு மலக்குண்டானான், வெடித்த கழுதைபோற் றறலோசையும் வேகமிருகப்போற் கரடி ரோமந், துடித்த குரங்குகை நாக்குவடுத் துதிக்கை மதகரிசாலும் வாலும். (254)

(இ-ள்):— மற்றபடி ஹாயியா என்னும் நாகத்தில் அஜாசில் என்று ஒரு மலக்கு உற்பத்தியானான், அவன் குரலோசை கழுசையைப் போலும், வேகம் புலியைப்போலும், கை குரங்கைப் போலும், வாலும், காலும் யானையைப்போலும். எ-று

வாலும் பனைத்துடலரவுத்தம் வாயில் விசிதாற்றஞ் சிரசிற் கொம்பு, கோலும் வலக்கையி லீடக்கைகொள்ளி கொடுமைத்தன மெல்லாங் குடியிருந்த கோல மிபுலீசு பிறந்த நாளாங் கொள்ளி நாகுக்கு வைத்த நாளா, மாலத்துயிரெல்லாமவுத் துண்டான வவதிபிறந்தநாட் சனிக்கிழமை. (255)

(இ-ள்):— உடல் பரம்புபோலும், வாயில் பீ நாற்றம், தலையில் கொம்புகள், வலது கையில் கிழக்கோலும், இடது கையில் நெருப்புக் கொள்ளியும், கொடுமைத் தன்மெல்லாம் உள்வனாகவும், பாவி இபுலீசு பிறந்தான். ஆனதால் சனிக்கிழமை இபுலீசு பிறந்த நாள் நாகுக்கு நெருப்பு மூட்டின நாளாகவும் இருக்கும். எ-று

சனியோடேழுநாட் சரியானபின் சாற்றுயிறையவன் பரிமாண மாந், தொனியா மவுத்தான வேங்கையுட துடிக்கர லுமிரெல்லா முருகிநீருய்ப், பனியாய்க் கடனீரிற் சேர்ந்திருந்த பாரமலக்கான வுயிரை யெல்லாத், தனியோன் மலக்கெல்லாம் வாருமென்றான் ருனே மலக்கெல்லா மெழுந்தாரப்போ. (256)

(இ-ள்):— சனிக்கிழமையோடு ஏழுநாளும் சரிநிரப்பின பிறகு மேற்படி மலத்தின் சப்தத்தால் நடுநடுங்கி ஸஷ்டாங்கத்தில்

வீழுந்துகிடந்த மலக்குகளை யெல்லாம் நகுமாள் அழைத்தாள்
உடனே மலக்குகள் எல்லாரும் கிட்டவந்து கூடி நின்றார்கள். எ-று

எழுந்தே யிறையவன் மலக்கிண்கூட்ட மெண்ணிலடங்காத
வேககூட்டம், வீழுந்தபோதுதான் றாதமுன்னே வேறேவேற
தானுருவெடுத்துக், குளிர்ந்தநீர்சூடு நவரெத்தினக் கோலம் பல
ரூபம் பெரும் படைப்பு, மெழுந்து பெருங்கூட்ட மிறைமுன்னாக
நிற்குமிறையவனேது சொல்வான். (257)

(இ-ள்):— அவர்களுடைய றாஹுகள் எல்லாம் வேறு வேறு
ரூபங்களுடன் வந்து நப்புடைய சமூகத்தில் கூடி நின்றன. எ-று

சொல்லுமிறையவன் பரிமாணந்தான் சொல்லத் தொலையாத
விமையோர்களே, யெல்லா மெனைத்தானே புகழ்ந்திடுங்க ளென்ற
னேவலைச் செய்திடுங்கள், வல்லாண்மை பொய்யும் பெருமை
கோபம் வைய்யா முகம்மதை வரமேசெய்யு, மெல்லா மலக்குட
குலமல்லாதே யிறையோன் மலக்குக ளுலுபேரும். (258)

(இ-ள்):— நப்பு மலக்குகளைப் பார்த்து நீங்கள் எல்லாம்
என்னைப் புகழுங்கள்? என்னுடைய ஏவலைச் செய்யுங்கள், ஆங்காரம்,
பெயர், பெருமை, கோபம் இந்தப் பாவச் செயல்களைச் செய்யா
திருங்கள், என்றான். எ-று

நாலு மலக்குட னிருப்பதேழும் நாயன் பரத்திலே யிருக்க
வென்று, மேலு மிமையவர் குலத்துக்கெல்லா மேலாந் தலைவனா
பாஜாசீல்தன்னைக், கோலும் கரத்தானைப் பார்த்துக் காவல
கொண்டேயிறையவ னிறையேவலை, ஆலவமைத்தவன் அஜாசில்
தன்னை யரசங்காவலென் நப்போவைத்தான். (259)

(இ-ள்):— இது முடிந்த உடனே நாலு பெரிய மலக்குகளையும்
இருபத்தேழு மலக்குகளையும் பார்த்து நமது அறவுடைய அலுவலை
செய்யவேண்டுமென்று அமைத்தான். அஜாஜீலை எல்லா மலக்கு
களுக்குந் தலைமைத் தளமாக ஆக்கிவைத்தான். எ-று

அரசுக் காவல னஜாஸீலென்று மவன்கையடக்கமாயினையோ
ரெல்லாம், வரிசைப் பணினிடையிறையேவலை வழமையாகவே
கோடி காலம், அருஷைப் படைத்தவன் லவகுதனி லாதிமுதற்

ருளே யெழுதிவைத்தான். பிரிச மாகவென் மலக்கெல்லோர்க்கும்
பெரிய மலக்கொன்று காபிருகும். (260)

(இ-ள்):— இவ்விதம் மலக்குகளுக்கெல்லாம் அஜாஸீலில் தலை
மையாக இருந்து எத்தனைபோ கோடிகாலமாக காரியம் நடத்தி
வரும்போது லெனலில் நப்பு, மலக்குகளுக்கெல்லாம் தலைமை
யானவன் காரியாய்ப் போவான் என்றெழுதி வைத்தான். எ-று.

காபிர் குலத்துக்குத் தலைவனாகக் காலம் வெகுகோடி நாகா
ளுவான், பாவம் பலவுயிர் செய்வதெல்லாம் பாவி யவன்ருளே
சுமப்பாளென்றுங், காணியாவிலே குடியிருப்பு ஹப்புகமமதுக்
கிவனே பகை, மேலுஞ் சுஜலிதுதா ளெனக்குவந்து மேலாந்தலத்
திலே செய்யாதாலே. (261)

(இ-ள்):— இன்னும் காபிரீன்களுக்கெல்லாந்தலைவனாகவான்,
நரகத்துக்கு அவனே இறையாகவான், என் ஹப்பாகிய முஹம்
மதுக்கு அவனே பகையாகவான். உலகத்தாரர்கள் செய்கின்ற
பாவங்கள் எல்லாம் அவனையே சேரும், இத்தனை கெடும் என்
ஆதத்துக்கு தலைசாய்க் காததினாலே என்றெழுதினான். எ-று.

செய்யா னிறைக்கேற்ற சுஜலிதெனவே தீமைக்கொடும்பாள்
யிவனெயென்று, மெய்யா லெழுதிய லவகுதனை மெத்தக்கருத்தா
கவஜாசீல் பார்த்தே, செய்யும் பிழையெல்லாம் பொறுப்பவனே
யென்னை வருத்தாதே கொடுமையென்று, வையம் புவிவான மலைபுற்
பூடு வாரித்தலமெல்லாங் குறையிலல்லாமல். (262)

(இ-ள்):— இவ்விதம் எழுதினலெனஹை அஜாஸீல்பார்த்தான்,
பார்த்து நப்பிடம் வந்து பிழை பொறுக்கிற நகுமானே, அது ஆர்
அந்தவிதி என்னை வந்தனாகும்படி யாக்கிடாதே! என்று ஒடியோடி
வணங்கினான். எ-று.

குறையிலல்லாமலே யிறைவகுத்த கொற்றபதினெண்ணாயிர
மாலமு, நிறையக் கடுகிடை யில்லாமலே நெற்றி தனைவைத்துச்
சுஜலிதுசெய்து, மறையினிறைந்திடு மறப்பொருளே மன்னுவெனச்
சொல்லி யழுதழுது, குறையாயெழுபதாயிரம் வருடம் கூன்யழுத
தல்லோ சுஜலிதுசெய்தான். (263)

(இ-ள்):— அல்லா படைத்த பதினெண்ணாயிரம் ஆலங்களிலும்
ஒரு கடுகு இடஇடமில்லாமல் பார்த்து இருந்து வணக்கி எழுபதி

ஹயிரம் வருஷகாலம் வரைக்கும் அழுது உருகிஸுஜுது செய்தாள்.
எ-று.

செய்யு யிறையவன் மலக்கெல்லோருள் சேர்ப்பணியிடையி
ருந்தகாலம், வையம் பதினெண்ணாயிரமாலமும் வான மறுஷோடு
குறுகக்கெல்லா, மெய்யாத் துலங்கிய முகம்மதியா மேலோ
ளறுஷிலே கிந்திலாகத், துய்யோன் கொழுதிய விளக்கைநோக்கிச்
சொன்னான் முகம்மதே கூடரொளியே. (264)

(இ-ள்):— இப்படி மலக்குகளெல்லாம் றப்புடையபணியிடையி
லிருந்து வந்த காலமானது முகம்மதியா வானது அறுஷில் நவரத்தன்
வெளிச்சமுள்ளகிந்திலாயிருந்த காலமாக இருக்கும். அந்த வெளிச்ச
மானது ஆலமெல்லாவற்றிற்கும் ஒரு ஏகஜோதி மயமாக ஒளி
செய்ததாக இருக்கும். அதைப்பார்த்து எ-று.

ஒளிவி லுயர்ந்திடு மரகதமே உண்மை முகம்மதே முஸ்தபாவே,
கொழுக்கிச் கூடர்தீப மிளக்கிழே குத்தாபுதயமாய்க் கொழுந்தொளி
வாய்ப், பழுதி லாநாலாம் வானந்தனிற் பாரவிருதெல்லா மணிந்துக்
கொண்டே, எழுபதாயிர மாண்டுள்ளாக விரியுமெழுபதாயிர
மாண்டுபின். (265)

(இ-ள்):— அந்த தீபத்தைநோக்கி றப்புள்ளன் சொன்னான்?
என்புயம்மதே! என் விளக்கே! மரதமே! என்ஹக்கீகத்தே! முஸ்த
பாவே; இந்த விளக்கானது இன்னும் எழுபதிஹயிரம் வருஷத்திற்
குள்ளாக கீழ்பால் முகத்தின் கண்ணே குதுபு நட்சத்திரமாக உதிக்க
கும் என்று அறிவித்தான். எ-று.

ஆண்டு வெழுபதிஹயிரந்தா னந்தவானத்தினிறைமுன்னாகத்,
தோறறு மெழுபதா யிரமாண்டுதான் ரெகுத்துக்கீழ்பாலீற்று
லக்கநோக்கித், தோன்றுமிப்படிக்குத்தாபுதயந் தொகையாயெழுப
தாயிரஞ்சிலநான், பூண்டவிறுதுதாவி பணியீதென்றார் புகழும்
கருபமா யிருப்பதாமே. (266)

(இ-ள்):— அதன் பிறகு எழுபதிஹயிரம் வருஷம் சென்றதின்
பித்தகு அது வானத்தளவில் வந்து எழுபதிஹயிரம் வருஷம் மட்
டிலும் ஜோதி செய்யும், அப்பால் எழுபதிஹயிரம் வருஷம்
சென்று மறுபடியும் கீழ்பாலில் வந்து எழுபதிஹயிரம் வருஷம்
வரையிலும் நின்று, அப்பால் அது ஒரு சுருபத்தை யெடுத்து வரும்
என்றான், அதேபடி வந்தது எ-று.

இருந்த வொளியிலே குத்தாபுதய மிலங்கும் பெண்ணல்லோ
முகம்மதியா, நிறைந்த சிறமீலே கிரிடந்தானு நிகரில்லாப்பச்சை
வைரத்தாலே, யிருந்த சருவந்து மலிபுலியா யிருதோ டணிகாதில
அசனுசானுந், சிறந்தமார்பதிற் பதைக்கமேதான் செப்பத்தொலையா
குறுஆனுமீ. (237)

(இ-ள்):— அது எப்படி யிருந்ததேயானால் ஒரு முகம்மதியா
என்ற திருநாமத்துடைய பெண் உடைய குரத்தில் இருந்தது.
அதன் தலையில் கிரீடம் இருந்தது, பச்சையாலும், வைரத்தாலும்
தலைப்பாகையிருந்தது. அந்த சர்பந்தானது அலியாக இருக்கும்.
இரண்டு காதிலும் குண்டலம் இருந்தது, அவைகள் ஹஸன்
ஹுஸைன் இருபேர்எனாமாக இருக்கும். அதன் மார்பில் ஒரு ரத்னப்
பதக்கம் இருந்தது, அதானது குர் ஆனாக இருக்கும். எ-று.

ஆன கணையாளி யுதுமானுமா பபூபக்கருமர் கடையமாகச்,
காணு மிடைபூட்டு முலகமாதா காலிவிருதண்டை யாதம்ஹவ்வா.
மாணிக்கச் சொண்டு பகங்கிளிதான் மகிழ்ந்து கரத்திலே யேந்
தியது, வாணேன் குதறத்தா லுதித்தகெளது வள்ளல் முகம்மியித்தீன்
வடிவுதானே. (268)

(இ-ள்):— அதன் விரலில் ஒரு மோதிரம் இருந்தது. அது
உதுமானாக இருக்கும். அதன் கையில் இரண்டு கடயம் இருந்தது.
அவைகள் அபூபக்கரும் உமறுமாக இருக்கும். அதன் இடையில்
பட்டி இருந்தது. அது பாத்திமா நாயகமாக இருக்கும். அதன்
பாதத்தில் தண்டைகல் இருந்தது, அவைகள் ஆதமும் ஹவ்வாவு
மாக இருக்கும். மாணிக்கச் சொண்டுள்ள ஒரு பஞ்சவர்ணக்கிளி
கையில் ஏந்தி யிருந்தது, அது நமது நாயகம் ஐதசற்குரு முஹி
யித்தீன் ஆண்டவர்களாக இருக்கும். எ-று.

வடிவு பதினென்று மசூபமொன்றும் வல்லோன்குதறத்தால்
குத்தாபுமாகும், அடியு முடிவில்லா னமைத்தவித மறிந்தார்
பதினொரு அகமியகம், படியிற் பதினொரு விலாயத்தொன்று
பாரிலுரைத்தது மிதுதான் முன்னே, வடிவுபொருந்திய குத்தாபு
தானும் வல்லோன் குதறத்தா லிருக்கும்போது. (269)

(இ-ள்):— இந்தப் பதினொரு வடிவுகளும் பதினொரு இவ்மு
களாக இருக்கும். இவைகளை அறிந்தால் தடையிலாமல் பதி
13

ஐரோ விவரயத்துக்களும் கைகூடி வரும், ஆகவே மேற்படி குது
றத்துள்ள குதுபுதயமானது இருந்து பிரகாசித்தக் கொண்டு
வரும் போது. எ-று

இருக்குப்போதுதா னிறையுரைப்பா னென்றன் மலக்கெல்லாம்
வாருமென்று. நிறப்பு மலக்கான பெருங்கூட்டமே நீங்கக்
கடத்தேறும் வழிதானென்று, சிறப்பா முகம்மதை மனுரூபமாய்ச்
செய்யிதெனுங்கோலஞ் செய்யப்போறேன், பிறக்கு முயிர்க்கெல்லாம்
ஆதந்தண்ணைப் பிதாவென் றுரைக்கவே தாகமாளேன். (270)

(இ-ள்):— இப்படி யிருக்குப்போது றப்பு மலக்குகளை நோக்கி
அழைத்தான். மலக்குகள் வந்தபோது அவர்களை நோக்கி என்
பலக்குகளே! நீங்கள் கெதி பெருகிறதற்கு ஒரு வழியிருக்கிறது.
என்னுடைய மடவாக்காகிய முகம்மதீயாவை இன்ஸான்களின்
சூறத்தில் திருப்பப்போகிறேன் உற்பத்தியாகிற மனுஷர்களுக்கெல்
லாம் ஆதத்தை தகப்பனாக ஆக்கப்போகிறேன். எ-று

இறப்பும் பிறப்பில்லா னுளையாகு மெனக்கிங்கு வந்தவர்
ஆதமாகு, திறப்பமாயென்றன் மலக்கோர்களே நீண்ட வலுமையு
முறைப்பு முள்ளோர், பெருத்த பலக்காகு வலுமையாகு பேதை
யுலகமண் ணெடுத்துவா, வெருத்த ரொருத்தராய்ச்சொல்லுமென்று
னுடையோள் நிருமுள்ளே யுரைக்குமெல்லாம். (271)

(இ-ள்):— எனக்கு உகப்புள்ள ஆதத்தை உலகத்தாரர்களுக்குத்
தகப்பனாகப் படைக்கப்போகின்றேன், ஆனதால் அவருடைய
பெருட்டால் நீங்களெல்லாம் சுகமடைவீர்கள். நல்ல அவரைப்
படைக்கிறதற்காக உலகத்தில் பேராய் மண்ணெடுத்துக் கொண்டு
வரவேண்டும், அதற்கு யாருக்கு சக்தி உண்டும்? ஒருத்த ரொருத்
தராய் சொல்லுங்கள்? என்றான். எ-று.

எல்லா முறைத்திடு மொருமொழியா யாறகீம் றப்பில் ஆலமீனே,
வல்லாண்மையுண்டே வுணையல்லாது வல்லமை யில்லைப் புயியெடுக்
கச், சொல்லால் ஹாறுத்து மாறுந்தவுஞ் சுழன்றுவவங்கரித்
தேதுசொல்லா, ரெல்லா மலக்குக்கும் வலுமையாங்களைங்க
ளிருவரா லாகுமென்றார். (272)

(இ-ள்):— அப்போது எல்லா மலக்குகளும் றப்பை நோக்கி
என்ன சொன்னார்கள்னாலும், யாறப்பே! றகுமாளே! அந்தப் புயி

யில் போய் மண்ணை யெடுத்துவா யாராலும் சக்தி கிடையாது
என்றார்கள். அதற்கு ஹாறுத்து மாறுத்து என்கிற இரண்டு
மலக்குகளும் றப்பே! எங்களுக்கு இரெம்பவும் பலமிருக்கிறது.
நாங்கள் போய் எடுத்து வருகிறோம். உத்திரவு தரவேண்டும்,
என்றார்கள். எ-று

ஆகா துங்களாற்பஞ்சையென்ற யாதி பெரியவ னுரைக்கும்
போது, வேக பெரியோளே தப்பிரானே யெங்க ளாலேதானே
லுமென்று, வாருபிரத்தினு லிறையுரைத்த வசன மதைத் தட்டி
வரும் போதுதான், ருகா யிருவரும் வரும்போதுதான் றங்கள்
பெலமெலாந் தடுமாரியே. (273)

(இ-ள்):— அதற்கு றப்பு அந்த மலக்குகளைப் பார்த்து அந்த
வேலை உங்களால் முடியாத காரியம், நீங்கள் மெத்தவரும் வலுக்
குறைந்தவர்கள், என்று றப்பு சொன்னதற்கு, அந்த மலக்குகள்
மறுபடியும் றப்பை நோக்கி அந்த வேலை எங்களால்தான் முடியும்
என்று வற்புறுத்திச் சொன்னார்கள் மலக்குகள் இவ்விதம் றப்புடைய
சொல்லைத் தட்டிவரும்போதே அவர்களுடைய வல்லமை யாவும்
தடமாறிப்போனது.

தங்களை பலமெலாந் தடுமாரியே தளப்பித் தளப்பியே வரும்
பேசினின், மங்கையுருவமா யிளம்பெண்ணு மதுவிசு குடமொன்று
சிரசிலேற்றிக், கொங்கைபணியாடை கொள்வையிதழ் கூறுக்கீன்
போலே வடிவுகொண்டே, யிங்கிதமாகப் பூமாதேவி யிருவர் வரக்
கண்டங்கேது சொல்வான். (274)

(இ-ள்):— இவ்விதம் ஹாறுத்து மாறுத்துகள் வரும்போது,
ஒரு பெண் யிருந்த அலங்காரத்துடன் ஒரு கண்ணக் குடத்தை தலை
மேலேற்றி இரு முலைகளுங் குலுங்கும்படியாக குறுக்கு வழியில்
வந்து நின்றுகொண்டு சொன்னதாவது.

ஏது நெடுந்தார மெங்கேபோநீ சீனைப்புக் களைப்பாற லென்ன
வேண்டு, மீது பானக்கந் தாகந்தீரு மிந்தா குடியுமென்றவன்
கொடுக்கப், பாதகமேன வெறிச்சலத்தைப் பருகியிருவருமதிமயங்கிக்
கோதையொரு பூமாதேவியுடன் கூடி சனுவிலே கொழுதினரே. ( )

(இ-ள்):— ஓ! வாலிபர்களே! எங்கே போகிறீர்கள் தில்லுங்கள்!
இதோ என்னிடம் பானகம் இருக்கிறது, குடியுங்கள் என்று வார்த்து

வார்த்தைக் கொடுத்தான். துளியா வென்கிற பெண் கொடுத்த கன்னை வாங்கிக் குடித்து வெறிகொண்டு அனை ஜினுச் செய்யும் படியாகக் தெஞ்சினார்கள். எ-று.

கொழுவிச் சனுவிலே பூமாதேவி குழந்தை யுருவொன்று பெற்றாள் போ, வழுகத் துடங்கியே மயக்கத் தீர்ந்து வந்தக் குழந்தையைக் கொலையுஞ் செய்து, வழுவில் லாதவன் றிருமுன்னாக வந்தேயிருவரு நின்றாப்போ, முழுது யிறை சொன்னா னவர்களுக்கு மோசயின்னது செய்தீரென்றான். (276)

(இ-ள்):— அந்த இரண்டு மலக்குகளுடன் ஜினுச் செய்து ஒரு குழந்தையைப் பெற்றான். பெற்ற அந்தக் குழந்தையையும் கொலையுஞ் செய்து வெறி தீர்ந்தவுடன் இருவரும் றப்புடைய சமுத்தியில் வந்துநின்றார்கள். நின்றவர்களை றப்பு நோக்கி பாதகர்களே! நான் சொல்லவில்லையா? நீங்கள் இன்ன வேலை யல்லவா செய்துவிட்டு வந்தீர்கள். எ-று.

செய்யும் ஜினுவுக்கும் மது வெறிக்குஞ் சிரகபாலனை யறுத்த தற்கும், வைய முலகெல்லா மழியுமட்டும் வாதப்படுவதற் கடுமை யென்று, துய்யன் பரிமானஞ் சொன்னபடி தொலையாவமளியே துடங்கிச் செய்தார், ஐயோ வெறுச்சத்த மொழிவதில்லை. அதாபைப் பிரித்துத்தான் இருவர் சொல்வார். (277)

(இ-ள்):— நீங்கள் செய்த ஜினுவுக்கும், வெறியைச் சாப்பிட்ட தற்கும், பிள்ளையைக் கொலை செய்ததற்கும் கியாமநாள் பரியந்தம் நரகயாதனைப் படுங்கள் என்றான். உடனே ஸபானியாக்கள், அவர்களை அதாபு செய்யத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் இருவரும் ஐயையோ! என்று கை சேதப்பட்டவர்களாக மனம் நொந்த முத்தார்கள். எ-று.

சொல்லாமற் பெரியவன் சொற்றட்டினாற் குரையாகுமே யுலகத்தோர்க்கு, மெல்லாமிறையவன் மலக்கின்கூட்ட மிந்த வருத்தங்கண்டே நடுங்கி, அல்லா திருநாம மறந்திடாம லனைத்து மிறையைப்பார்த் நேதுரைக்கும், வல்லாண் மையில்லைப் புயியெடுக்க வல்ல பெரியவா தம்பிரானே. (278)

(இ-ள்):— அவர்கள் பட்ட அதாபைப் பற்றி யாரால் சொல்லக் கூடும்! எல்லா மலக்குகளும் இவர்களின் அமலிகளைக் கண்டு

துளம்பி விட்டார்கள். துளம்பி றப்பை நோக்கி றப்பனே! அந்தப் புனியில் மண்ணை எடுத்து வர யாருக்காவது வல்லமைகிடையாது என்று சொல்லிவிட்டார்கள். எ-று.

ஆன பெரியவன் மலக்கின்கூட்ட மனைத்துஞ் சுஜலிதிலே விழுந்த தப்போ, தீள மணுகாத வாதியை னென்றன் மலக்குநாள்பேரும் வாரும், பேண வலகுமண் னெடுத்துவரப் பிரிசப்படுத்தியேயனுப் பிரிவத்தான், வானோர் ஜிபுர் ஜமீக்காயிலு மன்னுரைத்திருமுறை போற் சென்றார். (279)

(இ-ள்):— என்று சொல்லி ஸாஷ்டாங்கஞ்செய்துவிடலினார்கள் அப்பால் நாலுபெரிய மலக்குகளையும் வரவழைத்து மண்ணை எடுத்து வரச்சொன்னான். ஜிபுர் ஜமீ, மீக்காயிலும் புறப்பட்டார்கள். எ-று.

சென்று திருக்கையா லள்ளமுன்னே செப்பு வாள்போ பூம தேவி, யென்று மழியாத வாதியை னிறையோன் மேலாணைரெ னைந்தொடாதே, சென்றபேரெல்லாமேலாதென்று சிரசுபணிந்திறை திருமுன்சொன்னார். வண்டன் கொடுங்கால னிசுரூயிலும் வறுமை சிறந்திட வெழுந்தாடிப்போ. (280)

(இ-ள்):— இவர்கள் போய் மண்ணை அள்ளினதும் பூமாதேவி ஓ! மலக்குகளே அள்ள வேண்டாம் ஆண்டவன் பேரில் ஆணையாக என்றான், அவர்கள் இருவரும் திருப்பி றப்புடைய ஹலாத்தில் வந்து விட்டார்கள். அப்பால் இஸ்ரூயில் புறப்பட்டார். எ-று.

எழுந்த வேகத்தைப் பூமிகண்டு வெல்லாத் தருமாறி நினை வழிந்து, துடங்கியேயுடற் சுருக்கி யொரு நூறு தரமானையிடும் வேளையி, வெழுந்தேவலறியவாணையெல்லா மெவ்வளவாகிலுங்கேட் டிடாமல், விழிந்து வொருபிடி பெரும்படியாய் விசையாய் யெடுத்த விறைமுன் சென்று. (281)

(இ-ள்):— இஸ்ரூயில் வருகிற அதறடியால் பூமி முழுதும் பயந்து தடுங்கி நூறு தடவை ஆணை செய்தது. எதுக்கும் அவர் அஞ்சாமல் விழுந்து ஒரு பிடி மண்ணை அள்ளிக்கொண்டு விரைந்து றப்புடைய சமுதம் வந்து நின்றார். எ-று.

சென்ற யிறையவன் பரிமானத்தின் சிரசைத் தாழ்த்தியே யொருகைநீட்டிக், கொண்டு வருமண்ணப்பிடிவிடாமற் குதாயின்

நிருமுன்னே நீட்டிநின்றார், அன்று திலையானவிகரயீக்தா னறுப
தாயிர வருடமட்டும், வண்ட னெனசொல்லிப் பார்த்தானில்லை
வாய்சந் ருளியாம லேதுசொல்வார். (282)

(இ-ள்):— பூமி மகன் இட்ட ஆணைகளைத் தட்டிவிட்டு எடுத்த
மண்ணை றப்புடைய சமூகத்தில் நீட்டி நின்றார். அவரை அறுபதி
னாயிரம் வருஷகாலமாக ஆணையைத் தவிர்த்த வண்டனென்று புறக்
கணித்துவிட்டான். எ-று.

சொன்னா நிகரயீ லோய்வில்லாமற் சுபுகானல்லாக அல்லாக
வென், நென்ன நினைவுள்ள னிரக்கமில்லா னென்மேலானை யைத்த
விர்த்ததாலே, இன்னித் தவிர்க்கநான் வலுப்பயில்லை யுன்றலுத்
தாரம் பெரிதினாலே, யென்ன விதத்தாலுமெவர்கொன்னுலு மிரை
யோனேவலைச் செய்த னென்றார். (283)

(இ-ள்):— அதற்கு இஸ்ரூயீல் றப்பை தோக்கி யாறப்பி! யா
அல்லாஹே! நான் இந்த வேலையைச் செய்தது உன் பெரிய உத்திர
வின் தைரியத்தாலே அன்றி வேறல்ல, இதை நீ மன்னிக்க வேண்டும்
என்று சொல்லி அழுதார். எ-று.

தின்ற ரோயாம லிறையோன் சொல்வா னியென்னுணையைத்
தவிர்த்தாயென்று. மென்று மொருபேச்சாலிகரயீலு மிறையையு
ளதேவல் பெரிதெயென்று, ரென்றார் பதினெண்ணாயிரம் வருடமிது
வேயிருவரும் வழக்குமாக, வன்றே யியெழுபதெண்ணாயிரமாண்டு
சென்றபின் னுதிசொல்வான். (284)

(இ-ள்):— இவ்விதம் இஸ்ரூயீலுக்கும், றப்புக்கும் என்பதிலு
யிரம் வருஷகாலம் வரையிலும் தர்க்கம் நடைபெற்றது. அதை
பிறகு றப்பு பொருத்தெனென்றான். எ-று.

ஆதிபெரியவ னிகரயீலே யனேகம் பிழையெல்லாம் பொறுத்
தெளிப்போ, வேதுங் குறையாத மலக்கோர்களே யென்றதைத்
யுருவெடுக்கப், பேரது மெனவல்லா ராரெனவே புழந்தாரனை
யோரு மேலாதென்றார், நீதான் கொடுவந்துங்கரத்தினாலே நிகரில்
லாவுரு வெடுப்பா யென்றான். (285)

(இ-ள்):— என்று சொல்லி மறுபடியும் றப்பு இஸ்ரூயீலைநோக்கி
இப்போது ஆதத்தைப்படைக்க நம்முடைய மலக்குகளெல்லாம்

ஏலாதென்று சொல்வதாலே சரி. நீ கொண்டு வந்திருக்கின்ற
மண்ணைக்கொண்டே உருச்செய் என்றான். எ-று.

எடுக்க விறையவன் பருமான் கொண்டே யிகரயீ லிருகையின்
மண்ணைக், கொடுக்கஞ் சுரங்காலும் வாலுடனுங் குதிரைபோலவே
யுருவெடுத்தா, ரெடுக்க விதைப்போல யுருவஞ்செய்ய வேகம்
விண்ணோர்க்குப் பரிமளமா, மெடுக்குமுயிர் மண்ணுவிதனைப்
பார்த்தே யெண்ணில்லாமலே யுருவஞ்செய்தார். (286)

(இ-ள்):— அவ்விதம் இஸ்ரூயீல்தான் கொண்டுவந்த மண்ணைக்
கொண்டு ஒரு குதிரைபோலே அவயவம் அமைத்தார், றப்புடைய
கட்டளைப் பிரகாரம் மற்ற மலக்குகளும் எத்தனையோ குதிரை
உருக்கள் செய்தார்கள். எ-று.

செய்யுமுருயெல்லா மிருக்குப்போது ஜிபூர்லுக்கிரை பரிமள
மாங், கையா லுமதுட சிறகினாலே ஹயாத்துல் கைபாறு நீரவாசரி,
யெய்யும் ஆதத்தி னுருத்தவிர வெல்லாவுருமே லுமிறையு மென்றான்,
பையநீர்வாசி யெரித்தாரப்போ பாரப்பரிக்குழா மெழுந்ததாமே.

(இ-ள்):— இதுகள் இப்படியிருக்க றப்புடைய உத்திரவின்படி
ஜிபூர்லு ஹயாத்துல் கைபார் கடலின் தண்ணீரை யள்ளி ஆதத்தின்
உருவைத்தவிர மற்ற உருக்களில் சொரிந்தார் உடனே அவைகள்
குதிரைக்கூட்டங்களாக எழுந்தன. எ-று.

எழுந்த பரியெல்லா நிற்கும்போதி லிணையா யஜாசீ லு+வந்தா
னங்கே, விழுந்துகிடப்பது மேலாங்குல மிதத்தி லடங்காத கூட்டமெல்
லா மழுந்தக் கொடுமைதான் செய்யவென்றும் ஆதத்தினையாதி வகுத்
தாலினி, எழுந்த மண்குலக் கெடுமேதிண்ண மேறியுளக்கியே யழியு
மென்றான். (288)

(இ-ள்):— அவ்விதம் குதிரைக் கூட்டங்கள் நிற்கின்றஸ்தானத்
தில் அஜாசீல் வந்தான் வந்தவன் கீழே சமைந்து கிடக்கின்ற
ஆகத்தைப் பார்த்து இந்த உருவம் இந்தக் குதிரைகளில் சவாரி
செய்து உலகத்தை அழிப்பார்கள் என்றான். எ-று.

அழியு மெனச் சொன்னான் பரிக்குலத்தை யஜாசீலுரைப்பது
மறிவே யென்று நெனியும் பரிக்குலம் பாதத்தாலே நிறுதுளியாக
நிதமுளக்கப், பொழுது விடிந்திக ருயில்வந்து பொடியெல்லாஞ்
சேர்த்து மறத்துஞ்செய்ய, வழிந்த வருவேறே செய்யவில்லை யடை
யாளம் வேற தாகுமங்கம். (289)

(இ-ள்):— இவ்விதம் சொன்ன மாத்திரமே ஆதமும் குதிரைகளும்
பொடி பொடியாக நொருங்கி விட்டன, மறுபடியும் இஸ்ரூயீல் ஓடி

வந்து எல்லாம் பொறுக்கி யெடுத்து ஆதத்தை சமைத்தார் அப்போது ஆதமுடைய சரீரம் வேறு மாதிரிபிரண்டது. எ-று

ஆகுமுருவமும் ரூபம்வேறாயாதி பரிமாணம் விண்ணோர்க்கெல்லாம் வாகா மிகுரயில் செய்யுமந்த வடிவுபோலல்லோ செய்ய நித, மேகனி கருயிலாதந்தனை யெண்பத்தி நாவிலக்கந்தர, மாச வெடுப்பினர் பலருபமா யந்த விதம் ஆதம்பலதுங் செய்தார். (290)

(இ-ள்):—இஸ்ரூயில் ஆதமுடைய சரீரத்தை வக்கணை செய்து செய்து அமுரு பசர்த்து எண்பத்து நான்கு லட்சந்தடவை புதிது புதிதாக செய்தார். அதைப்பார்த்து மலக்குகளும் செய்தார்கள். எ-று

செய்யும் படைப்பெல்லாம் ஆதந்தனைச் செய்த விதம்பார்த்து விண்ணோரெல்லாம், செய்தா ரெண்பத்து நாலுலட்சஞ் சீயாத்து மாவும் சிறப்பும் வேரூய்த், துய்ய பெரியவன் ஜிபுரியிலைச் சொன்னான் நகுமத்துக்கடனீர்கண்ணை, வையம் படைப்பெல்லா மெழும்பவென்று வாரியுருமேலே வீசுமென்றான். (291)

(இ-ள்):— மற்ற மலக்குகளும் எண்பத்துநாலு லட்சந்தடவை ஆதத்தைச் செய்தார்கள். வேறே வேறேயாசத்தான் இருந்தது. இப்படி யிருக்கும்போது றப்பு ஜிபுரியை நோக்கி நீர் நகுமத்து என்கிற கடலின் தண்ணீரை அள்ளி உலகத்திலுள்ள படைப்புக்களெல்லாம் எழுப்புக என்று வீசும் என்றான். எ-று

வீசு மெனச்சொன்னான் ஜிபுரியிலும் வேதநகுமத்துக் கடனீர் தன்னைக், வாகா தவருட சிறகைதேய்த்துக் குக்கு அஹம்துங்கு ன்யோதி, வீசப் படைப்பெல்லா மெழும்பக் கண்ட வெகு கோபங் கொண்டே இசுரூயிலும், நேசமாக நான் செய்ததுதான் விடுழி கால முடியவில்லை. (292)

(இ-ள்):—ஜிபுரில் இறக்கைகளாலே நகுமத்துக் கடலின் நீரை யள்ளி குவஹு அல்லாவுய் அஹம்துய் சொல்லி வீசியவுடனே சிருஷ்டிகள் எழுப்புவதைக்கண்ட இஸ்ரூயில் கோபங்கொண்டு நான் எத்தனை கோடி காலம் செய்த சரீரம் இன்னும் முடியவில்லையே என்றார். எ-று.

முடியாச் சடமான ஆதந்தனை முடிக்க வுதவிதாரெப்பனாவென், ரடியில் நின்றுதுஆவிரந்தே யாதி பரத்திலே யிரங்கிக் கேட்க வடிவு முகம்முது ஆஷ்காக வந்தே மிகுரயில் முன்னே

னைகச், சடமுருவமா யாதந்தனைச் சமைத்தார் மாகக்குத் தன்னைப் பார்த்து. (293)

(இ-ள்):— இவ்விதம் முடியாத சரீரத்தை செய்து முடிக்க உதவி செய்வாய்றப்பே என்று இஸ்ரூயில் துஆக்கேட்டார். அப்போது முறம்மதியயாவானது அவர் முன்பாக வந்து நின்றது, அதன் ரூபத்தைப்பார்த்து ஆதத்தை செய்தார். எ-று

பாத்துச் சமைத்திடு முருவந்தனைப் பாங்காய் நீட்டியே கிடத்தி வைத்து, நேற்றுச் செய்ததுக் கதிகமென்று நீயுமழிவதோ வெனக் கோபித்து, மெத்தச் சினங்கொண்டே யுயிர்ந்தகாரல் மேனிநடுழிலே விழுந்ததப்போ, வெற்றைச்சிறுவிற் கொண்டெடுத்தே யுதறி யெறிந்தவர் போயினாரே. (294)

(இ-ள்):—இவ்விதம் சமைந்த சரீரத்தை ஒரு மைதானத்தில் கிடத்தி இவ்வளவு காலமாக உன்னைச் செய்தேனே நீயும் அழியவா போகிறாய் என்று காறினார். அந்தக் காரல் அதன் மேனியின் நடுவில் விழுந்து விட்டது. அதைத்தன் சிறுவிர்லால் எடுத்து வீசி விட்டுப் போய் விட்டார். எ-று

போனர் பரிக்குலம் பண்டுபோலப் பொல்லா வேகங்கொண் டனைத்தும் வா, வானோ ரிகுரயீ லுமிழ்ந்த காரல் வயிற்றி னாடுக்குழி மண்ணுனதம், காணகிதீயிராய்க் குட்டிநாயொன்றாத் தனைக்காத்து திற்கும்போது, வேண பிறகாரம் பரிக்குலத்தை விட்டியாதத்தைக் காத்து திற்கும். (295)

(இ-ள்):—இந்தக்காரல் கிதீயீர் என்கிற நாய்க்குட்டியாக நின் றது. பழய குதிரைக் கூட்டங்களும் அங்கு வந்தன. வந்த கூட்டங் களை அந்த நாயானது வெகுட்டி ஆதத்தைக் காத்து தின்றது. எ-று

காற்றுச் சடம்ஆத மழியாவகை கண்டே மிகுரயீ லதிஜயமாய், ஏற்றமாகவே சிரசெய்ய வென்னு லாகாதென் றிறைமுன்னாக, நேத்தி மரமண்ணைப் பிடித்துவல்லோ னாரே யவர்வைத்து பணிந்து தின்றார், பார்த்தா ளிறையவன் குதறத்தாலே பசர்பத் தெழுத்தினார் சிரசண்டாச்சே. (296)

(இ-ள்):—அந்தமுறை இஸ்ரூயில் வந்து ஆதத்தைப் பார்த்தார் அது யாதொரு குறைவுமில்லாமல் இருந்ததைக் கண்டு இன்மேல் இதற்கு சிரசு செய்யவேண்டும் அது என்னுள் முடிந்த காரியமில்லை.

என்று மீதமண்ணை எடுத்து றப்புடைய சமூகத்தில் வைத்து நின்றார், றப்பு தன் குதுறத்தென்கிற கையால் அந்த மண்ணைத்தெட்டு ஒரு பார்வை பார்த்தான் உடனே தலையானது பத்து அட்சரங்களால் சமைந்து விட்டது. எ-று

சிரத்தையுடலோட பொருத்திப் பார்த்தார் சேர்ந்து சிரமுட லொன்றாய்க்கடி, பொருத்தும் ஆதத்தின் வலிவைப் பார்த்துப் பொங்கி யிருயில் மிகமகிழ்ந்து, கருத்தனபியாத முருவாய்ச்சென்று கற்றபெரியோனைச் சஜலது செய்தார். வரத்தைப்பொருந்திய நபி யாதத்தை வடலோன் மகிழ்ந்துபார்த் தேதுசொல்வான். (297)

(இ-ள்):—அந்த தலையை உடலில் வைத்தார் அது சரியாய்ப் பொருந்திக்கொண்டது, அதைக் கண்டதும் இஸ்ரூயில் சந்தோஷப் பட்டார். அதற்காக றப்பை ஸாஜுதும் செய்தார். அந்த வடிவை றப்பு நேரக்கி கீழ்வருமாறு சொல்கிறான். எ-று

சொன்னு னென் றனின் ரகசியமே கருப மெனக்கொரு மாளிகை யே, கண்ணு லுனைப்பார்த்து மகிழ்ந்ததுபோற் கண்டிலெனொரு காட்சியுமே, மன்னே வானர்க்கு நான்மலக்கே வந்து பாருமே யாதந்நனை, முன்னே னுரைபடி மலக்குநாலு முடியா மகிழ்ச்சிகொண்டனைப் பார்த்தார். (298)

(இ-ள்):—என் சிற்றே! என் விடே! உனைப்பார்த்து இப்போது நான் ஆனந்தித்தது போல நான் ஒரு வஸ்துக்காவது சந்தோஷிக்க வில்லை என்று ஆசீர்வதித்து விட்டு, தன் நான்கு மலக்குகளையும் அழைத்து என் ஆதத்தின் வடிவைப்பாருங்கள் என்ருன். அவர்களும் பார்த்து மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள். எ-று

பார்த்தா ராதத்தை மலக்குறாலும் பார்த்தவுடல்தினுலுவிடாய் காற்று நெருப்பு நீர் மண்ணுடைய கருவுமுருவிலே வந்ததப்போ, பார்த்து ஆதத்தின் றாகுதன்னைப் பாதங் சடத்திலே போகவென்று, நேத்தியாகிய றாகுதானு நின்றசிறிற்றிலேநுனைந்ததப்போ.

(இ-ள்):—நான்கு மலக்குகளும் ஆதத்தைப் பார்த்த உடனே நான்கு அனுகூலங்களும் ஆதத்துக்குள்ளே போய் நுழைந்தன. உடனே ஆதமுடைய றாணை உள்ளே செல்ல உத்திரவான உடனே அதன் சிற்றில் போயிருந்து கொண்டது. எ-று

நுழைந்த வளிருவே தரிகொள்ளாம னொடியில் வெளியேவந் துரைக்கும்றுகு, மொழிந்து தனியேநா விசுக்கரிதே யுற்ற துணையெனக் காருயில்லை, நுழைந்து நுழைந்துதா னேழுது னொடியில் வெளியேவந் திதுவே சொல்லு, மெழுந்த கடரான வாதியெனெந்தன் முகம்மதே குத்பேயென்ருன்.

(இ-ள்):— றாஹானது தன் இருள் வெளியில்போய் இருந்து எழு தடவை வெளியே மீண்டது மீண்டு றப்பை நோக்கி எனது குத்துணையாருயில்லை எனக்கிருப்பிடங் கொள்ளவில்லை யென்றது அதற் கதைப்பார்த்து என் முகம்மதே என் குதுபுதையமே? என்ருன் எ-று.

என்றும் குத்பான வென்றுணையே யிரங்கி யாதத்தைப் பாருமென்று, என்றே குத்பான நபியொளிவு மாத முருத்தலை யனுப்பாரக்க, வொன்றங் கலிமாவாய் நபியொளிவு முரைத்த விருபத்துநாலொழுத்தார், சென்ற ஆதத்தின் சிரசமுதற் சேரவே முத்தெல்லாந் தரித்ததப்போ. (301)

(இ-ள்):— என்று மீளித்து ஆதத்தைப் பாருமென்ருன் முகம் மதிய்யா வானது பார்த்தது. உடனே ஆதம் சிரமானது கலி மாவின் இருபத்து நான்கு அட்சரங்களாக நிரம்பிவிட்டது. எ-று.

தரித்த திலையெல்லாந் தவநிலையாற் தயவுமுகம்மது தாபர மாய், வருத்தி யிருபத்து நாலொழுத்தும் வளைவு முன்னொரு வெழுத் துக்குள்ளே, யொருத்த ரதியாத நடுக்கோட்டுக்கு ளொளிவு நபியல்லோ கடர்துலங்கி, யிருந்தும் விளக்கொளி விலங்கும் போதே, யேறியவாரும் ஆதத்துள்ளே. (302)

(இ-ள்):— அந்தக் கலிமாவின் திரைக்குள்ளே ஒரு முன்று எழுத்தில் றப்பும் ஒளித்திருந்துகொண்டான். அது நடுக்கோட்டை யாகிய இருதய சமலமாக இருக்கும். சமஸ்தத்தையும் கைகாட்டி விட்டு கள்ளனும் உள்ளேதான் ஒளித்தான். எ-று.

ஆத மறுவா றவ் வழுதகண்டே யந்தச் சடத்திலே யிருத்த தப்போ, வேத பெரியவன் றாகைப்பார்த்து வெளியே வருகவென் றுரைக்கும்போதிக்,கேது விதத்தாலும் வெளிவாரேனா னென் றேயுதாரத்தி னேறிநிற்கும்,போதலாகவே பேச்சுமுச்சம் பொங்கும் கு கறத்து யிருபத்தாரே. (303)

(இ-ஊ):— இவ்விதஞ் செய்ததின் பிறகு றாஹைறப்பு வெளியே வருகிறாயா என்றுன். அதற்கது எது ஒரு காரணத்தாலும் நான் வரவேண்டியதில்லை என்று சொல்லிற்று. கலிமா இருபத்து நாலுடன் குதுறத்து இரண்டுங் கூடி இருபத்தாறு இல்முகளும் ஆதத்தில் சரிவர நிரம்பிவிட்டது. எ-று.

இறுபத் தாறுமே நிறையும்போதி வெழுந்த பெருந்தும்மலி குநாசியிற், சுருபமுயிர்வந்த போதிலாதம் சொன்னார் அல்ஹத்து வில்லாகியென், நிருவிழிமேலாம் முழித்துப்பார்க்க வேதனறுஷி லேகலிமாக்கண்டே, யொருபந் துத்தரங் கலிமாச்சொல்லி யுரைப் பரியாறப்பில் ஆலமீனே. (304)

(இ-ஊ):— மேற் சொன்ன இருபத்தாறு இல்முகளும், சரிவர நிரம்பின உடனே, ஆதமுடைய இரண்டு நாசியின் வழியாகவும். தும்மல் வந்து தும்பினார். அப்போது தான் ஆதத்துக்கு சரிவர றாஹு வந்தது. அந்தவுடன் அவர் வாயால் அல்ஹம் துலில் லாஹி எனார். மேலே அறுஷைப் பார்த்தார் அதிலே கலிமா எழுதி யிருந்ததைக் கண்டு பத்து விடுத்தம் கலிமாவைச் சொன்னார், சொல்லி கீழ்வருமாறு சொல்கிறார். எ-று.

உரைப்பா ரறுஷினிலுனக்கிணையா யுற்றதுணைவாரரெழுதும் வரிக்க, குருபத் தருமுண்டோ வெளக்குமுன்னார் கூறு முகம்மது குலப்பேறண்டா, பருவத் தென்தனி னெளினிலே படைத்தேன் முகம்மதுப் பயஹாப்பரைக், குருவா முகம்மதி னெளியிலே கோலப்பலதெல்லா மமைத்தேனென்றுன் (305)

(இ-ஊ):— றப்புல் ஆலமீனே இந்த அருஷில் எனக்கும் முன் ஒரு வஸ்துவைப் படைத்தா இருக்கிறாய்? முகம்மது என்கிறவரும் ஒரு வருண்டோ! என்றார், அதற்கு றப்பு ஆதமே! அந்த முகம் மதின் ஒளிவாலே தான் உம்மையும் படைத்தேன், இந்த ஆலமும் உற்பத்தியாயிற்று, என்று மறுமொழி கூறினான். எ-று.

அமைத்தே னுமதுட பாலராக ஆகிறநபி யாய்ப் பிறப்பார், சமைத்தே னுலகெல்லா முகம்மதுகாஞ் சகல் புகழ்ச்சியு முகம்ம துக்கா, மெனைத்தான் புகழ்வது மெங்குமொரு மெந்தன் முகம்மதை யெனைவணங்க, வுமைத்தா னாகிறின் மண்டாடுமோ ருண்மை முகம்மதுமுமதுபாலக். (305)

(இ-ஊ):—என்று கூறி இன்னும் ஆதமைப்பார்த்து ஆதமே! அந்த முகம்மது பின்புகத்தில் ஆகிர் நபியாகவும்; உமது பாலராக வும் வந்து பிறப்பார். ஆலமும், ஆலங்களில் புகழ்ச்சியும் முகம்மதுக் காக வேண்டித்தான் இருக்கும். இன்னும் அவரைக் கொண்டே உம்மையும், மற்றநபிகளையும் நான் மன்றாடுவேன் என்றுன். எ-று.

பாலர் முகம்மது தீனிலென்னைப் படைத்தே னெனச்சொல்லி யெழுதல்லாகூ, மேலு மதுபாலர் நபிக்குத்தந்தை மேன்மைதருவு மெழுதல்லாகூ, பாலன் றனையிரு கிழியிற்காண்ப் பலன் பெற்றே னென வெழுதல்லாகூ, ஆல நபிமேலே யாசைகொண்டே ஆத மழு தழுதேதுசொல்வார். (307)

(இ-ஊ):—அப்போது ஆதம் நபி றப்பை நோக்கி யாறப்பி அந்தப் பிள்ளையாகிய முகம்மதின் மார்த்தத்தில் நான் இருக்கிறேன் என்று நீ எழுது. தான் அந்த முகம்மதுக்குத் தகப்பன் என்பதை யும் எழுது. என்று ஆதம் இன்னமும் சொல்கிறார். எ-று.

சொல்லுமிறையவன் பரிமானமாம் சொன்னவகையெல்லாம் வரையுமென்று, வல்லோ னுரைபடிவெழுதனில் வரைந்ததே கல மோய்விடாமல், அல்லா தனைப்பார்த்து லெவ்ரு சொல்லு மாதி பெரியோனே தப்பிரானே, யெல்லா ரகசியங்குரையிலாம லினி மேலே முத்தல்லாதின்னமுண்டோ. (308)

(இ-ஊ):—ஆதம் சொன்ன பிரகாரம் எல்லாம் லொஹில் எழு தும் படியாகக் கலத்திற்கு றப்பு உத்திரவு பண்ணினான். எல்லாம் கலம் எழுதி முடித்து இன்னம் எழுத வேண்டியது உண்டா! என் றது. எ-று.

உண்டோ வெனச்சொல்லிக் கேட்டுப்போதங் குரைக்க கலமொருலாமலிபை, வண்டத் தளஞ்சொன்ன பலகைதன்னை வல் லோன் ஜிபுரியீ றன்னைக்கூவி, யன்றேதான் ஹயாத் துல்கை பாறி லந்தக்கடனீரி விறகைத்தேய்த்து, நன்ருயடியுமென் றுரைக்கும் போது நாயன்ஜிபுரியீ லடித்தாரப்போ. (309)

(இ-ஊ):—கலம் இப்படி கேட்டதும் றப்பு ஜிபுரிலைக்கூப்பிட்டு ஹயாத்துல் கைபார் கடலில் உமது சிறகைத் தேய்த்து லொஹில் அடியும் என்றுன். ஜிபுரி வ அவ்விதம் செய்தார் அப்போது. எ-று.

அப்போ நிறைந்திடும் வரியினும் மனேக விதமாக வழிந்த தப்போ, வெப்போது முள்ளான் படைப்புக்கெல்லா மிடையின் மவுத்தென்றே யெழுதச் சொன்ன, னட்பாம் பலவகை யிரணப்பூ குநாளும் புதிதென்றே யெழுதினதாற், நப்பித் தப்பியே பிழைப் பரென்றுத் தலையி வேவரி யெழுத்துமாச்சே. (310)

(இ-ள்):—ஜிபூரீல் அடித்த சிறகின் அடியால் லொஹில் அநேக வரிகள் விழுந்தன. அவைகளால் இன்ஸான்களுக்கு இடையிலும் மவுத்தென்றும், ஒவ்வொருநாளும் இரணமும், மரணமும் புதிதென்றும், ஜனங்கள் தப்பித்தப்பியே பிழைப்பார் களென்றும் பொருள் உண்டாயிற்று. எ-று.

எழுதி முடிந்த பிணிமையோர்கெல்லா மெம்பிராண் சொன்ன மாராயமு, முழுதும் படைப்பெல்லாம் ஆதந்தனை முன்னேயிருத்தியே சுஜூது செய்யும், பழுதி லாதவன் சொன்னபடி பார மலக் கெல்லா மொருதிரளாய்த், தொழுதே யெல்லாம் ஆதந்தனைச் சொல்வான் ஜாசீலுந் தொழுதேனென்றும் (311)

(இ-ள்)—இந்த ரகசிய முண்டுபட்டது நப்பின் தன் மலக்குகள் எல்லாரையும் கூப்பிட்டு என்னுடைய ஆதத்துக்கு சுஜூது செய்யுங்கள் என்று ஏவினான். அதேபிரகாரம் ஸாஷ்டாங்கம் செய்தார்கள். அப்போது அஜாஸீலானவன், எ-று.

தொழுது பணிவிடையுனக்கே செய்தேன் தோன்றுமுறுவாத மண்ணல்லவோ, வழுது மண்ணைத்தான் வணங்கேனென்று மஜாசீ லுரைத்திட வாணுரைப்பா, னெழுது மெனச்சொன்னான் கலத்தைப் பார்த்தே யிணங்கானஜாசீ விபுலீசென்று, முழுதும் காபிரா மிபுலீசென்று முறையாய்வரியினி லெழுதலாச்சே. (312)

(இ-ள்):—ஆனால் அஜாசீல் என்கிறவன் மாத்திரம் நப்பை நோக்கி நீ என்ன தான் உத்திரவு செய்தாலும் வணக்கம் என்பது உனக்கேயன்றி கேவலம் மண்ணைக்கொண்டு படைத்த ஆதத்துக்கு நான் ஒரு போதும் தலைசாய்க்க மாட்டேன் என்று மறுத்தான். அதுகேட்டு நப்பு கலத்தை நோக்கி அஜா சீலை இபுலீசு என்று எழுதச் சொன்னான், அப்படியே எழுதியாயிற்று. எ-று.

எழுதி மீக்காயி றனுக்குச் சொல்வா னிணங்கானஜாசீலிபுலீசனை, முழுதும் கசடனையாணையிட்டு மோச நரகத்தி லெறியச் சொன்ன, எழுதேயிபுலீசு மென்ன சொல்வா னுதிபெரியோனே தம்பிரானே, பழுது குலமானே னென்னிடத்திற் பாரவுயிருன்னை யல்லாதுண்டோ. (313)

(இ-ள்):— எழுதித் தீர்த்ததும் மீக்காயிலைக் கூப்பிட்டு இந்த மூதேயி லானத்துச் செய்யப்பட்டுப் போனான், ஆனதல் இவனைத் தூக்கி நரகத்திற் எறியும் என்று உத்திரவு பணிணிஞன். அந்த உடனே இபுலீஸானவன் நப்பை நோக்கி யிருந்த துயரத்துடன் அழுது சொல்கிறான். எ-று.

அல்லா வொருவனே படைத்தவனே யரிய நரகிலு மிருப்பவனே, யெல்லா வுயிருக்கு முயிரானவர் வெனக்கு முயிராய் நீயிருப்பதாலே, நல்லார்க்கு நல்லா னற்பதவி நண்ணும், பதவிதா னரகிலானே, னெல்லா நினைவையு நிரப்பவல்லோ வெனக்கு முபகாரஞ் செய்ய தென்ன. (314)

(இ-ள்):— நப்பே எனக்குள்ளே இருக்கின்ற ஆத்மாவானது உன்னையன்றி வேறு ஆகிருக்கிறது! என்னை நீ நரகத்தில் போடுவது தகுமா? வேறே மாதிரியான ஒரு உபகாரஞ் செய்ய வேணும் என்று கேட்டான். எ-று.

என்ன வேணுமென் றிரையுரைக்க வெங்குந் தேடிநா னுவந்து கேட்பே, னென்ன கேட்கினும் கொடுத்தெனக்கு மென்னை யரசனா யெனகேவலி, மெண்ணு முவந்ததை யெனக்காகவு மெந்தப் படைப் பையுந் தடையிலாமற், சொன்னான் கொடுத்தே னென்றுனது வாக்காற் சொல்லி லடங்காதான் சரியே யென்றான். (315)

(இ-ள்):— அதென்ன உபகாரம் நீ கேள் என்றான் அதற்கு இபுலீசு இந்த ஆலத்தில் நான் எங்கே போனாலும் போகவும், நான் என்ன செய்தாலும் செய்யவும், என்ன நாடினாலும் சித்தியாகவும் நீ தத்துவம் கொடுக்கவேணும் என்றான். அப்படியே தந்தேனென்றான். எ-று.

என்று மழியாத னெங்குமுள்ளோ னெல்லார்க் குபகாரமென் னாயகன், கண்டு கேட்டது தருவே னென்றான் களவேகங் கொண்டே

யஜுரீயம் போனான், கண்டேயொருமாளி யுட்புகுந்து கண்ணுக்
கடங்காத வைரப் பேழை. யன்றே துறப்பினாற் துறந்து பார்த்தா
னதிலே சரமாக வைரமாவே. (316)

(இ-ள்):— கொடுத்தேன் என்று தப்பு சொன்னது கேட்டு பெரிய
வீரத்துடன் போனான். போனவன் அறுஷ்டில் ஒரு மரணிகையைக் கண்டு
அதனுள் சென்றான், அங்கு ஒரு வைரப் பெட்டி யூட்டு சாவி தொங்கிக்
கொண்டிருந்தது. அந்த சாவியால் டை பெட்டியைத் திறந்து
பார்த்தான், அப்போது ஒரு வைரவ மாலையானது இருந்தது,
உடனே தப்பைப் பார்த்து இதை எனக்குத் தர என்ருன். எப்படியே
தந்தேன் என்று தப்பு சொன்னான். எ-று

என்று சரமொன்று பதக்கமேழு மிடது மார்பிலே தரித்துப்
பார்த்தான், துன்று வடமாவே தருகவென்றான் சொன்ன னிறை
யவனுக்கே பென்றான், வண்ட னறுஷ்டிவிட் டிறங்கிக் கீழே வைர
மாலையைக் குளிந்து பார்த்தா, னன்றே சரமேழு நரகேன்மைய
வன்றன் மார்பிலே கிடக்கக் கண்டான். (317)

(இ-ள்):— உடனே இயுலீசை ஒரு வைரச் சரத்தைதையும் அதோடு
ஏழு பதக்கங்களையும் எடுத்து இடது மார்பில் அணிந்தான்.
லஅனத்துப் பெற்றவன் உடனே அறுஷ்டி விட்டும் கீழே யிறங்கி
குளிந்து பார்த்தான், அப்போது அந்த ஏழு மாலையும் ஏழு நரக
மரகத் தன் மார்பில் இருக்கக் கண்டான். எ-று

கண்டு நடுங்கியே நிற்கும்போது கத்தன் பரிமாண மீக்காயிலே,
வண்ட னியுலீசை யிறக்குமென்றான் வள்ளல் மீக்காயி ருனெழுந்தே,
யன்றே அலியார்க் கென்றே வகுத்த அறுஷ்டுத் தலமதிலிருக்கும்
வாளைக், கொண்டே யிபுலீசின் வலக்கைகளால் குறையாக வேகங்
கொண்டவர் வெட்டினார். (318)

(இ-ள்):— இவ்விதம் கண்டு நடுங்கி நிற்கும்போ துறப்பு மீக்கா
யிலைக் கூப்பிட்டு இயுலீசை கீழே இறக்கு மென்றான், அவர் அருஷிற்
போய் அங்கு அலியார்க் கென்று செய்து வைத்திருந்த வாளைக் கையி
லெடுத்து இயுலீசையை வலது கையும், வலது காலையும் வேகங்
கொண்டு வெட்டினான், எ-று

வெட்ட வெருகு காலுங்கையும்றுந்து விழுந்து கிடக்கையிலேது
சொல்வா, னெட்டு வித்தினால் வெட்டினால் மெளக்கேவல் செய்

ய்வோ ரெங்கே யென்றான், கெட்ட செயலாகு முனதமாய்கை
கெட்டோருனதுட யேவலாளர், மட்டு நரகேழு முளக்கேயென்றான்
மகிழ்ச்சியாயவன் சிரித்துக்கொண்டான். (312)

(இ-ள்):— மீக்காயில் வெட்டியுள்ள வெட்டால் ஒரு கையு, ஒரு
காலும் அறுந்து கீழே கிடக்கையில் எங்கே எனது கூட்டங்கள்?
என்று கேட்டான். அதற்கு மீக்காயில் உனது கூட்டங்கள் காபிரீன
சுள் ஏன்ருர். அதைக் கேட்டதும் கொஞ்சம் குலுங்கச் சிரித்துக்
கொண்டான். எ-று.

சிரித்த இயுலீசை மீக்காயிலுஞ் சினமா யொருகையா வெப்பூழித்
தூக்கி, திறத்தி யி . துகாலாலுக்கத்து நேரே நரகத்திறன்விட்ட.
விருத்த மாய்சுற்றிக் காலியரவில் விழுந்தா னொயிலெனு றோடைகனி
விருத்திக் கரடிபோல் வளர்ந்தரோமம் நீண்ட கொம்புடனுக்கால்
சட்டை (320)

(இ-ள்):— சிரித்த இயுலீசை மீக்காயில் தூக்கி எடுத்து தன் இடது
காலால் உதைத்து நரகத்தில் தன்னிவிட்டார், ஹானியா என்கிற
ஓடையில் போய் விழுந்தான். விழுந்ததம் அவன் சரீரத்தில் கரடி
போல் உரோமமும் உருக்குச் சட்டையும் உண்டாய் விட்டன. எ-று

உருக்குச் சீராவை யுடல்புனைந்தா னொருகை யொருகாலு
முடன்வளர்ந்தா, னெருக்கும் பாதாள நரகமட்டு நேரடியோடியே
வெளியில்வந்தே, யுருக்கத் தலையேழு முடவென்றுள்ள வுலமைய
டங்காதவுருமாகிச், சிறக்கும் பெண்ணுரு உறுவடிவாய்ச் செரப்பனி
யெல்லா மணித்துக்கொண்டான். (321)

(இ-ள்):— உண்டானதும் பழையபடி அறுபட்ட காக்கைகளும்
வளர்ந்து விட்டன. அப்போது கொடிய மீக்கார ரூபத்துடன் அங்
கிருந்து எழுந்து பாதாள மட்டிலும் வெருண்டோடி ஒரு அழகிய
ஸ்திரீயின் ரூபத்திலாகி நகை யெல்லாய் அணிந்தான். எ-று

கொண்டா னுமைபோல வடிவுருபங் கோதிக் குழன்றுடித்த
ணித்துக்கொண்டு, மண்டலமெங்குத் தனதுமானய மருட்ட வழிபார்த்
தேயிருக்கும்போதி, வென்றுங் கிடையாமற்பண்டுபோல வொழிந்து
நரகத்தி விருந்தானப்போ, தன்று நெடுங்காலஞ்சென்றதற்
பி னுதிபெரியவன் பரியானமாய். (322)

(இ-ன்):— உமாதேவி போல கறுத்தகுறத்திலாகி, தன்மாயா வினோதத்தால் உலகங்களை மெல்லாம் மருட்டிவிட வழி பார்த்தான் ஒன்றும் சாயாமல் பழயபடியே நரகத்திலேயே கிடந்தான். அதிலிருந்து நெடுங்காலஞ் சென்ற பின்னால் எ-று.

ஆதியீசனு முழமுர்த்தியு, மனேகந்தேவதைக்கடல்மெழுப்பி மாதையுமையானு மீசனாதன் மங்கை யிடாவினா விற்பிறந்தே, யீதுசலமதி லமைந்திருந்த செல்லாங் கடலினின் றெழுந்ததப்போ சோதி பரிமாணந் தேவர்க்கெல்லாஞ் சொன்னாதத்தைத் தொழுங்க ளென்ற. (323)

(இ-ன்):— ஆதி யீஸ்பாணா, முழமுர்த்தியானும், முந்நாற்று முட்கோடி தேவர்களுப, கடலில் உற்பத்தியானார்கள் அப்போது ஈஸ்பரன் தன் தேவர்களைக்கூப்பிட்டு ஆதம் தப்பக்கு ஸாஸ்டாங்கஞ் செய்யச் சொன்னான். எ-று.

தொழுங்க ளெனச்சொன்னான் ஞெழுங்கமுள்ளே தோசியிபு லீசமோடிவந்து, முழுதங் குழுவதிற்குறைவிடர்மன் மோசமெனு மாயைப் பொடியைத்தாவி, யழு தீழுதுதா னெல்லோர்முள்ளே யையோ விதிப்பய னிஃதாவென்றான், ஞெழுதங் கிபுலீசைச்சால தேவுஞ் சொல்லு மெமதையா வெனசொன்னதே. (324)

(இ-ன்):— அவர்கள் தொழுகிற தேரத்தில இபுலீஸானவன் வந்து, தன் மாயப்பொடியை அவர்கள் மேல் தூவி, அடா! என்ன வேலை செய்கிறீர்கள். அது மண்ணல்லோ! அதற்கேன் வணக்கம்! அப்படியாவது எனக்காவது செய்யுங்கள்? என்னுள். அது கேட்டு அந்த தேவர்களைல்லாரும் இபுலீசை ஐயா! எங்கள் சாமியாயே! கிருபை செய்யும், தப்பிரானே! என்று அர்ச்சனை செய்தார்கள். எ-று.

சொல்லு வானப்போதிபுலீசுதான் குழந்ததேவமெபெரியோர் களை, எல்லோர்க்குமுள்ளே யெனைவருத்தா னெக்குத் தெரியங்கா னெவ்விதமு, நல்ல விபரமாய்ப்பிர்த்துச் சொன்னேனான்சொன சொல்லிக்கேளாமலே, அல்லா வுரைப்படி செய்வென்ற ஆறுத்து மாறுத் திருபேருந்தன். (325)

(இ-ன்):— அதன் பிறகு அவர்களை இபுலீசுநோக்கி, ஓ! தேவர் களே! எல்லாப் படைப்புக்கு முந்தி என்னைத் தான் படைக்கப்

பட்டது. எனக்குத் தெரியாத வழமை புதுமையென்ன இருக்கிறது. மாறுத்து மாறுத்தீர்கள் இந்த ஆதத்தால் தான் கெட்டார்கள், அது உங்களுக்குத்தெரியாதா? என்னுள். எ-று.

இருபேரு மிந்த மண்ணுதத்தை யினங்கிச் சுஜுதிட்டாரியானி ருக்க, வருவான மண்ணைத் தொழுதானென்றே யோயாவானியென்று னைத்தான்பின்னா, முரும பணிமாற லுனைப்பணிவோ ருயர்ந்த அஜாசீவின் குலமுதாமை, மறுபேச் சுரையிலர் தேவாதென்றால் மகிழ்ந்தே வியல்லோரும் வாழலாமே. (326)

(இ-ன்): ஆனதாலே தேவர்களே நீங்கள் யாவரும் இப் போது நான் சொல்கிற பிரகாரம் கேட்கவேண்டும், தப்பை நோக்கி இந்த மண்ணுக்கு வணக்கஞ்செய்ய எங்களால ஏலவேயேலாது என்று ஒரே பிடிவாதமாகச் சொல்லிவிடுங்கள். அப்பால் அவன் செய்கிறதை பார்த்து நாமெல்லோரும் ஒன்று கூடியிருந்து வாழலாம் என்று சொன்னான். எ-று.

வாழ்வின் பெருமையை யென்னசொல்வேன் வருத்தம் வரும் பாட்டை யென்னசொல்வே, னேழைத் தனம்பேண்டா மென்பேர் வேண்டா யினங்கிச் சுஜுதிட வேண்டாமென்று, காளை யிபுலீசு போனபிப்பு கத்தன் ஜிபுரியி லாதந்தனைச், குழந்த தேவர்கள் குழுமுன்வையத்துச் சொன்னார் சுஜுதிட்டுத் தொழுக்கென்றே.

(இ-ன்):— இன்னமும் இபுலீசானவன் தேவர் கூட்டங்களைப் பார்த்து அகனால கிடைக்கிற வருத்தங்களைக் கவனிப்பீர்களானால் பின்னுக்கு அநேகசெவ்வாக்குகள் இருக்கிறது, உஷார் உஷார் என்னையாவது என் பேரையாவது சொல்லவேண்டாய். ஜாக்கிரதை என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான். மூதேவியான இபுலீசு போன பிறகு ஜிபுரில் ஆதமைத் தூக்கி சுமந்து கொண்டு வந்து அந்த தேவர் கூட்டத்தில் வைத்து, இதுக்கு ஸுஜுதிது செய்யுங்கள் என்றார். எ-று.

தொழுகப் பரிமாணம் ஜிபுரியிலுஞ் சொன்ன மாராயந் தனக் கொவ்வாமத், குழுவுக் காசான வீயனாதன் கோலயுமையானுமும் முர்த்தியு, மெழுமைக் குலமல்ல விதைகணங்க வெங்கள் குலம் சாகாக் குலமேயாகு, முழுதும் பணிவது மிஃலையென்றார் முன்னேன் ஜிபுரியி லாதந்தனை. (328)

(இ-ள்):—ஜிபூரில் சொன்ன உடனே அந்த தேவர்களெல்லாம் பணமுண்டவர்களாக ஜிபூரிலே நோக்கி, நாங்களே! சாகாத கூட்டங்களாக இருக்கிறோம். இந்த ஆதமோசாகிறவராக இருக்கிறார். அப்படி இருக்க, நாங்கள் இருவருக்கு ஸாஷ்டாங்கஞ் செய்ய மாட்டோம். என்று சொல்லிவிட்டார்கள். எ-று

ஆதந் தனை யவர் சிரசிலேந்தி யாதிபெரியவ னறுஷில் வைத்து வேத பெரியொளே யெயிரொளே வேணவிதமெல்லாஞ் செய்வீயபார்த்தே, னாதந் தனைநோக்கிச் சுஜலிது செய்ய வாகாதென சொன்னார்தேவரெல்லாம், வாதைக்குலமெல்லாமிபுலிகுக்கு வார்த்தை பணியிடை செய்யவென்றான். (329)

(இ-ள்):—தேவர்கள் மறுத்த உடனே ஜிபூரில் ஆதத்தைத் தாக்கி தலையில் வைத்துக்கொண்டு, அறுஷில் போய் இறக்கி, நப்பனே நகுமாளே! நான் அந்த தேவர்களுக்கு வேண்டியமட்டுப் சொன்னேன் அந்த முரண்டர்கள் ஒரு விதத்திலும் ஸாஷ்டாங்கம் செய்யமாட்டோம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள் என்று. அதற்குறப்பு அந்தக்கூட்டங்கள் வானத்துப்பெற்றவனை துயர்ந்து விட்டார்கள் என்று சொன்னான். எ-று

செய்யாக் குலமெல்லாம் ஷைத்தானென்றே சேர்க்கநாகத்திற் பரிமானமாந், துய்யபரிமானஞ் சொன்னபடி தொலையாதரேழுமி புலிகுக்குச், செய்யும் பணியிடை ஷைத்தான்குலச் சேனைப் பரியந்து பேருமென்றும், வையநாகாண்டங் கிருக்கும் போது வல்ல பெரியவன் பரிமானமாம். (330)

(இ-ள்):—அவ்விதம் வணங்காத குலத்தையெல்லாம் நகரவாதிகளான ஷைத்தான் கூட்டங்கள் என்றான். அதே பிரகாரம் அவர்கள் இபுலிகுக்கு பணியிடை செய்ய திட்டமானார்கள். எ-று வல்ல பெரியவன் பரிமானந்தான் வகையாம் வைரம்பெண்டரளத்தாலே, சொல்லத் தொலையாதமரகத்தாற் றுலங்குமுத்தாலும்பவளத்தாலும், அல்லா நகுமத்தின்ஹயாத்துல்கைபா தந்தக்கடலிலே தானிருந்து, மெல்லாங்குறையாதொன்று போலேயெழுபதிலக்கத்தை யெழுப்பினானே. (331)

(இ-ள்):—அதன்பிறகு நப்புஆதி நுனியா என்னும் ஒரு யுகத்தை உற்பத்தி பண்ணும் பொருட்டு முத்தாலும், மரகத்தால்

லும் பவளத்தாலும், மாணிக்கத்தாலும். எழுபது லட்சம் மாளிகைகளை ஹயாத்துல் கைபார் கடலில் நின்றும் எழுப்பினான். எ-று.

எழுப்பு மாளிகை யொருமுத்தாலே யெந்த யுலகெங்கும் கோடிமாளி, முழுப்பச்சை முத்தால் மனுடரெல்லா முடியாதவர் காலம் வயதாயிர, மெழுப்பியுலகமு மனுவு மாளி யென்தமாளிக்கு மாண்பெண்ணடா, யெழுப்பியுலகத்தைவான்புவிக்குமிடையினிற்றுத்தியே யிருக்கும்போது. (332)

(இ-ள்):— அப்படி எழுப்பிய மாளிகைகளில் ஆண் பெண் இரண்டு ஜோடிகளாக வைத்து அவர்களுக்கு வயதுஆயிரம்கொடுத்து பூமிக்கும், வானத்துக்கும் இடையில் நிறுத்தினான். எ-று.

இருக்கு முலகெல்லாமழிக்கவென்றே யெழுந்தானிபுலிகவே சருப, நிரக்கு மாணிக்க முலகமெல்லா நேரே யோளிவிச நேர்வா சமுஞ், சிறக்கு மழகோடு நரைதாடியுஞ் சங்கார மெனச்சொல்லப் போமோ, வெவர்க்குப் வயதார யறிவாளர யெழுபது நகரெங்குஞ் சென்றான். (333)

(இ-ள்):— அந்த உலகத்தை அழித்துவிட வேண்டி இபுலிகானவன் ஆங்காரத்தோடும் பிரப்பட்டு நரைத்ததாடியுடனும், பெரிய தலைப்பாகையுடனும், கைத்தடியுடனும், பெரிய மடியாழி கு என்று பேர் வைத்துக்கொண்டு ஊர் ஊராய்ப் போனான். எ-று.

சென்றானகருள்ள வானும் பெண்ணுஞ் சேர வந்துதான் பதம்பணிந்தே, யென்றுங் காண்கிலோம்பெரியவரே யிவ்வூ ரிறங் கியவிதமென்றார், பண்டுநெடிக்காலம்பெரியவந்தாம் ஜிபூரிலென்று மகிழ்ந்திங்குரைப்பதுமெனைத்தானென்றான். (334)

(இ-ள்):— அவனைக்கண்ட அந்த வுரையுடைய ஆண்ஊர்ப், பெண்களும் வந்து வந்து கூடி அவன் பாதம் பணிந்து இந்தனை தூரம் மஹாத்மாவாகிய நீர் யார்! எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? என்று கேட்டதற்கு, இந்த உலகமெல்லாம் புகழ்பெற்ற ஜிபூரில் என்பது நான் தான், இப்போது நான் அறுஷிலிருந்து வருகிறேன். என்றான். எ-று.

தான்ருண் நகுமந்தக்குவந்தநென்ருண் குழுவவரச் சற்றுப் பொறுக்கமாட்டே, னுன்று னிறங்கினே னிறையல்லாம னடக்கும் னிதமுற்ற செய்தி சொல்வேன், வாணென் பரிமானமணானுதத்தை மகிழ்த்தே பென்னுட சிரசிலேந்தி, நானே நகரெந்தும் வருவேனானை நாயனுரைத்தானென்றது வுஞ்சொல்வேன். (335)

(இ-ள்) — இன்னும் சொன்னதாவது:— றப்புடைய நகுமத் துக்குக் செகந்தக்காரன் நான் தான் இன்னும் அல்லாவுக்குத் தெரி யாத செய்திகளும் நான் சொல்வேன், ஒரு வேளை றப்புடைய உத்திரவுபடி மண் ஆதத்தைச் சமந்துகொண்டு உங்களிடம் வந்தாலும் வருவேன் என்று. எ-று.

சொல்வேன் ஜிபிரீயீ னானெயென்று கருபம் வேருக னிருப் பேனப்போ, வல்லோ னுதத்தைத் தொழுகாசொனானை வாரு மெனவெல்லோர் தமையழைப்பேன், அல்லா வரைத்தாலு மார் சொன்னாலும் ஆதமண்ணல்லோ தெனச்சொல்லுங்கள், சொல்லாதே நீக்கடொழிதீராகிற சொன்னேனரகல்லாற்கவாக்கமிடலை (336)

(இ-ள்):— அப்படி வருவது நான் தான் ஜிபிரீயீ என்று சொல் வேன், ஒருவேளை உருவம் மாறி யிருப்பேன் என நகியிலிருக்கிற ஆதத்துக்கு ஸுஜூது செய்யச்சொல்வேன், நீங்கள் ஒரு போதும் அந்த மண்ணுக்குத் தலைசாய்க்க வேண்டாம். அப்படி அத்தயீறி செய்வீர்களானால், உங்களுக்கு நரகமே அன்றி சவாக்கமே கிடையாது என்று சொன்னான். எ-று.

இல்லை யொருக்காலம் பதவிசொக்க மென்பபே ரெவர்க்கொன் றுஞ் சொல்லவேண்டாம், மெல்லோரு மொன்று யதிர்ந்து பேசு மிழந்த பேச்சொன்றும் பேச வேண்டாம், பொல்லா நெரியெல்லாம் லுத்தி வைத்துப் போனானிபுலீச நரகநட்டிக், வல்லோ னுரைப்படியச தந்தமை வரலீச ஜிபிரீயீ லெடுத்துவந்தார். (337)

(இ-ள்)— இவ்விதம் அந்த மாணிக்க உலகத்தாரை கெடுத்து அந்த நாச வழியைக்காட்டிவிட்டு இபுலீசாவை நகரம் போய்ச் சேர்ந்தான். அதன் பிறகு றப்புடைய உத்தாரப் பிரகாரம் ஜிபிரீ லும் ஆதத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தார். எ-று.

வந்து நகரோரை வரவழைந்து வரிசை யாகவேயாதந்தமை, முந்தக் கொலுவிலே நிறுத்தி வைத்து முன்னென் தனைத்தொழும்

பாங்குபோலே, பந்தி யாகவே நகரிலுள் எபடைப்பிலாணுப்பெண்ணு லகமுமாய்ப், ித்தா தேதொழு மெனவுரைக்கப் பேச வாரப்போ தெல்லாருடே. (338)

(இ-ள்):— ஜிபிரீயீ வந்து அந்த உலகத்தார்களை அழைத்து அவர்களுக்கு ஆதத்தைக்காட்டி நீங்கள் ஆண்களும், பெண்களும் றப்புடைய உத்திரவுக்காக இந்த ஆதத்துக்கு ஸுஜூது செய்யுங்கள் எ-று

எல்லாருஞ் சொல்வா ரேதுகாணு மெந்த நாளுமில் லாப்பு துமை, நிர்லா தேசொல்லு தகராவிட்டு நீத்யோ மண்ணை நிரத் திழன்னே, வல்லோ னுரைத்தாலு மார்சொன்னாலும் வருந்தேச மிளிவர் வேண்டாம்கண்டி, நிர்லா தேசொல்லி நிமிசநேர நீகுமினி மேலும் கரவும் வேண்டாம் (339)

(இ-ள்):— ஜிபிரீயீ சொன்ன வார்த்தையை அவ்வுலகத்தார்கள் கேட்டதும் ஒவ்வொருத்தரும் அடங்காத சினங்கொண்டு ஜிபிரீயீயைப் பார்த்து “ஏதுகாணும் இது காலங்களாக இல்லாத புதுமை சும்மா கிடக்கிற ஒரு மண்ணுங்ட்டியைத் தூக்கி வந்த நிறுத்திக் கொண்டு அதற்கு வணக்கமேதக்கு காணும்! போதும் போதும் உமதுசகவாசப்! நீர் வந்து வெகு நேரமாகிறது. நடந்து காட்டும் இனிமேலும் நீர் இங்கே வரவும் வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டார்கள். எ-று

வேண்டாம் மெனச் சொன்னார் ஜிபிரீயீயு மிக்கோ னுதத்தைச் சிரசிலேந்தி, யாண்ட பெரியவ னறுஷிலவைத்தே யாதி பெரியோனோ தம்பிரானே, யேன்ற விதமெல்லாஞ் சொல்லிப்பார்த்தே னீசப்பான் யென் றிமையேசார் சொல்ல, மாண்ட லிகரயி லானவர்க்கு வல்ல பெரியவன் பரிமானமாம். (340)

(இ-ள்):— அப்பால் ஜிபிரீயீ ஆதத்தைத் தூக்கித்தலையில் வைத்து அறுஷிலவந்து, றப்பே, அந்தப்பாதஜனங்களுக்கு நான் எவ்வளவோ சொல்லியும் அவர்கள் ஒருவிதத்திலும் இணங்கினார்களிடலை. நான் திரும்பிவிட்டேன் என்றார். எ-று

பெரியோன் பரிமான மிகரயிலே பேழை யதனின்றுன் வைத்தவேங்கை, யுருவந் தெரியவே காணும்விழி யுமது விழியா லேநரகமெல்லா, மெரியுந் தணலாகக் கோபங் கொண்டே பெருப

துலகையும் பாருமென்ற, னுருகி யிரு யிலுணர்வழித்தே யோயாகே
சொல்லி யழுத்துணிந்தார். (341)

(இ-ள்):— ஜிபூரில் சொன்னவுடன் அல்லாவுக்க கோபமீறி
இஸ்ரூயீலைக் கூப்பிட்டு உபது பேழையில் இருக்கிற அழிவு என்கிற
வேங்கைப்புலியைக் கொண்டு அந்த உலகத்தை ஒரு பார்வைபாரும,
என்றான். அதைக்கேட்டு இஸ்ரூயீல் மனமிரங்கி அழுதார். எ-று

அழுதே சொல்லுவார் யாறஹீமே யாதி பெரியோனே யெம்
பிரானே, பழுது வருபென்று பரிமாணபடி பாரப் புனிபண்ணை
யெடுக்குப்போதே, யழுது புய்யிடு மாணைட்டி யக்ளி யிருப்படி
மண்ணையேந்தி, யெழுபதி னெண்ணு யிம்வருட மேங்கி யழுதது
மெனக்குப்போதும். (342)

(இ-ள்):— இஸ்ரூயீல் அழுது நம்பை நோக்கி யாறப்பிமுன்னமே
அந்த ஆதத்தைப் படைக்க மண்ணெடுக்குப்போது அந்தப்பூமியானது
தட்டிய ஆணையும் விலக்கிவிட்டு நான் கொண்டு வந்ததற்கு இந்தப்
பாதகம் எனக்குப்போதும். எ-று

எனக்குப் பரிமானமிது தவிர வெந்தப் பணிவிடைக் கீணையில்
லானே, யுனக்கிங் குவந்தவர் பேரைச்சொல்லி யுணர்நன் றே சையுஞ்
சொல்லியல்லோ, வெனக்குப் பெரியவன் பேரைச் சொல்லி யெந்த
வானையும் விடுவாரப்போ, தனக்குச் சரிசாணு மென்மேற் சுற்ற
முயர்ந்த பெரும்பாவஞ் சுமக்கமாட்டேன். (343)

(இ-ள்):— உலகத்தார்கள் எந்த ஒரு கருமத்துக்கு உண்மையும்
டனக்கு உவந்தவர்களையும் கொண்டல்லவா சத்தியஞ் செய்வார்கள்
அதற்கெல்லாம் நான் சம்மதிக்க வேண்டியது வரும். அந்த
பாவங்கள் என்னைச்சேருமே! எ-று

சுமக்கும் பெரும்பாவ நல்லசெயற் சேராம லுண்னை விலக்கி
வைப்பே, னெனக்கு வாராமல் விலகுப்போது வெல்லாஞ் சுப்ப
துநீயோவென்றார், நமக்குச் சேர்வது நன்மைகாணு நாயகொடுத்
தானென் றெவருஞ்சொல்லச், சமைக்கும் பரிபார முலகவாழ்க்கை
சுலவாழ்வுடன் மதலையேது. (344)

(இ-ள்):— அப்படி எல்லாவற்றிற்கும் சம்மதித்து ஒரு பாவத்தைச்
செய்ய வேண்டுமானால் அவைகளை நீ ஏத்துக்கொள்வாயா?

என்றார். அதற்கு நம்பு நன்மைகள் தான் நான் ஏத்துக்கொள்வேன்.

எது பலனுத்தான் கிடைத்தபோதி விற்றயோக் கொடுத்தா
னென்றினைபே சொல்ல, வேதனை வந்தாலதுவேசொல்ல வெண்
னோவுமானும் வெதுவாய்ச்செய்யேன், வேதனையெல்லா மஜாசில்
செய்ய வினைந்தபாவமு மதனைச்சேரு, மீது செய்வேனு னென்ற
போதி விசுரூயீல்சொல்லவா ரியாறப்பினு. (345)

(இ-ள்):— பாவங்க எல்லாம் இபுலீசைதான் சேரும். அப்படியே
உலகங்களில் பேச்சு நடைபெறச் செய்கிறேன் என்றவுடன்
இஸ்ரூயீல் சொல்கிறார். எ-று

றெப்பினு வெங்க னாயகனே றெப்பில் ஆலமீனாவனே.
யொப்பான பாவச் செயலுக்கெல்லா முண்டு படச்செய்தா யிபுலீ
சென்றே, யப்போ திறையவ விபுலீசையு மைந்து தலைவரு மனே
கத்தேவு, தப்பா யனைத்தையு முன்னிறுத்தி நாயன் பரிமானமாயுரைத்
தான். (346)

(இ-ள்):— அப்போது இஸ்ரூயீல் நம்பை நோக்கி, நற்பனே!
இபுலீசை பாதகச் செயலுக்கா படைத்தாயா என்றார். ஆம் என்று
உடனே இபுலீசையும், அவன் கூட்டங்களையும் அருகில் நிறுத்தி
பின்வரும் செய்திகளை யெல்லாம் சொல்கிறான். எ-று

அப்போ தஜாசீலை முன்னிறுத்தி யாதிபெரியவ னேதுசொல்லவா
னெப்போது முன்ன நாயனல்லோ வெந்தன் முகம்மதையுலகுதனி,
லொப்பா மனுருபஞ் செய்யவேணு முலகிலுயிரெல்லாம் புகழவேனாந்
தப்பல் லாமனு வெல்லோருக்குத் தகப்பினுவராத்தானே. (347)

(இ-ள்):— இபுலீசுக்கு நம்பு சொன்னதாவது நான் தான்
உலகங்களுக்குக்குத்தனாவன். முகம்மதாகிறவர், என் றுப்பாகவும்
இருக்கும். ஆதமானவர் சகல உயிர்களுக்கும் முலபிதாவாக இருக்கும்
என்றும் (இன்னும்)

ஆல முலகெல்லா மாசாளவு மாணும் பெண்ணுமா யுலகமெல்
லாம், வேத முலகெல்லாம் புகழவேணும் விளங்குஞ்செய்தல்மை
தீமை செய்தே. மேது முயிரெல்லாமிறக்கவேணு மென்முன்வருட

நன்மைதீமை, நீதன் செலுத்தியே நன்மையெல்லா நீண்ட நபி
சொர்க்க மாளவேணும். (348)

(இ-ள்):—அவருடைய மக்கள் உலகத்தில் இராஜாக்களாகவும்
ஆண் பெண்களாகவும், சந்ததி பெறுகிறவர்களாகவும், வேதங்களைக்
கொடுக்கினவர்களாகவும், எனக்கு வணக்கஞ் செய்கிறவர்களாகவும்,
கியாம நாடையில் எல்லா உயிர்களும் ஹலாக்காகவேண்டும். நன்மை
தீமைகளின் பட்டோலை என் சமூகம் வரவேண்டும், என் முகம்மது
கடைசியில் சொர்க்கத்தைக் கட்டியாள் வேண்டும். (இன்னும்)

ஆளு நாகந்தானுனதுதேச மணியாயமெல்லாஞ் சேரவேணும்,
வாழு முலகந்தான் கடன்மலையாய் மகிழ்ந்தே யிருக்கிற பலவிதமுஞ்
சூழும் கழுவேறு மலையேறுமாய்ச் சொல்லு முலகெல்லாம் புனி வேறு
மாய், நீள மகமேரி ஸீயிருந்து நிதமுந் தேவர்களுனைப் பணிய. (349)

(இ-ள்):— ஏ! இபுலீசே! அந்த மனுக்கள்செய்கிற பாவத்தால்
வருகிற அநியாயங்களெல்லாம் உன்னைச் சேர வேண்டும். அந்த உல
கமானது கடல்களும், மலைகளும் சூழ்ந்ததாக இருக்கவேண்டும். நீயும்
உன் குட்டி வெய்த்தான்களும் மலைகளிலும், கடல்களிலும், இருந்து
வரவேணும், உன்னை வெய்த்தான்கள் பணிய வேணும். (இன்னும்)

பணிந்தே யுலகெலாந் திரிந்திடவும் பரிபார மெங்குஞ்செய்
திடவும், நாற்பதி லெக்ஷமாண்டு காலந் தேவர்க ளுலகாளவு, மணிந்
திங் காத்ததின் குலங்களெல்லா மனேக நெடுங்காலமானும் போது,
துணிந்தபிசுரூயீ தளக்கிரையோன் சொல்வானுயிரெல்லாம் வாங்க
வென்றே. (350)

(இ-ள்):—உலகம் உற்பத்தியான ஆதியில் உன் கூட்டத்தார்கள்
ஆளவும்; அதன் பின்னால் ஆதமும், அவர் மக்களும் உலகத்தை
யாரும்போது நீளும், உன் கூட்டங்களும் ஒதுங்குயிருக்கவேண்டும்.
உங்களாளுகை நாற்பது லட்சம் வருஷம் நடைபெறும். ஆதமுடைய
மக்களோ! கணக்கில்லாத காலம் ஆளுவார்கள். அப்போது நான்
உலகத்தை ஹலாக்காக்க வேண்டும். (இன்னும்)

செய்யும் விடத்தாலும் விபாதியாலும் செத்தா ரெனச்சொல்லத்
தீங்கினாலும், வையம் பிழையாலு மருந்தினாலும் வலிய வுயிர்
விட்டார் வாளா லென்றுஞ், செய்யும் சகீதானர் சலத்தினாலுஞ்
செய்த குனிய மிறந்தா ரென்று, மையே வெளச்சொல்லி பலவி
தத்தா வழிந்து பொனாரென் றுரைக்கவேணும். (351)

(இ-ள்):— இஸ்லான்கள் மரணித்தால், மருந்தால், மாயத்தால்,
வைத்தியத்தினால், மந்திரவாளியால், நீரால், நெருப்பால், வாளால்
வியாதியால் செத்தார்கள். என்று அவர்களே சாட்சி சொல்ல
வேண்டும். (இன்னும்)

உரைக்கு மவுத்தெல்லாம் பலபேர்சொல்லி யுடையோன்றிரு
நாம முரைத்திடாமற், சிறக்கு யிகரூயீ லுயிரைவாங்கிச் செத்தா
ரெனச்சொல்லிக் கொள்ளாமலே, யிறக்கப் பலபல விதங்கடோன்ற
வெவர்க்கும் பலகோலமெடுப்பாயென்று. னுரைத்த வகையெல்லாங்
கேட்டு தின்ற குறைய பேச்சுமதிற் சொன்னானில்லை. (352)

(இ-ள்)— அல்லா மவுத்தாக்கினான் என்றும், இஸ்ரூயீல் உயிர்
வாங்கினென்றும், ஒருவன் ஞாபகத்திலாது வந்து கொள்ளாமல்
செய்வேன், அந்தப் பழிகளெல்லாம் உன்னைத் தானே சேர்
வேண்டும், என்று நம்பு சொன்னான். அதற்கு இபுலீசு ஒன்றும்
பேசாமல் கழுமரம் போல தின்றான். எ-று.

சொல்லுக்கு பதிற் சொல்லாமலே சொன்ன வகையெல்லாந்
தொகுத்துப்பார்த்தே, யெல்லாம் பீரயாசம் செய்தபின்னு மென்
றனெதிரியோ வுலகாளுவா, னெல்லா தினைத்தல்லோ கவலையாகி
யேது முறையாம னிற்குப்போது, வல்லோனவனிபு லீசைப்பார்த்து
பதிலென்ன சொல்நீ சொல்நீயென்றான். (353)

(இ-ள்):— நம்பு சொன்னதெல்லாம் மனதில் பதியவைத்தவ
ரை உள்ளுக்குள்ளே ஆஹா! நாம் இவ்வளவு கெதிகள் செய்துமா
நம் எதிரியும் அவன் மக்களும் உலகத்தை ஆளுவார்கள். நல்லது
அவர்களுக்குள் பகையை விளைவிக்கலாம். என்று எண்ணி தின்றான்.
அப்போது நம்பு நீ ஏதும் செய்துக்கொள் என்றுவற்புறுத்தினான்.
எ-று.

சொல்வேன் குறையுன்று பரிமான் பின்னர் சொல்லிப்பெரு
தலைதின்றானப்போ, தெல்லாங் கேட்டல்லோளிசுதை ஸீபுலீசு

முன்னுள்ளின்று சொல்லாள், வல்லபெரியோனையிடில்கூடள் வகையாயுரைத்திடு முரைகளெல்லா, மெல்ல மெனைபார்த்தச் சொன்னு யானு விந்தநேரமே செய்வெனென்றான். (354)

(இ-ள்):— அப்போது இப்புலிசு ஈஸ்வரன், உமர் மும்முர்த்திகன் ஆகிய ஆறுபேர்களும் றப்பை நோக்கி நாங்கள் கேட்கிறபடி தரவேண்டும் என்றார்கள். றப்பு அப்படியேதந்தேன் என்றான். ஏறு

செய்யு மோரிடம் புரிந்திருப்பேன் சிறந்த கடல் வேறு மலை வேறுமாய், வையம் புன்வேறும் வளப்படுத்தி வருட மெண்ணைந்தாமிலக்கமுந்தான், செய்வென் பயனோவுந் தீங்குராளுஞ் செத்தா ரெனச் சொல்லப் பலவிதமும், பையப் பொருத்தியே வைப்பெனென்று பகையளிப்புலிசு பகர்ந்திடவே. (355)

(இ-ள்):— உலகத்தில் நாங்கள் சென்று யுகமென்றும், பொய்கதைகளென்றும், புராணங்கள் என்றும், வரலாடும், மாதம் என்றும், பலநேரவென்றும், ஏற்படுத்துவோம், காமவேலையைத் தூண்டு வோம், என்று சொன்னார்கள். ஏறு.

அன்று பெரும்பாவம் மனைத்துமொன்று யஜுசி வதனையே செய்வெனென்றான், என்ற போதுதா னிறைமகிழ்ந்த யெல்லா வரமுந்தா னுணக்கேயிந்த, னன்று நன்று நீ நினைத்ததெல்லா நடக்கும் விதமெல்லா முனக்கேயித்தேன். மண்டல மளப் புவிதிருத்த மகாமேர் புரியவும் பரிமாணமாம். (356)

(இ-ள்):— அப்போது றப்பு இப்புலிசை நோக்கி நல்லது அப்படியே எல்லாவித வரங்களும் தந்தேன். உன் சம்பிரதாயங்களை யெல்லாஞ் செய்பாச் சப்போம், என்று கட்டளை கொடுத்தான். ஏறு.

பரிமா னங்கொண்டே யீசனாதன் பாதை திருத்திய நிற்கும் போது, பெரியோன் ஜிபுரீலு மிக்காயிலும் பெரிய வுலமாக்கள் போலவந்து, வரிசை யெழுபது நகரஞ் சிசன்று வல்லோனாதத்தை வணங்குமென்றே, அறுவைப் படைத்தவன் சொன்னானென்று மனேக விதஞ்சொன்னு ரிமையோர்களே. (357)

(இ-ள்):— உத்திரவுபோல இப்புலிசும் அவன் ஜனங்களும் உலகத்தை நோக்கி நிற்கும் தருணத்தில் ஜிபுரீலும், மிக்காயிலும், பெரிய உலமாக்கள்போல அங்கே ஷு உலகத்திற்கு வந்து ஜனங்களே! நீங்கள் ஆதத்துக்கு ஸுஜுது செய்யுங்கள் அறுவைபுடைய நாயன் சொல்லி இருக்கின்றான். என்றார்கள். ஏறு.

இமையோ ருரைதட்டி யேலாதென்ற ரிமையோர் ஜிபுரீலும் மிக்காயிலும், பெமையாளும் றெப்பில் ஆலமீனே பெங்களுரை யொன்றுங் கேட்டாசிலை, யிமையோரேயென்ற விசுரூயிலே யினிமேலாகிலும் பாருமென்று, விமையோ ரிசுரூயில் கோபங்கொண்டே யிரண்டு விழியாலு மெரியப்பார்த்தார். (358)

(இ-ள்):— அந்த மாணிக்க உலகத்தார்கள், இவர்கள் சொல்லை ஒரு அணுத்தணையாகிலும் சட்ட பண்ணாதானிலே றப்பிடம் வந்து சங்கதியைச் சொன்னார்கள் றப்பு இஸ்ரூயிலைக் கூப்பிட்டு இப்பவாகிலும் பாருமே! என்றான். இஸ்ரூயில் அடங்காத கோபத்துடன் ஒரு பார்வை பார்த்தார். ஏறு

பார்த்தாரெழுபது நகரமொன்றும் பத்தியெரிந்ததே பரிந்து சுற்றி முத்துநகரமுமனுவுமாளி முயடிக்கருதியே வெந்துநீரும், மெத்தமலை பேலையுலகுதனில் விழுந்தெழுபது கரிக்குவியல், கத்தனுரைப்படி யீசனாதன் காட்சிப் புன்யெல்லா மாளுநாளின். (359)

(இ-ள்):— இஸ்ரூயில் பார்த்த பார்வையால் அந்த மாணிக்க உலகத்தில் உண்டான எழுபது நகரங்களும் தீப்பற்றிஎறிந்து எழுபது கரிக்குவியலாக பூமியில் வந்து விழுந்தன. இப்புலிசும் அத்துடன் உலகத்தில் வந்தான். ஏறு

நானு நார்பத்திலுக்கொண்டு நடத்தியுலகெல்லாதெறிநீதியாய், வாரமு முமையானு மீசனாதன் வரத்தாலவர்கால முடிவான பின், ஆளும் பெரியவனாதிநாய ளண்ணல் ஜிபுரீயிறன்னைக்கூவி, யாளும்பெரிதான றகுமத்தென்னும் மரிய கடலீரைச் சிறகில்வாரி. (360)

(இ-ள்):— உலகத்தில் இப்புலிசு வந்து நார்ப்பது லட்ச வரலும் அரசாண்டான். இதற்குள்ளே பரமசியன் பார்வதி காலம் முடிவாயிற்று அதன் பிறகு றப்பு ஜிபுரீலு அழைத்து றகுமத்தென்னும் கடலீரை உமதுரெக்கையில் தோய்த்து, அந்த எழுபது கரிக்குவியல்களில் வீசும் என்றான். ஏறு

சிறகிநீர் தோய்த்துக்கரியின் மீது சிதறவடியுமென் றுரைக்கும் போதி, விறகி லெடுத்திடுங் கடல் நீர்தன்னை யெல்லாக் கரியிது மிணையெச்சாத்தி, நிறைய பறையெல்லாக்கரியினின்று நெடியப் படைப்பெல்லா மெழுந்ததப்போ, பரையுருருவெல்லா தெருப்பினிலே பரியாதஞ்சோ டெழுபதாச்சே. (361)

(இ-ள்):—அதே பிரகாரம் ஜிபூரில் செய்த உடன் அந்தகரிக்கு வியல்களிலிருந்து எல்லா ஜீவராசிகளும், புற்பூண்டுகளும் உற்பத்தியாயிற்று. அப்பால் நாற்பது பனியாதங்களும் ஜெனித்தார்கள். இன்ன ஒரு சொற்படி எழுபது ஆதங்கள். எ-று

எழுபதாதமுஞ் ஜோடுஜோடா யிருந்து பரிபார முலகமெல்லா, மெழுப தாயிரம் வருடமெட்டும் மிவர்கண்டுங்கால நடக்கும் போது பழுதிலாதவன் ஜிபூரிலுக்குப் பரிமா னுரைத்திடுங்கேதோவெனில், முழுதுங் குபிச்சீகுலம் பனியாதங் கண் முன்னாலேவையுமாதந்தமை. (362)

(இ-ள்):—எழுபது ஆதங்களும் உற்பத்தியாகி எழுபது எழுபது ஆயிரம்வருஷகாலங்களாக உலகத்தை இராஜியபரிபாலனம் நடத்தினார்கள். அந்தக்காலத்தில் றப்பு ஜிபூரிலேக் கூப்பிட்டு இந்த பனியாதங்கள் முழுதும் காபீரீன்களாக இருப்பதாலே நீர் ஆதத்தைக் கொண்டுபோய் அவர்கள் முன்பாக வையுமென்று உத்திரவு செய்தான். எ-று

ஆலநபிதம்மை பனியாதங் காடங்களும் வந்து தொழுகவென்று வேத பெரியவன் ஜிபூரிலே வேதநிலையிலே சேருமென்றான், பாதகஞ் செய்யு மிபுலீசுதான் பதறி யழுதுமுன் னெழுந்து போன, சேது முலமாக்கன் வடிவுபோலே யொப்பிலடங்காத சிங்காரமாய். (363)

(இ-ள்):—அவ்விதம் வைத்து ஆதத்திற்குஸாஷ்டாங்கஞ்செய்யச் சொல்லும் என்றான். அப்படி ஜிபூரில் வேதப் பிரசங்கங்கள் செய்தார். இதைக்கண்ட *இபுலீசானவன் பதறியேறடி ஒரு மஹாரிஷியைப் போல் உடையணிந்து ஒரு அஞ்சனக் கோலங்கையில் பிடித்தவகை, (இன்னும்

சிங்காரமாகிபுலீசுதான் சென்றன்பனியாதங் குழுநடுவே, யங்க மழகான வடிவைப்பார்த்த ஆராரெனக்கேட்டோர் பனியாதங், னெங்கே யிருந்தவ ரெங்கே வந்தீ ரெங்கட்டுபகார மேது

*இவனை தமிழ் சாஸ்திரிகள் நாரதர் என்பார்கள்.

பனியாதங்கள் என்பது ராசுஸர்கள் இராவணனும் அந்தக் கூட்டத்தான்.

சொல்வீர், பங்கப் படுத்தவே பனியாதத்தைப் படைத்தோனுரைத்திடும் பரிசு கேளீர். (364)

(இ-ள்):— அநேக சிங்காத்துடன் † பனி ஆதங்களின் குழுக்களுக்கு நடுவே சென்றான் அவர்கள் இவனைக்கண்டு ஓ! மஹாஆத்மாவே நீர் ஆர்! எங்கிருந்து வருகிறீர். என்றுகேட்டுபாதாச்சீனை புரிந்தார்கள். எ-று.

பரிமா னஞ்சொன்னான் ஜிபூரிலுக்குப் பண்டே யுருச்செய்த மண்ணுதத்தைக் குழுவோர் கண்முன்னே நிறுத்தி வைத்துக் கூண்ட பனியாதங் குலங்களெல்லாத், திருவாய்ப் பணியவும் சுஜூதிடவுஞ் செய்வேன் சுஜூதிட்டாற் றீங்குகளை, யுருவான வாத மண்ணானதா லுங்கள் குலமெல்லாம் பாவிதானே. (365)

(இ-ள்):— ஓ! ராட்சஸர்களே! நீங்கள் உஷாராயிருக்கவேண்டும். ஜிபூரில் ஒரு மண்ணைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அதற்குஸாஷ்டாங்கஞ் செய்யச் சொல்வார் அதற்கு நீங்கள் இணங்க வேண்டாம் இணங்குவீர்களே யானால் நீங்கள் பாவிதாவீர்கள். எ-று.

பாவிக்க குலமென்று குப்பாச்செய்யப் பரிமா னிறையவன் ஜிபூரிலுக்குக், காணியானிலே சேராமலே கருமா மறியவேதெரியச் சொன்னே, னானி யருந்தாலும் சுஜூதி செய்யோம் ஆதபண்ணல் லோவெனச்சொல்லுங்க, னேவுஞ்ஜிபூரில்வருவாரினி யென்பேர் மீக்காயி லென்றுசொன்னான். (366)

(இ-ள்):— அவ்விதம் செய்வீர்களானால் இனி நீங்கக் கூடேற்றல் பெறுவது என்னு. உங்கள் குடி யிருப்பு, நரகமாக இருக்கும், ஆனதாலே என் சொல்லை ஒரு தேவாயிர்தம் போலப்பாவித்துக் கொண்டு நாங்கள் மேலான கூட்டங்கள் அந்த மண்ணுக்குத் தலைசாய்க்க மாட்டோம் என்று ஒரே திலையாய் நின்று விடுங்கள். இரண்டு பேரில் ஒருவர் ஜிபூரில்வருவார். என்பேர் மீக்காயிலாக இருக்கும். என்னுன். எ-று

சொல்லிக்க கொடுமையை வருத்திவைத்துச் சேரனிபுலீசு போன பின்பு, வல்லோன் ஜிபூரில்லாதந்தமை வாரிக்கொடுவந்தார் பனியாதமுன், அல்லா வுரைப்படி யாதந்தமை யன்று தொழுமென்றே ஜிபூரில் சொல்ல, வெல்லோருஞ் சொன்னார் மண்ணல்லவோ வெங்கள் குலம் வன்னி பெரிதுதானே. (367)

(இ-ள்):— இவ்விதம் பாதகச் சொற்களை யெல்லாம் சொல்லி நல்ல ஆணியை அரைத்து விட்டு இபுலீசானவன் போன பிறகு ஜிபூரில் ஆதத்தைக் கொண்டுவந்து அந்தப்பனி ஆகமிகள் முன்னே வைத்து ஒ! ஜனங்களே, ஆண்டவன் கட்டளைப்படி இந்த ஆதத்துக்கு ஸாஷ்டாங்கம் செய்யுங்கள், என்றார். அதற்கந்த ஜனங்களெல்லாம் ஒருப்படத் திரண்டு கூடி, இது மண்ணல்லவோ! நாங்கள் மேலான படைப்புகளாயிருக்க இதற்கு எவ்வண்ணம் வணக்கஞ் செய்வோம், ஒருக்காலும் செய்யமாட்டோம், என்றார்கள். ௭-று

வண்ணி வணங்குமோ புணியை நோக்கி வருந்தோ மெனச் சொல்லு ரொருமொழியாய், முன்னேன் ஜிபூரிலாதந்தமை முன்போ லவருடசிறகிலேத்தி, யெண்ணிலடங்கானே பெரியவனே யிணங்காக் குலம்பனி யாதமெனச். சொன்னான் ஜிபூரிலே யாதந்தமைச் சுவர்க்கப் பதியிலே வையுமென்றான். (368)

(இ-ள்):—நாங்கள் சூரிய சந்திர வய்மிஷத்தார்களாக இருக்க நாங்கள் பூமியை ஒருக்காலும் வணங்கமாட்டோம். என்று ஒரே பேச்சாகச் சொல்லி விட்டார்கள். அப்பால் ஜிபூரில் ஆதத்தைத் தூக்கி பழையபடி சுமந்து கொண்டு அறஷில் வந்து றப்பே! அந்த பனி ஆகமிகள் பெரல்லாதவர்களாக இருக்கிறீர்கள், என் சொல்லுக்கு இணங்க வேண்டியது என்று. உடனே ஆதத்தைக்கொண்டுபோய் சுவர்க்கத்தில் வைக்கும்படியாக உத்திரவு செய்தான். ௭-று

வைத்தார் சுவர்க்கத்தி லாதந்தமை வல்ல பெரியவன் பரிமான மரங், கத்தா பெரியவன் றகுமத்தென்னுங் கடலைப்பார்த்துதானேது சொல்வா, னெத்துந்திரளான மங்குலங் களேவுருவெல்லாம் வாகுமென, வெற்றி யலங்கார முழக்கமாக வெளியிலெழுந்ததே வெகுகூட்டமாய். (369)

(இ-ள்):— அப்படியே ஜிபூரில்வைத்துவிட்டார். அப்பால் றப்பு தன் றகுமத்தென்கிற கடலை யழைத்து மேகக்கூட்டங்கள் யாவும் இந்த சமயம் வந்து சேரவேண்டும் என்றான், உடனே சண்டமாரு தங்களுடன் ஆரவாரித்து மேகசாலங்கள் கொர்ஜித்து எழுந்தன. ௭-று

கூட்டமாகவே யெழுந்தமேகங் குறையில்லாமலே யெழுந்த தப்போ, தேட்டி லடங்காத பெருங்கூட்டத்தை யிதமா யொன்பது பிரிவுசெய்து, நாட்டில் விதமெட்டா மெட்டுமேக நபிக்குக்குடை

மேக மிராஜாவும், கூட்டு மிராஜாங்கக்குடை நபிக்குக் கொள்ளு மிடுதான்கு விபரத்தானே. (370)

(இ-ள்):— அவ்விதம் வந்த மேகங்களில் எட்டுவகையும், நபிய வர்களுக்கு குடை பிடிக்கின்றமேகம் ஒன்று ஆக ஒன்பதுவகைப்படுத்தி அவைகளில் எட்டுப் பிரிவினைகள் ஆனது. ௭-று

தானே வைரம்பொன் முத்திரத்தன் தரணிபொழியுமங்குலமே யொன்று, வான சந்தநம் பொழியுமேக மக்கினியொன்று பொழியு மேக, மானமாங்கலவாற்பொழியுமேக மண்மாரியாகப் பொழியுமேகந் தேனுஞ் சர்க்கரை பொழியுமேகந் தினமுந் பனியாகப் பேயிமொன்றே (371)

(இ-ள்):— முத்துக்களை அள்ளிப்பெய்கிற மேகம் ஒன்று, சந்தனத் தைப் பெய்கிற மேகம் ஒன்று, நெருப்பைப் பெய்கிற மேகம் ஒன்று, கூல், மரங்களை வாறிப்பொழுகிற மேகம் ஒன்று, மண்மாரி பெய்கிற மேகம் ஒன்று, தேன், பால்களை வாரிப்பொழுகிற மேகம் ஒன்று, பனித்தண்ணீரை சொரிகிற மேகம் ஒன்று, ஆக, எட்டு வகை மேகங் களும் பெருத்த கூட்டமாக வந்தன. ௭-று

பேயும் விதமேழு மேகமேழும் பெருங் கூட்டமுமாகு மழைமேகங்க ளாய மங்குல மிருதான்குக்கு மரசனாகுமே குடைமேகபூஞ், சாயநவ மேகமிறைவகுத்துத் தக்கமீக்காயி லரசனாகப், பேயு மழையெல்லாம் ஹயாத்துல் கைபார் பெரிய கடலிலே சலமெடுக்க. (372)

(இ-ள்):— இந்த எட்டுக்கும் அரசனாகிற குடைமேகந்தான். இந்த ஒன்பது வகையான மேகங்களுக்கும் உலர்மைமாக மீக்காயிலே ஏற்படுத்தி அவைகளை ஹயாத்துல் கைபார் கடலில் போய் ஐலம் அள்ளும்படியாகக் கட்டளையிட்டான். ௭-று

எடுக்கும் பாதகடல் ஹயாத்துல் கைபா றிறங்குநீரைத்தான் மீக்காயிலுமெடுத்து வளர்ந்தநீர் மேகமெல்லா மிருந்துகுல்முற்றிமாத மூன்று, விடுக்கந் தலையினீர் பால்செயித்து வேண வுயிரெல்லாநீரில் வர, வடுக்கு நீருல குயிராகவு மாதி பெரியவன் பரிமளமாய். (373)

(இ-ள்): அவ்விதம் எடுத்த நிறை மூன்று மாதக்காலங்களாக தன் கெர்ப்பங்களில் வைத்துப் பனி உண்டாகி, மிகுந்த ஆரவாரத்துடன் சோனாமரியாகப் பொழியும் படியாய் ஆக்கியாபித்தான். எ-று

ஆதி பெரியவன் மீக்காயீந்தா னள்ளி யளந்திடுங் கடலீர் தம் னை மோதி மங்குலமழைபொழிய முழுதும் பனியாதம் குலமழிய. வாதியுரைப்படி மீக்காயீலு மந்தக் கடலீரை யள்ளிவிட்டே, யேதுங்குறையாமன் மழைபொழிய வெல்லா மழிந்ததே பனியாதங்கள் (374)

(இ-ள்):—இவ்விதம் பொழிந்தமழையில் அநேக ஆணையின்களும் நெளிந்தன இரண்டு மாதக்காலங்களாக இரவு பகல் பெய்த அடங்காப் பெருமழையால் பனி ஆதமிகளின் நாடு தகரங்களெல்லாந் தவிடு பொடியாய்ப்போய் அந்தக்குளிரின் கடுரத்தால் பனி ஆதமிகள் எல்லாரும் கொடுகி வீரைத்து விலவிலத்து ஹலாக்காகி விட்டார்கள் அதோடும் ராஷஸ்யுகங்கள் முடிந்து போயிற்று. எ-று

ஹவ்வா பிறந்தது.

ஆதம் வன்னிதா நெருப்பானதா லந்தச்சலத்திலே யழிந்த தட்பேர, ஆதநபியுல்லா கவர்க்கநாட்டி லனேகனையெல்லா மருந்து நாளிற், சோதி நபிவாத மானிகைமுன் சொல்லத், தொலையாத வலவ் காரமாய், மாதர் குருவான வுலக மாதா மரத்தின் கனியாக விருந்தாரப்போ. (375)

(இ-ள்):—பனி ஆதங்கள் இவ்விதம் கொடும்பனி நீரால் அழிந்த பிறகு மண் ஆதம்சுவர்க்க லோகத்தில் வீற்றிருத்தார்கள். இருந்து சுற்பக சோலையில் தான் நாடிய பழவர்க்கங்களைத் தின்று வந்தார்கள். அப்போது, ஆதமுடைய மானிகைமுனி நின்ற ஒரு விருட்சத்தின் கனியாக ஹவ்வா இருந்தார்கள். எ-று

கனியா யிருந்தது ஹவ்வாவுமாய் கனிவின் கடரொளி யழகு வீச, விரிய கனியுட யழகுகண்டே யிந்தக் கனிதிள்ள வேணுமெ

னத், தனிய விடத்திலே யாதநபி தருக வெளச் சொல்லி துஆ விரந்தார், கனியை யவர்கையிற் கொடுவெளவே கத்த னுரைப்படி ஜிபுரியிலும்.

(இ-ள்):—ஹவ்வா அம்மா அவர்கள் இருக்கிற கனியாகிறது அதிகமான ஓளிவு வீசிக்கொண்டிருந்ததினாலே ஆதமுக்கு அந்தக் கனியின் பேரில் ஆசையுண்டாகி, நப்பை மன்றடி துஆக் கேட்டார். உடனே நப்பு அந்தக் கனியைப் பறித்து அவர் கையில் கொடுக்கும் படியாக ஜிபுரீலுக்கு உத்திரவு பிறந்தது. எ-று

உரைக்க விநையவன் ஜிபுரியிலு முவந்து கனிதனைக் கொடுக்க வாங்கி, மறைக்கு னடங்காத கனிசனை மகிழ்ந்தா ராதந்தம் வயிர்பொருமி, யிருக்கு மவருட இடவிலாவி லெழுந்து சிலத்திபேர லுடையும்போது, தரைக்கு னிகரில்லா வடிவுகொண்ட கைய லெனும் ஹவ்வா பிறந்தாரப்போ. (377)

(இ-ள்):—அதே பிரகாரம் ஜிபுரீல் அந்தக் கனியைப் பறித்து ஆதம் கையில் கொடுத்தார். உடனே ஆதம் அதை வாங்கித் தின்றதும் வயிறு பொறுமி ஆதமுடைய இடது விலாப் பக்கத்தில் ஒரு சிலத்திக் கட்டிபோல் வீங்கிற்று அப்பால் அது உடையும் போது, அதனுள்ளிருந்து அழகிய வடிவுடனே, ஹவ்வா பிறந்தார்கள். எ-று

பிறந்த மதலையைப் பெற்ற தாதை பிரிப்படக் கண்டு பெரிய நாயன், வருந்தி யிருவர்க்கு மணமுடித்தான் வாழ்த்து கவர்க்கத்தி லிருக்கு நாளிற், பெரிய கசடுள்ள லீபுலீசனும் பெண்ணின் சுருபமாய் வந்தானங்கே, யிருந்து ஹவ்வாவு மிபுலீசனு மிருவர்க்கையும் பேசினாரே. (378)

(இ-ள்):—பிறந்த ஹவ்வாவின் பேரில் ஆதம் இளியில்லாத மோகம் கொள்கிறதை, நப்பு தெரிந்து அவர்கள் இருபேருக்கும் கனியானஞ் செய்து வைத்தான். அப்பாலவர்கள் கவர்க்கலோகத்தி லிருக்கும்போது இபுலீச அங்கு வந்தான். எ-று

பேசியிருக்கையி லிபுலீசதாணி பெரிய கோதுமைக் கனியெடுத்தி, நேசம்பிரியாம லிருக்கஆத நீயு மவருமே யுன்பிராரால், வாசமுமை யல்லா லொருமாதரை வருந்தா தகைக்கிது மருந்தாமென்று, பேசியெறிந்தாலும் கொடுத்திராகி லெல்லா குங்கையி லடங்கிப் போமே, (379)

(இ-ள்):— கசடுள்ள முதேவியான இபுலீசும் அங்கே வந்தான். வந்தவன் ஒரு பெண்ணுடைய சுருபத்தில் வந்தான், அப்போது இபுலீசும் ஹவ்வாவும் தங்கள் பழக்கங்களைப் பேசினவர்களாக இருந்தார்கள். இருக்கும்போது இபுலீசு றப்பு விலக்கின சோதுமையக் கனியைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து. ஹவ்வா கையில் கொடுத்து இந்தக் கனியை நீங்கள் இருவரும் திசரூல் ஆதம் உம்மையன்றி வேறு பெண்மேல் இச்சிக்கமாட்டார். இது ஒரு ஈடு?மருந்தாக இருக்கும். இனி யெல்லாம் உமது கையில் தான் சிக்கின்றும். எ-று.

அடங்காத் திருந்தவ ரெனதுநேச ரடக்கிக் கொடுத்ததுமிக் கனிதா, னிடங்கேடனையவும் பற்றிவைத்தே யிபுலீ செழுந்துதான் போனபின்பு. கெடுதல் தெரியாமலாதம்நயி கினியின்மொழிமாதி னிடத்தில்வந்து. மடியி விருத்தியே ஹவ்வாதமை மகிழ்த்து பேசியே யிருக்கும்போது. (380)

(இ-ள்):— இன்னும் இந்தக் கனியானது ஏனது நேரர்களில் அதேகம் அடங்காதவர்களை யெல்லாம் அடக்கிக் கொடுத்தது, என்று சொல்லி ஹவ்வாவை நல்ல கட்டு படுத்தி விட்டு இபுலீசு போய் விட்டான். அப்பால் ஆதம், நயி ஹவ்வா உடைய மாளிகைக் குள் வந்து மடியில் ஏற்றுக்கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது. எ-று.

இருக்கும்போதுதான் ஹவ்வா சொல்வா ரெனக்கு வசக் கொன்றுதருகவேணு, யிருக்கு முயிர்கேட்கி லுமக்கே தந்தேன் னெந்தவகைக்குமே யிணைந்தெனென்றுந். திருக்கை யடித்துத்தான் சீரகதொட்டுத் தீங்காஞ் சத்தியஞ் செய்தபின்பு. பெருக்கும் பிழையான கனிகோதுமைப் பேதையெடுத்தல்லோ கொடுத்துச் சொல்வார் (381)

(இ-ள்):— அந்த இன்பமான நேரத்தில் ஆதத்தைப் பார்த்து ஹவ்வா சொல்வதாவது. நீங்கள் எனக்கு ஒரு வாக்குறுதி தர வேண்டும், என்றார். உடனே ஆதம் இந்த சமயத்தில் நீ என் உயிரைக் கேட்டாலுந்தருகிறேன். என்று வலக்கையில் அடித்து தலையைத் தொட்டு பெரிய சத்தியம் செய்து கொடுத்தார். அதன் பிறகு ஹவ்வா அந்தக் கோதுமைக் கனியை எடுத்து ஆதம் கையில் கொடுத்து சொல்கிறார், எ-று.

சொன்ன பிராமண மிதையருந்தச் சொன்னு னெனதுடதோழி யென்று. னென்னமதிகாணுமிபுலீசனு மிந்தக்கனிதன்மையிருவ ருண்டால், முன்னுளிறைதத்த தவங்குலைந்து மோசப் பெரும்பாவி யாவோரென்றார். என்ன விதத்தாலு மிதிதிக்கினதா லெனக்குமு மக்கினி யிக்குயென்றார். (382)

(இ-ள்):— இந்தக் கனியைத் திண்ணும்படியாக என் தோழி சொன்னாள். ஆனபடியால் தின்னத்தான் வேண்டுமென்றார், அதற்கு ஆதம் சொல்வார், இது என்ன பேதைப் புத்திகாணுமீ? அது தோழியா! இபுலீசல்லவோ! இந்தக் கனியைத் தின்றால் பாவியென்று றப்புசொல்லியிருக்கிறான் என்றார். அதற்கு ஹவ்வா என்ன விதத்தாலும் நீங்கள் இந்தக் கனியைத்தின்னத்தான் வேணும். இல்லாவிட்டால் இப்பவே உங்களுக்கும, எனக்கும் உறவு இல்லவே இல்லை என்று சொன்னார். எ-று.

இல்லை யெனஹவ்வா பிரிவுசொல்ல வேங்கியழுதசதங்கனியே டுத்துச், சொல்லுங் கனிதனை யிருவருமாய்த் தின்றவுடல் ருகமோ கமாகி, வல்லபெரியவன் கவர்க்கந்தனில் வலமுஞ் சலமுமாய் திறையுப்போதி, லெல்லைப் பதியாளன் கவர்க்கம்பவுட்டே யிருவர் தமைத்தாக்கி யெறியுமென்றான். (383)

(இ-ள்):— ஹவ்வா சொன்ன பிரிவான வார்த்தையை ஆதங் கேட்டுப் பரிதாபத்துடன், அழுது புலம்பிக்கை சேதப்பட்டவராக மேற்படி கனியை இருவரும் திண்ணர்கள். தின்றதும், பசியுடைய தாகமும், காமத்துடைய மோகமும், உண்டாயிற்று. பசிக்குத் தின்ன தின்ன வயிற்றில் மலஜலம் உற்பத்தியாகி ஆரளத்தின் வழியாக காற்றும் வந்து நாற்ற முண்டாக்கினது மல்லாமல் அந்த துப்புறவான சவர்க்க லோகத்தைச் சுற்றி சுற்றி கொலைக்கிருந்து எங்கு பார்த்தாலும் நாற்றமும், நரகலுமாக்கி வைத்தார்கள். எ-று.

எறியு மெனச்சொன்னுண்பெரியநாய யேகனுரைப்படி ஜிபுரி யீலும், பெரியோ னாதத்தை யெழுவாரனிலும் பேதை ஹவ்வாவைப் படுவானிலு, மெறியயிருவருந் தனியேதின்றே யேங்கியாயிரம் வருடமட்டும், அறிய பெரியோளே தம்பிரானென் றல்லா தனைநாடி யழுதாராதம். (384)

(இ-ள்):— ஆதம் ஹவ்வா இருவர்களும் சுவர்க்கத்தை அடிக் கஞ்செய்யத் தலைப்பட்டதும் நப்பு ஜிபூரிலேக் கூவி ஆதமையும் ஹவ்வாவையும் தூக்கி இதே ஊனத்தில் எறியும் என்றுள் அந்தப்படி ஜிபூரில் ஆதத்தை ஏழுவான் திசையிலும், ஹவ்வா வைப் படுவான் திசையிலும் எறிந்துவிட்டார். இருவரும் வந்து விழுந்த இடங்களில் கிடந்த கோலத்துடன் ஆயிரம் வருஷகால மாக நப்பையும், தாம் இருந்த செல்வாக்குகளையும், நினைத்து அழு தார்கள். எ-று.

அமுதா ராயிரம் வருடமட்டும் மனுவுமிரங்கிலனாதிநாயன், முழுதும் பிழையெல்லாம் பொறுப்பவனே முகம்மதை யெந்தன் பாலனாகப், பழுதுவராம லமைப்பவனே பாலன் நனக்கு நான் பிதாவல்லவோ, வெழுத முடியாத முகம்மதுக்கா யெந்தன் பிழை யெல்லாம் பொறுப்பவனே. (385)

(இ-ள்):— ஆயிரம் வருஷம் வரையிலும் ஆதம் நபி அமுது, நப்பை நோக்கி யாறப்பி? நீ சொன்ன பிரகாரம் முகம்மதை என்பிள்ளையாகப் பிறப்பிப்பதனாலேயும், அவருடைய நூறையான் கமந்த பரக்கத்தாலேயும், என் பிழையைப் பொருத்தருள் என்று கெஞ்சினார். எ-று.

பொறுப்பாய் பிழையெல்லா முகம்மதுக்காய்ப் புசுழ்த்தேன் முகம்மதை யுனதறிவாந், சிறப்பா முகம்மது நாமஞ்சொல்லச் சிக்கிரம் வாரஞ்சுஜிபூரிலே. நிரம்ப மாகவே யாதம்ஹவ்வா நீடுழி வாழ்க வுலகமீதி, விருக்கும் பதியின்பேர் மக்கநக ரிருவர்தமைக் கூட்டி வாரு மென்றான். (386)

(இ-ள்):— இவ்விதம் ஆதம் நபி நமது நாயகம் முகம்மது ஸல்லல்லாகு அலைஹி வஸல்லமுடைய நாமத்தைக் கொண்டு கெஞ்சின உடனே, நப்பன் சிக்கிரம் ஜிபூரிலேக் கூப்பிட்டு நான் ஆதமுடைய பிழையைப் பொறுத்துக்கொண்டேன். நீர் ஆதமையும், ஹவ்வாவையும், கூட்டிக்கொண்டு மக்கம் என்கிற ஸ்தலத்தில் விட்டுவிடும். அவர்கள் சந்ததி பெருகினவர்களாக உலகத்தில் நீடுழி வாழட்டும் என்ருள். எ-று.

கூட்டி யிருவரை மக்கநகர் கோதையுடனாத மிருக்குநாளி, லேட்டிலடங்காத வாதநாய வரிமையோர் மீக்காயி் றகினைக் கூவி,

நாட்டிலாதத்தை யிறக்கிவைத்தே னாலா வகையெல்லா நிறைய வென்றே, யாட்டம் பெரிதான றகுமத்தென்னு மறியகடனீரை மேகவ்வாரி. (387)

(இ-ள்):— ஆதமும், ஹவ்வாவும் பக்கத்தில் வாழ்ந்திருக்கும் போது நப்பு மீக்காயிலேக் கூப்பிட்டு, ஆதமை நான் உலகத்தில் இறக்கி யிருப்பதால் அவருக்கு கனாஅத்துக்கு வழி செய்யும் பொருட்டு நீர் மேகங்களை யழைத்து றகுமத்தென்னும் கூடலில் போய் நீரையள்ளச் செய்து மழையை வருஷிக்கப் பண்ணும். என்ருள். எ-று.

வாரி ஜவத்தை மங்குலங்களுண்டு வையமுழுதுமேமழைபொ ழியப், பேராற்பெரியவன் சொனைபடி பெய்யு மழையாக வுலக மெல்லாந், சீராய்ப் புற்பூடு பலவிருட்சஞ் சிறந்த வகையெல்லா நிறையவென்றான், பார கடனீர்தான் பலவித்தாகப் பரங்காய் விருட்சம் புற்பூண்டாச்சே. (388)

(இ-ள்):— அவ்விதமே மீக்காயிலேமழைபொழியச் செய்தார் அந்த மழையால் நப்புடைய உத்திரவுப்படி தானியாதி விளைபொருட் களும், விருட்சங்களும் புற் பூண்டாங்களும், ஆதிவித்தாக உற்பத்தி யாயிற்று. எ-று.

உண்டுபடச்சொய்தா னொருமொழியி லுண்டுபடுத்தியவுயிரை யெல்லா, மகீறேயுலகத்தி லிறக்குமென்று மனைத்து யிறக்கியே யொன்றொடொன்றும், நன்றாய்ப், பரிபார முலகுயிரு நடத்தி யுலகெலா நிறபுநாளின், மண்டலமெங்கும் ஆதநபி மண்ணில் விளைத்துண்ணப் பரிமாணமாம். (389)

(இ-ள்):—அத்துடன் அறுவாஹில் ஆதத்துடன் உண்டுபடுத்திய உயிர் ஜீவாதிகளையும் இறக்கினான். உலகமெல்லாம் பல ஜீவ சந்தடிகள் பெருகிவிட்டன. அதன்பிறகு ஆதம் தீன்களுக்குறிய ஆகார வஸ்துக்களைப் பிரிக்கத்தெரியாதவராக இருந்தார், அப் போது முதல் ஸுஹபுகள் என்னும் தேவக்கட்டளை இறங்கிற்று. எ-று.

மண்ணை யுமுதவும் பலதானிய மகிழ்ந்து விளைந்ததை யருந்த வென்றே, யெண்ணி லடங்காதான் விதித்தபடி யிருந்துபரிபார நடத்துநாளி, வெண்ணி லடங்காத பெரியவனே யென்று திதம்

புகழ்ந்தாநபி, முன்னு ஞானதுட வெள்ளிவிலான முகம்மதைக் காண வரசையானேன். (390)

(இ-ள்):— அந்த சஹ்புகளின் வாயிலாக ஏர் கட்டி பூமியை உழுது விதை விதைத்து கீரை குழைகளைப்பறித்து, காய்களிகளைக் கொய்து இன்னின்ன விதம் சமைத்து சாப்பிடவேண்டு மென்ப தெல்லாம் சொல்லிற்று. அதன்பிரகாரம் ஆதம் செய்து வருப்போது நப்பை நோக்கி உன் ஒளியில் முத்தாக இருந்த முகம்மதென்னும் வடிவையக்காரன் மெத்த ஆசையாக இருக்கிறது. என்றார். எ-று.

ஆசை பொருந்திய தெனதுபால் ரகும்மதொளியையென் பார்த்திலாக்கென, ரௌசையாய்ச்சொல முகம்மதுதா ஞொளிவுக் குத்தூபையு மொருமுத்தாக்கி, நேசமாயாத முதுகுதனி னேரே யுயரத்தி நிறுத்திவைத்தான், வாசநபியாதம் ஹல்வவுமாய் வாழ்ந்தே யிருவரு மிருக்குநாளில். (391)

(இ-ள்):— ஆனபடியாலே அந்த வரிசையான பின்னையின் ஒளியை என் முதுகின் கண் பிரகாசிக்கும் படியாகச் செய்தருள் என்றார். உடனே நப்பு முகம்மதியத்தான ஒளியையும், குதுபு தையத்தையும் ஒரு முத்தாக ஆதமுடையமுதுகத்தண்டிய்நிறுத்தி வைத்தான். அதிலிருந்து ஆதமும், ஹல்வாவும் இன்பகரமாக இருக்கிற காலத்தில், எ-று.

இருக்குப்போதினி லீபுலீசனு மிலங்குமறிவாளர் வடிவு கொண்டே, யுருக்கமாய்ச் சொன்னான் ஹல்வாதமை புலவி லுமக் கேது மதலையில்லை, யிருக்கு தெனக்கொரு வேழைப்பால் னெடுத்து வளவென்றே யவர்குச்சொல்லி, யுருக்க மாய்வாடா மகனேயென்ற னப்போ அருமறு வேடிவந்தான். (392)

(இ-ள்):— இவ்விதம் இருக்கும்போது இபுலீசஹல்வாவுடைய இடத்துக்கு ஒரு பெரிய ஆலிமைப்போல் வந்து ஏது பிள்ளை? உனக்கு இது பரியந்தம் குழந்தையிலை? நல்லது இருக்கட்டும். என்வசம் ஒரு ஏழைப்பிள்ளை இருக்கிறது அதை எடுத்து வளப் பாயாகில் அதன் பறக்கத்தைக்கொண்டு உனக்குப் பிள்ளைப் பலன் உண்டாகும் என்று ஏமாற்றிச் சொல்லி வாடா மகனே என்று கூப்பிட்டான். எ-று.

வந்தா னகமறு யிபுலீசமூன் வடிவு பொருந்திய பாலனாக யீந்தா பிடியுமென் றவன்சொடுத்தா னிணங்கி யிருகையால் ஹல்வா வாங்கி, யெந்தன் குழந்தையென் றெடுத்தனைத்தேயிலங்கு முகத்தையு முத்திக்கொள்ளத் தந்தே னெனப்போனாபுலீசப்பேச நகப்பன் றனைத்தேடி யழவுப்பாலன். (393)

(இ-ள்):— கூப்பிட்டதும் அருமறு என்கிற கன்னாஸு ஓடி வந்தான், அந்த அழகிய கன்னாஸைப் பிடித்து, இந்தாபிடி என்று கொடுத்தான். ஆகையுடன் ஹல்வா இரண்டு கையையும் நீட்டி வாங்கி அவனுடைய முகத்தை வளைத்து வளைத்து முந்திக்கொண்டார். உடனே இபுலீச கொடுத்தேன் கொடுத்தேன் பத்திரம் என்று சொல்லிவிட்டுப்போனான். எ-று.

அழுகை யமர்த்தினர் பாலனை யாதநபிவந்தாரப்போதேக, குழநிக் குரவேது வரிசையேது கூறுமெனக் கேட்க ஹல்வா சொல் ளார், கிழவர் பெரியவ ரொருவர்ந்தார் கிடையா திதுபோலே வடிவுபாலன், முழுதுங் கெடுத்துவ னிபுலீசவன் னோசம் வருத்தவே வந்தா னென்றார். (394)

(இ-ள்):— அப்போது கன்னாசு இபுலீசைத் தேடி அழுது கொண் டிருந்தான். ஹல்வா அட மகனே! கண்மணியை! அழுகாதே என்று அனைத்துக் கொண்டிருந்தார். வந்து, இங்கே குழந்தையின் சப்தம் எது! அது எவ்விதம் வந்தது? என்று கேட்க ஹல்வா சொல்வார், ஒரு பெரிய கிழவர் கொண்டுவந்து கொடுத்தார், இந்த பிள்ளையைப் போல் அழகுள்ள குழந்தை இனி நமக்கு அப்பட மாட்டாது என்றார் அதைக்கேட்டு ஆதம் அடிபைத்தியக்காரி நம்மை கவர்க்கத்தில் இருக்க வொட்டாமல் குடி கெடுத்த பாவியான இபுலீசல்லோ அந்தக் கிழவன் என்றார். எ-று.

வந்தா னிபுலீச நமைக்கெடுக்க வடிவுப் பாலன் ருக்கினாசாகுந் தந்தா னகமறென் றொருபேர் வைத்துத் தனது கசெடல்லாந்திரட்டி யொன்றா, யத்தநோமே யிளம்பாலனை யனேகம்பிளப்பாக வறுத்தறுத் தே, யிந்தப் புறியிலே குழியைக்கல்லி யெடுத்துப் புதைதல்லோ யிதித்து வைத்தார். (395)

(இ-ள்):— என்று சொல்லி மறுபடி ஹல்வாவே இந்த உலகத்தி லும் நம்மைக்கெடுக்க வந்தான், இந்தக் குழந்தையானது அவ

னுடைய கசடு என்னும் கன்னாசாக இருக்கும். உன்னை ஏமாற்ற வேண்டி அஹ்மது என்கிற பேர் வைத்துக் கொடுத்தான் என்று உடனே அந்தகுழந்தையை அநேக துண்டங்கண்டங்களாக அறுத்து பூமியில் குழி தோண்டிப் புதைத்து மண்ணை மூடி வைத்தார். எ-று.

வைத்தார் மதலைமே லாசைகொண்டு வாயிற் புலம்பியே யிருந்தார் ஹவ்வா, கத்த நயியாதம் போனபின்பு கபட னிபுலீசு வந்தானங்கே, பத்தினிமாதே பாலனெங்கே பாரிற் புதைக்கவுட்பயிசுதியீமா வொத்தை நொடியிட்டு மகனே யென்றோடி வந்ததே யொளிவு பாலன். (396)

(இ-ள்):—அந்த நேரத்தில் பிள்ளையின் பேரில் ஆசையுடன் ஹவ்வா அழுது புலம்பினவராக இருந்தார் ஆதம் போனபிறகு ஹவ்வாவிடம் இபுலீசானவன்வந்து ஏ! பிள்ளைஹவ்வாவே குழந்தையை அறுத்து புதைத்தது என்ன புத்தியென்று சொல்லி மகனே? வாடா என்று கையைச் சிட்டிகை தட்டினான் உடனே அகுமறு ஓடி வந்தான். எ-று.

பாலன் றனைமுன்போற் கொடுத்துப்போனான், பார்தாராதமு மனம்பதறிப் பாலன் றனைவெட்டித் தீயிவிட்டுப் பத்தியெரிந்துநீருகிப் போச்சுக் கோலந்தெரியாம னீறையாரிக்கொண்டு சலத்திலே கரைய விட்டார். மேலும் ஆதந்தான் போனபின்பு வீம்பனிபுலீசு வந்தானங்கே, (397)

(இ-ள்):—வந்த பாலனை முன்போல ஹவ்வாவிடம் கொடுத்துப் பத்திரம் என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான். அந்த நேரம் ஆதம் அவ்கே வந்தார் குழந்தை யிருக்கக் கண்டவுடனே, இன்னாலில்லாஹி யென்று பதறி உடனே அதை நெருப்பிலிட்டுக் கொழுத்தி சாம்ப லாக்கி வாரிக்கொண்டு போய் தண்ணீரில் கரைத்து விட்டார். ஆதம் போனபிறகு இபுலீசு இரண்டாந் தடவையும் ஹவ்வாவிடம் வந்தான் எ-று.

வந்தா னிபுலீசு ஹவ்வாவுடன் வடிவின் பாலன்ரு னெங்கே யென்றான், முந்த வகைபோல வெட்டிச் சுட்டு மோசநீரிலே கரைத் தாரென, விந்தாராரெனநொடித்தான் கையை யிறந்த பாலன்ருள் வந்ததப்போ, திந்தாவெனஹவ்வா கைக்கொடுத்தே யிபுலீசெனும் பாவிப்பாயினே. (398)

(இ-ள்):—வந்து எங்கே நான் தந்த குழந்தை என்றுள், அதற்கு ஹவ்வா நெருப்பிட்டு நீரில் கரைத்து விட்டார், என்று சொன்னார். இதோ! பார் என்று ஒரு சிட்டிகை தட்டினான் உடனே கன்னாசு அவன் கையின் வழியாக வந்து விட்டான் வந்த குழந்தையை ஹவ்வாவிடம் கொடுத்து விட்டு இபுலீசுபோய் விட்டான். எ-று.

போனபின்புதானாகும்வந்து பெண்ணையேது காண்பாலனென் றார். தானேசலத்திலே வந்ததென்றார் கக்குபீர்சொல்லித் தலைய றுத்தே, யேனமதில்வைத்து நீரையூற்றி யேற்றியனவிலே தானவித் துத், தானும் ஹவ்வாவு மாகவுண்டார் தனக்குங் செய்யமென்ற னிபுலீசனே. (399)

(இ-ள்):—அதன்பிறகு ஆதம் வந்தார் மூன்றுத்தடவையும் குழந்தையிருக்கண்டார் என்ன ஹவ்வாவே எது குழந்தை என்று கேட்டார், அந்தக் குழந்தைத்தான் தண்ணீரில் நின்று மூக்குவித் துக்கொண்டு வந்து விட்டது என்று ஜவாபு சொன்னார், அப்பால் ஆதம் அவனை தக்பீர் சொல்லி அறுத்து சட்டியிவிட்டு அவித்து இருவருமாகத் தின்று விட்டார்கள். அதைக்கண்ட இபுலீசு இப்பதான் ஜயகாலம் பிறந்தது. என்று சந்தோஷம் கொண்டாடி னான். எ-று.

செயமா முடலுக்குள் மூன்றுபங்காய் செனித்துப் பிதாவாதல் செய்தகுறை, பயமில்லாமலே யமுமறென்ற பாலன்றனையவா றுத்தருந்த. வுபமையாகவே மூன்று பங்கா யுடலிற்றரித்திடும் வகையகேளு, வகையா மீரலும் பற்குத்தியும் வழியும் பித்தி லும் கலந்ததாலே. (400)

(இ-ள்):—அவ்வீதம் உண்ட அகுமறுடைய தேகச்சுதையானது மூன்று வஸ்துக்களுடன் கலந்துவிட்டது. அவைகளாவன கரல், பல்குத்தி, பித்து இந்த மூன்றிலும் கலந்தது. எ-று.

கலந்த பித்தினிற் கசப்புண்டாச்சுக் கறுப்புநிறமீரல் பல்லுக் குத்தி, மலர்ந்த வறிவெல்லா மறந்துபோச்சு மன்னுமதிஜுண்டாம் வகையைக்கேளு, தலந்தகீழியாசை பார்வையெல்லா நாட்டுஞ் செயித்தானின் பங்கதாசு, மலர்ந்த பார்வைதான் சரியென்று மதுதான் சடலமண் ணினைவுமாமே. (401)

(இ-ள்):— பித்தில் கசப்பு உண்டாயிற்று, சுரலில் கருப்பு நிறம் உண்டாயிற்று, பல்சுத்தி சாம்பல் நிறம் உண்டாயிற்று, இவை களால் பார்வை, கேள்விகளாகிய காமங்களும் ஈரலால் மண்பேரில் உள்ளே உலக மயக்கமும், பொய் பித்த லாட்டங்களும் உண்டாயிற்று. எ-று.

நினைவுஞ் சடலமும் பார்வை ரண்டு நேரேபொருந்திடிற் கொடு மையாகும், கனதியாக நீ சோப்புதலும் கத்தாபெரியவ னுரைத்த படி, யினப் பெருபாவஞ் செய்யுமென்று மிபுலீ செனும் பித்தின் பங்கு சொல்லும், துனிவாய்ச் செய்திருப பாவமெல்லாந் தொலைக்க வழிசேரத் துணையாய்க்கூடும். (402)

(இ-ள்):— அந்த மண்ணாசை எங்கிற நினைவால் உலகத்தின் கொடுமையான பாதகச்செய்களும் பித்தின் கசப்பால் கோபம் சோம்பல், குடிவெறி, ஜீனாமுதலியவெவ்வாம் உண்டாகும் எ-று.

கூடுங்குபிரான நெஞ்சு மானுற் கொலையும் கொடுமையும் வினை யும்தா, னுடுஞ் செயனல்ல நினைவுமானு னமக்குஹருமென்றேகாட்டி வைக்கும், பரடிப்படியே யிபுலீகதான் பதினெண்ணாயிர மால் மட்டு, ஓடியோடியே கெக்கரித்தே யோதே சொல்லா னிபுலீசனே.

(இ-ள்):— இன்னும் கொலை களவு, ஆங்காங்கானும் உற்பத்தி யாயிற்று குபிரியத்துகளும் அதனால் தான் உண்டாகும். இது கொண்டு இபுலீசு ல அளத்துல்லா பதினெண்ணாயிரம் ஆலங்களிலும் பறந்து கெக்கரை கொட்டி சிரித்தான். எ-று.

இபுலீசு வெங்கும் பறையடித்தா னெனக்குப் பங்கேழு நபிச் கோர்பங்கு, கவியின்பிறழ்கண்டே யிறையுரைத்தான் காயிர்குலத்துட னுளது பாலர், புயிற் றுயர்நீர வழுதேயாதம் புகழுமுகம்மகை யிழியிற்காணக், கபியை மிருகையின் பெருவிரலிற் கண்டேயிருமென விறையுரைத்தான். (404)

(இ-ள்):— சிறித்து ஒரு பறையடித்து எனக்கு இன்ஸானில் ஏழு பங்கிருக்கிறது முகம்மதுக்கு ஒருபங்கு தான் இருக்கிறது தான் தான் வல்லமையில் மிகுத்திருக்கிறேன் என்று சொல்லிக் கொண்டே திரிந்தான். அதுகண்டு தப்பு ஆதத்தின் முதுகில் இருந்த ஒளிவை அவருடைய விரலில் பிரட்டிவைத்து ஆதமே

என் ஹபிபின் ஜமாலியத்தை உமதுவிரலில் தெரிசித்துக்கொண்டிருக்கும் என்று கட்டையிட்டான். எ-று

உரைத்த முகம்மதி னொளியானது மொன்றா யாதத்தின் முதுகு தனி, னிறத்தை யிருபங்காய்ப் பிரித்துவல்லோ னேரேகை விரலிரண் டில் வைத்தான். குறித்து விழிதேய்த்துமுத்திக்கொண்டு குதாத்தாயா ஐனியென்று, வரத்தைப்பொருந்திய ஆதநபி வாழ்ந்து பரிவார தடத்துமப்போ, சிறந்த * வெண்பத்தி ரண்டுஜோடு சேர்ந்தேயான் பெண்ணாய்ப்பிறந்தனவே (405)

(இ-ள்):— விரலில் முகம்மதின் ஒளிவைக் கண்டு கண்ணில் வைத்து முத்தி யாகுதரத்துல் ஐனி வென்று சொல்லி முத்தினார், அந்தக்காலத்தில் ஆதமும், ஹவ்வாவுக்கூடி எண்பத்திரண்டு ஜோடி குழத்தைகளைப்பெற்றார்கள். எ-று

பிறந்த தாயிர வருடமட்டும் புயிவிலிருந்ததே வயதாயிரஞ், சிறந்த முகம்மது நபியொளிவு சீது நபியவர் புறத்திலவா, விருத்த வாதத்தை யுலகுதனி லிட்டதலமல்லோ கருபாவுமே, நிறைந்த முகம்மது நூருதபி தின்றே யிபுருஹீம் அலைகில்லாம், (406)

(இ-ள்):— அப்படிப்பிறந்த குழந்தைகளுக்கு ஆயிரம் வயதுகளை றப்பு கொடுத்திருந்தான். அப்பால் முகம்மது நபியவர்களின் ஒளிவா னது படிபடியாய் சீது நபியவர்களின் முதுகில்வந்து தின்றது. அவரை யும், ஆதத்தையும் மக்கத்துடைய ஸ்தானத்தில் அமைக்கப்பட்டது. அப்பால் அந்தஒளிவானது நூஹுநபியிடில் தின் றுந்திரும்பி இபுருஹீம் நபியவர்களிடத்தில் வந்தது. எ-று

ஆள விசுமாயி கருவியில் அப்துல்லா நெற்றி முத்தொளிவாய் மான நிறைந்திடு முல்கமாதா மங்கையாயினு ரீன்றபாலர். தானு மனுருப மெடுத்தார்நபி தாத்துஞ் சிபாத்துவுஞ் சாற்றக்கேடு மான வுருவாதம் ருபங்காண வாத முடலிலே தரித்த தெல்லாம். (407)

(இ-ள்):— அப்பால் அந்த ஒளிவானது இஸ்மாயீல் நபியவர் களின் நெற்றியில் வந்து படிப்படியாகத் திரும்பி அப்துல்லாவுடைய நெற்றியில் தின்றும் பூலோகமாதாவாகிய ஆமினா அம்மா அவர்களின் கெற்பத்தில்வந்து நிரம்பி நமது நபிநாயகம் அவர்கள் மனுஷவதாரம் செய்தார்கள். அப்போதே தாத்தும், சிபாத்தும் ஒன்று பட்டது, எ-று

* எண்பத்தி ரண்டுஜோடு என்ற மொழியைப் பிரித்து எண் கணக் கென்றும் பத்துரண்டு ஜோடென்றது இருபது ஜோடியென்றும் பொருட்படுத்துக.

தரித்த விருபத்து நாலெழுந்துத்தீக்கு மெழுத்துக்கோர் சிபத்து
மாகு, நிலத்திற் கண்ணாடி நிழலில்லாம னீண்ட முடி காணு மறுஷின்
மேலே, யொருத்த ரறியாரே மலஞ்சலத்தை யுடவிற புழுப்பூச்சி
யொட்டாதங்கந், தலத்தி லடிதேயார் பொய்யுரையார் தகுக்க
ருவிலே தரிக்கும்பாதம். (408)

(இ-ள்):—தாத்தும் சிபத்திலும் உள்ள இருபத்துநான்கு அச்சங்
களின் தத்துவங்களாலே நபியவர்களின் சிரசானது, அறுஷின்
மேலாகவும், சீர நிழல் பூமியில் விழாமலும், மலஞ்ஜலாதினை
மனிதர் கண்கள்காணாமலும், சீரத்தில் யாதொரு ஈ ளறுப்பு ஜெந்தக்
கள் ஒட்டாமலும், பூமியில் பாதந்தோயாமலும், தகுத்தருவில் பாதம்
புதியவும், பொய் உரையாத துய்தாளவர்களாகவும், ஆக இருந்தார்
கள். எ-று

தரிக்கு பேசங்கள் குடைநிழற்றுந் தாபங்கனையோட்டுங் வருத்த
யில்லைச், சிரசிற் றரித்திடு நூபுவத்தாகுந் சிறந்த வுடலெல்லாமி
லாஞ்சனையாங், கருத்திற் பெருமையுங் கரும்பகீ லுங் கபடுங்கோபமுங்
காணாநபி, யொருத்த ரறியாமல் கத்தனாச்செய்தோ ரொருநாளசதியு
மறதியில்லை, கருத்தா லிருகண்ணு முன்பின் காணுங் கஸ்தூரிவாசங்
காதப்விசம். (409)

(இ-ள்):—இன்னும் அவர்களுக்கு மேகமானது குடைபிடித்தது.
சிரசில் நபித்தனத்தின் முத்திராங்கம்என்னும் நூபுவத்துதோன்மட்டும்
பிரகாசித்து, சீரமெல்லாம் இலாஞ்சனை என்னும் தீர்க்க தரிசின
ஆபரணங்கள் திகழ்த்தது, மனதில் பெருமை, கெட்ட எண்ணங்கள்
சயாக்குணம், கபடு, கோபம் இவை ஒன்றும் வந்து ஊசாடினவே
கிடையாது. அவர்கள் பிறக்கும்போதே கத்னா என்னும் விருத்தசேத
னம் செய்திருந்தது. அவர்கள் ஜீவியாரியந்தம் ஒரு நாளாகிலும்,
அசதி, மறதிகள் வந்ததே கிடையாது. அவர்கள் பின்புறம் பார்த்தா
லும் முகம்மானது தெரிந்தது உடலில் கஸ்தூரி வாசனை காத காத
வழிவரையிலும் வீசிக்கமழ்ந்தது. எ-று

விசம் பரிமள மமுருநபி வெடித்த சிரிப்பொன்றுஞ் சிரித்தாரில்லை.
தேசமனுப்போலே வுருத்தெரியுந் தெரிந்த வுருவெல்லாலுடலோ
வில்லை, தேசமுடன்முடி நபியின் ரோம நிலத்திற் களைந்தவரொருவ
ரில்லை, பேச மறுநான்கு சிபத்தாகப் பெரியோள் முகம்மது
நபியாகுமே. (410)

(இ-ள்):— இன்னும் அவர்கள் ஒரு நாளாவது சிரித்ததும்
இல்லை. அவர்கள் சீரத்தை ஒருவர் உற்றுப்பார்க்கும்போது
இல்லாமல் மறைந்தது, அவர்களின் தலை உரோமங்கள் பிறந்த
அன்று இறுத்ததைப்போல் நிர்யாண திசை வரையிலும் ஒரே நிதான
மாக இருந்தது. இவ்விதம் இருபத்து நாலு சிபத்தும் கூடி நபி
முகம்மதாக வந்தார்கள். எ-று.

பொருட்பால் முற்றிற்று. ஆக பாடல்-410.

—(0)—

3-வது.

காமப் பால்

—(0)—

நவகாமமறியும் வகை

நபியை யுலகத்தி லமைத்தலேயேல் நமது பதியேது நாம்
மேது, புவியுந் சலது நபியாலேதான் பொங்கு முயிர்கடலிருந்த
தெல்லாம், புவியிற் பலபல வுயிர்முனைக்கப் புருடர் தெரிவையா
யிருப்பதெல்லாம், தவியா நவகாமந் தனையறிந்தாற் றனை
யறிந்தவர் தானாகுமே. (411)

(இ-ள்):— முகம்மது நபியவர்களைப் படைக்காத பட்சத்தில்
இந்த உலகங்கள் ஏது? உயிர்களின் பேரேது? ஆனதால் உலகத்
தில் சீரமெடுத்து வந்த ஜீவாதிகள் ஒவ்வொன்றும் நவகாமம்
என்கிற ஒன்பது இந்திரியங்களால் தான் அவதரித்து வந்திருக்கிறது
அந்த ஒன்பது காமங்களையும் அறிந்தவன் றப்பையும் அறிவான்.
எ-று.

தன்னை நிகரில்லா வாதிநாயன் றரணி யமைக்குமுன்னிருள்
றையி, லுன்னி யெழுத்துதர னுத்தலிபா யொளிவு திரண்டதே
முதற் காமபால், வன்ன மிலங்கிய விந்துநாதம் வைரத் திரனை
வெண் டரளமாகப், பின்னு மொளிவதிற் கடராய்விந்து பிறந்த
கடலொன்று முருகாமப்பால் (412)

(இ-ள்):— அல்லாகுத்தஆலா ஆதிபில் குந்தகன்ஸுல்மகுபி யாவில் இருளாக மறைந்திருந்து அப்பால் தாத்தளவில் திருப்பி துத்தாவாகி யதில்தின்றும் அவிபாகி ஒளிவானதே அதுதான்முத லாவது காமமாக இருக்கும். அப்பால் அந்த ஒளிவானது விந்து நாதமாகி முத்தாகி ஹயாத்தல் கைபார் கடலானதே அதுதான் இரண்டாவது காமமாக இருக்கும். எ-று.

பாலி லொருகாமம் பகுந்ததைத்தும் பரிவா யொருகாமயிரு பங்காக, வேலைச் சுடர்காம மூன்று மொன்றாய் விளம்பு லிங்கமாம் காமமூன்றும், பாலன் றனையடி தனிலி கத்திப் பார்க்க வொளி வேர்வை விந்து முத்தாய்க், காமக் கடலதி லுறைந்திருந்த கதை யாய் காமப்பா னுதாமே. (413)

(இ-ள்):— அவ்விதம் அவிபானது, அலிபு. லாம் மீம், ஆகி அதுவே முத்து, பவளம், பச்சையாகிய முச்சுடரில் வந்து நின்றதே அதுவே முன்றாவது காமமாக இருக்கும். அந்த முச்சுடர் பின்னால் அவிவா, முகம்மது, ஆதமாக மீண்டதே அதுவே நாலாவது காமமாக இருக்கும். எ-று.

நாலா விதத்தினு லொருகணியை நாடி மயிலுண்ண மரத்திலி னீழே பாலாங் கிணற்றிலே யைந்துமுத்துப் பார்த்து மயிலுண்ண பதுங்குவென்று, நாலு மயிலுண்ட தன்றேதானே நாலுதிசைகாகக் கூகையாந்தை. மேலு மிராஜானி மயில்தடுவி விதுதான் காமப் பாலைந்தாகுமே. (414)

(இ-ள்):— அப்பால் றப்பு தன் ஆசையால் ஒரு பார்வைபார்க்க அந்நால் மயிலுண்டாக அது எகீன் மரத்தில் இருந்து கனிதினன் அப்பால் அதுநாலுமுத்துகளையும் தின்று, நான்குமுட்டையிட்டு காகம், ஆந்தை கூகை, இராஜானியான குஞ்சுகளைப் பொறித்ததே அதுவே ஐந்தாவது காமமாக இருக்கும். எ-று.

ஆகத் துணுக்கிடா மயில்லன்னமா யந்த ஜெபருத்தி லாடும் போதி, லேகன் கிருபையா விணங்கிடுனக்கி யெங்குஞ் சுடர்காம பிறங்கிவித்தாய், வாகு பெறவன்னந் தனியகாம மதுதான் காமப் பாலாருமின்ன, மேக னொளிவினால் தடுங்கியன்ன மெங்குஞ் சலமாக லெழுந்தவேர்வை. (416)

(இ-ள்):— அவ்வித மிருந்த மயிலானது. ஜபருத்தில் வந்து அன்னப்பட்டியாக ஆடி தின்றதே அதுதான் ஆருவது காமமாக இருக்கும். எ-று.

வேர்த்துப் பாற்கடற் சேர்ந்ததுதான் விளங்கும் காமப்பா லேழதாகும், பாத்திர மான கடலீர்தன்னைப் பருகு பங்குலம்பார் தனிலே, நேத்தி பாய்ப் பெற்ற வத்தனையு நிலையாக் காமப்பாவிரு தான்கிது, வேத்த மாகவே யெழுந்தவாரி யெல்லாம் படைப்புக்கு மிரணமாச்சே. (416)

(இ-ள்):— அப்பால் அந்த அன்னத்தை றப்பு உறுக்கிப்பார்க்க அதன் சீரம் வியர்த்து பால்கடலாகத் திரண்டதே அது ஏழாவது காமமாக இருக்குப். அந்தக் கடலால் மேகங்கள் உற்பத்தியாகி பால்முழுதும் அள்ளிக் குடித்ததே அதுதான், எட்டாவது காமமாக இருக்கும். எ-று.

இரண வகை யென்ற கனிதசையு மிழையும் காயைத்து மிதுதி றையத், தருணம் வசையருத்தத்துவயிர் தந்தசைரத்தம் வினைந்த தாதம், வர்ண மெவ்வுயி ருபநாதம் வருந்தி யிணக்கத்தி லெழுந்த தாதம், தருணம் பவுலமி ரெழுந்ததாதத் தகயீகுநிலை நலகாமமே. (417)

(இ-ள்):— அந்தமேகக் கருக்கடி, பொழிய எல்லா உயிர்களுக் கும் அது இரணங்களையிற்றே அதனால் உலகத்ததுவ இந்திரியங் களும், பிரமத்ததுவ இந்திரியங்களும், பூத கோடிகளும் உற்பத்தி யானது தாய், ஐம்பதாவது காமமாக இருக்கும். எ-று.

இதமாநவகாம வெல்லாருக்கு மிதுதான்கிரு நாமெழுதினதால், விதமாம் வைரம்பொன்பவளமுத்து விருட்சம் புற்புரு பல தானிய, நிதமாய் திறைந்ததேயொன்றோடொன்று நீத்யுதியாய்த் தினிவாச் சுப், பதமாங்குருத்திர் வித்தாய்வாறும் பாய்கா யுலகெல்லாமறியச் சொன்னேன். (418)

(இ-ள்):— எல்லா ஜனங்களும் அறியவேண்டியது கடமையா கவே இருக்கிறது. உலக வாசிகள் அறியும்படியாக அதன் முழுக் குருத்தையும் அநந்தம் தானங்களில் விபரப் படுத்திக்கொண்டு வந்து விட்டேன். எ-று.

சொன்னேன் முவைத்து இனயத்தையுஞ் குழந்த வுலகுபல் லுயிரினத்து, முண்ணு மமுதுடன் பாலுநெய்யு முண்பா குலகத்தி

னுக்கையமாக, வாணும் பெண்ணுமாய்ப் பிரியும்வகை யறியாருலகத் தின் முழுமுடராய், பூணு மிரணைதான் குண்டடைமட்டும் போஹற் குறைவதைப் புகலக்கேளே. (419)

(இ-ள்):— ஆதியில் நான் சொன்ன கனாஅத்துப் பதினைந்து எழுத்தால் நான் உலகத்தார்கள் அறையையான உண்டுகளைத் தின்கிறார்கள். இதன் விபரம் நல்ல உணர்ச்சியின் மேலே தான் தெரியவரும் உலகத்தில் ஜீவராசிகள், ஆணும் பெண்ணுமாக இருக்கிற குட்சியை அறியாத மனிதர்களும், பெரிய முடர்களாக இருப்பார்கள். எ-று.

புகலக்கேளேமே ரணையெல்லாம் பெரிக்கும் வாயினி லிருக்கும் போது, சகல ரணையு மேனாக்குத்தான் குவியமித்ததை யுபர யேற்றிப், பகலு மிரவிலாத் தலந்தளிலே பனிங்கிச் சுடரைப்பார்த்தீயுமபேதி லகலா ரணைய தனைத்துஞ்சுட ரமுதமாகவே யருத்துந்தானே (420)

(இ-ள்):— நாம் தின்கின்ற ஆகாரங்களின் உருஷி தொண்டைக்கு கீழ்போன உடன் ரணை மாறிப்போகும் வகையின் கருத்து யன்ன? அதைச் சொல்லுகிறேன். எப்படியானால் கல்பு உருஷியை அதன் தானமகிய மகாமன் மருமுதில் வைத்து கிருவறித்துக் கொள்கிறது. சிரசின் குழாய்களுக்குள் சென்றது பூதங்கள் நினைவுடன் சம்மந்தப்பட்டு அவைகளை இரண்டாமுறை அமிர்தமாக்கி அருந்தி விடுகிறது. அதனால்தான் தொண்டைக்கு கீழ் போனால் தம்மதல்ல. எ-று.

அருந்த இருவிழி நடுமுத்தி லணிந்தவொளிவதின் சுடரெழுப் பிச், சிவந்த நுச்சத்தவி பருகும்பவேவை செப்பிடா ரிதைச் செப்பி னேனே, திருந்த லுண்ககமெல்லாமென்பார் தீனுங் ககமவனல்லா திக்லை, நிறைந்த வுடலுக்குட் சென்றதெல்லா நெருக்கியேகுடற் பிரிக்குமீரண்டார். (421)

(இ-ள்):— இருபுருவத்துக்கும் நடுவே நமது ஆத்மா என்கிற ஓயிவு இருக்கிறது. அந்த ஓயிவே தின்களின் ரணைகளைத் தின்று மற்ற எண்பத்திராயிரம் தத்துவ கருவிகளுக்கும் அதன் சத்தைக்கொடுக்கின்றது. இதை உலகத்தாரர்களுக்குச் சொல்லப் பாடாது. ஞானிகள் கவனிக்கவேண்டும். இந்தக் கோட்

பாடாலே நப்பு அநுபவீக்காத சகம் இல்லாளில் எதுவுப் சிவையாத எ-று

பிரிக்கு மசனத்தை யிருபங்காகப் பூணுஞ் சார்வேறுசக்கைவேறும் சிறக்கு மிளிப்புள்ள ரணையெல்லாஞ் செந்தாமரையுள்ளே பதிவுமாக முறைப்புக் கடுமையு நுறையீறா முப்பும் புளிப்பது மீற்காகும். விரைப்பாய் கசப்பெல்லாம் பித்துக்காகும் வெருவாயிலிப்பெல்லா மண்ணுக்காகும். (422)

(இ-ள்):— இதன் விபரங்களை எப்படி எஞ்ஞலோ! சொல்கிறேன் உலகத்தின் சமான்ய ஜனங்களே கேளுங்கள் அந்த ஓயிவு அனுபவித்த பிறகு மற்ற ரணைகளை சார் வேறு சக்கைவேறுகப் பிரித்து இளிப்புள்ள ரணைகளை யெல்லாம் இருதயத்தாமரை குடிக்கும். உறப்புக்களை நுறையீறல் அனுபவிக்கும். உப்பு புளிப்புக்களை இரத்த ஈரல் அனுபவிக்கும். கசப்பு வகையருக்களைப்பித்து அனுபவிக்கும் இலப்பு துவர்ப்புக்களை மண்ணீரல் அனுபவிக்கிறது. எ-று

ஆகும் விதமைத்து பங்கொன்றுக்கு மந்தத் தலத்தினி லுதிசம் பூரித், தாகு முடலெல்லாதாம்பினாலே தானே யுதிரத்தாற்றசைநிமகி யேகுத் தசையதிற் கொழுப்புமீறி யேறிச் சித்திலே ஓணையகி, வாயு பெறு முனை யுருகி வித்தாய் வடியும் பிடரியினரம்பினாலே. (423)

(இ-ள்):— ஆயிவு இந்த ஐந்து வீடுகளில் சென்று அநுபவிக்கப் பட்ட ரணைகள் அந்தந்த பூதவாசலிலேயே இரத்தங்கள் திரண்டு நரம்புக்கால்வாய்களின் வழியாக வேரடி சதையாகி கொழுப்பு உண்டாகி சிரசு மண்டலத்தின் ரஸ்தாவில் சென்று முனையாகி அப்பால் அந்த முனையானது இருதய தினைவால் உருகிப்பிடறியின் வழியாக ஓயுவதே வித்தாகும். எ-று

நரம்பால் வடிவது விந்துமாகு நயந்த அசனத்தி லிண்மப்பாதி, விரும்பி யெழுந்தது மூலந்தன்னில் வெந்து நிரெல்லா மூலமுண்டு கரும்பு ரணையுஞ் சக்கைபோலெ களரு மாமய்குதளிச்செல்லல்லாம், விரும்பி யுண்டது மூலஞ்சேர்ந்து வெந்த வயனீரைச் சிறுநீர் சொன்னேன். (424)

(இ-ள்):— கவையின் தத்துவ மிப்படி இருக்க சக்கையின்தத்துவ மாவது மூலமென்கிற பூலத்தில் கிடந்து வெந்து கரும்புபோல சிவ் சக்கை மனைவது யேவ மனைசந்து அதன் வழியாக

கொப்பளித்து ஓடிவருவது தான் முத்திரம் ஆக இருக்கும். எ-று

சொன்னே னுலிந்தரஞ் சேதிநாதன் சொன்ன முன்சோதியத
னில் வெந்து, வெண்ணை யுருகிநெய் சிவந்துநிற்கு மேனிச் சுடரதின்
முச்சுமாக, வுண்ணிச்சுடருந்தான் கிருபைபொங்கி யொளிவு உடவெல்
லாரோசையாகிக், கண்ணின் மணிநடு முகந்தனிலே காணுமொளி
வந்தப் பெரியவனே. (425)

(இ-ள்):—இவ்விதம் ஒன்பது இத்திரியங்களின் வெளிச்சத்தால்
நாதவித்தானது. சுவாசப்பலனுடன் நிற்கின்றது. அந்த சுவாசத்தின்
பலத்தால் ஆகம் ஒளிவானது இரண்டு தேந்திரத்துக்கும் நடுவே
தின்று பிரகாசிக்கிறது. அதுவே றப்பாசயிருக்கும். எ-று

அந்தப் பெரியவன் றலந்தனிலே யாதி பெரியவ னுசையானுற்
சத்தைப் பெருமொலி போன்முழுங்குஞ் சத்தயாறஹீ மென்றுசொல்லி
யுத்திக் கமலங்கீழ் முலந்தனி லுற்ற முகம்மது நபியொளிவு, எந்த
வகைநாய னென்னிறையே யாபக்கல்வாவென்றியம்புந்தானே (426)

(இ-ள்):—தப்புடைய மகாயில் ஒளிவுக்கூடினால் யாஅக்லாஹ்
என்ற சப்தம் முழங்கும். முகம்மதியத்தானொளிவானது உந்திக்கமல
வட்டத்தின் தூணத்தில் நின்று அந்த பாம றப்பை யாறப்புக்க
அலீனா என்று தின்று செய்யும். எ-று

இயம்புமொளிரண்டு மாசையானு லீணையும் பார்வையுமிரண்டு
மொன்று, யியங்கித் தழுவிடு மிருபார்வையு மெரியுக் கிருபையாலுரு
கிழுதை, தயங்கி டாமலே பின்றனர்ந்த தாரைநரம்பினுலிறங் குநாத
மயங்கிடாச்சுடர் முலந்தனின்மண்ணுதம்ஹவ்வாவொளிவுமாமே. 427

(இ-ஊ):—அந்த இரண்டு ஒளிவுகளும் ஒன்றுக்கூடினால் தேந்தரத்
துக்குப் பார்வையிற் சத்தியை உண்டுபண்ணும் அப்போது ஆகம்
ஹவ்வா உடைய ஒளிவானது அவைகளுக்குத் தொண்டுத் தனஞ்
செய்யும். எ-று

ஒளிவி னுதந்தா ளிரயிபாக மேதும் யாதாபி மென்று சொல்லிச்
சுழியின் மதிபாசம்ஹவ்வாசுடர் சொல்லியாக்காய்மென்று சொல்லி
யொளிரு யிருசுடர் கிருபைபொங்கி யொளிருயினங்கிடு மாசையாலே
குழியீ வீகான் றலந்தனிலே குதித்து விந்து கீழறங்கிநிற்கும். (428)

(இ-ள்):—அவைகளில் ஆதமுடைய ஒளிவு சூரிய கலையாகவும்,
ஹவ்வாவுடைய ஒளிவு சந்திர கலையாகவும் பிரிந்தோடுகிறது சூரிய
கலை, யாதாயிம் என்றும் சந்திரகலை, யாகாயிம் என்றும் தின்றுசெய்து
ஒடும் அந்த இருகலைகளும் கூடி ஆசையாகி இன்ஸானுடைய
வித்தானது உருகி வழியும். எ-று

இறங்கித் தரித்திடுஞ் சிவந்தநாத மெரியுஞ் சூட்டினு லீயங்கி
வெள்ளை. யுறங்கும் வீடுதான் தாரையாகு முகைக்குஞ் சளிமுனை
த்யதுதான், நிறங்கொள் வலக்கலை யதற்கு மானந் தீங்கு விடக்கலை
யதற்கு விடங், குறையுமீன்னுஞ் சிறக்குமென்றுக் கூறுங்கலையுட
குணமாகுமே. (429)

(இ-ள்):—வழியும் வித்தானது சிவப்பு ரெக்காக இருந்து சுழி
முனையாகிய புடத்தில் இறங்கின. உடனே வெந்து வெள்ளை நிறங்
கொண்டு குதிக்கும். அப்படி குதித்த நாதம் வடகலை பிளக்கலைகளென்
னும் சுவாசங்கலால் மணியாகித்திரனும். எ-று

ஆன காமப்பா லுதிரவிட்ட லணுப்போ லிடங்கிய அட்டகோணம்
புணுஞ்சிரத்திலே தரிக்குமுதீ பொருந்துங்குணமேழு கீரணமதிள்,
ருனே வலம்புரி நிலையதற்குத்தைய விடக்குறி தரித்த கோண, பூணுங்
குதறத்தைச் சேர்ந்தவநகையிரும் போயினுவிணவகை. (430)

(இ-ஊ):—மேலே சொன்ன கமலங்கக் ஒன்பதும் இரத்தக்கடலில்
வந்து விளைந்து எட்டு கோணங்களாக ஓடி வலம்புரிக்குள் நுழைந்து
நாதமாகி அப்பால் கீதம்பாடி அப்பால் இடம்புரியில் வந்து முக்கால்
சிரஹ வசங்கள் எல்லாம் அமைக்கப்பட்டு குறுகுறுதுடைய மகாயில்
வந்து இரண வகைகக் கற்பிக்கப்பட்டு நிற்கும். எ-று

இரணந்தரிப்பது முன்றுதிசை யினமையழகெல்லா மணையுநாவிற்
றகுணம் பலாபலன் யேசாளுளந் தரிக்கும் விதமெல்லா மைத்தரங்
கொம்பு, வர்ணந் துன்பமுந் துயரவீரம் வகையரய்ந்தரித்திடுமாரூங்
கொம்பின் வர்ணைப்பெரும்பிளி யடும்பாடெல்லாமதிப்பாய்த் தரித்திடு
மேழாங்கொம்பிச். (431)

(இ-ள்):—இரணங் கற்பிப்பது முன்றுதிசை அழகு வயதுகள்
எற்படுவது தாலாய் கொம்பு, ஞானம், பலாபலன் கல்கி

இவைகள் ஏற்படுவது ஐந்தாம் கொப்பு, தன்பம், இன்பம் வீரம், தனம், பிணி, மூப்பு இவைகள் ஏற்படுவது ஆரூங்கொப்பு தீரும்பிணி, அதிஷ்டம், ஆயுசு இவைகள் எல்லாம் ஏற்படுவது ஏழாங்கொம்பாக இருக்கும். எ-று

கொம்பி வீருநான்கி னகத்தில் திற்குல் கோலத் திசையெட்டும் பொருந்துமப்போ, தின்பக்குதறத் துமெட்டுமிதே யின்னங் குதறத்துப் பதினெட்டுத்தா, னன்பா யுலகத்திற் பிறக்குப்போதிவன்றே தரித்திர மறுமுன்றுத்தான். ரும்பி யுருவத்திற் றரித்தநாதய்கோலவுருவத்தைக் கூறக்கேளே. (432)

(இ-ள்):—மனதில் வந்து ஊசாடுகிற உலக மாயைகள் தான் எட்டாம் கொம்பாக இருக்கும். இன்னும் ஒன்பதாம் கொம்பாகிறது குதுறத்து பதினெட்டும், உலகத்திற் பிறக்குப்போது நடந்த சில கருமங்களுமாக இருக்கும். இனி நாதய்களுடைய கோலத்தைச் சொல்கிறேன். எ-று

கூறுமிருநான்காற் தரித்த நாதய் கோதையுதிர்முங் கொழுதி யொன்றாய்ப், பாறு நுக்கத்தினை முனைத்தமரம் பச்சைப்பவளம் வெண் டரணமான, வாறுங் குதாயோடு நபியும்ஆத மந்த விருளாய்போ அஜா சீலாகு, நூறென்ற நானும் றாகும்வென்னை நுக்கத்துச்சுழிமுனை அலிபானதே. (433)

(இ-ள்):—எட்டு இந்திரியங்களாக உற்பத்தியான உதிரமானது ஒன்று சேர்ந்து நுக்கத்து என்கிற மரமானது முத்து, பச்சை, பவளம் ஆகி அல்லா, முகம்மது. ஆதம் ஆகி இருளானது அஜாஸீலாகி, நூறானது ஆத்மாவாகிய ஒளிவு நுக்கத்து அலிபு சுழி முனையாயிற்று. எ-று

அலிபில் வைரந்தா னுதிபங்கா மந்த நடுதிலையிருபாகமுங், கலி மாமுஹம்மது சிவந்த சுடர் காணுமக்காமன் மகுமுதுமா, மொலியா முஹம்மதுகலிமாவின் லுருபமிருபத்துநாலெழுத்துப், பவிதமாம்பச்சை யாதமென்றும் பாடு மகுபத்தை ருபமென்றே. (434)

(இ-ள்):—அலிபில் வைரம் உற்பத்தியாகி அது அல்லாவுடைய சிபத்தில் உள்ளது. இடம் இருதயக்கமலமாகும். முகம்மதாகிறது, கலிமாவில் செவந்த ஒளிவு இடம், மகாமன் மகுமுதாக

இருக்கும். அதுகலிமா இருபத்து நாலு அட்சர ரூபமாக இருக்கிறது ஆகம் அருவமாயிருந்து உருவமாயிற்று. எ-று.

உருவஞ் சுடர்முன்றி லெழுந்தவாறு முயிரும் பரம்பொருள் விந்துநாத, முருகிச் சுழிமுனை நுக்கத்தலிபா மொளிவு பதினெண் குலமுநீண்டு, அருவம் அனபோடு லாமுமீழும் அதுமேல் குள்ளென் றவைத்தெழுத்துஞ், கருப முகப்பத்து பயக்கெனென்று சொன்னேன் பதினாறு எழுத்துமாகும். (435)

(இ-ள்):—உருவமான, முன்று சுடர்களும் ஒன்றாகி விந்து நாத வடிவானது உருவமான, சுழி முனையாகி, நுகத்து, அலிபு ஆகி, அது பதினாறு அங்குலம் நீண்டு முஹப்பத்துக்கொண்டு லாமும், மீழும், கூடி குன்பயக்கனுமாக பதினாறு அட்சரங்க ளாயிற்று. எ-று.

பதினெழுத்தொன்றே யிணங்கிதின்று பாற்கு மாகாய நிலையி னிக்குறே, இந்நக்கீழேறுகோண வாக்ஷமாக வெழுந்து சீனென்று அகாரநிலை, யதிலே சிகாரமென்றெழுந்தஹையா மக்கினி முன்று திசையுமாகு, மதிலே யிருகோண மகாரமீமா மண்ணும் ஈகாரத் தருவுநாவே. (436)

(இ-ள்):—இந்தப்பதினாறு எழுத்துகளும் ஒன்றுபட்டு, ஆகாய ரூபத்தில் எழுந்து நின்றது. அதன் கீழ் காற்றானது. ஆறு கோண வடிவமாக உலாவி நிற்கின்றது, சீன் என்கிற அகாரமும், சிகாரமென்கிற ஹேயும் அக்கினியாக முன்று திசையாக வட்ட மிட்டது. அதில் பூமியானது, மகாரம் என்கிற மீமாக நாலு உருவ மாயிற்று. எ-று.

நாலு மதலையு மீன்றபிதா நாம முழங்கிய பெருவெளியாய், காபக் கபுசைனி வென்னுமது கண்ணு மணியக்லா தின்னமுண்டோ, பாலன் ரூபமாய்ப் பிறக்கும்வகை பலதுங் கலிமாவி னினையுங் கேளும், ஆலநபிபங்கும் அல்லாபங்கு மறுதாங்கிருபத்து நாலெ ழுத்தே. (437)

(இ-ள்):—இந்த நாலுதிசை ஸ்தம்பங்களையும், பெற்ற மாதா வானது, வானுக்கும், பூமிக்கும் இடைநடுவாகிய பெரிய வெளியாக இருக்கிறது அது எது வென்றால் காப கௌஸைனி என்னும் ஸ்தலமாக இருக்கிறது. அதானது, நமது கண்கள் இரண்டிலுந்

தெற்கிற ஒளிவு எங்கிறபார்ப்பாவாக இருக்கும். அதானது அல்லாவுடைய பங்கும், முகம்மதுடைய பங்குமாகிய கலீமாவாக இருக்கும். எ-று.

இருபத்துநாலுயிரெழுத்தா யியம்பும் பனிரண் டெழுத்தைக் கேளும், அருபருபமாய்ப் பொருந்தி நின்ற வாசிமுஹம்மது நா லெழுத்துச், சுருப மானது அருபந்தானே குலென்றெழுந்தது ஸுன்றிஸுலே, பெரிய வுடலுக்குண் ஸுலாதாரம் பிசகா திருத்தியே பாராக்கோட்டை. (433)

(இ-ள்):— இது இருபத்து நாலு உயிர் எழுத்தாக இருக்கிறது. இதில் பனிரண்டு எழுத்துக்களைப் பற்றிய விபரம் சொல்கிறேன். அருபமாக நின்ற சுருபமாகிய முகம்மதென்கிறது. நாலெழுத்து சொருபமாகிய அருவமான றகுல் என்கிற, முன்றெழுத்துக்களும் இந்த சரீரத்தில் ஸுலாதாரம் என்கிற கோட்டையாயிற்று. எ-று.

கோட்டைக்கு வாச னாலுமுண்டுக் கொழுந்து புனைத்தியா யெரியுமதிற், சூட்டிக் கலீமாவின் முகம்மதுற்ற குலென்கியே லுல்லா வென்றார், பாட்டி னுரைத்திடு மெழுத்துமுன்றும் பத்தியுடலினிற் சிரமதாச்சு, தேட்டி வெழுதினைன் பத்தெழுத்தை யின்னமுறைக் கிறே னெழுத்திரண்டை. (439)

(இ-ள்):— அந்தக்கோட்டைக்கு வாசல் நான்கு உண்டு. அதில் தெருப்பும் புகையுமாக கொழுந்து விட்டு எரிந்து கொண்டே இருக்கும். இன்னும் றகுலுக்குப் பிறகு அல்லாஹி என்பது முன்றேழுத்து அது சரீரத்தில் சிரசாக இருக்கிறது. இன்னும் இரண்டு எழுத்தின் விபரம் சொல்கிறேன். எ-று.

எழுத்திரண்டது விபரங்கேளு மெல்லா வெழுத்துக்குங்கடை யெழுத்து. முழுத்தமாகிய முஹம்மதுற்ற குலுல்லாகி யென்றரைக் கும் ஹேயாஹ், சுழித்த ஹேமுலக் குகையினிற்ருஞ் சொல்லுவே னினித் துலக்கமாகச், சுழற்றிக் கலீமாவில் முஹம்மதுற்ற குலென் றுரைப்பதில் நிற்கும்ஹேயாய். (440)

(இ-ள்):— அந்த இரண்டெழுத்தாகிறது முகம்மதுற்றகுல்லா லாஹி என்பதில் கடையில் வருகின்ற ஹேயும், றகுலுல்லா என்

பதில் முன் வருகிற ஹேயமாக இருக்கும். ஹேயானது முலக்குவா யாயிற்று. எ-று.

ஹேயப் பிரித்துத்தா விதபங்காகத் திரேகந்தனி விருமாங்கா யென்று, வாயெயொருமாகாய் வலதுபக்க மணியுமாங்காயோ ரிடப்புறமாய், ஆயும் ஹேமாங்கா யெனுமதனி ல்சதிமறதி கொட்டாவி விக்கல் ஹேயும் பலவகை யதற்குள்ளாகு றுவலுவேனிடப் பிறத்தின் காயே, (441)

(இ-ள்):—ஹேயானது இந்த சரீரம் என்னும் விருஷத்தின் மாங்காயாக இருக்கிறது. அது இரண்டு வகையாக இருக்கும். ஒன்று வலது பக்கத்திலும், மற்றொன்று இடது பக்கத்திலும் இருக்கிறது. வலது புறத்தில் மாங்காயால் அசதி, மறதி, கொட்டாவி, விக்கல் முதலான பல குணங்களும் உண்டாகின்றன. இடது புறத்து மாங்காயால். எ-று.

காயிற்சூடி கொண்ட நித்திரையாக் கறுப்பு திறமுள்ளே கலந்திருக்கும், ஆயு மெழுத்தது அல்லஹ்தென்குல் அறியுமெழுத்தது வைந்துமாகும், வாய்வு நெருப்புநீச் புகியதாகும் வகையு மெழுத்தைந்த தானவாறும், காயி லாக்கனியாங்கலீமாக் கலந்தவகையையு முரைக்குகிறேன். (442)

(இ-ள்):—ஆந்த மாங்காயானது கறிய நிறமாக இருக்கிறது. அதனால் நித்திரை, சோர்பல் முதலான பல குணங்களும் உண்டாகின்றன. இனி அஹும் தென்கிற எழுத்து ஐந்தாவது. அந்த ஐந்தும் சுற்று, நெறுப்பு, ஆகாயம், தண்ணீர், மண்ணெண்ணெறஹும் பூகங்களாகவும் இனி கலீமாவில் காயில்லாக்கனி என்கிற விபரம் சொல்கிறேன். எ-று.

உரைக்கு முடவின்மண் னாலுதிசை யுருவமெழுத்தது பல்விக்குத்தி, ஷறுத்தி விதின்பேரும் அம்மாரதான் தரித்த வெழுத்ததில் நாலுமாகு, திறத்தஜி புரீயீ லிருப்பிடமா திறமும் வெள்ளையார் பொற்பாகாஹ், சிறந்த பேச்சுட வீமொருஞ் செப்பும் வாயினாலு ரைப்பதுவே. (443)

(இ-ள்):—இந்த சரீரத்தில் மண்ணானது நாலு திசையாக இருக்கிறது. அதானது பல்லுக்குத்தியாகும். அதன் பேராகிறது. அம்மாரவாக இருக்கும், இது நாலு அட்சரமாகின்றன.

அதற்கு அதிகாரி ஜிபூரீல், நிறமானது வெள்ளையாகின்றது. அது பேசுகின்ற வீடாகிய வாயாக இருக்கும். எ-று

உரைத்த வகையான பத்துமிட்தொன்று மக்காமிதென் றறிய வேண்டும். நிரைத்த ஈரலிற் சிவந்தநீராய் நிற்கு மேகோணமெழுத் துமீமாஞ். சிறந்த மீக்காயி லிருப்பிடமாஞ்சேர்த்தரசனையுழம்புங்கைப் பாய், குறைந்திடாவிழிப் பார்வையாகுங் கூறும் லெவ்வாமத்தின் பேறுமாமே. (444)

(இ-ள்):—முன்னால்சொன்ன பத்தும் ஒன்றும் மகாம் என்றறிந்து கொள்ளுங்கள். இதானது ஈரலின் கண் சிவந்த நீராக நிற்கும். இதற்கு அட்சரம் மீமாக இருக்கும். இதில் இருக்கும் அதிகாரியானவர் மீக்காயிலாக இருக்கும். இதன் ரசனையாகின்றது உப்பு ஆக இருக்கும். இதன் பேர் லவ்வாமா என்று சொல்லப்படும். இதன் மகாம் கண்ணாக இருக்கும். எ-று

பேறும் வகைபத்தி ரண்டாமக்காம் பேசு வேன் முன்றும் வகையைக் கேளிற், கூறுமுல்கிம்மத் தென்ற வாய்வு கோணுமாடத்தின் பச்சையாகத், தேறு மெழுத்ததில் வளைந்த ஹையாந் திறத்திலிகரூபீ லிருப்பிடமாஞ், சீறு முக்குமுச் செழுத்தவிடு சேர்ந்த துரையீர்ப்புளிப்புமாமே. (445)

(இ-ள்):—இன்னு பன்னிரண்டாம் மகாமின் முன்றுவது நபுசைக்கேளுங்கள். அதன் பேர் முல்ஹிமா. வர்ணம், காற்று. நிறம், பச்சை. அட்சரம் ஹேய், அதிலிருப்பவர் இஸ்ரூயீல். வீடு, முக்கு. தானம், சுவாசம், சுவை, புளிப்பு. உருவம் துரையீரலாக இருக்கும். எ-று

ஆனவகைபத்து முன்றாமக்கா மக்கினி முன்று திசையதாகத் தோணுங் கருந்றம் பித்தத்துக்குட் டுலங்கும் லாம் எழுத் துருவமாம் கான், காணா இசுரூயீல்கசப்புமதிற் காதின் வகைகேள்வியாகுமிது, பூணு மிதின்பேரு முத்மயின்னா புகலு மிதுதானே நாலாமக்காம். (446)

(இ-ள்):—இனிபதின் முன்றும் மகாம் ஆகிறது, முத்மஇன்னு என்று பேர். முக்கோண வடிவமாக அக்கீனியாக இருக்கும். நிறம் கருப்பு. அட்சரம் லாம். உருவம் பித்து. அதிலிருப்பவர் இஸ்ரூயீல். சரீரத்தில் செவியாக இருங்குங்கேள்வி சுவை கசப்பு. இது நாலாம் நபுசு என்பது. எ-று

நாலு மக்காமையு மறியச்சொன்னே னவிலு மாகாயம் தாமரைக்கா, யேலும் பச்சையி லொளிகலந்தே மிருக்கும் வட்ட மாயினிப்புமாகக், கோலம்வுயிரொளி மூளைமுட்டுங் குறித்த எழுத் தததில் அலிபாகவும், ஆலமமைத்தானலிபுதிலை யதின்போசனுபருமு கப்பத்தாமே. (447)

(இ-ள்):—இந்த நான்கு மகாம்களையும் சொன்னேன். இனி ஐந்தாவதானது, ஆகாயமாக இருக்கும். அது சரீரத்தில் தாமரைக் காயாக இருக்கும். அது ஒளிவு கலந்த நீல் நிறமாகும். சுவை இனிப்பாகும். அதன் அட்சரம் அலிபு. அது முளை ஸ்தானம் வரையிலும் நீண்டிருக்கும். அதன் பேர் ஸனுபரு. அல்லது முஹப்பத்தென்று சொல்லப்படும். எ-று.

பத்து வகையொரு வீடுதனிற் பார விடைந்து பகுத்துச்சொன் னேன். புத்தியறிந்தவ ரறிந்துகொள்ளப் பொருளையுரைக்கிறே னொளிப்பிள்ளாமற், சுத்த பெரியவன் அலிபுமிரு கமலத் திருக்கும் வாறதனைக்கேளு, மற்ற கதையிலே நினைக்கவேண்டா மதிப் புநிலையில்லாப் பொருளுமாமே. (448)

(இ-ள்):—ஒரு வீட்டில் பத்து வகையும், அதின் உள்ளே ஒரு ஐந்து வகை ரகசியங்களையும் விபரித்துச் சொல்லினேன். இனியும் இரகசியங்கள் இருக்கிறது, அதையுஞ்சொல்லுகிறேன். புத்தியுள்ளவர்களாயிருந்தால் தெரிந்து கொள்வார்கள். இருதயக்கமலத்தில் அலிபு இருக்கிறது. இதுமதிக்கப்படாதபொருளாக இருக்கும். எ-று

பொருளின் பேரியது கமலமாகும் புகலுங்கமலத்தின் பூவின் வாசம். அருளு மிருக்குது வாசத்தன்னில் அந்த வாசத்திற் கலப்பு மாகுந், திரளு மணியொளி விளக்குமாகுந் திரியுமுச்செண்ணெய் வாசையாகு, மிருளை விளக்கிய வொளிவுமாக விருக்கு மிறைகடர் அலி பாகுமே. (449)

(இ-ள்):—அது கமலத்தில் நடுவே ஒருவிளக்காக நின்றெரிசிறது விளக்குத்தன்னு இருதயமாக இருக்கும். ஆசையானது, எண்ணெய் வாசவும், சுவாசமானது திரியாகவும். பத்தி எரிசிற கடராணது அலி பாகவும் நின்று கொழுத்து விட்டெரிகின்றது. எ-று

அலிபு நிலைதன்னை யறியச்சொன்னே னடியிற் சிறந்தமுன்றங்கு லமாம், படி த மரம்பச்சை நிறமதாகப் பகரு மொருபதங் குலத்தின் மேலே, வலிய பொருள்வெள்ளை வடிவில்லக்கி வண்டல்

லாமலர் வரணொளிபோல, ஒளியும் பொருள் தப்பில் ஆலயினு
மொளியு மிலங்குமோ ரங்குலமே, (450)

(இ-ள்):—அந்த அலிபின் நிலையானது இருதய கமலத்தில்
முன்று அங்குலத்தின் அளவு உயர்ந்திருக்கின்றது. பச்சை நிறத்தில்
ஒரு அங்குலம், நீல நிறத்தில் ஒரு அங்குலம், முத்தின் நிறத்தில் ஒரு
அங்குலமாக இருக்கிறது. தாமரையின் நடுவே வெள்ளை நிறமாக
வண்டில்லாத மலர்வடிவாக நடுபுடைய ஒளிவு பிரகாசிக்கும். எ-று

இலங்கும் பொருடனைத் துலங்கநன்றி யிதமாயுரைக்கிறேன்.
மறைப்பொருளைத் துலங்கு மொளிமுனைக் கீழாகத் தூக்கி யுண்ணுக்
கின் மேலதாரும், கலங்கா திருவிழி புருவத்திடை கண்டநிதானத்தி
னேரேயாகு, மலங்கார மான கலிமாத்தன்னி லறியு மிருபத்து நூலெ
ழுத்தே. (451)

(இ-ள்):—இன்னும் அந்தப்பொருளை நல்ல விபரமாகச்சொல்கி
றேன். அந்த ஒளியின் நுளியானது, நேந்திரத்தின் வட்டத்திலிருந்து
கீழே உண்ணுக்கின் மேல் வரையிலும் ஜோதி செய்கிறது உயிரே
இரண்டு விழிகளின் நடுவே நிதானமாக மத்தியில் இலங்குகிறது.
அதுவே கலிமா இருபத்து நூலு எழுத்துக்களையும் பொதிந்து இருக்
கின்றது. எ-று

நாலா நெழுத்தினின் முகம்மதென்ற நான் முன்றெழுத்தை
யுமறியச்சொன்னேன். மேலாக் கலிமாவின் லாஇலாக இல்லல்லா
கென்று மியம்புவது, கோலமா நடு அலிபென்பது கொண்ட கமலத்
தின் வகையுள் சொன்னேன், மேலும் பதினொரு வெழுத்துமுன்று
மெத்தப்பெரியது கடையெழுத்துப், பாலம் பலனிதைப் பின்னாற்
சொல்வேன் பத்து எழுத்தையும் பகரவேளே. (452)

(இ-ள்):—கலிமாவில் இருபத்து நூலு எழுத்தில் முகம்மது
என்கிற பனிரண்டெழுத்தையும், விபரமாக மேலே சொல்லிவிட்டேன்
லாஇலாஹ இல்லல்லாஹ என்று சொல்லும் விபரமும் நடுவே அலி
புடைய கோலத்தையும், கமலத்தின் வகைகளையும் அதன் மேலே
பதினொரு எழுத்துக்கள் உண்டு, அவைகளில் கடைசி எழுத்தானது
மெத்தவும் பெரிய காரியமானது, அதன் விபரம் பின்னால் சொல்கி
றேன். அதில் பத்து எழுத்தைச்சொல்கிறேன். எ-று

பகரு முதலாமும் இரண்டாம் லாமும் பார்ச்செவியிருபிறத்திலாகு
நிரி லாவிரு லாமவயிற்றி னிற்கு மிரு அலிபிருவிழிமி, லுசுரு மிதினி
டைஅலிபொன்றுதா னுற்ற வாய்மொழியுறுதியாகுள், சிகர மேறிய
முச்சீனோடே சேர்ந்தே யிருப்பது நடுவிற்கேளே. (453)

(இ-ள்):—கலிமாவில் உள்ள முதலாவது லாமும் இரண்டாவது
லாமும் சீரத்தில் இருசெவிகளின் புறமாக நிற்கிறது, மற்ற இரண்டு
லாம்களும் வயிற்றில் நிற்கின்றன லாம்களில் உள்ள இரண்டு அலிபு
களும் இரண்டு கண்களுக்கும் இடையில் பொருத்தி நிற்கின்றன.
பறனொரு அலிபுவாய் மொழியாக இருக்கின்றது, சுவாசத்தின் வழி
யாக நடு அலிபானது திறகின்றது. எ-று

நடுவில் அலிபை முன்னாலே சொன்னே னல்ல நடுலாமுமிதினி
கூடத்தான் வடுவி லாவிரு லாமைக்கேளு வலமும் சலமுந்தான் வரு
மிடத்திற், கருகி முலத்தி னிருபுறத்திற் கனதி யாதம் ஹவ்வாவு
மாகுந், தொடுத்த அலிபோடு சொன்னேன் ஹேயும் தொடுத்தகூட
வென் நெழுந்தமுச்சீசே. (454)

(இ-ள்):—நடுவ லிபானதின் விபரங்களை முன்னமே சொல்லி
விட்டேன். மற்ற இருலாமும் வடகலையாகவும், இடக்கலையாகவும்
சுழன்று வருகிறது. முலத்தில் இருபுறமும் ஆதம், ஹவ்வாவுடைய
ஒளிவுகள் வாசஞ்செய்கின்றன. மற்ற ஒரு அலிபும் ஹேயும் கூட, ஹா
ஹூ என்று எழுந்த முச்சாக இருக்கிறது. எ-று

முச்சும் பேச்செல்லாம் பிறந்தால் வருவன்கே யறைந்தங்கே
யிருக்குப்போது, சூசு முதுவார யெழுப்புப்பாறுஞ் சுறுதியெழுத்தை
யுமறியச் சொல்வேன், ஆச்சி யுதிர்க்கிதாத்தசை முனையும்மிர்த்தக்கட
லைந்து மன்னப்பங்கார்ப், பாச்ச விந்தாடு நார்பெயும்பு சவ்வும்
நகம் ரோம மாறும்பிதா. (455)

(இ-ள்):—முச்சும் பேச்சும் அந்த ஹேயால் தான் வருகிறது.
அதன் சூட்சுமத்தைப் பொருட்பாலில் கூறிவிட்டேன். இனி அதன்
ரகசியங்களைப் பற்றிய விஷயங்களைச் சொல்கிறேன். இரத்தம் தோல்
சதை அமிர்தம் குணம் இது ஐந்து தாயுடைய பங்காக இருக்கிறது.
விந்து, நரம்பு, எலும்பு, ஜவ்வு, நகம், ரோமம் இவை ஆறும் தகப்ப
னுடைய பங்காக இருக்கின்றன. எ-று

ஆறுப் பிதாவோடு மன்னையைந்து மாகப் பதினொன்று மமையும்
போது, கூறுமாகாயம் வாய்வுவன்னிக் கூருள தண்ணீர்

மண்கொழுகியோன்றும், நூறுநாழிகை யாடிநிற்கு நூரையாய்க் குமிழியா யைந்துநாளங், கூறு மீராறு நாள்வரைக்குங் குமரி நெல்லிக்காயிப்போற் நிரண்டுநிற்கும். (456)

(இ-ள்):—தகப்பனில் ஆறும், தாயில் ஐந்தும் ஆகப்பதினொன்றும் கூடி சமையுப்போது, ஐந்து பூதங்களும் அவைகளுடன் கொழுகிற்று. கொழுகி நூறு நாழிகையாக சுழலாடி, மித்துவான நூரையாகி, அப்பால் ஐந்து நாளான பிறகு குமிழியாகி, அப்பால் பனிரண்டு நாள் வரையிலும் இருந்து நெல்லிக்காய்ப்போல் திரண்டது. எ-று

திரளும் அறுமுன்றிற் புன்னைக்காய்போற் றெளிவாயறுநான்கிற் நிரண்டவன்ன, முருநா ளுமையாறி லுதிரஞ்சேர்த்தே யொன்றும் ஆமைபோ லுறறந்திருக்கும், அறுநாளாருது நாள்வரைக்கு மைந்து கோணமா யமர்ந்திருக்கும், பொருளா மாகாய மொருகோணத்திற் பொதியுஞ் சிரமெல்லோ ஆறெழினில். (457)

(இ-ள்):—இப்படி திரண்ட விந்தானது கெர்பத்தில் பதினெட்டு நாளானவுடன் புன்னைக்காய் போல இருக்கும். இருபத்துநான்கு நாடையில் அன்னம்போல இருக்கும். முப்பதாவது நாடையில் ஆமை போல இருக்கும். முப்பத்தாறு நாளானவுடன் ஐந்து கோணமாக இருக்கும். முப்பத்தொன்பதாவது நாளில் ஆகாயஞ் சேர்ந்து ஒரு புறத்தால் தலை உண்டாகும். எ-று

ஆறெட்டு நாளில் நடுகோணத்தி லறுகோண வாய்வி லமைந்து திற்கு, நேரெட்ட வொன்பத் தாறுநாளி னெரும்புத் திரிகோண நெஞ்சில்நிற்கும், ஒரேட்டாம் பிறைபோலே சலமுறையும் வயிற்றிலே யறுபதாநாள், பாரெட்டு திசை நாலுமுலை பரிவாயடிவயிற்பத் தாறிலே. (458)

(இ-ள்):—நாற்பத்தெட்டு நாளான போது கெர்ப்பமானது ஆறு கோணத்தில் நடுவாக நிற்கிற வாய்வுடன் கலந்து நிற்கும். ஐம்பத்து நான்கு நாளில் திரிகோண அஸ்திகாங்கையானது இருதயத்தில் வந்துநிற்கும். அறுபதாவது நாளில் எட்டாம்பிறை போலக் குளிர்ந்த தன்மையாக வயிற்றில் வந்து நிற்கும். அடிவயிறு சமையும், நாலு திசையாகும். முலைகளும் உற்பத்தியாகி வரும். எ-று

அறுநாள் கெழுவத்தொரு வெழுத்துமாகும் அல்லா கூவுடன் யாகூவல்லா, வரிவை புருடர்க்குந் தனியேபொரு ளார்க்குந் தெரிய வேயினங்காப்பொரு, னொருவர்க் கொருவர்க்க லீயாப்பொரு ளுவந் தாலொருவித்தே யுருவாம்பொருள், கருவை யுருவமாய்க்காணும் பொருள் கலிமா வெழுத்தொன்றாய்க் காணலாமே. (459)

(இ-ள்):—இருபத்துநாலு எழுத்திலும் ஒரு எழுத்து இருக்கின்றது. அல்லாஹுலி யாஹுலி அல்லா என்பது அது உலகத்தில் யார்க்குந் தெரியாத பொருள். உலகத்தில் ஒருவர்க்கு ஒருவர் கைமாத்து கள் பண்ணிக்கொள்ளாத பொருள். அதை உணர்ந்து வந்து ஒன்று சேர்ந்தவர்களை தன்னுடன் கலக்கச் செய்கிற பொருள். தன்னுடைய அசலைத் தன்னுருவம் போலக் காண்கின்ற பொருள் கலிமாவில் ஒரு எழுத்தில் நின்று ஆடுகின்ற பொருளாக இருக்கின்றது. எ-று

காணு மிருலாமும் அலிபினிற்குக் காணோகால்மேலுந் தலைகீழ் நின்று, பூனுமிருலாமும் மீநடுவிற் போடு முகம்மது கூவல்லாவு, முணிப்பார்க்கவே யைந்ததுவா முணர்ந்த அலிபைந்து லாமுமைந்து நூலும் ஹேயதுமொன்றுமாகும் நுவலும் பனிரண்டு எழுத்துமாகும் (460)

(இ-ள்):—மற்ற இரண்டு லாங்களும் அலிபுக்கு கீழும் மேலும் ஆக நின்று பொருந்தி, மற்ற இரண்டு லாங்களும் மீமுக்கு நடுவே ஹுலி அல்லாவும், நல்ல ஊன்றிப்பார்த்தால் ஐந்தாகும். அலிபும் ஐந்தாகும். லாமும் ஐந்தாகும். நூலும், ஹேயும் ஒன்றாகும். ஆகப் பன்னிரண்டு எழுத்தாகும். எ-று

எழுத்து முகம்மது நாலுமாகு மின்ன மிருநான்கு மிதுவேயாகும் அழுத்தி வலம்புரி யாருவல்லா வவன்பால் அலிபோடு நுக்கத்தும் ஹேயுஞ் சுழித்தே யிடம்புரி கூவல்லாளைச் சுருப நிலையிலாவே யாகு, முழுது மறிந்தாலே முழுக்கிறங்கு முடியா முழுக்கல்லோ வறியார்க்கெல்லாம். (461)

(இ-ள்):—முகம்மது என்றதற்கு அட்சரங்கள் நாலே ஆகிறது. இன்னும் அத்துடன் எட்டு அட்சரங்கள் உயிராக இருக்கின்றது. சுழி முனை வலம்புரியில் முழுங்குகிற யாஹுலி அல்லா என்பதும் நுக்கத்தும் ஹேயுமாக இருக்கும். சுழிமுனை இடம்புரிக்குள் முழுங்கச்செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் ஹக்குவெளியாகும். இதை அறிந்த நாதாக்கள் தான் முழுக்கு இருப்பார்கள். அறியாத ஜனங்கள் எல்லாம்

முழுக்குத்துடக்கைவிட்டும் நிவர்த்தியாகமாட்டார்கள். எறு

பழுது ஸனுவொடு பாவந்தீர்ப் பாங்குமிதினிலே பறந்துபோகு, மெழுது முத்திரையதனிமை மெழுத்தை யறியார்க்கு மெதுதானுண்டு முழுது தொழுதாலு மழிந்துபோகு மகலா தொருநாளும் எரிமுழுக்கு முழுது மெழுபத்திரெண்டு நாளின் முடியாவான் பெண்ணு யருவ மாமே. (462)

(இ-ள்):—உலகத்தில் ஒருவன் செய்கிற ஜினவின் பாவங்கள் மேல் சொன்ன காரியத்தாலே பஞ்சாய் பறந்து போகும். இந்தத் தீர்ச்சையை அறியாதவர்களுக்கு உலகத்திலும் ஆகிரத்திலும் ஒரு பயனுங் கிடையாது. எந்தெந்தப் பாவமும் தொழுது அழுதால் மன்னிக்கப்படும். ஜினவுடைய பாவங்கள் மாத்திரம் ஒதுக்காலும் பொறுக்கப்படாது. ஆதலால் ஜினவின் முழுக்கும் இலகுவில் இறங் காது. இது நிற்க ஷு கர்பம் எழுபத்திரண்டுநாளையில் ஆண் என்றும் பெண் என்று உருவம் பிரிக்கப்படும். எறு

ஆகுமாதந்தான் முன்றுசென்றலங்க முருவெல்லாம் பொருந்தி நிற்கும், வாகு பெறுநாலா மாதத்தளில் வழியா யுறுப்புகளிரு கோணத்தி, லாகம் பொருந்திய நகமும்ரோம மைத்தாத் திக்களி லணியும், தேக வியாதியு மெழுத்து நிலை யிணையு மிருமுன்று நாதந் தானே. (463)

(இ-ள்):—முன்றுவது மாதத்தில் சீரத்தின் உறுப்புகள் சரிவர சமைந்துவிடும். நாலாம் மாதத்தில் உறுப்புகளுக்கு ஊசாட்டமுற்பத்தி யாகும். ஐந்தாம் மாதத்தில் நகம்உரோமங்கள் முளைக்கும். தேகத்தில் பல சுருகருப்புகள் ஆறுமாதத்தில் வந்து விடும். எறு

இருமுன்றெருமாத நவதுவார மெல்லாத் திறந்திடு மிருநான் கினி, லுருவஞ் சுருவந்தான் முறையொன்றில்லை மெசுபதுப் பத்து முடலதுக்கு, மிருபத்து நாலு கலிமாநிலை யெல்லா மிணையுப்பிசுரன் டெழுத்துச், சுருபத் தைவிட்டு மாவுக்குள்ளே சுழிகொண்டெழுந்திடு மெழுத்தைக்கேளே. (464)

(இ-ள்):—ஏழாம் மாதத்தில் ஒன்பது துவாரங்களும் திறக்கப் படும். எட்டாம் மாதத்தில் சீரத்தின் அவயங்களில் யாதொரு குறை வும் இல்லாதபடி சேர்த்திக்கப்படும். ஒன்பது பத்தாம் மாதங்களில், கலிமாவின் இருபத்திரெண்டெழுத்தம் சீரம் போக யீதம்

இருக்கிற இரண்டெழுத்தும் கெர்பத்தின் வரசல் திறக்கின்ற மாக் கொடியாக சமைபும். எறு

எழுத்துக் கலிமாவில்லா இலாக இல்லல் வென்ற கடைசி ஹேயு, முழுது மாகவே முகம்மதுற்ற குலுல்லா கென்ற கடைசி ஹேயு, மெழுத்துமாவுக்கு விரண்டுமொன்று யீதந்து நடனத்தான் புரியும் போதி, லெழுத்துப் பாலனே மாக்கொடியா லெறியப் பாலன்பாற் செல்லுந்தானே. (465)

(இ-ள்):—அந்த இரண்டு எழுத்துக்களாவன அறிவுள்ளவர் களுக்குச் சொல்லிடுவர். கலிமாவில் லரிஇலா இல்லல்லாஹு எக்சிறதின் கடைசியான ஹேயு, முகம்மதுர் றகுலுல்லாஹி எக்சிறதின் கடைசி ஹேயும் ஆக இரண்டாக இருக்கும். இவை இரண்டும் ஒன்றுகச் சேர்ந்து நடனம் புரிந்து மாக்கொடியைக் கொண்டு கர்ப சிசுவை இழுக்கும்படியாகச் செல்லும். எறு

சென்றவுடன் பாலன் ஷுணம் பிறந்து சிறந்த வகை பேச்சு முச்சுமாகும், பண்டு நிறைந்திடும் வலதடைத்துப் பாலன் வள்ள மாய்ப்பாழுமாக, மென்று மழியாத னுலகுயிரு யிந்த விதமெல்லோ வமைத்தவாறு, நன்றாய்ப் பதினெட்டுக் குதறத்தினி னளிணம் பேச் சோடு முச்சுமாமே. (466)

(இ-ள்):—இவ்விதம் செய்கிற மாக்கொடி அட்சரங்கள் வலது புறத்தால் நன்றாகச் சென்றால் உடனே சிசுவாதொரு சிந்தனையின் றிப் பிறந்து முச்சுபேச்சும் உண்டாகும். அது வலதுபுறம் போகத்தடைப் பட்டால் உடனே சிசுவானது செத்து வெளிவரும். இந்த விதந்தான் உலகத்தின் உயிர் ஜீவாதிகள் முழுதும் வெளிவருகிறது. பிள்ளை பிறந்த உடனே குதுறத்தின் இலக்கம் பதினெட்டுஞ் பேச்சு முச்சிலே யே நிறப்பமாகிவிட்டன. எறு

முச்சுப்பேச்சுடன் பார்வைகேள்வி யுயிரு முகப்புடன் உலுப்ப மில்லைக் காட்சிக்கலிமாவி லரிஇலாக இல்லல்லாவென்ற கடைசி ஹே யுஞ், குட்சியாகவே முகம்மதுர் குலுல்லாவென வுரைத்த ஹேயு, முச்சியாகவே விரண்டு மொன்றும் முலக் குகையினிலுரைந்திருக்கும். (467)

(இ-ள்):—ஷு இரண்டு ஹேயும் சிசுவுக்கு முச்சுப் பேச்சில்லாது போனால், அந்த இரண்டும் முலக்குகைக்குள்ளே அடங்கிப்போய் நிற்கும். எறு

உறைந்து மூலத்தி விரண்டுமொன்று யொடுங்கி நெருங்கியே யிணையுப்போதி, லிருந்து நெருங்கியே சுழியாற்சுற்று மெரியுந்தணற் சற்று மிணைந்திடாது, சிறந்த குகைதனி வெழுந்தப்புக்கை சிறந்தகம லத்திற் குவுப்போது, பொருந்து முயிரொளி யுசுப்பிடாது பொங்கு முச்சது தொலைந்திடாது. (468)

(இ-ள்):—அவைகள் இரண்டும் கூடி மூலக்குகையில் அடங்கு யானால் மூலச்சுழிகள் சுழன்றுசுற்றி நெருப்புப்பற்றி எரியும். அது தூருது, அந்த நெருப்பால் உண்டான புகையானது இருதய கமலத் தில் தாவிவருமானால் உயிரும் போகாது, முச்சம் தொலையாது. எ-று

தொலைந்திடாமலே வெழுந்தபுகை சொல்லு வேனிதன் பேரைக் கேளு, மிலங்கு மவனென்று சொல்லுவது மிகுதப் புகையைத்தா னெல்லவருங், கலங்கா வுதிப்பென்றால் மூலமதிற் கத்த பெரியவன் ஹேயுமாகுந், துலங்க மறிவென்றால் முகம்மதுற்ற குலுல்லாவுட ஹேயுமாமே. (469)

(இ-ள்):—இந்தப்புக்கைதான் ஹக்குடைய மர்த்தபாவில் உள்ளது இதைத்தான் பெரியவர்களான நாதாக்கள் அல்லா, முகம்மது, ஹயாத்து, நூகு என்று சொல்கிறார்கள். எ-று

ஆகியிணைவரண்டு மெழுந்த புகை யதுதா னிணை வென்றே யறிய லாரும், பார்க்குநிணைவது மப்பின்விட்டிற்பட்ட வுடனேதான் பார்வை யாகுந், தாவும் புகைப்பித்திற்கேள்வியாகும் தாபமண்விட்டி லெழுந்த பேச்சு, வாகும் புகைத்தானா யடைத்த தென்றலந்த விட்டினி லணு கிடாதே. (470)

(இ-ள்):—இந்த புகைகளைத்தான் நினைவென்று உணரவேண்டி யது. இந்த நினைவான புகையானது, தண்ணீர் உடைய விட்டில்வந் ததேயானால் உடனே கண் உலகத்தைப்பார்க்கும். அது பித்துடைய விட்டில் வந்தால் உடனே காது கேட்கும். அதுமண்ணீரலில் வந்தால் உடனே வாயானது பேசும். அந்தப்புக்கை வருகிறவழியில் ஏதாவது தடைப்பட்டால் அந்தவிடு பழுதாகி விடும். எ-று

அணுகி டாவப்பு நினைவின்றாரை யற்றால் விழிகுரு டாயிருக்கும், வணிக மணுகாத பேச்சில்லாமல் வாயு மூமையாம் வழியில்லாதா, னுனிதங் கேள்வியு மற்றுப்போகு முற்ற பித்துட னிறமும்

போகும், கணிதம் பெருந்தாரை யடைந்ததென்றால் ஹயாத்து முச்சமே சுழன்று போகும். (471)

(இ-ள்):—நினைவுக்குள் நீர் வரத்தடைப்பட்டால் உடனேகண் குருடாகிவிடும். மண்ணீரலில் வரத்தடைப்பட்டால் வாய்மையாகி விடும். பித்தில் வர தடைப்பட்டால் காதுசெவிடாகிவிடும். இது வல்லாமல், தாமரைக்காயில் வரத்தடைப்பட்டால் உடனே சுவாசம் நின்று மரணம் வந்து சம்பவிக்கும். எ-று.

சுழறும் வகைகளை விளங்கச் சொல்வேன் கலிமா வொழிந்தி டாப் புகையின் வேகங், வழியாக் கலிமாமை கூவெருதி வருகு முச்சது முடலைவிட்டு, மொழியுங் கலிமாவில் அகாரம்ரண்டு முச்சை யிருத்திப்பா ருள்ளேசெல்லும், ஒளியின் தாரைதா னடக்கும் போதி லொன்று முரையாமல வெளியேசெல்லும். (472)

(இ-ள்):—இனி இந்தப்புக்கையை விட்டும் தப்பிக்கொள்ளும் வகையைச் சொல்லுகிறேன். அந்தப்புக்கையின் வேகத்தால் ஹலி வென்ற திக்றைப் பிரயோகித்து பின்னால் வருகிற சுவாசத்தை வெளியே செல்லவைக்க வேண்டும். உள்ளே அந்த இரண்டு அரங் ளோடன் வாயுவை இருத்திப்பார்த்தால் அது உள்ளேதான் சுழலும் அப்போது இருவிழிகளுக்கும் உள்ளிருக்கின்ற ஹக்குதயமாகிறது தானே வெளியாகி உள்ளே ஆதர்க்கும். எ-று.

சென்ற லதுயிள வேகிடாது செத்தாரெளச்சொல்வா ருலகத் தோர்க், ணின்ற சுடரெல்லர மொன்றாய்க்கூடி நினைவி ற்சேர்ந்து தன் வழிமறந்து, பண்டு போன்மூலத் தடைந்து தீயும் பத்திக்கருகியே நூர்ந்துபோகு, நன்றும் வகையெல்லா மறியவென்ற னவிலுவேனி நயமதாக. (473)

(இ-ள்):—அவ்விதம் உள்ளே சென்ற நினைவானது இலேசில் திரும்பாது. அப்போது பிணம் போலகிடக்கும். அதைவுலகத்தார்கள் கண்டால் செத்தான் என்றுபேர்வைத்து விடுவார்கள். சிறிது நேரத் திற்குள் அங்கே, உலாவின் ஒளிவுகொல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து கூடி நினைவைக்கீழே இழுக்கும் அப்பால் உள்ளே நீ காண்பாய்.

நவகாமம் அறியும் வகை முற்றிற்று.

நூகு வகை.

ஆடுங் குதறத்துமலருடை வரவி யறுகோணமானகலை, குடும்
நூகைந்தின் குதுசியுட சுடரிருவிதா நெழுந்தகலை, பாடுங் கவிச்
சூள்ளே சொன்னேளில்லை பாரப் பெரிதான கருப்பொருளைத்,
தேடக் கிடையாத வுலகத்துள்ளே தெளிவாய் பொருளினிச்சொல்
லக்கேளே. (474)

(இ-ள்):— குதுறத்தென்கிற புஷ்பத்தில் இருந்துவாசனை
செய்கின்ற ஆவியானது, ஆறு கோணங்களாக நிறைந்து அதுவே
நூஹுல் குதுசி என்னும் பிரதான ஆத்மாவாக நிற்கின்றது.
அதைச் சூழ மற்ற ஐந்து ஆத்மாக்களும் நிற்கின்றது. இந்தாகசியத்
தை முன்னோர்கள் தங்கள் கவிதையில் சொல்லாமல் மறைத்துப்
போட்டுப்போய் விட்டார்கள். நான் நீங்கள் ஏழை ஜனங்களாக
இருபத்தினாலே விபரித்துச் சொல்கிறேன். கேளுங்கள். எ-று.

சொல்லக்கேளுங்கா னுலகத்தாரே சூழ்ந்த வுடலுக்குண்டு
நூகு, வல்ல நூகொன்று நாமியாவாம் வகையாம் நூகொன்று
நாத்திக்காவாம், பொல்லா நூகொன்று நாமியாவாம் போகும்
வரும்நூகு நகீமாவாம், வெல்லா நூகுக்குந் தலைவகை விருக்கும்
நூசல்லோ குதுசியாகும். (475)

(இ-ள்):— யார்காணும் உலகத்தார்களே! இங்கே நான்சொல்
கிற கருவின் பொருளின் கனத்தைத்தூக்கிப்பார்க்க உங்கள் முனை
களுக்கு அவ்வளவு சக்தி உண்டா? உண்டுமானால் உணர்ந்தறியுங்
கள். இந்த சரீரத்துக்குள் ஐந்து நூஹுகள் இருக்கிறது அவை
களில் ஒன்றாவது நூஹு நாமியாவாக இருக்கும். இரண்டாவது
நூஹு நாத்திக்காவாக இருக்கும். மூன்றாவது நூஹு, நாமியா
வாக இருக்கும். நாலாவது நூஹு இது தான் வெளியே போய்
வந்துகொண்டு இருக்கும் இது நகீமாவாக இருக்கும் இவைகளுக்
கெல்லாம் தலைவகை இருக்கிற நூஹானது குதுசி என்று சொல்லப்
படும், எ-று.

நூகு குதுசிதானொளிவுமாக நிற்கு நயனத்தினிடையொலுவில்
நூகு குதுசிதான் ராஜாவாகும் நூகு நாலுமே யேவலாளாம்

நூகு குதுசிதான் நூகில்நின்றால் நூகுநாலுமே யாடிநிற்கும், நூகு
குதுசிதானவனைச் சேர்ந்தால் நூறுயாவுமேயழிந்துபோகும். (476)

(இ-ள்):— நூஹுல் குதுஸியானது இரண்டு விழிகளுக்கும் நடு
வான கொலுவில் ஒளிவாக நிற்கும். சரீரத்தில் அது இராஜாவாக
இருக்கிறது. மற்ற நாலு நூஹுகள் நான்கும் அதற்கு ஏவலாளராக
இருக்கின்றது, இன்னும் நூஹுல் குதுஸியானது அதன் தானத்தில்
நின்றால் மற்ற நாலும் ஓடியாடி நிற்கும். அதுவானது றப்பைப்பாய்
தரிசித்தால் சரீரம் விழுந்து போகும். எ-று

அழியா நூசல்லோ குதுசியாகுமதுதான் சகலமுமாட்டி வைக்கும்
வழியா மருஷரில் குதுசியாகு வல்லோன்றினென்ற கேள்வி கேட்கும்
அழிந்த நூகுதா னாலுமொன்று யாவியுருவாகி யமளிபடுந், தெளிவா
முடலுக்கு னைந்துநூகுந் திறத்தைப் பொருந்தியே யிருக்கும்போது. (477)

(இ-ள்):— மற்ற நான்கு நூஹுகளும் அழிந்து நிலைகுலைந்து
போகும். அந்தகுதுஸியானது சதாவும் அழியாமல்நிற்கும். இன்னும்
சரீரத்தில் எந்த ராஜகருவிகளையும் நடத்தாட்டி வைக்கிறதும் அது
தான், மருஷரிலும், அந்தகுதுசியே றப்பாக இருந்து கேள்விகேட்கும்
அப்போது அழிந்த மற்ற நாலு நூஹுகளும் அதற்கு கைகட்டிநின்று
சேவிக்கும். உலகத்தில் அவைகள் சரீரத்தில் இருந்து அதிகாரஞ்
செய்யும்போது. எ-று

இருக்கும்போதுதா னிராஜாவாக விலங்குக்குதுசிய நாலுநூகும்
வருந்தி வணக்கத்தி லறிந்திருந்தால் வடிவு மருஷரிற்றெறியுநன்றாய்
சறுத்துப்பலபாவ நன்மை கேட்கிற சாகரப்பழசிய பழக்கத்தாலே,
நிறுத்தி யெனக்குக்கீழ் கொலுவிருந்தாய் நீதான் செய்தவ னெனக்
கேட்பதே. (478)

(இ-ள்):— அந்த சரீரத்தை யுடையவன் மேற்படி குதுஸியை
அறிந்து அதன் பழகியிருப்பானையாகில் மஹ்ஷரில் அதை இன்ன
ரொன்று தெரிந்துக்கொள்வான். அப்போது குதுஸியானது நீ சரீரத்
தில் என்னையன்றி வேறு யேலை பார்க்காதபடியாலே உன்னை நான்
என்ன கேட்பது உனக்கு கேள்வி இல்லை என்று சொல்லும். எ-று

எனக்கு வலுமையோவுணையல்லாம லெல்லாஞ்செய்தவளியே யென்றுத். தனக்குள்ளாகிய குலமென்னவே தம்பிரான்கேள்வி யொன்றமிழலை, வணக்கமறியாத பாவிசுளே வசழ்ந்து நாடோறு மிருக்கும்போது கனக்க வுடலிலே யிருந்த நாகு கண்ணினிதானத்தில் வருகும்போது. (479)

(இ-ள்):—உன்னைக் கேட்க எனக்கு என்ன வலிமை இருக்கிற தென்று சொல்லிவிடும். அதை சீரத்தில்வைத்தறியாத மூடர்களுக்கு காலம்வந்து முடுகினபோது உடலிலே ஓடிக்கொண்டிருந்த ஆத்மா கண்ணின் ரஸ்தாவில்வரும் அப்போது. எ-று

வந்தா லிருவிழி வாணேநோக்கும் வகையா மிசுரூயில் பார்வை யென்பா, ரந்தபார்வைதான் நுகநாலு மப்போ குதுசியையறியும் பார்வை, யுந்தனுடலோட படித்திருந்தா லுவந்து தொழுதுபோ மென உரைக்கு, மந்த ராஜாவை யறியார்குல மாரோவெனச் சொல்லி சிரசிலேறும். (480)

(இ-ள்):—இப்படி. வருமானால் இரண்டு கண்களும் ஆராயத்தை பார்க்கும். அந்தப்பார்வை தான் உலகத்தை இஸ்ரூயிலுடைய பார்வை என்பார்கள். உண்மையில் அதுதான் நாலு நூறுகளும் பிண்டத்தில் இருந்து தன் அரசனான குதுசியை அண்டத்தில் வந்து சந்திக்கிறதாக இருக்கும். அவன் ஏற்கனவே அவைகளை அறிந்திருந் தால் அவனிடம் பிரயாணவிடை பெருமல்வராது. அறியாதபடியாலே இவன் ஆரோ என்று உதறிவிட்டு வருசிறபார்வையாக இருக்கும்-எ-று

ஏறுஞ் சிரசினி னாலுறாத மெழுப்பி யுடல்விட்டுக் குதுசியாகும், பேறும் பலன்பெற்ற குதுசிதானும் பெரியோன் பரத்திலே சேர்ந்து போகு, மேறிச் சிரசான நாலுறாகு மிறங்கி மூலத்திரிநைந்திருக்கும்' கூறு மிதுநாலு நுகானியும் குதாயின் றிருமுன்னேயுருவாமினி (481)

(இ-ள்):—அவ்விதம் சிரசிலேறின நாலு நூறுகளும் தன் எஜ மானாகிய குதுசியின் சமூகத்தில் சென்று தங்கள் உத்தியோக அதி காரங்களை ஒப்புக்கொடுக்கும். உடனே குதுசி தன் றப்பிடம் போய் விரவிக்கொள்ளும். அதிகாரமிழந்த நூறுகள் நாலும் மூலத்தில் வந்து பதுங்கிக்கொள்ளும் இவைகளுக்குத் தான் நூறானி என்று சொல்லப்படும். எ-று

உருவ மாய்நின்று சாட்சிசொல்லு முடையோன் பரத்தை முன்னறியாரெல்லாஞ், சுருப முருவெல்லாஞ்சாட்சிசொல்லுஞ்சொல் லும் பிறறயெல்லாஞ்செய்தானென்று, பெரிய முனிவோடுபாவ நன்மை பெலத்த துன்பமு மிவைநாலுக்கு, முருமிற் பெருந்திய வைந்து நுகு முலகோ ரறியவு முரைக்கிறேன். (482)

(இ-ள்):—அந்த நாலு நூறுகளும் சீரம்செய்தபாவ நன்மை களைக் குறித்துசாட்சி சொல்லும். தன்னையறியாத மடமாந்தர்களின் அவயங்களே இவன் இன்னது பாவம் இன்னது புண்ணியஞ்செய் தான் என்று வரக் கு முலஞ்சொல்லும். அப்பால் தான் கியாமல் நடைபெறும். அந்த ஐந்து நூறுகளையும் தெளிவாகக் கீழே சொல்கிறேன். எ-று.

அறியும் நுகுதான் குதுசியுட ஆளாம் பணிவிடை நாலுநூறு மறியு முடலுக்குவிடதுமாங்கா யந்தக்கருநீரைச் சிரசிலேற, நிறையுங் குதுசிதான் நுகுதானு நீண்ட காமாண்டு முள்ளேவாங்க நிறையு மிருவிழி நித்திரைதர னிலையி னடிவாங்கக் கேள்வி போகும். (483)

(இ-ள்):—நூறுமல் குதுசியின் பணி விடைக்காரர்களாகிய மற்ற நாலு நூறுகளும் இருக்கின்றன. நூறுமல்குதுசியானது இடது பக்கத்து இருதயத் தாமரைக்காயின் வடிவமாக நிற்கின்றது. அந்த மாங்காயானது இதழ் முடுப்போது நித்திரை வந்து இருவிழி களும் மூடிமயங்கும் அப்போது பித்துடைய வீடும் அடைபட்டு கேள்வியும்மறந்து போய்நினைவும் அசந்துவிடும். எ-று.

கேள்வி பார்வையு முறக்கமாறும் கிடத்திக் கீழே தான் சடத்தை வைக்குஞ், சூழு முலகெலா மலைந்துபார்த்துச் சொல்லும் நால் நுகு நகீமாவதும், நானால் கொடிதான பலவிதமு நமக்கு நமக் கென்றே நாட்டவ்கொள்ளுஞ், சூழல் கொடும்பிறை விளக்கும் நுகு சொன்னே னாயிர நுகுமாகும். (484)

(இ-ள்):—அவ்விதம் கேள்வியும் பார்வையும் நித்திரையில் தரிபட்டவுடன் குதுசியானது மெதுவாக சீரத்தைக் கீழே வைத்துவிடும். அப்போது அந்த தான்கு நூறுகளும் வெளிப்பட்டு உலாவிக்கொண்டு திரிந்து கண்ணுக்கழகான சீரமெல்லாம் பார்த்து இதுதம்மது அதுதம்மது என்று சொல்லும். இந்த நாலில்

கொடிய பாவச்செயல்களை யெல்லாம்செய்கின்ற றாஹானது நாயியயாவாக இருக்கும். எ-று.

றுகு நாத்திக்கா பசியுந்தாகல் சகியும் பலவெல்லாம் சேர்ந்து வரும், வாகி னறிவோடு பலபுகழு மறிய நாயி னா றாகுமாகு, மேகன் றாகைந்து மிருக்குமிட மிஹையோன் குதுசிதான் கிரசினிற்கும், எகம் பொருந்திய நாயியாவு மிடதுமார்பினிற்றரிக்குந்தானே. (485)

(இ-ள்):— நாத்திக்கா என்கிற றாஹானது சரீரத்தில் பசி, நாகம், சுகம், இன்பமுதலான பலகுணங்களையும் கொடுக்கின்றன. நாயிய்யா என்கிற றாஹானது புஷ்ச்சி, பெருமை, கல்வி முதலானவைகளைக் கொடுக்கின்றது, இந்த றாஹுகள் குதுஸியைத்தான் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கும். இவைகளில் நாயியா என்கிற றாஹு மாதிரம் இடது மார்பில் இருந்து அதிகாரஞ் செய்கின்றது. எ-று.

தரிக்கும் பலவெல்லா நாகிற்கானத் திரிகேணத்தீயினடுநெஞ் சிலே, கருகி யுருநிற்கும் நகீமாவது கனத்த ஈலி னுபியாவா, மறியும் வகையெல்லாந் தனக்கேயென்று வாகை வழியிலே யாடிநிற்கும், உரிசை பொருந்திய நாத்திக்காவு முரைந்தே மிருப்பதுபல்லுக்குத்தி. (486)

(இ-ள்):— நகீமா என்றது முன்றுகேணமான நெருப்பின் திசையில் நின்றும் வெந்துகருகி உருகிப்போய் நிற்கின்றது, நாயி யாவானது ஈரனோடும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. இது சரீரம் எனத் தரிய நாட்டங்கொள்கிறதோ அகைத் தூண்டிக் கொடுக்கின்றது. நாத்திக்கா என்றது பல்லுக்குத்தி என்கிற தானத்தில் நின்றும் ஆகை வஸ்த்துக்களை அநுபவிக்கின்றது. எ-று.

பல்லுக் குத்திதான் பாப்புவினாம் பாங்கா யடிவயிறதிலிருந்து, நல்லரசனையு நால்வகையு நாடி யுண்பது நாத்திக்காவாம், வல்ல புகழான வைந்து றாகில் வடிவுகுதுசியை யறியார்குபீர், அல்லா வருளான குதுசியாகு மந்தக் குதுசியை யறியவென்றால். (487)

(இ-ள்):— பல்லுக்குத்தி என்பது தான் பூமியுடைய மண்டலமாக இருக்கிறது. மேற்படி நாத்திக்கா என்ற றாஹானது அதில் உட்கார்ந்துக்கொண்டு நல்ல ருஷிகரமாக உண்டிவஸ்த்துக்களையுண்டு

அவைகளின் ரசங்களைக் கிருஹிக்கின்றது. இந்த றாஹுகளில் பிரதான றாஹான குதுஸியைப் பகுத்தறியாத சண்டாள் ஜனங்கள் எல்லாரும் கடைசி முடிவில் திட்டமாக்கக் காபிராகத்தான் இருப்பார்கள். அதுதான் றப்பு என்பது அதை யறியவேண்டுமானால் சொல்கிறேன் ஒரு உபாயம். எ-று

அந்தக் குதுசியைத் தானறிந்தே அகைத்தான் றிருமுள்ளே திறத்தவென்ற, லந்தப் பதினாறு முஷாகிதாவி லீந்தாம் வணக்கத்தி லாகுமுக, முந்தஜெய்குத்து லாகுத்திலும் முழக்கமாகிய ஆகத்திலுள், சிந்தைத் தெளிவைநீ தெளிவதாகக்கித் தெளிவு மிலக்கியே மிலங்கும் போது. (488)

(இ-ள்):— ஜனங்களே! நீங்கள் அந்த றாஹுகள் குதுஸியை யறிந்து உங்களில் தரிசிக்கவேண்டுமானால் பதினாறு முஷாகிதாவில் ஐந்தாவது முஷாகிதாவை நீங்கள் பற்றிப் பிடித்து உங்கள் முகங்களை ஐக்கத்திலும், லாஹுத்திலும், வலம்புரி முழங்குகின்ற றாஹுத்திலும் ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு இருதயத்தை நல்ல தெளிவாக்கி அந்தத் தெளிவுக்குள்ளே உணர்ச்சி என்கிற நினைவுடன் உற்றுப் பாப்பீர்களேயானால் அங்கே இலங்கி நிற்கும், எவ்விதமோ யானால் எ-று

இலங்கும் கருங்கட லக்கணத்தி லிருந்தவனை வென்னை விசை கொண்டாடு, முலகு நிலையீமான் வட்டத்துள்ளே யொளிவு முச்சுடர் லீனநடுவி. லிலங்கு நிலையுட்டாள் வட்டத்துக்கு றிலங்கும் பளிங்கியில் அருபருபம், அலையா நிலையுருந் தோன்றுமாகி லதுதான் குதுசியென் றறிந்துகொள்ளே. (489)

(இ-ள்):— அவ்விதம் இலங்குகின்ற வஸ்தானது கருங்கடலாகிய இரண்டு கண்களின் கருப்பு வட்டத்தின் சூழலே வென்னைக் கடல் வளைந்து இருக்கும், அதற்கப்பால் ஈமான் வட்டம் என்கிற பச்சை நிறத்துக் கப்பால் முச்சுடர் வகை என்கிற செவப்பு ரெங்கு குவளைக்கு நடுவில் ஒரு கண்ணடியில் விழுக்கின்ற சூரிய ஜோதிபோல பளிர்ென்று ஒரு ஒளிவ்யாதொரு உருவமுமில்லாதபடி சுமார் ஒரு சசுஸாப் பிரமானம் இரண்டு நேரத்திற்கும் நடுவே தெரியும். அப்படிக்கண்டாயே அதுதான் சத்தியமாக றாஹுகள் குதுஸி என்று நல்ல உறுதியாக அறிந்துகொள்வாயாக. எ-று

அறியுங் குதுசியின் விபரத்தனி லணுப்போலுரைக்கிறேனறி
வாளர்க்குக், குறியிருமுடி நயனத்திடை கூறும் பொருளொன்றை
யிருந்தகலும், அறுகோணவாசிகண்ணேவிதா யதுதானுருச் செய்த
பரம்பொருளா, முருவி னுருவில்லா தொளிவு நாதனுண்மை குதுசி
யென் றறிந்து கொள்ளே. (490)

(இ-ள்):— இன்னும் அந்த குதுசியின் அடையாளங்களில் ஒரு
அணுப்போல் உடைத்துவிடுகிறேன். கூர்மையுள்ள புத்திசாலிகளா
யிருந்தால் தெரிந்துகொள்ளட்டும். அதாவது:— சீரத்தில் பிரதான
கருவியாக முகத்தின் இரு விழிகள் நடுவிலும் அந்த குதுசியின்
பிரகாசம் நல்ல வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரியும். அறுகோணம்
எய்து கண்ணைத்தான் சொல்கிறது, அதுதான் அறுஷு, அதில்
நின்றிருந்தான் சீரம் சமைக்கப்பட்டது அந்தக் கண்களுக்கு நடுவில்
ஒரு நாதமானது நுக்கத்துடைய சூரத்தில் ஒளிவாகத் தெரியுமாகில்
உடனே அதுதான் குதுசியென்றின்று இஸ்லாமிலாகி விடுங்கள்.
அன்றைக்கித்தான் இஸ்லாம். எ-று

கண்டகருவுக் குனினைவு மென்றாய்க் கலந்த தனலாகுந்
தெளிவின் கடர், நின்ற வளைவட்டம் வான்நடுவுள் நுக்கத்து
நுள்வளை யிருவாலுமாய்ச், சென்று மயல்றாக ஜூபிவி தன்னைச்
சேர்ந்தே யனுதினஞ் சிறந்திருக்கு மென்றும் பழுதில்லா திறையோன்
கடரிதுதான் குதுசியென் றறிந்து கொள்ளே. (491)

(இ-ள்):— அப்படி நீ கண்ட அதுதான் சீரத்தின் கருப்
பொருளாக இருக்கும். அது நினைவுக்குள் கலந்து உஷ்ணவாயு
வுடன் தெளிந்து பிரகாசஞ் செய்கின்றது. ஒரு நுக்கத்துப்போல்
வட்டவளையமான ஒரு ஒளிவு அது வலம்புரி இடம்புரியாக இரண்டு
கண்ணின் மத்தியத்திலும், அலிபுவைச் சேர்ந்து இலங்குகின்றது.
இதைப்பற்றி குணக்குடி மஸ்தானும் நேத்திரம் ரண்டினும்
நேராமிலங்குது நீ டொளிபோன்றது. தேடீதாகிய காத்திரம்
உள்ளது யாவும் பொதிந்தது கையிலும் காலிலும் எட்டப்பட்டதேதோர்
குஸ்திரப்பாவை என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். பார்த்து சக்கர
உணர்ந்து கொள்ள வேண்டியது. எ-று.

எல்லாங் குதுசியா நெழுந்தகோல மிலங்கும் பளிங்கியீற்றே
ரியும்ருப, மெல்லோர்க்குந் தோன்றும் வணக்கந்தனி லிறையோன்
குதுசியு மெல்வகையு, மெல்லாங் கருவிலே யமைத்தவா ரு

யெந்த வெழுத்துட வலுப்பொன்றும், சொல்லு மெழுத்தொரு
முற்றுமாகச் சுவென்றுரைப்பது சுழிமுலமே. (492)

(இ-ள்):— உலகோடினில் உருவெடுத்து வந்தவைகளெல்லாம்
அந்த குதுசியின் கோலங்களைப் போலதான். அந்த சூரத்து இருதய
கசடறுந்து மனக்கண்ணாடி என்கிற பளிங்கியில் பார்த்தால் தெரிய
வரும். அது முலத்தில் இருந்து சுழித்து எண்பத்து நான்கு நாரூயிரங்
கோடி நரம்பு ஸ்தலப்பளுக்கும் ஆதியில் ஏற்பட்ட விதி வசப்பிரகாரம்
ஓர் எழுத்தின் வல்லாணையைக் கொண்டு சூல் என்கிற பெயருடன்
முலத்தின் சுழினைக்கு ஸ்தம்பமாக இருந்து வருகிறது. எ-று

சுவெக் நெழுத்தது முன்றினாலே சுவலுண்டாகிய மதலையாச்சு,
சுவைச்சுமந்தது முடிமதியா சுவலால்வந்தாம மிறகுலாச்சு, பாலனுரு
வாச்சு சுவலினாலே பாரவகையெல்லா நிறைந்து போச்சு, மேலுங்
குதறத் திருபத்தாறு மேன்மை பொருந்திய வயனங்கேளே. (493)

(இ-ள்):— சூல் என்கிறது முச்சுடரின் காலத்தில் அதற்கு உண்
டாயிற்று அதனாலேதான். கொப்பத்தில் மதலையானது சுவலாச்சுது.
சுவைபரி வாரமாகச் சுமந்தது, முடிமதியா என்று சொல்கிற
பேரொலிவாக இருக்கின்றது. அதனால் தான் முகம்மதுக்கு றிசூல்
என்கிற காரணம் பெயர் உண்டாயிற்று இதில் குதுறத்தின் இருபத்
தாறு வகைகளும் வந்து நிரம்பிற்று. எ-று

வயணங்குதறத்தி லிருப்பத்தாறும் வகிர்ந்து பொருந்திய விதத்
தைக்கேளுஞ், செயமா முயிர்நிலை யட்டகோணஞ் சேர்ந்தே யுயிர்நிலை
பொருந்திநிற்குஞ், சுகமா யனாசிறு மைந்தேயாக்குஞ்சொல்லி முதிப்
போடு நினைவு புத்தி, மயமாறிவோடும அக்கிலுமருள் மற்றும்
கிம்மத்துப் பருமுலமே. (494)

(இ-ள்):— மேற்படி குதுறத்தின் வயணங்கள் இருபத்தாறும்
பிரித்துச்சொல்கிறேன். எப்படியானால், உயிர் நிலைகள் தோறும் எட்டி
திற்கின்ற அனாசிறுகள் ஐந்தும், இன்னும் உதிப்பு, நினைவு புத்தி,
அகில், ஞானம், அருள், ஹிம்மத்து, பஹ்ரம். (இன்னும்)

ஆகு முணர்வோடு மிரக்கங்கல்வி யறியும் வெறுப்போடு றாஹா
னியும், வாகினிருபத்தாற் குதறத்தாகும் வனமைகுணமையுஞ்சூரிநீரு

மேக வளவோ கொடிவளவு மிச்சைசோபமுஞ் சபூறுணை, மாறும் வகைபத்தும் அஹதியயத்து மறியக் கினையத்துமருளக்கேளே. (495)

(இ-ள்):—உணர்வு, இரக்கம், கல்வி, வெறுப்பு, நூற்றானி ஆகிய இவைகளாக இருக்கும். வழக்கம், குளிர்ச்சி, சூடு, வடிவு, போகம் அளவு, தேர்பம், பொருமை இந்தப்பத்தும் அஹத்தியத்தாக இருக்கும். கினையத்தைச் சொல்கிறேன். எ-று

அறியுங்கினையத்து வைந்து சொன்னே னதிலே பிரிவெல்லாமறி யச்சொன்னேன், பொருளுங் கிதாயத்துச் சுயமகிழ்ச்சி புளிப்புமிளிப்போடு கசப்புமாகும், புரளுந்துவர்க்கைப்பு மிலைப்புபேச்சும் பொங்குங் கிதாயத்து மொருபத்தொன்றும், திரளு முலகெல்லா னதிலொன்றித் திருந்த னவனென்று வணங்கவென்றார். (496)

(இ-ள்):—கினையத்து ஐந்து வகையாக இருக்கின்றது. அவைகள் இளிப்பு, புளிப்பு, கசப்பு, உப்பு, துவர்ப்பு ஆக இருக்கும். ஹிதாயத்து பத்து காரியங்களாக இருக்கிறது. உலகநடவடிக்கைகள் யாவும், இருதய வில்லிவந்து நிற்கும். எல்லாம் றப்புடைய வரத்தால் என்று நிர்ணயத்து வியாபகமாக நினைத்து வணக்கஞ் செய்ய வேண்டும். எ-று

என்றுங் காமப்பால் தவங்கெல்லா மெடுத்தேயுரைத்திட்டேனு லகத்தோர்க்கு, மன்றே பெரியவ னாதினைய னறிவிவறிவாக அருபருப மென்று மழியாத னுலகுமிரை யந்தவிதமாக யமைத்துவைத்து நன்று நெறிநன்மை தீமைரண்டும் நடப்பா லறியவும் நாட்டினுளே. (497)

(இ-ள்):—இவ்விதமாக நடக்கின்ற காமபாலின் குணகுணங்களின் விபரங்களை எல்லாம் சொல்லி விட்டேன். றப்பு அருவத்தில் உருவமாக இருந்து உலகசிருஷ்டிகளை இவ்விதமாக நடத்துகிறது. இதில் தப்ஸுகளின் நடப்பால் நன்மை தீமைகளையும் அறிகிறான், என்னுணர்வீர்களாக, எ-று

நாட்டி னுலமாக்க ளெல்லோருக்குந்தா னயமா யுரைத்த முப்பா லிதாரு, மேட்டி லெழுதினேன் முப்பாடையு மிதமா யறிந்தவர் குருவு மாகுந், பாட்டி லுரைத்ததின் பயனறியார் பாரிற் குருவென்று பக ரோணது, நாட்டிலறியாத முடர்க்கெல்லா நல்ல முஷாஹதாவினி மேற்சொல்வேன். (498)

(இ-ள்)— இந்த உலகத்தில் கண்ணே, அறிவில்லாத உலமாக்களுக்கு நயத்துடன் இரங்கி என் முப்பாடையும் ஏடு ஏடாக எழுதி விட்டேன். இந்தமுப்பாடையும் அறிந்தவர்கள் தான் குருமார் என்று வெளிவர வேண்டும். என்னுடைய முப்பாலின் தாற்பரியங்களைக்கண்டு கொள்ளாமல் குருவென்று வருபவர்கள் பாவியாகிப் போவார்கள், இனி முஷாஹிதாவின் விபரஞ் சொல்கிறேன். எ-று.

இனிமே லுரைப்பது குருவின்முறை யெல்லா நபிமாரு நடந்து முறை, துனியாவி லுள்ள குருவின்மாரஞ் சூழ்ந்தவொலிக்குத்தாபெல்லோருத்தா, நிதமே இதுதானே நடந்த முறை நேராமுறை யெல்லாம் வினாமென்று, மதின முகம்மது நபியுஞ்சொனார் மருகரலிப்புலி தாமுஞ்சொனார். (499)

(இ-ள்):— இனிமேல் நான் சொல்லி வருவது குருமார்களுக்கு வேண்டிய கை வல்லியமான முறையாக இருக்கும். இதுவானது, நபிமார்கள், றகுல்மார்கள், ஒலிமார்கள், குதுபுமார்களும் நடந்து பயன் கண்ட முறையாக இருக்கும். இது அல்லாத மற்ற முறை களெல்லாம் வினான வழிகேட்டு முறையாகுமென்று மதினநகரத்தில் அடங்கி விளங்கு நமது உலக ரட்சகரான முகம்மது நபியவர்களும், ஞானத்தின் அஸ்திவரமாகிய ஹலரத்து அலியவர்களும் கடைபிடைத்துச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். எ-று.

அலியார்க் குறைத்தன ராலநபி யால நபிக்கெல்லா சொன்ன தெல்லாம், அலியா ரொளியான குத்தாபுமாகு மழுபக்கரும றுது மாணுக்கும், அலியா ருலகுள்ள குருமார்களெல்லாம் அல்லாவருள் பெற்றகுத்தாபுமாகும், அலியின் ரகசியம் அறிந்தாரிஃலை யல்லா வொருவனே யறிந்த நாயன். (500)

(இ-ள்):— அலியவர்களுக்கு நமது நபிகள் பிரான் அவர்கள் உபதேசஞ் செய்தார்கள். நபியவர்களுக்கு மிஃருஜ்யுடைய இரவையிலும் றப்பு உதிப்பாக்கி வைத்தான். ஆனதால் அலியவர்களாகிறது அபூபக்கர், உமறு உதுமான் இந்த அமீறுகளுக்கும் சற்ற குதுபு ஒலிகளுக்கும் சற்குருவாக இருக்கும். அலியுடைய ரகசியம் உலகத்தில் யாரும் கண்டதே இஃலை, அல்லா ஒருவன் தான் அறிந்திருக்கிறான். எ-று.

நாயன் புலியான அலியாச்சொன்னார் நயியாமுகம்மதுசொன்னாரென்று, பாவி யாகாம னுலகோர்க்கெல்லாம் பதினா லுபதேசஞ் சரியாய்ச்சொன்னா, ராகு முபதேசந் தனைவிலகி யனேகவிதஞ் சொல்லி யழிப்பதெல்லா, மாறியொடுங்கையில் இபிலீசுதா னறியாச் சருக்கிட்டு மரட்டுவானே. (501)

(இ-ள்):— அலியவர்கள் ஞானத்தைப்பற்றிச் சொல்லும்போது எனக்கிதை நமது நயிநாயகம் சொன்னார்கள் என்று உறுதி சொன்னார்கள். அதனால் உலகத்தின் ஞானிகளெல்லாம் பதினான்கு உபதேசங்களையும் சரிவரத்தெரிந்தார்கள். இந்தப் பதினாலு முஷாஹிதாவின் வழியைச் சருகி நடந்த மூடர்களை அவர்கள் மரண நேரத்தில் இபிலீசானவன் நரகத்து அக்கிரி சங்கிலியால் கருக்குப் போட்டு இழுப்பான். எ-று.

மாட்டைப் பிடுங்கிய கடுங்காகப்போல் மலக்கங் காப்போருமிரப்போர்களுங், கூட்டி முடிப்பார்கள் விசளமெல்லாம் குப்பாரென்றறியாமற் கொள்வோரீமான், வாட்டப் படுமந்த நரகந்தனில் வாதைப் படுவார்கள் மீளாரென்றுந், தீட்டு மிருமுனை வாளெடுக்குஞ் சிங்கப்புவீமாமஹற்றருளிச்செய்தார். (502)

(இ-ள்):— அலியவர்களுக்கு நயிகள் பெருமாளார் அவர்கள் ஞான உபதேசஞ்செய்யும்போது அலியே! இந்த முஷாஹிதாக்களை யறியாத ஜனங்கள் தடையன்றி காபிராக இருக்கும். அவர்கள் அப்படியே சரீரத்தை விட்டு விடுவார்களே யாகில் அவர்கள் நரகத்தின் வேதனைகளை விட்டு ஒருக்காலும் மீட்சி பெறமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு மன்னிப்பும் கிடையாது என்று திருவாய் மலர்ந்து சொல்லி இருக்கின்றார்கள். எ-று.

செய்யு முபதேச முலகத்தோர்க்குச் செய்யி திறகுலுமலிக்குச் சொல்ல, வைய மனுவோர்க்கு மலியார் சொன்னார் வையமனு வோரே குருமார் தம்மைப், பையப் பழகியே மனமறிந்து பஞ்சவாணலைத் தீருமென்று, மெய்யுஞ் செயல்கண்டார் பாதந்தொடு மெல்லாஞ் சரியென்றாக் குருவாகுமே. (503)

(இ-ள்):— இவ்விதம் நம்மாண்டவர்கள் சொல்ல அதைக்கேட்டு அலியவர்கள் உலக வாசிகளுக்கு உபதேசஞ்செய்யும்போதே பல பல சயிக்கினைகள் செய்திருக்கிறார்கள். எப்படி என்றால் பரம

அறிவில்லாத சழை ஜனங்களே! நீங்கள் வேஷம்போட்டு வருகிறவர்களை யெல்லாம் குருவென்று கையை நீட்டி விடாதீர்கள். பல நாளும் அவர்கள் பால் போய் பழகியவர்களின் செயல்களை மனதில் அறிந்து ஆராய்ந்து பார்த்து நான் சொல்லி இருக்கின்ற நற்சாதனங்கள் அவர்களிடம் உண்டாயிருந்தால் மாத்திரம் கையை கொடுங்கள் என்று வற்புறுத்தி யிருக்கிறார்கள். எ-று.

கருவை யறியாதார் கருடராகும் குருவேகதியென்றும் கேடடி பாவங், குருவே கிறையென்றும் குபிருமரகங் குருவே நாளெரு ளரகாளாபச, னுருவை யுடலுமே யுணுறக்க முடையு மலஞ்சல மொதுக்கமானச, யரிவைச்சகமின்ப துன்பம்விடா ரசதி மறதியு மழகு கோலம். (504)

(இ-ள்):— இன்னும் குருவைப்புகி அறியாதவர்கள் விழி கண் குருடராவார்கள். குருவே கதி என்று அறியாமல் நம்புவார்களானால் கோடாகோடி பாவத்தைச் சுமந்த சமுதாயவாக்கங்கள். குருவினும் தடைக்குப் பயன்கிடைக்காத பட்சத்தில் அவரை அல்லா என்றும், ஆதி யென்று வினாகப் புலம்பினால் உடனே காபிராகிப் போவார்கள். குருவுடைய நிலைமையில் என்றுந்தான் அறிந்தானது நடந்தாவது இல்லாமல் பொய்வேஷந் தரித்துக் கொண்டு உலகத் தாரை மருட்டி நான் தான் குரு என்று சொல்வானாகில் அவன் தான் நரகத்திற்கு முதல் முதல் தள்ளப்படுவான். எ-று.

கோலம் புனைந்துதான் சீராவுள்ள குட்டிச்சுவைரைத்தான் குருமாரென்று, லாலம் படைத்தவன் றனக்கொள்வாதே யண்ணல் முகம்மது நயிக்கொவ்வாதே, நாலுமறையுடன் ஷறகுநாலு ராலு இமாமுடனாஹிருஞ், சீலச் சறகுள்ளோர் தமக்கொவ்வாதே செய்யுஞ் செயனல்ல குருவுமானால். (505)

(இ-ள்):— நல்ல சரீரத்தை வளர்த்து இரவும் பகலும் நித்திரையில் குரட்டையாடி, நெய்யால் கறிட்டான் வேளைக்கு வேளைத் தின்று வறிய தொந்தியட்டு, அடிக்கடி பேண்டு மோண்டு, வீடுகளைல்லாம நாற்றமாக்கி இரவெல்லாம் செளந்திரகரமான ஸ்திரிகளுடன் உருண்டு புரண்டு சப்போக இன்பங்களையும் அனுபவித்து அசதி மறதியுடன் மேளியை மிளிக்கிக்கொண்டு பகல் வேஷம் போட்டு அறியாத சொற் றமதியுள்ள ஏமாணி ஜனங்களை மிரட்டிக் திரிகின்ற

திருட்டுக்குட்டிச் சுவர்களை சற்குரு வென்று கையைக் கொடுத்து விட்டீர்களானால் உங்களை அல்லாவும் ல அனத்துச்செய்வான். அவனுடைய றகுல்மார்களும் திட்டுவார்கள். நாலு வேதங்கள், நாலு மதஹபுகள், நாலு இமாம்கள், நாலு பிரமர்களும் பதுஆச் செய்வார்கள். எ-று.

நல்லசெயலுள்ள குருமார்தர்மை நாட்டி லுரைத்திடும் வகையே தென்றூர், சொல்லும் ஷஹதிற் குருவிமாமாஞ் குழந்தஜ வாத்துப தேசம் பெற்றோர், சொல்லுந் தரீகத்திற் பிரல்லென்று சொன்னார் குபிரல்லாற் சுசமேயில்லை, திங்லும் ஹகீகத்திற் பீரு நாமு நிலத்தி லுயிரெல்லாஞ் சரியாகுமே. (506)

(இ-ள்):— இப்படி யன்றி நல்ல செயல் உள்ள குருமார்கள் உலகத்தில் எப்படி நடப்பாரேயானால் நபியுடையஷர் அத்திற்கிணங்க நடப்பதும், இஸ்லாமான ஜமா அத்துகளுக்கு இமாமாக இருப்பதும், உலகத்தில் உள்ள டயிர் ஜந்துக்களைக் கிருபையுடன் அணைத்து ஆதரிப்பதும் அவருடைய சுயகுணமாக இருக்கும். எ-று.

சரியா மஹரிபத் தேறிபாருஞ் சாற்றுங் குருவேரு நாமும் வேரே, வரிய பெரியோனு மலக்குகளு மண்ணல் முகம்மது நபி மாக்ளூ, முரிய படைப்புகள் குலமுதாமு மொன்றே குலமல்லா லுபாதியுண்டோ, தரத்திற் பெரியவர் சிறியவருந் தன்னை யறிந்தவர் தலைவராமே. (507)

(இ-ள்):— யார்பா ஞானம் அறியவந்த மகனே! மஅரிபத் தின் துறைமுகத்தில் நின்று உலகமதை ஆராய்ந்து பாரு. நப்பு என்பதும், நபிகள் என்பதும், உலகத்திற் பலபல சமையத்தார்கள் என்றிருப்பதும், நியும் வேறு படாமல் எல்லாம் ஒன்றாகவே வந்து கலந்துகொள்ளும். ஆனால் ஒன்றிருக்கிறது. எவன் ஒருத்தன் உலகத் தில் தன் இருதயத்தை உணர்ந்து தன்னைப்பளிங்கியில் முகம் பார்க்குந் தன்மையாகக் கண்டுகொண்டானோ! அவன் எல்லாருக் கும் தலைமைத்தன முடையவனாக இருப்பது மாத்திரம் உண்மை. எ-று.

தலத்தில் வேந்தன யிருந்தாலுஞ் சாதி யுயர்த்தியாயிருந்த தாலும், பெலத்தில் வேங்கைபோ லிருந்ததாலும் பெரிய வயதாக விருந்ததாலும், குலத்தி லளந்தம்பேர்பேச்சையாலும் குறையாத திரவியங் குவியலாலு, நிலத்திற் சிங்கார வழகினுலு நிறுத்துமுத்தி யோகப் பெலத்தினாலும். (508)

(இ-ள்):— இதன்றி இந்தப் பொய்யான பூலோகத்தில் கிரீடம் கரித்து ஆள்கின்ற சக்ராதிபதியாக இருந்தாலும், ஜாதியில் லாதாத்து, அல்லது பிரமதலமாய் இருந்தாலும், வேங்கைக்கொப் பான பலாட்டியவீரனாக இருந்தாலும், ஊர்களுக்கெல்லாம்நாட்டான் மையுள்ள பெரிய மனுஷனாக இருந்தாலும், மலைகளைப்போல் குவிந்துள்ள திரவிய வந்தகை இருந்தாலும், நாடெல்லாம் அஞ்சக் கூடிய ராஜ அதிகாரியாக இருந்தாலும், அழகில் யூபு நபியை ஒத்திருந்தபோதிலும், அதனால் அவன் யாதொரு பிரயோஜனமும் தன் வானுளுக்குத் தேடிக்கொள்ள ஏலாதே ஏலாது. றரணநேரம் வந்து விடுமேயாகில் ஒரு உப்புக்கல்லுக்கும் மதிக்கப்படாத கமி நாட்டி போல் பறக்க முழிப்பான். எ-று.

ஒர்மை குறையாம லச்சந்தீர்ந்தே யுக்கிலுயிரெல்லா மொன்றே யென்றும், ஆர்க்குங் கிருபையாய் நடப்பதவு மநேகங் கொடுமையும் பொறுப்பதும், பசரில் வழிகெட்ட மனுடர்க்கெல்லாம் பரிவா மறிவதைப் பயிற்றிவைத்தே, ஆர்க்கு முடனும் வெளியிற்றேன்ற வறிவுக் கடலெல்லா மடக்குவானே. (509)

(இ-ள்):— எந்தக் குலத்தில் பிறந்த ஈனஜாதியானாலும், அவன் கூர்மையான புத்தியுடன் காரியமான ஞானத்தையுணர்ந்துகொள் வானானால் உலகத்திலுண்டான சிருஷ்டிப் பொருட்களெல்லாம் அவனை தலைசாய்த்துவணங்குவதுடன் எல்லாம் அவனாகவும் அவன் எல்லா ஜீவத்திலும் சங்கிலித்துடர் போலப் பொருந்தி இருக்கவும் காண்பான். அப்போது தான் இந்த மாயா ன்னோத வலையில் சிக் காமல் தப்பித்துக்கொண்ட ஒரு பெரிய காரியத்தை உள்ளுக்குள்ளே நினைத்து பரவச சாகரத்தில் கிடந்து மிதப்பான். எ-று.

நாலு வேதமுஞ் சுமந்ததாலு நளினங் குறையாதமொழியின லும், கால மொருநூறு தலைமுறையாய்க் காமிக்த் தளமாக வந்த தாலு, மால நிறைந்திடுங் குருமாரெல்லா மனேக விதமெல்லாங் கொடுத்ததாலும், கோலம் புனைந்திடுங் குருமாரும் குருவென்று ளைத்திடக்காரிராமே. (510)

(இ-ள்):— இன்னும் கல்விமாண்களைப் பற்றிச் சொல்கிறேன் நாலு வேதங்களையும், ஐயந்திரிபறக் கற்றதாலும், அவைகளின் உள்ளுறைந்த அர்த்தங்கள் ஆழமாகத் துண்டித்தருவி யறிய சோம்பேறித்தனங் கொண்டு நுனிப்பில்லை யேய்ந்த மாடுகளைப்

போல் பட்டணக் கரைகளிற் சென்று பிரசங்கங்கள் செய்து ஜனங்கள் சொல்லும் புழும்புகளைப் பெற்றுக்கொண்ட போதிலும், ஒரு ஜான் அளவுள்ள பாரும் வயிறை வளர்த்துக்கொள்ளும்பொருட்டு ஜனங்களிடத்தில் தேனை வார்ப்பதுபோல இனிய மதரமானவார்த்தைகளைப் பேசித்திரிந்தாலும், இன்னும் நூறு தலை முறைகளாக காமில்த்தனமான வெய்து மார்களின் வயிடித்தில் உள்ளவனாக இருந்த போதைக்கும், இன்னும் ஆயிரம் குருமார்களிடத்தில் தனித்தனியே உபதேசம் பெற்ற அடையாளங்கள் உள்ளவனாக இருந்த போதிலும், அவன் போட்டிருக்கும் வேஷந்தான் குருவென்கிற ஒரு பொய்ப்பெயரைக் கொடுக்குமேயன்றி அவனைக்குருவென்று உறுதி கொண்டால் அந்தக்கூட்டத்தார்கள் காபிராக இருப்பார்கள். எ-று.

குருவை யறியவே குறியேதென்றார் கோல மெவர்போலும் வரிருப்பார், உருகுங் கிருபையு மீவிர்க்க மொன்றுந்தெரியாதே யெனக்கே யென்பார், ரறியை புருஷர்க்குஞ் சரிதிதானம் அல்லும் பகலுமேசரிதிதான, மொருமுச்சாகிலு மொழுக்கிடாம லுருவாமுடலுயி ரோர்மையுள்ளார். (511)

(இ-ள்)— அன்றி காமிலான குருமார்கள் எவ்விதம் இருப்பார்கள் என்றால் ஜீவராசிகளின் பேரில்சமாசமான கிருபையுள்ள வர்களாகவும், மனிதர்கள் பேரில் ஈவு, இரக்கம், பொறுமை, தலைவணக்கம் உள்ளவர்களாகவும், மனிதர் கூடிய ஜா அத்துக்குத் தாங்கள் வர அதனால் ஜனங்கள் மரியாதைகள் செய்யவிரும்பியல்லாத ஒதுங்கிய குணமுள்ளவர்களாகவும், எனக்கு ஒன்றுந்தெரியாது நான் அறிவில்லாதவன் என்று சொல்கிறவர்களாகவும், நிர்விசரி, திக்காமி, அதாவது மனதில் எண்ணமற்ற ஆனந்தியாகவும், ஸ்திரீகள் பேரில் மோக மில்லாதவர்களாகவும், ஏழைகளும், சீமாண்களும் சரிதிதானமாகக் கண்டவர்களாகவும், ஒரு முச்சையாகிலும் ற்ப்புடைய நினைவன்றி விணக்காதவர்களாகவும், எந்த விஷயத்திலும் உண்மையே சொல்லப்பட்டவர்களாகவும், கபடில்லாத பேதமையுள்ளவர்களாகவும், இருப்பார்கள். எ-று.

அடக்க முடைய ரறிவுடையோ ரவரே குருவென்று மறியலாகு, மெடுக்கும் ஷறகுள்ள பாதைநாலு மெட்டுமக்காமுடனில் வகையுந், தொடுக்கும் தவநிலை பலஞானமுந் தொகையிலடங்காத தொலையாப் பொரு ணடக்குமுறை யெல்லாங் குருயின் மார்க்கு நாயன் முகம்மது நயி சொன்னாரே. (512)

(இ-ள்):— தீவ்விதம் அடக்கமுடையவர்களிடத்தில் தான் ஞான மென்கிற திரவியம் பெருகி இருக்கும் ஆனபடியாலே இவர்களைத் தான் குருவென்று நம்பவேண்டும். ஷரி அத்திலுள்ள நான்கு மதஹபுகளையும், எட்டு மகாக்களின் இரஹஸியங்களையும், பல பல திஷ்டைகற்பாஸனங்களின் விதிவிலக்குகளையும், பனிதர்கள் ஞானத்தைப் பற்றிக்கூடும் எவ்வித வினாக்களுக்கும் உடனே விடை சொல்லும் உணர்ச்சியும் பகுத்து விளங்கி இருப்பவர்கள் தான் குருமார்களுக்கு லாயக்குள்ளவர்களாவார்கள். எ-று

நயியா முகம்மது முலகேரர்க்கெல்லா நவீன்ற ஷுபதேசந்தன்னைக் கேளும், புயியின் மனுவெல்லாந் தலைவணக்கப் புறுக்கான்றனை வல் லோனிறக்கி வைத்தான், பவம தாகாமற் படைப்பனைத்தும் பாதையறிந்துதான் பணியச்சொல்லிக் கவியின் மறைநாவீற் சொன்னபடி ஹபீபுமுகம்மது நயியுஞ்சொன்னார். (513)

(இ-ள்):— நயிநாயகம் அவர்கள் சொல்லி இருக்கிறதாவது பூலோகத்தில் உண்டான மாநாடர்கள் தன்னை வணங்கும்படியாக ற்ப்பு ஷர்ஆன் என்கிற வேதத்தை இறக்கினான். அந்தவேதத்தில் உண்மையான அர்த்தங்கண்டு வணங்கும்படியாக அநேகத்தானங்களில் திருவுளமானான். அந்த ரகலியங்களைக் கவிமாவில் வந்து அறியும்படியாக சயிக்கினை பண்ணினான் என்று சொன்னார்கள். எ-று

சொல்லங் கவிமாத் தான் லாயிலாக இல்லல்லாய் பொருள் மற ரிபத்திற், சொல்லங் கூவென்ற முச்சுறாகு சோதி யாரென்றால் அல்லா அது, இல்லென்ற றுரைப்பது மொன்றேபொருளெங்கு நிறைந்தது மதுதானென்றும், இலாகியினிலை இஃதொழிய வெங்கும் வேரிடலை லாவென்ற சொல். (514)

(இ-ள்):— கவிமாவில் லாஇலாஹ இல்லல்லானின் பொருளாவது மஅரிபாவில் ஹு-என்கிற ஷவாசத்துடன் றாகாக்கிறது "கருத்தாவது" அல்லாவாக இருக்கும். இல்லென்கிற கவிமாவாகிறது ஒரு பொருளாக இருக்கும். அது எங்கையுந் நிரப்பிய சமதாக இருக்கிறது. இல்லல்லாஹு என்பதின் பொருளாவது அது ஒழியவேறில்லை என்பதாம். லாவென்பதின் பொருளாவது, நானில்லை மற்றவைகளும் இல்லை, உண்டும் என்ற வஸ்து அதுதான். எ-று

களுக்கு சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள், கண்ணாடி முதலியது களால் நம்பக்காட்டுவார்கள். அவ்விதம் குருமாதிரும், சூரிதும் காபிர்களாக இருக்கும். எ-று

ஆள குருமுறை யுலகுதனி எனரும் பதினாறு விதங்களெல்லாம், பூணிப்பாகவே புகழ்வதற்குப் பொருளாய்க் கலிமாலைப் பிரித்துச் சொல் வேன், இன்னம் அல்லாக் முகம்மதுதம் எந்தவழிக்குமே யிதுநிலை யாந் சொன்ன கலிமாத்தான் லாஇலாக இல்லல்லாக் தான் சொல் வதாமே. (526)

(இ-ள்):—குருமுறையாகிறது இந்தப்பதினாறு முஷாஹிதாக்களைச் சேர்ந்து தான் இருக்கவேண்டும். இன்னும் கலிமாவின அல்லாஹ் என்பது முகம்மதாதும், எந்தகுரு நிலைக்கும் இதுவே நிலையாக இருக்கும். எ-று

சொல்லும் பதினாறு பிரமர்களுஞ் சொல்லு முபதேச மிருபத் தெட்டு மெல்லாருஞ் சொல்வாரெவர்க்குமுண்டு மிதுவே ஷரீ அத்தினு பதேசந்தா, னெல்லாக் கலிமாவு மிளநாமமு மெங்கள் முகம்மது வராமென்றும். இல்லல்லாக் வென்றேயிருந்த இதுதான் ஷரீஹத்து பதேசமஞ்சே. (527)

(இ-ள்):—பதினாறு பிரமர்களுஞ் சொல்லிக் கொடுக்கின்ற விஷயங்கள் இருபத்தெட்டாக இருக்கும். காமிலான குருமர்கள் யாவரும் இந்த முறைகளைதான் சொல்லுவார்கள். இது ஐந்துந்தான் ஷரீ அத்துக்கு உகந்தது. எ-று

அஞ்ச உபதேசஞ் ஷரீ அத்தாகு மறியும் இல்லல்லாக் வெள்ள வும், கொஞ்சம் அல்லாக் ஹக்கல்லாக் கூறுந்தாகத்தின் குருமந்திர மிஞ்சு மகுறாயும் யாக்கீரமும் அற்ற கீழுடன் யாறஹீமும், துஞ்சா வகை ஹக்குமவுஜுத்தென்றுந் தோத்திரமஞ்சம் ஹக்கீகத்தாகும் (528)

(இ-ள்):—இன்னும் ஷரீ அத்தில் ஐந்து விதமான உபதேசமுண்டு அவைகள் இல்லல்லாஹு எனவும், ஹக்கல்லாஹு எனவும், மஉறா புக்கீம், அர்ஹீம், யாமவ்ஜுது என்பவைகளாம். இதில்காண்கும் தோத்திரங்கள், ஹக்கீகத்தாக இருக்கும். எ-று

அஞ்ச தோத்திரம் குன்சுவென்று மதிலேகுன்னென்றுகவல்லா வென்று, மிஞ்சிடாமலே கூவென்பதும் இணைத்த கூவுடன்

ஹக்கீகென்பதும், அஞ்ச மிதுதானே மஹரிபத்து ஆதியேளச் சொல்லும் கூஅதுவும், அஞ்சியாகவும் யாகவல்லா அறிமுடிப் பத்துயாகவீழும். (529)

(இ-ள்):—தோத்திரங்களாவன குன்றலி வென்றும், குன் என்றுப், ஹலி அல்லாவென்றும், ஹலிவென்றும், ஹக்கீகென்றும் இந்த ஐந்து ம அரிபத்தாக இருக்கும். இனி ஹலிவும், யாஹலிவும், யாஅல்லாவும், யாஹலிமீம் என்பதும் முஹப்பத்தாக இருக்கும். எ-று.

யாகவூ மீமுமாகு மென்று மிதுதான் முஹப்பத்து நிலையுமா குப், வாய்கிடாமலே ஹையுமீமும் வருந்தி கும்மென்றே மிருத் துவதும், ஆயுள் காபோடு மீமுக்கூட்டி யதுவே கும்மென்றே மிருத் துவதும், தாயுமாகவே யோரெழுத்தைச் தரிக்கு மீமல்லோ முகு திதாத்து. (530)

(இ-ள்):—யாஹலிமீம் என்பது தான் முஹப்பத்துடைய நிலை யாக இருக்கும். அதை வாயால் சொல்லாமல் கும்! என்று இருந யத்தில் இருத்திக்கொள்வது காயும் மீமும் கூட்டி நினைத்து அதையும் கும்! என்று இருத்துவதும், எந்நாளும் பழக்கத்தில் திக்குசெய்கிறது, மீமைக்கண்டு கொள்வதும், ஞானமாம். எ-று.

யாது வகையாகு மிருபத்தெட்டும் யாது ஹக்குமே வேதுமில்லை. யாது வாய்முந் மீமல்லவோ இதுதான் வாய்பேசா தெழுத்தென்பதே, யோதியோதியே பெரியோர் சொல்லு முமையெழுத்தென்றமீமது தான், சோதி மீமது கூவதுதான் சொல்லு முகம்மது அல்லாவிதே. (532)

(இ-ள்):—ஆனால் நினைவில் வைப்பது இருபத்தெட்டு வகை யுண்டும். அவைகளில் ஹக்கை நினைப்பதுக்குமேல் எதுவுக்கிடையாது. இன்னும் மீமை யாது படுத்துவதும் மேலானது இதுதான் ஊமை எழுத்தென்பது இன்னும்ஹலி வென்பதும் மீம்தான் அதுவே றப்புமாகும். எ-று.

இதுதான் பதினாறு வுபதேசமா யெடுத்துப் பதினாறு குருவுஞ் சொல்வார், அதிலே தவமுறை யைந்துவிதம் அறையுந் தஜல்லீ யும் விரித்துச்சொல்வே, விதமே முடலுமாய்த் தலைமுற்றி நீளக் குரலோசை தஜல்லியாமே. (532)

(இ-ள்):— இதைத்தாவி பதினாலு பீர்மாரர்களும் உபதேசிப் பார்சன். அதிலே ஐந்துவிதமான தவங்கள் உண்டு. அவைகள் தஜ்ஜலி, கல்பி, ஹஹு, சிர்நி, கபீ இவைகளாக இருக்கும் இவைகளில் தஜ்ஜலி என்பது தலையை அசையாமல் கவாசத்தை நினைவில் பூட்டுகிறது. எ-று.

ஆன வணக்கந்தா னவரவர்க்கு மல்லும் பகலுந்தான் கல்பி யாகுந், தானே வணங்கிடு முச்சையெல்லாத் தவரு நிலைப்பட்ட மூகியாகும், ஊணி நினைவெல்லா மொருபொருளை யொருமித்திருப் பது சிற்றியாகும். தானே தானல்லாமல் வேறொன்றில்லை தன்னை யறியது கபியுமாமே. (533)

(இ-ள்)— கல்பியாகிறது, இரவுப்பகலும் இருதய ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. விடுகிற முச்சுகளில் ஒன்றையாவது விணக்காமல் றப்பை நினைப்பது ஹஹியாகும். சிர்நியாகிறது, வருகிற நினைவுகளை ஒரு மையில் வைத்துச் சாதிப்பது. உப்பென்பதும் உலக மென்பதும் நார்தானே யன்றி வேறு இல்லை என்று நீக்க மற்ற வைரக்கியம் பிடித்து முன்னேறுவதே கபீ என்பதாக இருக்கும். எ-று.

கவியுந் தலத்திலே யெட்டுவகை காலு நாகுத்து மலகூத் துடன், குவியுந் ஜெபறுத்து லாகூத்துடன் கோலம் ஜெபகூத்து பாகூத்துடன், தவியா காகூத்து தக்கூதுமாந் தலமு மிருநான்கு மக்காமிதுவாம், புவியி னிறைந்திடுங் குரும்மார்களே புகலுமிருநான்கு தலமுங்கேளும். (534)

(இ-ள்):— இன்னும் தலங்களில் எட்டு வகைகள் இருக்கின்றன அவைகளாவன். நாகுத்து, மலக்கூத்து, ஜெபறுத்து, லாஹுத்து ஜெம்ஹுத்து, பாஹுத்து, ஹாஹுத்து, தம்ஹுத்து. இந்த எட்டு மகாய்களாக இருக்கும். ஒ! குருமார்களே! இனி இவைகளின் ஸ்தலங்களை விபரிக்கிறேன். அறிந்துகொள்ளுங்கள். எ-று.

தவமாநாகுத்துப் பரவெனியாந் தனது இடப்புறமார்புமாகு, நிலையாம் ஷரிஹத்து மண்ணின்கோல நீதி ஆதந்தான் புருவின் ருபந், தலையைவலமாகச் சுழற்றித்திக்கீர் தரிக்குநெஞ்சிலே பார்வையாக, நிலையாயிருவிதி யிடதுமார்பி னிறுத்தும் பிசுமிலோர நினைவின் மேலே. (535)

(இ-ள்):— நாகுத்து என்பது திறந்தவெளி அது இடதுபுறத்து மார்பாக இருக்கும். அது ஷரிஹத்து, பூதம், மண், உரும், ஆதம், அறுவாஹ், புரு, பிஸ்மில் என்கிற திக்கறை இடது புறத்து மார்பில் பார்வையை வைத்து நினைவை நிறுத்துகிறதாக இருக்கும். எ-று.

மேலாமலக்கூத்து குயில்மாடமும் விளம்புமிகுகோணந்தரித்திருக் குங், கோலமிருநாசி நடுநிலையிற் கொளுத்திப் பார்வையிற் குருவை நாட்டிச், செல்லு லலக்குட பார்வையாகுந் சேருந் தவத்தோடே சாத் தையற்றி, யெல்லாத் தவநிலை மலக்கூத்தென்றே யிருக்குந் ஜெப றுத்தை விளம்பக்கேளே. (536)

(இ-ள்):— இனிமலக்கூத்தானது, அறுவாஹ், குயில், ஸ்தானம் முக்கு, பார்வை மலக்கு, கவாசத்தை நினைவில் பொருத்திப் பார்வ கின்றதாக இருக்குபு. மார்க்கம் தரீகத்து. எ-று.

கேள்வி ஜெபறுத்துக் கண்ணாடியாங் கீறு முக்கோணநெருப்பின் வீடு, மீளும் ஹக்கீகத்து மிருபார்வையும் விளக்கும் புருவத்தினிடையை நோக்கிச் சூழ மாகாயம் அன்வருபஞ் சுருபம் அவிபென்ற நிலையு மாக, நாளுந் ஜெபறுத்து நிலையுமாகு நவிலுந் மலக்கூத்தை நன்றாய் பாரே. (537)

(இ-ள்):— ஜெபறுத்தென்பது ஸ்தானம் கண். அது முக்கோண மாகிய ஞானக்கண்ணும் சேர்ந்தது அது நெருப்புடைய வீடாக இருக்கிறது மார்க்கம் ஹக்கீகத்து அறுவாஹில அது அள்ளத்தின் ரூபமாயிருந்தது. அவிபு என்கிற நிலையையுடையதாக இருக் கின்றது. எ-று.

பார்வை யிருவிழி சுழற்றிக்கீழே பள்ளி மக்காலிலே பகருங் காற்றுக், கூறு மலக்கூத்து மஹரிபத்தாங் கோல துபுவத்தின் குறி தெரியுந், தேறு மலக்கூத்துக்காட்சியெல்லாந் சிறந்தவழி யெல்லாம் பொருவுமதிம், தூறு விதங்காணு மலக்கூத்திலே நுவலுந் ஜெம் கூத்தை நோக்கிப்பாரே. (538)

(இ-ள்):— லாஹுத்தானது இரண்டு விழிகளுக்கும் நடுவே உள்ளே பள்ளியாக இருக்கும் சொருபம் காற்று, மார்க்கமானது, ம அரிபத்தாக இருக்கும். அதுதான் றகுலுல்லா அவர்களின் ரூப வத்து. அந்த மகாயித்தன் இல்லாணுடைய சிற்றுகள் யாவும் வெளி யாகும் அதைமதிப்பிட யாராலும்கூடாத காரியமாக இருக்கிறது.

பாரும் ஜெய்கூத்து முஹப்பத்தமாம் பதித்த வுயிர் குத்து
புதையங்காணு, மேலும் விழித்தாரை நிலையிறசேர்ச்ச விலங்குப
பொருள் றப்பில் ஆலயினர், ஆருந் தவமெல்லா நடுநிறகு வதுதான்
நூருட பங்குமாகும், பாரும் விழிமுடி நினைவினாலே பாரும்
கூத்தைப்பகரக்கேளே (539)

(இ-ள்):— ஜெய்கூத்துமுதலைய மகாமாசிறது முஹப்பத்தாக
இருக்கும். அதில் குதுபுதையமானது தோன்றும். கண்களைச்
சுருட்டி இரபுருவத்திற்கும் நடுமத்தியில் உயர்த்தும்போது றப்
புடைய பிரகாசமானது பளிர்வென்று வீசும், முகம்மதியாவின் கோல
மானது அதுவே ஆக இருக்கிறது, அதில்தான் நூஹால் குதுசியும்
இருக்கின்றது. ஆன படியால்மகனே! நீ அதளையில் சுருசுருப்புவைத்து
உன் இரண்டு பார்வைகளையும் உயர்த்தினவகை ஞாபகம் வை. எ-று

பாரும் பாகூத்து முஹப்பத்தென்று பதினாலு வித நுபுவ்வத்
தாரும். கூறும் நூஹானி யுதிர்வதுபோற் கொழுகி விளக்கிலே
நீறுத்திப்பார்க்க, ஆரும் விளம்பாரே முகம்மதுட வழகு விநைய
வன்வணக்கமாகு, நேரயம் விழிமுடி நினைவிற்பாரு நீதியாகூத்தை
நிசமாய்ச் சொல்வேன். (540)

(இ-ள்):— பாரஹுத்தும் முஹப்பத்தில் உள்ளதென்றாலும்,
அது பதினான்கு விதமான நுபுவ்வத்தை யுடையதாயிருக்கின்றது.
நூஹானிகளென்றும் தத்துவாதிகள் அதிலேதான் கொழுகியாடு
கின்றன. அதை யுணர்ந்து உன் இருதயத்தில் நினைவைக்கொழுகிப்
பார் அப்போது நூறுல் முகம்மதியாவானது முகவரை கீரூத ஒரு
வாசிபகன்னி வயின் உருவத்தில் வெளியாகும் அதுதான் இறை
யவனுடைய ஞான வணக்கமாக இருக்கிறது இந்த சங்கதியை உலகத்
தில் யாராலும் சொல்ல சக்தி கிடையாது. இந்த மகாமில் இரு
கண்களையும் மூடி, சமவெளியா யாக்கிக்கொண்டு நினைவில் கூடிக்
கலக்க வேண்டும், எ-று.

நிசமாயாகூத்தை முகுதிதாத்து திற்கும் குதுசியா முருவம்
ரண்டும், வசமாய் குதறத்தின் வாசிலாத்து வரையும் நுபுவ்வத்துசி
யத்துமாகும், பிரகா வுயிர்நிலை ஆவும் கூவும் பேச மொழியிலேப
றுலகன்வத்து, கசகா நினைவான பார்வைகாணும் கருத்தி லறிவ
துகாட்சியாமே. (541)

(இ-ள்):— யாஹுலித்தானது நூஹுலில் குதலெயுடைய இஹத்தி
நாத்து இரண்டுமாக இருக்கிறது. இன்னும் அநுகுதறத்தைய
வாசிலாத்தாகவும், நுபுவத்தாகவும், தாத்தாகவும், சிபாத்தாகவும்
இருக்கிறது. இருதய ஸ்தம்பத்தில் ஹாஹுலிவென்று தித்துசெய்து
வாய்வே மொழிந்து பறலு கன்னத்தாக தொழுது வர வேண்டியது
எ-று

காட்சி தம் கூத்து முகுதிதாத்து ஹக்குத் தாளல்லாலொருவ
ருண்டோ, பேச்சு முச்சவன் பேருமவன் பெலமுங்கோபமுமனே
யாகுஞ். சூட்சமவனிவனென்று சொல்லுஞ் சொல்லுஞ் செயலாக
வழங்கி திற்கும், தாழ்ச்சி ரட்சியும் பாவந்தனை தாத்திலுயிரெல்லாம்
பாத்திலுலே. (542)

(இ-ள்):— தம் ஹுலித்தானது மகாம் றப்பாக இருக்கிறது பேச்
சும், முச்சம் அதாக இருக்கின்றது அதுவே உஜுலதாக இருந்து,
பேச், பலம், கோபம் கொண்ட எல்லாம் றப்புடைய சூத்தில் வெளி
யாகி எல்லாச்செயலும் அவன் செயலாகக் கொள்வது. எ-று

பரமாயிருநான்கு மக்காமுடைய பாங்கையுரைக்கிறேன், பாங்க
ருக்கே, உரமா நாகுத்துப்பரவொளியா முடலிலுள துடமார்பிற்
சொன்னேன், தரமா மலக்கூத்துக் குயின்பாடமுந் தகைக்குளிருநாசி
சுழிமுனையாங், காமாஞ் ஜெபறுத்துக் கண்ணடியாங் காணும் புருவத்
தினிடையாகுமே. (543)

(இ-ள்):— இந்த எட்டு மகாம்களையும் சுருக்கிச்சொல்கிறேன்,
ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள், ஒன்றாவது நாகுத்து அதுவா
னது சரிசத்தில் இடது பக்கத்து மார்பாக இருக்கிறது. இரண்டாவது
மலக்கூத்து அது இரண்டு நாசிகளாக இருக்கிறது அதுவே சுழுமுனை
என்று சொல்கிறதாக இருக்கும், மூன்றாவது ஜபருத்து அதுகண்ணடி
யாக இரண்டு புருவ மத்தியாக இருக்கிறது. எ-று

ஆகலாகூதில் உலமாநடு யதுதா னுடலுக்கு னிருபுகையேக
னறுஷிவே கிந்தீலாக விரேமுலகமு யிலங்கிநின்ற, தாகுஞ்ஜெபருத்தி
னுடலுக்குள்ளே ஐனுங்கலிமாவுள் னிருத்திப் பார்க்க, வாகுசுவர்க்க
சிங் காததைதில் வள்ளல் முஹம்மது கொலுவிருந்தார். (544)

(இ-ள்):—நான்காவது லாஹுதித்து அது சரீரத்தைப் பாதுகாக்கின்ற கோட்டை கொத்தளமாக இருக்கின்றது. அது முகம்மதிய்யா றப்புடைய அறுஷில் பதினான்கு லோகங்களுக்கும் வெளிச்சங்கொடுக்கும்படியான கிந்தீல் என்னும் மணி விளக்காயிருந்த கோலமானது. இன்னும் அதில் நின்றும் ஜெபருத்தின் திஃறை உச்சரித்து ஐனம் கண்ணுக்குள் நினைவை உயர்த்திப்பார்த்தால் அந்த சிங்காசன கொலு மகாமண்டபத்தில் முகம்மதென்னும் மஉஷுக்கானவன் இருந்து அரசு செய்வதைக்காண்பாய். எ-று

இருந்தார் பதினாலு நாற்பத்தொன்றாயிதுதான் யாகுத்தா முடலுக்குள்ளே. பொருந்தியைனெனுங் கலிமாத்தன்னைப் போதம்பிசகாம வீருத்திப்பார்க்கிற், சிறந்தநுக்கத்தது. அவிபிளலே சிறப்பாய் பதினொரு விலாயத்தோடே, யுறைந்த ஆகத்து முடலுக்குள்ளே யொன்பது வாச லடைத்துப்பாரே. (545)

(இ-ள்):—இவ்விதம் முகம்மதியா சொர்க்கத்தில் வீற்றிருந்ததை நான் யாகுத்தென்கின்றது. இது ஐந்தாவதுமகாமாக இருக்கின்றது இந்த மகாமில் தரித்து ஐன் என்கிற விழியில் கலிமாவை இருத்தி நோக்கினால் நுக்கத்தும் அலிபும் பதினொரு விலாயத்துடன் கலந்திருந்த குரத்து வெளியாகும். ஹாஹுத்தென்னும் சரீரத்தில் உள்ள ஒன்பது நவது வாரங்களையும் அடைத்துப் பார்க்க வேண்டியது. எ-று

பாரமக்காமான தேமுமது பாரிலுரைத்தது தங்குத்தினி. நூறு முஹம்மது மிறையமுள்ளுள் நூக்கத்திலொளிவான நூறிலங்கும், வேறே பிறிந்தவ தாரமாகி வேணவிதமெல்லா முருவெடுத்துப் பாரின் முகம்மதாய்ப் பிறந்தவள்ளல் பாங்கா யருளுஞ்சு சிபத்தாமே (546)

(இ-ள்):—ஆருவதுமகாம் தம்ஹுதித்து. அந்த மகாமில்றப்பும், முகம்மதும் ஆதியில் நுக்கத்தானில் இருந்தநீங்காப் பிரியமுள்ள சொருப வொளிவானது நேன்றும். அந்த நுக்கத்திலிருந்து வெவ்வேறும்ப் பிரிந்த பிறகு முகம்மதானது. அநேக யுகாயுகங்களில் அநநகநந்தம் வடிகுகளை எடுத்து கடைசியாக இந்தப்பூலோகத்தில் மனுஷ அவதாரங்கொண்டு வந்தது இருபத்துநான்கு சிபத்தாக இருக்கிறது. எ-று

அறுநான்குவீதன் சிபத்தெல்லா மறுநான் சகூர மனபந்த தலோ, யுருவா யிருந்தல்லோ வலகையாண்டு முருவி மெருபா லீனுண்டைசென்று, திருவிற் பிறந்துருத் திருவிற்சேர்ந்து திருவு முருப்பண்டு போலொன்றாகி, யுருவாய்த் திருவைதான் நிறக்கும் போதி லொருவன் றிருமுன்னே முகம்மதென்றும். (547)

(இ-ள்):— இவ்விதம் இருபத்தெட்டுவீத சிபத்துகளுக்கடி, இருபத்தெட்டு அட்சரங்களாகி அவைகல் சரீரமாகிச் சமைந்து வந்து உலகை சீர்திருத்தம்பண்ணி ஆண்டு அப்பால் திருவாகிய ஹுவிவில் நின்று அவதரித்து வந்த முத்தாகிய நபியவர்கள் அந்த திருவுடன் சென்று ஒன்றுகிக்கலந்து. எ-று.

என்றுமுப்பான முகம்மதென்று மேகன்றிருமுன்னையெவர் பிழையுங், கொண்டுபொருத்துமன் ருடுமெங்கள் குதாயுமுகம்மது மொஹேயாகும். விண்டுவுருரண்டு மொன்றே பொருள் விளங்கும் தப்புத்துவுடலுக்குள்ளே, யன்றுகருநாத னெளிநினைவு மதுதா னிறப்பமாயாகுந்தானே. (548)

(இ-ள்):— அவ்விதம் தன்னுடைய உகப்பாகியும், சிருஷ்டிப்படைப்புக்களுக்கெல்லாம் முதிய ஒளிவாகவும் உள்ள நமது நபி நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவசல்லம் அவர்கள் மஹஷூரில் மன்றும்போது அவர்கள் திருமுகத்துக்காக வேண்டி றப்பு நம் முடைய பிழைகளைப்பொருப்பான். நமது நபியவர்கள் அல்லாவின் சிற்றில் உள்ளவர்கள், அவர்கள் சிற்றில் நின்றந்தான் சகல படைப்பு களும் வெளியா யிருக்கின்றன. இந்த இரண்டு ஒன்றான கோலத் தைத்தான் தம்ஹுத்தென்று அறியவேண்டியது இதுதான் கருவிந்து நாதனுடைய ஒளிவு நிறப்பமாகின்றன. எ-று.

ஆகமெழுப்பிய கருநினைவும் ஆதமுகம்மதின் னட்சரமா, மாக வெழுப்பியகருநினைவு மகத்திற்குடி கொண்டே யிருக்குமது, ஆகந் தனைக்கருவஃதெழுப்ப வந்தக்கரு வகத்துள்ளிருந்தே, ஆகாக்கரு நினை வாயிருக்கும் ஆதமுகம்மதென் றறியுமதை. (549)

(இ-ள்):— மேற்படி கருவிந்து நாதனுடைய ஒளிவானது ஒரு நினைவாக இருக்கிறது. அதுஆதமுடைய அட்சரமாகவும், இருதயத் தில் குடிகெரண்டதாகவும், நினைவுகளைத் தூண்டக் கூடிய ரூபகக் கருவியாகவும், இன்னும் தூண்டாக்கருவியாகவும், ஆகிய அது

முகம்மதிய்யாத் தான ஒளிவுடன் கலந்து விரவினதாகவும் இருக்கின்றது. எ-று.

அறியப்பெறாத முத்திதாத்தை யணுவங்குறையாம லறிய வேணு, மறிய முச்சுடர் வணக்கமொன்ற யதுதா னுருக்காபு நிலையு மாகு, முறையாக்கடற்பத்தி வணங்கும்வாறு முரிதுநிலையென்றே மொழியலாகு, மறியந்தாலியு மெக்கீனின் மயிலரிய தவஞ்செய்யு மதலைநாலே. (550)

(இ-ள்):—இந்த முஹத்திதாத்தை ஒரு அணுவாகிலுங்குறையு படா வண்ணம் அறிந்து இருகயத்தில் திட்டப்படுத்தவேண்டும். இது தான் முச்சுடர் வணக்கம் என்று சொல்வது, ஞானவாண்களான பெரியோர்கள் காபு நிலை என்று சொல்கிறதும் இது தான் கடலு டைய வணக்கமும் இதுதான். இதுவே முரிது நிலையுமாகின்றது. இனி உபதேச சீஷர்கள் அறியவேண்டியது எக்கீன் மரத்தில்மயிலாக நயி இருக்கும்போது அந்த மயிலிக்குழந்த பிள்ளைகள் நாலுமாக இருக்கும். எ-று.

நாலாம்வேதத்தி லிறைவகுத்தா னரியாமுகம்மது அலிக்குரைத் தார். பாலரிருபேர்க்கு மலியார்சொன்னார் பாரிற் குருமார்களையே வோருக்கு, நாலுமதுகபுக்காரருக்கு நாலிமாம் நயியும்மத்தோர்க்கும் ஆலநயிவழி யொலிருத்தூபா னவர்க்கும் ஹசனுசைனுரைத்ததாமே. (551)

(இ-ள்):—இதைப்பற்றி அல்லா குர்ஆனில் ரகசியமாகத்தன் ஹபீபாகிய நமது நயிநாயகம் அவர்களுக்குச் சொல்லி சயிக்கினை செய்தான். அதை நயியவர்கள் தங்கள் மருமகனாகிய அலியவர் களுக்குச் சொல்லினார்கள். அதை அலியவர்கள் தங்கள் குமாரர் களான ஹஸன் ஹுஸைன் இருவர்களுக்கும் உபதேசஞ்செய்து வைத்தார்கள். அதையவர்கள் உலகத்திலுள்ளகுதுபுகள், அக்தாபுகள் ஓனலியாக்கள், ஷெய்குமாரர்களான சற்குருமார்கள் முதலான எல் லோருக்கும் உபதேசித்தார்கள். எ-று.

உரைத்தபதினாலு குருயின்மார்க்கு முன்மை அசனுசைன்குரு வுமாகும், வரத்தைப்பொருந்திய விருபாலர்க்கும் வள்ளலிப்புவி குருவுமாகும். கருதிப்பெரிவவலைப்புலிக்குக் காட்சி முகம்மதே குருவு மாகு, மொருத்தாறியாமல் முகம்மதுக்கு முடையோன் ரகசியமுரைத் ததாமே. (552)

(இ-ள்):—ஆனபடியாலே ஞானத்தில் கடைசி முடிவாக இருக் கின்ற பதினான்கு காள்வாதாக்களின் பிரமார்களாகிய நாதாக்கள் பதினான்குபேர்களுக்கும் ஹஸன்ஹுஸைன்சற்குருவாக இருக் கிருர்கள். இவர்களுக்கு அலியவர்களே சற்குருவாக இருக்கிறார்கள். அலியவர்களுக்கு நயியவர்களே சற்குருவாக இருக்கிறார்கள். நயியவர்களுக்கு அல்லாருத் தஆலாவுடைய திருவுளம் சொல்லி இருக்கின்றது. எ-று.

உரைத்தாகசியங் குருமுறைதா னொருபத்துநாலு மொழுங் காய்ச்சொல்லிக், கருத்தில் வழியான பாதையாறுங்கனதிமக்கா மைந்தும் வணக்கமெட்டுங், குறித்தமேலான குருமுறைதான் கூறி னேனிதிலொன்றதிகம். பொருத்து முஷாஹதாப்பதினாலுக்குட் பொலிவு முஷாஹதா ஆருகுமே. (553)

(இ-ள்):— இவ்விதமுள்ள ஞானந்தான் குரு முறையாக இருக் கின்றது. இதிலே பதினான்கு வகைப்பட்ட விதங்களையும், ஆறு விதப்பட்ட பாதைகளையும், ஐந்து வகைப்பட்ட மகாய்களையும், எட்டு வகைப்பட்ட வணக்கங்களையும், சரிவர வரையறுத்துச் சொல்லியிட்டேன். ஆனால் இவைகளில் ஒன்று அதிகம் பதினாலு முஷாஹிதாக்களில் உயர்த்தியானவை ஆறுவகை இருக்கின்றன.

ஆறுமுஷாஹதா அந்திரமா மதின்மே விருநான்கு தவநிலை யாங், கூறுமிருநான்கு முஷாஹதாவிற்குறித்த முஷாஹதாவொன் றதிகந், தேறுமிருபத்தெட்டுயாதிற் றெளிவுநிலையாது மொன்றே சொன்னேன். ஆறுமறித்தொலிமார்களாக வரியதவமினியருள் வதாகும். (554)

(இ-ள்):— ஆறுவிதமான முஷாஹிதாக்கள் அந்திரமாகவும், அதன்மேலே எட்டு முஷாஹிதாக்கள் தவநிலையாகவும், அதில் ஒரு முஷாஹிதா அதிகமாகவும், அவைகளில் இருபத்தெட்டு யாதுகள் உள்ளமையாகவும், அதிலொன்று றப்பைச் சேர்ந்ததாயும் இருக் கிறது. இவைகளை சந்தேககமில்லாமல் உணர்ந்தவர்கள்தான் ஒலி மார்கள் என்பது. இனிமேல் தவநிலைகளைச் சொல்கின்றேன். எ-று.

ஆகும்பறுலோடுகன்னத்தையு மரியதவநிலையாரிக்நிலை, ஆகங் கடந்தோர்கள் பாவந்தீர் வாத்பெரியவன் தோஸ்துமாக, வேகபெ

ரியவன் வணக்கக்கேசடி. யெதுக்கு மிதுதானே முதன்மையென்றும், வாசுபெறுமொலித்தனமுண்டாரும் வணக்கமுஷாஹிதாவழியைக்கேசே. (555)

(இ-ள்):— பழலு சுன்னத்துகளான தொழுதையில் தரிப்பிருப்பது, தவநிலையும், ஆரிபுகளுடைய நிலையுமாக இருக்கும் மனிதர்களுடைய பாவங்களையும் தீர்த்துவிடும். அல்லாவுமும் ஹபீபாக இருப்பான். இன்னும் இதுவே கோடாகோடி வணக்கங்களிலும் முக்கியப்பட்டது. இதுவே ஒலித்தனத்திற்கும் அடிமுடாக இருக்கிறது. இதில் செய்ய வேண்டிய முஷாஹிதாக்கள் என்ன வென்றால்:— எ-று.

வழியாந்தொழுதையைத்தொழுதுக்கொண்டு வாய்வகையுக்கும்பா மலிருந்துகொண்டு, தெளிவாய்மனதுக்குணிகளினாலே தீர்க்கமாகவேயுலுவுஞ்செய்து, நெழுயாத்தொழுதையை நினைவினாலே நினைத்துத்தொழுதுதான்முடிந்தபின்பு, சுழியாமுனைமேலே முனையின் கீழ்சோதிநெற்றிகீழ்ப்புருவத்தோடே. (556)

(இ-ள்):— உலுச்செய்யுப்போது, மனதில் தியானித்தும், தப்பீர்கட்டும்போது, சரீத்தைப் பனுவாக்கி எல்லாம்அவன் என்ற நினைவில் தரித்துறுக்கவு, ஸுஜுதுகள் செய்து முடிந்த பிறகு சுழுமுனைமேல் நினைவைப்பொருத்தி அதன் கீழையும்நினைவைவிட்டு, புருவமத்தியை நோட்டமிட வேண்டியது. எ-று.

புருவத்திடைநடுமுகத்தனிலே பொங்கியிலங்கிய வொளிவை நோக்கி, வருடிக்கலிமாவின் அல்லாவென்று வருமுதல் அலிபெழுத்த தனைப், புருவக்குழிதொட்டுநெற்றிமட்டும் போதநினைவினில் நிலை நிறுத்தி, புருவா முகம்மது முதல் மீம் தன்னை யுற்றகுழிதொட்டுக் கீழேநீட்டே. (557)

(இ-ள்):— அப்படியே பழகிவரும்போதே புருவமத்தியில் ஒளிவு தோன்றும். அதைக் கண்டவுடனே இது என் றப்புடைய நூறு என்று கலிமாவைச் சொல்லிக்கொண்டு நூறை சரீரமெல்லாம் பிரகாசிக்கச் செய்ய அலிபை நினைவில் வைத்துப் பாராட்ட வேண்டும். எ-று.

நீட்டித்தலைமேலுங்கால் கீழுமாய் நேராய் முக்குடகொழுந்து மட்டுந், தேட்டமாகிய அல்லாவென்று செப்பும்லாமதில்முதலாம்

தன்னைக் கூட்டியிழுமவாலைத்தொட்டுக் கோர்வையாகக்கீழ்த்தாழ்வாய்மட்டும், பூட்டியிறகுலிலுறைத்தறையைப் பொருத்தியெழுத்தோடே கீழேவாங்கே. (558)

(இ-ள்):— அலிபை ஆவ்விதம் நீட்டி நினைவை தலைமேலும், கால் கீழுமாக முக்கின் முனை வரையிலும் பொருத்தி துல்லா என்கிற தேட்டத்துடன் திக்குசெய்து, அப்பால் மீமை நினைந்து திக்குசெய்து மருல் என்கிறறையை நினைவுடன் இழுத்து கீழே வாங்க வேண்டியது. எ-று.

கீழாங்குரவனை நெஞ்சாங்குழி யதின் கீழ் இல்லென்ற லாமை நாட்டி, யானுங்கமலத்தினடுநிலை யிலலியினிலையொலிவாகவெண்ணி மீளுஞ்சுரலாகவெழுந்த முச்சு வண்ணப்போகாமலெழுத்தைக்கூட்டிச் சூழுமுலத்திலிருந்தெழுப்பிச் சொருகிவிழியோடேசுடரைநோக்கி, (559)

(இ-ள்):— கீழே எந்தமட்டும் என்றால் குரவனையிலிருந்து நெஞ்சாங்குழி வரையிலும் இல் என்கின்ற லாமை நாட்டி இருதயக்கமலத்தில் அலியின் நிலையுடைய ஒளிவைதியானித்து அதற்கப்பாக்கமுள்ளு வருகின்ற முச்சு வண்ணக்காமல் கலிமாவில் நிறுத்திவைத்து முலத்திலிருந்து எழுப்பி இரண்டுக்கணக்குக் இடையில் சொருகிப்பார்த்தால் ஒளிவு தோன்றுக. எ-று.

கடராமிருவிழிநடுவில்லுட்டு ஜோதியெரியவனிலையுமாகித், திடமாய்வருமுச்சு முலத்தனைந் நிறத்திலிருத்தியே யெழுப்பிநெஞ்சில், அடவாய்ச்சரத்தோடே யெழுத்தைப்பூட்டி யந்தவெளியிலே விழியை நாட்டி, யெடுத்தசரந்நையாகூவல்லா வென் நிலங்கு மொளிவிலே சொருகிப்பாரே. (560)

(இ-ள்):— இருவிழிகளுக்கும் நடுவே நடனஞ்செய்கின்ற பிரம் ஜோதியை றப்பு என்று உறுதிகொண்டு முலத்தில் இருந்து எழுப்புகிற கவாசத்த இருதயத்திற்குக் கொண்டுவந்து கலிமாமைப் பொருத்தி விழியை அத்துடன் கொழுதி, அத்துடன் நினைவை யா ஹு அல்லா என்று ஒன்று படுத்திப்பாரே. எ-று.

பார்வைசோராமற்சேமோயாமற் பாங்காய்ச்சரத்தைமுண்ணிற்றுத் து. போது, தேருத்திருச்செவ்வூ வென்றிருத்தித் தெளிவாய்கவென்ற விசவேணும், எறுஞ்சரத்திலே நினைவைப்பூட்டி யிலங்கு

மொளியிலே விழியைநாட்டிற், கூறு முடிவாஹதானது போலிடலைக்
குணபாயறுந்திதையிருந்துபாரே. (561)

(இ-ள்):—அடேமகனே! நீ அவ்விதம் செய்து பார்க்கும்போது
உன் கண்கள் சோர்ந்துவிடக்கூடாது, நீ விடுகின்ற சுவாசங்களும்
ஓயக்கூடாது. அதில் நிறுத்தி ஞாபகத்தையும் நழுவிடக்கூடாது.
இவ்விதப் பத்தியத்துடன் செய்து நீ இருக்குப்போது, ஹா என்கிற
திருச்சொல்லை இருதயத்தில் இருத்தி ஹாவென்று விசுவேண்டும்.
உடனே மேலேறுகின்ற வாசி நிலையில் நனைவைச் சேர்த்துவிட
வேண்டியது. உடனே உன்றப்புடைய வெளிச்சத்தைக் காண்பாய்.
இதுபோல ஒரு தெளிவான முறையை உனக்கு எவரும் சொல்ல முடி
யாது. இதை உறுதிக்கொண்டு அப்படி இருந்து பார்த்துக்கொள். எ-று

இருப்பிலுறக்கம் போற் காணும்போதி விருந்த விடத்திலோ
ரொளிவுதோன்றுந், தருப்பில்லா தவனிபுலிசென்றுந் தன்னைமறந்
திரும்வலதுபக்கஞ், சிறப்பாய் வருமொளி. நுகர்ந்தென்று சிரசுபணிந்
திரும் புயியைநோக்கி, நிரப்பிவருமொளிசந்திரனா நீண்டமுடிமேலே
கண்டதானால், (562)

(இ-ள்):—அவ்விதம் இருக்குப்போது ஒருவிதமான அசதியுடன்
நித்திரையைக் கொண்டுவந்துவிட்டு ஒளிவுவொன்று தோன்றும் அது
ல அனத்துப்பெற்ற இபுலிசானவனுடைய ஒளிவென்றுகண்டுக்கொள்ள
வேண்டியது. இனி தன்னைமறந்து தன் நினைவுடன் ஒரு ஒளிவானது
வலதுபக்கமாகத்தோன்றும் அதை தூறுவ் முகம்மதிய்யாவின் ஒளி
வென்று திட்டப்படுத்த வேண்டியது. அந்த ஒருமையான நினைவுடன்
தலையைசாய்த்து ஸுஜாதுசெய்யும்போது பூரண சந்திரன் ஒளிவைப்
போல வெளியாரும் பட்சத்தில் அது நப்புடையஒளிவென்று அறிந்து
நினைவை மருளவிடாமல் அதனிடத்தில் கேட்கக்கூடிய முனாஜாத்துக்
களைக் கேட்கவேண்டியது. எ-று

கண்டவொளிநப்பில் ஆலமீனாக் கருணைப் பதங்கண்டுதொழுது
கொள்ளும், விண்டுஆயிரத்தேன் மலராய் விரிந்தேயிலங்கிநின்றும்
போதில், வண்டுமலரடவடங்கும்போதி லதிலேஅவிபென்ற வெழுத்
தைக்காணு, நன்றாய் நோக்கிப்பாரொழுத்துருகி நல்லவானமும் புனி
யுங்காணும். (563)

(இ-ள்):— அப்படி நப்புடைய திருமணி வெளிச்சமானது வெளி
யான உடன் சற்று நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் ஒருவித அமிர்தத்
தடாகம் தெரிந்து அதனடுவே பொற்பிரகாசம் பொருந்திய ஆயிரத்து
எட்டு இதழ் தெய்வத் தாமரையானது விசிந்து வெளிவரும். வந்து
அதன் ஒவ்வொரு இதழ்களுக்குத் துளிக்கின்ற தேவாமித்தங்களை
உன் வாயில் கொண்டுவந்து ஊட்டும். ஊட்டிய உடனே நன்றது
நிற்க அது பளிர்ென்று வெட்டி மறைந்துவிடும். அப்பால் ஒரு
அலிபு வெளியாரும், அது உருகி ஆகாயமாகவும், பூமியாகவும்
ஆவீப் படரும். எ-று.

காணு மாகாய முலகந்தளிற் கண்ணாமணிக்குத்துபுதயங்காணு,
முணிப் பார்க்கவே விண்டதுக்கு னுருவந்தெரியவே கண்ணாயிற்,
நேணுமவரவர் கருபம் வருந் துய்யபீங்காளிற் பாலுமேந்திப்,
பேணிக் கொடுக்கவே குடிக்கக் கண்டாற் பெரியோன் முஹப்பத்தி
னதாமே. (564)

(இ-ள்):— அந்த ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் குதுபு பிரகாச
மானது எழுந்து ஜொலிக்கும். அதில் கண்ணாடிபோல ஒரு பளிங்கி
யானது வந்து நிற்கும். அந்தப் பளிங்கியைப் குச்சீகப் பார்த்தால்
உன்னுடைய சொருபம் தெரியும். அப்படி நீ கண்டவுடன் ஒரு
பீங்காளில் பால்வந்து உன் வாயருகில் மணக்கும். அதை நீ
சாப்பிட்டவுடன் அப்பதான் முஹப்பத்தென்னும் மெடிசின்குடன்
லந்த ஒன்றுபட்ட அடையாளம் திறைவேறும். எ-று.

தராமோகங்கள் விண்ப துன்பந் தரத்தை வெறுத்தொருபரத்தை
தாடி, மேயிச் சிலையுடமுச்சிலுவே விளப்பும் விழியன்பா வெழுத்தை
யேற்றிப், பாவத்துலைந்தபின் கிலுறுநபி பார்த்துக் கருத்தோடே
பலன் பெற்றோர்க்கு, வேகனவுலியாக் குத்துபே யென்று மின்ன
மொலியென்ற நிலையிலாகும். (565)

(இ-ள்):— நீ அந்த அமிர்தத்தை சாப்பிட்டவுடன் உன்காம
விசாரங்கள் கபடு வஞ்சனை இரு வினை முதலான பாமரச் செயல்கள்
யாவற்றும் உன்னை விட்டும் விலகிவிடும். உன் நோக்கமனது
நப்புடைய ஹவர்த்தையே நாடிக்கொண்டிருக்கும். அந்தக்காலத்தில்
ஹயாத்து நபியாகிய கிலுறு அலைநிஸ்ஸலாம் அவர்கள் வந்து
உள்ளிடையைத் தரிபாடாக்கி உன் பதவியின் தரம்போல் குதுபு,

அத்தாபு, ஒளவிய, ஒலி என்னும் பட்டக்களை குட்டி அந்தந்த தாஜாக்களில் உயர்த்திவிட்டுப் போவார்கள். எ-று.

ஆகம் பொருத்திய பீர் நிலைமை யறிவாலறிவோர்க்கிங் கறிவு சொல்வேன், ஏக இருதாரை பொருதாரைக்கு விலங்கு மிதினொளி யிருபாகமும், வாகமைனென்னும் கலிமாநிலை வானஞ்சுழற்றியே யிருத்தி யேற்றி, யேகநிலையிலே யேற்றி முட்டி யிருத்திப் பார்க்கவே யிலங்குந்தானே. (566)

(இ-ள்):— இனி சற்குருவின் தோற்றரவு காண்கவேண்டு மென்று நினைப்பவர்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். இரண்டு கண் களிலும் தெரிகிற பாப்பா என்னும் ஒளிவை ஒரு கண்ணுக் கிடையில வரச்செய்து ஐன் என்கிற கலிமாவில் ஆகாய நிலைவைப் பொருத்தி உயர் ஏற்றி ஒரே நிலையாகக் கதிற் முனைபோல எண்ணத்தை வைத்து உன் பீரை ஒருமையாகச் சாதிப்பாயானால், உடனே வெய்குடைய குறத்து வெளியாகும் பார்த்துக்கொள். எ-று.

இலங்கும் ஜெய்குத்தினிலையைப்பாரு இதழு மலராக விரிந்த சோதி, துலங்குமாயிரத் தேன் மலராய்த் தேன்றுநடு நிலை நுக்கத்து மாக விலங்கு நுக்கத்தைப் பார் அலிபுமாக விருக்கும் மீமென்ற வெழுத்துமாகும், கலங்கிமீமுடநிலைவிரிந்து காணுந்தோஸ்தம் பொற் கணையாளியாம். (567)

(இ-ள்):— அவ்விதம் இலங்குகின்ற ஜெய்ஹுத்தாக இருக்கும். அது ஒரு அழகிய செந்தாபரை மலராக விரிந்து அதன் நடுவே ஒரு நுக்காவானது ஒரு அலிபும் ஒரு மீமையும் சுமந்ததாகத் தோன்றும். அதில் அலிபு அருவமாகவும், மீம் அழகிய குறத்தில் சுருபமாகவும், விரலில் கணையாளி மோதிரத் தரித்ததாக இருக்கும். எ-று.

கணையாளிக்குள்ளே அகார வட்டம் கண்ட பனிரண்டு மொன் ருகவே, மிணையுக்காபுகியுமாகு மிருக்குமீமைந்து மெழுத்துமாகு, மணையுமீரா நெழுத்து மொன்ற யடங்குந்திருட் குட்ச மதுவுமாகு, மிணையில்லாச் சுடருதயங்காணு மென்னாலீனிச் சொல்ல விளங்க வில்லை. (568)

(இ-ள்):— அந்த மோதிரத்திற்குள்ளே முச்சுடர் வட்டம் வெளி யாகும். அது கலிமா முதல் பன்னிரண்டு அட்சரங்களும் நிரப்பி

நிற்கும். அது ஹா ஹீ ஹுவாக இருக்கும். மீமானது ஐந்து எழுத்துக்களாகப் பிரிந்து நிற்கும். அந்த மீமே கலிமா இருபத்தி நான்கு அட்சரங்களும் ஒருமிக்கப் பொறித்ததாக இருக்கும். இது வே ஞானத்திற் கடையாளம் அமையாத குட்சாதி குட்சமாயிருக் கின்றப நான் இதற்கப்பால் என்னதான் சொல்லப்போகிறேன் இதற்கத்தப் புறம் பேச்சென்ன இருக்கின்றது. எ-று.

துல்லமில்லங்கிய அலிபிரண்டு மிணையுமீமென்னும் கலிமாத் தானை, மெல்லவிளக்கியே மெளனமுட்டி முடியிருத்திப்பார்முச்சுடக்கி வெள்ளமாயதிகதிரிற்சுட்டி விருத்தம் விளங்கிய வேகத்தாலே, இலகியென்பதுரேகைப்பூட்டி யெழுதிநாற்பத்து முன்றுகோணம்.

(இ-ள்):— இன்னம் ஒருவிதமுஷாஹிதாச் சொல்கிறேன் பிரிய மிருந்தாக செய்துபார் இருதயத்தில் பூண்டிருக்கின்ற அலிபென்கிற தை, ஐன், என்ற கலிமாவில் வைத்து மெதுவாக மெளனமாக எழுப்பி முட்டி சுவாசத்தை அடக்கிற யதமாக அடக்கி இருத்திப்பார். ஒருயத வெண்ணைச்சந்திரன் போல கதிர்காட்டும் அந்த வேகத்தோட இலாஹி என்பது நாற்பத்து முன்று கோணங்களாக வெளியாகும். எ-று.

கோணநாற்பத்து முன்றுமாகக் குறிகொண்டாடிய மண்டபத் திற், ரேணு நுபுவத்து நிலைநின்றகுநே, துலங்கு நவரெத்தத் தோடுசாமம், நூறு பொருந்திய தேஷுமாக நுக்கத்து பொருத்திய நடுநிலையு, மாணிக்கமுத்துப் பவளம்பச்சை மக்காமன்மகுமுதர் நிலைதெரியும். (570)

(இ-ள்):— நாற்பத்துமுன்று கோணங்களுடன் அந்த உஜுது குடிகொண்டிருக்கு மணி மகாமண்டபத்தில் நுபுவத்துடைய தேற்றங்கள் நின்று நடனமாடும். அதிலே ஒன்பது வகை ரத்தள கஜிதங்களின் பிரகாசமும் வெளியாகும். இன்னும் அதிலே நுக்கத் துடைய ஜலாலியத்துகளும், முத்து, பவளம், பச்சை, மாணிக்கம், என்னும் மகாமன்மகுமுது வெளியாகும். அப்போது முகம்மதுடைய வெளிச்சம் தோன்றப் பார்ப்பாய், எ-று.

தெரியுமொளிவாக இலங்கும்வட்டத் தெளிவாய்நடுநிலைசுறு மாவட்ட, முறையுங்கண்ணாடி யொளிவுக்குள்ளே முகவரையில்லா விளம்பாலனும், வரையிஞ்சிபத்தைப் பொருத்திப்பார்த்தால் வன்

எல் முகம்மது வடிவுதோன்றும், அறியும் பீர்நிலையிதுவே நிச மனே
கவிதஞ்சொல்வரர்க்குபிராகுமே. (571)

(இ-ள்).— இன்னும் அந்த மண்டபத்தில் ஒரு பீடம் வந்து
தோன்றும், அதிலொரு சுருமாவட்டம் வெளியாகும் அந்த வட்டத்
தில் ஒரு பளிங்கிக்கண்ணாடி வந்து நிற்கும், அதற்குள்ளேமுடிம
தானடி முகவரை கீராத இளம்பாலிய வடிவில் இருந்து பிரகாசிக்
கும், அடே மகனே! பீர்நிலை என்பது, இதுவே சரியானமுறை
இதைப்பற்றி இன்னும் அநேகர் அநேகவிதங்களுஞ் சொல்வார்கள்
அவைகள் எல்லாம் குபிரியத்தாகவும், ஷெய்தானுடைய ஏமாற்ற
வழிகளாகவும் இருக்கும் மரட்டிக்கொள்ளாதே ஞாபகம் எ-று.

குவியமுலத்திற் சுழன்றவாய்வு கோணமாறுரீகும் கருநிலையிள்,
எவ்விவ்வியே வருகுமுச்ச யாகூவெனச்சொல்லி யெழுந்த மூச்சு,
ஒவ்வியிருக்கு மாமைந்தெழுத்து மேரதும் யாகூவும் வாவுபசீமும்,
செவ்வியிழநாசி வாயடைத்துச் சேர வெழுத்தைந்து மிருத்திப்பாரே
(572)

(இ-ள்).— இன்னும் குவிந்திருக்கின்ற முலக்குகையில் நின்று
ஒரு முச்சானது சுழன்று பிரணவாயு உள் வரும். அது ஆறு
கோணங்களுக்கும் கருநிலையான மகாயில் வந்து எவ்வி, எவ்வியே
பாயும், அது யாஹூ என்கிற திஃறை உச்சரிக்கும். அப்போது
நீ யாஹூவையும், வாயையும், சீமையும் நினைத்து. கண்களையும்,
நாசியையும், வாயையும், அடைத்து மேற்படி அட்சரங்களையாதுடன்
இருத்திப்பார். எ-று.

இருத்திச்சடத்தை யுள்ளடக்கும்போது வெல்லா மறந்திடு
யிலங்குமொளி, தரித்தகமலத்தினடுநிலையிற் றகுத்தன்றெழுதியபத்
தெழுத்தி. னிறத்ததகுதறத்தின் மலரினமேலே நீதியெழுத்தெல்லாம்
பொருந்தியொன்றாய். வகுத்துந் தவிசின்மேல் வாலிபனும் வகை
யில்லாமுகத்தொளிவு தோன்றும். (573)

(இ-ள்).— அப்படி நீ வியாபகத்துடன் இருத்தி இருதயக்
கண்ணாடியில் அடக்கும்போது உலகத்தின் செயல்கள்முறறும் மறந்து
விடுவாய். அங்கே வெளிவந்து தோற்றக்கூடிய ஒளிவானது
இருதயக் கமலத்தில் உள்ள பத்து வகையான எழுத்துகளுடன்
கலந்து குதுறத்தென்கிற தாமரையின் மேலே மேற்படி எழுத்து

களுடன் பொருந்தி ஒன்றுபட்டு அந்த சிங்காசனமேடையின்பேரில்
இணையில்லாத வஜ்ஜீரத்தையுடைய முகசொந்திரிய வாலிபனாகத்
தோன்றும். எ-று

தோன்றுமொளியாக அலிபுநிலை துலங்கும் ரூபத்தின் மடியின்
மீதிற், கூண்டுபருதி போவென்கிறந்து குதுறத்திலங்கிய நுபுவ்வத்
தின்மேற், பூண்டுபணியாடை யணிந்திலங்கப் பொன்னின குடம்
போலேதனயிலங்கக், கூண்டகுழைக்காதி லணித்ததோடு குமரிருப
மாம்குழந்தை போல. (574)

(இ-ள்).— அப்படித்தோன்றுவது அலிபுடைய நிலையாக இருக்
கும். அந்த வாலிபனுடைய மடியின்மேலே இளஞ்சூரியப்பிரகாசப்
போல் ஒளிவு வீசவும், நுபுவத்துடைய குதறத்துகள் குழந்துநிற்கவும்
இரத்தளங்கா இழைத்து பதினெண்ணாயிரம் ஆலங்கனையும் தோற்
கடிக்கின்ற மதிப்பிலடங்காத அநேகவித ஆபாணாதிகளையும்முத்தாடை
களையும் அணிந்த, பொன்சூடங்கள் போன்ற ஸ்தனபாரங்கள்
குலுங்கவும் இரண்டு காதுகளிலும் இரத்தனத்தோடு என்கின்ற குண்ட
டலங்கள் ஆடித்தொங்கவும் ஆன ஒரு வாலிபப்பெண்குழந்தை சுரு
பத்தில் வெளியாகும். (இன்னும்)

குழந்தை காத்தினிற்குளரிருக்குங் கூவென்றோதியே குயின்
மொழியு, மெழுந்தகுதறத்தின் மடியின் மீதின்க்கமகுக்கு முகம்ம
தீய்யா, வெழுந்தகுதறத்தினோசையெல்லாம் ஆயினுமினெனெறெழும்
புவது, தெளிந்த ஆஷிக்குமகுக்கொன்றுச் சேர்ந்தங்கிருப்பதை
நினைவு கண்டால். (575)

(இ-ள்).— அவன் கையில் குஷ்ஆன்என்கிறநாலாபவேதம் இருக்
கவும், அவன் வாயில் குயிலின் குரலோசையில் றறுவென்று தின்று
சுப்தம் மகா இனிமையாகக் கேட்கவும், மேற்படி ஆஷிக்கான குதுறத்
தானதின் மடியில் வைத்து தாராட்டவும், மஉஷூலிக்கென்ற முகம்மதி
யாவானது, வீற்றிருக்கவும் காண்பாய் அப்போது அந்த முகம்மதிய்
யாவானது, ஆயின் ஆயின் என்று சொல்லும் அந்த நேரத்தில் உள்
நினைவைக்கொண்டு அந்த ஆஷிக்கையும், மஉஷூக்கையும், ஒன்று
படுத்தி விரிப்பாச்சத்தால் அந்த இரண்டு சொருபங்களுங்கூடி
உன்னையன்றி வேறே எதுவையும் நீ கண்டதேயில்லை. எ-று

கண்டாலுலகத்தின் காஷிக்காணர் கமாலும் எக்கீனென்ற காட்சி
யாலே, கொண்டாராசையு நபுக்நாலும் குறித்த நினைவல்லா

வெளிநிறுத்தி, நின்றுநிலைவெல்லாம் கூவோடவ்லா நினைவுறுகுல்
லாமுச்செனவே, கண்ட குதறத்தி நிலைக்குங் கீழே காணும் பாரத்தீ
னிலையுமாமே. (576)

(இ-ள்):— அவ்விதங்காண்கிறதைக் தான் கமாலுல் எக்கீன்
என்று சொல்கிறது. அந்தக்காஷிகளைக் கண்ணாற கண்டவர்கள்
இந்த பொய்யான பூலோகத்தின் காட்சிகளைச் சட்ட பண்ணிப் பார்ப்ப
வே மாட்டார்கள் அவ்விதங்கண்ட தோற்றரவுகளுடன் உள்நப்ஸு
கன் நாலும், றப்பென்றே உறுதிக்கொண்டு நினைவுடன் நிறுத்தி
மற்ற நினைவுகளெல்லாம் ஹுவென்றும் அது வாசியின் பெருமை
என்றும் கண்டு அந்த குதறத்து நிலைக்கு கீழே காண்கிறது. தீனிலை
என்று கருதவேண்டியது. எ-று

நிலைய ச நுபுவ்வத்து நின்றுலங்கு நினைவிலறிந்திடத்தெளிந்த
விழி, கலகதிறைந்திடு நரகநதன்னைக்காணுதொருநாளுங்கனவ்லுமே
யிலங்கு நுபுவத்தப் பாகுத்தென்னு யிதுதான் மக்காமன்மலமுத்
தென்று முலகு நிலையெல்லா திறைந்திருக்கு முலமாமுகம்மது நபி
யுஞ் சொன்னார். (577)

(இ-ள்):— அந்த தினிலையில் நுபுவத்துடைய பிரகாசங்கள் வீசிக்
கொண்டிருக்கும். அதைக்கண்ட பெரிய மனுஷரின் கண்கள் ஒரு
காலத்திலும், கணவிலுங்கூட நரகத்தைக் காணமாட்டா. “அந்த
நுபுவத்து தான் பாஹுவத்தென்கிற பகாமன் மலமுதாக இருக்கும்,
என்று ஆதனான முலக்கத்தாவாகிய நமது நபியவர்கள் திருவாய்
மலர்ந்து சொல்லி இருக்கின்றார்கள். எ-று

சொன்னார் முகம்மதுநபியிருகுல் குபில்ஜெம்குத்து நிலைதெரியு
மண்ணின் மலிக்கென்னு மாலிக்கென்னு மக்காமன் மலமுது நிலைக்கு
மேலே சொன்னேன் ஜெம்குத்து நிலையாவது சுத்தானசீருவென்றெ
வர்க்குந்தோன்ற, வின்னங்குதறத்தில் ஆரிபீன மெங்கள் முகம்மது
நபியுஞ்சொன்னார். (578)

(இ-ள்):— இன்னும் இந்த மகாமில்ஜெம்ஹுவத்தடைய நிலையும்
தெரியவரும். மேற்படி மகாமன் மலமுது நிலைக்கு மேலே வந்த ஜெம்
ஹுவத்தாவது சுத்தானன் நஸீருவாகஇருக்கா. இதுதான் குதறத்து
ஆரிபீன் என்கிறது. என்று நமது நபியவர்களும், உறுதி சொல்லி
இருக்கின்றார்கள். எ-று

நபியாமுகம்மது வுலகோர்க்கெல்லா நல்ல மகிழ்ச்சியாலேது
சொன்னார். புயியிற்பொருளெல்லாமொளித்த பொருள் பொருளை

வெளியாக விழித்துச்சொல்வேன், கவியாதிருக்குதென்றிருக்கொணுது
கண்ணின் மணிபோல கருத்தில் வைத்தப், புயியிலறிந்தோர்க்குக்
தான் நிலையே பொதுமிதற் தமேற்பொருளிலையே. (579)

(இ-ள்):— இன்னும் நமது நபியவர்கள் உலகத்தார்ப்புக்கு
சொன்னதாவது, ஒ மனிதர்களே! இந்த உலகத்தில் நீங்கள் வருத்தப்
பட்டு எவ்வளவோ பொய்ப்பித்தலாட்டங்களுஞ் செய்து தேடி வைக்
கும் ஆஸ்திகளெல்லாம் உங்கள் கண்பார்க்கத்தடபாடி இன்னொரு
வக்கையில் போய்விடும்படியான பொய்யானதாக இருக்கிறது.
ஆனபடியாலே அதித்தியமான பொருளை உதறிவிட்டு நித்தியமான
பொருளைத் தேடிக்கொள்ள எவ்வளவுப் பிரயாசை எடுத்துக்கொள்
ளங்கள். என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். என்னுடைய மதுரிபத்து
மாலையில் இவ்வாத உபதேசம் யாருடைய கிதாபுகளிலும் கிடைக்
காது, அல்லாஉடைய இருலோகத்துகஜுகளை இந்த மாலையில்
அள்ளியள்ளிச் சொரிந்து விட்டிருக்கிறேன் யாரப்பா கூர்மையான
புத்தியுள்ளவனே! தமிழ் பாஷையின் கவிதைகளாய் இருக்கிறதென்று
அசட்டை பண்ணாமல் உன் கண்ணுக்குள் இருக்கின்ற மணிபோலப்
பாவித்து உன் சீரமென்கிற உயிர்க்கூண்டை விழுத்தாட்டிப்
பிய்த்து நீ இல்லாமல் போய்விடாமல் தப்பிப்பிழைத்துக்கொள்
அடமகனை! இவ்வளவே போதுமானது. இதற்கு மேல் உனக்கு
எவன் சொல்லப்போகிறான். எ-று.

இவ்வென்றுரைப்பதுமிறையினும் மிஸ்லாவிளங்கிய ஜெம்குத்
திலே, சொல்லுமலராட்டங் குதறத்தாகும் சுத்தானசீருவும் நுக்கது
மாகும். இவ்வென்றெழுத்தது மலிபுவாகு மிருத்த மீமுலேயிருதி
தத்து, வல்லமீம்கலை கமலமாகும் வானத்தெரியாத ஆகாயமே. (580)

(இ-ள்):— இனி முடிவைச்சொல்கிறேன் இல் என்பது றப்பு
டைய திருநாமம். இல்லா என்பது ஜெம்ஹுவத்தில் உள்ளது ஆயி
ரந்தெட்டிதழ் உடையதெய்வத்திற்கு மணமுடைய வெளிச்சம் சுல்
தான் னன்னசீருவாக இருக்கும். அதன் கருத்து நுக்கத்தாக இருக்
கின்றது. இல் என்பது அலிபாக இருக்கிறது. வாசியில் வைத்து
இருக்கின்றது. மீம்உடைய தலையாக இருக்கும் அதோ, இருதயக்
கமலத்தின் நாட்டமாக இருக்கும். அதுவே யாருக்கும் தெரியப்
படாத ஆகாய வெளியாகவும் இருக்கின்றது. எ-று

ஆகாயத்தனிற் குதுபுதய மதுதான் றுகென்றுமறியலாகு, மேக
கதிரொளிக்கு தாசியாகு மிருகோணப்பிகறமுச்சுடராம், வாகாயத்
தலைகுடி மிருபுதுதான் வல்லோன் காவோடுகீயுமாகும் கலிமாத்தான்
கண்ணாடி போலறியும் அல்லாகு வென்றகூட்டிடும். (581)

(இ-ள்):— அந்த ஆகாயத்தில் குதுபுதயம் பிரகாசிக்கும் அது
தான் றூறூகிகள் என்று உணர்ந்து கொள். அந்த வெளியெல்
லாம் ஏகது விதமாகிய ஒரு ஜோதி நின்று பிரகாசிக்கும் அதுதான்
றூறூகி குதுஸி யென்று அறிந்துக்கொள். இரண்டு கோணங்களி
லும் ஒரு சந்திர வெளிச்சந்தெறியும், அவையே முச்சுடர்களின்
கோலம் என்று அறிந்துகொள். உலகமெல்லாவற்றிலும் ஒரு வஸ்து
வையும் விடாமல் பொருத்தி இருக்கும் ஹா ஹீ என்கிற கலிமா
வென்று திட்டப்படுத்தி நீ என்கிற நினைவை அல்லாஹு வென்கிற
கிளிக்கூண்டிடும் பிடித்து அடைத்துக்கொள்வாயாக. எ-று.

கூட்டும் பொருளெல்லாள் ஜம்கூத்திலே கோலம்பாகுத்தைக்
கொழுகிப்பார்க்கி, லாட்டமலரெல்லா நுபுவத்தோடு மந்தக்கட
லிலேகல்புமாகுள், சூட்டும் ஒங்கார வட்டமீமாள் குழந்திறம்
வெள்ளை நடுநிலையி, லாட்டம் வைரம்பொன் பவளம் பச்சை யது
தான் மக்காமன் மகுமுதுமே. (582)

(இ-ள்):— நீ கரணக்கூடிய தோற்றப்பொருட்களெல்லாம்
ஜெம்ஹலித்துடையதாக இருக்கிறது. அதை உணர்ந்து அப்பால்
பாஹலித்தை ஏறிப்பார்த்தால் எல்லாம் நுபுவத்துடைய ஆட்ட
மாகவே காண்பாய் அது ஒரு கடல் போன்ற வடிவாய் இருக்கும்,
கருத்து கல்பாக இருக்கிறது, இனி மகாமன் மகுமுதென்பது,
ஒங்கார வட்டம் என்று சொல்கிறது. அது மைரெங்கு வெள்ளையாக
இருக்கின்றது, நடுவே வைரம், பச்சை, பவளம், பொன் இவைகள்
எல்லாம் அதிலுள்ளது. எ-று.

இதுதான் மக்காமன் மகுமுதும மிதுக்குநடுநிலைசுறுமாதிற,
மதுதான் முகம்மது வடிவுமாகு மதுக்கு நடுவேநின்றிலங்கு, சுடரது
தான் குதரத்துல் ஆலமீது மந்தவொளியல்லாகுவெனவே, யதின
மாய்வந்து முடியிரு னருளில் லாக்கள் னிபுலீசமே. (583)

(இ-ள்):— இதுதான் மகாமன் மகுமுதென்று அறிந்துக்கொள்.
அதுவே முகம்மதுடைய வடிவென்பது இதற்கு நடுநிலையானது
சுறுமா உடைய ரெங்குள்ளது, அந்த சுறுமாவுக்கு நடுவே

ஒரு ஒளிவானது பிரகாசிக்கும். அது றப்புல் ஆலமீது இருக்கும்
அந்த ஒளிவானது அல்லாஹுவென்று சொல்லும், இப்படியல்லாமல்
ஏக இருளாக வந்து முடி வெளியாகுமே யாகில் திட்டமாக அது இபு
லீசுடைய செயலாக இருக்கும் என்று உணர்ந்து விடக்கொள். எ-று

கள்ள னிபுலீசைத் தவுபாவெட்டுங் கண்டாலிறையெயுள் கலிமா
நிலை, கொள்ளுமீமானு மிதுதான் சொன்னேன், கோலபிகலாமுமிது
தான் சொன்னே, என் எத்தொலையாத அல்லாபொருளாதமளிதர்க்கு
கொண்டையாக, வுள்ளபடியேதர னொளிப்பீலாம லுலமா முகம்மது
நபியுஞ்சொன்னார். (584)

(இ-ள்):— அவ்விதம்வெளியான கருமத்தை நீவென்றுகொள்ள
வேண்டுமானால் உடனே தெளபாவை வாயால் சொன்னால் அதுவே
ஒரு வானாக வந்து அவனை வெட்டி நாசமாக்கி விடும். இதுதான்
சுமானு, இசுலாமுமாக இருக்கும். அல்லா உடைய கஜானாவாகிய
இவைகளை உலகத்தார்க்குச்சொல்லிவிட்டேன, அள்ளி அநுபவித்துக்
கொள்ளுங்கள். எ-று

சொன்னபதினாலு முஷாஹதாவுள் சுமுயி னிருபத்தெட்டியாது,
மென்னயாதாக விருப்பதாலு பெழுத்தை மாற்றியே தலைகீழாக, முன்
பின்னம் மாற்றிப் பிடிக்கறியார் முடர் படும்பாடு நாடாமென்று மின்
னம் பெரிதாகு முகுதிதாத்து மெழுத்தை யிருத்தினவிது போதுமே
(585)

(இ-ள்):—மேலே சொன்ன பதினான்கு முஷாஹிதாக்களின்
விபரங்களையும் அதன் அடிமுடுகளையும் சொல்லிவிட்டேன். இனி அதில்
இருபத்தெட்டு யாதுகள் இருக்கிறது, அதை மாற்றி தலை கீழாகவும்
முன் பின்னாகவும், பின் முன்னாகவும் வரமாற்றி பிடித்துக்கொள்ள
வகை தெரியாத மனிதர்களெல்லாம் நாளை மரணதோத்தில் திருட்டுப்
பயக்களைப்போல் பறக்கப் பறக்க முழிப்பார்கள், அப்போது, எவ்விதம்
முழித்தாலும் ஒரு பிரயோசனமும் அவர்கள் காணப்போகின்றதே
கிடையாது. கமலத்தை வெளிச்சமாக்க வேண்டியது முக்கிய காரியம்
எ-று

போதமாகிய வணக்கத்தன்னிற் பொங்கி யுடமெல்லாம் பொதுயி
யீறி, யாதியருளினு னைந்துபேர சாவிவொளியாகி வணக்கி நிற்கு

நீதிபெரியவன் தனையுணர்வா னினைவு பெருமையுமறியலாகுந்.
சோதிவணக்கந்தா னிதுபோலீர் கைச் சுவர்க்கம்பலதெல்லாம் விழியிற்
ரேற்றும். (586)

(இ-ள்):—இவ்விதம் எணங்குகள் ததால் தவமானது அதிகப்
பட்டு சரீரத்தின் கருவி கரணங்களெல்லாம் தன் வசப்பட்டு கூடி நிற்
கும். அப்போது ஐந்து நூல்களும் ஒளிவரகப்பெருகி வணங்கி நிற்
குப்படியான றப்புடைய தோற்றரவையும் காண்பாய். நீதிபெரியவன்
தன்னையுங்காண்பாய். உன் நினைவுகளுடைய சொருபங்களையும்
கண்டு கொள்வாய். றப்பை காண்கிறதற்கு இதுபோலொரு கணக்க
மும் கிடையாது, சுவர்க்கத்தையும் அதிலுள்ளகாட்சிகள் பலவகையும்
உன் கண்ணிற்கண்டு கொள்வாய். எ-று

தோன்றப் பணிவிடை செய்யும்வகை சொன்னேவிதக் கொருகு
கூங்கீளீர், உண்ட அசனத்தை நாளுக்குநா னொவ்வோர்பிடியாகக்
குறைப்பதுவும் விண்ணுவெளியாக்க முச்சையெல்லாம் விணயப்போகா
மலையுத்திற்சேர்க்க, வண்டருலகுபாதாளஞ்சென்று மவனிவன்யீனும்
வேறதாமே, (587)

(இ-ள்):—ஆனால் இந்த தவங்கள் கைகூடி வரவேண்டுமானால்
நான் ஒரு உபாயஞ்சொர்கிறேன், கேள். நீ தின்றுவருகிற சாப்பாட்
டை நாளுக்குநான் சிறிதசிறிதாகக் குறைத்துக்கொண்டுவருவதுடன்
நீ விடுகின்ற முச்சிலும் ஒன்றையாவது பழுதாக்காமல் உன் நினைவில்
பூரணமாக்கிக்கொண்டு வரவேண்டியது, அவ்விதம் வருப்போது
உலகமெல்லாம் உன்னில் வந்து கலந்து ஒன்றுபட்டுவிடும். எ-று

ஆகும்வணக்கந்தா லுறங்கும்போதி லசதி வருகாமலிருக்கவென்
ரால், வாகாய்வருமுச்சைத்தவறிடாமல் வருந்தி யாகவவாசிலாக்கி
சாவுமரணமு மணுகிடாது சற்றுசிலுநினை வொளிந்திடாது. வாகாய்
வணக்கந்தா னுலகத்தீதார்க்கு மனதுவாக்குடனுரைத்திட்டானே (588)

(இ-ள்):—அவ்விதம் தவஞ்செய்யும்போது; உன்வசம் இபுலீசா
னவன் அசதிக்கையும், நித்திரையையும் கொண்டு வந்துவிடுவான்,
அதற்கொரு உபாயம் சொல்கிறேன். மூலத்தில் இருந்த வருகிற
கவாசத்தைத் தவறவிடாமல் ஞாபகத்தில் நின்று நின்று அத்துடன்

யாஹு என்கிற கவிமாவைப் பொருந்தி வாசிலாக்கி விட்டா
யாகில் மேற்படி கருமங்கள் உன்னை விட்டும் விலகிவிடுகிறது
அன்றி எமனுடைய உத்தியோகமாகிய மரணமும் உனக்கில்லவே
இல்லை. ஒரு நிமிஷநேரமாவது நினைவைவிட்டும், நீங்கி இருக்காதே
ஞாபகம், சொன்னேன். எ-று

உலகத்தகுமுறை யுலகுதனி லொருநூறு கோடிவிதங்களுண்
டும், பொருளெல்லா மறிந்து பார்த்தேன்வழி நாடந்தவாழி
தாருமே, யெழுத்திலடங்காதே யினிச்சொல்லநா னிதுபோதுமறிவுள்
ளோர்க்கெல்லம், வருந்தி நிலையான முப்பாடையும் வணக்கமு
ஷாஹதாத் திட்டமெல்லாம். (589)

(இ-ள்)—அடமகனே! என் மஅரிபத்தா லையை ஒரு மதிப்
பிடாத ஆணிமுதல் மாலையாக உன் இருதயத்தில் அணிந்துக்
கொள். குருமுறை! குருமுறை என்று உலகத்தில் கோடா
கோடியான முறைகள் உண்டும், அவைகளெல்லாம் ஒரு பக்க
மிருக்க இந்த முறைதான் அல்லவும், அவனுடைய தகுலும்
சொன்னமுறை, இதுதான், நான், பரிதிபெற்று, தவஞ்செய்து
இந்தக் கடல் குழந்த அன்ற உலகத்தின் கண்ணே நீண்ட காலங்
களாக இருந்த முறையாக இருக்கும். இன்னும் இந்த முறைதான்
நம்மில் உள்ள அநேக பாரதூரமான ஓனவியாக்கள், குதபுகள்,
கொள துகளெல்லாம் எடுத்துச் செய்த தவங்களாக இருக்கும்.
நானும் இந்த முறையை இலேசில் காண்க இல்லை. நானும் எவ்வள
வோ முறைகளை மெல்லங்கண்டு அவைகளில் ஒன்றும் காணாமல்
கடைசியாக இந்த அரிய பெரிய முறையால் தான் வஸ்த்தைத்
தெரிந்தேன். நான் கண்ட பயனை மனதில் இரக்கம், வைத்து உங்
களுக்கும் சொல்லிவிட்டேன் இதைப்பற்றி விரித்தக்கால் இந்த
உலகத்தண்டியில் ஒரு புத்தகம் எழுதினாலும் அடங்காது ஆனதால்
அறிவுள்ளவர்களுக்கு இவ்வளவு போதுமானது எல்லா முஷாஹி
தாக்களும் என்னுடைய முப்பாலில் அடங்கிவிட்டன. எ-று.

திட்டமாகவே நிலைக்கச்சொன்னேன் தீன்தீன்முதல்மதுமஹரி
பத்தை, மட்டில்லாமலே கடலாய்ச் சொன்னேன் மக்காமுகம்மது
மஹரிபத்தை, வெட்டில்லாமலேயுதரிச்சொன்னே னுண்மைமுகம்மது
மஹரிபத்தை, வெட்டி வெட்டியே பிளந்துசொன்னேன் வேதமுகம்மது
மஹரிபத்தை, (590)

(இ-ள்):— எங்கள் கருணைக்கோடிக்கடலாகிய தீன் தீன் முகம்மதுடைய மஅரிபத்தை நான் சொல்வதில் முடிவைச் சொல்லிவிட்டேன். மட்டிலடங்காத கடலாகவும் சொல்லிவிட்டேன். யாதொரு முடியும், இல்லாதபடி வெட்டவெளிச்சமாகச் சொல்லி விட்டேன். இன்னும் மஅரிபத்தென்கிற வாசனை சந்தன விருட்சத்தை எழை ஜனங்களுக்காக வேண்டி வெட்டிவெட்டிப் பிளந்து வைத்துவிட்டேன். எ-று.

புட்டுப்புட்டல்லோ வகுத்துச்சொன்னென் புறுக்கான் முகம்மது மஹரிபத்தை, சட்டமாகவே விரித்துச்சொன்னென் சாகா முகம்மது மஹரிபத்தைக், கட்டுமட்டாகப் பிரித்துச்சொன்னென் ஹரிபு முகம்மது மஹரிபத்தை, வெட்டுவித்தத்திலே யறியச்சொன்னென் னெங்கள் முகம்மது மஹரிபத்தை. (591)

(இ-ள்):— நமது வள்ளலாகிய உலகமகா குருநாயகம் முகம்மது நபியவர்களின் மஅரிபத்தின் முறைகளை அப்படியே புட்டுப் புட்டு வைத்திட்டேன். இன்னும் அது சொல்லும் சட்டத்திட்டப்போல நகல ஒழுங்காகச் சொல்லிவிட்டேன். எட்டுக் கோட்டைகள் வளைந்து, அதனுள் பதினான்கு விதமான பட்டணங்கள் உற்பத்தி செய்து, அதனுள் நபிநாயகம் அவர்களின் சங்கைபெற்ற மஅரிபத்துல்ல வை யடைத்து நிரப்பிவிட்டேன். எ-று.

சொன்னார் முகம்மதரொசியத்தாகச் சூழ்ந்த புசித்தீனொரெல் லோர்க்குந்தான், முன்னாலுரைத்திடுங் தவநிலையை முகியாவணக்கத் தின் வணங்கினாலு, மென்னவிதத்தாலுஞ் ஷறகைவிட்டா லென்னை யிகந்தவனிபுலீசாவா, னின்னந்தவம்பாழாநாகானும்வா னெந்தன் ஷபாஅத்துமவர்க்கிலையே. (592)

(இ-ள்):— அத்துடன் நபியவர்கள் ஞானிகட்டுச்சொல்லி இருக்கிற ஒசியத்தாவது. எப்பேர்ப்பட்ட தவத்தை யுடைய ஞானியானாலும், என்னுடைய ஷரீஅத்திற்கு மாற்றஞ்செய்வானேயாகில் அந்தப்பாதகன் என்னை இகழ்ச்சி செய்த இபுலீசாக இருப்பான். அவனுடைய தவங்கள் எல்லாம் பாழாகி நரகத்திற் சேருவான் என்பதே. எ-று.

எந்தன் ஷறகான வணக்கமெல்லா யிறையோன் குறுஆனிறக்கி வைத்தா, னிந்தனைசெய்து ஷறகைத்தள்ளி நிலைக்குந்தவமெந்தன் மறையிற்சொன்னு, னெந்தன் ஷறகைத்தா னெகிழ்த்திட்டாலு

மவர்க்குஞ் ஷறகேதிங்கெனச்சொன்னாலு, முந்தப்பரிய வன்முய்வு பெற்ற முதேவியென்று முடுகிவெட்டே. (593)

(இ-ள்):— என் ஷறகக்காக வேண்டி வந்தது, குர்ஆன். குர்ஆனிரிந்தது, ஞானம் ஆனகால் ஞானத்திற்குத் தாயுந்கப்பணம் ஷரீஅத்தாக இருக்கும். ஒசியேதெற்களை! எந்த ஞானியானார் என் ஷரீஅத்திற்கு மாற்றம் பேசுவார்களாகில் அந்த வார்த்தைகளை காதிட கேட்டவர்கள் அந்த முதேவிகளை நாயனுடைய ஷனத்துப்பெற்றவர்கள் என்று வானால் வெட்டுங்கள் என்று நபிநாயகம் அவர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள். எ-று.

வெட்டுங்கரத்தின் வாளினைத்திடாமல் வீச்சொன்றுடறண்டாய் விழுத்துணித்தா, வெட்டுச்சவர்க்கமு மவனுக்கீழ்ந்தே யிறைக்க மெனக்குமேதோமுனாவான், வெட்டாதிருந்தாலென் றும்மத்தார்க்கு வேதமுகம்மது பிளையுமில்லை, மட்டில்லாக்குரு னாயத்தொன்றின் மன்னுளிறைசொன்னான் மயக்கந்தீர். (594)

(இ-ள்):— ஆனால் ஒரு வெட்டில் இரண்டு துண்டங்கள் விரும்படியாய் வெட்டி அவனுடைய உயிரை வதைப்பவர்களுக்கு அல்லாஹ் தத்தஜலா சவர்க்கத்தைச் சொந்தமாக நன்கொடை கொடுப்பான். அதல்லாமல் அவர்கள் கேட்குந் துஆக்களையும் ஹபுச்செய்வதுடன் என்னையும் என் றகுலையும் தன்னுடைய ஹபீபாய்க்காண்பான். அப்படி கொற்ற வார்த்தைகளை கேட்டும் வெட்டாமல் விட்டு விடுவானாகில் அவனுக்கு என் முஹம்மதுடைய ஷபாஅத்தும் கிடைவாது என்று நப்பு திருவுளமானான். எ-று.

மயமாங்குறு ஆனிலிறையோன் சொன்னான் மனுடலிகலாத்திற் குழுக்கைவிட்டாந், பயம்மத்து பேசனகாபிராகும் பயஹாபர் ஒரு ஹதீதுஞ்சொன்னார், நயமாங்காமீதும் காமிலோடு நயயாரொரு குந் தாபுலகத்தோறுஞ், ஜயமாஞ்ஷறகைத்தான் றறுக்குச்செய்தாந் சம்சயமில்லைக்காபிரானார். (595)

(இ-ள்):— குர்ஆனில் ஒரு ஆயத்தில் ஹத்தஜலா சொல்லி இருக்கிறதாவது, எவனாகிலும் ஒருவன் என் றகுலின் ஷறகிற்கு மாற்றமாகத் தொழுகையை விட்டிருப்பானாகில் திட்டமாக காபிராக இருப்பான் என்று நபியவர்களும் சொல்லி இருக்கின்றார்கள். எ-று.

காபிசிலாமுஞ் சரிதானென்பார் கத்தபெரிய வன்மைத்தானென்பார், பாவநன்மையுஞ் சரிதானென்பார் பலதமவனதுசெயலேயென்பார், கோவியாமலே மார்புதனிற் குளிர்ந்த சந்தணந்தன்னை

பூசி. யானியெழும்பவே மலுடைக்காய்ச்சி யழுத்திச்சொருக்க மேழு
தாரையில். (596)

(இ-ள்):—காரியமிப்படி இருக்க, உலகத்தில் சிலபலமுடாத்து
மாக்கள், காபிரும், இகலாரும் ஒன்றுதான், எல்லாையும் ரப்பி
தான்படைத்தான் என்றும், தன்மையுந் தீமையுஞ் சரிதான் என்றும்
நாம் நடத்தும் செயல்கள் யாவும் அவனுடைய செயலல்லாது
வேறில்லை என்றும் சொல்லித்திரிவார்கள். அவர்களுடைய மார்பில்
சந்தணத்தைப்பூசி அதில் இருப்பை நன்றாக காய்ச்சி சோதித்தப்
பாருக்கள் அவன் சும்மா இருப்பானேயாகில் அவன் சொல்லப்
பாத்தீரவானை தான் என்று எண்ணிக்கொள்ளுங்கள். எ-று

இட்டமழுவோடு சந்தணமுமிரண்டுஞ்சரியாக இருக்குமானுற
கெட்டபயர்சொன்னான் பலஞானத்தைக் கெடுமை புகழ்ச்சியும்மரி
யென்னலாம், எட்டு விதத்திலே தெரியச்சொன்னே னின்னயது
சொலக்கேட்பவர்க்குப், பட்டா வினிவந்து பலன்பெறுவோர் பாரில்
வணங்காரேபாவிதாகும். (597)

(இ-ள்) —ஓ, எளிய அறிவுள்ள மனிதர்களே! நான் இந்த மர அ
ரிபத்தமாலையிடை எல்லா ஞானத்திற் அந்தத்தையும் எட்டே சிதத்
தில் சொல்லிவிட்டேன், இதை நம்பாத வினாக்களெல்லாம் அறியாய
மாகக் கைசேதப்பட்டு முழிப்பார்கள். எ-று

பாரில் வணங்காதோர் பாயியென்றும்படித்துப் பொருள்கண்டு
வணங்கவென்றுங், கூரினேனிதை மஹரிபத்துக் குணமாபென்று
சொல்லியுலகத்தோர்க்கு, ஆரும்பொருள்கண்டு தவமெசய்வறியார்
தமக்கெல்லா மெளிதாமின்னம், வாராக ஞானரெத்னமாவஞ்சி வகை
யையுறைத்திட்டே னறிந்துபாரே. (598)

(இ-ள்):—இந்தமாலையைப் படிப்பவர்கள் பெரியோர்களல்லர்
என்கிலும், அதன் அர்த்தப்போகின்ற பாதையைத் தனித்திருந்து
அறிந்த போகவேண்டும், இதன் முடிவையெல்லாங்கூட்டித்திரட்டி
என்னுடைய ஞானரத்தனக் குறவஞ்சியில் சொல்லிவிட்டேன் நுழைந்து
பார்த்தறிந்துக்கொள். எ-று

அறிந்துபாருங்காண்ஞானரெத்ன மதினுமதிகமாய் பிசுமிக்குறம்
இறந்துபோகுமுன் தீனோர்களேயாள்சொன்ன பிசுமிக்கும்மனைப்
பொருந்தி யதினுள்ள பொருளைப் பாரும் பூ வி லா ரு ண் டும்

பொருளுரைக்க வகுத்தியதின்படி வணக்கஞ்செய்தால் வல்லபெரியவ
னருளிலாவார். (599)

(இ-ள்):— என் ஞானரத்தனக் குறவஞ்சியிலும் அதிகமான
பொருட்களைப் பிண்டப்பிண்டமாகக் கட்டவிழ்த்து என்னுடைய
பிண்டில் குறத்தில் சொல்லிவிட்டேன் ஓ அற்பமதியுள்ள மனிதர்
களே! நீங்கள் இருக்கின்ற களனிலிருந்து வினேசெத்துமடிந்து
உங்கள் சீரத்தைவிட்டு விடுவதற்கு முன்னமே என் பிண்டில் குறத்
தை ஏறிட்டுப்பார்த்து ஆளாகிப்போங்கள். என் பிண்டக்குறத்துக்கு
அர்த்தம் சொல்ல இந்தப் பூமியில் ஒரு ஆண்பிண்டை பிறந்தும்
இருக்கின்றனா? அதன்படி நடந்துகொள்வர்கள் அடையும் சந்
தோஷத்தை நான் ஏன் இப்போது சொல்லவேண்டும். எ-று.

வல்லோளருள் கடற் கடுகிலான வாக்கு முனதுட னோர்மை
யாகச், சொல்லுங்காணிய மிதுமுன்றையுஞ் சுருக்கியானத்தக்கலிபா
வொன்றி, வெல்லாப்பொருளையும் கடுவொன்றுக்கு னேழுகட
லுள்ளே யடைத்தவாரும், அல்லாவடியாரினபியுமத்தி லறிந்தோர்
ரொலியாகக் கூறினேனே. (600)

(இ-ள்):— இந்த முன்று ஞானக் காவியங்களையும் ஒருங்கே
திரட்டி நம்முடைய ஞான ஆநந்தக் கலிப்பா என்கிற சிறிய நூலில்
அடக்கிவிட்டேன். எப்படியானால் ஒருகடுகைத்துனைத்து அதனுள்ளே
ஏழு கடல்களையும் அடைத்த வண்ணமாகச் சொல்லிவிட்டேன்.
நபியுடைய உம்மத்தில் அதை அறியும் கெட்டிகாரர்கள் அறிந்து
ஒலிமார்களாவார்கள். எ-று.

கூறும்பொருளான ஷறகறியேன் குதாயே யொருநாளுந்
தொழுதறியேன். வேறும் பெரியோர்களிடஞ் சென்று யான்றேர்ந்து
படித்திடும்பொருளறியேன், பாரிற்சொடிதான பாவமெல்லாம்
பாவிமுழுதுமேசுமந்தபயல், பீகுமுகம்மதென் றெளியபயல் பெரிய
பிழையெல்லாஞ் செய்தபாவி. (601)

(இ-ள்):— இந்தக்காவியங்களைப் பாடியவன் எப்படிப்பட்டவன்
என்றால், நபியவர்கள் சொல்லிய ஷறகில் ஒரு சிறிதும் அறியமாட்
டேன், நப்பை ஒரு நாளாவது தொழுதும் அறியமாட்டேன், ஞான
வாண்களான நசுதாக்களைப் பின் தொடர்ந்தும் அறியமாட்டேன்,
தமிழும் படித்தறியமாட்டேன், இந்த உலகத்தில் என்ன எவ்வித

பாவங்களும், தடையில்லாமல் செய்து அள்ளிச்சமந்தபாவியான அடிமைத்தன முடையவன், பீர் முகம்மது என்கிறபேர் உடையவனாக இருக்கிறேன். எ-று.

பாவியான்செய்தபெரும்பாவங்கள்பதினாலுபேர்பதினாயிரம். பாவியான்செய்த பிழையனைத்தும் படைத்தபெரியோனே பொருத்தான்வாய், பாவியப்பயலையும் மற்றொரையும் படைத்தோனாகபதிதனில்வாழ்விக்கப், பாவியானுந்தான்பதம் பணிந்தேனா பணிந்தேன் பாவியானே, (602)

(இ-ள்):— இலாஹியாகிய நப்பே! இப்பாவியாகிய நான்செய்த பெரும்பாவங்கள் பதினாலு உலகத்தையும் நிரப்பி இருக்கின்றது, அவை எல்லாவற்றையும் பொருக்கும் கிருபையானன் உன்னை அன்றியாரும் கிடையாது. ஆகையால் உன் சிற்றடுமையான என்னையும், மற்ற தீனோர்களையும் ஆதரித்து பிழை பொறுப்பது உன் தயாள கடனாக இருக்கும், அந்நகர நான் உன்னைப் பணிகின்றேன் எ-று.

பாவியாகாமனுலகத்தோர்க்குப் பாரக்கடனையுடைத்துவிட்டே ஆவிவழியுமுன் நனையறிந்து மறியாப்பரத்தைவுமறித்திடுங்கான், காவியாவிவழியாமலே ஹபீமுமகம்மது ஷாஹின்படி, யாருமுமின் கடவமுஞ்செய்தாலவனே யிலனாகுந்தான்வனே. (603)

(இ-ள்):— வஞ்சனைக்காரப் பாவிய என்று உன்னை உலகம் தூற்றாமல் ஞானமென்கிற கடலை உடைத்துக் காட்டினீட்டேன் அறிந்தவன், அடிமைத் தனத்தை விட்டும், நப்புடைய சிபத்தில் ஒன்று படுவான் இவனே அவனாகவும் இருப்பான். எ-று.

தானே தானவன் ஞானவன் தம்பி சானவ னெய்சோனும், ஆவ வகையேட பொருந்திப்பார்த்தே யறிவினாவறிவறிவிக்கட்டு, மின் மாகவே யவனாவென்று விபுலி சிற்றகெட்ட இபுலீசாக, மாணங்குலையவே உணவரையந்து மரித்து நரகத்திற் நஞ்சுவாரே.

(இ-ள்):— அறிகின்ற திறமையாவர்களான புண்ணியவான்கள் எல்லாம் நப்புடைய குறத்தில் விரவிக்கொள்வார்கள் இந்த அகமிசத்தை மொனஞ்சாதியாமல் விதிதோறும்வாய்ப்பினத்திக்கொண்டு திரிகின்ற நாய்களெல்லாம் காவிராகி நரகயாதனைக்குட்படுவார்கள். நபியுடைய ஷபா அத்தும் அவர்களுக்குக் கிடையாது. எ-று.

தஞ்சுஞ் சக்கருத்துக் கணவாயொன்று தோன்றுங்க புரினிற் கணவாயொன்றும், கஞ்சமஞ்சறிற் கணவாயொன்றே யறியதிராசினிற்கணவாயொன்று, மிஞ்சும்பாலத்திற் கணவாயொன்று மெத்தத் தளம்பியே நரகாளுவான், பஞ்சமனுடரேபகரக்கேளும் பரத்தையறி யார்க்குத் தனிமையாகும். (605)

(இ-ள்):—சக்ருத்தில் ஒரு நெருப்புமலை, கபுறில் ஒரு நெருப்புமலை, மஹ்ஷரில் ஒரு நெருப்புமலை, மீஸானில் ஒரு நெருப்புமலை, சிருத்துல் பூஸ்தக்கீன் பாலத்தில் எத்தனையோ நெருப்புமலைகள் வந்து தோன்றும். கலிமாவின் பொருளைக் கண்டறியாதவர்களெல்லாம் அகப்பட்டு எரிந்து நரகவேதனையடைவார்கள். எ-று

ஆகுமுலகத்திற் தனிமையாகு மரியசக்கருத்திற் தனிமையாகு மேசுங் கபுறினில் தனிமையாகு மிருவர் கேள்விக்குந்தனிமையாகும், வாகு மருஷரிற் தனிமையாகு வறையு மேட்டினிற் தனிமையாகும், பாகுந்திராசினிற் தனிமையாகும் பால்ங்கடக்க வுந்தனிமையாகும், (606)

(இ-ள்):—ஒவ்வொரு மனிதனும், உலகத்திலும், சக்கருத்திலும், கபுறிலும், கிருமன் காத்தீபீன்களுடைய கேள்விக்கும், மஹ்ஷரிலும், மீஸான் தராசிலும், சிருத்துல் பூஸ்தக்கீன் பாலத்திலும் தனித்தவனாகவே இருக்கிறான். எ-று

ஆகுந் தனிமையானறிந்திலார்க்கு மருவினருளெல்லாமறிந்த பேர்க்கும், ஏகனிறைவனருளினிலே யெல்லாத் தனிமையுமெளிதாமின்எப், வாகுபெருமுழிப்பதிதனிலே வாழ்வாருலகத்தார் தானறியத்தாகு முப்பாலின் வகைகளெல்லாத் தரணியறியவு முரைத்தமுத்தே (607)

(இ-ள்):—நப்புடைய தவத்தைக்கண்டு ஒழுங்குபோலச் செய்த நாதாக்களுக்கு ஒரு தனிமையுங் கிடையாது. அவர்கள் அநேகத்துணையுடன் இருந்து சிறப்படைவார்கள், சதாவுக்கவர்க்காலோகத்தல் வீற்றிருப்பார்கள். எ-று

முத்துப் பவளமுமாணிக்கமு முறைபுட்ப ராகம் கோமேதக, மற்றக்கனதயல்ல மஹிபத்தை மகிழ்ந்து சரமாகத்தொடுத்தமலை, யெற்றுவெவர்க்குமே யுலகத்தனி விறையோ எருன்பெற்றுவேற்றுமெற்றும், வித்தை மதயல்லப் பொய்யுமல்ல வேதாம்பர் சொக னிரிதின்பெருமை. (608)

(இ-ள்):— முத்துமுதலிய ரத்தினிகளால் தொடுத்திருக்கின்ற மாலைகளைப்போல் என்னுடைய மஅரிபத்துமாலை என்பதை எண்ணி விடாதீர்கள். அது உங்களை விட்டு விலகிவிடக்கூடியது. இந்த மாலையோ உங்களை ஈடேற்றம் பெரும்படி செய்வது இதன் பெருமை நபியவர்களைக் கொண்டும் தெரிந்திருக்கின்றது. எ-று.

பெருமையுரைக்கவும் வலுப்பயில்லாப் பெரியோர்படிக்கவும் கேட்டிருந்தா, லொருவர் மனதுக்குட் டரித்தபல னொரு கோடிஹச்சுப் பலனுமாகும், பிரியமாகவே முழுதுங்கேட்டாற் பெரியோனபிமார்கள் கோடிபலன், வரிசைப் பொருளிலே கொஞ்சங்கொஞ்சம் வலுமையவர் மட்டும் படித்தபேர்க்கு. (609)

(இ-ள்):— இத்தனை அருமை பெருமைகளை யுடைய இந்த தூலானது, இருலேசகங்களுக்கும் ஸாஸனமாக இருக்கின்றது. ஒருவர் இதைப்படிக்க அதை மற்றவர்கள் கேட்ட பலனானது, கோடி ஹஜ்ஜு செய்தபவனைப் பார்க்கிதும் அதிகம் உள்ளது. இதைப் படிக்க முழுதுங்கேட்டால் ஒரு நபிக்குரிய தறஜாத்துக் கிடைக்கும். கேட்கும்போது இதன் பொருளை கொஞ்சம் மனதில், பதியவைத்தால் உடனே யாவர்களுக்கு நரகம் ஹருமாக இருக்கும். எ-று.

படித்த பேர்க்கெல்லாநரகம் ஹரும் படைத்தோன் ரகசியங் கடனானதால், முடித்து முழுதுமே படித்தாபலன் முதியாதெழுது வாரிமையோ ரெல்லாம், படித்தபொருட்கண்டு பல பேர்க்கெல்லாம் படைத்தோ னிடத்திலே தோஸ்துமாகும், அடித்தான் மனையிலே வெள்ளி திங்களதபாவுலுவுடன் தீட்சைசெய்தால். (610)

(இ-ள்):— இதைப்படிந்த பலன், கேட்ட பலன், அதனால் அர்த்தம் தெரிந்த பலன் இவைகளால் றப்புடைய முஹப்பந்திற் குரியவனாவான். தீனாவர்கள் தங்கள் விடுகளிலும் இதை வைத்துப் படித்து வருவார்களானால் அந்த வீட்டார் யாவரும் காமிலான வெய்கின் னையில் முரீது பெற்ற பலன் உண்டாகும். எ-று.

செய்த உபதேசம்பாத்தியாவைச் சிறப்பாயோதியபேராகட் கெல்லா, மெய்யாயவர் செய்த பாவமெல்லா மேனிதனைவிட்டுக் கழன்று போகும்,வைய மனுவோடு வாழ்ந்திருப்பாச் வாழ்வாருல கூழிகாலமட்டு, மைய மறவேதா னுலகத்தோர்க்கு மறியவுரைந்திட்டேன் ஆயின் ஆயின். (611)